Camelian Propinațiu

Kitsch orbitor şi geniu înaripat

Nobel-ul românului Cărtarescu

Camelian Propinațiu

Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu

EDAGO 2007

Coperta
Vlad SANDU
http://gadjo.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PROPINAȚIU, CAMELIAN
Kitsch orbitor și geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu /
Camelian Propinațiu
Giurgiu: Edago 2007
ISBN 978-973-88192-3-8

821.135.1.09 Cărtărescu, M.
929 Cărtărescu, M.

Valoarea timbrului literar se virează în contul Uniunii Scriitorilor din România,
nr. 2511.1-185.1/ROL BCR Sector 1

1. Un fractal delabrat în mişcare browniană prin inconcevabilul univers

* *Nu începuse bine* anul Centenarului Mircea Eliade 2007 şi am şi aflat, la 9 ianuarie, din *Evenimentul Zilei*, că hăt departe, la Schloss Solitude, într-un rest de pădure de lângă Stuttgart, împresurat de civilizația postindustrială, cum se vede de sus de pe Google Earth năvodul autostradal, scriitorul promovat de Humanitas Mircea Cărtărescu, într-o încleştare titanică şi postmodernă cu Increatul şi cu dorul de Țară, îşi finalizează *Trilogia Orbitor*, spre satisfacția fanilor săi.

Luminosul ianuarie este la Români, încă de sub voievozii culturii, un timp sacru al generozității şi al lirismului, an de an fiind omagiat, chiar şi după asasinarea Mitului Eminescian la 5 martie 1998, Poetul Național şi, prin extensie, scriitorul sau artistul român, chiar nemembru al uniunilor de creație şi indiferent dacă-şi slujeşte poporul sau nu.

Animat de cele mai nobile simțiri, m-am adresat în acea noapte sfântă colegilor subcomentatori webistici – încă nefiltrați pe atunci – şi cititorilor online, evocând solemnitatea momentului şi rugându-i a se ruga ca Neamul Românesc să aibă de ce să se bucure când va deveni beneficiarul Trilogiei *Orbitor*:

Ar trebui să ne rugăm pentru el

Când un mare scriitor nu face decât să scrie ar trebui să ne rugăm pentru el.

Pentru că a scrie, a compune, a modela înseamnă a intra când şi când în starea binecuvântată în care te poți exprima tranzitiv, adică nu doar să te înțelegi tu pe tine, ci să te priceapă cât de cât şi un altul.

Ceea ce este un chin, o pre-descompunere.

Mai ales pentru o limbă cu literatură nefuncțională, în postromânism, e de presupus cât de greu este să găseşti rațiunea de a scrie, fie şi la Schloss Solitude, lângă Stuttgart, unde nimicurile zilnice par ale unor străini.

* *Trăim vremuri istorice*, se publică jurnale online, sau se tipăresc de cum se termină agenda, publicul devine coautor, iar dacă premiul Nobel al românului Mircea Cărtărescu îl percepi ca pe un copil şi ca pe un răsărit de soare pentru identitatea ta națională pe cale de dispariție, între Kosovo şi Transnistria, atunci e de a ta datorie să faci Totul, pentru ca speculația să se transforme în certitudine şi să jubilăm cu toții în Piața Universității ovaționând pe adolescentul pletos ce ne arată din balcon ca dintr-un tunel oranj diploma şi medalia!

Niciodată un scriitor român nu a fost atât de aproape de înnobelare şi rezultatul este, cum e şi normal, orbitor, spiritul critic nu se mai poate dezmetici şi nici exercita, promoteri sau analişti literari devenim cu toții nişte simpli glosatori cenuşii hiperatenți la nuanțe.

Dar tehnologia informației şi a comunicațiilor a progresat năucitor, ajungând să inducă o mutație majoră în paradigma mentalităților – să ai posibilitatea pentru prima oară să te amesteci online instantaneu în poietica

autorului, să-ți exprimi fără prejudecăți opiniile, sugestiile şi reclamațiile în chestiunile de biografie, ambiguitate, canon, marketing şi producție cele mai intime.

Şi e de datoria oricărui bunicel Român să ajute cu ceva, acum, pe aceste culmi ale consacrării, când este de o crucială importanță, în cursa acerbă pentru Nobel-ul românului Cărtărescu, de astă dată să nu se mai repete *greşalele* trecutului, tatonările, nestimularea confirmării canonice din partea Occidentului, pierderile de tempo, ci toate resursele noastre Intelectuale sau sufleteşti, din ce în ce mai dureros limitate datorită inelasticității timpului, toate energiile să se focalizeze judicios în spațiu, pe *operele cele mai nimerite a se crea*, astfel încât să se recolteze în procedură de urgență cât mai multe voturi din partea decidenților efectiv ținători de încruntatul Juriu Nobel.

* *Neorinocerita Autoelitei*. Bărbatul-statuie care-şi permite sentimentul nobil, fără de păr pe piept, al datoriei, trebuie să aibă şi curajul antiboieresc de a înfrunta coalizarea în neorinocerită estetică a unei Autoelite – concept de cauciuc pe care-l extinzi metodologic cât vrei, ca pe ăla de Mafie – atunci când ea exaltă valorile unicatului cărtărescian **fără nici o obiecție**, ba chiar jubilează la succesele de pe piețe... externe, cu fascinația ceauşistă a fetişismului exportului, uitând că interesul, viziunea şi misiunea Străinului nu coincid totdeauna cu ale Românului şi să te ferească Dumnezeu să ajungi la umbra spinului!

Într-adevăr, pare corectă strategia literară a creşterii difuzării pe plan internațional a produselor de brand Cărtărescu pornind pragmatic de la concepția că mistica modernă fiind *nostalgia*, iar *kitschul* fiind singurul limbaj pe care omul modern mai e capabil să-l înțeleagă, atunci asta şi trebuie produs: *chici care nu mai e chici*, ci artă postmodernă de cea mai înaltă calitate posibilă ce se poate isca arghezian din chirpici, *Kitsch orbitor, cât mai mult Kitsch orbitor.*

A obține însă cu orice preț, pe groasa chiele de rinocer, pe ambalajul pietrificat, totodată şi atributul de *geniu*, desigur productiv în discursul promoterilor asociați la vânzare, doar pe bază însă de „curajoase“ răsturnări de prejudecăți, de pildă Eminescu, Unitatea Națională, moldovenii, Revoluția, recitarea sau patriotismul, cum încearcă dezertorul din Arhipelagul Şcolar să ne convingă că are el geniu înaripat, geniu de cal măiastru, este însă în contradicție tocmai cu teza, definitorie pentru orice postmodernism venerabil, a dispariției acestui mastodont al viziunii şi creativității, **geniul natural**, de îndată ce vreun dobitoc de gazetar austriac, sfrijit ca Goebbels, va fi folosit sintagma „cal de curse genial“.

* *Baza criptomarxistă a neorinoceritei*. Studiul cu mijloace academice delirante nu inginereşti, al filogeniei ontogeniei Autoelitei, conduce totuşi cercetătorul neserios la a constata căderea ipotezei conglomerării ei în jurul pasiunii pentru confortul auto, revelându-se mai degrabă inevitabilitatea erectilă a acestei Emanații secunde din Revoluția Împuşcată, în devenirea istorică datorată privatizării asupra Filozofiei care, strategic, deține Intelectualiceşte poziția centrală, neutralizantă politic.

Dacă boierul Marx ar fi fost numai un economist fantezist şi nu *un ideolog care a confiscat filozofia*, s-o abuzeze, atunci gulagul materialist-dialectic n-ar mai fi dobândit actualele proporții, plus tragedia că anumite seminții sunt absorbite cu glotonim cu tot în vidanja globalizării fără a fi apucat să se mai exprime în universal.

* *Când un popor chinuit îndelung sub vremi* sau o fostă colonie primeşte un Nobel, soliciți repede-repede cartea pentru a găsi în ea amestecul de specific național şi de eroism care i-au justificat independența acelui Neam. Prin vecini, Ivo Andrič,

Kertész Imre, Ghiorghios Seferis, Odysseas Elytis, Elfriede Jelinek, Jaroslav Seifert, Czeslav Milosz, Wislawa Szymborska, Isaac Bashevis Singer, Orhan Pamuk, Wladislaw Stanislaw Reymont, Henryk Sienkiewicz, Ivan Bunin, Iosif Aleksandrovici Brodsky, Şolohov, Soljeniţîn, Pasternak, nici vorbă să-şi denigreze vreunul poporul, ţara, scriitorii canonici rivali comercial şi Istoria. E de învăţat până şi de la albanezul Ismail Kadare, un binecunoscut candidat Nobel!

* *Fără gând a te bate*. Cât despre recentul O3, care ni-l face simpatic pe Iliescu, organizator al gangbangului cu Revoluţia paşoptistă-n ceceu, cucerindu-se publicul fesenist mai înstărit pentru Humanitas, au nu s-o teme Mircea de blestemul vreunei mame din îmbroboditele de la Revoluţie, care sub Tricolor *dau un* ***sens*** *pierderii copilului*, indiferent ce zice *Licheaua* scăpată din *Apel* că-n viaţă e mai bine să fii emanaţia secundă, ca să-ţi poţi citi în domă protestele *fără gând a te bate*, ci doar de a te face cunoscut?

* *Un înşelător geniu înaripat*. A-i atrage atenţia lui Mircea că, cel puţin în O3, a aberat mult prea mult de la specificul naţional, de la interesele majore ale Neamului Românesc, minoritatea majoritară din RO, şi că îşi primejduieşte astfel, printr-un înşelător geniu înaripat, cal măiastru genial bazat pe trucuri derivate din ideologia postromânismului, **înnobelarea Literaturii Române**, pe care o aşteptăm toţi, înfioraţi, ca pe confirmarea dumnezeiască cea mai credibilă a integrării noastre depline în civilizaţia euroatlantică înălţată pe baze mai mult greco-iudaice decât daco-romane, da, acesta şi numai acesta este însuşi sensul abaterii mele de la trebi pentru a scrie, ca de la Cititor Unic la Cititor Unic, o asemenea carte grea, greţoasă, imprescriptibilă, *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, blestemată, nedorită de nimeni, ca un copil dintr-un viol.

* *Geniul natural, ca al lui Eminescu, sau obligat*, ca al paşoptiştilor, naşte pretutindeni în Univers probleme pe care le rezolvă sau nu: important în istoria homosapului şi a Bioseei şi – de ce nu? – a Universului, este ca întrebările să fie puse.

La prima vedere oftalmologic corectă, ceea ce generează în proporţii de masă Mircea Cărtărescu, ca geniu nici natural, nici obligat, ci simulant cum cere publicul său vast – un soi de geniu apter care nu se înaripează decât în paginile de postromânism – este un *Kitsch* orbitor, catoptromant, care ar trebui să stârnească în publicul cultivat, postEminescian şi oarecum postromânesc, tropisme contradictorii, judecăţi de acceptare dar şi sentimente de rejecţie, rămânând pentru exegeţi şi promoteri un miracol pervaziv modalitatea în care acest inclasificabil autor conservă Totul, adică fidelitatea cititoarelor sale, preocupate nu numai de acţiune ci şi de a ghici în giganticul său Text, tarot cu 1400-1500 de cărţi, pe alocuri autoreflexiv, alonim şi enigmatic ca o sferă argintată lăuntric.

Presupunem că geniul, cel mult *simulant* într-un postmodernism care persecută conceptele romantice, al candidatului român la Premiul Nobel cel mai bine plasat, compensează daunele produse ochiului nostru spiritual, de *kitschul* orbitor, prin anumite procedee oarecum naturiste, de încercat şi modest ostaş al luminii, a căror relevare ne-o propunem însă doar în măsura în care nu dăunăm farmecului fractalic şi pineal al recitirilor, ci dimpotrivă îl stimulăm printr-o oftalmologie hiperbolică, deplin deschisă spaţio-temporal spre semne şi înţelesuri şi certitudinile din oglinzile paralele între care se produce zborul tatonant, ca de fluture, al semiozei.

* *Dificultatea de a-l consilia* pe popularul autor şi actant, *ce* să scrie şi *cum*, este artificial amplificată la noi de recepția incorectă, deformată, afectată de aberațiile optice de până în prezent. Ci numai rugându-te la Icoana Preacuratei, îți revine vederea. Căci după ce îl citeşti pe Cel mai bine vândut scriitor român, eşti năucit, ba chiar aproape orb sau mai bine zis, amețit pur şi simplu ca de aurolac, pus în situația pervazivă de a întreba şi pe alții, ca dinaintea unui miraj, dacă şi ei *văd* în lumina transfinită acelaşi tunel oranj caleidoscopic ca şi tine. Bunăoară pureci cât oile, cafarzi cât pitbullii sau, de foame, fluturi uriaşi congelați în Dunăre, ori, din pricina nostalgiei sub ploile macondiene, să contempli melancolic de la fereastra susă peisajul în formă de Y al Capitalei, dominat metafizic de masivul *Orbitor* de la Gaudeamus 2007, ascunsul în gluga sa trandafirie, al unei femei alpestre.

Iată de ce *aceasta*, coborâtoare în jos ca afişarea rezultatelor, nu este o abordare critică întrolocată a unor aspecte ale operei cărtăresciene, ci mai degrabă un mod de a ne lămuri **cum** *vedem* universul cărtărescian.

De aceea, sintagma *analiză oftalmologică*, adică *să priviți bine!*, este aici cu mult mai îndrituită ca meniu decât aceea, perimată, de *analiză literară*, care îşi are sensul scufundat definitiv, o dată cu naufragiul titanic al modernității etern obsoloscente, în <u>Sentimentul lichidatorist al postromânismului</u>.

* <u>O contra-carte de 1400-1500 de pagini</u>. Scriitor de talie mondială, Mircea Cărtărescu figurează pe lista celor 1001 de cărți obligatorii pentru Liceanul Neascultător, prin *Orbitor* şi prin *Postromânismul românesc*, două lucrări originale care constituie împreună *opera sa majoră*, de maturitate, dincolo de copertele căreia cu greu poate fi imaginat altfel de text decât vreun palimpsest căznit, caligrafiat în cheie minoră, plăcută doar Profesorului Ştiecarte, nu şi Filantropului Mizericordios.

Combaterea evaluării Neamului Românesc ca pe *un-fel-de-n-ar-mai-fi-deja* nu-i lucru de şagă şi atunci această primă carte a noastră despre postromânismul din produsul editorial prezentat drept „cel mai bun roman din Literatura Română a ultimelor cinci decenii“ (de ce cinci şi nu şase? ce naiba s-a publicat între 1947 şi 1957, **cealaltă** *Cronică de familie*? că doar n-o aprecia promoterul optzecist *Moromeții*!) – este doar un început timid şi cam grăbit, impulsionat cu nagaica de comanda fermă a editurii! Ci dacă-n viitorii doi-trei ani publicul țintă predispus la mankurtizare nu va schimba de mentalitate, atunce va urma **al doilea** volum, care va atrage negreşit pe-**al treilea** sau chiar pe **al patrulea**, aşa că se cam sparie gândul la ce trudă s-a înhămat ăl de scrise titlul *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, dacă va fi fiind să fie să deie samă pentru toate câte va dzice în 1400-1500 de pagini, deşi criteriul estetic al oglinzii şi al azotatului de argint plescăie ca un şervețel umed aruncat în sus, cum dă Google Earth perpendicular pe Lacul Como, cumpănind Bellagio şi Menaggio, sutien agățat la soare.

* *O samă de cuvinte*. Cât priveşte *metoda* care ar potența la maximum accesibilitatea pentru popor dorită şi proiectată de ***Trilogia obligatorie*** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, compusă în maxim şapte ani, minimum 1500 de pagini pioase inspirate de derapajele postromâniste ale *Orbitorului* cărtărescian, ea nu poate fi decât aceea <u>a juxtapunerii fragmentelor</u>, ca pe nişte metope la un templu clasic, deja probată-n excelența ei de omul pe care-l iubesc cel mai mult după Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, care-mi spunea numai mie, în calitate de Cititor Unic, în sihăstria mea de la Căpriana, ascultând kolokolul de la Sfeti-Gheorghi confirmând pe genialul Ion Neculce, că „cea mai adecvată expresie scrisă a efortului spiritual îmi apare a fi fragmentul. Pentru că fragmentul singur, numai el, respectă

procedura intimă a gândirii. Gândim intermitent: intermitent la propriu, dată fiind incapacitatea noastră structurală de a păstra în act reflexivitatea (pe o unică temă) dincolo de intervalul câtorva ceasuri. (Iar produsul pozitiv, consemnabil, al acestui interval e, de cele mai multe ori, fulgurant: există clipe ale înțelegerii, înconjurate de un zumzet tatonat, care nu e decât aşteptarea activă a acelor clipe.) Dar gândim intermitent şi în alt sens: gândim cu un aparat finit infinitatea fiecărui gând. A fi creatură înseamnă a fi fragment.“

* *Nu de la prima la ultima pagină*. Inițial, dată fiind admirația rămasă din adolescență pentru seriozitatea literaturii ruse, bunica punându-mi din vreme în mână pe Goncearov, Turgheniev, Bunin, Puşkin, Lermontov, Saltîkov-Scedrin, Merejkovski, Paustovski, Tolstoi, Dostoievski sau Gorki (al cărui fluviuroman *Jizn Klima Samgina*, nereedidat de Humanitas doar pentru că autorul a fost un slugoi şi un prizonier al lui Stalin, e mai bun decât *Doctor Jivago* sau *Jizn i sudba*, şi aproape la fel de bun ca *Omul fără însuşiri*), mi-am propus până la urmă să re-scriu *Suflete moarte*, poemul neterminat al lui Gogol, spre al cărui romantism magic mă îndemna nu numai admirația ce aveam pentru spațiul literar aproape românesc din lirica baladescă a ucraineanului Şevcenko, ci şi aspectul postmodern al veseliei sănătoase, fiindcă ne-a ajuns şi nouă în secolul XX de atâta Holocaust, Gulag, Laogai sau Romlag, uite vrem să ne mai şi *dixstrăm* şi noi, să ne simțim bine!

Constatând însă pe eşantioane reprezentative că nu se mai citeşte azi decât pe sărite, randomizat, *nu de la prima la ultima pagină*, nici măcar de promoteri sau critici, depozitându-se cartea în raft cu mențiunea de fetiță chibzuită „păst'ăm puntru mai tâ'ziu!“, a trebuit să renunț la ceea ce ar fi fost un fel de *Întâmplări din lumea megaintelectualilor*, ca a lui Wu Jingzi şi să rescriu pe Gogol într-o discontinuitate a râsului derivată creativ din tehnicile narative ale dlui Pleşu.

**Din ăla, din „Războiul Sfânt“*. Fractalul mai degrabă nu revoluționar ci basarabean, care a generat acest text catastrofal pentru toți are formă de fluture, o aripă fiind Ştefan Cel Mare, cealaltă Mihai Viteazul, iar corpul?

Corpul? – poate trupul cel frumos ca un copaci sau ca helful şi helvolul al țării mele, şi al Limbii noastre cea Română, rămas sfârtecat de Ribbentrop şi Molotov, vai! chiar după 1991 şi fără ca nechezolii să emită vreo strategie coerentă pe baza căreia cleptocrația să facă Reunificarea, de bine de rău după modelul fostului nostru Aliat mult mai mare şi foarte mecanizat, din ăla, din „Războiul Sfânt“, cum i se zicea în urmă cu jumătate de veac, la 22 iunie 1941, pentru că Neamul Românesc mai avea în memorie cu câte jertfe se întregise.

.

*** Căci Ştefan cel Mare, mărunt de statură dar mare figură este cel care, inspirat de Duhul Sfânt (…), a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarități ideologice, i-a legat pe țărani de glie, dar a şi unit cele trei țări Româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăți de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Țara Românească». (O3, 420)**

* *Lui nu i-au dat nimic*. Cum Mircea Cărtărescu, aşa cum ne teleasigura un admirator, pe noi toţi aceia care-l citim cu respect înainte de a-l comenta şi bârfi, are imperturbabilitatea de a scrie după Revoluţie *exact ca înainte* (de unde poate şi indiferenţa literară pentru morţii ei, că lui nu i-au dat nimic, fie şi în materie de Libertate!), la această maculare a voievozilor Neamului Românesc, coroborată cu violarea-n grup în ceceu, pe când dormea dusă, a simbolului României deşteptate la 1848, singura precauţie contra retragerii cetăţeniei Române, de către concetăţenii furioşi, de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney, pentru complicitate la „o campanie de denigrare a valorilor culturii naţionale, de distorsionare a adevărului istoric şi a tradiţiilor strămoşeşti, promovând contracultura şi creaţiile obscene, decadente“ este, în stilul rezistenţei prin cultură sub bolşevici, *a pune-n gura până la urechi* a unui personaj necondamnat, incendiarele enunţuri *printre rânduri* ale autorului de la Castel, fiind ales ca purtător de cuvânt liber tocmai Omul-cu-două-mame, adică dl Ion Iliescu, al cărui bazin electoral devastator pentru bucureşteni a fost tocmai înjumătăţita Moldovă, deci oricât de mânjit de terorism şi mineriade, el n-avea nici un motiv să se exprime de pe poziţii rasiste vizavi de fraţii noştri hirsuţi ca Eminescu, vânzători de şurubelniţe la tarabă în pieţele Capitalei, *pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat*.

* *Pasaj rasist sadea*, incorect politic, incorect Româneşte, pentru care preşedintele comunist şi romănofob al Republicii Moldova, tovarăşul Vladimir Voronin, care este un politician, un ideolog şi un strateg redutabil, cum din păcate a fost o nucă de oţel şi Ion Iliescu pentru dinţii de lăptic ai megaintelectualilor români rupţi de popor, – ar putea câştiga capital electoral decisiv dând în judecată Humanitasul la CEDO sau adresându-se unor organe de presă influente şi în RO, precum cotidianul parizian *Le Monde*.

Creaţie lingvistică genială, instantaneu memorabilă pe vecie, sintagma cărtăresciană rasistă asociată paradigmatic moldovenilor, „pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat“, nu aşteaptă decât să fie popularisită de duşmanii de peste Nistru şi de dincoace de Prut ai acestei comunităţi moldovene părăsite de români, spre a deveni nemăsurat mai populară decât poemul-invectivă într-un cuvânt, *Sârrrma!*.

Studiul *Relaţia României cu Republica Moldova*, publicat la 25 ianuarie 1995 în **22 plus** de Renate Weber, Valentin Stan şi Gabriel Andreescu, recomandându-ne să recunoaştem etnia *moldoveană* şi să nu ne mai interesăm decât de puţinii cetăţeni declaraţi *Români* peste Prut – fără a se fi autodesfiinţat, în consecinţă, GDS-ul şi nici măcar să se fi autoexpulzat din sediul din Calea Victoriei – sau declaraţia despre limba moldovenească ministrului de externe Mihai Răzvan Ungureanu, c-ar fi *light Romanian*, adică uşurică, sunt depăşite moraliceşte şi pot fi date uitării în arhivele Akasiei, unde nu m-ar mira să lucreze deja primele Nataşe kaghebiste, de o frumuseţe celestă ca a minunatei *Nathalie* a lui Gilbert Bécaud, răpitoarea studentă care îl secundează strâns în vizita lui la Moscova.

* *Nici având prea mari şanse a mi se tolera*. Stai şi te întrebi de ce până şi această... precauţiune cu Omul-cu-două-mame injuriind pe Ştefan şi Mihai, şi nu **asumare a invectivei de către Scriitorul însuşi**, deoarece pe aceste culmi râioase ale mankurtizării, Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), cum zicea un proiect de-al sihăstritului Camelian Propinaţiu – finanţarea fiind cu 33% peste cât se acordă Institutului Cultural Român, carele probabil va

exporta peste tot infama **p. 420** – noi Românii n-avem! Iar de la publicul cultivat, fesenist sau manelar, a o citi integral cartea O3 nu e obligatoriu, iar a mai şi protesta întru odihna voievodală este lipsit şi de comoditate, şi de sens, deoarece lecția a cam fost învățată în RO, doară ce în exterior trebuie lămurit consumatorul român că de fapt nu-i pricină de a-i batjocori pe unul Sfânt şi pe altul Brav, dintre sfinții noştri voievozi, cât nici în Occident moravurile nu erau pe atunci, în paradigma ei de epocă, *liberale*, ci noi dăm cu bâta-n marile simboluri doar cum *a-i da cu analcid* peste național-comunism şi reziduuri, care deviație a trădat marxismul cel mai pur, dezamăgind unii activişti de şi-au ars şi carnetul, incorectă fiind însă imaginea că-n 22 decembrie 1989 din *toate* apartamentele Bucureştiului se înălța prin geamlâcurile bucătăriilor fum albăstrui de la cerneala cotizaților.

Eu de exemplu, nu am fost unul dintre cei 4 milioane de cotizanți PCR, ci dintre cei 19 milioane de nemembri de partid, negăsind plăcere în a ajunge scriitor canonic al Epocii Cea şi *nici având prea mari şanse a mi se tolera*, nefiind fiu nici măcar de mic nomenclaturist, ci nepot de luptător național, cel mult.

* E ca atunci când te-a scuipat boierul minții în obraz dinaintea copiilor tăi şi simți că-ți crapă creierii dacă nu răsplăteşti cumva de atâta umilință.

* „În paginile sale de *Amintiri*, tipărite în *Viața Basarabiei*, numerele 8 şi 9 din 1942, Pantelimon Halippa face o remarcă interesantă, amintindu-ne de acela care a fost luptătorul național Grigore Constantinescu:

«Studiile secundare Alexie Mateevici şi le-a făcut în Seminarul teologic de la Chişinău, între anii 1904 – 1910 şi a avut prilej să studieze Limba şi scrisul Românesc de la teologul Gr. Constantinescu, Român din Iaşi, care îşi făcuse studiile la Academia teologică din Chiev şi, mulțumită mişcărilor revoluționare din 1905-1906, reuşise să fie profesor de Limbă Română la Seminarul teologic din Chişinău.»“

Aşa scrie cărturarul Iurie Colesnic în *Basarabia necunoscută*, în primul volum, la pagina 176, iar trei file mai încolo am găsit cutremurat de emoție o imagine mult familiară mie, pentru că Ursita, care se mai cheamă Coşmar sau Istorie, după caz, a făcut să-mi fie bunic tocmai mie acest luptător național, Grigore Constantinescu, ulterior preotul Năpădenilor, carele în 1913-1914, imediat după Balcic, scotea la Chişinău *Glasul Basarabiei*, ca „director-proprietar“.

Câtă emoție! El, cu înfățişare cehoviană, mama copil, surori ale ei şi, de-a dreptul boieroaică bunica, în acea legendară poză sepia, ascunsă în grabă şi teroare sub cloşcă, la percheziție, de Mama, când l-au luat într-o noapte de august 1952, a Sfintei Fecioare, securiştii şi muncitorii atei pe Tata-n Romlag.

Iată de ce, pe când mama mea nu putea să-i trimită la uitatul Canal salvatorul pachet tatălui meu distrofic cu numele ei ca expeditor, fiindcă nu i se emitea buletin în RPR, ca Româncă născută *la Chişinău* urmând a fi eventual redată URSS-ului, deja începusem a-mi forma despre acest oraş de pe Bâc o imagine-n care Ştefan cel Mare, înarmat cu o sfântă cruce, ar fi putut intimida, cum studentul din Tien Anmen, o întreagă coloană de motorizate T-34, cea mai veche amintire a mea fiind, dealtfel,

trecerea pe şoseaua din Titu Târg a unui astfel de rinocer pe şenile, aparținător cert Armatei Roşii de ocupație.

* *Autoelita* este care a apelat la lichele (adică dalmațieni, pe limba lui Pamuk), mergeți dară din cultură în economie, *că în rest ne ocupăm noi*, adică vom face *noi* totul, aşa s-a subînțeles: monarhie (bipartidă), lustrație, procesul comunismului (cu al masacrelor din Decembrie cu tot), Reîntregirea Neamului, Luminarea Poporului, exaltarea Misiei Culturale a Neamului Românesc, Wikipedia Românească, başca Emanciparea Cadrelor Didactice, întru folosirea lor ca pe o curea de transmisie între aforismele megaintelectualilor şi proverbele Gloatei!

Autoelita, care ştie toată lumea ce este, izbindu-ne de ea peste tot, la stand, la librărie, la teveu, la radio, la chioşc, la orice premieri anuale, la clubul *Deus ex machina*, la muzeu, pe net, în manual, la concert, la cafenea, la circ şi chiar la meci, s-a menținut ca structură informală, deci indefinibilă, şi va mai dura – de la **tineretul eroic** decembrist la **tineretul idealist** care vine din Diasporă acasă, auzind că se bagă-n cultură **0,16 %** din pib, şi va îndeplini Misia Culturală şi Civilizatorie a Neamului Românesc la Marea Neagră şi pe Mapamond – nu pentru că ea şi-ar fi asigurat coeziunea prin pasiuni <u>Auto</u> comune, cum s-ar putea crede, <u>ci prin culpa de a nu se fi preocupat consecvent de creşterea necontenită a Infrastructurii Intelectuale, ceea ce aproape că a anulat Luminarea Poporului.</u>

Iar bezna se va intensifica, Biblioteca Națională, începută de Ceauşescu în 1986, n-a fost continuată de universitarii care au venit la putere peste două cincinale, deoarece superioritatea lor față de studenți <u>nu depindea</u> de facilitățile documentare, iar după ce la 11 decembrie 2000 s-a produs grațierea colectivă şi votarea în unanimitate **re-preşedinte** a dlui Ion Iliescu, intelectualii fesenişti ai dânsului au manifestat o ingratitudine strigătoare la cer nu numai nereluând lucrările la zidul părăsit şi neisprăvit, ci pretinzând modificarea destinației culturale, adică să se adăpostească în depozite pe malul Dâmboviței... Guvernul(!), amenințat lângă Muzeul Antipa de cutremur, fiind clădirea şubrezită de blestemele Clasei Muncitoare sindicalizate.

Or, acum, când cu fonduri europene se va ajunge pe malul Dâmboviței la finisaje, parcă văd că se va produce şi, statistic inevitabilul, *Cutremur Devastator*, aşa că iar se va înființa cu pretenții locative Guvernul la Bibliotecă, sau vreun minister de forță, sau se va produce dracu ştie ce, oricum confirmându-se anticiparea pesimistă că umplerea cu fond de carte occidental cât să te poți documenta în RO va fi abia opera de inimă a tineretului idealist din DRO (Diaspora Română), ce se va întoarce în patrie s-o updateze ca paşoptiştii lui Rosenthal.

* Dar cine sunt eu să remarc că *există* Autoelita?

Întreb de pe trecerea de pietoni, unde scrie hieratic *zebră*: de ce mai trebuie să şi fiu *cineva*, când am prieteni atât de influenți încât mi se poate muta şi cadavrul?

* Iar judecata istoriei e cam aşa.

<u>De obicei, clasa politică e iresponsabilă</u>; nu ai ce discuta cu ea. **ŞTIE, dar nu vrea**, din cauza impunității ei, asigurată de cleptocrație sau de Noul Stăpân.

Cu ea nu se discută, pentru că vai! *ea nici măcar nu se judecă, ci se pedepseşte*.

Desigur simbolic, unul pentru toți, cum Ceauşescu pentru Iliescu sau cum Miron Cozma tot pentru Iliescu.

În schimb, se ceartă, până la ultimul enunț scris şi vândut, când ajunge din iresponsabilă <u>insuportabilă</u>, tocmai elita intelectuală, cu deosebire Autoelita.

* Poate că nu s-ar fi ales şi smântânit la noi nici o elită dacă n-ar fi precedat Revoluția eroarea păltinişană că *nu s-a precizat pozitivist* ***criteriul*** *după care se vor alege caii de cursă* Intelectuali, ce corect îndrumați spiritual, vor scoate România din fecală, adică din kkt, pentru ca ea să-şi exprime spiritualitatea latină în universal, repede-repede, până nu ne înecăm cu toții în oceanul globalizării ca în vidanja vidanjelor.

De aceea, Ei s-au ales singuri, aşa delimitându-se orice Autoelită, care e un concept vag, indefinibil operațional, cum sunt şi cele de mafie, megaintelectual, geniu, şmen, Stăpânul cel Vechi, Stăpânul cel Nou, revoluție, Centură, patriotism, prostituție, metanoia, pervaziune fiscală, sloboz, cocalar, corupție sau piaristă.

Eseul însă, de-aia e eseu, ca să jongleze cu concepte vagi – eventual variabile în text, cum e şi natural şi dezirabil – ba încă şi cu metode vagi, antiejaculatorii, elastice, inclusiv cu aprecieri critice inconsecvente, cum ar fi să separi în marele text cărtărescian o zonă amorfă, o zonă mai marfă, ce ar merita semnată la derută **Lulu Căldărescu** şi o alta a *autenticului* Mircea Cărtărescu, etern nobelizabilă, pentru ca apoi să-ți dai seama singur că nu e nevoie de nici un fel de heteronime şi că sprijinul tău pentru Candidatul nostru Nobel trebuie să fie, spre mai binele Neamului Românesc şi al Literaturii, un sprijin **total**, în numele Domnului de pe Intercontinental, nețărmurit şi necondiționat.

* Iată de ce, deschizând cu cea mai mare iubire abia cumpăratul O3, frunzărindu-l febril şi nimerind randomizat, dar prin Ursita destinului, tocmai **pagina rasistă 420**, închinată violatorului Ştefan cel Mare, nu mi-a fost tocmai bine, trecându-mă toți fiorii, cum nu m-am simțit mai rău decât în dimineața de neuitat când am leşinat la Impozite şi Taxe citind în *Dilema 265* cum lamura elitei clipei, mai toată, asasina în acel blestemat 5 martie 1998 Mitul lui Eminescu, Poetul Național de la care-am învățat de timpuriu cuvântul **Nistru**.

Şi mai iată de ce m-am chitit eu în sinea me că dacă Fluturele postmodernismului va fi fost scriind în transă cu analcid măscări pe trecutul nostru, la Schloss Solitude, la Castel, prea departe de popor, măcar fanii din Autoelita Capitalei, pe care cu atâta geniu înaripat de postromânism o evocă, vor binevoi să-i atragă, cu mii de precauțiuni, atenția asupra unui viitor şocant până şi pentru un Gregor Samsa.

Anume că dacă ai pe murii institutului tău mapamondul cu zone albe unde românul Cărtărescu deocamdată nu s-a tradus, te orbeşte ca un neon enormul spațiu ce se întinde de la Nistru pân' la Pacific. Or, în tot acest imperiu nesfârşit de Siberii de gheață, rădăcinile Româneşti ale deportaților sunt serioase şi nu pică tocmai bine acea pagină rasistă sadea **420**, pe baza căreia majoritarii locali, poate chiar neortodocşi, să râdă de moldoveni strigându-le *Sârrrma!* şi amintindu-le că sunt **pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat**, semănând adică voievodului lor violator ca nişte picături de apă.

* *Nimic de conspectat.* Această probă nr. **420** poate genera un tsunami de sinucideri în rândurile scriitoriceşti sau critice sau universitare şi aşa rărite, căci ea demonstrează, prin non-reacțiile publicului la batjocorirea fraților noştri basarabeni, că de fapt cărțile noastre or fi cumpărate, dar nu sunt citite. Ele, pescuite ca nişte languste dintr-o mare de traduceri care a inundat librăriile, mor în rafturi şi pe noptiere, se depreciază şi se descompun. Pare de necrezut, dar uite că publicului ori nu-i pasă, ori citeşte pe diagonală şi o fi trecut peste pagina infamă fără să-i simtă gustul de analcid şi izul ilogic ca al imanenței!

Este într-adevăr tare trist, fiindcă pentru public te chinuieşti toată viaţa, ca pentru nişte copii ingraţi, iar el habar n-are de cât de epuizant este să scrii critic, nu promoţional, anticipând situaţii postmoderne precum cea cu cititoarea Coca Dospinoiu, care doar a „ghicit“ graţios în vreo pagină cărtăresciană sau alta, neînţelegând decât din an în Paştele mă-sii la ce subtilitate faci trimitere, dacă n-a explorat niciodată întregul text.

Iar această lectură frunzărită e comună întregii Autoelite, nimeni n-a citit-o rând cu rând, de la prima la ultima carte, pentru a constata că nu prea e *nimic de conspectat*, pe când de la un Noica sau un Ţuţea era memorabil totul.

* *Nereuşite ale scriitorului Mircea Cărtărescu.* Această probă nr. **420** este, ca la joacele pe computer, o uşă magică prin care se trece de la o „realitate“ la alta, printr-un simplu clic oftalmologic. Cu alte cuvinte, dacă operele complete cărtăresciene or fi pentru unii lectori orbitor invulnerabile artistic, totuşi critica ideologică le poate diagnostica destule domenii **nule**, în maniera în care un consilier prezidenţial a spulberat multe pagini din Eminescu gazetarul, cu mit cu tot.

Astfel de nereuşite ale scriitorului Mircea Cărtărescu sunt: înţelegerea trunchiată a sufletului Românesc, darea cu analcid peste visul chimeric Eminescian, voievozii ăia spectrali văzuţi numai prin lentila postromânismului radiografiind fecala lui Patapievici, cronica de familie mic nomenclaturistă care este TO ca epopee fesenistă, exclusivismul însuşirii în folos propriu a postmodernismului românesc (M.C.= *le fondateur du post-modernisme roumain*) expropriind pe întâiul nostru poet ecologist Nicolae Labiş de această prioritate (cum nici lui Marin Preda nu i se recunoaşte în parodia de Intelectual Moromete un genial personaj postmodern!), în fine, cea mai gravă faptă de corupţie prin ficţiune fiind totuşi contribuţia literară la privatizarea Securităţii în Revoluţia însăşi.

* *Declaraţia de teritorialitate***.** Foarte bine, o concepţie ca oricare alta! – îmi spunea un eminent critic. Numai că ea trebuie să fie scoasă cu forcepsul din căpăţâna elitei, de către singura pârghie de care dispune poporul, adică Partidul Cadrelor Didactice, deoarece Sentimentul lichidatorist al postromânismului nu te joci cu el, cu grelele sale consecinţe!

Cea mai nasoală fiind că falimentul nostru moral eliberează şi pe Intelectual de sfânta sa datorie de a se jertfi pentru o Ţară irelevantă.

Da, Partidul Amărâţilor din România o diagnostichează ferm: scopul Intelectualului otrăvit de Sentimentul lichidatorist al postromânismului nu mai este *să lumineze poporul, ci să-i ia banii*!

Şi poate că nu e vorba doar de nechezolii de speţa I, semidocţi din lipsă de biblioteci, sau de cei de speţa II, cu probleme deontologice la patriotism după acces la rafturi occidentale, ci de mult mai mulţi.

De aceea şi viaţa spirituală este o continuă luptă pentru dominanţă la nivelul haitei sau teritorial între haite, limbajul comunicării fiind un răget tot mai elevat şi inaccesibil gloatei, iar sensul discursurilor fiind finalitatea accesării unei feliuţe din pib sau din diferite alte sponsorizări.

Retrospectiv, chiar şi celebrul *Apel către lichele*, din monarhista zi de 30 decembrie 1989, nu mai apare azi, cum am mai zis, decât ca o intimidantă **declaraţie de teritorialitate**.

Fiindcă Sentimentul lichidatorist al postromânismului vine de la concepţia demitizantă că Neamul Românesc are o istorie cu radiografie de fecală şi, în consecinţă, *nu din cauza cleptocraţiei* – emanaţie a Nomenclaturii bolşevice cu

pivotul ei Securitatea –, ci de-aia, *pentru că suntem un popor de hoți*, producem zi de zi, ceas de ceas şi în proporții de masă, corupție şi corupți, prezentul fiind în mod necesar o diaree abstrasă din amintitul trecut de kkt!.

* Iar un viitor mai bun nu mai contează pentru morții Revoluției Împuşcate, având în vedere profunzimea metafizică a ireversibilității preromantice a timpului, aşa cum observa în *De umbris idearum* şi martirul Giordano Bruno, că *„Il passato è tutto, l'avvenire è niente, il tempo non ha un altro senso"*.

* *Şi chiar succesul!* Totuşi, regula morală a oricărui început este: mai întâi, trebuie respectat la Mircea Cărtărescu efortul literar al unei vieți. <u>Şi chiar succesul!</u> De care trebuie să se bucure orice artist român, ba e chiar dator, pentru că în caz de nobelizare a acestui geniu înaripat de postromânismul deja al Epocii Wash, i-ar creşte şi lui acțiunile, ca şi speranța în confirmarea canonică a Occidentului!

Abia apoi începi să fii cârcotaş, să-l critici pe cel mai bine vândut autor român din toate timpurile, pentru Basarabia, pentru Revo, pentru Kitsch, şi să te sondezi lăuntric dacă ai rezista cât el, să fii suspectat şi bârfit prin cafenele şi berării de observatorii național-comunişti aproape securişti, de pildă cum că n-ai fi – recrutat încă din 1990 în Iowa City de CIA, în 1977 de Mossad la Cochirleni şi în 1968 în preventoriu la Voila, la 12 ani, de Căgăbău – decât un banal **agent de influență**, om de litere bucureştean care, semnând texte gata făcute, este supramediatizat ca să maculeze în favoarea globalismului aducător de marfă SUA cu euri <u>miturile naționale</u> şi ca să-şi <u>asume în numele a 20-30 de milioane de Români</u> <u>**vini istorice**</u> față de evrei, rromi, unguri, bulgari, ruşi, aromâni şi alte popoare, fiind invitat în consecință, pă peste tot, să-şi lanseze împuțita lui de elucubrație sexualistă *Ciorditor*, scriitor de femei care nici n-a răspuns la *provocarea la duel* aruncată-n obraz de un universitar, tot filolog!

Pavăza unui avertisment al Cărtărescului cum că cel mai tare m-ar întrista o lectură pasivă, fie împotrivire permanentă, fie acceptare totală, ideal fiind un melanj de plinuri şi de goluri, nefiind invidiată de nimeni!

* A venit homosapul, adică *un maț plin de fecale între un creier şi-un sex*, cumpărând îngerul de gips la supermarketul de lângă Biserica Sebastian şi apoi a venit Ştiutorul la cinema Lira, invitându-mă la un restaurant pakistanez cu tango, şi am avut revelația că poziția mea, contorsionat chakras cu chakras de durere unionistă, este total incorectă, manifestând eu primitivism prin citirea unui text literar ca pe un manifest politic argentinian, deoarece postmodernismul nu vinde idei, nici cărți, ci un fel de obiecte imaginare borgesiene, senzuale, iresponsabile, deoarece „textul şi realul se contopesc, se afirmă şi se neagă alternativ, descriind până la urmă o entitate translucidă, indeterminată, pe care am numit-o cândva *texistență* şi care corespunde *stării a treia*, pisicii lui Heisenberg, obiectelor imposibile ale lui Escher – *recte* obiectului postmodern."

* De unde şi concluzia în spațiul pentatonic că noi nu numai că am avut *postmodernism fără modernitate*, dar lichidarea premedidată, cu scenariu recepționat de la pătura superpusă, a Mitului Eminescian, este complet prematură: lăsând cleptocrația să se preocupe de capul ei de Totul, uite că noi nu am mai înfăptuit unitatea națională, ci tot dăm înapoi ca racul spre America Dunăreană, cu capitală în conurbația Giurgiu-Russe, unde se poate fotografia şi Podul de Fluturi dacă

străluceşte soarele în termopanele blocurilor turn de pe înaltul şi mai ieftinul mal bulgar.

* *Graba strică treaba*. Gaudeamusul anului centenar Mircea Eliade 2007, când se plinesc 90 de ani de la 18 iunie 1917, dată la care Alexei Mateevici, la Congresul Învăţătorilor, a citit imnul *Limba noastră*, continuă să ne bucure sub albastra cupolă cu învăţăturile sale. Trece îngândurat un cititor. Zgribulit. Televedeta Mihaela Rădulescu vinde permanent din lucrurile ei simple, *publicul televizionar* împreunându-se zâmbitor iliescano-băsescian cu *publicul de noptieră* la această ediţie de consens. Mie, la o mie de picioare deasupra calotei, la standul de vis al editurii mele acoperite de ninsori elveţiene, lângă restaurantul de la nivelul cel mai excentric, ca Atotştiutor Cititor Unic, mi se tot deschide mereu şi mereu exemplarul din O3 la p. 420, precum un fluture de carton dreptunghiular dezvăluind prin depărtarea aripilor păroase ca ale lui Eminescu o rană prelungă, însiropată gasteropodal, confirmând că *toate ies acum la iveală, ca excrementele*, vorba dlui Patapievici.

Pagină nefastă, unde sub precauţiunea că vorbeşte în 22 decembrie 1989 Omul-cu-două-mame, aflăm despre Ştefan Vodă al Moldovei, abia ieşit la un sondaj televizat a fi *Cel Mai Mare Român*, cum că-şi denigra adversarii, îi hulea, şi mai era şi un mare violator, adică prostii, că puteai să-i strici imaginea altfel, legându-te de Matrioşkă, de aripa kaghebistă a Securităţii, dezvoltând ficţional mărturia că Muşatinul ăsta <u>înjura groaznic *ruseşte*</u>! Sau întrebând insinuant că <u>de ce şi-a măritat fata tocmai la Moscova</u>! (Fiindcă avea picioare lungi de balerină! bombăne Domniţa Chiajna, dată lui Mircea Ciobanul, către sora sa Ruxandra, dată Lăpuşneanului.)

Certă este, aşadar, o nervozitate păgubitoare la Mircea, legată probabil de sfârşitul bursei la Stuttgart, în loc de alte picanterii – batjocorirea cu orice preţ a Eroului Necunoscut, atribuind kafkian lui Ion Iliescu <u>un discurs naţionalist de care nu e capabil</u>, cum nu sunt nici puii occidentalizaţi ai acelor mici nomenclaturişti fanatici, cei mai periculoşi cu putinţă, care chiar *au crezut în marxism*, nesuportând deviaţii sau întinări, şi în plus, bazinul electoral **moldovenesc** al fesenismului nu permitea demitizarea lui Ştefan cel Mare ca violator, tată biblic unei seminţii degenerate, a moldovenilor **pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat**.

* *Cum nu trebuie înţeleasă această carte* imprescriptibilă, *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu.* Sunt şi eu un fractal delabrat în mişcare browniană prin inconcevabilul Univers, aşa că empatia mea pentru Mircea mă doare rău, fiindcă nu se poate pentru un Intelectual postmodern mai rău Răul decât să scrii o carte grea ca O3 şi să constaţi că doar <u>un singur cititor</u>, însuşi Cititorul cu c mare, numai ăla, spre care converge seria Ştiutorilor, a ajuns până la infama pagină **420**!

Te cuprinde monoton ceva din melancolia ecleziastă a unuia care a fost rege la Ierusalim şi totul s-a dovedit risipire de timp, fluviu, mare şi suflet, vânare de vânt, zădărnicie.

Zac cu ochii în gol, cu gândul măsor cât încă mai pustiu va fi peisajul nostru Intelectual când Mircea Cărtărescu, Nicolae Manolescu, T. O. Bobe, Horia-Roman Patapievici, Andrei Pleşu sau Gabriel Liiceanu ar împinge postromânismul până la capăt şi ar înceta a mai scrie în versuri, sfărâmându-şi fiecare organele.

Şi mi se arată, rânjind de pe toate monitoarele culinare ale Stăpânului său, chipul viclean al uzurpatorului ros lăuntric de invidie meschină şi chiar ură Jean Lăturiş, viitorul director ICR, poate şi coacţionar la Humanitas.

Pentru care şmenar n-aş vrea să lucrez cu nici un chip.

* *N-aş vrea să fiu rău înțeles*. În aerul tot mai închis ce respirăm în România şi-n Diasporă, haidamacilor uzurpatorului Jean Lăturiş, care pândeşte de ani lungi călcarea pe bec şi **căderea**, ori a lui Patapievici, să ajungă prin protecție de fuste din drapel politic vătaf pe exportul nostru de produse culturale, ori a lui Cărtărescu, să se supramediatizeze drept principalul scriitor român postbelic, eu le spun un singur lucru:

– Mircea e prietenul meu şi vă... muma-n..., dacă mai îndrăzneşte vreun aspirator cumulard să dea în el!

* *Postmodernismul e focalizat pe produs, pe punerea autorului la produs* – vorba unui textier antiEminescian. **Postmodernistul nu are ceva de spus, ci un text de vândut.** Iar „adevărul" îi este indiferent. Dacă publicul țintit de tine râvneşte la o anume orientare antibolşevică, atunci îi dai câte sarmale poate înghiți, neobligându-te nimeni, dacă ai alte comenzi să le refuzi.

Doar că sistema asta merge numa-n Occident, multimilenarul Neam Românesc fiind mai greu de dus de nas. El are, de cum intră-n Târgul Gaudeamus, intuiția că e ceva putred în postmodernism şi atunci îşi apără puritatea virginală a sufletului creştin printr-un procedeu ingenios: **el cumpără cărțile intens promovate, dar nu le prea citeşte!** Spre deosebire de sarmale, fie şi reci. Cel mult respectă indicațiile şi recomandările ce i le dau în scârbă autorii, zâmbind mânzeşte, cum că să contemple o singură pagină pe zi și să ghicească-n ea, deoarece oricum textul ar fi ilizibil, adică iresponsabil în ambiguitatea sa.

Frumusețea colosală a situației fiind că Despărțirea de Eminescu, la 5 martie 1998, ne-a costat foarte scump. Faptul că un an mai târziu nu s-a mai putut înălța statuia Poetului Național la Cernăuți, amânată de extremiştii ucraineni, nu e semnificativ, dar ridicolul situației că astăzi în majoritatea cazurilor <u>singurele cărți despre care se discută sunt de fapt cărți necitite</u>, pare a spune Ceva despre superficialitatea Intelectualului recent.

Plătim cartea, o frunzărim febril, zicem copilăreşte că „păst'ăm puntru mai tâ'ziu!", o punem în raft <u>şi acolo o îngropăm</u>. Iar dacă nădăjduim să ne ajute criticii, rumegându-ne dânşii <u>ideile principale</u>, de n-avem timp de lecturi, deziluzia are o dinamică fără egal, deoarece <u>clişeele discursului puzzle al acestor paraziți sunt invariante la conținutul pe care-l promovează</u>: orez, tocătură, piper etc.

* *Der Raum ist das Paradies, die Zeit ist die Hölle*. La urma urmei, Mircea Cărtărescu este <u>cel mai mare prozator contemporan postbelic</u>, doar de după **războiul** basarabenilor cu smirnoviştii de pe Nistru, într-o literatură agonică, părăsită de cititorii ei. Un fel de Max Blecher, scos din România Regală şi anonimizat într-o epocă ternă, în care ne lipsesc şi Rebreanu, şi Ionel Teodoreanu, şi Camil Petrescu!

Am citit cu mult efort *Orbitor 3* şi am scris în chinuri *Kitsch orbitor și geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, partea întâi, poate *Piciorul stâng*, proiectând totodată partea a doua, evident *Corpul divin*, şi partea a treia, poate *Piciorul drept*, îngrijorat că aş putea depăşi 2000 de pagini de eseistică **programatic pedestră**, fragmentarist-realistă, dar îndurerat peste măsură la iconostas de zădărnicia demersului de a fi critic sau prieten Autorului, fie el şi postmodernist, într-o postmodernitate care nu mă mai satisface fiindcă lipsa de reacție la infama pagină rasistă **420** se constituie într-un test probator că *tat twam asi*, că **eu sunt Cititorul Unic**, Regele Cititorilor, Alesul, Cel ce a ajuns tremurând misterios până la mesajul inițiatic Mahāvākya că noi românii avem o istorie de kkt, tocmai când trecutul e

Totul, prezentul nu e decât extrapolare, iar Viitorul nici nu există, aşa că nu se mai poate face nimic, care e şi deviza postromânismului.

* Homosapul, observa cu durere, epistolar, Pascal către Antioh Cantemir, întâiul mare poet rus, nu este decât un fractal delabrat în mişcare browniană prin inconcevabilul univers.

Nu trebuie să se polimerizeze inflaționar toate dejecțiile civilizației noastre pentru a-l deporta pe candidatul la Mântuire, cu sămânță cu tot, din textul istoriei în deşertul literaturii, din Rodopi la Tântava, ca să se mumifice în parfumul bulgar al ficțiunii dintre doaşte.

Spionând prin sateliții americani în Oceanul Euroatlantic bancurile de cod, binecunoscutul romancier Dan Brown, poate cel mai citit autor global în RO, a descoperit **mişcarea browniană** care îi poartă numele şi îi va aduce, poate, Nobelul, plecând de la similitudinea fractalică dintre forma ontodinamică a codului şi forma similară a întregului banc, poanta fiind că, aşa cum ştiu toți peştii, există topologic şi femei credincioase, deoarece ele îți oferă pervaziv când penetrezi membrana ființei întotdeauna aceeaşi față, de Veronikă spiritualizată de-a lui Paulo Coelho, torsionându-se enigmatic peste ustensila heideggeriană, ca lucrătoarele proletare de la banda Möbius.

De aceea, le şi iubim global, în teorie, căci oricât de catastrofal delabrată ar fi cea de față, ea *este* nu numai ceea ce *are*, ci încă *ceva* în plus, practic un rest nicasian din bătrâni lăsat în universul nostru spiritual după tălmăcirea lui Platon, anume o hologramă a Mariei Magdalena reflectând *in eternum* Crucificarea şi orbindu-ne.

* A fi un fractal delabrat în mişcare browniană prin inconcevabilul univers este atunci un mod enigmatic de a fi trist şi singur în textul universal, ceea ce nu înseamnă aproape deloc că această singurătate bacoviană este admisibil să te orbească de la obraz în singularitatea ei şi să te îndrume diavoleşte nu spre *oneness* ci spre autopercepția vană cum că dacă eşti tu izolat la Schloss Solitude, la Castel, singur, singur ca Gregor Samsa, fără de gaşcă, atunci eşti şi un original, respectiv deții un patrimoniu genetic de excepție la nivel de spermie şi ținteşti cu impertinență un segment de diamant al ovulului, ceea ce impune, dincolo de principiul postmodernist al plăcerii şi al legăturii slabe dintre elementele de sens ale rețelei semantice, a demitiza predecesorii într-un fel deontologic precar, anume în folos propriu şi fără asumarea răspunderii politice a cuvântului scris şi vândut.

Căci oricine parcurge gregar O3, din punctul de vedere al Sociologiei Aplicate, nu poate evita în final analogiile care-ți parcurg stroboscopic bolta craniului în cruciş şi-n curmeziş, cu Revoluția Fututǎ la 22 decembrie 1989, ale unei exegeze inaugurale şi totodată terminale multimodal la epopeea metatextual-parodică *Orbitor*, cel mai ambițios proiect din literatura română, conceput în formă de fluture, treflă sau catedrală, după un contact în Akasia cu pânza păianjenului Dali, cel lăbărțat şi deci superficial din *Marele Masturbator* peste o întruchipare arhetipală a unei istorii *second-hand*, dovedind cu istoria religiilor, mistica, ufuistica, diazepanul şi gândirea sapiențială din postistorie, că totul se bea în silă, ca fiola de Quilibrex, fuziunea totală dintre postmodernism şi postmodernitate nefolosind la nimic.

* <u>*Sanctificarea Poetului Național.*</u> Pentru că acțiunea ta de exprimare ca cârcotaş vizavi numai de *unele* derapaje postromâniste ale acestui mare text poate fi exploatată ca pe un tot unitar de complotiştii de prin parcuri, cluburi, cafenele sau bordeluri, iar după elicopterizarea fluturelui de pe acoperişul de tablă oxidată al

Uniunii Scriitorilor, să te pomeneşti că e proclamat „cel mai important scriitor de Limbă Română postbelică“ alde sexualistul Jean Lăturiş sau vreun altul dintre bărbații de la Bucureşti, monstruosul municipiu învăluit în mister şi întuneric, participanți la asasinarea Mitului Eminescian şi premiați de botoşăneni, sau vreuna dintre femeile de la Cluj-Napoca angajate în aceeaşi deconstrucție demitizantă a autorului *Scrisorii a V-a, Dalila*, rezultatul final fiind că, din mila Domnului, tot Biserica Ortodoxă Română câştigă, pentru reînvierea ritualului cel mai înduioşător al Neamului Românesc Sanctificarea Poetului Național devenind de la 5 martie 1998 spre infinire, o necesitate europeană obiectivă – pentru recitatori, pentru cititori, pentru bibliotecari şi librari, ca şi întru a se tămădui sufleteşte şi întrema spiritual Literatura noastră, ajunsă eminamente viagrară, datorită consumului prematur de „substanța energetică P“, genune spirituală care, spre deosebire de economia de piață, a rămas nefuncțională de la 13-15 iunie încoace, ceea ce nu exclude preorgasmic P, în funcție de interesele şefilor de promoție, nici primejdia P ca uzurpatorul Lăturiş să vocifereze, aruncându-i cărțile pe rug, că *Cărtărescu e principalul vinovat*, ca şi la Revoluția Fututǎ prin analogie, cum am mai zis.

* *Noi să ne ținem de neamuri unii cu alții*. De la 1 ianuarie 2007, odată cu diluarea RO în UE, *Neamul Românesc* nu mai este decât o minoritate sud-est europeană ca oricare alta, compusă din cei ce se simt şi eventual se declară Români de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney. Dimpreună cu alte minorități, fiecare cu interesele ei, *Neamul Românesc* are mai întâi datoria sacră de a face din RO o regiune atractivă, cu un standard de viață, democrație, toleranță şi educație cosmopolită consonant cu normele UE, iar mai apoi de a-şi aduce obolul la achitarea arieratelor Misiei Culturale, adică, oriunde ne-a azvârlit pe mapamond zarul ursitei, noi să ne ținem de neamuri unii cu alții şi *să ne exprimăm în universal ca Români*, recuperând cu timpul cam cât au făcut deja frații noştri de gintă latină, italieni, francezi sau spanioli, care acum pot să şi piară ca fluturii după depunerea ouşoarelor, decât care noi nu suntem mai prejos din fire, din aripile geniului şi din encefal, doar ce c-am avut o istorie vitregă, fiind sub vremi şi, din nefericire, *il passato è tutto, l'avvenire è niente, il tempo non ha un altro senso.*

* De la tineretul idealist paşoptist batjocorit copios de Mircea Cărtărescu în *Levantul* şi, pentru cine mai avea dubii, prin violarea-n ceceu a simbolului boieresc, *Revoluția Română* cea pictată de idealistul idealiştilor – acel generos până la non-egoism Rosenthal ce merită monument la Giurgiu-Russe lângă Eminescu, printre eroii Independenței –, de la această generație, zic, până la precursorul revoltat, deputatul european boier Dinicu Golescu, nu e decât o viață de câine. Şi să nu uităm că plecăm din bârlogul cu două ieşiri al românului cu somn agitat de groaza zapciului fanariot şi a invadatorului turc, rus sau austro-ungar!

De aceea, un bun Român de azi socoteşte că Neamul Românesc e o parte a poporului Român sau a națiunii Române sau ce naiba o fi, cuprinzând pe acei cetățeni de strânsură care nu sunt unguri, germani, rromi, ucraineni, evrei, turci, cartaginezi, turci, polonezi, arabi, hittiți, chinezi, kosovari sau japonezi. De fapt, o dată cu prăbuşirea bolşevismului a căzut națiunea socialistă ca închisoare a popoarelor.

Români, maghiari, germani, rromi, ruşi, evrei, ruteni, sârbi, turci, tătari, greci, arabi, chinezi, laponi, italieni şi alte naționalități acționează ca un tot unitar în UE şi în globalizare, fiecare cu destinul său. Nimeni nu mai e constrâns a-şi potrivi ceasul spiritualității după Casa Poporului de la Bucureşti sau după futelnița aia de C.C.

Că va exista şi o piață de artă cosmopolită aici, asta e altceva, lungă viață economiei de piață!

A pierit națiunea Română, a înviat Neamul Românesc, din Cernăuți până în Timoc şi din Toronto până-n Sydney.

Ca bun Român, oriunde te-ai afla, chestiunea care rămâne – nu vom înceta să o repețim nicicând! – este doar interogația dacă ne vom împlini sau nu Misia Culturală, marile reconstituiri şi recuperări, înainte de marea asimilare, de dispariție, de extincție în diluantul global, important fiind ca pentru înfricoşata Judecată de Apoi a Neamurilor să fim adică *pe deplin exprimați pre limba noastră*, cum şi-au terminat deja treaba frații noştri de gintă latină italieni, francezi şi spanioli, mai norocoşi în istorie decât noi, care totuşi râdem la urmă, fie şi ca băşcălie postmodernă.

* *Sub zodia fluturelui*. Şi dacă un scriitor ca Mircea Cărtărescu a fost dat de Ştiutori tocmai Neamului Românesc – ca să plângă poporul ăsta cu un ochi şi, asimetric, să râdă cu celălalt dinaintea unui fenomen scriptural orbitor – este pentru păcatele noastre, dar şi întru nădejdea Mântuirii.

Pentru că **Misia Culturală înseamnă a da la popor**, atât ce se dă în prezent, la modă, sub zodia fluturelui, cât şi ce nu i s-a dat, ce *n-a fost să fie* sub zodii mai rele.

Ci experimentul din maculatorul *Levantul*, despre al cărui loc în planul providențial Chir Auctorele n-au bănuit nemică, a dovedit-o cu mare pohfală: uite că pot fi scrise **toate** operele care n-a fost să fie scrise din pricina Terorii Istorice! – succesiunea cronologică a ratrapagiului mai necontând în infinitatea Akasiei, în Biblioteca Universală, *unde Mircişor şi Petruța devin contemporani cu Daphnis şi Chloe*!

* *Despre deşertificare.* Da, zodiile sunt rele pentru desfrânați şi pentru necredincioşi, nu mai e de trăit, ci de nemurit. Vedem vară de vară: RO se va deşertifica inexorabil, spiritualizându-se la extrem pustiul ăsta Intelectual: *O, Românie, căca-m-aş în bibliotecile tale!* – vorba uzurpatorului Lăturiş, recrutat dintre cârcotaşii frustrați, necitiți şi neiubiți de nimeni. Aşa au vrut muşchii lor, ai zeilor marmoreeni, ostili omului fără noroc, Piază-Rea şi pentru ei.

Grădina Maicii Domnului, a soacrei postmoderne a Mariei Magdalena, deja este doar o însăilare de regiuni europene, iar Capitala, improprie pentru locuit decent, pentru automobil, pentru pieton, pentru biciclist, pentru fotbal şi – deasupra deasuprelor – pentru lirism, altfel decât insipida *vomitură filologică* a poeziei scoase din burtă fără **inspirație**, se va muta negreşit, cu Ateneu şi Eminescu şi balconul de la Geologie cu tot, în conurbația badislavă Giurgiu-Russe, pe drumul fără pulbere al Dunării, unde e Podul de Fluturi, însă Neamul Românesc nu se va face praf şi pulbere cum vrea duşmanii, nu, el nu se va lichida ca o întreprindere culturală seculară, falimentată chiar de cărturarii ei, ci dimpotrivă el se va întări, se va consolida cu însuşi butucii pe care a ajuns, împotriva tuturor împotrivelor şi contrelor, da, el **va birui** în numele Domnului său ortodox, el se va înălța simultan cu, mai înaltă decât Casa Poporului, Catedrala Mântuirii Neamului, şi se va lăbărța demografic din Tahiti până-n Antile, pe tot mapamondul azi, şi pe Lună mâine şi pe satelitul de gheață Titan răspoimâine.

* *Lulu Căldărescu*. Acest Neam Românesc, prin purtătorii săi literari de cuvânt, care se autoaleg când se simt aleşi, nu va uita niciodată să aducă prinos de recunoştință talentaților scriitori din **Mircea Cărtărescu**, unuia, Mircea însuşi, pentru aportul său la creşterea Limbii Româneşti şi-a Patriei cinstire pe toate piețele literare,

care ar căpăta un nou avânt prin nobelizarea sa până în Anul Caragiale 2012, dorită de toți, însă nici nu-i va şterge cu buretele demachiant vreodată abaterile dubioase, ba din contra, i le va înfiera, *celuilalt* scriitor, să-i zicem fractalic Lulu, **Lulu Căldărescu**, aducându-i-se aminte neîncetat că în folosul uneltitorilor Dezunirii noastre au mânjit cu mămăligă tocmai nimbul Sfântului Ştefan cel Mare, Apărătorul Creştinătății, şi că a deviat de la altarele Neamului participând ca un inconştient la asasinarea Mitului Eminescian în folos propriu, demonstrând cu martori că Luceafărul era păros şi, cu ură, că i s-au descompus la soare emisferele cerebrale, adică testiculele simetrice lor, ba a atras în paricidul național şi pe ciracii dumisale de la cenaclul Litere cei mai pamfletari, T.O. Bobe, Răzvan Rădulescu şi Cezar Paul-Bădescu (coordonatorul pe care era însă cât p' aci marii mistici din Carpați ai prolificului postmodern Pavel Coruț să-l pedepsească recent, trimițându-i la scăldat în preajmă şi în Slovenia cea duioasă *Rechinul cel alb* al flotei americane NATO din Adriatica!), nărăvindu-i de mititei la ce a deprins el însuşi de la alții, să se dedea la cele mai mari rele maculări, amorțindu-le simțul moral cum că e vorba de „concepte romantice“, popor, istorie, amor, când doară vede bine oftalmologic corect privirea-i multcălătorită ca a lui Dinicu Golescu: ci *toate națiunile* au o Bibliotecă Națională a lor, hale de citit prin cele municipii şi în genere toate numeroasele şi diversificatele ustensile luminătoare poporului, numai RO în Epoca Mooye n-are, înlănțuindu-l Stăpânul cel Nou cu familia în semiîntunericul televiziunilor profund interesate în a avea un consumator cretinizat, pentru că rațiunea finanțării lor este limitată la a-i injecta în crieraş doar mesagiul publicitar!

* *Intenția acestui studiu*, mai degrabă promoțional decât critic, nu este a strica sărbătoarea Celui mai bine vândut scriitor român, aşa cum Ştiutorul Herman, cu firele şi furtunul târâte după el, sperie şi scoate din sextazul încârligant câinele şi cățeaua de pe strada Sportului, venind în zori de la Spitalul Fundeni pe jos şi nădăjduind că circulă deja tramvaiul 21, dinspre conurbația Colentina-Voluntari spre mormântul Voievodului-Martir Constantin Brâncoveanu de la biserica Sf. Gheorghe-Nou, unde e şi Roza Vânturilor a Kilometrului Zero inspirând sub platani pe vreun Ottorino Respighi.

Dimpotrivă, scopul acestui demers răsculativ este a acumula o bază pentru noi discuții în contradictoriu şi, poate, a semnala Celui ce deja a ajuns, prin talent şi o muncă necurmată, cu brandul pe *piscurili* unde poate scrie pe dosul Cărții, pretutindeni în lume, că ea aparține *unui candidat Nobel*, ceea ce comercial e ca şi cum ai fi deja de mult laureat laureat, aşa că nu mai e cazul a tot călca apăsat pe coroana lui Ştefan Vodă şi pe creierul de forma României Întregite al lui Eminescu, nimeni neputând sări peste propria-i umbră, care-i este trecutul, şi nefiind certarea morților treabă de bărbat, ci de muiere, eventual bună amică.

Dacă nu suntem în stare să învățăm de la evrei, cum ne-a povățuit basarabeanul Goma, atunci să ne uităm puțin la polonezi, la cineastul patriot Andrzej Wajda: vedem revoluția lor de marmură şi de fier luată-n serios, nu dată la futat în morgă ca-n O3 cea Română, apoi *Cronica adolescenței* despre teritoriile pierdute prin Pactul Molotov-Ribbentrop, totul cu Chopin în romantic lirism nu cu postmodernul Garcea-n băşcălie ca-n *Salata* verii de neuitat a lui Pintilie-Dumitriu, iar astăzi, uite *Katynul*, un subiect polono-sovietic, mutându-ne gândul cernit la mormintele Româneşti fără de cruci, presărate de Domnul pre pământ de la Nistru până la Pacific, unele rău profanate în actuala Transnistrie, extraordinar şi atractiv subiect de succes universal pentru premiata noastră tânără cinematografie românească documentară şi artistică.

* *Ce şi cum*. Prin *scriitor* voi înțelege omul în carne, pix, spermă, pixeli, obsesii, sarmale şi oase; prin *autor* voi desemna doar personajul virtual care „scrie“, fără a fi răspunzător juridic sau moral sau patriotic ca bun Român, asupra daunelor produse de text.

Cele trei volume ale Trilogiei *Orbitor* (TO) le voi nota cu O1, O2 şi O3.

Manifestația din Piața Universității, loc sacru din Bucureşti confiscat ba de Băsescu, când *cu* Tăriceanu ambii portocalii (ca interiorul cărtărescian al ceceului în 22), când *fără*, ba de steliştii lui Gigi Becali, ba de te miri cine – o voi nota MPU.

Prin *Mineriadă* voi înțelege doar pe-aia din 1990, care viza pesemne corectitudinea politică de a scoate icoana ortodoxă din balconul de la Geologie şi dublul portret Eminescu ce-o străjuia, amplă operație a sistemului represiv român, decisivă pentru protejarea intereselor Kremlinului Roşu: *ea n-avea nici o rațiune internă* după alegerile egal feseniste şi cripto-comuniste din 20 mai 1990, <u>dar avea un excepțional şi bine calculat efect extern, blocându-se Unirea după model german</u>, extrem de probabila atunci spulberare a ruşinosului zid de pe Prut, tumultul unionist dezlănțuindu-se cu ocazia aniversării din 26 iunie 1990 a *50 de ani de la răpirea Basarabiei* şi ducând negreşit la succes, **conducătorii de la Chişinău fiind vremelnic mai Români decât cei de la Bucureşti**, ceea ce datorită băşcăliei postmoderniste vizavi de poezia patrioților basarabeni i-a derutat şi pe Dan Iosif, şi pe Miron Cosma, aruncându-i regretabil în tabăra opusă progresului şi propăşirii Neamului Românesc.

Unirea prin forța maselor şi cu voia lui Dumnezeu, la 26 iunie 1990, după modelul aliatului german, n-ar fi putut fi combătută de politicieni şi nici de militari, iar datoria ce Comisia Nobel o are față de pata albă unde trebuia de atâta amar de vreme omagiată o limbă şi Literatură Română care a dat pe Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Liviu Rebreanu, Lucian Blaga, Max Blecher, Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Paul Goma, Marin Preda, Norman Manea, Herta Müller şi Mircea Cărtărescu şi-ar fi găsit poate o soluționare în chemarea la Stockholm a curajosului apărător al identității Româneşti împotriva mankurtizării, fragilul poet, fratele nostru Grigore Vieru!

Celelalte transporturi de mineri în Capitala cea fără Bibliotecă Națională viabilă au fost numai manipulări politice ale unor marşuri sindicale ale mizeriei şi ale întunericului mental cauzat din culpă elitistă de demisia cărturarilor noştri miştocari postmodernişti de la sămănătorismul poporanist ilustrat şi de statuile de lângă Mihai Viteazul. Cel mult le-am putea denumi, după cantitatea de gaze toxice de luptă, Lacrimiade.

Iar prin **Autoelită** înțeleg o categorie de Intelectuali care practică un discurs îndrăgostit de automobile performante.

* *Postromânismul*, ca doctrină despre catalogarea Neamului Românesc printre speciile pe cale de dispariție, bun de dus la Muzeul Antipa al popoarelor şi al literaturilor lor, un popor pentru care nu se merită pentru ca să te mai zbați Intelectualiceşte, ci doar să-i sugi pibul cât mai dă, 0,16 % pentru cultură, se va instaura însă odată cu asasinarea mitului Eminescian, al cărui reper este jenantul *naughty document Dilema 265*, din 5 martie 1998, exact 55 de ani de la trecerea în Akasia a gândurilor bune secrete ale nemuritorului Stalin. Cifră care vădit că nu interesa pe democrații convenționali, <u>dar în plan extern cam crescuseră nişte speranțe unioniste</u>. Se credea că cedându-le, fără vreun referendum, ucrainenilor rămaşi perplecşi ca de-o muşcătură, în 2 iunie 1997, la colțul de cotitură al istoriei Intelectuale Româneşti de la Neptun, mult mai mult pământ decât speraseră, vom avea

parte de recunoştinţa lor şi chiar de pornirea dinspre Kiev a unei inițiative de creştere a României până la Nistru, pentru a contrabalansa cu o mare putere ortodoxă descompunerea Iugoslaviei, împotriva cărui deznodământ n-a protestat nici măcar bine informatul istoric Lucian Boia, promovat de Humanitas în oligopedagogia noastră să ne mai civilizeze.

Dar ai noştri universitari politicieni la putere atuncea, învinşi de şefii de promoție, nu prea voiau să se complice. Ei aveau pe moment alte două sarcini mari şi late de la Cleptocrație: să-i plătească datoriile fără să se prăbuşească moneda națională şi să o integreze euroatlantic pe RO în UE, fofilând-o fără nici o lustrație.

Demolarea mitului Eminescian a jucat astfel, în subminarea curentului unionist, în martie 1998, când ne pregăteam să prăznuim 80 de ani de la recuperarea Regală a Basarabiei, acelaşi rol dizolvant pe care l-a avut şi aparent iraționala mineriadă din iunie 1990, când iarăşi se puteau coagula şi conjuga masele apropo de jumătatea de veac de la declarația de război ultimativă a lui Molotov, din 26 iunie 1940, căreia nu i-am putut răspunde, din lipsă de aliați fiabili, decât la 22 iunie 1941 prin *Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945)*, al cărui eroism centrat inițial pe ideea apărării Civilizației Europene în contra bolşevismului dărâmător de biserici n-are nici o legătură, dar absolut nici una, cu crimele lui Antonescu.

Şi nu poți să nu te mâhneşti retrospectiv când constați că emanația Intelectuală a Revoluției a imitat-o pe cea fesenistă nu numai prin structurarea ei ca nomenclatură închisă într-o soțietate deşchisă, ci şi în ce priveşte respectarea cu cea mai păcătoasă sfințenie a Pactului Ribbentrop-Molotov, cine consultă periodicele de elită în bibliotecile județene, şcolare sau parohiale, negăsind nice o pagină de implorare a burgheziei de merit să-şi aducă obolul la achiziționarea casei lui Aron Pumnul de la proprietari, întru a se organiza de sufletul lui Noica un mic muzeu Eminescian, a cărui valoare turistică pentru barocul Cernăuți ar fi apreciat-o ulterior chiar şi extremiştii ucraineni.

* Mircea Cărtărescu (n. 1 iunie 1956 în Bucureşti, posibilă opțiune pentru Noua Zi Națională) este un poet, prozator, profesor şi publicist român. El a încercat în 3O şi, de fapt, în toată texistența de până acum, arheologia ființei până-n scutece, dar nu a decriptat încă semnificația compensatorie a minunii că *i s-a dat viață* de către Ştiutorii Ştiutorilor Ştiutorilor *exact cam când i se lua viața* genialului prin destin Nicolae Labiş – puiul nu al oraşului ci al pădurii, întâiul nostru poet postmodern, astăzi ajuns doar un moldovean necanonic, „mic, peltic şi degrabă vărsătoriu de sânge nevinovat", dar cu mare viitor mâine, când îl vor descoperi, ca şi pe Eminescu, criticii cu adevărat profesionişti, cei euroatlantici.

Fiu ficțional de mic nomenclaturist cu Volgă, şofer şi secretară, ziarist al colectivizării forțate de securişti a agriculturii, *cu portbagajul plin* şi capabil a-şi ține consoarta casnică, cum rezultă din trilogia *Orbitor*, etern încremenitul în copilărie Mircişor nu avea cum să trăiască acea mizerie proletară Gorki-Barbusse ce ne stoarce atâtea lacrimi prelinse pe 1500 pagini, copilărie re-construită cu cinism comercial postmodern doar pentru binevoitorul față de marxism, public occidental.

În plus, riscăm ipoteza că locuind multă vreme **pe** Ştefan cel Mare, Intelectualul Mircea Cărtărescu a căpătat inconştiente complexe de superioritate față de toți voievozii şi poeții lor, de unde şi entuziasmul cuman cu care s-a angajat în demitizările Istoriei Românilor începute de profesorul Lucian Boia în 1997, neobservând nimeni calculul Securității că dacă vom pierde, precum Serbia Kosovo, regiuni ca Transnistria, Vrancea sau Ardealul, *vinovată va fi atunci preafericita Autoelită*, nu național-comunismul de la Partidul România Mare, care a semnalat

strigător la cer primejdiile externe, meritate din moment ce, Intelectualiceşte, nu ne-a interesat o Regală Unire peste modelul fostului nostru aliat german!

De asemenea, pare să fi fost marcat (= *imprinting*) până la interes literar pentru travestiri, trăind ficțional în anul transcendental 1981, pe un prosop, întâiul orgasm nemasturbant cu Irina, o securistă mirosind feromonal a tocană din *De ce iubim femeile*, o *donna angelicata* a timpului nostru, care citea cu nesaț *The Public Burning*, băşcălia despre Cold War şi mccarthysm a lui Robert Coover, fără a trezi bănuieli poetului prin interesul ei pre-profesional pentru savanții bolşevici Ethel şi Julius Rosenberg, acuzați de spionaj în favoarea atomiştilor sovietici.

Mai ştim că Mircea ştie, cunoaşte ce e căsătoria, menajul, adică ce şi cum e cu nălucile colocatare şi poemele chiuvetei.

Nu ne amintim însă a se fi remarcat la Disidență sau la Revoluție, iar la MPU nici atât, reieşind de aici chiar o ambiguitate supărătoare, că de ce se agita în balcon „legionarul" atât de vulnerabil la pamfletare, Marian Munteanu, propulsat parcă de securiştii care vizau macularea cu verde a Punctului 8 timişorean al Lustrației, fiind vital necesar pentru societatea civilă să se adreseze gloatei însuşi Postmodernismul Românesc în persoană, ce nu putea fi încarnat, şi pentru poezie, şi pentru proză, decât de dl Mircea Cărtărescu, alergătorul de cursă lungă, care uite că s-a purtat atunci, ajutând pe Iliescu şi Brucan, ca un simpatizant fesenist sadea, în concordanță cu apartenența familiei sale la Eşalonul 3 nomenclaturist!

* Din fericire cu f mare, imaginea Românului qua Român în imaginarul euroatlantic se mai ameliorează prin O3, unde dacă-l citeşte euroatlanticul polono-american profesor **Charlie Klosowsky Jr**, sora lui **Suelin** sau studentul transnistrean spion la Bucureşti **Kotofei Ivanovici**, atunci asimptotele converg spre un martir Mircea Cărtărescu, chinuit de Securitate, disident cu manuscris confiscat şi cu spălări de creier prin azilul psihiatric, participant activ la Revoluție, murindu-i o fată în brațe împuşcată între ochi, arestat şi transportat apoi în comun cu duba de colete la Jilava mareşalului Antonescu, revenit luptător antiterorist la Metrou, ba chiar şi observator la MPU printre Golani, nu însă şi în balcon, cum am mai spus, explicația plauzibilă fiind că din pricina şubrezeniei structurii sale de rezistență de-a cedat până şi la testul Apocalipsului, prăbuşindu-se în finalul O3, când îngerul a strigat, adică a cuvântat din bronz marele marxist Lenin, prea greu apăsându-l geologic spurcata icoană ortodoxă şi xeroxurile gemene cu astralul Eminescu.

* *Loué pour son attitude civique, organisateur de rencontres littéraires hebdomadaires, soutenant les jeunes auteurs*, Mircea Cărtărescu este considerat cel mai important dintre poeții generației optzeciste (*Eighties Generation*), afirmându-se la *Cenaclul de Luni (Monday circle*), coordonat de profesorul Nicolae Manolescu, dar a ucenicit şi în proză la cenaclul lui Ovid S. Crohmălniceanu, *Junimea*, unde mărturiseşte că a fost cel mai bine înțeles.

În anul 1999 obține doctoratul în Literatură Română cu o teză despre *Postmodernismul românesc*, (*Romanian postmodernism*, Ph. D. thesis), coordonată de profesorul Paul Cornea, specialist afirmat în chiar pre-Eminescianismul parodiat în *Levantul*, lămurind de pildă dubla paternitate Bălcescu-Russo pentru poemul sacru *Cântarea României*, care n-are suflet postmodernismul nostru să mai facă azi altul la fel, fiind mai uşor de luat la mişto ca *kitsch* dezgustător acea nobilă simțire de a avea Patrie decât de întreprins ceva efectiv contra falimentului ei moral din penurie de contraexemple.

Cu editura Humanitas, *le fondateur du post-modernisme* roumain va fi semnat un contract de exclusivitate, deci nu poate publica şi în conurbaţia Giurgiu-Russe, fără unele complicaţii sub heteronim bine protejat, iar în exterior se zice pe web că se ocupă Suhrkamp de creşterea numelui, deşi au putut fi identificate mai multe instanţe ajutătoare.

Curios, deşi a vândut uneori tiraje halucinante, cum ar fi până acum peste 150 000 exemplare din cel mai fesenist dintre opusuri, Fluturele postmodernismului românesc se vaită mereu de bani, aruncând o imagine de cărpănos editorului său român şi lăsând analiştilor financiari bănuiala că este cheltuitor în străinătate, deşi mare meşter în obţinerea de „participări“ nefiind totuşi simplu să te tot restrângi de să te poţi lăuda în 2007 unui berlinez cum că *since 1990 I've spent half my life abroad.*

* Pe plan internaţional, se vede orbitor un Cărtărescu *clasic deci diplomat*. De pildă *en France, il bénéficie de l'opiniâtreté d'Olivier Rubinstein chez Denoël qui n'a eu de cesse de promouvoir son œuvre dans toutes les maisons d'édition où il a posé ses bagages*, aflăm de pe net. Iar când, de 15 ianuarie 2000, începeam anul Eminescu, premiind la Botoşani tocmai pe detractorul dilematic T. O. Bobe, ca şi cum a-l trimite la Schloss Solitude n-ar fi fost destulă onorare, dintr-un articol semnat de Edgar Reichmann în *Le Monde* tocmai atunci, rezulta o situaţie încâlcită pentru cine voia *să se orienteze*: „Într-o tabără, Intelectuali democraţi se împotrivesc minimalizării Shoah în România, fiind îngrijoraţi de manifestări pe care le consideră antisemite şi xenofobe. Ziaristul Michael Shafir, scriitori ca Nicolae Breban, directorul revistei *Contemporanul*, Norman Manea, Dumitru Ţepeneag, eseişti precum Paul şi Andrei Cornea, Mircea Iorgulescu, Leon Volovici apără valori umaniste şi refuză aserţiunile potrivit căreia memoria evreiască nu interesează pe nimeni. În tabăra opusă figurează oameni ca Gabriel Liiceanu, directorul editurii Humanitas şi «neîndoielnic, adevăratul lider al grupului», sau Nicolae Manolescu, director al revistei *România literară*“ – în această intervenţie fiind de fapt re-scris un studiu al lui George Voicu din *Sfera politicii*, tot de prin anul antiEminescian 1998, important fiind că, pentru Mircea la export, noi am visat într-un climat mai calm prezentare pe o copertă la Paris de la acelaşi Edgar Reichmann şi, în consecinţă, nu ne îndoim că Cel mai bine vândut scriitor român a jucat un rol conciliator remarcabil în acel dramatic conflict când se întrevedea pentru liderii societăţii civile dilema electorală Iliescu-Vadim, necesitându-se Unitate numai împreună, cum nu ne îndoim nici că, imediat după laureare, ne-ar fi maestrul Mircea Cărtărescu un **preşedinte** la Cotroceni mai jucător şi concomitent mai diplomat decât însuşi Traian Băsescu.

* Sugestia eminentului critic Ion Bogdan Lefter din iulie 2007 de a porni lectura nu cu O3 ci cu O1 şi O2 este logică, te împiedică a te pronunţa imediat dar implică şi ideea de *a începe de la începutul începuturilor,* de la primele poezii publicate de Mircea Cărtărescu, spre a savura maximul spectacol al Creaţiei şi explozia de emoţii şi delicii aferentă, plăcerea plăcerilor fiind totuşi a citi din Cărtărescu mixând cu rivalii Marin Preda şi Nichita Stănescu, spre a vedea dacă-i surclasează ori ba, cum zic promoterii celui mai important scriitor din epoca postbelică de după Războiul din Golf şi cel dintre basarabeni şi Armata a 14-a Afganistana, a generalul Lebed, capabilă să ajungă aclamată în Bucureşti în numai două ore!

Se va vedea atunci, cu neplăcere şi descurajare, câtă muncă a depus acest aparent melancolic fragil fluture de oţel şi cum scriitura i se rafinează progresiv, simbolurile capătă conţinut, *Orbitorul* se naşte din acumulări cum galaxiile din materia neagră. Tot ce precede *Levantul,* şi *Levantul* însuşi, pică în deriziune,

relativizat în raport cu propriile etaloane: e mai mult lirism în *Orbitor*! E mai multă poezie, e mai mult mit, e mai înaltă spiritualitate în această epopee triplă a eului cărtărescian.

Ce rămâne în urmă este exercițiu didactic şi istorie literară.

Chiar şi *Nostalgia* este o treaptă, ca un concert beethovenian de tinerețe, iar ocazionala *Travesti* încape bine aici ca o proză scurtă între celelalte 4-5, a evaluat bine profesorul Crohmălniceanu.

Poți vizita marele labirint cărtărescian al TO luându-ți ca ghid numai *De ce iubim femeile*, ca încălzire a receptorilor, şi *Postmodernismul* ca bază teoretică dacă alta nu ai, plus Enciclopedia Britanică pentru diferitele trimiteri de *kitsch* științific, câtă vreme nu ai un ghid de lectură online ca al lui Thomas Pynchon.

* *Ceva ca ceva*. Cât despre *Jurnale*, scrisori, interviuri scăpând intimități, decența, ceva ca ceva, discreția, buna creştere impun a nu le cerceta, a le ocoli ca pe un Woyzeck urinând pe zid sau măcar a nu le cita, chiar dacă exhibiționismul unei societăți globale paparazzi le permite publicarea antumă şi devorarea lor canibalică în loc de a creierului şi inimii autorului. Căci oricum, ca Român, sau ca cercetător privat în geniul sintetic, nu eşti naiv: până şi antrenorii de Liga a II-a interzic accesul publicului la antrenamentele echipei de bază.

Totuşi, n-ar fi rău, pentru a se vedea încă şi mai orbitor talentul de a concura realul al Cărtărescului, a se preciza mai limpede ce e cu Rodopii, cât de nomenclaturist sau securist a fost gazetarul Costel şi cât de real fu fluturele Mărioarei.

Taina cea mare fiind ceva ce pare a-l deosebi exemplar pe Mircea de multă Autoelită: unii megaintelectuali s-au crezut actori, chiar fiind buni la recitare, cotind ulterior spre filozofie sau eseistică, spre a rodi şi în management instituțional, cum şi nenumărați fizicieni sau metalurgişti sau constructori fac azi Literatura Română.

Numai Mircea pare să fi fost, ca şi mine, din totdeauna Scriitorul, nefiind prea limpede cum şi-a descoperit de timpuriu vocația, pe ce ton şi prin cine i s-a adresat Destinul, numai cu jumătate de voce însă, de i-a ciuntit libertatea îndemnându-l să evadeze din Arhipelagul Şcolar.

* Iar când vom avea *adevăratele* jurnale, anume facsimilele caietelor cărtăresciene ca pe ale lui Eminescu, nu m-ar mira ca Geneza *Orbitorului*, în fond o cronică de familie de activist cu origine foarte sănătoasă, muncitoresc-țărănească, să fie legată de filmul regizorului basarabean Lucian Pintilie *O vară de neuitat* (1994), adică nuvela *Salata* din *Cronică de familie* de colaboraționistul Petru Dumitriu, unde, prevestind mişcările epopeice **bulgare** din O1 (1996), unui Cannes sensibilizat de groaznicul conflict iugoslav al acelui moment i se prezintă denunțul că şi Românii au o vină istorică, masacrând pe bulgari în Cadrilater, ceea ce în fond e încă un argument pentru preafericita Autoelită că *nici nu meritam înapoi teritoriile de peste Prut*, de care şi **22**-ul susține că ne-am bătut joc, chit că bulgarii din Bolgrad au cam risipit cândva pupici după pupici la botul cailor trupelor noastre dezrobitoare din 1941!

Cât despre dimensiunea metafizică şi apocaliptică a întregului Proiect Orbitor, ne întrebăm, tot pe la Paris fiindu-ne gândul, ce rol de izvor a jucat formidabila sinteză *La Fin du monde: une histoire sans fin*, La Découverte, Paris, 1989, a profesorului Lucian Boia, ale cărui devastatoare demitizări ale Istoriei Românilor sunt secundate fidel, punct şi contrapunct, de expulzia TO, *totdeauna însă cu ochii ațintiți spre curcubeele finale*, gigantice, Sibelius-Pynchon, de la Casa Poporului reamenajată corespunzător ca butaforie pentru sfârşitul textului şi al lumii, ca al unui cuplu de miliardari eutanasiați într-un Hotel de Lux.

2. Miracolul conurbației Colentina-Voluntari: şcoalele gemene 41 şi 42

* *Cititul orbitor afectat de oligopedagogie*. Marea reținere în a sublinia, cu tot respectul cuvenit geniului înaripat şi textului orbitor, micile derapaje postromâniste şi profeseniste ale Candidatului Nobel cel mai bine plasat, ține de particularitatea pasageră că azi, fie şi om cu frica lui Dumnezeu fiind, te adresezi unui public, cultivat sau nu, care <u>nu mai citeşte</u>! Şi nici nu verifică pagină cu pagină micile inexigențe sau micile agresiuni postmoderniste *Kitsch* la valorile *clasice* ale Neamului Românesc, care ți-au creat ție atâtea nopți de insomnie tragică.

Ipoteza de supus verificării sociologice este că doar un procent neglijabil din posesorii de *Orbitor* 3 duc lectura până la orgasmul textualist atotştiutor meritat, cum obținea tineretul generației optzeciste, omorându-şi timpul navetei practicate cu Budila Expres. Azi, rarii, fandosiții cititori încep cartea, obosesc, gâfâie, revin, se descurajează şi cel mult mai încearcă randomizat câte o pagină sau alta (tipul de lectură ca pe Evanghelie recomandat de însuşi Chir Auctorele), până la urmă punând obiectul multifoliar în raftul întâi, sau pe borcanul de murături, oftând ca fetițele care țin la silueta lor: „păst'ăm puntru mai tâ'ziu!“. Cheia majoră în care e scris acest nou Apocalips de Bucureşti, proorocit de mult la un colț de cotitură, face intensitatea spirituală insuportabilă şi atunci, ca să modelez statistica reacțiilor publicului, eu compar, aplicând regula de trei simplă, cu romanul meu tot postmodernist şi cam tragic, adevărat elogiu realismului magic sud-american şi narodnicismului literar rus, intitulat *Oligopedagogia*, unde se demonstrează că şcoala, fără Emanciparea Cadrelor Didactice, mai poate alfabetiza – fără a-i face neapărat cititori – majoritatea elevilor, pe unii scoțându-i olimpici de export, dar ea nu le mai poate da şi educație, trebuind să fie invitați oameni de afaceri sau orice alte vipuri locale, să facă orele de dirigenție şi de consiliere sau de inițiere Junior Achievment, cadrul didactic de la catedră, ajuns contra-exemplu de reuşită în viață, transformându-se în managerul unor astfel de activități obligatorii, dacă vrem să ne europenizăm.

Or, din 1024 cadre didactice – un eşantion reprezentativ pe plan național şi diasporă – care au avut *Oligopedagogia* mea în mână, n-au reuşit s-o citească din scoarță-n scoarță decât 67, dintre care 46 inspectori şcolari şi 8 funcționari superiori din Minister. Cifre care vorbesc de la sine, dacă aplicăm regula de trei simplă şi comparăm textura de maramă a *Oligopedagogiei* cu textualismul texistențial de covor persan cu o milioane de noduri, fireşti sau artificial încâlcite matern, al *Orbitorului* cărtărescian.

* *Cine sunt eu?* Aşa zicea la Ateneu muzicologul George Bălan că se întreabă la pian Beethoven, exasperând pe contele Robert Gallenberg al uverturilor.

Mircea însuşi e un *eu* şi un om. Deci eu sunt El, consecința fiind că are structuri antropologice în imaginar. Şi visuri chimerice, ca omul, învăluite-n pixeli ca-n zale gasteropodale. El, ca EU, nu are existență, ci texistență şi oximoroni, câtă vreme „hipercreierul, care e spațiul, nu-i decât hipersexul, care e timpul“. Aşa că eu, ca el, mă excit în spațiu-timp şi simt că mă copleşesc şi pe mine, rătăcitor pe urmele lui Cioran în Sankt Gallenul Hohenzollernilor, *sa force imaginative, son génie du langage, sa capacité d'invention linguistique*.

Totul pe-un fir de praf în mişcare browniană prin inconcevabilul univers, o ciocnire praf-praf fiind azi, următoarea peste două milenii.

Deci scriu, am ajuns să scriu, scriu de-a binelea, eu, Unicul Cititor al O3, în căutarea geniului obligat a corela literar între decizie, atac şi urmările acestora.

* *Sentimentul românesc al neisprăvirii*. Ca să afli *cine eşti tu*, lectura din Heidegger sau din Ioan Alexandru e doar începutul şi, naiba ştie, nici nu e bine să afli, că încremeneşti în proiect.

Nu e treaba ta! Mai ales că, aşa cum filozofa Andrei Pleşu, contemplându-şi îngerul, „a fi creatură înseamnă a fi fragment", iar fragmentul, am constat eu, demarând această interminabilă carte, de peste 1800 de pagini din ce în ce mai greu lizibile, reduce ura cel mai bine, pentru că dă sentimentul românesc al neisprăvirii şi cine se uită la ce ai scris Tu, se convinge că ce i s-a şoptit la ureche e dezinformație şi că n-ai pierdut nicidecum, în mod sistematic şi intenționat, timpul, pe care conta să i-l dedici ca să te sclavagească total.

* *Cine eşti, Bucureşti?* Capitala a evoluat, grație vitregiilor istorice, puțin altfel decât au gândit-o întemeietorii, Mircea Ciobanu şi Doamna Chiajna, când fixară Curtea Veche şi Craii ei şi Editura aici, anume ca pe un spațiu polivalent de facilități Intelectuale pentru o exprimare-n purpura asfințitului compatibilă cu a fraților de gintă latină italieni, francezi şi spanioli, întru amortizarea oscilațiilor identitare.

Ea a deviat spiritualiceşte pe ruta Dinamo, Circ, Obor, Plumbuita, spre conurbația Colentina-Voluntari.

Astăzi, acest uriaş laborator literar de pe Dâmbovița, ideal pentru navetistul pus pe observație romanescă, are în principal ca fond locativ Zona Zoster, unde huzureşte de regulă *eşalonul unu* al clasei politice, ca într-un palat al eternei primăveri. Ea este străjuită de Zona Butterfly, populată între alții de *eşalonul doi*, care visează, ba chiar dă din coate şi din aripi, să ajungă în eşalonul unu. Pe harta municipiului, Zona Butterfly chiar are formă de fluture, corpul ținând de la Biblioteca Națională „Neterminata" de pe Dâmbovița până la Muzeul Antipa, iar aripile, stânga până la Uverturii-Lacul Morii, respectiv dreapta până la Plantelor-Bucur Obor, viitorii primari ai Capitalei – de i-ar trimite Domnul un Claudius Mercy! – prognozându-se că vor institui taxe usturătoare pentru cine pătrunde cu automobilele monopasager în acest contur, în scopul descongestionării, cu excepția riveranilor.

Al treilea manşon este al Zonei Maha, adică restul, unde nu se prea întâmplă nimic, după care vine Preria, mediul rural, despre care se poate vorbi pe lista de nevoi de *Volksbibliotheken und Lesehallen*, în multe locuri mai fiind în picioare acareturi de la colhozuri, sovhozuri sau combinate avicole ori porcine, toate refolosibile cu minimum de capital, măcar ca depozite de carte, dacă există voință Intelectuală şi politică.

* Una dintre cele mai mari realizări ale dlui Mircea Cărtărescu, adevărat Austerlitz al vieții pentru profesorul de Limba Română două cincinale la Şcoala 41 („ultima şcoală din Bucureşti în acea direcție"), este miracolul praxiologic că a reuşit – asemeni fostului coleg de filolo, dl. Alexandru Crişan, de la Şcoala 42, geamănă, ambele din conurbația Colentina-Voluntari – să se smulgă din fascinația penibilului de a învăța pe altul şi să evadeze din *Arhipelagul Şcolar*, din mlaştina învățământului nostru preuniversitar, care numai pe alocuri, privită de foarte sus, arată fascinant ca Delta gravurilor regretatului Ştefan Iacobescu, profesorul membru al Uniunilor Artiştilor Plastici navetist îngândurat între aceeaşi Şcoală 42, cu iepuraşi la intrare, cu

viermi de mătase înăuntru, şi **celebrul Atelier de Gravură Podul din Strada Speranței nr. 15** sau apartamentul înțesat de hârtii de preț de pe Spandarian, din apropierea Policlinicii Nada Florilor, cam unde s-a mutat pe atunci şi Mircea.

Altfel spus, din ceea ce din elicopterul flotilei prezidențiale, plecat în vizite de lucru şi de demolări, se vedea ca un fluture conturat din țevi sudate, simetric față de calea ferată, aripile fiind şcoalele gemene 41 şi 42, iată că se puteau naşte reforme structurale: în literatură, orientând poststructuralismul spre parodic şi spre metatext, iar în educație, dezanchilozând-o prin flexibilizarea curriculară şi prin manuale cât mai alternative şi mai deschise spre elev şi spre comunitatea elevă.

* Căci pe când nu se construise încă „blocul de vizavi“, care i-a răpit Celui mai bine vândut scriitor român priveliştea nopților de vis bucureştene şi i-a furat visele, călătorul Intelectual bine informat, care mergea smălțuit în sudoare, spre litoralul lui Peşte, peste Podul Europa de la capătul prelungirii Şoselei Colentina, nu anticipa, şi nici nu putea să extrapoleze, că nu peste multă vreme va fi liber să ajungă cu familia în mai ieftine decât ale noastre stațiuni bulgare, greceşti sau turceşti. După cum nici prin vis nu-i treceau fulgurații deconspirând unele dintre simetriile lumii!

Că *dincoace* de calea ferată Băneasa-Cernavodă se afla Şcoala nr. 41, unde dl Mircea Cărtărescu pregătea revoluționarea copernicană a gândirii noastre literare şi că *dincolo* de aceeaşi cale ferată străjuită de quasari se afla geamăna, Şcoala nr 42, unde scria poezie dna Carmen Firan, pregătind o nouă politică culturală României eliberate de bolşevism, în timp ce dl Alexandru Crişan (colegul filolog al optzeciştilor dlui Cărtărescu) acumula experiența şi marile idei de nou curriculum care au contribuit până la urmă hotărâtor la ceea ce astăzi cu mândrie europeană numim reforma Andrei Marga a învățământului Românesc, transformarea educației în prioritate națională.

Iacă dar, că nu există, la nivelul suburbanității Capitalei noastre numai paradoxul gemenilor de la Chiajna, ci şi miracolul şcolilor gemene de la calea ferată, plasate de altfel simetric față de axa celestă Nord-Sud pe care lunecă nocturn şi quasarii sub care noi, cei Şapte magnifici, convorbeam cu idealuri!

* În ce mă priveşte, ca portughez, eu am un mare, foarte mare dispreț Eminescian pentru bipezi şi patrupede, citesc şi-n tramvaiul târât de Rocinante, şi-n maxi-taxi, din TO, aşa că rareori îi zăresc pe transportații în comun când n-am nevoie de ei ca să-i studiez din punct de vedere al praxiologiei vieții orientate sau ca oameni concreți, asupra cărora se reflectă reflexia filozofică. Se întâmplă să trec cu tramvaiul 21 pe lângă jeepuri înalte, ticsite cu mari vedete mediatice şi, urmându-mi gândul sau reveria, abia după minute întregi să-mi dau seama, după vreo curbă de pântec, de sân sau de genunchi, cu cine m-am intersectat sau cine m-a depăşit.

Dar cu Mircea, nu, mie NU mi s-a întâmplat niciodată aşa!

Ajunsesem *să ştiu* dinainte de a mă urca şi a composta bilet dacă este sau nu este în tramvaiul 21 sau în autobuzul cu burduf 109!

Şi mai este ceva, inimaginabil – un miracol!

Nu numai că de fiecare dată l-am recunoscut prin parasimțuri pe Mircea în preajmă, dar mărturisesc: dl Cărtărescu nu era deloc aşa retractil cum rezultă din TO şi din suveniruri fugare sau – cum cred criticii – un halucinat oniric.

Mie mi-a răspuns la salut!

* *Cine sunt eu aici?* Eu sunt Cititorul. **Unicul** Cititor integral de până acum! Eu sunt acel Caminante magic şi real care a ajuns la pagina **420**. Eu sunt Cel ce citeşte la nesfârşit, în sens giratoriu, Textul lui Mircea, ba chiar, cocoțat pe un taburet şi ajutat

de o lanternă cu leduri, măsor de prin 1980 încoace variabilele costisitoare ale texistenței sale, oferindu-i din când în când un mic şi gratuit feedback, poate folositor printre prea mulți prieteni, mai toți *mythmakers* linguşitori, nu exegeți clari şi reci, de la care să mai învețe câte ceva. Eu sunt, cum am mai zis, însuşi Cititorul Inițial, de la mine începe să numere contorul celebrității, pentru că pironindu-şi frumoşii săi ochi căprui ca de sfânt, asupra mea, pe când lungul vierme roşu fluture fără aripi, autobuzul cu burduf 109, ne hurduca pe la Doamna Ghica, unde o vreme a zăcut în rond ca din floare-n floare avionul biplan al lui Leonardo da Vinci, el, călătorul neobosit, prof de română meditaționist, s-a transfigurat din senin şi *ştiu* că atunci a avut Revelația fractalilor!

Pentru că *eu*, cu o carte roşie cartonată plesnit tremurândă în mâini, un Borges în italiană (!), *Storia universale dell'infamia*, aşa-l găsisem într-un anticariat, făceam grimase aş zice asurzitoare, luptându-mă a-mi continua firul viziunii, printre nespălați şi nesimțiți puțind a sudoare, vomitură şi usturoi, trei scriitori, aşadar, în acelaşi burduf negru prăfuit, cu miros acru de cauciuc sintetic şi de crematoriu, săvârşeam toți ca unul cine ştie ce ritual magic!

Trecători unul pe lângă celălat cum s-ar citi una pe alta *Sonatele* enesciene pentru violoncel, ca nişte vipere-ntr-un gazebo regal la Mehadia, rezemate-n cozi, sunt mândru că Eu, călătorind întârziat spre Şcoala 42 şi totuşi citind din Borges, i-am dat Lui, mergător punctual la Şcoala 41, încrederea şi îndemnul Orbului Aceluia tradus din castiliană în italiană, că se poate scrie Româneşte, în ordinea împlinirii Misiei Culturale şi Civilizatoare a Neamului Românesc, la un nivel de inaccesibilitate Borges-Pynchon cât de înalt, *dacă, dacă există Cititorul*, şi mă şi felicit pentru acest rol de arcuş providențial al meu, şi de sacâz, printre puținele care mă mulțumesc din câte mi-am asumat în necontenita navetă a propriei mele texistențe…

* *Ridicolul situației de a învăța pe altul*. Seara l-am întâlnit iar pe Mircea, *cet homme au visage juvénile et à la chevelure épaisse*, la capu' lu' 109, sub pod, pe sus rareori câte o Dacie cu faruri palide huruind, spre Afumați, Urziceni, Constanța sau, în sens invers, spre Fundeni şi Obor, încât tăcerea părea de început de leat.

Ne-am privit ca nişte mâți ogârjiți, fractalici, şi atâta tot. Bipezi statuari care n-au ce-şi comunica. El predase gramatică narativă, eu fizică teoretică şi nimeni n-avea nevoie de ele. Viețile noastre erau egal absurde. Eroul eroilor lui Camus e Profesorul care trece şi de pensie şi tot nu pricepe ridicolul situației de a învăța pe altul.

Ar fi fost o catastrofă pentru Literatura Română, pentru literatura euroatlantică şi pentru Literatură în general dacă peste calea ferată, de lângă efemerul, al sărăcimii, româno-arabo-chinez *Bazarul Europa* din conurbația Colentina-Voluntari, deocamdată virtual, ar fi vegheat atunci *quasari*, care ne-ar fi împins cu farurile în aceleaşi vitrine, şi nu *pulsari*, care au proprietatea feminină de a despărți până şi siamezii, dându-le impulsuri spre azimuturi cât mai divergente, fără însă a-i depărta.

Astfel, Mircea a pornit-o spre postmodernişti, spre iluzia unui prezent şi spre amăgirea unui succes, luminat de roşu galben şi albastru doar ca cerculețe RGB de siglă Ringier, pe când eu am rămas pe loc, neclintit în ambiții iluministe de a da ceva tricolor la popor, şi la Academia de Geniu Obligat, şi la Giacomeții Galeriei de Artă din Zurich, aşteptând până voi avea în sfârşit *ceva cu adevărat de citit*, delectându-mă cu o solidă listă din clasicii obligatorii, la care mă-ntorc umilit, aruncând în raft antirevoluționarul O3, în ultima zi a Gaudeamusului 2007, lăsându-l „puntru mai tâ'ziu“...

* Retrospectiv, urc spre zenit şi trecut, privesc din aerostatul vărgat Bucureştiul viețuitor cultural doar în Centru şi râd de mă prăpădesc de cum cetățenii lui, ca *larve ale unei ființe astrale*, nu simțeau importanța atacului periferic la memorie, „căci la confluența dintre feminin şi masculin izvorăşte timpul, cea de-a patra dimensiune", dimensiunea perpendiculară, Coloana ce duce-n Akasia.

Nu era vorba numai despre creierul în ebuliție, de forma Europei, de la Şcoala 41 a conurbației Colentina-Voluntari, în ale cărui circumvoluțiuni parcă americane, bune de să desfaci la tarabă mărfuri chinezeşti şi arabe, se pregătea o extraordinară schimbare optzecistă de paradigmă, de canon literar, urmând a se răsturna, ca expirați, în groapa ecologică Regal interbelică de la Glina, tărăboanța cu posibilii laureați Nobel Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Grigore Vieru, Emil Loteanu, Paul Goma şi Marin Preda, vinovați că scriau *cum de mult nu se mai scria nicăieri în lume*.

Era vorba de mult mai mult. De fapt, dinspre acel orbitor Răsărit ca de soare, se pregătea sub sandvişul de quasari şi pulsari, dincolo de oglinzile paralele marcate de calea ferată, la megaŞcoala 42, cu clase de la A la O, aşa cum se va fi lăudat cu mândrie Roxana Musta, melancolica martoră profesoară de engleză, asprului critic Ion Bogdan Lefter, *însăşi reforma educației naționale prin radicala flexibilizare curriculară Andrei Marga*, îndeosebi prin experiența ce acumulau profesorii de la solida, numeroasa catedră de Limba şi Literatura Română, dintre care clasicul Marin Iancu, ulterior autor de manuale alternative echilibrate, şi romanticul Alexandru Crişan, ulterior Director de Programe Educative la Fundația pentru o Societate Deschisă, dar tot autor de manuale, însă la Humanitas şi cam optimiste pedagogic, de pildă-n cel de-a VII-a studiindu-se un fel de **naratologie** pe cărtăresciana matrioşcă *Florin scrie un roman*, dar nu atât de radical optzeciste cum în 2007 noul manual Manolescu, cel cu desant de patru americani paraşutați la clasa a XII-a, şi cum vor veni implacabil cele super-alternative, sexualiste!

Numai că educație, fără factor politic nici nu se poate concepe şi e firesc miracolul periferic că, tot la Şcoala 42, se făurea concomitent pentru omul recent *o nouă viziune despre cum să facem o Fundație Culturală sau un Institut*, cum să-l extindem la New York peste ocean, ba poate chiar apăreau într-un creier feminin suprasensibil profeții lirice despre *Dimineața* fesenistă ce i se pregătea dlui Ion Iliescu, prin delicata poetă Carmen Firan, de la catedra de Matematică a aceleiaşi şcoli 42, fiica preşedintelui Consiliului Județean Dolj pentru Educație şi Cultură Socialistă Florea Firan, nu peste mult timp consilieră *Omului-cu-două-mame* devenindu-i colegă la Editura Tehnică, derutant poezie făcându-se însă şi mai încolo, spre Răsărit, în neliniştea aerului şi a generalilor, la Şcoala 43. Iar spre Nord, spre Şcoala 44 de la Pipera, detectai peste pădurea Andronache şi peste canalele de irigații lasere, steluțe şi curcubee, presimțeai ceva ce abia mai târziu vei interpreta corect politic ca fiind zorii economiei de piață, aurora Infrastructurii Intelectuale paralele, țâşnite din filantropie.

Aşa că nimic nu e întâmplător, nici măcar în viața unui cadru didactic.

* Iacă dar, *de ce trebuie să ne smerim*, să nu ne opunem Înălțării, Catedralei Mântuirii Neamului sau Apocalipsei, pentru că nimic nu e întâmplător şi semnele, focarele Schimbării, nu le mai putem desluşi, noi pesimiştii loviți de discromatopsie, în de-acum etern cenuşiul cotidian național-comunist, de câte ori trecând fieştecare podul peste calea ferată nepresimțind mai nimic din firele cauzale ale prestabilitului cum lucrează ele univoc direcționat determinist! Cum nu am înțeles eu însumi de ce-ul că înainte de a mă marşrutiza la a citi lângă Mircea în autobuzul 109, Atotştiutoarea m-a trimis cititor implicat lângă Horia-Roman, la Biblioteca Facultății de Fizică de la

Măgurele, sau la Biblioteca CSEN din blocul turn cu sistem atomic planetar sus printre antene, când invidiam în acelaşi fişier scaunul rotitor al bibliotecarului melancolic, bacovian, ne studiam ca doi canibali prudenţi, amatori de sandvişuri cu şuncă presată, şi ezitam să ne demascăm unul altuia, fiecare cât ştie *despre*, ajungând cu ideile la blocaj într-o insulă a fericiţilor totuşi, unde se perindau cum pe vremuri la Castel la Oteteleşanu sau la Pensionul elveţian academic al lui Slavici, marile spirite, acum ale Epocii Cea, despre care vremuri stă mărturie cartea conferinţelor *Interferenţe*, redactată de colega noastră, ulterior cunoscută pentru Junior Achievement România, Ştefania Eugenia Popp, şi emisiunea cu acelaşi nume de la Alpha TV a fizicianului tot de la Măgurele, Andrei Dorobanţu.

* *Foarte mulţi Români au citit ostentativ*. Aşteptam în staţie, aşteptam. Seducătoarea Revoluţie Română a idealistului paşoptist Rosenthal nu prea venea să se culce-n ceceu nevrăjită şi adesea Mircea, pe atunci foarte poet, era iritabil, însomnorat, necăjit, de mă întrebam de nu va cădea în sala de clasă, cu capul pletos şi cu mustăţile ca ale ciobanului mioritic pe catalog, consecinţa magică fiind încastrarea vreunei tovarăşe dirigintă în pereţi, ca să-şi termine el, ca Meşterul Manole, capodopera momentană, fasciculă dintr-un monstruos manuscris. Se citea imediat pe faţa lui cenuşie, că scria fără încetare mii de pagini, că asculta când de Nichi, când de Crohu, şi se desluşea poate chiar virtualitatea retrospectivă că i se confisca perpetuu reiterat lucrul său, ca Meşterului Manole, fiindu-i mereu restituit Mamei printr-un prieten de familie colonel, care venea în eternitate c-un pachet mare, legat cu sfoară: «Uite manuscrisu', Marioară ».

Compătimeam evident cu poetul martirizat, îl ştiam *un héritier de Borges d'Europe centrale* şi mi-era teamă că se lasă de scris şi îi tot arătam kafkian că, uite, Mircea, *eu citesc*, citesc întotdeauna în tramvaiul 21! Fiindcă eu îl luam chiar de la cap, de la statuia încă verde a lui Constantin Brâncoveanu, cel executat de păgâni cu urmaşi cu tot pentru credinţa-n BOR şi-n Neamul Românesc, aşa că apucam loc pe scaunul din tablă ambutisată la rece etern şi mereu rezistam prin cultură, răsfoind din Borgiah în limbi străine, ostentativ, precum şi din alţi megacontemporani, ulterior re-scrişi de Mircea în *Orbitor*, mai puţin din Thomas Pynchon, pe care nu mi-l putusem procura şi oricum nu i-ar fi venit rândul înainte de a-l termina pe Dostoievski, cum m-a învăţat bunica, Ekaterina Ivanovna, cum îi zice într-un loc bunicul.

Şi am regretat amar dezamăgirea recentă că nu m-am recunoscut deloc, prin formula mea de rezistenţă, evocat cumva în paginile dedicate momentelor mai puţin suportabile ale Epocii Cea în O3! Numai Ştiutorul Herman apare acolo ca om cult şi alcoolic pe la cozi, nu şi eu (*propinatio* = invitaţie la băutură!), şi nici alţii, deşi *mulţi Români au citit*, parcă protestatar, deschizând cărţi ca mine, totdeauna prezente-n sacoşă pentru cazul că bagă, se dă şi apuci, dar nu numai pe la cozi, ci şi pe transport.

* „La douăzeci şi şase de ani, deci, eram profesor la o şcoală generală din capătul Colentinei. Mergeam zilnic acolo cu tramvaiul 21. Coboram într-un peisaj dezolant: un castel de apă singuratic, şinele de tramvai întorcând la capăt, o fabrică de ţevi sudate. Treceam pe lângă o Automecanica şi-abia atunci ajungeam la clădirea dărăpănată, vopsită galben murdar, a şcolii..."

Nichts, nichts existiert.

„N-aş fi ştiut asta niciodată dacă n-aş fi fost repartizat, când am terminat facultatea, la Şcoala Generală Nr. 41, chiar la capătul tramvaiului, al Colentinei şi al Bucureştiului. Cum mi-am luat repartiţia, m-am dus, emoţionat, să-mi văd şcoala. Drumul cu tramvaiul mi s-a părut, literalmente, nesfârşit. De-o parte şi de alta – case

dărăpănate. (...) Era deja seară, şi locurile mi s-au părut cu desăvârşire pustii. Împrejurul meu se întindea, în amurgul galben, un peisaj industrial: un castel de apă, o hală de fabrică, un atelier mecanic cu câteva jigodii în faţă, trântite de-a dreptul în bălţile de motorină. Am intrat pe strada şcolii. Era un fel de sătuc sau o mahala cu trecători rari, prost îmbrăcaţi, cu înfăţişarea necăjită a omului mărunt. In firele de telegraf erau încurcate zmee cu cozi de cârpă. Am găsit până la urmă şi şcoala, o clădire veche de peste o sută de ani, îngălbenită ca o măsea putredă. Am intrat în curte. Aerul se făcuse atât de roşu, încât panourile de baschet, strâmbate grotesc, păreau negre ca smoala. Pustietatea urla, pur şi simplu, în jurul meu. M-am întors acasă încremenit de dezolare. N-aş fi crezut niciodată că aveam să rămân acolo zece ani de zile, predând gramatică, mâncând cu muncitorii la bufetul de la Automecanica, strângând maculatură, sticle şi borcane, făcând recensământul animalelor iarna, pe viscol, ţinut la porţi de oameni duşmănoşi şi lătrat de turme de câini. Şi totuşi, asta am făcut, zece ani, zi după zi: am fost acolo, ducând copiii la pădurea Andronache, traversând calea ferată plină de păcură, făcând meditaţii peste meditaţii ca să pot supravieţui...“

Kafka conosceva Freud in profondità ma era critico verso le sue teorie, il che non significa che non sia stato influenzato da lui.

„Vanghelie, care, întrebat fiind ce-are de zis în privinţa declaraţiei lui Năstase, ar fi răspuns: «N-oi fi eu la fel de cult ca domnul primar al Parisului sau ca domnul primar Căldărescu, dar…» Ce ciudat! Şi la şcoala din Colentina, unde am predat vreo zece ani pe vremea Împuşcatului, copiii tot aşa îmi ziceau… Ba chiar, la vederea mea (un june subţire, pletos şi mustăcios.... ducând sub braţ ditamai catalogul), strigau din răsputeri pe coridor: «Şase, vine Căldare!».

(…)Într-o oră de Română, cândva pe la-nceputul anilor ’80, pe când mă chinuiam cu nişte exerciţii de gramatică, intră directoarea, târând de mână un ţigănuş mic şi cu capul mare, care părea mai curând o maimuţică îmbrăcată. «Adişor, cântă-le puţin şi copiilor ăstora». (…) Aţi ghicit cine era? Cine-ar fi crezut că, în acea neînsemnată sală de clasă, istoria pusese faţă-n faţă două dintre viitoarele VIP-uri ale naţiunii?“

* *Nimeni nu cunoaşte gândul Providenţei*, ce ni s-a rezervat, ce anume va veni, de unde pleacă Revoluţia sau măcar Schimbarea. Românul Mircea Cărtărescu este deocamdată conf. dr. la Filologia bucureşteană şi poet, prozator, eseist, critic literar şi publicist. Ignorat în mod scandalos de o Academie bazată pe Breban, Buzura, Fănuş Neagu şi alţii, depăşiţi categoric atât de validarea RO, cât şi de gloria euroatlantică, Fluturele postmodernismului împărtăşind la noi aceeaşi soartă cu Paul Goma şi Norman Manea.

Premiul său Nobel aproape că este o certitudine, confirmarea canonică a Occidentului e certă, urmând a fi acordat probabil în 2012 drept omagiu prigonitei Limbi şi Literaturi Române, la bicentenarul eliberării de către ţarism a Basarabiei de sub jugul boierilor români şi la centenarul morţii lui Caragiale, scriitor clasic al cărui cult, conform trendurilor şi investiţiilor, îl va înlocui pe deplin până atunci pe al lui Eminescu, mai ales după dezvelirea ansamblului statuar cu 12 din personajele comic-zodiacale în vesela Piaţă a Universităţii, a Mineriadei, a Biruinţelor electorale, a lichidării lui Labiş, a Calificărilor fotbalistice şi a Revoluţiei Împuşcate.

Din vasta operă a fostului profesor navetist din conurbaţia Colentina-Voluntari amintim:

Levantul (1990), lăudat pe copertă de Ovid S. Crohmălniceanu ca având „atâta farmec încât să împace cu poezia şi pe cei care au renunţat să o mai citească“.

Orbitor 1 (O1, 1996), romanul început la 7 decembrie 1992 la Bucureşti, fiind totuşi scris „aproape în întregime“, la Amsterdam.

Postmodernismul românesc (PR, 1999), lucrarea de doctorat coordonată de Paul Cornea (strălucit şi romantic elev al lui Mihail Sebastian).

Orbitor 2 (O2, 2002) scris mai mult la Berlin şi Budapesta.

De ce iubim femeile (DCIF, 2004), bestsellerul care a realizat Unirea Postmodernă, întâiaşi dată mixând publicul cultivat, publicul fesenist şi publicul manelar, vânzându-se-n circa 150 mii de exemplare.

Orbitor 3 (O3, 2007) scris la Schloss Solitude, Stuttgart, în 13 luni, până pe la 1 iunie 2007.

Restul scrierilor fac parte din acelaşi mare Text, nici un *pixel* politic, nici un vers, nici un rând scris nici o vorbă risipită nu trebuie ignorate, dar e obligatoriu a avea în bibliotecă măcar aceste patru opusuri excepţionale, cu recomandarea ca Trilogia *Orbitor* (TO) să fie achiziţionată mai degrabă în trei volume distincte, ca şi la Dante, din motive de comoditate în folosire, eventual de către mai mulţi membri ai familiei simultan sau împrumutată pe la prieteni.

* Mult ciudată era şi *umbra lui Mircea*, ca de cioban din Pipera, tras ca prin inel sub podul rutier de la Voluntari, aşteptând 109 lângă calea ferată, în lumina quasarilor, peste pletele negre cu aurul şi nestematele unei coroane voievodale, fără alt element de identificare a ctitorilor bisericii nevăzute decât fantasma Doamnei Chiajna alăturate ca o presimţire ce parcă îmi umple şi acum inima de bucurie, cu dangăt fantomatic de clopot din depărtări şi huruitul tramvaiului 21 întorcând la cap lângă PECO şi toneta de îngheţată.

Caracterul oieresc al zonei întinse de la Europa spre nord până la Pipera, cum rezulta şi din recensământul animalelor, tare mă face să observ că aşa cum există la Chiajna o statuie a Doamnei Chiajna, tot astfel s-ar cuveni una şi în oraşul patronat de Cuvioasa Parascheva, Voluntari, poate încredinţată aceluiaşi sculptor Nicolae Popa, o statuie a lui Mircea Ciobanul, cam între autostrada de Unirea Urziceni, strada Cocorilor şi predestinata stradă Anton Pann, unde e şi Şcoala 42, aducându-ne aminte câţiva dintre ostenitorii ei *din preajma Revoluţiei*, Iacobescu Ştefan, Crişan Alexandru, Marin Iancu, Carmen Firan, Guţă Flori, Fernando António Nogueira Pessoa, Tinca Guran, Soare Adrian, Roxana Musta, Ion Barbu, Roxana Costinescu, Constanţa Gogolan, responsabilul cu protecţia muncii D. Sandu, Crişan Adriana – matematiciana inventator al jocurilor metamorfozabile reprezentând corpuri platonice şi arhimedice ce se transformă printr-o multitudine de forme, producând bogate structuri prin diversitate şi armonie şi având aplicaţii terapeutice, educative, artistice, iar mai de mult fizicianul Scridonesi, matematicianul Sofonea şi atâţia alţii, fiecare după numele său, cum s-ar fi exprimat franţuzoaica noastră Carmen Cabel, după evadarea din Arhipelagul Şcolar.

Încadrarea Bucureştiului între cei doi adevăraţi întemeietori, Mircea Ciobanu şi Doamna Chiajna, ar fi ca o compensaţie voievodală azi, după degradarea Mitului Eminescian, un omagiu către cei ce au intrat şi în literatura universală aducând meşteri şi editori mari la Curtea Veche, de unde va porni şi eroul Mihai Bravul miraculoasa lui Unire, atât de umilitoare pentru neisprăviţii Epocii Mooye.

* *Şcoala de literatură a cocalarilor*. Biografia scriitorului n-ar trebui să intereseze decât pe agenţii literari, pe când a autorului prezintă unele pete albe care atrag ambiţiile exegeţilor de a le elucida. Între aceste pete albe ca nufărul, de necurăţat

este participarea autorului la asasinarea Mitului Eminescian, prin terifiantul ca un terariu jurasic nr 265 din 5 martie 1998 al *Dilemei* ministrului Pleşu.

Rezultatul a întrecut aşteptările, Mitul Eminescian s-a prăbuşit cu *Doină* cu tot, RO putând intra purificată în *uie*, dar s-a ales praful şi de Mitul lui Ştefan cel Mare, orice perspectivă de a mai reface unitatea naţională, fie şi după model german, năruindu-se din lipsă de idealism, recuperarea Românilor de peste Prut, ghidaţi tocmai de aceste două simboluri, fiind amânată pentru momentul în care, prin extinderea UE, se vor uni şi Danemarca cu Azerbaidgeanul.

Colateral însă, revenindu-se nostalgic de la poeme filologice la lirism, s-a constatat bizareria că odată cu ridiculizarea romanţei Eminesciene, s-a dus amorul însuşi la fundul mării, ceea ce a avut şi părţi bune, configurându-se în sfârşit <u>un stil</u> acestei epoci postceauşiste, care părea incapabilă de vreunul. Pe bună dreptate, această epocă s-a numit de către forumişti *Epoca Mooye*, deoarece revoluţia sexuală de după Woodstock s-a implementat şi în RO, canonul nou pentru canonirea reciprocă de-a preludiul ajungând de neconceput „fără oralitatea stilului“, cum se exprima Coca Dospinoiu pe la lecţii „deşchise“ sau de Halloween, despre *gesturile inaugurale*, creând şi o şcoală literară ce-i poartă numele, a cocalarilor, nişte paria de care fac caterincă toţi muiştii.

* *Un cititor văzut în tramvai şi nerevăzut niciodată*. „Noi nu ne putem descifra pe noi înşine, aşa cum o hieroglifă nu se poate citi pe sine. Suntem făcuţi ca să fim citiţi de altcineva.“ zicea diaristul Cărtărescu nu numai cu intuiţia existenţei Sectei Cititorilor, al căror heghemon am simţit că sunt eu, profesor de la Şcoala 42, în autobuzul 109, când ÎL CITEAM instinctiv la burduf pe colegul hieroglifă cu mustăţi şi catalog de la Şcoala 41, foarte emoţionat găsindu-mă că-mi solicita nonverbal un feedback cinstit, neindiferent, implicat, <u>cum este şi această carte</u> imprescriptibilă chiar dacă e indicibil mai ilizibilă decât TO.

* *Literatura Română este nefuncţională* şi pentru faptul că anumite profesoare de bac care dau meditaţii Generaţiei Pupici, emit păreri contradictorii despre Secta Ştiutorilor:

„Iniţial identici, se diferenţiaseră după poziţia lor faţă de cel ce avea să-i creeze, susţinându-i unul un fir de păr, altul o vibraţie a unei corzi din laringe (...). Mircea avea să creeze cartea. Avea, adică, să creeze lumea. (...)Mama fusese o Ştiutoare, tatăl un Ştiutor, Coca o Ştiutoare, **un trecător văzut din tramvai şi nerevăzut niciodată –** un Ştiutor, în universala conspiraţie a Cărţii ce se scria singură, continuu şi neîncetat.“

Ca şi în dilema Akasiei, absolventele de filolo ajunse profe de bac nu dispun la noi de nici un observator cultural, pe care, comentând autoficţiunea, să-l citeze în această delicată chestiune autoreflexivă a cărţii care se scrie singură ca maşina de cusut a lui Tudor Bălosu, cum s-a autopictat şi capodopera lui Dali *Marele Masturbator*.

Norocul este că <u>şirul acestor Ştiutori, fiind monoton şi mărginit, nu poate fi decât *convergent*</u>, convergent spre Cititorul Unic, care sunt eu, cum tacit a acceptat Mircea însuşi, în burduful defunctului autobuz 109, când eu mergeam la Şcoala 42, iar el frecventa ca profesor Şcoala geamănă 41.

* Prin anii 1980-1989, când eu rezistam nu prin cultură ci prin scris, devine orbitor de clar că am fost puternic chinuit de obsesia dublului, că pe lângă cel care eram de la sine, mai eram unul care se desprindea pervaziv din adezivul din mine şi intra biorientat într-unul sau într-alta spre a-i stimula maptexul să-mi producă acel

Text ideal şi consistent, fără euri şi fără clase de resturi, care m-ar fi putut satisface definitiv, ca o capodoperă de extemporal.

Eram unul dintre Ştiutori sub acoperire, pregătit de Sectă pentru a fi cândva Unicul Cititor Integral, după ce-mi intersectasem paşii seducător cu silueta de Kierkegaard al românilor a lui Patapievici la biblioteca de la Măgurele, fiind eu acum titular la Voluntari la Şcoala 42, profesor de fizică standard şi cosmologie, pe când proful de Română Cărtărescu se prenumăra printre ostenitorii de la Şcoala 41. Nu o dată ci de mai multe ori am stat noi împreună la calea ferată sub pod, aşteptând halucinați să apară farurile visătoare ale autobuzului roşu cu burduf 109, sub apăsarea aceloraşi quasari, ambii citind sau visând sau fiind visați de acelaşi orb Borges ce cu o voce de vânzător de lozuri nu cobora niciodată la cap, dar parcă cerşea ceva controlorilor sau şoferului, amenințând a nou cutremur.

O, ce dureros, de câte ori l-am luat noi doi pe 109 de la Țevi Sudate sau pe 21 de la benzinărie de la capăt, fără a ne conversa deloc, cum am pățit şi cu alt coleg, chiar în cancelarie, profesor de română extrem de atent la „capcanele limbii“, fostul deținut politic Mihai Stere Derdena, fiindcă în acelaşi dispreț pentru alți bipezi, eu mă lămurisem că nu mă vor putea observa niciodată cum le sfredelesc de fiecare dată ochiul pineal, fără dureri, ca un oviduct de fluture B52, şi le pătrund în testiculele cerebrale simetrice orizontal celorlalte emisfere, cu cartea mea cartonată cu tot, din care mă fac că citesc, şi mă aşez pe osul sfenoid ca pe scaunul de tablă rece şi tare al tramvaiului, deschid Borgesul şi mă pun pe ghicit ce vrea ăsta, care este concepția lui, devenind astfel Cititorul Ideal, cititorul avizat epitomizând însuşi publicul cultivabil ce îşi aşteaptă editura, adică singura rațiune de a scrie, luând plugul lui Christos în orezăria budistă, sub un ozeneu New Age şi neprivind înapoi.

* *Execuțiile de la Târgovişte*. Dar Mircişor era luat în colimator nu numai de Direcția 7 Literatură, ci şi de Direcția 12 Paranormale. Mai ales vindecătoarele cu pâslari de la ultima țeavă sudată au băgat de seamă quasarii travestiți în pulsari, care ne energizau sub pod şi cum se curba în acest caz *spațiul Voluntari-Colentina*, cu tot cu autostrada care duce spre Afumați şi spre Petrăchioaia.

Pot oricând depune mărturie că *aceasta* a fost cauza desființării de către partid a liniei ITB de autobuze cu burduf 109, ca preambul la închiderea Cenaclului de Luni, după cum pot de asemenea confirma apariția la mai mulți cunoscuți a tulburărilor oftalmologice şi de erecție când a demolat Cea ca un halucinat Turnul Cărtărescu de pe Uranus, pierind şi acea magnolie ce se vedea din tramvai de către copii într-o curte şi a cărei pierdere a justificat suficient execuțiile de la Târgovişte.

* *Invocarea Unicului Cititor Integral*. Acea clipă de grație, la Teiul Doamnei, când am vrut să-l abordez cu o voce ca de hârtie foşnită: eu oi fi Cititorul, da' tu cine eşti? <u>Scriitorul</u>? Ce, ai înnebunit? Vrei să intri în istorie ca „cel mai mare poet şi prozator <u>al Epocii Cea</u>“?

Hm, dar acel idealism al meu? În 27 decembrie 1989, cred, la Şcoala 42, şcoală a unei megacomune Voluntari mai mari ca Târgoviştea, clasele mergând pe atunci până la litera O, O de la Oligopedagogie, peste o sută de cadre didactice, cam cât un nou partid, alegându-mă, pe mine, mă, nou *director plin*, de Sărbătorile însângerate, adică lider FSN, ci eu refuzând pe motiv cam oximoronic: EU NU SUNT UN PROFESOR CARE SCRIE, EU SUNT UN SCRIITOR CARE PROFESEAZĂ, iar Iliescu şi Brucan au promis că *acum* va fi **timp de scris**! Alte explicații. Tensiune. Apoi, ales insistent măcar *director adjunct*, şi iar derobându-mă, spre ranchiuna fostului adjunct, care-mi rânji: „Nu ştiam că eşti aşa iubit de popor!“

Eu însă *ştiam*. **Alta** era misiunea mea cu acea navetă până la capătul de la Voluntari al lumii. În toate visele, Mircea râzând el *acum*. Ce, vrei tu, Camelian? Să fii **scriitorul reprezentativ al Epocii Mooye**? Rămâi unul dintre Cititorii mei, întâistătătorul UCI, Unicul Cititor Integral. O, rămâi!

Destine întrolocate – plecarea lui de la Şcoala 41, atrăgând dispariția mea de la Şcoala 42. Credeam că *ştiu* că misiunea mea de Cititor se sfârşise. Dar abia începea!

* *Idealiştii şi eroii, afară!* Am dinainte probe doveditoare ale acestor grandioase eforturi, ale şcoalelor gemene 41 şi 42 din conurbația Colentina-Voluntari, bunăoară manualul Humanitas de Română **de-a şaptea gimnazială** începându viața de elev la şase ani, congestionat în noțiuni de înalt nivel filolo, *structurile textului*, mă rog, cum ar fi structurile narative, a disocia la cea mai fragedă vârstă între **autor**, **narator**, **critic**, **promoter** şi **personaj**, a înțelege funcționarea descrierii în narațiune, a observa *strategiile narative* ale scriitorului Mircea Cărtărescu prin care dezvăluie identitatea subscriitorului Florescu, părintele minisubscriitorului Florin, care scrie un roman şi care tip de proză matrioşcă de inspirație chinezească <u>învață copilul de mic să nu se mai lase cuprins de reverie la lectură</u>, pesemne ca să n-ajungă un idealist ca Don Quijote sau ca Octavian Paler în Est, ci dimpotrivă, un promoter cinic, capabil să laude în clişee tot ce-i bagă sub ochelari Stăpânul. Bietul copilaş postmodern e silit să fie atent, inginereşte, ca la circ, la numai ***cum*** *jonglează scriitorul cu farfuriile textului şi cu enorma vază din caolin*.

Va să zică un manual exemplar, extras la întâmplare din raftul întâi, exploatând facilitatea că *suntem animale nostalgice, abjecție organizată geometric*.

Cu o ideologie nouă pe linie: **demitizantă**. Cam ca **Pagina 420**! Ce eroism? Ce idealism? Cum? De ce? <u>Nu mai avem nevoie de eroism!</u> Şi nici nu prea mai e nici voie. Că acum, între Kosovo şi Transnistria, nu ne mai amenință nimeni sub impenetrabila umbrelă NATO! Da, <u>acum</u> putem vorbi liber şi despre voievozi. Putem spune în sfârşit adevărul, adevărul literar şi artistic al Autoelitei. Aşa că alegem ca text reprezentativ nu *Muma lui Ştefan cel Mare,* nici *Fata de la Cozia* (care cântă Țepeşului tot a jertfire pentru Țară, doar că ambiguizează: „Dacă vei iubirea-mi să o dobândeşti, Pentru țară, doamne, să mori, să trăieşti!“), ci ceva profund postmodern, anume *Iapa lui Vodă*, pe care o propune comisul Ioniță, parcată peste drum, să i-o pupe voievodul sub coadă, de nu i-a face dreptate cu nişte reconstituiri de proprietate.

Eminescu la clasa a VII-a? Un <u>oarecare</u>, nici nu intră în top: „Poet, prozator, publicist, aparținând perioadei marilor clasici“.

Dar Caragiale? Altă viață! Alt tratament: „Scriitor clasic, cel mai mare dramaturg al Literaturii Române“, „autor al unor schițe memorabile şi al unor comedii, mereu actuale prin tipurile umane surprinse“.

* *Țară Nouă*. Nimic mai dăunător în popularizarea 3O şi a Autoelitei decât ecoul ăsta de bâlci al deşertăciunilor, constând exclusiv din clişeele promoterilor, *care ei scriu de fapt TO,* adică ce rămâne la sfârşitul lecturii, de nu cumva şi cam tot ce se citeşte. Căci nimeni n-am ştire a se lega de pagina rasistă **420** din O3, sau măcar să o semnaleze către SRI + SIE că face jocul antiunioniştilor, aşijderea şi cu celelalte derapaje.

Nu că ar avea vreo importanță asupra destinului Neamului Românesc faptul că la un popor de 20 000 000 suflete, 2 000 000 ar putea citi, 200 000 dețin cărți, vreo 20 000 cumpără, citesc doar 2 000 sau numai 200, dar ajung cu lectura până la oribila cloacă dreptunghiulară cel mult 20 – adică unul dintr-o mie inițiat *misterium tremendi* cum că Ştefan cel Mare al nostru şi al basarabenilor este un sfânt de kkt, aşa că în

final e o problemă numai pentru 2, eu şi Mircea, un scandal înghesuit între doi profi navetişti de la Şcoalele gemene 41 şi 42 în defunctul roşu şi negru vierme cu burduf 109, ceea ce chiar că nu mă interesează.

Voiam să subliniez cu un rictus dureros doar risipa că România Regală, ca absolut toată istoria noastră, este terminată ca Mănăstirea Văcăreşti, chiar dacă se va reconstitui ceva cu numele ăsta. A fi urmaş de deținut politic, adesea supraviețuitor pe bază de compromisuri, e lucru de ocară, nu s-a reînnodat nimic cu România Eternă, cea din 26 iunie 1940, *Orbitorul* e conceput pentru cel ce provine din fluture somnoros de nomenclaturişti sau securişti, trăim în Țară Nouă, fundată nu la 31 august 1944, când au intrat tancurile sovietice în Bucureşti, ci la **5 martie 1998**, când megaintelectualii au reuşit să ne despartă de Eminescu, în folos propriu, cu îngăduința Cleptocrației.

* Scriitor Român contemporan, de n-aş fi fost Unicul Cititor al O3, chiar dacă am îndeplinit funcția de lider vremelnic al Sectei Cititorilor şi Destinul mă îndrepta spre a fi ales liber de Sărbătorile din Decembrie 1989 Director fesenist al uriaşei şcoli de literatură 42 Voluntari cu clase până la litera O, şi cu zonă de influență spre Pipera, întâi director plin şi, după refuz, căci aveam de scris, măcar adjunct, nu regretam pe atunci că nu mă dedicasem mai mult nobilei activități de a trimite câte un feedback de lector implicat lui Mircea.

Eu eram de părere că scriitorul trebuie lăsat în pace, să se formeze până devine omniscient, şi chiar subliniez că Mircea Cărtărescu a avut cea mai lungă ucenicie dintre scriitorii postmodernişti sau sexualişti, apucându-se de TO abia după epuizarea în deplină transparență a lecției Eminesciene, ale cărui efort ecouri de descâlcire sunt dramele autoriceşti din *Levantul* şi *Universul chimeric*.

Mă mira – şi mă cam mir şi acum – că nu înțelesese colegul meu adevărul suprem în artă, aforismul că literatura nu se face pentru a fi tipărită, ci pentru a sta în sertar, stocată adică în Akasia, ca contul nostru cel mai de preț, când se ia cineva de tine să poți zâmbi cu superioritate că ai pe ce să te bazezi şi atunci agresorul nu-ți şifonează decât nişte aparențe, ba nici atât, pentru că o iluzie nu poate face nici un rău unei alte iluzii.

Cum sunt, de exemplu, Eu înfăşurat în manta-mi, indestructibil, Unicul Cititor al O3, al infamei pagini **420**, din care postmodern origami mă bazez pe un soclu durabil.

3. Muie Epocii Mooye!

* Nimicirea Mitului Eminescian la 5 martie 1998, diseminarea în rândurile studențimii şi, deci, prin profesori, în ale liceenilor, a sintagmei **coşmarul Eminescu** a avut drept consecință, pe fundalul favorizant al telecablării României şi al webării ei, preluarea fără vreun filtru critic a *revoluției sexuale* postmoderniste, cerute insistent şi insolent, în anii maculării americane a Lunii romanticilor, de Cohn-Bendit universitarilor la Paris şi de beatnici, la Woodstock, liderilor marilor puteri.

De atunci, în oracolele elevelor, dragostea nu a mai putut fi concepută fără sex, iar în sondaje, sexul qua sex nu a mai putut fi recunoscut fără poziția 69, intitulată aşa de medicina tibetană, care o interzice după 69 de ani, crescând riscul de asfixiere.

Astfel, epoca dominată ca tip uman de labagiu, această interminabilă tranziție, profețită de stalinistul democrat Brucan şi aranjată de fesenişti să steie pe loc stupidul popul douăzeci de ani – *spațiul e paradisul, timpul este infernul* – această epocă de creativitate nici 2% din a României Regale interbelice, de îndată ce textul Eminescian reprezentativ ca romantic pur, sublima „Întâia sărutare“, fu măturat din literatura canonică şi înlocuit de întâiul clei de culoarea cafardului Albinos cu o securistă de bucătărie, şi asta în proporții de masă (150 000 exemplare zice webul), vai, această epocă sexualistă a căpătat un nume, pe care de la acel *naughty document Dilema 265* încoace privirea îl detectează peste tot, anume *Epoca Mooye*, ce va dura până când Generația Pupici, plimbându-se pe sub fractalii fără soț, va reaşeza în Akasia iubirea, amorul, pe piedestalul pe care îl merită, anume pe sacrul Muladhara, între quasari, toporaşi goetheeni, mandale şi alte angarale plus SMS-ul din Weimar *Nu secați voi lacrimi ale dragostei curate!* – justificându-se însă Totul tot prin suprema voință feminină, care zice Vintilă lui Petrini de un al treilea că n-are proprie inițiativă *decât când vrea ea*, vorba bolşevicului economiei de piață Louis Aragon despre bestseller: „Tu comprends, petit, la seule question est de savoir si on plaît aux femmes.“

* *Temă*. Ştiind că noi înşine suntem creați în două volume, vol.1 şi vol. 2, ca *Ulisele* lui Mircea Ivănescu, şi presupunând că dublul alăturat a bântuit pe la Şcoala geamănă 41, să se răspundă dacă la umbra castelului de

apă singuratic din Scrisoarea IV, el e ăla care zicea că **a combate excesul de Românism e o stare pe loc** şi atunci Direcția Nouă nu e Direcția a VII-a Literatură, ci Normalitatea, cum a căzut sau s-a înălțat pe verticală A. E. Baconsky, cel din *Biserica Neagră*, urmând a ne lămuri noi odată şi odată dacă şi-a vârât au ba codoiul în zidul năruit Direcția a XII-a Paranormale.

* După cum îi spune şi numele Epocii **Mooye**, principalul rezultat direct al <u>asasinării</u> Mitului Eminescian la 5 martie 1998, <u>inevitabilă</u> după colțul de cotitură şi muşcătura din 2 iunie 1997, este schimbarea brutală a modului de a iubi al cetățeanului din RO, preferându-se un mod *filologic*, extrem de expeditiv în faza de negociere, foarte tehnic în faza de implementare şi profund electoral în neseriozitatea consecințelor, că nu se ține de cuvânt, adică fesenist.

Rezultatul indirect este însă foarte politic, pentru că cel pălmuit şi scuipat, nu pe text, ci <u>ca om bolnav</u>, era Poetul Național, geniul natural Mihai Eminescu, nu vreun guru pe probleme de integrare în absolut, şi fiindcă se opera concomitent pe linia deschisă de istoricul promovat de Humanitas Lucian Boia privind regularisirea miturilor istorice Româneşti, apucându-i pe Intelectuali <u>criza de obiectivitate</u> a adevărului despre insignifianța şi barbaria sfinților noştri voievozi *înainte* de a se face Reîntregirea Neamului, ba chiar de a se elabora o strategie privind recuperarea Basarabiei, desigur paşnică şi exprimând limpede ce vrem, cum RFG către RDG, atunci când reaprindem flacăra românismului.

Rezultatul indirect este un dezastru. Te apucă mila când te gândeşti la bovarismul atitudinarilor, la pretenția lor de fată nemăritată că pot afecta prin scrisori autopublicitare mai mult de 0,1 % din electoratul român!

Adică rezultatul de la 11 decembrie 2000, că după un apel al GDS + Academia Civică + Solidaritatea Universitară, atitudinarii au decis – să audă Suelin – a vota pe Ion Iliescu, pentru a compensa tocmai acel electorat fugit cu votul patriotic *unde scria România Mare*, scârbindu-se de postromânismul nechezolilor de speța a doua, culți dar tratând Neamul Românesc ca pe un maidanez lovit de jipan în Copou şi nemaimeritând respirație artificială.

* *Fără Eminescu*. Epoca Dej şi Epoca Cea au trecut. Epoca Mooye, care ne va umili şi ne va îngropa pe toți, a primit denumirea de la internauți, reflectându-se-n ea starea lirică de *fără Eminescu*, ce e amorul fiind numai sexualism, iar pozițiunea 69 o obligație morală care expiră când împlineşti 69 de ani.

Compensația firească a asasinării Mitului Eminescian prin *Dilema 265* din 5 martie 1998 este Premiul Nemira din acelaşi an, pentru *La un colț de cotitură*, prozo-epopee al cărei al 7-lea cânt final începe rău prevestitor pentru Bucureşti, alde Hermanii profeți biblici Gujghil, Dințişor şi Picior-de-Porc botezând adulții străzii ca antemergători ai lui Cărtărescu:

„Futu-ți Dumnezeii mă-tii!“ – zise în sinea sa ursitei la minibig domnul inginer Dovlecel, când realiză cu ură că totuşi presa avusese dreptate: anunțase apocalips de două zile, şi uite că i se dăduse undă verde!

Ceea ce vrea să zică de fapt că, prin asasinarea Mitului Eminescian sub pretext că era o prelungire mascată a național-comunismului ceauşist, iacă dar, postmodernismul românesc a ajuns la culmea teratomorfozei, s-a transformat în *postromânism* şi în curând această larvă necroforă va exploda ca fluture libidinos în *gigasexualism*, într-o mentalitate de învingător centrată pe Mitul ginecologic al punctului G, pe care dacă-l atinge în răstimpul copulației, bărbatul riscă – după cum se ştie – să-şi lase partenera Gravidă. Nu întâmplător cele mai mari spirite ale

generației, în sensul urletului lui Allen Ginsberg, angajându-se în greul cu G mare efort de *a cizela cleptocrația*, oferindu-i modurile rafinate de a te simți bine antologate în periodice de lux şi țiplă, eficiente însă numai asupra începuturilor *burgheziei de merit*, încă mucoase şi sugative, personificate în O3 prin pruncul fătat de Herman de la Fundeni.

* *Lipsesc amintirile*. Este uzuală sintagma „trilogia *Orbitor*" (TO). Dar *Orbitor* nu e o carte terminată ci *abandonată* la descrierea evenimentului editorial al lansării ei ideale în Casa Poporului, reamenajată apocaliptic corespunzător ca o casă de naşteri, aşa că nu e chiar incorect a se vorbi de **Proiectul** Orbitor. Pe Coca Dospinoiu când meditează, pe Filantropul Mizericordios şi pe cititorul privat, cum sunt eu, îi deranjează ca o insultă-n tramvaiul 21 numai autocenzura că lipsesc din TO **„**amintirile", esențiale într-un *Künstlerroman*, ale transformării homosapului lasciv, cu membrul erect, umed şi iresponsabil, care îşi poate rata viața ca un rățoi, întâi în Liceanul Neascultător şi în cele din urmă în artist cu *ceva* de spus, de scris şi de vândut, iar partea cea mai interesantă privind exploatarea breşei strategice create de Revoluția Fututǎ, anume asasinarea Mitului Eminescian, con-sfințind Epoca Mooye, şi penetrarea noastră în *postromânism*, nici măcar nu e menționată printre roadele Libertății nemeritate şi de cărturari, numai dacă vrea şi Filantropul Mizericordios.

* *Doi mari perdanți prieteni*. Cartea Anului 2007, *Orbitor. Aripa dreaptă*, scrisă de „cel mai important scriitor român din epoca postbelică", cum l-a apreciat editorialistul sportiv al senatului de la Ev. Zilei, eminentul critic Nicolae Manolescu, pe Mircea Cărtărescu, referindu-şi sintagma *epoca postbelică* nu la Războiul din Golf ci la Războiul Sfânt declanşat la 22 iunie 1941, a reuşit să mascheze prin vacarmul publicitar al „evenimentului editorial al anului" marele insucces al cărturarilor români care, despărțiți de popor prin plase solide, ca galeriile fotbalistice adverse, au reuşit performanța negativă de a nu sărbători, la o sută de ani de la marile răscoale țărăneşti, nici Centenarul Mircea Eliade, nici Centenarul Mihail Sebastian în modalități memorabile pentru gloată, cum ar fi Muzeul Mansardei Adolescentului Miop, sau Casa Memorială din Oraşul cu Salcâmi, păgubindu-i egal, ca fond locativ alocat, pe cei doi mari prieteni.

* *Contrefaçon, ai?* Eminentul critic Nicolae Manolescu supralicitând pentru Mircea este un incorigibil idealist, care nu-şi coordonează evaluările cu Noua Stăpânire euroatlantică, riscând să fie iarăşi probozit de mai marele în grad, ca parizian şi ca alteritate, eminentul critic Edgar Reichmann, care în *Le Monde*, 18 novembre 2005, pune-n top nu pe Fluturele postmodernismului, ci pe cu totul altul, pe alde Petru Dumitriu, biruitor nu prin *Drum fără pulbere*, nici *Vânătoare de lupi*, desigur, ci doar prin *Cronica de familie* cea – postmodern parodic şi amplificat cu trei – re-scrisă cumva de Mircea Cărtărescu în Proiectul *Orbitor* tot fără a condamna marxismul, ci doar o contrafacere a lui, aşa-zisul de către nechezoli de speța I național-comunism: *Archange, désorienté, toujours amoureux mais perdu dans ses altérités. Dumitriu demeure sans doute le plus important écrivain de son pays pendant la seconde moitié du siècle dernier, malgré son adhésion temporaire à la contrefaçon marxiste importée de l'URSS.*

* Există *public cultivat*, care condamnă bolşevismul, şi *public fesenist*, care susține că există şi alte păreri. Mai există şi *public manelar* care nu prea cumpără cărți, nici măcar ca audiobooks, nu că n-ar citi, dar el se simte exprimat exhaustiv de

alte forme de artă, melodioase şi de valoare, la nunţi Kitsch, la funeralii Kitsch, la pomana de viu, la revelion, în familie şi în microbuz, a căror demnitate ontologică este egală însă cu a *Oedip*-ului Enescu-Şerban, din cele mai corecte motive.

Bestsellerul *De ce iubim femeile* a fost cumpărat în aproape 180 000 de exemplare tocmai pentru că publicului cultivat şi publicului fesenist i s-a adăugat un respectabil eşalon de manelişti, formându-se astfel cea mai stabilă categorie, publicul manelar.

Contrar parităţii biunivoce una la una invocate de eminentul critic Ioan Buduca, eu am văzut personal persoană care a renunţat la Magazinul Muzica din Capitală la un orbitor CD manelist Carmen Şerban, pentru a se deplasa alături, la Librăria Kretzulescu, lângă Coposu, şi a achiziţiona bestsellerul *De ce iubim femeile*!

* Epoca Mooye vine după Epocile Dej şi Cea, precedând Epoca Wash, când Neamul Românesc va fi în întregime arhivat, depus lângă hittiţi şi uitat, <u>după atâta marginalizare</u> dizolvându-se-n bezna globală fără să apuce a-şi îndeplini Misia Culturală, ci doar dobândind Mântuirea rugându-se necontenit, cum urcă turlele unei catedrale înalte spre nori.

În O2, Mântuirea e văzută în cheia minoră *a modului Fără Eminescu* prin analogie cu enciclopedia fecundării: din câteva miliarde de spermatozoizi cu pretenţii numai unul dintre vajnicii alergători de cursă lungă penetrează-n vag până la ovul, şi nu neapărat cel mai merituos, cum e şi cu **harul**, care îl ocoleşte tocmai pe Iov sau pe Cain, sau cu <u>cititul</u>, dureros fiind că adesea tocmai lectorul ăla mai solid şi mai urât, cu oase de romancier, <u>termină lectura Manuscrisului</u>, pe când domniţa leneşă, căreia poate i-a fost adresat fiindcă asculta Cohen citind Coover, abandonează sleită cartea cu cotorul de 8 cm pe canapea, să cază pe covor ca şi cum ar fi avortat-o recent.

E un model simpluţ, o găselniţă ieftină, dovedind carenţe de documentare, mai ales necunoaşterea deplină a gândirii lui Mircea Eliade despre nostalgia originilor Mântuirii, zeii nejucând zaruri cu producţia lor şi nesanctificând literar megacase chiar dacă procedeul e de efect Kitsch în Epoca Mooye.

* Să pui un bărbat să fete Sfântul Prunc este o democratică plecăciune spre unele dintre minorităţile persecutate, Lesbian, Gay, Bi sau Trans, dar este şi o jignire credinţei unor mari majorităţi, fiind insultată cu geniu înaripat Kitsch însăşi Sfânta Fecioară a tânărului Michelangelo, căreia Eminescu i-a închinat sonetul *Răsai asupra mea, lumină lină*, greu de gustat însă dacă ţi-ai obişnuit retina cu explozii de culori psihedelice, cu filme downloadate de la exotici sau cu artificii de la bairamuri de privatizaţi.

* Existenţa lui Dumnezeu, a Stăpânului, a Mafiei, a kitschului şi a Autoelitei nu pot fi demonstrate, dar atari ipoteze pot explica multe când e toamnă şi te apucă o disperare de rinocer pe care nici un canal tv nu ţi-o poate alina.

De aceea, termenul Autoelită, e mai bun, mai vag, decât sintagma „falsă elită“, care a enervat pe mulţi, lansată de Grigore Vieru, liderul Generaţiei basarabene unioniste, în celebrul său eseu *Despre falsa elită şi bietul catâr*, publicat în săptămânalul <u>Literatura şi arta</u> (nr. 34 din 25 august 2005).

– Tocmai reprezentanţii acestei gălăgioase şi neruşinate elite, se revoltă Grigore Vieru, sunt cei care atacă pe toate personalităţile, ei sunt cei care pe ambele maluri ale Prutului au la îndemână şi conduc numeroase reviste de cultură, o mulţime de edituri unde îşi scot anual cărţile, pe ei îi veţi vedea şi auzi la posturile de televiziune şi radio şi tot ei au ocupat destule catedre de literatură la care otrăvesc

sufletul studenților în ideea că Druță, bunăoară, ar fi un scriitor perimat şi minor, pe când dânşii sunt cei fără de care Europa n-ar mai fi auzit de Basarabia.

La care tinerii postmodernişti basarabeni de la *Semn* şi *Contrafort* răspund cu o înduioşătoare simplicitate, cum că dânşii sunt validați de ceva totuşi similar cu ei, doar că mai mare, de Autoelita de la Bucureşti, uitând de Luminarea Poporului:

– Nici o altă generație de creatori din Moldova de la est de Prut n-a adunat atâtea referințe pozitive în presa culturală românească, câte pot fi contabilizate în dreptul postmoderniştilor basarabeni. Poate nu e relevant acest fapt şi, desigur, nici nu reprezintă întotdeauna un criteriu infailibil, dar cinci din cei şase scriitori basarabeni care au primit, după 1990, Premiul Uniunii Scriitorilor din România - un premiu care chiar contează - sunt autori postmoderni. (Rom.lit., 39/ 5-11 octombrie 2005)

* De remarcat că postmodernismul de cauciuc, în accepția de fascism bolşevic de a citi texte curate în cheie improprie, vulgarizatoare, mânjindu-le cu diareea transistoriei, fiind incorigibil miştocar ca râsul la mormânt, autorul implicat nu manifestă nicăieri regrete eterne pentru cei care chiar au crezut că se bat cu teroriştii pentru Neam şi Țară, numărul morților şi răniților fiind de vreo zece ori mai mare decât la Rebeliunea din *Delirul*, care au făcut *atâta istorie şi atâta literatură*, nici sentimente de revoltă pentru nepedepsirea făptaşilor, inclusiv a dlui Iliescu, existând la început ambiguitate Gorki *cu cine e*, de partea cui e Fluturele Curcubeu al RO-postmodernismului survolând MPU, cu forțele progresiste care luptau la infinit pentru Punctul 8 de la Timişoara sau cu forțele conservatoare, ahtiate după a intra numai nomenclatura crapuloasă şi cu interlopii ei în cleptocrație, nu şi burghezia de merit!

Aşa se încheiau astfel de reconstituiri ficționale în antepostmodernism.

* *Perspective cyber-sămănătoriste*. Autoînariparea *elită* a lepidopterelor noastre gingaşe în baza succesului occidental orbitor e mai totdeauna abuzivă, pentru tristul motiv că interesele Occidentului literar nu prea coincid cu interesele Româneşti.

Interesații ăia doar de propriul profit până şi pe Soljenițîn l-au uitat! Care a scris *Roata Roşie*, fluviu-romanul bolşevizării ireversibile a Rusiei, nu manuscrisul unui manuscris.

În fond, pe mapamond, alergătorul de cursă lungă după Nobelul Românesc este din punct de vedere arahnologic ca un scorpion de aur contemplat, într-o chilie umedă, la Dunăre, de un cenaclu de fani păianjeni, pe când puzderia acarienilor cu căştile pe urechi nici n-a auzit de el.

Dar nici la noi în singularitate, unde are mapamondul un output spre Akasia, între Târgovişte, Titu Târg, Tântava şi Tighina, alergătorii Cititori de cursă lungă, placizi, burtoşi, mari consumatori de carte, n-au mare lucru de aşteptat. Decât presiuni asupra cleptocrației, dar şi asupra Autoelitei, pentru investiții colosale din partea burgheziei de merit, în Infrastructura Intelectuală, inclusiv în bibliotecile parohiale sau de firmă, diminuându-se astfel segmentul muiştilor.

Aşa că vom beneficia sub apăsătoarele Buchi Neri, buchii negre chirilice, de acea detaşare finală din filmul „De ce bat clopotele, Mitică“, acel sfat postmodern *Lasă-i să moară proşti!* care se vede orbitor şi în strategia implementată deja, de a pompa cu forcepsul Heidegger în cetățeni, în loc să se lumineze poporul prin tehnici cyber-sămănătoriste, de la simplu la complex, printr-un canal TVR Didactic, cum şi-ar fi dorit pe întuneric binecunoscutul istoric Nicolae Iorga şi, ca Eminescolog, însuşi Constantin Noica la Câmpulung Muscel, odată cu apariția lămpii lui Ilici, unde n-are casă memorială, plângerea antidemolare adresată de pricoliciul său *Cotidianului* rămânând fără urmări.

* *Banalizându-se ce făcea Securitatea*. Înțeleg prin *oftalmologie* tratamentul la ochi într-un Cabinet Biblioterapeutic, care în cazul celui ce are viciul cetitului cărților se reduce la practica lecturilor fundamentale, inclusiv Beethoven, Brâncuşi, Voronețul şi Gânditorul de la Hamangia. Sau, în lipsa acestora, după ce ai fost orbit de faza mare de pe contrasens a jipanelor Autoelitei, închizi o clipă ochii, înjuri româneşte – *Tu-i Neamu' Nevoii!* – şi te regăseşti, scepticul din totdeauna, niciodată mântuit, nici după ce muiştii care ŞTIAU *cum a fost* n-au protestat când, la teveu, a fost înscenată internarea abuzivă la psihiatrie, din motive politice, a lui Eminescu, şeful de promoție coordonator fiind expus oprobiului public, cine? **Titu Maiorescu**! La maxima audiență când cu finala Mari Români din 2007, banalizându-se întru Imposibila Lustrație ce făcea Securitatea!

* *O alegere fatală*. **Anul 1992**, când Mircea Cărtărescu după formare în Iowa City şi la Stuttgart, se zbate în mare căutare de subiect şi, neputându-se vindeca de latinitate, alege Sudul, adică implementează epopeea bulgară a emigrării Badislavilor din Rodopi, peste Dunăre, căutând slobozenia în Muntenia, e un an dintre cei mai tragici pentru Neamul Românesc.

Pe plan intern, la stomac, muncitorii şi țăranii, nereuşind atitudinarii Luminarea Poporului prin carte ieftină şi bună, realeg pe Iliescu, consacrând Epoca Mooye printr-un parlament nici măcar fesenist, ci de-a dreptul criptobolşevic, însărcinând clasa politică şi Intelectuală să evite cu orice preț întoarcerea la Monarhie, unirea cu Basarabia, economia de piață, Lustrația, Procesul Comunismului sau măcar judecarea crimelor Revoluției Împuşcate şi ale Mineriadelor, precum şi modernizarea Infrastructurii Intelectuale. Din recunoştință, cleptocrația îşi va împroprietări baronii (viitori Stăpâni interni ai multor Intelectuali de azi!) jefuind țara, fără nici o precauțiune în contra inversiunii valorilor, încât mulți brusc-capitalişti nici n-au ştiut ce să facă şi ori au dat pe degeaba tot ce-au furat străinilor, ori au gestionărit capitalul mai rău decât comuniştii, ca pe litoral, de preferă lumea Balcicul.

Iar pe plan extern Departamentul de Stat al USA, prin supraomul aerian postmodern James Baker, excitat de cine ştie ce feromoni, avertizează zgomotos din senin Bucureştiul să nu mai trimită armament în Basarabia (!), făcându-se a lua de bune informațiile Căgăbăului, şi sfătuieşte totodată Chişinăul să se roage pentru menținerea păcii în Paraclisul ridicat la 1882 pentru pomenirea voluntarilor bulgari căzuți la 1877-1878 în războiul lui Kogălniceanu, şi să facă totul ca să nu ajungă la conflict cu Rusia, deoarece Boris Elțîn va fi nevoit atunci să reacționeze feroce, ca-n Cecenia, şi nici o țară euroatlantică nu are soldați de jertfit pentru integritatea teritorială a republicii unor suboameni „pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat", livrându-se astfel un Kaliningrad sudic Armatei XIV Afganistana a generalului Lebed de se lăuda că în două ore intră în Bucureşti, – pesemne o compensație Yalta-Malta Kremlinului pentru pierderea bazelor din RDG, nedreptate care nu şterge însă deloc surâsul fratelui Grigore Vieu când ne asigură, anticipând înnobilări ficționale, că:

– Nu am confundat niciodată politica imperială țaristă şi sovietică cu marea cultură rusă: cu Tolstoi, Dostoievski, Gogol, Puşkin, Lermontov, Ceaikovski, Esenin, Pasternak, Ahmatova, Țvetaeva, Bulgakov, Soljenițin…, cu nobilimea rusă în general…

* *Balta de sânge*. America Dunăreană, pe care *nu* o voia Eminescu, nici când n-avea stofă pentru costumul de înmormântare, se întinde astăzi ca o mare Franță, Galie

sau Galiție de la Marița la Vistula şi, în breasla scriitoricească, se ajunge spontan, prin homeomeri şi homeostaza homerică a entropiei holografice standard a fractalilor, la o diviziune a muncii şi a temelor, deci prin reglaje tot atât de tainice, implicând telomeraza, semeteina, kolhozyna, geacyna, reglarea sexelor şi birourile populației.

Adică aşa cum dl Cărtărescu evocă *balta de sânge* a revoluției lui Iliescu şi Brucan prin inspirate de sericicultură pagini poloneze-n sex imediat după arderea carnetului de partid de către tăticu, aşa întocmai cu necesitate de fier şi dintre postmoderniştii polonezi se vor găsi cândva postmoderni muişti foarte genialoizi înaripat care să bage la ei în romane secvențe din visătorul şi tardivul romantism Românesc medieval, evocându-l pe Ştefan cel Mare iubindu-se cu o fiică de jidov în acea Suceavă cu duzi umbroşi ce şi astăzi îți dă fiori arhitectonici ortodocşi cum Bucureştii costelivi ai lui Cărtărescu nu vor reuşi nicicând fără Catedrala Mântuirii Neamului, justificându-se în consecință zgârie-norii conurbației Giurgiu-Russe din finalul Epocii Mooye.

* Legătura mămăligii de Ştefan cel Mare cu evreii fiind un pic mai subtilă, dacă te gândeşti că ai noştri, în retragere, în august 1944, au demontat, şi bine au gândit, statuia lui Ştefan cel Mare de la Chişinău şi au refugiat-o la Craiova, depozitând-o în Parcul Bibescu. Numai că, odată bolşevizându-se România, cu megaintelectuali ca Parhon, care-l dezinforma pe Stalin de la obraz, cu aluzii cărtăresciene evidente la Ştefan cel Mare, că violatorii din Armata Roşie de ocupație sunt de fapt nişte reacționari români deghizați, – cine ar mai fi îndrăznit să facă soclu unuia ce te intimidează cu Sfânta Cruce? Bronzul s-ar fi dat pe tăcute la topit, totul pentru front, totul pentru victorie! Sau pentru statuia lui Petru Groza din cartierul Cotroceni! Şi Providența făcu să se întoarcă Ştefan cel Mare la Chişinău prin *Soiuznaia kontrolinaia komissia*, alături de fiare vechi şi de basarabeni, sesizată nu numai de o elevă a sculptorului, portretista Claudia Cobizev, ci şi de un evreu chişinăuian, Arnold Visneakov, aflat în trecere spre Belgrad cu regimentul său prin Bănie.

* *Despre maculare*. Bravo, Mirceo! *Gânditorul de la Hamangia* – cică se gândeşte la cum să umple cu sămânța lui un spațiu imperial cât cuprinde Galiția Mare!

Formulă **memorabilă** despre la ce se gândeşte el, genială înaripat propagandistic, care va rămâne pe vecie ca un cartonaş galben legat de gât acestei capodopere, de se râde toți duşmanii de noi, că am procedat ca şi cum francezii ar răspândi ei înşişi animații cu Gioconda lor primind un jet de spermă în obraz, din penisul lung şi negru al sexualistului român.

Citeşti încruntat această aşa-zisă critică a securist-naționalismului, din care Suelina deduce în traducere că suntem imperialişti pe teritorii neromâneşti, şi ai impresia că eşti furat la cântar, că e mai mult decât atât, că e o **maculare**, că securistul îşi continuă îmbogățirea, pe când *Gânditorul de la Hamangia* rămâne mutilat pe vecie.

În România Regală, reprimările reacțiilor la astfel de provocări iconoclaste, sub ochiul şarpelui bolşevic de peste Nistru, măcar ți le rezolvai simplu: te rinocerizai, mai mergeai pe la biserică, te răcoreai!

În numele egalitarianismului corectnist dintre manea şi madrigal, *acum ți se scuipă democratic de la obraz în valori*, în *puținele* tale valori, fără nici o frică şi, culmea, chipurile corect Intelectualiceşte, ascunzând însă

deosebirea că masa inertă <u>enormă</u> a literaturii franceze, să zicem, face ca impactul cu un fir de praf demitizant să nu-i schimbe traiectoria, *Devenirea* acestei entități spirituale, pe când în România cea fără Infrastructură Intelectuală, asasinarea mitului Eminescian a fost deja suficientă pentru a stabiliza o *întreagă* Epocă Mooye, din care tineretul idealist cel imun la farafastâcurile promoționale, <u>nu va avea nimic de conspectat</u>, nici una din producțiile Autoelitei neputând măcar a îndrăzni a concura cu, să zicem, un etalon Regal ca *Spațiul mioritic*.

Cine şi-a făcut altar New Age Bahai Kitsch cu ridicola statuetă, care-i aduce aminte acum doar de miştoul cărtărescian, ce-a zis Fluturele amiral al postromânismului râzându-şi de ea, asigurându-şi traducerile la duşmani, n-are decât s-o dea şpagă la gunoieri şi să-şi pună în loc portrete de vipuri a căror maculare e măcar firească.

* Oftalmologia percepției artei spune că e demolator <u>să se deconstruiască totul</u>, dacă deconstrucția e maculare a valorilor altuia. De exemplu, când mi se susține că Eminescu nu era *genial* şi că Ştefan cel Mare nu era *mare* şi sfânt, şi asta motivat nu cu măsurariul ci pentru că nu permite postmodernismul intereselor imperialismului american să mai existe pe lume concepte romantice, ajung să urăsc progresul care mă desparte fără speranță de Basarabia şi de România Regală!

Necesitatea unei abordări *oftalmologice*, în sens filozofic, a problemei acelor abateri cărtăresciene de la deontologia Eminesciană şi voronețiană a scrisului, trebuie să mărturisesc că m-a surprins plăcut să o văd afirmată şi de dl Gabriel Liiceanu, care participând în *Cotidianul* la critica de întâmpinare ditirambică pentru O3 spunea:

„Există un tip de *privire* (s.n. CP) care este foarte greu de obținut: *privirea* care distinge persistența în noianul lucrurilor din prezent. Tot ce apare adresându-se oarecum direct viitorului vine la lumină camuflat în haina cotidianului şi în devălmăşie cu cele menite să dispară în chiar clipa în care s-au născut.

Contemporaneitatea împiedică discernământul. Altfel spus, *pentru orice mare artist calitatea privirii congenerilor săi lasă de dorit* (s.n. CP). Cred că ultimul volum din «Orbitor», neîndoielnic capodopera prozei lui Cărtărescu, face parte dintre acele cărți pentru care este nevoie de *privirea* aptă să perceapă în prezent o măreție viitoare.“

* *Ingratitudine în Epoca Mooye*. Şi de ce am clarifica Adevărul despre Revo? Aşa, pentru femei! Ca un omagiu postmodernist. Zău? Şi pentru care faptă, mă rog? De-aia! Pentru că nu se masturbează! Pentru că sunt blonde, brune, roşcate, dulci, futeşe, calde, drăgălaşe, pentru că au de fiecare dată orgasm.

Păi, om serios eşti tu? Şi află de la mine că nu trebuie să ai încredere nețărmurită în femei, dacă vrei să scapi nevătămat, după ce-ai comis-o! Uite de la ce Brutus a venit cea mai rea întâmpinare la O3, tocmai de la Bianca Burța-Cernat!

– *Aripa dreaptă* nu se mai adresează unui cititor „inițiat“, ci vine în întâmpinarea publicului *best seller*-ului *De ce iubim femeile*.

Nu se poate injurie mai mare. Nu se poate!

* *Geniul simulant n-are nici o obligație*. Secta Ştiutorilor li se pare teologilor din BOR un model apostolic al Ursitei profund contestabil, ca şi Arhiva Akasia de interes RO inferior Paliei daco-romane de la blocul național-comunist cu frescă mare de la Orăştie. În realitate, şi filologul Mircea ştie, rolul cetățenilor la scris este neglijabil în orice maptex. Mai degrabă gloata textelor mai fată, când se cutremură munții şi Venus, un puradel. Ei, şi ce! A scris el Eminescu nişte „maculatoare“ şi ce-a

ieşit? Numai hulă! Ce dacă nişte cărți atrag alte cărți, cum cele trei din *Orbitor* pe prima şi egal ilizibilă din proiectul meu central european pe şapte ani **Trilogia Obligatorie** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu* de sihăstritul Camelian Propinațiu, mazilul din Codrii Bâcului, circa 1500 de pagini de re-scriere post-postmodernistă în azotatul de argint al oglindirii perfecte.

De la monstrul care e cel mai mare scriitor şi zeu de la el din apartament de bloc sau de hotel sau de castel rezultă un text mai bine sau mai rău sau deloc vândut, nu se creează Lumea, nici măcar nu se ameliorează observabil!

Exceptând cazul în care ăla era nu un *geniu simulant*, slugă **promoterilor**, ci un *geniu obligat*, necesitând exegeză, deci o pleiadă de **critici**, numai şi numai pentru că îşi slujeşte – necondiționat nici măcar estetic! – poporul, cum a încercat sufleorul Eminescu să ne dea un Teatru Național shakespearian valorificând letopisețul, dar noi l-am despicat cu baltagul şi am păstrat doar intrarea pentru diligențe din Calea Victoriei, lipind în rest hotel prozaic lucrativ, adică l-am adoptat pe culinarul cu grătar şi bere berlineză Caragiale, care n-are cum deranja Autoelita fesenistă supraponderală, înveselind-o că şi-a îndepărtat enorm cârnații de Pleşcoi cu BMW-ul de marile sarcini Româneşti.

* *Despre sfârşituri şi trilogii*. Sfârşitul istoriei, sfârşitul modernității şi alte sfârşituri ca sfârşitul exploatării homosapului de către homosap sunt criptomarxisme şi chiar marxism rău înțeles, pentru că dialectica nu agreează absolutizarea sfârşiturilor, orice postludiu la şefii de promoție fiind şi un preludiu, de unde şi ferocitatea lichidării bolşevice nu a indivizilor ci a categoriilor sociale.

Postmodernism? Poate că nici în SUA Woodstock-ului. Iar pe malurile Senei, un an mai devreme, când le striga Eugen Ionescu sorbonarzilor că **o s-ajungeți cu toții nişte notari**, a fost cel mult un poststructuralism chelbos. (Iar acuma nu mai este nimic.)

Oricum, <u>începutul postmodernismului nu stă în exploziile tineretului</u>, una fiind poate o manipulare comunistă contrabalansând primăvara slovacului Dubcek de la Praga, <u>ci în apariția uriaşului Soljenițîn</u>, care a silit Occidentul să-şi regândească idealul de a imita Uniunea Sovietică. Cum l-a silit? Bazându-se pe Pavlov! Cărturarul occidental învățase de la holocaustologi că universul concentraționar este un infern, iar marxismul fiind o doctrină inexpugnabilă a venit ăsta cu *Arhipelagul Gulag*, dovedind că stalinismul o fi bun pentru rasele inferioare, dar *a produs univers concentraționar*. Şi foarte probabil nici măcar n-a visat că va produce demarxizarea tinerilor filozofi, necunoscând teoria catastrofelor fractale cum că nişte cauze minuscule, precum o trilogie, produc megaefecte imense.

* *Nimic nou sub soare!* Postmodernii nu sunt primii scriitori <u>şmecheri</u> din istoria scrisului. Ei se revendică de la Mari amărâți, de la Joyce de umbla-n tenişi sparți sau de la Musil ajuns în Elveția la masa de brad eminesciană, ca să scrie doar pentru succes, ca Dan/Sanda Brown!

* <u>Trei culori</u> sau <u>Fascismul melanjului</u>. Sunt înghesuit în acest text O3 ca într-un vagon de vite asudate. Trebuie să înghit nu numai *textul meu* enigmatic, oracular, postromânesc, de Epocă Wash, ci şi vulgaritatea pasajelor concepute obscen pentru publicul fesenist sau pentru cel crezut manelar. E un abuz fascist de melanj al valorilor ca la mixerul de creme şi euri al cofetarului Istoriei.

Bune fiind cărțile legate doar într-un fel de sloboz perpetuu umed, de să poți să-ți extragi doar ce-i adresat segmentului din care faci parte tu. Şi va veni vremea când

almanahurile megatarget se vor adapta organic şi sincer realităţilor, preferându-se o delimitare orbitoare a regiunilor erogene textuale, printându-se pe hârtie de culori higienice, roz pentru cultivaţi, albastru pentru fesenişti, galben pentru gelozia feroce a manelarilor, egali dar separaţi, câtă vreme nu se face Luminarea Poporului, iar Constituţia nu face vorbire despre un *stat naţional unitar şi cultural*.

* *Temă de investigaţie Intelectuală pentru cercetătorii privaţi*. Impun într-adevăr instituţiile universitare sau culturale occidentale bursierilor români sau profesorilor vizitatori ori asociaţi, în mod formal sau informal, <u>dovezi că sunt „martiri" civici ai operei de deznaţionalizare a Neamului Românesc</u>? Probe verificabile că ei au încercat să-i explice mormanului de troglodiţi, unii de buturugă, alţii de bloc, prezentul Mooye ca ieşind la iveală, ca excrementele lui Patapievici, dintr-o istorie de kkt, dar au întâmpinat „rezistenţă"? De unde? De la structurile antropologice ale imaginarului levantin şi de la „cele mai reacţionare forţe" ale naţional-comunismului! Vizibile sugestiv în sintagma oierească *Cioran – Păunescu al legionarilor*!

Sau aceste denunţuri privind derapajele necomuniste şi ridiculizarea suferinţei milenare Româneşti ţin mai mult de iniţiativa individuală şi locală şi de nomenclatura literară, *spre a substitui cu texte epatante, de geniu simulant înaripat comod prin şocantul postromânism,* ***lipsa*** *unor competenţe* care nu se pot obţine decât pe baza Infrastructurii Intelectuale de vârf, adică în ţările ale căror guverne sau burghezii de merit au terminat măcar Biblioteca Naţională Pentru Toţi, de să poţi accesa imediat, din orice capitală de judeţ dacă nu şi din orice mansardă, din orice loc de muncă planetar al Diasporei şi din orice liceu cu adolescenţi miopi un pamflet ca *A pus de mămăligă*, presa României Regale sau un manifest lichidatorist ca *Imposibila lustraţie*?

* A venit Îngerul bolşevic şi a întrebat Filajul democrat pluralist, <u>*care e cronologia Epocii Mooye*</u>, că admiterea-n UE la 1 ianuarie 2007, pe bază de concurs de acte, nu este în sine un eveniment ci o consecinţă, **decizia din 10-11 decembrie 1999 de extindere spre Răsărit a civilizaţiei euroatlantice fiind decisivă**, nu efortul de integrare al amărâţilor, care clasa politică şi *ancilla* sa megaintelectuală au preferat a sacrifica România Regală Mare de la 26 iunie 1940, adică pe Românii de la est de Prut şi monarhia, mai bine decât să le ciuntească nomenclaturiştilor şi şefilor de promoţie din drepturi:

> **13-15 iunie 1990 –** Mineriada, a cărei raţiune externă şi unică va fi fost de a nu se aniversa unionist, la Chişinău şi la Bucureşti, 50 de ani de la răpirea Basarabiei, sens politic intern nemaiexistând după plebiscitul din Duminica Orbului;
> **27 septembrie 1992 –** Decisivele alegeri *pro* cleptocraţie şi *anti* unionism, monarhie, lustraţie, occidentalizare, cultură; eşecul Autoelitei în Luminarea Poporului şi în consolidarea partidelor clasice, liberal şi ţărănist, generând *o clasă politică debusolată, care nu ştie nici pe ce să dea banii, expusă absurdităţii şi surzeniei*.
> **2 iunie 1997 –** Tratatul de la Neptun de postaderare la Pactul Ribbentrop-Molotov, clasa politică şi Intelectuală din RO exprimându-şi fără vreo lacrimă dezinteresul pentru Românii şi teritoriile de peste Prut;

5 martie 1998 – asasinarea Mitului Eminescian de către celebrul *naughty document Dilema 265*, gazdă fiind ministrul de externe şi al culturii Andrei Pleşu, neimplicat decât ca autor implicat, prin alarmantul semnal *Recitatorii lui Eminescu*, despre insuportabila situaţiune.
11 decembrie 1999 – dezvelirea, de ziua lui Soljeniţîn, a intenţiei UE de a lua Galia Răsăritului, Galiţia Mare, de la Baltică la Pont, cu excepţia RSS Moldovenească, dată în grija Armatei XIV Afganistana din motive criptorasiste vizavi de nişte posibili emigranţi „pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat";
11 decembrie 2000 – graţierea şi votarea în unanimitate grotescă a dlui Ion Iliescu de către megaintelectualii cu piele de iepure în spinare să nu-i belească revenind la Cotroceni, pentru învinuirile neprobate şi jignirile aduse dumnealui în ultimii 4 ani, prin derapajele sporadice de la mainstreamul criticii legionarismului ca mai prioritar şi mai periculos decât bolşevismul, vadimismul sau fesenismul;
8 ianuarie 2003 – *Imposibila lustraţie* nu că nu se poate, ci deoarece pe motiv că şefii de promoţie securişti ei au făcut Revoluţia Împuşcată, nu poporul de patibulari, şi acum tot ei sunt factorii activi ai Tranziţiei;
29 martie 2004 – crearea condiţiilor perfecte pentru terminarea Bibliotecii Naţionale, occidentalizarea ei şi îndeplinirea Misiei Culturale, RO ieşind din Provizorat pe vecie sub umbrela NATO;
1 ianuarie 2007 – fofilarea RO în UE fără Infrastructură Intelectuală, fără Lustraţie, iertându-se şi alte păcate elitelor în baza postaderării un deceniu în urmă la Pactul Ribbentrop-Molotov, ca exprimare a dezinteresului teritorial, Intelectual şi politic pentru Românii de peste Prut, în folosul bunelor relaţii ale Occidentului cu Kremlinul;
11 iulie 2007 – Lansarea O3 – cartea activistului cinstit Costel Goangă, care a crezut în marxism, şi a securistului de omenie recuperator, Ionel Stănilă, capodopera reconcilierii naţionale dintre Apel şi Lichele prin violarea-n ceceu a Revoluţiei Împuşcate, Opus Magna Epocii Mooye qua Epocă Mooye, emanaţie literară a ideologiei Patapievici că la o istorie de kkt nu putem avea decât un prezent de fecală, ceea ce e şi un sfârşit al iluziilor privind Autoelita şi poporul, trebuind a se autoinventa, exploatând Infrastructura Intelectuală a altora, un tineret idealist cum a fost şi cu paşoptiştii, în procedură de urgenţă.

* *Rezumând aceşti 20 de ani* de după Revoluţia Împuşcată, observăm că Recuperarea Basarabiei, Monarhia bipartidă, Procesul comunismului şi al crimelor Revoluţiei s-au pierdut de fapt prin alegerile din 27 septembrie 1992, dar Autoelita a lăsat să se înţeleagă că ea continuă lupta începută în Piaţa Universităţii la Baricadă, în 21 decembrie 1989. Cine era atent la uşurinţa cu care s-a cotit în 2 iunie 1997, ar fi putut totuşi înţelege că nu mai are de a face decât cu un discurs autopublicitar, din moment ce masele capabile de a purta *războiul stradal* părăsise pe intelectuali, tratându-i ca pe *o altă categorie de şmecheri*, mai parfumată occidental, dar tot de *şmecheri*, adică gata să se aranjeze cu noul Stăpân, cu cleptocraţia.

Dezamăgirea Golanilor şi a maselor, de notat că a fost catalizată de chiar aprecierile optimiste iniţial ale megaintelectualilor cum că *bătălia canonică pentru dreptate şi adevăr, pe care opoziţia intelectuală a început-o în ianuarie 1990 singură, a fost câştigată în noiembrie 1996 împreună cu societatea românească, prin aducerea*

la putere a unei alianțe de partide care a susținut politic principiile opoziției intelectuale.

Primul care a divulgat această situație de armistițiu capitulard tacit este dl Nicolae Manolescu – şi acesta este un mare merit, pentru că mulți tineri idealişti continuau bătălia ca japonezii ăia uitați prin insulele Pacificului ani de zile după Hiroshima! –, prin celebrul manifest *Imposibila lustrație* din 8 ianuarie 2003. Derutați de atribuirea către securişti a meritelor privind Revoluția şi Integrarea Europeană, câțiva nostalgici au crezut totuşi că e doar o opinie personală, chiar se vorbea de vreun post de ambasador la Paris!

După 11 iulie 2007, odată cu acel tsunami publicitar pentru romanul comunistului care a crezut şi al securistului de omenie recuperator – uite manuscrisul, Marioară! – numai statuile cu creier uzat mai pot ignora că **meciul s-a sfârşit şi că trofeul a rămas în vechea vitrină** a partidului şi a securității sale.

* *Procedurile de declarare a falimentului*. Franz Kafka are dreptate, mare dreptate. Ce profundă cunoaştere a vieții! A homosapului! E mai bine să fii singur-singur, decât să te bazezi pe vreun prieten şi să constați că ai ales reazăm o umbră.

Din păcate, după forțarea ucrainenilor să ne accepte capitularea la 2 iunie 1997, est-etica cerea Autoelitei să înceapă procedurile de declarare a falimentului, iar la 15 iunie 1997 să facă o declarație solemnă că a fost infiltrată şi ÎNVINSĂ de securitate şi de fosta nomenclatură crapuloasă, adică de cleptocrație, ca să nu ne mai mire demiterea în august acelaşi an a celui mai fanatic luptător contra corupției, celebrul activist civic Valerian Stan din funcția de şef al Comisiei de Control a Guvernului Ciorbea, care deranja atunci pe ministrul Băsescu.

Din motive comerciale, ea nu a făcut o asemenea declarație, ci doar a lăsat unele *mărci* ale falimentului moral al Autoelitei, care nu sunt înțelese decât de inițiați, altminteri total absurde, cum ar fi Asasinarea Mitului Eminescian, Apelul la votarea lui Iliescu sau Apariția unei cărți geniale, O3, despre activistul cinstit care a crezut în bolşevism şi despre securistul de omenie recuperator al Manuscrisului.

* *Fără vreun Congres al Intelectualilor*. Partidul Amărâților din România (PAR), abandonând, chiar abandonat de Autoelită, rezistența în stradă, înțelege imposibilitatea de a înțelege, după asasinarea Mitului Eminescian, fără lirism, ca Țării, Neamului Românesc, să-i meargă rău, când ție ca Autoelită îți merge excelent la supt fie şi ocazional pibul poporului, fotografiată de paparazzi cum se întâmplă la toată familia mafiotă.

Acest optimist studiu critic de fezabilitate, expus ca un prea lung urlet *postmodern*, **mai postmodern decât TO**, pentru care m-am abătut de la trebi, este doar consecința neasumării înfrângerii de către Autoelită la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, fără vreun Congres al Intelectualilor, lăsând soldații dispăruți sau izolați să se mai bată dincolo de muşcătura armistițiului-capitulare din masa teritorială critică dincolo de care Misia Culturală nu se mai poate îndeplini, îndeosebi ca ratrapagiu, decât dacă se primeşte o compensație, cum ar fi întoarcerea tineretului idealist după formarea neopaşoptistă exploatând la greu infrastructura Intelectuală a altora.

* Cu alte cuvinte, de îndată ce dictatorul s-a elicopterizat, Intelectualul Român s-a simțit orfan pe meleag şi, asemenea unui ogar căzut din jeep, sau evaporat din Tucson prin trapă, a început a amuşina încolo şi încoace, derutat ca o oaie capie: **UNDE E STĂPÂNUL? Dincotro vine atâta lumină?**

Precum văzurăm cronologic, pentru două cincinale, *acelaşi* stăpân cu busolă, vorba lui Stalin, i-a dat de lucru spre dreapta, cu asupra de măsură, atitudinarului român, şi oarecum previzibil, pentru că trucul cu antisemitismul şi legionarismul fusese bine experimentat în Occident *înainte*, spre a teroriza Exilul, pentru a-i priva pe românii incomozi de premii literare sau de editări prestigioase, reuşindu-se anihilarea sub astfel de acuzații chiar a unor personalități ale „oficinelor imperialismului“, cum ar fi Europa Liberă! (Iliescu, poate consiliat de Brucan sau de Răzvan Theodorescu de la TVRL, paralizează în toată primăvara lui 1990 Occidentul cu declarații *că se bate cu bande de legionari şi de fascişti sponsorizate de finanța liberalo-țărănistă*, ba chiar Ceauşescu însuşi contase a-şi salva imaginea externă în decembrie 1989 explicând că Armata la Timişoara obținuse o mare victorie tot împotriva fascismului!)

Ulterior, pentru următorul deceniu, de după 11 septembrie 2001, încă nu putem azi arunca în urmă privirea retrospectivă, nu cunoaştem toate detaliile scenariului ce se joacă, dar putem identifica două momente cheie, care par să fie 8 ianuarie 2003, adică manifestul **Imposibila lustrație** şi 11 iulie 2007, adică **Pagina 420**, tot atât de semnificative precât *Dilema 265* din 5 martie 1998 şi suplimentul antiunionist despre *Deceniul liberal* al **22**-ului din 15 mai 2001, când *gazdă* a fost Gabriela Adameşteanu, fără ca prietenosul Mircea să se mai bage ca la „faptele“ lui Eminescu, dar a preluat cu asupra de măsură ideologia fecalei în infamul capitol *Revoluția română, o fată de zece metri înălțime* din O3, care merita să fie cenzurat de către Humanitas.

Noutatea privind esența Autoelitei adusă de aceste documente epocale are caracter orbitor şi seamănă fiziologic *motanus mutantus*, cum se exprimă inspectoarea Coca Dospinoiu, cu apariția în O3 a celui de-al 13-lea Ceauşescu din al 12-lea, prin cezariană la o Matrioşkă.

În 2003 aflăm ce va confirma O3, că Securitatea, compusă numai din şefi de promoție, a făcut Revoluția, meritând a nu fi lustrată, şi tot ea ne călăuzeşte mereu spre economia de piață şi democrație pluralistă, ca şi spre integrarea în globalizare. În 2007, aflăm complementar din supramediatizatul O3 nu numai cum e cu securistul de omenie recuperator al Manuscrisului şi al Scriitorului, sau cu nobila inocență a mic nomenclaturistului, ci şi, abrupt, că *adevărata sursă a corupției nu este cleptocrația emanată de nomenclatura totalitarismului marxist, ci este însuşi poporul*, sufletul Românesc fiind din cele mai vechi timpuri, ca şi în prezent, *sufletul unui popor de hoți şi ucigaşi*, care a falimentat moral Mântuirea, ca-n pagina 420, unde **toți** moldovenii, deci **toți** Românii, sunt clone ale lui Ştefan cel Mare, abia votat cel mai mare Român al lor, adică **pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat**, cum de altfel apar ei şi în imaginarul, deci în orizontul de aşteptare literar, al cititorului euroatlantic!

* *Numai una!* Problema de bază a României în Epoca Mooye este reducerea decalajului dintre **pluralismul** politic al soțietății noastre deşchise şi **monopolul** Autoelitei asupra fixării ierarhiei valorilor în viața noastră culturală şi religioasă.

Căci postmodernismul *fiind şi* fascismul bolşevic de a citi texte tragice în cheie improprie, miştocară, n-a pierdut nimic din agresivitatea dialecticii marxiste: el relativizează cu larghețe, permite un plurivers de păreri, dar corectitudinea cu c mare nu-i decât una! Şi cum confruntările de idei au fost mutate pe terenul canonic, până la Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei şi adoptarea pluralismului, adică să avem mai multe Autoelite, va fi nasol de tot, deoarece obiecțiile la vreun aspect al unei singure opere conduc la nimicirea ei cu scriitor cu tot.

Dintr-o dată, fluturele care zburda din floare-n floare își închide aripile somnoros staționând toată noaptea pe numai una, din Cișmigiu.

Înapoierea clasei noastre Intelectuale față de clasa politică, călătorită și pe deplin occidentalizată, se vede atât spațial, comparându-se Casa Poporului cu Biblioteca Națională, cât și temporal, deoarece RO e-n UE pe când sarcinile cărturarilor privind Misia Culturală și Civilizatorie în Răsărit nici n-au fost operaționalizate, fiecare face ce vrea mușchii lui, **mai ales istoria ne-o scriu alții**.

Luminarea Poporului, Reîntregirea fie și pe net a Neamului între RO și DRO, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Reprimarea Bolșevismului, Wikipedia Românească, Valorificarea Diasporei Române, Băgarea a 51 autori români în Project Gutenberg, Îngrijirea mormintelor Intelectualilor noștri din Montparnasse și alte cimitire, Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale, Transformarea Muzeelor din depozite în Centre educative și de documentare, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA), Emanciparea Cadrelor Didactice, Genializarea Obligată a Supradotaților, Instituirea Congresului Intelectualilor și a Paradisului Melomanilor pe banii cleptocrației, Recuperarea Basarabiei prin monitorizarea abaterilor comuniștilor de la normele democrației europene, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale și mai ales Fisiunea Monopolului Ideologic și Ierarhizator al Autoelitei sunt de neconceput câtă vreme se mai menține supremația instanței morale bucureștene asupra a ce e bine și ce-i rău, precum și asupra a cine-i bun și cine-i rău.

* *Lehamite*. Plouă interminabil. Neputința de a plimba cățeaua rimează cu imposibilitatea de a convorbi – pe text – despre multmediatizatul O3, atât cu prietenii, cât și pe forumuri. Doar clișee, că cine ești tu, iar eu nu pot mărturisi cine sunt protectorii mei. Nici ce am aflat în biblioteca barocă din Sankt Gallen. Plus obiecția cu validarea occidentală prin traduceri! Ei l-au cumpărat să-l stocheze în raft: „puntru mai tâ'ziu". De unde Spaima și Groaza de marțian că sunt SINGURUL CITITOR al lui Mircea! Revolta că nici măcar criticii nu l-au citit, practicând abordarea randomizată propusă de însuși scriitorul.

Nimeni n-a ajuns la infama pagină **420**!

* *Când totul era sub amenințare*. Iar faptul că românii postromânismului, ignorând orice *Mobilizare morală* de la Goga la Liiceanu, azi aproape că nu mai citesc decât câte o pagină pe zi, este semn rău sociologic, înseamnă că televizorul cuiva decide pentru ei ce să mai halească, ce să mai cumpere, încotro s-o mai apuce și pe cine să voteze, așa că oricât muie am zice noi că-i dăm Epocii Mooye ea ne va îngropa până la urmă pe toți în Akasia, fiindcă leoarca asta are culoarea unor lături pașnice de bordel patriarhal, cu lavoar, lighean și carafă, nu seamănă nicidecum cu *mustul care fierbe*, de o dinamică fără egal, de pe la 1927, când totul era sub amenințare, iar la capătul prefacerilor așteptai, travestit sau nu, să se lase drojdia cea roșie la fund:

– Vântul de anarhie de peste Nistru a început să bată din nou împrejurul nostru. În laboratorul de la Moscova, unde pe spinarea unui biet popor răbduriu se prepară metodic microbii destrucțiunii, pare a fi iarăși fierbere mare. (...) Cu deosebire statele din apropierea noastră resimt acțiunea de dărâmare. În Bulgaria agitația pare a fi în ajunul unei încăierări generale. În regatul iugoslav mișcarea lui Radici s-a încadrat definitiv în îndrumările Moscovei. În Polonia și Cehoslovacia puternicele partide comuniste și-au accentuat rolul de luptă în recentul congres din capitala Rusiei. Un plan de ansamblu care strânge toate firele într-o singură mână, se întrevede la fiecare

pas. (...) Suntem împrejmuiți din toate părțile de un uragan surd, care poate să fie înfrânat de bunul simț al popoarelor vecine, dar poate să şi izbucnească în măsura în care viața de stat nu s-a consolidat încă.

* *Urmând un crez național*. Evident, vântul de globalizare şi de minimalism cultural care suflă azi dinspre Atlantic nu se compară cu amenințările bolşevice de atunci, de acum optzeci de ani, de la 1927, care aduceau a terorism perpetuu gata, să ni se ciuntească drepturile câştigate după o luptă milenară, dacă nu i s-ar fi opus viguros în Munții Ogoranului tocmai această zestre din strămoşi:

– Astăzi deci, când Steagul Roşu (la care va scrie tăticul lui Mircişor) ni se arată la granițe, noi nu putem răspunde decât prin punerea în valoare a vechilor tradiții, printr-o coborâre în noi înşine, prin scutul secular al îngrădirii sufleteşti. Această operație n-o poate face nici starea de asediu, nici comisarul de siguranță, o poate îndeplini numai societatea românească, care trebuie să-şi disciplineze rațiunea, urmând un crez național dacă vrea să trăiască.

* *Apa trece, pietrele rămân*. Scrisul este pentru Mircea Cărtărescu o experiență mai mult decât religioasă, una comercială, vecină marilor profeții în lumina transfinită emisă de New Age şi Gândirea Sapiențială, ca a suspectului ştiutor de multe Herman, ce se coboară din genuni scânteind orbitor deasupra simetriei noastre de larve spațio-temporale.

De aceea, în cultura noastră postmodernistă integrabilă în absolut, el se aseamănă cu divinul Ramakrishna (Gadadhara Chatterji, care s-a aflat câțiva ani buni în contact telepatic cu Eminescu, pe care-l învăța sanscrita pe la 1884). Folosind armele scriiturii, scriitorul levantin este şi el în stare să-şi lingă simbolic, cu cea mai frumoasă Limbă Română, consolidată cu termeni micro şi macrocosmici sau anatomo-fiziologici, toate cele 7 chakre simultan, adăpând lotusul cu o mie de petale {Sahasrara) din creştetul capului şi stimulându-l să înflorească orbitor, iluminând până la transfigurare **eternitatea** dreptății Neamului Românesc, în acest veac de păcate inexorabile, mai toate venind ca o lumină de agată neagră dinspre Răsărit:

„Atunci Stăpânul Morții te va trage de o frânghie legată în jurul gâtului tău şi îți va tăia capul, îți va smulge inima, îți va trage afară măruntaiele, îți va linge creierii, îți va bea sângele, îți va devora carnea şi îți va roade oasele; dar tu nu poți să mori, astfel încât, chiar dacă trupul îți este tăiat în bucăți, tot îți vei reveni"

Da, ne vom reaminti etern că suntem nemuritori şi că încă e valabil mitul omului care s-a făcut ființă înaripată ca *Avram Iancu* al lui Blaga şi că putea zbura ca un fluture, cum şi divinul guru tibetan Padmasambhava, care a compus liturghia funerară lamaistă *Bardo thodol*, dondănită patruzeci şi nouă de zile, astfel încât ținându-se căpăcelul pesar al uterului muzei în poziția <u>închis</u>, sufletul nu-ți va mai fi întemnițat într-un trup, ci se va îndumnezei.

Totul este să învățăm de la apele române cum să nu ne plictisim după prima săptămână de ritual!

4. Acasă în Epoca Wash în Akasia

* *Tineretul idealist şi dorul de o Akasie.* Adolescentul miop, pus pe citit din monstruoasă precocitate Intelectuală, sau Liceanul Neascultător, care vrea să citească ca, virgulă, om *şi altceva* decât lista impusă de profa de bac Coca Dospinoiu, putând fi aspru bătut la stroi de părinți, Kotofei Ivanovici numărând loviturile, pentru abaterea în nimicuri de la facerea carierei sau mai bine se sexuia, – toți aceşti nostalgici ai paradisului simt nevoie ca de energizante de Biblioteca Națională, de filialele județene ale ei, precum şi de alte biblioteci publice socotite prin lege a reveni câte una la fiece mie de locuitori sănătoşi oftalmologic, atât în Țară, cât şi în Diasporă când se atinge quorumul. Tineretul idealist de mâine, care va înscrie RO pe orbita reconstituirilor şi recuperărilor, inclusiv geto-dace sau preindoeuropene, ducând ca nişte voievozi greul creației după modificarea Constituției, redefinindu-ne RO şi DRO ca *stat național unitar şi **cultural***, fireşte că va avea nevoie de *ansambluri sacre* cumulând *un loc de pomenire* al eroilor care s-au jertfit, o Troiță ca la Roşu-Chiajna, lângă spălătoria auto, dacă nu un monument cu ostaş şi tunuri ca la Titu Târg, şi o Casă de Cultură unde bibliotecara să susțină săptămânal, dimpreună cu întreg corpul didactic local, *recenzii* sau *florilegii* la cărțile despre care se toarnă tămâie în ventilator. Cel mai bun model probat în RO dovedindu-se al Caselor de Cultură tipizate, marca Akasia, cum se poate admira mai gios, prin care s-a implementat sub bolşevici Luminarea Poporului, trebuind şi azi clonate în număr cât mai mare, singura upgradare fiind ca să se bage traducțiile, cărțile de import ale megaediturilor Epocii Mooye, precum şi multimedia ca să se poată organiza în mod plăcut timpul liber al noilor generații.

* După Epoca Mooye, prima în istorie când criticii români n-au avut din ce scoate ceva care să semene a Eminescu, exigențele privind geniul natural fiind pulverizate de desantul din 5 martie 1998, la producția reală derizorie nefiind nevoie de fapt decât de *promoteri* sau de pitbulli pamfletari nu şi de exegeți, pe măsură ce spațiul literar carpato-pontic-danubian se va deşertifica, pierind Bucureştii Doamnei Chiajna şi ai lui Mircea Ciobanu, ci capitala euroregiunii de dezvoltare impunându-se

conurbația curată Giurgiu-Russe, unde e Podul de Fluturi, deoarece încă Bucureştiul primarului Băsescu devenise deja impropriu pentru poezie cu p mare, de unde rezultă că pentru acest *Kitsch dezgustător* din literatura de acum, cu timpul tot mai multe componente ale amintirii Neamului Românesc vor fi clasificate şi specificul său național se va găsi mai degrabă **în Akasia**, în memoria universală, decât în mass media de chioşc, în Akasia ca şi bibliotecă virtuală, crescută de la sine, unde se salvează totul, chiar dacă elitele nu vor reuşi la timp Idealizarea Misiei Culturale, pe bază de ratrapagiu, de recuperări a ce n-a fost să fie, sau pe reconstituiri a ce s-a distrus, inclusiv *Gânditorul de la Hamangia*, şi nu o vor ține ca până-n prezent în anonimatul lipsei de vizibilitate, ca pe romanul Simonei Constantinovici, *Colecția de fluturi*, sau ca pe călinescianul demers al eminentului critic Paul Cernat, *Războiul fluturilor*, scos la Polirom în 2005 fără o largă recunoaştere națională şi necesitând feedback UE adică traducții, cari nu fac o Literatură.

* *Cadre didactice de acum 40 de ani*. Numai ele puteau revela elevului român, oricât de tâmpit, de hoț sau de jucăuş ar fi fost el, cultura generală <u>că există încă o realitate</u>, paralelă celei virtuale, realitatea Cărții. Iar educatul privea spre educator cu încredere şi veselie, pentru că societatea nu îi gravase acestuia pe chip amărăştenia de azi, nici nu-l pusese în situația de a fi umilit de *fițele puiului de îmbogățit instant* şi chiar silit <u>la cea mai sordidă corupțiune</u>, cum a constatat şi inspectoarea Coca Dospinoiu chiar de Thanksgiving Day, relații nepermise între profe debutante şi unii vlăjgani cu bani şi jipane. Acele lecții libere din anii '60, când o transfuzie de competență venea din recuperarea deținuților politici navetişti de Bucureşti-Titu, multă vreme se vor mai găsi doar în Akasia, nu şi în Arhipelagul Şcolar, a cărui hemoragie de cadre va continua ca Niagara câtă vreme nu se va normaliza indicatorul că şi în învățământ fiul visează a moşteni meseria tatălui, ca la bancheri şi la voievozii serioşi.

* *Cultura română e ca o mămăligă cu cocoloaşe*. <u>Subiect de comentariu la bac oral.</u> Să se arate că nu Autoelita ca turmă de rinoceri creatori de bibliotecă e în neregulă, ci faptul că s-a erijat în gardă de vidia a luptei antibolşevice, pe care de fapt a abandonat-o la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, consecințe fiind asasinarea Mitului Eminescian şi lozinca Imposibilității morale a Lustrației.

– Modernitatea presupune o anume omogenitate a spațiilor sociale, fie ele pur economice, de natură politică sau culturală. Omogenitate înseamnă aici o egalitate ontică a actorilor, pe modelul egalității politice, care spune că toți sunt egali în fața legii. Că nu există boieri şi şerbi, că nu există „stări“, „caste“, ci doar cetățeni cu drepturi egale în aceste spații. Cultura română nu a ajuns la nivelul acesta de omogenizare, ea are clare clanuri şi „stări“, boieri veliți, boiernaşi şi treti-logofeți, organizați în ranguri, cinuri şi fiefuri. Cultura română, ca spațiu social, nu e, deci, omogenă. Nu e o mămăligă dulce şi păstoasă, unde fiecare boabă de porumb contează ca celelalte. Ea este ca o mămăligă cu cocoloaşe: are o textură inegală şi greu digerabilă. Cocoloaşele sunt, evident, grupurile, care întrerup omogenitatea spațiului

cultural şi ne dau un gust amar. (Sorin Adam Matei, 13 iulie 2006, în *Observatorul cultural*).

În loc de CONCLUZIE, de solicitat Autoelitei, cum e şi la bănci, o declarație fermă că a falimentat, ca să se angajeze alții la investiții în domeniul lăsat de izbelişte.

* Două leacuri sunt să refaci, eventual cu fonduri UE, din nou Regală şi explozivă mămăliga: **Infrastructura Intelectuală** care să asigure egalitate de şanse încurajatoare să te apuci şi de **Emanciparea Cadrelor Didactice**, spre a putea fi folosite ca o curea de transmisie între filozofia soteriologică a Autoelitei şi proverbele Gloatei, înfăptuindu-se astfel condiția sinecvanonă Mântuirii Neamului cu Intelectualii lui cu tot, anume **Luminarea Poporului**, fără de care procesare a minții electorale pluralismul nu rodeşte, nu devine democrație.

Într-adevăr, cel mai bine ştie Partidul Cadrelor Didactice cât de greu e să pătrunzi la Salonul Auto, ca să faci lăcrămație de la cocalari Autoelitei, bunăoară că nu e benefică naratologia la clasa a VII-a, şi în general *pretenția universitarilor de a scoate din necunoscutul elev, sub vremi când aproape că nu mai citeşte că toată ziua şi toată noaptea s-ar maneliza, beneficiind de egalitatea ontică a culturilor, nu un cititor şi un consumator de carte onest, ci fără zăbavă de-a dreptul vreun obraznic critic antiEminescian, nici măcar promoter tv de sarmale naturiste*.

* *Dar ce este Akasia asta?* Cugetare măiestrită şi dampf de religiozitate atee! E un energizator al speranței, în exclusivitate pentru cine se trezeşte pe frunte cu o coroană de spini, de mărăcini, de *acacia*, arbore pe care l-am descoperit într-o poezie citită nu la Şcoala 41, nici la 42 sau la 44, ci la Şcoala 43, din aceeaşi conurbație Colentina-Voluntari-Pipera, străjuită de statuia în creştere Goya a gigantului voievod Mircea Ciobanu.

Ipotetic, aceşti spini, multiplicați fractalic şi holografic, se pot interconecta precum neuronii sau ca sorii patriarhalelor ulițe ale Giurgiului convergente spre Alergătoarea de cursă lungă Diana, însoțită de Căprioara lui Labiş, şi pot reține *toată* informația despre cel martirizat.

Iar speranța este că această memorie universală se conservă la nesfârşit, intactă, la Berevoieşti-Scăieni ca şi în cosmos, fiind citită cândva de Divinitate sau chiar de omenirea viitoare, cum şi noi studiem arhivele Securității stivuind şi restivuind foile de placaj inscripționat ale Karmei fiecărui om al muncii sau al huzurului. Tocmai de aceea, speculația merge cu îndrăzneala până acolo încât să se considere că Akasia se perpetuează în *dimensiunea* ei, este o permanență, pe când Big Bangul şi Big Crunchul se produc în cele trei-patru *ale noastre*, levantine, şi deci sunt doar aparențe, aşa că să stăm cu frică şi să respectăm invariantul din însăşi *organizarea pe țări a Akasiei*, confirmându-se că se judecă Neamurile, nu indivizii, în sensul că dacă n-ai reuşit Luminarea Poporului tău şi el va fi damnat, nu te poți sustrage nici tu acestei pedepse vecinice, indiferent cât de şmecher ai fi Intelectualiceşte, ba chiar expert bucureştean în d' ale Mântuirii.

* „În miezul nostru suntem nemuritori, pentru ne-am întâmplat o clipă pe lume. Vom exista veşnic pentru că, o clipă, am existat." (O3, 553)

Cu alte cuvinte, odată luați în evidență pe microfilmele din Akasia, suntem indestructibili. Cine şi-a ars dosarele înainte de asasinarea Mitului Eminescian, râzându-şi de CNSAS, nu le poate şterge şi din Akasia!

Draci! Aici este iluzia materialismului postempiriocriticist care consideră *cunoaşterea* ca pe un proces infinit, în exil pe o bobiță de electron inepuizabil. În

realitate, nu e nevoie de păstrarea Akasiei separat de Big Crunch, precum păstrăm pinul şi cardul!

Legile lumii sunt *câteva* şi savanţii, după fiecare Big Bang, le descoperă cu necesitate de vidia cam pe toate, iar artiştii le combină pe ecuaţii ca pe vizualizările Winampului sau ca pe muze, într-o provincie mai creativă decât Capitala.

Nu e nevoie de nici o Akasie, aşadar, din cauza *reîntoarcerilor*, care se produc la numere mari, reîntoarceri cu şarpele Muladhara cu tot, descoperite de mult de Nietzsche şi publicate la dl Breban, în supermagazinul „Ideea Europeană“.

* *Despre Akasia*. Unii autori de manuale alternative cred că Akasia este o tristă insulă-lună renascentistă a descompusei catastrofic planete ficţionale Demetria, din CrossGen's Sigilverse, loc de mare linişte tehnică la margine asimptotică de galaxie asimetrică, unde ai timp şi seninătate pentru a putea gândi cu adevărat până antilevitezi fractalic într-un spaţiu antigravitaţional şi totuşi non-haotic, scriind carte după carte, pentru a le lansa în Ring City ca pe o ejaculare de fluturi în lumina transfinită filtrată prin ciurul lui Eratostene ca privirea mieilor primi, jertfiţi Rigăi Crypto la râpa Uvedenrode.

Căci anticii au anticipat că aşa cum avioanele au cutii negre, aşa şi oamenii au înregistrări karmice, un fel de carduri, asemănătoare pe faţă cu nişte plăcuţe de furnir, iar pe revers cu nişte oglinzi. Se află acolo ca dintr-un CV pentru uz divin **totul** despre faptele tale în vieţile trecute şi în cele viitoare.

Dar ca Unicul Cititor, care am frecventat pe web *The University of Spirituality Library*, nu m-a mai surprins să aflu că cine e capabil de *Out of Body Experience (OBE)*, citindu-l pe T. O. Bobe după ce a creat opere la Schloss Solitude, apoi fireşte că ăla şi-ar putea cunoaşte chiar azi destinul, purtându-şi noaptea paşii pe linoleumul abia dat cu mopul de Mopete, în mult râvnitul, de către ofiţerii de informaţii ai lui Pavel Coruţ, *The Great Hall of Akasia where the Akashic records are kept. Every single soul in existence has a book on file. The Great Hall of Akasia must be very large to house such volume of books, but considering it exists beyond the boundaries of the third dimensional space is not an issue. You can visit the library at any time. It is always open.(...)There are approximately ten billion books in the Great Hall of Akasia. As if the number of books on the first floor wasn't overwhelming enough! There is a book that covers the life of each individual soul that is associated with the Earth at this particular present moment. Six billion of those books are records of the souls currently residing in physical embodiments on the Earth.* (...) *The Akashic Record (The Book of Your Life) contains all of your experiences of the past, present and future. (...)You visit the library often while you sleep.*

Această webară *University of Spirituality Library* ar putea fi oricând acreditată la noi, <u>având viziune şi misiune, conform regulamentelor</u>, precum şi deschiderea modernă de a nu-ţi încărca memoria ci de a-ţi forma abilităţi: *Remember that God is your teacher and He is teaching you to teach yourself*.

* Nu se poate anticipa ce anume va reţine profesorul euroatlantic din canonicul roman *Orbitor*, ca să-şi bage-n manualele alternative, după ce şi-a descoperit porniri pedofile de care era inconştient, dar nu s-ar mira nimeni să opteze pentru meditaţia asupra Akasiei, cu care îşi afirmă de la primele măsuri strălucirea marele text simfonic, fără a reveni vreodată la aceeaşi altitudine spirituală:

„Există Akasia, şi Akasia este salvatoarea universului, şi-n afara Akasiei nu e posibilă vreo speranţă de mântuire. Ea este ochiul din fruntea Totului, care cuprinde

istoria Totului cu tot ce este, a fost şi va fi. În Akasia nu există moarte, nici naştere, totul este coplanar şi totul este iluzoriu. Toate evenimentele lumii şi fiecare particulă de substanță şi fiecare cuantă de energie sunt prezente într-o lumină transfinită acolo, în Amintire. Şi, dacă gândirea noastră (cu care percepem, în clipe extatice şi privilegiate, Akasia) ar reuşi vreodată, adăugind poate un al şaptelea strat neocortexului sau creându-şi altă bizară bază organică, să se răsucească deodată asupra ei înseşi, aşa cum, cândva, în creierul unei ființe-mblănite, conştiența s-a-ntors spre sine devenind conştiință, am reuşi poate, asemenea îngerilor, să detectăm Memoria Memoriei lumii, şi Memoria Memoriei Memoriei şi poate şi mai departe, în nesfârşire. Şi, dacă şi conştiința, devenită astfel pre-ştiință, s-ar mai răsfrânge o dată în sine, ar fi în stare, ajunsă atotştiință, să se ridice deasupra acestei telescopări de memorii pentru a vedea miezul trandafirului cu un infinit de petale, păianjenul fermecător care țese iluzia, modelând-o rapid în formă de cosmosuri, spații şi timpuri, corpuri şi fețe, cu infinitele sale picioare articulate."

* O asemenea abordare a tainei lumii nu are legitimarea Eminesciană a seriozității de discurs filozofic, bazat pe Vede, Kant, Schopenhauer şi, în ce nu se poate rosti, pe eresurile Neamului Românesc. Ea este mai aproape de modul liric de a specula cu de-ale onticului brevetat de Nichita Stănescu, mod abstract parodic prin care Ploieştii lui Caragiale se arată mai serioşi precursori postmodernismului din RO decât Bucureştii lunedişti.

Ci fiind mai aproape de poezie, poate că impresionanta meditație de mai sus trebuia caligrafiată ca mai jos:

Există Akasia,
Şi Akasia este salvatoarea universului,
Şi-n afara Akasiei nu e posibilă vreo speranță de mântuire.

Ea este ochiul din fruntea Totului,
Care cuprinde istoria Totului
Cu tot ce este, a fost şi va fi.

În Akasia nu există moarte,
Nici naştere,
Totul este coplanar şi totul este iluzoriu.

Toate evenimentele lumii
Şi fiecare particulă de substanță
Şi fiecare cuantă de energie
Sunt prezente într-o lumină transfinită acolo, în Amintire.

Şi, dacă gândirea noastră
Cu care percepem, în clipe extatice şi privilegiate,
Akasia,
Ar reuşi vreodată,
Adăugând poate un al şaptelea strat neocortexului
Sau creându-şi altă bizară bază organică,
Să se răsucească deodată asupra ei înseşi
Aşa cum, cândva, în creierul unei ființe-mblănite,
Conştiența s-a-ntors spre sine devenind conştiință,

Am reuşi poate, asemenea îngerilor, să detectăm
Memoria Memoriei lumii,
Şi Memoria Memoriei Memoriei
Şi poate şi mai departe, în nesfârşire.

Şi, dacă şi conştiinţa,
Devenită astfel pre-ştiinţă,
S-ar mai răsfrânge o dată în sine,
Ar fi în stare,
Ajunsă atotştiinţă,
Să se ridice deasupra acestei telescopări de memorii
Pentru a vedea miezul trandafirului cu un infinit de petale,
Păianjenul fermecător care ţese iluzia,
Modelând-o rapid în formă de cosmosuri,
Spaţii şi timpuri, corpuri şi feţe, cu infinitele sale picioare articulate.

* Este extraordinar să constaţi, te cuprinde frica şi cutremurarea ca Cititor Unic, cum în imaginarul cărtărescian, radical din minus unu rămânând un simbol pentru perpendicularitate, se găseşte nu numai o reflectare rezumativă pentru Akasia a Epocii Cea, ci şi una a Epocii Mooye. De exemplu, extracţia clasei noastre politice cu deosebire dintre hidrotehnicieni şi cercetători în dinamica fluidelor se traduce în inconştientul autorului prin alterarea discursului heideggerian având ca ţintă neptunică publicul cultivat, generând sintagma de mare originalitate „formă ontodinamică“:

„căci suntem toţi fusuri ce străbat maiestuos, în stoluri ca de păsări oceanice, membrana fiinţei. Ca să putem înainta uşor, avem o formă ontodinamică, de delfini metafizici. Începem cu concepţia şi ne terminăm cu moartea adevăratului nostru trup, perpendicular pe viaţa noastră din membrana lumii. Toţi până la unul vom pieri, cum toate cărţile se termină, dar toţi suntem întregi şi vii in Akasia, cum poţi oricând scoate o carte din raft, o poţi deschide oriunde şi-o poţi reciti, deşi ea a fost demult terminată.“ (O3, 443)

* Cetind acest pasaj, mi-am lămurit în plus o serie întreagă de enigme care m-au incomodat în şir, fie lângă Mircea pe la consfătuiri ascultând ce-a zis tovarăşul inspector municipal Ioan Jinga despre planificarea pragmatică pe obiective operaţionale ce permit reforma evaluării, occidentalizarea modului de proiectare a lecţiei după tipicul din cartea sa optzecistă *Inspecţia şcolară* fiind *adevărata* revoluţie în educaţie, nu „flexibilizarea curriculară“, care e mai mult un business cu manuale alternative, fie lângă Horia-Roman pe la Interferenţele din Aulă, de la Măgurele, ţinut la curent cu ce mai e nou în spiritualitatea românească prin Intelectualii proeminenţi ai Epocii Cea.

Cea mai importantă revelaţie fiind evident că *aşa* se face accesul la cele mai înaintate cunoştinţe de nivel spiritual, prin racordare directă la un server din Akasia, fără a mai fi nevoie în RO, în Epoca Mooye de două construcţii monumentale, pe care slugoii cleptocraţiei, profitând de pasivitatea megaintelectualilor, reuşesc mereu şi mereu să le împiedice să se desăvârşească: Biblioteca Naţională „Neterminata“ şi mai ales Catedrala Mântuirii Neamului „Neînceputa“, tocmai dotarea acesteia cu un luminos *scriptorium* şi cu o gigantică bibliotecă, al cărei nucleu digitizat să fie accesibil din toate bibliotecile parohiale îngrijorând cel mai mult pe atei, pe cei ce au avut din familie „alte convingeri“.

* Blocul lui Mircişor era ca un fel de Akasie bucureşteană mititică.

Concluzia fiind că toţi securiştii din blocul *Banalitatea Răului* de pe şoseaua Ştefan cel Mare şi nu numai, vor merge cu necesitate în Rai, fiind acolo nevoie presantă de experienţa lor, la Biblioteca Akasia, ocupându-se ca funcţionari de analize-sinteze, fără de care bunul mers al Universului şi managementul Bioseei ar avea în mod fatal de suferit.

* *El nu se pretează la a iniţia şi pe alţii*. În fond, exegeta de echilibru echinoxist Nemeş Oana Roua sublinia pe bună dreptate bizareria că „nostalgia cărtăresciană înseamnă unificarea contrariilor, refacerea simetriei lumii şi a fiinţei. Aceasta presupune reiterarea simbolică a actului de creaţie. Scenariile iniţiatice încărcate de sensuri ascunse repetă gesturile demiurgice ale creatorilor lumii, pentru a-l pregăti pe scriitor pentru revelaţie, câtă vreme recuperarea şi arhivarea memoriei se poate face numai prin scris. Ţeserea textului, naşterea cărţii înseamnă adevărata creaţie. Scriitorul iniţiat dă naştere lumii prin scris“. Cu alte cuvinte, autorul *Orbitorului* dă dovadă de un egoism sui-generis: fiind indubitabil un ales şi un iniţiat, el nu se pretează la a iniţia şi pe alţii, deoarece noichismul a fost un fenomen ceauşist, împuşcat la Târgovişte. El le doar sugerează în derâdere amatorilor de ascensiune pe piscurile spiritualităţii că iluminarea vine de la sine, şi că accesul la Sala Cataloagelor din Akasia, marea Bibliotecă Arhetipală a Universului, se face prin orice input imaginabil: „Astfel era sala secretă a Ştiutorilor, care avea, cum am înţeles mai târziu, nu una, ci miliarde de intrări risipite pe tot pământul. Nu doar orice peşteră şi orice uşă — până şi una de la intrarea în vreun depozit nenorocit sau într-un cavou sinistru —, dar orice gaură de şarpe, orice vulvă dintre picioarele unei femei şi orice obiectiv de aparat fotografic putea fi o Intrare. Orice carte putea fi o intrare, orice tablou, orice gând. Căci ne aflam în miezul miezului lumii noastre, în ovulul pineal, în centrul florii, în ochiul inimii şi-n inima ochiului, în flacăra flăcării flăcării flăcării flăcării... “

Şi totul a început de la gazeta de perete *Deschideri* a Filologiei bucureştene, cu un eseu despre o vulvă care nu se mai afla între picioarele unei femei ci ieşise din somnolenţă şi da din toate aripioarele pe deasupra Dunării, între Giurgiu şi Russe, ca cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată!

Cât despre ovulul pineal, numai ştiutorul Goiciu de la Gherla al lui Paul Goma nu era de părere că scriitorii săi iniţiaţi „dau naştere lumii prin scris“, îndrumându-i sistematic spre alte activităţi, mai şi înjurându-i şi de diferite intrări reeducative.

* Chiar dacă sufletele tari ajunse în suferinţă n-au nevoie de compasiunea nimănui, nu trebuie niciodată să facem mişto de baza de recrutare a acestor genii naturale, simulante sau obligate, de imensul popor al rataţilor, al înfrânţilor, al nepublicaţilor, al necitiţilor, al nelăudaţilor, al sinucigaşilor ca Ehrenfest şi al dezertorilor de teapa lui Rimbaud, care negăsind Stăpân n-au putut fâlfâi din aripi pe deasupra fanilor lor.

Cel care a compus un lung poem şi nu i l-a publicat nimeni, iar adiacenţii l-au trimis mai bine să facă meditaţii sau politică, acel erou, ŞI NUMAI ACELA, într-adevăr are nevoie de consolarea că fapta lui utilă speciei sau Luminării Poporului, ca şi a martirului care, torturat în puşcăriile marxiste, nu s-a dezis de Dumnezeul ortodoxiei, coborâtor în celulă, da, gloriosul act probând demnitatea umană dinaintea absurdului se va întabula pe vecie în memoria Akasiei, unde se păstrează o pioasă recunoştinţă şi pentru Soldatul/Eroul Necunoscut al Neamului Românesc, ca să-şi bată

cei mai obraznici dintre Intelectualii filolo joc de el, altminteri cei mai laşi de pe faţa pământului când a fost să fie să dea piept cu tirania, cu Armata Roşie de ocupaţie.

Nu este însă permis a se crampona de Akasia simulanţilor, bolnavilor închipuiţi, harpagonilor care întorc arginţii cu furca şi totuşi mai cer, persecutaţilor autocreaţi, disidenţilor şi opozanţilor construiţi prin efort publicitar, pe scurt, şmecherilor de succes.

* Mai este de semnalat că Akasia există nu numai pe internet sau pe meninge ci şi pe mapamond. Ea este invocată astăzi prin ample structuri arhitectonice, bazate pe oţel, termopan, plexiglas şi teoria corzilor, aşa cum în fond au încercat şi strămoşii lui Deniken să înduioşeze ozeniştii să aterizeze atraşi de aranjamente de stânci, de hecatombe ale Războiului Civil, de marile statui de pe ţărmul Insulei Paştelui, de uriaşele desene de zburători de pe platouri, ca la Nazca.

La Jakarta, constatăm camuflare ca bancă, hotel, bordeluri secrete. La Pretoria, este un întreg cartier: vile, cluburi, case închise. Iar la Bucureşti, va purta acest nume prestigiosul cartier rezidenţial Pipera (K 3.14 Pera, cu nuanţă peratologică de stat pe tuşă), adică polul nordic al zonei metropolitane româneşti lăţite în sud până la conurbaţia dunăreană Giurgiu-Russe.

* Altminteri, luată de cititorul necultivat drept *altceva* decât poezie, această meditaţie nu surâde deloc bătrânului dascăl, savant şi filozof din *Scrisoarea I*.

Mai întâi, pentru că e destul a trece printr-o facultate de fizică, nu să fii neapărat un Zografi sau un Patapievici, ca să-ţi dai seama cât de redundant şi de lipsit de gust este să-i asociezi **o memorie, alta decât propriul lui monolog de mim**, unui Univers care nu are nevoie de asemenea balast ca să-şi strice cumva simetriile ecuaţiilor şi să transforme angelicul discurs al lui Maxwell şi al lui Dirac în acel dezgustător <u>*Kitsch* ştiinţific</u>, de care pute biblioteca webară aproape cât de cel artificial pornografic, al <u>*kitschului* masturbator</u>.

Mai apoi, pentru că a scoate bumbacul altuia din urechi doar pentru a-i binevesti că **se ştie** undeva c-a existat pe lume un anume Sisif, sau un Franz K, sau un Ivan Denisovici sau un adolescent miop, înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât *a nega absurdul*. Iar dacă avem certitudinea că succesiunea viaţă-moarte are un sens, adică să ne bazăm noi pe alegaţia că suntem nişte băloase moral omizi *întru a deveni fluturi* cereşti postum, iară nu ca să ne mănânce viermii cei neadormiţi pentru păcatele noastre, cu vinul şi untdelemnul preotului cu tot, atunci nu mai este nici o nevoie de consolările filozofiei pentru publicul cultivat şi, în consecinţă, mai toate cărţile de la Humanitas sunt scoase din rost şi era de dorit să nu fi fost.

* *Ce sunt fractalii?* Sunt nişte microspiriduşi, sunt pixelii inconştientului, doar că femeile îi văd în teoria haosului ca pe un Ψ pe când bărbaţii ca pe un Y, în decurs de 69 realizându-se catastrofic prin întrolocare tot felul de combinaţii holografice şi orientări ale futelniţei după soarele lui Pralea, futeşa maşină de scris a texistenţei operând doar cu aceste două taste.

* Pe lângă *Akasia* şi *Kitsch*, util ghicitului în O3 este conceptul de **postromânism**, care unor filozofi rapsozi le poate ţine loc de sintagma prea lungă „postmodernismul românesc".

Din <u>motive termodinamice şi de fizică statistică ale ireversibilităţii vremurilor bune</u>, Mitul Eminescian nu mai poate fi înviat după momentul *Dilema 265*, iar întru a crea America Dunăreană, castrarea identităţii naţionale de altele mai mici, cum ar fi

Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazul sau BOR-ul, cum se închină în derâdere *Intelectualii de deasupra boborului* la Biserica Ortodoxă Română, nici măcar nu ne mai obosim să o observăm progresând.

Este limpede că nu ne mai luăm în serios ca moştenitori ai unui patrimoniu național sau creştin şi că nu numai eşecul refacerii României după modelul german ne lasă reci, dar nici pierderea post-Kosovo a Transnistriei, a Ardealului, a Moldovei până la Carpați sau a Litoralului, pe care cleptocrația este incapabilă a-l administra după model bulgar, nu ne-ar mai da mare bătaie de cap sau de inimă.

Şi ne este din ce în ce mai mare ruşine, ca de-o fecală recentă, de „adevărata" noastră istorie, din care rezultă, când citeşti din Cărtărescu, din **22**, din *Dilema* (care vedea prin 2006 antiIntelectualism în deconspirarea informatorilor care compun uniunile de creație) sau din alte materiale de-ale Autoelitei, cât de artificială şi de instabilă era această idealizată greşit Românie Regală, precum şi cât de întunecat de vechi păcate ne e viitorul drept pedeapsă pentru că ne-am oprimat minoritățile, nu numai participarea lui Antonescu la Holocaust fiind un stigmat veşnic, ci şi din ce în ce mai limpede stricarea prin robia practicată de BOR a mecanismelor fireşti de adaptare la viața civilizată a rromilor noştri.

* A fi acasă în Akasia înseamnă să fii cuprins în fişierul pe al cărui sertar de folder „chie" **Neamul Românesc**.

Neamul Românesc este un concept pe deplin postmodern, care dându-şi seama anumiți lideri şi demagogi că trebuie cineva să apere majoritatea plăvan de şacalii minorității, de îndată l-a reinventat.

E însă greşit a da agresivitate acestei sintagme şi o nebunie a-l localiza geografic când distribuția este acum planetară.

> Ține de Neamul Românesc cine recunoaşte pe Eminescu drept Poet Național, nu se opune indiferent de confesiune la a se înălța Catedrala Mântuirii Neamului, are nostalgia României Regale Mari şi îşi aduce obolul la Idealizarea Misiei Culturale, tolerând Luminarea Poporului şi Emanciparea Cadrelor Didactice.

Conceptul de Neam Românesc <u>are caracter istoric</u>, aşa cum a demonstrat, cu pendulul, psihiatrul Foucault. E de acceptat că Mihai Viteazul nu avea acest concept, dar din *Fapte*, un liric labişian ca Gary Snyder ar fi dedus că sălbaticul vodă fost negustor **gândea Româneşte**, ca şi celălalt mare <u>burghez</u> al sec XVI, Petru Rareş.

În orice caz, scriitorii postromânismului, cu Stăpân sau fără, n-ar trebui să denunțe străinătății apropiate că istoricii noştri falsifică documente în scopuri precum vechimea, continuitatea şi unitatea, producând doar ficțiune concurentă şi naivă, ceea ce este ca şi cum ai scrie romane fără autoreflecție.

* După cum se ştie, nu se ştie încă, datorită imposibilității de a determina deocamdată câtimea de materie întunecată diavoleşte din acest Univers, dacă el va repeta simetric Big Bangul, aneantizându-se cum ai derula filmul invers într-un Big Crunch, sau dacă, lăbărțându-se la infinit, din goluri se va naşte Eminescian un nou atom primordial.

A doua ipoteză pică, deoarece nu prea s-a determinat încă acea neomogenitate rarefiindu-se spre vid, de care fug toate roiurile galactice, încât e greu de susținut că aşa cum cercuri-cercuri vin valuri de unde a căzut în Lacul Morii meteoritul sau OZN-ul, aşa şi un univers după altul ar izvorî oarecum din nimic.

Iată de ce interogația akasiană privind Memoria este pertinentă.

Căci tocmai ipoteza unei continuităţi a pânzei vremii e mai slabă.

Şi chiar să fie atât de rău Demiurgul sau Ceea ce este? Adică să distrugi Tu, Doamne, periodic universurile cu memorie cu tot?

Se pare că da! Creştem şi descreştem, nu ne-alegem cu nimică, toate cunoştinţele ce le poate aduna Bioseea prin Newton sau Rembrandt nu aduc ceva nou sub soare!

Iar omul nu poate găuri absurdul spre lumină decât citind cărţi, spre a-şi da seama măcar dacă sunt bune sau proaste de făcut trepte din ele.

* *Iluzia accesibilităţii*. Există Akasia şi fiecare o concepe după cum devine.

Eu am Akasia mea, tu ai Akasia ta, desigur există şi o Akasie Madonna, dar şi o bătătorită Akasie Cărtărescu, marea problemă fiind de fapt accesul fiecăruia la Akasia lui.

Fiindcă dacă Akasia există dar nu o putem accesa, astfel încât să ne îmbunătăţim simţitor stilul de viaţă, ea este atunci tot atât de neglijabilă precât Nebuloasa vâlvoi din Andromeda.

Iluzia romancierului Mircea Cărtărescu, *the man who has made Bucharest mystical*, este că scriind o carte totală despre mai nimicul Românesc, va avea *acces* în Akasia la cardul din lemn de tek pe care sunt înscrise nu numai derapajele karmice ale trecutului său izvorât din munţii Rodopi, ci şi viitorul generat de ele, adică o catedră Mircea Cărtărescu la Universitatea Conurbaţiei Giurgiu-Russe, decan fiind Angelo Mitchievici şi rector antiEminescianul Chivu.

Acest *acces* este problematic pentru că proprietăţi clarvizionare pot avea cu asupra de măsură Floarea Ţuţuianu, Florentina Ilis, Florenţa Albu, Simona Şora, Simona Popescu, Simona Patruleasa, Urania sau Theo şi pot să *nu* aibă deloc tocmai scriitori dintre cei mai cărtărescianişti, ca Răzvan Rădulescu, prozatorul Paul Cernat (autor al unui orbitor *Război al fluturilor*), poetul *Globului de cristal* Ion Bogdan Lefter sau chiar Bobe T.O.

* *Şi eu am fost la Cenaclul de Luni!* Şi abia acum, după lectura TO, înţeleg că exclusiv în calitate de Ştiutor şi de Cititor Unic am ajuns eu la Preoteasa (Casa de Cultură a Studenţilor ortodocşi), eu care îmi alesesem etaloane inaccesibile, ca Beethoven al Cvartetelor, şi eram astfel absolvit de obligaţia de a mai scrie altfel decât pentru Akasia, iar nu că m-a atras acolo amicul de la Facultatea de Fizică Florin Sicoie, poetul şi prozatorul cu ochi mai albaştri decât ai lui Herman, şi poate mai polonezi decât ai lui Witold Csartarowski, ca să descopăr, vai! *clasica structură de joc piramidal* a tuturor cenaclurilor unui popor vegetal.

Nomenclatura era deja ierarhizată-n cenaclu, iar Mircea Cărtărescu tocmai citea cu aplomb *Elementele*, şi despre quasari peste calea ferată, influenţa parapsihopupu, atotştiutoare, a mea şi a colegului de Platformă IFA Măgurele, fiind, în acea seară de colţ de cotitură de destin, mai mult ca sigur că hotărâtoare pentru îndrumarea Candidatului Nobel cel mai bine plasat de azi către idealul postheideggerian de să-şi însuşească temeinic lexicul şi truismele universal inteligibile ale *kitschului* ştiinţific dipolar, până la asociaţiunile cu virtuţi hermeneutice de admirat la realizatorii de interferenţe spirituale fizicieni, ceea ce din mila Ştiutorilor Albinosul mi-a emailat recent că scriitorul optzecist în devenire s-a plasat pe orbita indusă *de parcă i-ar fi curs prin vene monopolii unui magnet tăiat în două şi arătând către o singură direcţie* (O3,539).

Seara aceea mi se părea promiţătoare, dar rămânea lung şi greu, trecător printr-o baltă de sânge, drumul până la **noua definiţie mirandolească a omului**, strivit

sexualist între Epoca Mooye şi Epoca Wash ca un testicul de heruvim yoghin scăpat între mandală şi mandorlă: „oamenii sunt, la polul animal al ființei, neuronii unui creier disipat în locuri şi epoci eteroclite sau, la polul vegetal, spermatozoizii unei Diaspore celeste“ (O3, 550)

* Şi ca să nu mai fie atât de absurd, confortul acestei călătorii care-i viața muritorului, iraționalul se rezolvă la nivelul cel mai înalt al gândirii – cugetarea universitarului român – în felul următor: se consideră că mai există nişte dimensiuni decât cele patru einsteiniene (înainte, la dreapta, sus, durata), măcar încă una, anume informația, adică Memoria, adică sub-incertitudinea.

Cu alte cuvinte, fapta ta de eroism întru lauda omului ca specie, de a nu fi cedat abjecției, martori fiind însă numai torționarii bolşevismului sau nazismului, rămâne înscrisă în Akasia, în această memorie din a 5-a dimensiune, unde se conservă şi cărțile celor care n-au colaborat şi pace cu bolşevismul, nici pupincurindu-l, nici neînjurându-l!

* *Meciul s-a terminat*. Iată de ce *Orbitorul* lui Mircea Cărtărescu este clasificat de *România literară* drept cel mai bun roman românesc *din ultimele cinci decenii*, chit că nu se cuprind în paginile lui, generoase cu nomenclaturiştii şi securiştii, scrise în Libertatea de după *Cel mai iubit dintre pământeni*, nici evocarea minelor de plumb ale lui Petrini, nici Canalul Morții, despre care megaediturile n-au comandat cărți ultimilor supraviețuitori sau tineretului idealist, nici şaraşka Reeducării de la Piteşti, unde călăul Țurcanu se exersa în ce anume i-ar face după răpirea din Vest lui Mircea Eliade, şi nici trendul spre spălăcirea identității Neamului Românesc, în folosul cosmopolitismului globalizant, care împinge un apeduct sprijinit pe fractali, de la Izvorul Minunilor până la Bloomington în Indiana, orăşelul universitar leopoldin închinat de irlandezii americani compatriotului Joyce, de unde Matei Călinescu priveşte nostalgic spre țara unui om mare, patrie unui Ianus multifrons şi inspectoarei Coca Dospinoiu, care, muşcată matinal de maidanezii Inspectoratului, de ciorapi, precum într-un cadru din romanul *Muşcătura*, primul din *Trilogia Oligointelectuală*, în loc să se exprime şi ea despre eminentul critic Mircea Mihăieş c-ar fi „scutieru' lu' Manolescu“, după ce tocmai îi dăduse *Scutul lui Perseu. Nicolae Manolescu între oglinzi paralele* la cocalarii ei să-i aducă referat, a gemut c-ar fi... pitbullul lui Manolescu, ceea ce bănățeanul de la *România literară* şi ICR, deşi a speriat oierii minții din DRO, n-are cruzimea de lup de stepă cu care un Ştefan Borbély l-a ras în **22** pe marele disident de la Iaşi Dan Petrescu, de Sfintele Paşti, în 2001, cam la 10 ani de la împuşcarea Culianului, imediat după ce Autoelita l-a adus prin voturile ei de obsidian uranic – uitându-se cu jind la puterea Lichelei de lut de a se organiza şi de a transforma lichelismul în regula a lumii şi sistem – pe Ion Iliescu la Cotroceni, fără a începe procedurile de declarare a falimentului şi de informare a tineretului idealist că *meciul s-a terminat, trofeul rămânând la şefii de promoție*.

* În ce priveşte Diaspora Română (DRO), prin ea se înțeleg nu numai cetățenii de buze române, ci şi alte etnii legate de spațiul carpato-pontic-danubian niciodată levantin ci doar poartă spre Levant, adică spre Rodopi. A valorifica DRO înseamnă a exploata la greu, prin ICR (care trebuie să şi importe!) şi alte instituții, infrastructura Intelectuală a altora, în folosul îndeplinirii Misiei noastre Culturale, indiferent dacă cei care au părăsit vremelnic RO sunt saşi, evrei, aromâni, ruşi, polonezi, armeni, greci, bulgari, ucraineni, ruşi, rromi, secui...

Faptul că nu s-a cedat către ICR Muzeul de Istorie Casa Radio, început de Ceauşescu, să poți citi acolo nonstop presa din Basarabia şi din Diasporă şi chiar din Occident, neimportată de chioşcuri, va atârna greu la Mântuirea clasei noastre politice şi Intelectuale, dar nu mai cumplit decât aderarea la postromânism, deja înscrisă via Google în Akasia, confirmându-se profeția cronicarului martir Miron Costin: „nici iaste şagă a scrie ocară vecinică unui neam, că scrisoarea iaste un lucru vecinic.“

5. Avantaje şi dezavantaje jucându-ne de-a texistenţa

* Nobleţea mea de virtual boyard neameş din Năpădeni, visând la încă nedemitizatul Voievod Petru Rareş şi o Mănăstire Căpriana reconstituită cu fonduri japoneze, perfect simetrică Probotei, nu e cu nimic contrariată de miracolul că tata poartă cu disperare jiletca bunicului, neexistând nădejde că fiul citadinizat o va conserva la bloc într-un şifonier fără busuioc şi levănţică, lângă costumul de căluşari al învăţătorului de modă veche, profund rural, ce se lăuda fără frică de turnători şi rezident că, după trecerea prin toate partidele, ca director de şcoală, şi pe la Canal, ca persoană influentă, nimeni nu l-a apelat vreodată, în texistenţa lui, altfel decât cu „domnu' învăţător“, *niciodată tovarăş*!

* „Nici un lucru nu există până nu e descris. (...) Texte în texte, texte scriind texte, formând, în cele din urmă, textura colosală a lumii noastre, căci existenţa şi textul, faţa şi reversul, spaţiul şi timpul, creierul şi sexul, trecutul şi viitorul formează Minunea în care agonizăm, orbiţi de atâta frumuseţe, şi-al cărei nume ar putea fi Texistenţa. Manuscrisul meu este lumea, şi nu există galaxie şi petală de muşeţel şi geană a ta, chiar a ta, care citeşti şi respiri peste pagina cărţii acesteia ilizibile, care să nu fie scrise aici, cu buclele duble ale vântului, soarelui, norilor şi-ale literelor ce le hrănesc şi susţin.“ (O3, 408)

Mişto! Sună mişto filologica beţie de cuvinte lirice. Totul este să nu ai Stăpân. Iar ca gândire pare a reflecta piscurile subiectivităţii la care ajungi ca după predică la sfârşitul lecturii traducerilor importate de Humanitas. Dar unde duce atâta lirism manual manuscris? Spre Dumnezeu? Aş! Lepidoptera postromânismului se face instantaneu, la p. 409, avocatul Occidentului care vede cum îi convine, doar lovitura de stat, nu şi Revoluţia, şi bagă ce presupune un romancier castelan departe de Ţară c-ar fi-n creierii gloatei deoarece megaintelectualii nu se preocupă din principiu de Luminarea Poporului: „Cică n-a fost revoluţie, ci lovitură de stat. Cum, dom' le, păi am fost chiar io acolo când a fugit Ceauşescu. Cum pot porcii ăştia să mintă cu atâta neruşinare? Când ei, occidentalii, ne-au vândut la Yalta. Când ei l-au plimbat pe nea Ceaşcă-n trăsură şi l-au pupat în cur de l-au îmbălat. Câtă neruşinare! Ce sfruntată politică antiromânească! Ce-au făcut mizerabilii ăştia, dom' le, când noi mueam de

foame, când mâncam salam cu soia, când nebunul ne dărâma satele şi bisericile? Acum, când l-am dat jos, ne pângăresc revoluția?“

* Gloata, poporul, poporul cu p mare, adică <u>partidul amărâților</u> consumatori de „substanță energetică P“, părăsit şi înjosit de megaintelectuali, care se feresc să-l lumineze direct, dar şi indirect – considerând dezonorant pentru texistența lor a folosi partidul cadrelor didactice ca pe o curea de transmisie – în realitate gândeşte ca şi cum i s-ar rupe-n trei virgulă paişpe unde catalogăm noi cărturarii *şchimbarea,* deoarece el *regretă motivat pe Ceauşescu*, c-a ctitorit Biblioteca Națională şi Casa Radio, părându-i-se şi mai stressantă priveliştea corupției de când nu mai beneficiază de colecții de carte ieftină şi bună pentru toți, nici de Teleenciclopedia în toată slava ei de altădată! Altminteri, ştie-simte c-a fost **revoluție**, dar Revoluție Împuşcată, adică <u>muncitorii şi țăranii</u> l-au elicopterizat pe dictator, după care, <u>Intelectualii</u>, neavând nimic prin cele sertare, deoarece coabitau cu Stăpânul şi sperau să publice autocenzurat şi ilizibil, au recuperat alde Iliescu, Mazilu şi Brucan, adică *activiştii*, puterea, până şi disidentul Mircea Dinescu venind ca un Costel Goangă de la Academia „Jdanov Gheorghiu“, unde profesa Virgil Măgureanu, iar pe tineretul idealist l-au chemat apoi în stradă să fie împuşcat, atât pentru a se evita prădarea vilelor nomenclaturii, cât şi pentru a se da prin combaterea teroriştilor conținut lozincii *Armata e cu noi!*, măcel absolut necesar din moment ce în structurile noii puteri intrau tocmai generalii întorşi de la Timişoara, care au tras în popor.

* *Nu încape îndoială c-aşa a fost*. Cât despre credința gloatei, ridiculizată din neştiință sau ca propagandist de bursierul Mircione, <u>că Occidentul ne-a cedat stalinismului la Yalta şi că s-a prostituat pe bani contribuind la cultul personalității lui Ceauşescu</u>, nu încape îndoială c-aşa a fost, după cum nu e imposibil ca şi Intelectualitatea mai interesată de unele invitații ce-ar primi pe la universități bune de-ale lumii civilizate să etaleze publicitar cu orice prilej misiunea ei educativ-civică în Estul barbariei cu vizaj uman, denunțând eventual pe ce colegi universitari troglodiți antieuroatlantici are ca rivali, ca să nu mai fie ăştia invitați nicăieri, ci să meargă dacă le convine numai pe cont propriu.

* Personaj colectiv în O3 poporul cozilor? Nu, nu e ca-n Rebreanu sau în Tolstoi, un *popor*. Aici e **Gloata**, adică ceea ce a numit cinicul Brucan *stupid people*, o adunătură pe care nomenclaturiştii şi interlopii s-o țină patru cincinale în întuneric, să nu afle mecanismele democrației, cum ar fi să se constituie Asociația Transportaților în Comun, care să lupte pentru idealul ca să se elibereze bilet la maxi-taxi şi să nu circule cu mai mult de 20 de persoane peste numărul de locuri!

Poporul neştiutor, fără Ligă Culturală, fără cărți care i se adresează pe înțeles, deci fără texistență meritând măcar un Cititor Unic, abandonat de Intelectualitatea sa din ordinul Securității deci al Partidului, n-ar trebui să-ți inspire bucureşteana caterincă, din moment ce-i iei banii cu proze sexy uşurele, <u>ci autocritica cea mai amară</u>, în calitate de **parazit** pe munca grea a minerului şi a mozaicarului contribuabil.

Problemă fundamentală a Revoluției Române!

Gloata ca personaj reflectă expulzarea din REALITATE a Intelectualității, care nu s-a pus <u>în totalitate</u> în fruntea Revoluției şi a anului revoluționar 1990, nici n-a umplut cu creierele ei bine mobilate, în Epoca Moo, formele fără fond liberalo-țărăniste, permițând astfel eşalonului secund al bolşevismului de care s-a dezis Costel

Goangă, să treacă la „construcția“ capitalismului în ritmul şi în formele convenabile cleptocrației, menținând trandafirul fesenist până-n UE.

Cărturarii au acceptat umili, cu puține excepții, pasivul rol propus de marii strategi cu experiență leninist-stalinistă, Iliescu, Brucan, Bârlădeanu şi alții, de a face doar comentariu ca grup de reflecție chibițar – până la urmă, chiar şi scrisorile „deşchise“ fiind dubioase, cu semnături funcționând ca un fel de Caritas autopublicitar, din sistemul piramidal mediatizându-se doar numele principalilor beneficiari semnatari, primii trecuți ca vipuri în ierarhia nomenclatorului civic, cu efecte piberate în caz de proiecte, crainicele tv reținând doar că e vorba de o scrisoare printre semnatarii căreia se găsesc următorii megaintelectuali, cumpărați cărțile lor, aprobați felierea pibului pentru proiectele lor!

* *Nomenclaturistul care a crezut şi securistul recuperator*. Luminarea Poporului de către Autoelită înseamnă lucruri simple, prioritar fiind a pune la contribuție, câteva zile numai, profunzimea reflexivă a dlui Pleşu, perpendiculară adânc pe acest univers, capacitatea dlui Patapievici de a se documenta exhaustiv ca pentru *Omul recent* şi iactanța expresivă a poetului Mircea Dinescu de la Realitatea TV, dl Liiceanu având datoria de a le comanda pentru Humanitas, ca pe un fel de O4 sau ca o postfață la Trilogia *Orbitor* – unde dl Cărtărescu completează literatura postbelică, dăruindu-i exact tipurile care-i lipseau să ajungă dodoloață: nomenclaturistul care A CREZUT şi securistul de omenie RECUPERATOR – o cărticică a ideilor principale, cu titlul pe care ca Cititor Unic spre care converge extrauterin seria Ştiutorilor îl întrevăd deja: *Ce fațetă a icosaedrului Securității am contemplat noi din colegiul CNSAS*.

* *Fatalismul cărtărescian*. Important în texistență rămâne **adevărul artistic**, care – mai presus de orice – este adevăr al vieții, al poporului de până-n *Apelul către lichelele de prestigiu*, că nu toți românii furăm hoți, securişti sau activişti, nici *toate* femeile curve, chit că lichea înseamnă dalmațian pe limba lui Pamuk.

Şi dacă adevăr al vieții înseamnă că ce contează, şi conta şi sub bolşevism, este poporul cu p mare, adică nu partidul, nu securitatea, nu interlopii, atunci este o impardonabilă greşeală ideologică, este absolut incorect Româneşte, a lua naratologic ca instrument de explorare a realului *o familie de mic nomenclaturist* gazetar la *Steagul Roşu* – cel mai periculos! – , învecinată în blocul *Banalitatea Răului* de pe Voievodul Ştefan cel Mare c-un cuplu tot fatal, el securist, ea activistă cultă marxist, şi nu se face pentru ca să declari tu, cel mai bine vândut scriitor român, că primul tău orgasm nemasturabant l-avuşi, fatalmente, tot cu o **securistă**, nici măcar turnătoare de ocazie, ci agentă, fie ea, a dracu, şi deghizată în femeie de casă mirosind a țigări de shop şi a tocană, poveste care de regulă e a Ciobanului care şi-a pierdut oile şi a Intelectualului care şi-a risipit erotic ultimele energii ale maturității şi primele raționalizări ale senectuții!

* Morala. În concluziune, *cu ce-ați rămas*, nu scoți pentru texistența ta burse şi „participări“ ca Erou Civilizator demolator de mituri naționale câtă vreme tu Intelectualitate ai ratat Unirea, Monarhia, Dezbolşevizarea, Idealizarea Misiei Culturale, Luminarea Poporului, Emanciparea Cadrelor Didactice şi chiar Infrastructura Intelectuală de nivel euroatlantic, în timp ce cleptocrația din care-ți recrutezi Stăpânul postbolşevic a ştiut ce BMW-uri să achiziționeze.

Şi ai mai avut şi laşitatea de a nu anunța soldaților tăi armistițiul, capitularea!

* *Misiunea istorică de a face imposibilă Lustrația*. Ca beneficiar al Gaudeamusului 2007, să fiu Mihaela Rădulescu de la Polirom, în a doua mea carte, să-i zicem *Revenirea întru ființă*, subtilă atenționare că pe când publicul Regal cobora în mormânt odată cu cel mineresc ultrafesenist, cu pensionărimea exterminată de lipsuri, căreia Libertatea nu i-a adus până-n 2000 decât motive de a-l regreta pe Ceauşescu – megaintelectualii au cotit-o binişor de la noichism, de la Luminarea Poporului şi Emanciparea Cadrelor Didactice, aşa că i s-ar reproşa românului Mircea Cărtărescu omisiunea că autorul din *Orbitor* descrie pentru Vest, adică pentru Charlie Klosowsky Jr, şi pentru Est, adică pentru tânărul rus Kotofei Ivanovici, opoziția Românilor la bolşevism ca reducându-se la cenaclul lui Nichi, ignorând cu bună ştiință sau din lapsus contribuția, la subminarea aceluiaşi sistem totalitar, a cenaclului de proză postmodernă bazată pe *kitsch* ştiințific condus de Crohu, precum şi a cenaclurilor din mai toate municipiile, oraşele comunele şi instituțiile cu iubitori de literatură proaspătă.

Ba chiar aş semnala că-n 22 decembrie, printre circarii ospățului cuceritorilor de după disecție, la desertul căruia s-a instituit sintagma Revoluția Fututà-n ceceu, s-au aflat şi persoane onorabile, compatibile cu Grupul pentru Dialog Social, care nu meritau din partea unui neparticipant la evenimente acuzația implicării în picantul viol.

Nefiind însă un Herman, ci doar eminentul Cititor Unic Camelian Propinațiu, eu îndemn la băutură, la trai liniştit în schimnicie, după *Patericul Solovețului*, pe sub stejarii Căprianei cetind de începuturile Gulagului şi, ca Ştiutor de la Cenaclul de Luni şi din tramvaiul 21, îl înțeleg perfect pe Mircea de ce a simplificat el chirurgical ospățul cuceritorilor: pentru că el trebuia să termine repede-repejor TO şi alegoria circarilor spunea multe chiar dacă *ea comprima timpul*, acel exasperant timp până când fesenismul şi-a încheiat la 8 ianuarie 2003 misiunea istorică de a face imposibilă Lustrația şi de acum încolo puteau fi atacați chiar pamfletar oameni foarte influenți, inclusiv premierul baronilor, mulți şefi de promoție care-ți puteau la o adică pulveriza cariera raşchetându-ți imaginea, şi *dincoace* şi *dincolo*, prin servicii formale şi informale de manipulare.

Dar aşa se scrie texistența.

* E de domeniul paparazzi dacă mama din TO, o mamă neEminesciană, activă, de origine rural-proletariană, îndrumătoare la colaboraționism mioritic, este chiar mama scriitorului şi dacă are sau n-are celebrul fluture imprimat pe spate jos. Nu ştim dacă subtilul Jean de la şapte sau de la etajul opt, cel cu problema de logică *cine s-a băşit* (Mihai Viteazul, Haret, Heliade, Calul sau luminătorul Gheorghe Lazăr) a existat sau n-a existat ca Eminescu al lui Marin Sorescu.

Bizar este că mama aceasta şi cu micul pornograf Jean evadează texistențial din 3O şi trec în celebrul editorial *O vină istorică*, spre a ilustra antisemitismul românesc din noi toți, ceea ce pune în mare dificultate exegetul lăncier de unul singur, copleşit de ambitusul stilisticii şi retoricii cărtăresciene, şi mă face să proorocesc că Filologia Universității bucureştene va avea mai devreme sau mai târziu o Catedră Cărtărescu aşa cum va fi avut, până să se ducă Zoe Dumitrescu-Buşulenga la mănăstire, una Eminescu.

* Nu voi uita sau ierta niciodată frigul ce m-a cuprins din seninul canicular, cum mi s-a făcut pielea ca de găină de la Avicola Titu în blocurile din vecinătate atunci când, după cumplitele, înfricoşatele acorduri de orgă pe tema *Abaddón el exterminador*, ajungând la paginile 20-21 din O3, m-a apucat groaza că Mircea a

coborât *Orbitorul* în stradă, pierzându-şi nobila mamă cândva Eminesciană şi mulţumindu-se c-un robot casnic parcat în stradă la cozi, menţinându-şi ca target, vasăzică, publicul fesenist şi chiar manelar, cum îi rămăsese maptexul reglat de la *De ce iubim femeile*:

„Mama se impregnase de bătrâneţe şi delăsare. Maria se prefăcuse în Marioara, cum o strigau tata şi toate rubedeniile, în femeia care are grijă de toţi şi niciodată de ea însăşi, în exilata, în detronata, în amnezica Marioara. Pune-te masă, scoală-te masă. Porneşte-i pe toţi dimineaţa la treburile lor. Spală-i, calcă-i, fă-le de mâncare. Adună lucrurile de prin casă. Mătură, du gunoiul, fă cumpărăturile. Curăţă cartofii, spală vasele. Zi de zi, iar şi iar, până la Paşti, până la Crăciun, până la capătul vieţii. Fără un «mulţumesc» de la nimeni, decât cu mulţumirea că îi ţine pe toţi în rândul lumii, că nu curg zdrenţele de pe ei, că au o ciorbă acolo pe masă.“ (O3, 20-21)

– Ce naiba continuă Mircea aici? m-am întrebat uluit. *Orbitor*. *Corpul* sau *De ce iubim femeile*?

– *Aripa dreaptă* nu se mai adresează unui cititor „iniţiat“, îmi confirmă atunci ca într-un vis numai Bianca Burţa-Cernat, ci vine în întâmpinarea publicului *best seller*-ului *De ce iubim femeile*.

– Şi cum se poate concilia atâta mizerie, ca a poporului, cu **cronica de familie de mic nomenclaturist** gazetar agricol la *Steagul Roşu*, deci cu portbagajul plin, locuind în bloc de securişti, pe care nu-şi permitea caloriferistul sau administratorul să-i trimită nespălaţi în misiune?

* *Şlagăre*. Să facem pe ăia sincerii, convingător punând texistenţa la bătaie, bazându-ne pe *efectul de sinceritate* ca acolo unde scriitoru-şi demontează şi reconstruieşte la început de travestire obiectele de toaletă şi mădularele violaceu-albastre: adevărul e că orice părinţi, nobili fără păr pe piept sau români hirsuţi de-ai Glanetaşului, şi-ar dori să le iasă copilul scriitor, dacă el ar avea să aibă gloria unui Păunescu din Epoca Cea sau a lui Cărtărescu din Epoca Moo şi dacă ar livra dovezi de iubire filială macră, compatibile cu şlagărele „Repetabila povară“ şi „Orbitor“.

* *Imitând ce făcea tăticu*. Cea mai mare deziluzie a parcurgerii Proiectului *Orbitor* este că în final, deşi ţi se garantează Mântuirea prin însuşi faptul de a fi larvă, nu ţi se dă răspuns la întrebarea amară Gorki *cum am ajuns scriitor*, mai ales că dezinvoltura cu care Mircea se mişcă în spaţiul cunoaşterii ştiinţifice îl aşază mai degrabă lângă fizicienii enigmatici, sociologul Gabriel Andreescu, dramaturgul Vlad Zografi, realizatorul *Interferenţelor* Andrei Dorobanţu şi directorul ICR Horia-Roman Patapievici, decât printre scriitorii sexualişti de ideologie postromânistă. Încerci să deduci, dar te doare capul a bairam psihedelic, ca al unui Herman fertilizat în *samadhi* cu sperma astrală a femeii păianjen Soile.

Pesemne nu e bine să-ţi pui astfel de întrebări despre viitorul Nobel Român, deşi asemenea clarificare lăuntrică a fost să fie cândva, în paradigma Papini-Istrati.

Acum, putem doar presupune forensic, doar dispunem, nu? de genomul uman şi de structurile antropologice ale imaginarului. Era fascinant ca o proteză zburătoare fluturele mamei, pe Ştefan cel Mare, dar *obiceiul de a scrie* va fi venit lui Mircişor imitând ce făcea tăticu! Şi cum reportajele din agricultură miroseau ca papornițele şi ilicele din tramvaiul 21 la Piaţa Obor, ca să nu clachezi şi să nu te ducă la policlinica din Nada Florilor, altă sublimare nu aveai decât să parodiezi pe Virgiliu, care înainte de a ajunge pe mâna medicilor şi a lui Broch, nemurise conservatorismul roman de tip Eminescian în celebrele şi inimitabilele *Georgice*.

Nu e bine a nu vorbi de această problemă esențială, asumarea penibilului de a scrie, într-o țară în care scriitorul prin ruperea de popor şi de patriotism este ori parazit al statului, ori scrib al vreunui Stăpân, deoarece bietul cititor va fantaza compensatoriu şi, precum în scena întâiului amor, cu o securistă de succes, va pune la originile opțiunii pentru cea mai reuşită carieră literară a unui român cine ştie ce şoc inavuabil: ambiția înflăcărată de a-l eclipsa pe celălalt mare idol postmodern de inspirație SUA al tineretului Epocii Cea, senatorul generației în blugi Adrian Păunescu, sau dracu mai ştie ce.

* *Texistență şi esență*. Din nenorocire, esența texistenței e de esență tare şi complexul de inferioritate/superioritate de *a sta pe Ştefan cel Mare*, de care suferă dl Cărtărescu, loveşte cu ea nu numai în Cel-Mai-Mare-Român validat de televiziune şi de prestigiosul, prin senatul său, cotidian *Evenimentul zilei*, ci şi în simbolul unității moldovenilor din stânga şi din dreapta Prutului.

* Petru Popescu, care e autorul bucureştean de invidiat pentru un destin pe care l-ar fi meritat întâiul nostru poet postmodern, Nicolae Labiş, ajungând a scrie cărți în chiar capitala multiculturalismului, Beverly Hills, a trecut printr-o tragedie cu fratele geamăn compatibilă texistențial cu a Celui mai bine vândut scriitor român, însă n-a împins kitschul până la manelismul exploatării ei literare în scopul lărgirii în cheie minoră rubensiană a siluetei publicului țintă.

* Este chiar o mare nedumerire şi trebuie transmis acest fidbec de la cititoarele nedumerite, de ce Mircişor n-a căutat-o întreaga viață, ca un halucinat, pe mica vindecătoare de IDR din clasa a patra, Petruța. De aceea, simțind această sensibilitate insidioasă a publicului feminin, scenariştii au propus a se face film absolut independent numai dezvoltând acest episod din culegerea texistențialistă de exerciții de admirație *Pourquoi nous aimons les femmes*, celelalte povestiri nerezistând decât grupate, oarecum în maniera realismului unui celebru lungmetraj al Sophiei Loren.

Cu delicata, modesta şi preabuna Petruța, parteneră ideală până la paranormal pentru un scriitor serios, nu numai că Mircea şi-ar fi rezolvat de timpuriu obsesiile maneliste care l-au aruncat în patul sordid al securistei Irina, într-o duhoare de scrumieră şi tocană care l-ar fi sufocat pe gracilul Proust, dar majoritatea fanilor şi fanelor i-ar fi văzut în imaginarul tranzacțional al Românilor chiar căsătoriți legal, cununați la Golden Blitz de însuşi preşedintele de la Cotroceni, care ar fi ştiut să aprecieze contrastratagema Julietei, şi trăind fericiți şi, mai presus de toate *sănătoşi*, aşa cum urează poporul, creativi, scoțând poate şi un bestseller împreună, cu banderolă Kitsch că aici sunt sentimentele Dvs.!

* E adevărat, poți ciupi câte ceva ca ceva, relevant biografic, de prin interviuri webare, dar Mircea este lunecos ca şi Omul-cu-două-mame când se declanşează texistențializarea, de la reîntregirea familiei, cum la joace dintr-o incintă în alta, *sărind direct la experiențele din sincrofazotronul de la Măgurele*, visate de mine, ca Ştiutor de Feynman, şi de Ştiutorul Herbert, pe atunci cumva brebanian, al romancierului Florin Sicoie, exact în pădurea în care se vor fi plimbat şi fizicienii Vlad Zografi, Horia-Roman Patapievici şi Gabriel Andreescu de la *Ziua*, auzindu-se tragerea clopotelor săteşti, care în UE este sau nu este o insultă pentru atei:

Un'altra forma di un tipo di farfalla è la coppia di gemelli e anche il tema della gemellarità è presente nel mio libro. Io ho avuto un fratello gemello identico che è scomparso quando aveva un anno. Era stato ricoverato in ospedale per una

polmonite doppia e un giorno la mia mamma ha trovato il suo lettino vuoto. Era il 1957, si era nel pieno dello stalinismo, i miei genitori non sono riusciti a sapere che cosa fosse successo. Una delle speranze che alimentano la mia vita è quella di poter ritrovare il mio gemello che si chiamava Victor come uno dei personaggi di „Abbacinante". E il terzo libro terminerà con il ritrovamento del gemello. Con questo incontro la trilogia si chiuderà come nel mondo fisico, quando l'incontro tra materia e antimateria provoca un'esplosione di luce accecante, orbitor.

Trasul clopotelor fiind cum nu mă consider eu ca creştin practicant insultat de lumina mistică *Kitsch* orbitoare, ci mai mult de drăgălăşeniile lacrimogene:

„Trebuie să mărturisesc: am scris ultimele pagini cu ochii scăldați în lacrimi. Ca într-un katharsis din amfiteatrele greceşti, am avut brusc revelația că Shahasrara, lumina mistică pe care toți o căutăm, străpungerea iluziei realității, a fost în cazul meu reamintirea «acelor zile, acelor fermecate zile» din zorii copilăriei mele, în care eu şi fratele meu Victor, dispărut apoi atât de tragic, ne zâmbeam unul altuia în odaia mizeră de pe Silistra, vegheați de ciudații zei care erau părinții noştri."(*Cotidianul* 020707)

* De ce îl iubim pe Mircea Cărtărescu?

De-aia! Pentru portretul său de *scriitor* aşa cum ni-l imaginăm în cele mai intime aşteptări, ca pe un vocalist rock, că toți suntem puțin femei, şi pentru **efectul de sinceritate** al textului său, mergând de la descrierea voalată sau directă a penisului roşu-vânăt şi umed până la cele mai fireşti nevoi fiziologice şi obsesii de origine hormonală, dar şi a aspirațiilor noastre celor mai ideale şi mai creştine, în care ne recunoaştem cu toții, apropo sensul vieții corecte texistențial de a urca pe scara socială lângă elementele cele mai bune ale cleptocrației, care încep a se constitui deja într-o burghezie de merit, liberală cu interese naționale, când Cel mai bine vândut scriitor român ne vorbeşte de Bucureşti şi de „construcții cubiste dintre războaie, cu câte-un geam rotund ce lumina scara interioară şi ferestre dreptunghiulare cu o rafinată, neobişnuită proporție între lățime şi înălțime. Mi-aş fi dat şi pielea de pe mine să locuiesc într-una dintre ele, cât mai veche şi mai întortocheată, şi nu în anonimele cutii de pantofi în care trăisem aproape toată viața."

Cine, să scape de la bloc, pentru o astfel de casă bogată n-ar da curva de viața lui toată?

* *În anul texistențial de mari succese 1981*. Or, ce frapează în *Orbitor*, este, precum la un instrument de precizie, alveola albă din polistiren expandat în reliefurile căreia este protejat de şocuri mecanismul ornicului elvețian, anume *partea medicală ce asigură sănătatea părții literare*: fenomenologia sentimentelor este parcată în refugiul microbiologiei ca şi cum ai urmări simultan, pe două „plasme", canalele Cultural Iaru-Patapievici şi Discovery Stalin-Churchill.

Aşa stă marele text literar cărtărescian, pur epic sau pur confesional, pe un pat alb imaculat, datorită cearşafului de prozaic cu pH neutru, de inspirație ştiințifică sau mai bine-zis întrețesut din catene lungi de informație, informație albă Wash.

Ar putea fi rodnică o cercetare de licență, masterat, doctorat sau una comandată de editurile publicului cultivat, vizând a se mai şti în ce măsură psihanaliza de azi, mai puternică decât omul, este capabilă a explica bogatul fond informativ care prozaizează textul *Orbitor* prin şocul existențial şi reglator care ne frapează în *De ce iubim femeile* cel mai mult.

Anume, şansa literaturii noastre, bolşevice şi de tranziție, dealtfel probabilistic eveniment deloc întâmplător, că personalitatea cea mai proeminentă a Intelectualității

Române de după momentul Goma 1977, candidată la Premiul Nobel, a fost inițiată în sexul carnal consumat efectiv, **de către o securistă**, în anul texistențial de mari succese 1981, când este întâmpinat pozitiv de liderii ambelor generații critice, Nicolae Manolescu şi Ion Bogdan Lefter, băiatul de pe Ştefan cel Mare, din blocul de securişti al nomenclaturiştilor, rezultând din *De ce iubim femeile* că încă nu ştia despre şefii de promoție şi istoria dezromânizării noastre decât flashuri ale memoriei demonstrând că sunt nişte oameni puternici, cu freze de sculeri-matrițeri, de care să te fereşti să te pui cu ei!

Duhnind a tocană în capotul cu floricele Kitsch, fără chiloți din start, ca o porno-Lolita, adică fără să întrebe pe marinar ceva caragialesc de genul *Musiu, ce ai mai scris?*, cum cere politețea la scriitorii de succes momentan şi viitor, dându-i-se reținut, cu profesionalism de *va urma*, fără să îl inițieze în profundul nimic, dar învățându-l din bob în bob ce e Amorul fără Eminescu, această muză cu nume predestinat, Irina, este însăşi Viața care a instalat în inconştientul scriitorului ca pe un ou astral de astralită acele nostalgii travestite, acele căutări de informații exacte care dau țesătura analitico-sintetică a Orbitorului, marile dosare secrete fiind focalizate tocmai pe marile taine de interes informativ şi operativ ale texistenței, precum ce face de fapt spermia cu ovulul sau ce ni se întâmplă în creieri când gândim scăldați în hormoni contra sau cum se poate transfigura homosapul teluric în fluture aerian, ca cei somnoroşi roind peste Dunăre ce definesc prin desprinderea semnificatului de semnificant canonul de frumusețe al sexualismului postmodernist antinațional.

* *Banchetul*. Cu Autoelita e ca şi cum am benchetui într-un salon al portavionului Independența, serbând un succes editorial, şi atunci când s-ar duce careva la Căpitan, să-l invite la cârnații de Pleşcoi aburinzi, ar constata că la cârmă nu e nimeni tocmai când nava noastră amiral trece printre aisbergurile cele mai incisive ale postmodernității.

* *Procedurile de declarare a falimentului texistenței*. La 11 decembrie 2000, când îndemnând, pentru History şi Advertising, poporul la a se vota dl Ion Iliescu, nu Vadim, deşi cunoştea că nu influența decât 0,1% din electorat, Mişcarea Atitudinară, în loc să persevereze în a-şi alege falşi sau comozi adversari precum Eminescu, BOR, Catedrala Mântuirii Neamului sau marile personalități ale Exilului, trebuia să înceapă cinstit, imediat, procedurile de declarare a falimentului ei politic şi moral, ca să nu mai ducă în eroare tineretul idealist cum că s-ar mai face Intelectualiceşte ceva, ca text şi ca existență, în contra cleptocrației de origine nomenclaturistă sau interlopă!

Nu erau primejduite cu nimic cuceririle instituționale şi de tiraj ale Autoelitei dacă ea avertiza cinstit Poporul că aşa cum s-a dus, în urma unei exterminări inteligente a cadrelor, iluzia partidelor istorice, s-a terminat acum, ca efect al adoptării postromânismului, şi cu iluzia civică, zdrobirea texistenței părăsite de duhul Eminescian în patul securistei fiind, cum se exprima cel dintâi romancier postmodernist, Marin Preda, *absolută şi totală*. A ține vreun săptămânal mai mult pe web, a publica ici-colo câte un editorial, şi acela adesea ambiguu, a fi invitat cu papionul pe vreun canal de proprietate dubioasă pentru a-i spori credibilitatea, nu sunt decât **gesturi autopublicitare** şi adesea ocazii de a promova cărțile prietenilor, nu efort spiritual.

Mai bine ştergător de termopane la Praga, decât otreapă de plasme la Bucureşti!

Chiar tolerați de NATO-UE, să fie limpede că avem *pluralism* aici, bravo, nu însă şi *democrație*.

Democrația e doar acolo unde o idee bună poate învinge o idee rea.

Burghezia de merit fiind încă în pamperşi, până nu se va forma în DRO, folosind Infrastructura Intelectuală a altora, un tineret idealist ca cel de la 1848, în România membră UE umbrită NATO nu se va mai întâmpla multă vreme nimic notabil de către diarişti, decât poate secesiunea unei părți din Ardeal, deşi precum reflectarea Anului 1940 ca măcelărire teritorială, în jurnalul brăileanului Mihail Sebastian, nu putem băga mâna în foc că va ocupa prea multe rânduri.

* *Canonul feminin*. În mica posibilă amicală re-scriere în lentilă fractalică a *Orbitorului* care este *Oglinzi, pizdă şi azotat de argint*, capodopera a maestrului Ştefan Agopian, banalizat demitizat este anul 1968, care pentru mulți contemporani e memorabil, al invaziei sovietice în Cehoslovacia, la care național-comunistul Ceauşescu s-a opus, iar sexul se referă iarăşi la o agentă, la o curvă profesionistă, care lucra străinii având drept peşte Securitatea.

Pentru scriitorul român al Epocii Dej, Cea şi Moo, idealul de frumusețe feminină este, aşadar, prin inducție completă, Securista.

* Pragmatismul ulterior al lui Mircea Cărtărescu, de pildă cinismul de a participa în 1998, după Iowa şi Bellagio, cu universitarii filolo şi cu ciracii săi cenaclieri, la paricidul Eminescian din *Dilema 265*, <u>în folosul mitului propriu</u>, îl face pe veleitarul Jean Lăturiş, posibil fiu al unui nea Jean, să afirme că neaderarea optzeciştilor, mai niciodată disidenți ferm tinereşte, ca Labiş sau ca Goma, la omagierea lui Ceauşescu are *alte explicații* decât conştiința morală, care nu exista şi față de Neamul Românesc al Luceafărului, ci pur şi simplu prin 1980 *invazia de pupincurişti făcea absolut nerentabilă strategia* omagierii acelei doamne despre care mama lui neEminesciană credea că-şi apără polimera cu geanta, plus că apăruseră semne foarte promițătoare ale prăbuşirii sistemului, cum ar fi chiar în anii debutului literar *Solidaritatea* şi, pe urmă, consecința directă a geniului mai profund decât al lui Marx, **geniul lui Soljenițîn**, – Gorbaciov!

Altminteri, *nu se ştie*!

Mai ales că ziaristului tătic, lui Costel Goangă, „i se zăreau maieul şi pieptul alb, fără fir de păr – căci tânărul lăcătuş de la Atelierele ITB era, fără s-o ştie, de stirpe nobilă“, or, *excelențele*, Intelectualii de excepție şi de dispreț de rase sudice față de amărâții de opincari Români mereu sub vremi, n-au văzut niciodată colaboraționismul împotriva Neamului Românesc, cu stăpânul extern sau cu auto-ocupantul intern, ca pe vreun fruct oprit, cum rezultă orbitor din puțina lumină de după deschiderea câtorva dosare secrete că au procedat cu eleganță şi rafinament, OBLIGATORII în misiunea lor cea spurcată, atâția şi atâția boieri lăsați să supraviețuiască tocmai întru aceasta.

* *Temă*. Ar fi interesant pentru istoria RO-texistenței a se dumiri vreun critic de investigație dacă nu cumva bănățeanul tată <u>fictional</u> fără păr pe piept Costel Goangă, uneori cu porniri dominatoare strivitoare amintind de al lui Kafka, se potriveşte la text, prin temperamentul său exploziv, cu temutul critic şi pamfletar Mircea Mihăieş, exeget al criticului Manolescu, bănățean al cărui devastator din *România literară* nr. 15/2005 articol *Oierii minții* în contra DRO nu se poate compara ca virulență decât cu lupul de stepă Ştefan Borbély când îl face de cacao în **22**, la 28 aprilie 2001, pe disidentul român Dan Petrescu, care s-a luat de mafiile literare, de se gândea amuzată terorista de Coca Dospinoiu la ce spectacol retoric ar fi o încăierare între „pitbull“ şi „lupul de stepă“, prilejuită de curcanul pregătit sufleteşte pentru Thanksgiving Day.

* Mare-i, măi, efectul de sinceritate pe care ți-l dau diariştii care compun jurnale *pentru a fi publicate*, nu pentru a-şi clarifica mersul vieții canalizând toate resursele spre expulzia operei, întru cinstirea Neamului nostru cel Românesc!

Decența ne obligă a nu scotoci în jurnalul fie şi antum al scriitorilor, chiar dacă ei ni-l întredeschid pe Centură, la margine de Bucureşti.

E ca şi cum ai viola SMS-urile unui mobil roz-alb uitat la tine pe banchetă, după ce i-ai tras-o.

Mai ales că nu am certitudinea că din manuscrisele pe care Candidatul Nobel cel mai bine plasat le va dona mai degrabă Societății Academice a politoloagei promovate de Humanitas, Alina Mungiu-Pippidi, decât Academiei academicianului Eugen Simion, acuzat de filoEminescianism de antiEminescianul ICR Chivu, – se va putea înşăila de către cercetătorul literar geneza interioară a *Orbitorului* pornind de la filmul *O vară de neuitat*, reconstituirea masacrării bulgarilor de către români, propus la Cannes de stalinistul Petru Dumitriu şi de Lucian Pintilie.

Riscăm totuşi ca direcție a săpăturilor a se lua anul 1990 ca an fundamental, sau măcar anii primei domnii a lui Iliescu Vodă 1990-1992, când în conştiința ultimului mare postmodernist euroatlantic se produc trei iluminări de neneglijat. Prima este neputința de a-l nimici prin parodiere pe Eminescu în maculatorul *Levantul*, nepretându-se la băşcălie decât poezia amte-Epigonilor, cu tot cu idealismul ei tânăr paşoptist, care în numai 70 de ani a dus inexorabil la Marea Unire de la Alba Iulia, dar şi la Cultul Mitului Eminescian, adunându-se recitatorii în toamna lui 1925 la Sân Nicolaul Mare, în fața unei şcoli rurale, la primul bronz de pe pământurile noastre dezrobite. A doua revelație este neputința, altminteri uşor de anticipat ca vis chimeric, de a explica prin mijloace universitare franțuzeşti profunzimile geniului natural Eminescian.

În fine, poate cu ocazia vizitei la Paris din 1990, când securitatea încă era în floare şi înregistra tot, unde a şocat pe Românii liberi declarând că pe el nu l-a deranjat literar sclavia ceauşistă, a treia revelație trebuie să fi fost lectura plină de întrebări soteriologice, iactanțe pervazive şi reverii fertile a cărții universitarului european postromânist Lucian Boia, istoric promovat de Humanitas, *La Fin du monde. Une histoire sans fin*, a cărei re-scriere ficțională este în bună măsură proiectul Orbitor cu finalul apocaliptic cu tot, altminteri nejustificat ca sfârşit de lume numai prin ciuruirea a doi păduchi lați căzuți ca surprize-surprize de sub fota unei circărese de zece metri, anexă vie la futelnița marelui Lenin de la Domul Iskrăi.

* Încă de la apariția primelor pagini din O1 ca nişte valuri de insecte, cititorii profesionişti de mare clasă au fost şocați de noutatea transumană a viziunii şi a zumzetului.

În **22**, nr 4/1997, când povestea paranormală a vindecătoarei Petruța nici nu exista, membrul GDS Gabriel Liiceanu sugera că extratereştrii sunt deja aici, printre noi, mărturisind că „citind cartea lui Mircea Cărtărescu şi, în general, scrisul său, m-am întrebat dacă nu cumva creionul lui merge pe hârtie, dincolo de persoana lui. Dacă nu cumva este locuit de altă instanță atunci când scrie". Iar după sublinierea a ceea ce era evident, că prin practica literaturii Candidatul Nobel cel mai bine plasat avea deja acces la zone ale spectrului interzise pentru proşti şi pentru nesimțiți, dar şi pentru mulți cititori care nu ştiu citi reptilionic cartea ca pe un nor sau ca pe o piatră, pe care stai la soare ca guşterul verde, autorul *Uşii interzise* reitera ipoteza Erich Anton Paul von Däniken - Victor Kernbach a invaziei şi a inseminării:

– Eu nu înțeleg cum e cu putință ca o ființă umană să ajungă să scrie într-un astfel de registru. Cuvintele acestei cărți se văd şi se aud, dar cititorul onest îşi pune întrebarea: oare de unde vin?

* Dar poate că această parte hermeneutică a împlinirii oricărui text pică în răspunderea cititorului, care se cuprinde de o îndelungată mişcare oscilatorie amortizată între acceptare şi tăgadă, cel mai chinuitor fiind să nu înțelegi cum a ajuns autorul scriitor şi să deduci că structurile antropologice ale imaginarului arată cu degetul spre *o imitațiune cu răbufniri oedipiene a ceea ce făcea* tăticu, activist gazetar pe probleme agricole la *Steagul Roşu*, care **scria**, ba chiar avea probleme cu cenzura exercitată de către şefi.

Acestui tătic galițian, polono-evreu, mic nomenclaturist periculos, i se închină în O3 inspirate pagini de manipulare pură, probabil gătite pentru postmoderniştii occidentali, *care l-au citit pe Marx dar nu l-au trăit şi nici nu contează pe a-l trăi şi a nu-l citi, ca noi*, ci, băieți deştepți, vor doar să-l folosească pe cel mai mare bou din istoria filozofiei pentru a lua ireversibil puterea nădăjduind a trece la Luminarea Poporului cu forța, grăbind coacerea fructului pluralismului – democrația. Se dezvoltă pe pagini lunge mitul spurcat şi lipsit de credibilitate al sărmanului cu origine sănătoasă de sărătonc popovician ca-n *Setea*, carele, îndoctrinat pe nesimțite, a crezut, dom' le, în comunism, când ca ziarist din Floreasca făcând deplasări agricole putea zi de zi compara la un pahar de vin de buturugă confiscată cum trăiesc bolşevicii în Zona Zoster şi cum trăieşte poporul în Prerie. Mai aflăm de Casa Scânteii (sediu presei bolşevice, dar şi Editurii Politice, ulterior Humanitas) şi de, hm, „Volga neagră, masivă ca un tanc, cu tabla de-un deget grosime, pe care-o avea la scară, căci pe-atunci Partidul îşi răsplătea generos fidelii, pe tovarăşii ziarişti şi tovarăşii scriitori.“ Ba se mai face şi *mea culpa*, fiind momentul tv al ştiristului George Marinescu, că „asculta, cu ochii lui de fecioară mereu pierduți în gol, pălăvrăgeala inginerilor agronomi, a preşedinților de GAS-uri, accepta resemnat pepenii şi lădițele cu roşii pe care i le îndesau în portbagaj“, adică nu se dumirea, în realitate nicăieri eşecul doctrinei marxiste nefiind mai limpede ca în agricultură, de să ai probleme alimentare în raiul geto-dac.

* Mircea însuşi pare a fi fost orbit de propriul text, smerindu-se şi abordându-l ca cititor de rând şi dându-şi seama că TO s-a scris singură, aşa cum cresc oasele pruncului în gravida totonacului care n-are nanotehnologic cu ce se lăuda. Tot aşa scriitorul, e un fel de medium, care a primit-o pe Trilogie din altă *parte*, care *parte* este adevăratul ei Autor. Drept pentru care se mai simte şi recunoscător pentru difuzia responsabilității pentru cuvântul scris! Problema fiind dacă această *parte* nu foloseşte şi parapsihopupu, fiind capabilă a induce în text promisiuni de succes internațional subînțelese şi idei limpezi dăunătoare imaginii de sine a Neamului Românesc, ca incapabil de la ADN să recupereze Basarabia sau să-şi îndeplinească promisiunile Regale privind Misia Culturală în Levant!

* Geniul înaripat de postromânism al Candidatului Nobel cel mai bine plasat, uriaş dacă-l vezi în contraplonjeu, nu te mai intimidează dacă te gândeşti că Thomas Mann n-a valorificat nicăiurea cultura pop sau folk sau floc, iar *kitschul* orbitor nu te poate împiedica să distingi de unde anume îi vine Lepidopterei dispreţul cel de zbor înalt față de Eroii Revoluției.

Cărtărescu ține fabulatoriu de Eşalonul 3 al Nomenclaturii: tatăl ficțional era gazetar al noii revoluții agrare, deci presupui că se întorcea la bloc de la țară cu

portbagajul plin de tomate prunişoară şi cărniță de vițel într-o cutie de pantofi Guban, fiindcă ce naşte din pisică şoareci mănâncă – vorba lui Ierunca despre un optzecist diamantin –, iar fiul s-a descurcat ceva de invidiat, şi înainte, şi după.

Economic, o duceau lejer în blocul dinamovist; onirice şi inofensive, cărțile i se publicau şi lăudau, el şi ai lui n-aveau nevoie de nici o Revo!

Până în 1989, a tipărit şi difuzat destul cât să se afirme ca alergător de cursă lungă al optzeciştilor atât în poezie cât şi în proză. Iar despre cenzură sau autocenzură, discursul său autopromoțional susține că nici n-au contat:

„Nici un vers şi nici o frază din scrierile mele de până în 1989 nu le-aş fi scris altfel în Germania de Vest sau Statele Unite!“

Cine aşa gândeşte, n-are de ce mulțumi Eroilor şi pune cu inima împăcată Revoluția Română pe futelnița ceceului, să fie abuzată în somn, fără a se trage de aici concluzii sămănătoriste privind Luminarea Poporului.

* *Priculiciul de stepă*. Praxiologic, din punct de vedere al oricărui Cabinet biblioterapeutic, eroarea vieții lui Cărtărescu ca geniu obligat față de popor este că a părăsit printr-o deciziune emoțională Şcoala 41, unde măcar s-ar fi convins existențial, ca Sisif la pensie, de <u>absurditatea de a învăța pe altul</u>.

TO, deasupra deasuprelor intențiilor Autorului, nici nu se oboseşte cu a ne amăgi. Mircea n-a găsit unde s-a dus pribegind prin lume, decât pe Noul Stăpân, care de regulă şade tot *aici*, pesemne în noi înşine sau în Pipera. Şi-a pierdut nu numai libertatea şi elasticitatea Intelectuală, ci şi oportunitățile privind adâncirea în sine însuşi, chakră după chakră până-n mandala unde numai strigând pe Mantra mai poți spera Mântuirea sau măcar un statut intermediar, acela de Priculici de stepă.

Păcat! Tot ce nu e Bucureşti în TO, putea Mircea planta în text şi navigând comod, fără stress dar cu wireless, pe internet, chiar în biblioteca şcolii, pe o uşă a cămăruței căreia să fi fost scris pimpant *Redacție*.

* Scriitorii, în special cei validați, în anii lui Dej prin Şcoala de Literatură Bolşevică de la Şosea, în Epoca Cea şi în Epoca Moo de diplome filolo, de preferință bucureştene, au față de restul lumii meseriilor avantajul că în a lor îşi pot construi *apoteoze față de care cultul personalității e un moft*.

Postmodernismul ante- şi postlabişian a avut la noi şi mai are două direcții: una parodică, întâlnită de la Topârceanu la argoticele ploieştene sau la Marin Sorescu, alta textualistă, în care aplicații de seminar lingvistic de uz intern universitar au fost prin consens declarate literatură, extrem de specializată, inaccesibilă până şi publicului cultivat de elită fără o migăloasă şi plictisitoare formare updativă filolo.

Texistența trăită de nihilistul Mircea Cărtărescu – *Nichi, Nichts, nichts existiert!*, părerea lui, că arheologia eului prin vivisecții strat cu strat în memorie e tot ce se poate explora şi că atât se întinde tot universul, cât ți-e pielea, este până la un punct o rătăcire metafizică solipsistă cu ecouri autiste într-un izomorfism remarcabil cu torționarul evocat de Ion Ioanid, a cărui filozofie era că din viață nu rămâi decât cu ce bagi în gură şi cu ce tragi pe paradigmă, iar în plan istoric remarcăm o abatere nesinceră de la postmodernism în spiritul globalismului egalitar corect politic al satului mondial postmoromețian, după victoria americanilor nerecunoscându-se explicit că arheologia eului este inconsistentă semnificativ redusă la interogația *de ce tocmai Maria şi Costel?*, mult mai guralivă fiind numerologia că anul naşterii 1956 însemna de fapt arestarea lui Paul Goma, care va deveni prin enervarea confraților întâiul nostru **prozator** postmodern, şi mai înseamnă pentru Generația Pupici

lichidarea lui Nicolae Labiş, întâiul nostru **poet** postmodern cu veritabilă conştiinţă verde, ecologistă, în contra baronilor de vânătoare.

* După cum şi noi ne întrebăm ce anume a aflat Mircea Cărtărescu accesând prin metodele sale anamnezice şi vizionar-onirice Marele Hol şi computerele Culianu ale Marii Biblioteci a Akasiei, ce *ştie* el deja despre Mântuire şi încă nu ne consideră suficient de pregătiţi, sufleteşte şi Intelectual, ca să ne spună verde în faţă, Româneşte, ce şi cum, mai suntem în cărţi, noi bucureştenii, sau povestea s-a terminat, viitorul fiind pe Podul de Fluturi al conurbaţiei Giurgiu-Russe, luminat de zgârie-norii zonei libere.

Pariem însă că Mircea nu se crede locuit de zeu, fiind un scriitor modest în aspiraţii, fără facondă la morgă, fără fasoane, părăsind costumul şi cravata, limbajul academic sclerozat, cum şi rezultă din declaraţia de continuitate, precedând derivabilitatea integrală a funcţiei de scriitor: „Eu cel de azi îl înglobez pe mine cel de ieri, care-l cuprinde pe cel de-alaltăieri şi tot astfel îndărăt, încât nu sunt decât un şir imens de păpuşi ruseşti înmormântate una-ntr-alta, fiecare gravidă cu cea dinaintea ei, dar născându-se totuşi din ea, emanând din ea ca o aură“ (O1, 234)

În acest şir de păpuşi sovietice, nu se găseşte nici un punct de discontinuitate a emanaţiei când să se fi instalat vreo instanţă străină. De altfel, nici n-ar fi permis Căgăbăul, ale cărui relatări din Akasia despre The International Writers Program, Iowa City, U.S.A nu menţionează vreo inflexiune a graficului inspiraţiei la scriitorii din Galia, Galiţia şi Galileia monitorizaţi de reptilioni ca oameni recenţi, precum Culianu, după stagiul său, hm, tot olandez.

* În O3, la p 402 cât vorbeşte statuilor Leninul Pieţii Scânteii, iată ce se întâmplă cu inconştientul autorului: *el se minerizează*! *el aduce mulţumiri domnului Iliescu!* Pedepsind literar Altarul Golanilor când defilează statuile:

„Piaţa se zgudui de urale. Balconul de la Facultatea de Geologie căzu într-o rână şi ciubucăriile de pe bătrâna faţadă se desprinseră şi se sparseră-n ţăndări pe asfalt...“

Este o tactică a cozilor ceauşiste, viclenia de a înota împingând în cei din spate cu ascuţişul coatelor.

Iar ce e de reţinut aici este că vigilenţa ideologică nu trebuie să apună niciodată.

Ce n-ar da venerabilul domn Cărtărescu să fie uitată această MPU la care a întors dosul, în profitul politic al Omului-cu-două-mame! oftează câte un Golan cărunt, expirat, neobservând că macularea simbolului adoptării bucureştene a Punctului 8 este totuşi eficientă.

<u>Desacralizarea celebrului balcon</u>, adevărat altar cu icoană spurcată, provenită de la BOR deci mirosind a borâtură, şi cu două poze Eminesciene iconare, e un fel de a contraargumenta că dar ce, vorbitorii de seară de acolo au reuşit să aplice voinţa Revoluţiei de la Timişoara şi să pornească Lustraţia? Aş! Mai bine stăteau acasă-n texistenţa lor şi scriau vreo istorie (bulgară) pe apă!

* *Atingerile la distanţă*. Nu exclud ca sensibilul artist de orientare antiEminescu şi pro-Caragiale, ca toţi opteziciştii postmodernişti, Mircea Cărtărescu, să se fi amărât în solitudinea de la Castel, pomenindu-se definit, tocmai el şi exact când scria O3, de justiţiarul civic Valerian Stan, drept „vocea Intelectualului naţionale“, în *New York Magazin*, 9 august 2006, măcar mutarea de la *Jurnalul naţional* la *Evenimentul zilei*

putându-se trage din grațioasa definiție „Mircea Cărtărescu este colaborator al ziarului lui Dan Voiculescu – destul de probabil un fost general de Securitate – din iunie 2005“.

Răzbunarea demolatoare fictionar şi autoreferențial, la nervi, pe Balconul de la Facultatea de Geologie, despre care tocmai scria, poate că a venit tocmai resimțind acut fiziologic săgețile şi aluziile, atingerile la distanță, din următorul reproş:

– În urmă cu ceva timp, în fața unor alte şi alte comportamente ca acela al lui Mircea Cărtărescu, scriam că destui dintre Intelectualii români au ratat şi după 1990 rolul la care îi obliga propriul statut. Pe timpul lui Ceauşescu, scriam, le-a lipsit curajul în fața Securității, iar după, curajul de a înfrunta tentația confortului material şi a altor varii avantaje – inclusiv pe aceea a confortului de care poți avea parte neasumându-ți răspunderile pe care orice Intelectual ar fi trebuit sa şi le asume într-o societate precum cea româneasca post-comunistă. Mircea Cărtărescu mi se pare perfect reprezentativ pentru categoria de Intelectuali la care mă refer. Duplicitatea scrierilor sale politice e unul dintre argumente. Indiferent dacă – sau, poate, mai ales dacă – scriitorul a găsit că îi e dator politicianului înalt demnitar pentru distincția conferită (ori pentru tratamentul binevoitor de care scriitorul beneficiază din partea Institutului Cultural Român, instituție publică avându-l preşedinte de onoare pe cel „care a schimbat de unul singur cursul istoriei noastre etc etc etc“). Dar Mircea Cărtărescu se dovedeşte reprezentativ pentru categoria despre care vorbesc inclusiv prin absența sa din viața publică post-comunistă, o absență pe cât de totală până mai ieri pe atât de greu de înțeles.

* *Lipsa revelațiilor*. Ci un bun segment din Generația Pupici, din RO sau împrăştiat pe meridianele şi paralele mapamondului, trebuie să aducă prinosul său de recunoştință Mamei, care a degerat la cozi pentru el, şi să slobozească o lacrimă de duioşie în amintirea acelor sumbre vremi, fără de care eroica noastră Revoluție din 1989 n-ar mai fi fost cu putință.

Adrian Păunescu are de învățat la bătrânețe, din firul narativ al lui Mircişor, cum s-ar scrie *Repetabila povară* dacă ar fi adresată concomitent publicului cultivat şi publicului manelar.

Altminteri, nu există în *Orbitor* nici o revelație a existenței *vibrației lirice*, mărturia descoperirii Poeziei lui Eminescu, privită poate cu dispreț drept perimat concept romantic. Mircişor investighează blocul, cartierul, municipiul, oraşe occidentale mustind de Ştiutori, iar femeia/fata e un obiect de consum, fără adâncime, nici taină, îi dai muie, nu versuri.

Însăşi scena primului contact sexual nemasturbator are ceva profund casnic, de cronică de familie, nevasta Irina părând cu patru cincinale mai experimentată decât bărbatul june capabil de orice.

Prin urmare, Poezia are accepția filolo de text de scris şi de vândut şi nu e un scop în sine că ai ceva de spus, ci ea e tratată ca un prozaic instrument de succes, mobilul fiind speranța accesului autorului din zona civilizată Butterfly în zona luxoasă Zoster, lângă copilaşii marii nomenclaturi, cum va fi fost „geamănul“ român de la vila Serbelloni, Volodea Tismăneanu, ulterior coechipier din senatul cotidianului *Evenimentul zilei* şi inchizitor al comunismului.

* *Fobia de şubredul balcon al Golanilor*. E pentru exegeți un adevărat scandal că în textul generic manelar ghiceşti ca într-o piatră sau într-un nor cât de <u>şmecher</u> se consideră cantautorul când vrea să intre-n colhoz ca un siliştean de rând.

Un monument de naivitate!

Pentru că, dacă le compari, în inginereasca proiectare a TO vezi că s-a avut în vedere gradul de satisfacere a nevoilor publicului nu numai din RO, ci şi din anumite ţări, desigur mai înstărite, transnistreanul Kotofei Ivanovici nefiind un cumpărător potențial serios, cum probabil nici clientul din Republica Moldova în general, de unde poate şi dezinteresul preafericitei Autoelite pentru această Românească regiune, ca şi atacurile nedemne la simbolurile Ştefan cel Mare şi Eminescu, atacuri pe care generația post-Pupici prevăd prin seculi că le va suspecta a fi fost operă de agenți de influență atât din Est cât şi din Vest, vorba Stenogramei. Numai că, din cauza lui Milan Kundera, foarte posibilul lector american Charlie Klosowsky Jr. are anumite prejudecăți față de tot ce vine din Răsărit, considerând valoroasă doar *literatura disidentă*.

Şi atunci este evident că nu poate fi conceput erou manelar mai şmecher decât autorul din 3O când pentru Charlie Klosowsky Jr. rezultă din discursul autopromoțional cel mai orbitor că dl Mircea Cărtărescu a fost arestat de Securitatea lui Ceauşescu imediat după ce-a căzut dubiosul Herman, după mine posibil ofițer acoperit pe problema pocăiților care difuzau Biblii cu copertă schismatică din vinilin verde, i s-a confiscat, vai! – Manuscrisul, a trecut prin azilul psihiatric, a participat apoi la baricadă la revoluție, murindu-i o fată în brațe, fiind şi arestat şi torturat la Jilava, după care a luptat contra terorismului la metrou!

Ba chiar în RO, liceanul meditat pentru bac de profa Coca Dospinoiu n-are cum să se lămurească de pe vreun site al scriitorului, cum găseşti până şi pentru Paolo Coelho sau Dan Brown, de ce nici măcar la MPU Ultimul Mare Prozator Postmodern euroatlantic nu s-a pronunțat tranşant pentru Punctul 8 deci contra lui Iliescu, cedând lui Marian Munteanu onoarea de a reprezenta filologia şi lăsând impresia că va intra în Academia Română arzând pe scurtături feseniste etapele.

Răspunsul fiind dat abia în O3 şi apărându-ne nouă ca foarte instructiv, deoarece rezultă că amintitul balcon Alergătorul de cursă lungă îl percepea drept şubred, în sensul fizic că prezenta unele probleme de protecția muncii Intelectuale, şi aşa a şi fost, dărâmându-se când zice că a cuvântat Lenin la Inter, poposind în drum spre Casa Poporului, de s-au plantat apoi şi crucile de piatră cu inscripții *chirilice* de crede şi în ziulica de azi Charlie Klosowsky Jr că Revoluția Fututã au făcut-o mai mult ruşii lui Kotofei Ivanovici, veniți unul câte unul în maşini Lada de nuanță roşu vertical.

* *Metamorfozarea în fesenistă*. În O3, muma ficțională a Autorului, Ana Roşculeț, încetează să-ți mai fie simpatică din momentul în care zice „Vino, mamă, să vezi, e revoluție la televizor!“ ca în familia Conului Leonida. Nici dacă ți-ar domnii paparazzi arăta, în tabloidul *Libertatea*, primul ziar liber postceauşist, pentru care s-a vărsat un lighean de sânge tânăr idealist în contra cenzurii, fluturele de pe bucă generator al Megacărții în formă de treflă, această babă fesenistă nu te mai poate încălzi! Nu s-au uscat lacrimile văduvelor şi ai orfanilor în mii de case Româneşti şi căderea în caragialism este o stridență-n texistență la dânsa-ntr-însa, ca dispreţul profețiilor negre brucaniene, de om bine informat de ce fel politică elitistă în contra Luminării Poporului şi în contra Emancipării Cadrelor Didactice se va duce, sau ca apariția tot atunci a unui partid liber-schimbist ce va face de altfel, ca tot ce este băşcălie, inclusiv O3, jocul eşalonului 2 al nomenclaturii, al şefilor de promoție şi al lui Ion Iliescu, la începutul ultimei domnii şi pseudomorfoze a căruia Mişcarea Atitudinară trebuia să-şi înceapă pe cinstite procedurile de declarare a falimentului, pentru ca să nu mai aibă tineretul idealist iluzia că cineva acolo sus se mai luptă pentru Misia Culturală a Neamului.

* *Înnobilarea tatălui neam de manivelă*. Înainte de a fi trimis la Jdanov Gheorghiu, gazetarul agricol Costel Goangă, care joacă în TO rolul tatălui autorului, a fost un fel de şofer, oarecum ca social-democratul lider Miron Mitrea. Pare-se că presiuni exegetice, cum ar fi eminentul critic Al. George despre imposibila întoarcere a lui Marin Preda de la ţărănie spre excelenţa Intelectualului Român, deoarece a copilărit fără bibliotecă şi noptieră la Siliştea-Gumeşti, precum şi alte fesenisme ale Autoelitei, l-au determinat pe scriitor să-şi înnobileze în procedură de urgenţă tatăl ficţional neam de manivelă cu mijloacele literaturii, mărindu-şi totodată sfera agenţilor literari, ceea ce i-a prilejuit naiva scenă de montă umană dintre nobilul polonez Witold Csartarowski şi gingaşa evreică Miriam, derulată după desfăşurător sub reflectoare, în totală lipsă de intimitate big brother la audienţă maximă, ca la vitele colhozului, sub privirile mulgătoarelor stahanoviste şi la porunca politrucului Albinos.

* Semnificativ asupra aspiraţiilor privind a trece din Zona civilizată Butterfly, circumscrisă de Tramvaiul 26 Dracula cu cifre roşii 2 de 13, în Zona luxoasă Zoster, sunt şi opţiunile erotice, una dintre cele mai iubite femei din texistenţa Laureatului biruindu-şi rivalele nu prin feromoni mai buni, sau nepurtând chiloţi, ci prin toalete şi parfumuri accesibile doar şefilor de promoţie care fie călătoreau, fie frecventau shopurile culte ale nomenclaturii.

* *Viscerele popoarelor strivite*. N-ar trebui să trezească nici o simpatie renunţarea lui Mircione la a scrie în versuri pe motiv de nerentabilitate şi de mişto că băi, poete, aşa şi pe dincolo, muie, te ţii de prostii, eşti cam neserios etc.

Fiindcă renunţarea la lirism, la idealism, la Eminescu, la RO şi DRO, este promisiune de Epocă Wash, când carosabilul Baricadei e dis-de-dimineaţă spălat de viscerele popoarelor care nu şi-au îndeplinit Misia Culturală.

* *Metrologie şi lirism*. De regulă, se renunţă nu la Poezie, **ci la Scris**, cum au procedat fără fandoseli sau izmeneli Rimbaud şi Paşadia. Cine se lasă <u>doar de Poezie</u>, cade sub bănuiala că *n-a fost poet niciodată*, decât cel mult ca practicant de lirism filologic, care e ca pielea sintetică, nelimitat şi de valoare îndoielică, a încurcat pe istoricii literari.

Cât despre POEZIA lirismului prozaic din TO, *kitschul* chiar orbitor şi cu atât mai mult geniul înaripat jalnic prin excesul de postromânism nu fac decât să piardă categoric, descalificant, Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat la o evaluare unu la unu, dacă frunzăreşti randomizat când din aventurile lui bucureştene, când din *Povestirile orientale*, pe care le datorăm Humanitasului, Margueritei Yoursenar şi lui Petru Creţia.

* Personajul Mircişor e posibil să nici nu fi existat, fiindcă reţeta postmodernistă de succes comercial cere să îţi **re**-construieşti copilăria nu să o reconstitui şi *dacă* dă bine în text invenţia că te-ar fi terorizat în şcoala primară colegii fascişti ca ofticos, salvându-te doar paranormala Petruţa, atunci o bagi.

De altfel, tema micului Bulă observator al semi-vieţii sub bolşevism este destul de comună în Marea Galiţie fie şi cu o scriitură nătângă imitaţie după D. J. Salinger, *De veghe în lanul de secară*. În literatura bulgară, de exemplu, putem remarca pe Viktor Paskov (*Baladă despre Georg Henig*), Vlado Daverov (*Ieri* şi *O săptămână din viaţa ta*) sau Zlatomir Zlatanov (*Întunericul de care ne vom aminti*), pe când în

cea Română au scris pagini similare până şi cenacliştii optzecişti întruniți în portul turistic Oltenița, contemplând peste Dunărea cea mult mai grăbită decât la Giurgiu, livezile de pe malul dimpotrivă, verde paradisiac, cu transbordări nouăzeciste la Turtucaia după vinul uleios auriu lapte de măgăriță târgoviştean (Târgoviştea ridicată dincolo de Dunăre de cumani), considerat mai ieftin şi mai postmodern ca al podgoriei de la Greaca.

* România este un fel de Japonie a spațiului european şi rolul jucat de pietatea filială este în unele familii tot atât de important precât în China confucianistă. O parte din succesul ORBITOR vine direct de la faptul fesenist şi manelar incontestabil că, exceptând pe Adrian Păunescu, şi – în proporții reduse – postmodernii Marin Preda şi Nicolae Labiş, nu prea cunoaştem scriitor Român contemporan vizibil care să fi făcut pentru pomenirea părinților săi cât a făcut Mircea, care a mers în confesional până la a ne flutura pe la nas cele mai penibile detalii, inclusiv c-au rupt patul, cu cele mai percutante efecte de sinceritate.

* Există şi dezavantajul de a fi bucureştean, chiar locuind în Zona Butterfly. Primii fluturi Mircişor pare să-i descoperit nu în natură, ci la tutungerie, pe cutiile cu prezervative ceauşiste, de fiabilitate occidentală doar în ce priveşte zgârciul.

* *Nu mansarda lui Cioran*. Autorul, ca fesenist manelar, nu se ruşinează niciodată în O3 de părinții săi chici ficționali, o mamă neEminesciană hămesită, care colportează ştiri şi zvonuri de-ale Securității îndemnându-şi fiul să se ferească de disidență ca de baricade şi un tătic mic nomenclaturist periculos, violent până şi acasă, amic c-un securist de omenie, dar prin toată exasperarea dinaintea unui destin istoric galițian propice eroismului anticomunist, în contra vitregiei cărui sistem n-a făcut nici un gest gen Paul Goma, dacă ai cum spui tu testicule-n creier şi invers, creieri în testicul, deci curaj, el blesteamă şi tot probozeşte din comoditate tot Neamul Românesc, ca pe un balast care l-a tras în jos spre o mansardă ca a adolescentului miop, deşi apartament milițienesc, de la cariera de *a fi* prin *a avea* un apartament faraonic la Paris, ca unde l-a primit Milan Kundera pe emoționatul în admirație Gabriel Liiceanu, nu o mansardă ca a lui Cioran prin comparație cu învecinata dar infinită, Casă a Poporului.

* *Temă pentru acasă*. Să se argumenteze într-un eseu de 2-3 pagini că, artisticeşte, TO păcătuieşte, întinzându-se ca expulzie pe 14 ani, prin inevitabilele variații de stil induse, zi de zi, ceas de ceas şi noapte de noapte, de factorul biografic că Cel mai bine vândut scriitor român a scris sub influența unor muze complementare, portretul robot al uneia arătând-o sursă de agitație, destablizare şi chin romantic, iar al celeilalte sugerând îndemn la confort casnic şi tabieturi clasice, dovedindu-se astfel inconsistența inerentă postmodernismului, lipsa lui de stil.

* *Anul ales 1980*. „Am mers un timp nesfârşit de lung de-a lungul acestei străzi de o urâțenie dezolantă, de necrezut." – aşa se vaită Mircişor că a parcurs spațiul de câteva stății cu biomasă umană pitorească, dintre Obor şi capu' lu' 21 din Colentina. Dar să fi făcut el ca mine, în aceeaşi epocă şi în calitate de Ştiutor Suprem, de Cititor Unic, observație romanescă asupra omului ceauşist, între Platforma de Fizică Atomică Măgurele şi Şcoala 42 Voluntari, tăind Bucureştiul diametral! Tot două cincinale, începând din acelaşi 1980, prin destin de Ştiutori, planetari la soarele Cititor Unic, *an*

ales cu repartiţii convenabile, că în 1979 şi 1981 a fost dezastru pe unde i-au trimis pe absolvenţi!

O nimica toată, să te mişti în acelaşi sector al Capitalei, romanticul Sector 2! Iar marele revizor Mihai Eminescu îşi făcea inspecţiile intrajudeţene în gabriolete!

Mulţi alţi membri virtuoşi ai virtualului Partid al Cadrelor Didactice ar fi găsit de invidiat situaţia Cărtărescului şi stai şi te întrebi atunci cum ar fi rezistat un astfel de spirit gingaş în infernul Gulagului Românesc, în Romlag, în zarcă, în carceră, ce concesii contra intereselor Neamului românesc ar fi ajuns să facă Stăpânului de atunci, carele venea nu de la Apus ci de la Răsărit!

* *Dezromânizarea preventivă*. În istoricul an 2007, la un veac după ce la 11 martie 1907 a fost suspendat ziarul *Basarabia* pentru vina de a fi publicat imnul lui Andrei Mureşanu *Deşteaptă-te, române!*, bucuria intrării RO în UE este umbrită, multă pagubă aducând la imagine infractorii noştri, şi iacă dar că, bazându-ne strict pe forensica antiEminesciană din *Visul chimeric*, se cam poate extrapola că de îndată ce euroatlanticii ar şoma trei săptămâni cu benzinăriile goale, revenirea stalinistă la cel mai sângeros şi mai obtuz fascism nazist valorificând întreg praxisul marxist de până azi n-ar fi nicidecum inhibată de memorialele şi învăţătura Holocaustului sau de statuia lui Soljeniţîn de pe soclul lui Lenin de la Casa Scânteii, cu o impresionantă probabilitate <u>tocmai Românii</u> fiind viitoarea seminţie expusă exterminării pe motivul că deranjează pe toţi.

Jocul savant şi magic cu semnele îl face *vizionar* pe sensibilul artist care este Mircea Cărtărescu, el descrie în O3 de fapt pericolul exterminării norodului bucureştean, dar tot aşa îl va fi detectat şi pe ăla din 1989-1990 de-a fi personal perforat de lunetişti sau ciomăgit de mineri, nemaiavând ulterior cine să-i continue în scripturile Române pe Nicolae Labiş şi pe Marin Preda, de asemenea nişte căsăpiţi, de o Securitate exasperată de criticile Partidului că n-ar face nimic contra trendurilor şi care, în orice caz de moarte dubioasă merită *toate* acuzaţiile, să se descurce, că prea şi-a cruţat *toţi* oamenii!

De aceea, inconştientul său creator şi chibzuit îi impune lui <u>Mircişor o abilă dezromânizare preventivă</u> atât prin mamă (declarată bulgăroaică deşi nu-i transpare nicăieri în text încăpăţânarea sau arta culinară, cum a lui Nichita era rusoaică, dar albă) cât şi, halucinant în O3, prin bietul său tată ficţional, un activist mic nomenclaturist periculos gazetar agricol, căruia scriitorul, în mod inexplicabil, în loc să-i mulţămească Destinului că era <u>bănăţean</u> (şi bolşevismul s-a născut pe Neva şi a murit pe Bega într-o eroică încleştare dintre Cetatea Timişoara şi Partidul Comunist din România la nici un an de când disidentul Mihai Botez evaluase naţional-comunismul drept inexpugnabil), dimpotrivă, îi atribuie prin tehnici genetice narative o aşa-crezută nobilă origine străină, punând pe un polonez Witold Csartarowski pe o evreică Miriam pe o mătase cu viermi să performeze, în cea mai ţeapănă scenă de sex din literele române, după nocturna cu amor rural de livadă din *Delirul*.

* *Nobelul cărtărescian ar fi putut fi luat de mult*. E posibil ca avansând de la învăţământul preuniversitar spre cel universitar, de unde ne vin toate relele din Arhipelagul Şcolar, începând cu însăşi **oligopedagogia**, Mircea să-şi fi pierdut la nivelul texistenţei ceea ce are scriitorul de talent mai de preţ, anume curăţenia sufletului, onestitatea Eminesciană a inimii şi libertatea scrisului.

Intelectualul ceh, polonez, maghiar, Eminescian sau bulgar a rămas spălător de geamuri sau de parbrize la stop, ca să-şi păstreze limpede mintea sa de opozant. Proful poreclit Căldare, de la Şcoala 41, s-a temut ca dispreţul natural al colegilor din sistem

pentru dizabilitatea de a nu-şi fi putut cumpăra din salariul didactic limuzină sau apartament să nu se extindă artificial şi spre o neapreciere a scrisului său, a înseşi texistenței sale, ceea ce ca Cititor Unic şi Soare orbitor la care se închină Ştiutorii, înțeleg perfect.

E posibil ca angajându-şi exclusivitatea la Humanitas sau publicând editoriale prin presa de capital relativ incorect Româneşte, sau primind diferite burse şi invitații, ultimul mare prozator postmodern euroatlantic (peste Ocean, postmodernismul s-a prăbuşit cu băşcălie cu tot la 11 septembrie 2001), să-şi fi găsit un Stăpân, care ca orice stăpân ți-o deviază, ceea ce şi explică diminuarea calității texistenței din O3.

Iată de ce, paradoxal, analizând baza praxiologică cotidiană pe care ființează structurile ca pânza de păianjen ale texistenței, noi ajungem la rezultatul paradoxal că şansele Candidatului nostru cel mai bine plasat de a lua Nobelul erau sensibil mai mari, ca şi aspirațiile, dacă rămânea un obscur dar liber ca Franz Kafka profesor gimnazial la Şcoala 41 din conurbația Colentina-Voluntari, geamănă cu Şcoala 42, decât mutându-se la Universitate, unde e perceput ca un corp străin şi excentric, mai ales că de la un timp, tehnologia informației şi a comunicațiilor a rezolvat şi problema intervenției imediate în dezbaterile fierbinți: ce expresie a libertății de după Revo ar fi fost apariția unui Mircea Cărtărescu pe forumurile online ale diferitelor articole din presa noastră cu capital străin sau dubios, cu avantajul de a nu exista monopol pe tine al unui singur proprietar să te exprimi numai acolo şi în zi de post!

* Fiind vorba de inconştient, totul este posibil, toate ipotezele sunt slabe, nu e limpede cum de ce bunica să fi fost evreică, dar originea poloneză a tatălui se referă cert, peste voia lui Mircea, la parohul Francisc Paterok (1885 -1903), carele la Popeşti-Leordeni, în Ilfov, a înălțat *o catedrală romano-catolică printre bulgari*, după modelul celei din satul său natal din Polonia, sau poate al celei habsburgo-bulgare de la Vinga, atrăgând apoi pe cale de para-consecință decizia vărsării în acea direcție, iară nu la Jilava Antonescului pe Centură, a celor patru tomberoane cu cenuşă de erou timişorean, despre care nu se face nici o vorbire în O3, deşi Chir Autorele se grăbeşte a acapara Revoluția Futeşă chiar şi fără a se documenta măcar cât Petru Dumitriu pentru *Drum fără pulbere* sau Geo Bogza pentru documentarul Sahia despre Canal.

* <u>Primează avantajele</u>. Om fi noi personaje într-un text, textul realității, dar foloasele sunt foloase şi daunele daune!

Este aici un filon teoretic extrem de productiv nu numai pentru filologi sau pentru oamenii-statuie de la Amsterdam, ci şi pentru filozofi: se poate face masterat sau doctorat numai din analiza abaterilor de la *minima moralia* pe care le permite refugiul în autoreferențialitate!

Din capul locului trebuie însă delimitat hatul, *dam*-ul că codul eticii şi echității impus nouă de cleptocrația tranziției Epocii Moo <u>permite Generației Pupici a face avere prin orice mijloace</u>, dar cine e cu adevărat creştin după normele BOR, apoi acela nu poate achieza la un asemenea păcat, să te comporți ca un ateu față de Judecata de Apoi şi totuşi să faci bani cu nemiluita din spurcate pagini despre mântuire.

De aceea, se şi încearcă scoaterea icoanelor din şcoli, iar patriarhii sunt prigoniți să nu ridice Catedrala Mântuirii Neamului.

* *Panteonul Eroilor Războiului Sfânt*. Altminteri, nici nu era un spațiu aşa urât! Dincolo de Obor, şi de Teiul Doamnei şi de Nada Florilor (ce toponimie poetică!), Şoseaua Colentina intersecta strada Doamna Ghica şi pe stânga contemplam cu

graficianul Ştefan Iacobescu ce locuia pe aproape, Parcul Plumbuita, cel bine îngrijit, prevăzut şi cu ceas muzical afişat roşu electronic în cub negru pe nişte stâlpi de inox, intonând in când în când Hora Unirii şi Limba Noastră. Acolo se afla, dincolo de o somptuoasă poartă cu vulturi pe stâlpi, o bijuterie arhitectonică: Palatul Ghica-Tei, în stil neoclasic italian, cu paraclis de neobişnuit plan circular, amintindu-mi repede indian mişcătoarea roată a vieții şi intrarea recent demolatei morgi Minovici, şi – oglindită cu mâhnire în lac – Sfânta Mănăstire Plumbuita, unde s-au tipărit primele cărți bucureştene şi unde plănuia Mareşalul Dezrobitor să facă Panteonul Eroilor Războiului Sfânt în contra bolşevismului dărâmător de biserici, mănăstire cu istorie zbuciumată, începând de la ctitorirea de către voievodul Petru cel Tânăr, fiul lui Mircea Ciobanul şi al Doamnei Chiajna, apriga fiică a lui Petru Rareş, precursoarea lui Mihai Viteazul în ambiția înstăpânirii peste toate provinciile Neamului Românesc.

După care, blocurile încetau cu desăvârşire, se intra într-un cartier patriarhal, cu toponimie ținând de vechii negustori, Grizeanu sau Glugojanu, iar pe dreapta, după ce ghiceai mlaştinile nesănătoase dar pitoreşti ale Fundenilor Doamnei, se ajungea la câmpurile experimentale ale ameliorării şi protecției plantelor de s-au rădicat ulterior hipermarket pe ele în paguba spirituală a poporului vegetal.

* *O concesie fesenismului* este în orice caz ura sinceră şi matură, imeghebist-minerească, manelară, a copilului de muncitor şi muncitoare față de copilul de Intelectual, chiar dacă **în mod obiectiv** acesta satisface mai bine cerințele şcolare, cum e în O2 abjectul pasaj cu domnişoara Pena Cornelia, premianta clasei (şi pamfletarul Adrian Păunescu îl face pe un cunoscut analist într-o foaie obscură Penis Curcanul), fata unei profesoare de franceză şi a unui violonist sensibil, care atuncea când puiul de fesenist chici Mircea a dat de exemplu de mari prieteni pe Daniela şi Aşchiuță, ținând de cultura de massă, ea a răspuns clasic „Oreste şi Pilade“. Fiind extrem de interesant să observi cum se negociază imaginea Celui mai bine vândut scriitor român dinspre Intelectualitatea atitudinară spre fesenismul biruitor, care şi-a impus până la urmă Autoelitei, prin forța banului şi a tirajelor, prin inteligența lichelelor lui, nu numai estetica ci şi etica originală, care permite confuzia dintre democrație şi pluralism.

* Prea fericit, cu atâta succes, Cărtărescu în RO nu poate fi. Forfecat, culmea, tocmai de înțelesul vulgar al succesului într-o țară inculta, ținută în beznă, cu lampa lui Ilici întreruptă, de bolşevici: „nu numai in lumea culturala sunt un nimeni, ci şi între neamuri, vecini, cunoştințe de tot felul. «Eşti singurul din generația ta care nu s-a realizat», mi-a spus nu de mult, spre ruşinea mea, o rudă foarte apropiată, căreia n-am putut să-i aduc drept contraargument nici vila, nici maşina, nici funcție şi mai ales nici pe coana Joițica...“

De unde şi sictirul de cercul strâmt dintr-un interviu de iarnă mocirloasă (18 decembrie 2007):

ZEIT online: Wie sehen Sie Ihr Land jetzt?
Cărtărescu: Lou Reed hat ein Album gemacht über Andy Warhol. In einem Lied heißt es: „Es gibt nur eine gute Sache an Kleinstädten: Du weißt, dass du irgendwann raus musst.“ Das ist auch das Gute an Rumänien. Neuerdings spiele ich Flucht auf dem Computer. Ich bereite mich vor auf meine eigene.
ZEIT online: Wohin wollen Sie?
Cărtărescu: Überall außerhalb dieser Welt, wie Baudelaire sagte.

(Suport foarte greu ticăloşia şi mizeria umană, incultura mândră de sine, reaua-credință şi reaua-voință de care la noi te loveşti zilnic, în orice mediu, imediat cum scoți capul pe uşă. Eu sunt o fire neconfruntațională, care preferă să aibă prieteni şi nu adversari, care iubeşte viața liniştită. Totuşi, primesc de multe ori scrisori şi telefoane cu fraze de nereprodus. Dacă voi pleca vreodată din România, o voi face silit de compatrioții mei, împins pas cu pas spre asta.)

* *Ura pentru disidenți şi opozanți*. Odată cu O3, facem cunoştință deja cu un Mircea Cărtărescu cel Bătrân, vedem încercarea venerabilului de a pune ordinea finală în lucruri, denigrarea voievozilor Neamului Românesc capătă accente de pârțag senil şi nervozitate, viața e luată în serios ca întreg omul, cu mațe, testicule şi fecale cu tot, ni se atrage atenția să nu nedreptățim **securistul de omenie** şi ni se impune să ne fie milă de micul nomenclaturist, ăla dezamăgitu nu de marxism, nici de *la contrefaçon marxiste importée de l'URSS*, ci, neverosimil şi necreditabil, de... naționalismul atribuit lui Ceauşescu – o tâmpenie, pentru că pe mine mă enerva în Epocă tocmai contrariul, fiindcă elogierea picturală a dictatorului îmi grăia blasfemia că Ştefan Vodă ar fi fost tot un fel de Ceauşescu!!! (Care porcărie s-a scris şi s-a sculptat abia abuzând libertatea de după Revoluție.) Faptul că Poetul Național mai există în unele suflete mai miloase este înghițit cu greu în O3, agitându-se chestiunea scaunului rulant pentru odiosul paralitic canonic. Balconul de la Geologie este blestemat să se năruie la trâmbița de bronz leninistă, ca porțile Ierihonului. Ivirea altor scriitori, a lui Mircea Dinescu la Televiziune şi a Anei Blandiana la Radio, în momentul de grație al elicopterizării tiranului doar prin mijloace Româneşti, fără invazie eliberatoare, îi sunt insuportabile Lepidopterei Postromânismului, aşa că după voievozi, sunt persiflați fără cruțare şi disidenții, neexistând mențiune de includerea pe listă-n CFSN a anticomuniştilor!

Se formează astfel pentru Suelin şi Kotofei, imaginea indestructibilă că *întreg CFSN-ul* a regulat Revoluția Română în ceceu, adică şi opozanții la comunism care s-au trezit pe lista lui Iliescu, unii ajungând chiar membri GDS!

Asistăm la o expropriere de imagine a multora şi la o cosmetizare a biografiei unuia singur, cum ar fi baricada personală şi azilul psihiatric pentru manuscrisul TO – moravuri staliniste sadea, ceauşism după ceauşism, fără drept de apel sau de hârtie igienică, care percepute de sufletele pure ale cititorilor cu îngeri păzitori eficienți, se constituie într-un pas gigantic şi sublunar înapoi al Autoelitei, spre lichelizarea ei orwelliană pe nesimțite.

6. Nicolae Labiş – întâiul poet postmodern român

* *Nicolae Labiş – întâiul poet postmodern român*. Poate că merita mai multă atenţie de la puii Păsării cu clonţ de rubin, balta de sânge de pe urmele poetului Nicolae Labiş, în irepetabilitatea aniversării a cincizeci de ani de la probabilul asasinat din panica transferării în România a frământărilor Anului de Dezgheţ 1956, care inflamaseră succesiv Rusia, R.S.S. Moldovenească, Polonia şi Ungaria, venind rândul clujenilor, timişorenilor, bucureştenilor şi bulgarilor să facă ceva, dar în primul rând al moldovenilor, **Albatrosul ucis** îndrăznind, cu Armata Roşie de ocupaţie încă foarte prezentă aici, împotriva ei a recita *Doina* Eminesciană, a cuvânta sub pretext propinator prin localuri de *Basarabia noastră* şi chiar a intona sub absintul blestemaţilor Imnul Naţional *Trăiască Regele!*, care firesc în lumina libertăţii era să figureze libretul lui ca anexă în aniversarul 30 decembrie 1989, la scurtul, cam telegraficul şi efeminatul, urlet leonin de teritorialitate, *Apel către lichele*.

Când Margareta Labiş a început să explice la Gaudeamus 2006 despre cum ajunsese de era jucăuşul Ţumpi, printre prieteni foarte turnători, un Intelectual perfect informat sub totalitarism, eu încă mai speram că Stela Covaci (care avea o lansare simultană) şi Cezar Ivănescu (care avea o editură simultană) se vor alătura evenimentului, fiindcă cine crede că Labiş a fost ucis, fie de comandamentul antirevoluţionar al lui Ceauşescu, format la 30 octombrie 1956, fie de Matrioşkă, citea până nu de mult exaltatul text:

Ivănescu, Cezar; Covaci, Stela: *Timpul asasinilor: documente şi mărturii despre viaţa, moartea şi transfigurarea lui Nicolae Labiş*, Libra, 1997.

Din 2005 încolo, mai are însă de citit lucida mărturie:

Imré Portik – *Hora morţii. Consemnări despre prietenul meu Nicolae Labiş*, Editura Oscar Print, 2005

O extraordinară inversiune de paradigmă care îl reintroduce în manualele şcolare şi în programa de bac prin, dedicată revoltei din 9-10 octombrie a pescarilor Deltei contra cotelor, *Balada* din 21 octombrie budapestan, anul morţii, exact două luni înainte de „accident“ în spaţiul sacru al Pieţii Universităţii şi tot două luni înainte de nemurire, cum se întâmplă cu cifrele la cei chemaţi şi **aleşi**, pe *Nicolae Labiş – întâiul poet postmodern Român*, perfect contemporan, dacă nu şi cu uşor avantaj protocronist faţă de americanii canonici Allen Ginsberg, Gregory Corso, Gary Snyder şi Lawrence Ferlinghetti, care prezentau dezavantajul de nu se fi luptat cu inerţia marxismului, savurându-i doar opiumul.

Iar din 2006, e obligatoriu a consulta, ca să înveţi să te fereşti de filaj, o carte bazată pe documente CNSAS, instituţia care din punct de vedere al multor optzecişti ar putea fi fără pagubă desfiinţată, menţinându-ne încrederea în prieteni şi somnul liniştit, cu vis şi erecţie:

Stela Covaci – *Persecuţia. Mişcarea studenţească anticomunistă Bucureşti, Iaşi (1956-1958)*, Vremea 2006.

* *Ce e bine şi ce-i rău*. În fond, principalul obiectiv operaţional al acestor meditaţii cărtăresciene, care nu mai au nici o legătură cu Mircea şi cu Orbitorul lui, inspirate până la un punct de *Meditaţiile carteziene* ale lui Edmund Husserl mixate cu ale lui Hermann Alexander Graf Keyserling ciudatele *Südamerikanische Meditationen*, este ca pe parcursul lecturii să ne însuşim arta succesului literar, în calitate de **sisteme expert**, de la un praxis de succes orbitor, puşi în situaţii limită, sugerate de imaginarul violent al Românilor, dar şi de durii agenţi literari euroatlantici. De aceea, a observa cum n-a reuşit Labiş în viaţă este egal de instructiv.

* Calităţile psihologice ale luptătorului sunt esenţiale ca să reuşeşti. Ambiţia merge până la depresie şi pareză:

„Timp de aproape patru ani, după terminarea celui de-al doilea volum, mi-am crescut copilul şi a trebuit să supravieţuiesc, aşa că n-am putut scrie nici un rând la roman. Soţia mea ştie în ce stare mizerabilă am fost în acea perioadă: aproape înnebunisem de disperare şi de frustrare. Mă simţeam ca un cal de curse înhămat la căruţă şi nu vedeam nici o ieşire, nici o şansă de a ieşi în larg. Aveam sentimentul că mi-o vor lua toţi înainte, că visul meu literar s-a dus pe apa sâmbetei, că am eşuat lamentabil. Ştiam că pot scrie *Aripa dreaptă*, dar nu mi se dădeau timpul şi liniştea interioară pentru asta.“ (*Cotidianul* 020707)

Altfel era Nicolae Labiş, scrie Stela Covaci:

– Ştia de crimele de la Budapesta, de arestările din ţară. Ne plimbam prin Piaţa Palatului Regal, pe trotuarul din faţa Ministerului de Interne şi îmi şoptea: sub picioarele noastre, în celule întunecoase, zac oameni în lanţuri…

(...)Multe mi le-a mărturisit şi mie atunci, în acea ultimă toamnă. Documentelor incriminatorii le va veni rândul. După tragediile ce au urmat cu el, cu mine, cu alţi tineri de generaţie, se va constata că istoria are răbdare; cu întârzieri mari, se clădeşte adevărul. Pot afirma, cu toată seriozitatea încheierii unui destin personal, în consecinţă, că poetul cel de pe aceleaşi meleaguri de nord ca şi mine, a fost primul cu adevărat disident dintre cei sacrificaţi de către executanţi cruzi în numele unei orânduiri neghioabe şi necruţătoare.

* Este extrem de greu să le explici copiilor nedreptatea, adică homosapul, cum e el făcut, ce e în capul lui, care e concepţia lui. N-aş putea să explic lui Nicolae Labiş de ce Mircea Dinescu şi Cezar Ivănescu nu s-au înţeles, luptând umăr la umăr să-i facă dreptate. Numai Don Cezar a încercat ceva, a scris o carte. Aşteptăm una de la cel ce în a doua scrisoare deschisă către preşedintele bolşevic al Uniunii Scriitorilor, din 22 iunie 1989, când se împlineau aproape 50 de ani de la declanşarea Războiului Sfânt, nu încape îndoială că ştia ca şi mine cum a fost:

– Un regim care l-a ţinut pe V. Voiculescu în cătuşe, care l-a îmbrâncit pe Labiş sub roţile tramvaiului, care i-a obligat pe Blaga şi Arghezi să-şi înghită cuvintele, recidivează acum, onorându-şi vocaţia iniţială de terorism ideologic şi statal.

* Potrivită pentru stilul încrâncenat al lui Mircea Cărtărescu este a se evoca într-un eventual O4 vara de noiembrie a lui 1956, când sub Ion Iliescu, Virgil Trofin şi Nicolae Ceauşescu, iarăşi după un mare moment timişorean, se formau la Bucureşti loturi-loturi din studenţii de la Medicină, Filologie, Drept, Politehnică, Arhitectură, Teatru, duşmani ai poporului, art. 209 Cod Penal, dezvoltatori în RO ai Revoluţiei Maghiare, colegul meu de cancelarie şi catalog Mihai Stere Derdena, student la Filozofie, fiind luat înaintea demonstraţiei programate pentru 15 noiembrie, spre a i se

prilejui în colonia Grindu moartea şi învierea din febra tifoidă, iar Paul Goma în 22 noiembrie, sutele de arestați, miile de epurați având particularitatea de a fi, spre deosebire de **Nicolae Labiş**, <u>nişte cifre, identități nemediatizate</u>.

De aceea, *această* voce trebuia sugrumată *înainte* de a vorbi despre solidaritate.

* Pentru cine ascultă *Serenada* lui Schubert şi regăseşte ce e lirismul din *Lumină de lună*. *Versuri lirice* de Eminescu sau din alți romantici, sau măcar postmodernişti ca Nicolae Labiş, întoarcerea la postromânismul excremențial al lui Cărtărescu e ca de la *BMW merge repede* la *IMGB face ordine*. Şi aceasta, pentru că propensiunea maladivă spre demitizări de personalități nepostmoderniste Mircea nu şi-o reprimă nici în vers, maculând în folos propriu de stand simboluri la care alții s-ar închina. Astfel, despre lună, ne lasă găselnițe tot atât de <u>memorabile</u> precât genialele imagini Eminesciene, dar..., hm! I-auzi: „Luna ese găurită dup-o turlă, ca bacşiş/Pus în palma unui nour" sau „Aşa cum toamna, pe bolta scânteietoare,/apare şoldul plin şi răcoros al lunii". Este ceva levantin aici, dar până şi domnița Chiajna se înfiora legănată în caicul Amadeus, pe Dunăre, sub lună, în raiaua cu delicatese din *ciuperci usturoiete a Giurgiului*, postmodernul Labiş fiind perfect luminat în conştiința sa ecologistă de prognoza că Luna va fi călcată în picioarele Războiului Rece:

Câteodată totuşi, în nopți cu nouri limpezi,
Când flăcări verzi pe sârmă înşiră ultimul tramvai,
La luna astronomică privim sfioşi, alături
De fata caldă şi cu păr bălai.

Neputința de a lua poezia în serios ca marxistul ecologist asasinat Nicolae Labiş generează în postromânismul de azi cel mult memorabile topârcenisme de second hand:

Am crezut şi eu o dată în amor. Am scris o carte
Ce-o găseşti în fişierul galben de la B.C.U.

* *Praxiologic*, ca june scriitor român fracturisto-sexualist, convins de realitățile Epocii Mooye că în viață trebuie să fii cât mai şmecher, nu poți să nu admiri modul în care Mircea Cărtărescu îi „face" atât pe cititorii occidentali cât şi pe segmentul mai nou al publicului cultivat din RO, cu o bibliografie proletară cosmetizată manelist, de amărât şi de persecutat, deşi locuia cu familia sa de mici nomenclaturişti periculoşi bine mersi în blocul Orbitor, fojgăind de securişti şi de fotbalişti la Dinamo Bucureşti, devenind ulterior şi opozant la ceauşism, pătimind aproape cât Coposu, torturat de Securitate şi trecut prin spitalul psihiatric, pentru a deveni firesc participant activ la Aia din Decembrie şi, cu oarecari rețineri vizavi de însemnele cam legionare din balcon, până şi Golan contestatar al lui Iliescu, urlând cu gloata de seară să se facă securiştii mineri, în sprijinul aplicării Punctului 8 al Proclamației de la Timişoara.

* Mircea Cărtărescu nu l-a citit încă pe Portik, ca să-şi dea seama că el este un uzurpator nu numai al lui Eminescu ci şi al lui Labiş, <u>pe martiriul căruia s-a reînnoit Poezia,</u> pe cele mai sănătoase baze, cele **lirice**. *Pe când postmodernismul, profund prozaic, ai cărui poeți sunt de fapt prozatori şi încă umorişti proşti, e un regres.*

* Este şi firesc, când îți proiectezi targetul, să scrii pentru publicul global din WO nu pentru cărpănoşii din RO sau DRO:

– Porniți de la ideea greşită că scriitorii câştigă mai ales din cărți. De fapt câştigurile, chiar băneşti, ale artiştilor sunt colaterale. Artistul câştigă prin cărțile lui în primul rând ceva abstract numit recunoaştere. Aceasta e, indirect, şi sursa de câştiguri „adevărate“: traduceri în străinătate, burse, ecranizări etc.

* Oarecum precum *înainte* din pupincurirea cuplului prezidențial îți scoteai trecerea pe o listă să însoțești, pe banii poporului, echipa națională la vreun mondial.

Aşa se şi explică de ce textul cărtărescian ignoră cu seninătate ceea ce unui Român i se pare o contradicție, cum ar fi contradicția fundamentală a orbirii de la obraz: să fii pui de mic nomenclaturist cu Volgă neagră la scară, locuitor al unui bloc de securişti Dinamo, blocul Banalitatea Răului cel lung cât metroul, şi să te văicăreşti necontenit, ca odioasa şi sinistra mamă antiEminesciană din O3, că n-ai avut ce mânca, compătimind cu boborul, care se vede şi în arhivele TVRL că mai nici unul dintre atitudinarii Intelectuali afirmați în siajul imediat elicopterizării cu spume pe micul ecran a Ceauşeştilor, nu arăta a zek distrofic abia eliberat din Romlag!

Ci a scriitor bolşevic, asimilat în nomenclator printre propagandişti, călăuze, toboşari ai vremurilor noi şi agitatori.

* *Noi scriem doar pentru poeți poezie*! Şefii de promoție filolo de la Direcția a VII-a Literatură sunt de admirat praxiologic, ai ce învăța de la ei, pentru două lovituri de mari strategi culturali, care debusolează şi azi pe artişti, ascunzându-le uşa turnului de fildeş.

Prima fu mutarea Şcolii de Scriitori Marxişti din Kiseleff 10, din fostul Muzeu Toma Stelian cel plin odinioară de gravuri bune, la Filologie, impunând separarea de popor a talentelor prin practicarea unei literaturi ermetice, înalte şi încâlcite, inaccesibile cititorului necalificat, adică Clasei Muncitoare.

Dacă Fabrica de scriitori din Kiseleff se chema abuziv *Mihai Eminescu*, în schimb Facultatea de litere din Str. Edgar Quinet, nr. 5-7, parcursă de majoritatea publiciştilor literari de carieră, s-ar putea chema liniştită *Alexandru Macedonski*, fără jenă putându-şi inscripționa pe felinarul heraldic adevăratul substrat antiEminescian al viziunii al pre-cărtărescianului protocronist în hipermodernitatea sa:

„Toți naştem poeți, dar nu devenim poeți decât aceia carii se formează prin studiu...“

* Întâiul poet postmodern Român, Nicolae Labiş a înțeles ticăloasa manevră a activiştilor şi a dezlănțuit *Lupta cu inerția*, „împotriva viciilor care înfrânează progresul“, „birocratizarea şi sinuciderea etică“, cu observația pălmuitoare a lăbăgelii sinistre în care se vor întroloca toate capodoperele: *Noi scriem doar pentru poeți poezie*!

Gheorghe Tomozei, după impactul cu imagologia pătrunsă la noi după 1989 va conchide: „Labiş este primul poet dizident Român. (…) El anunța o ruptură fioroasă între poezia şi ideologia momentului. Mai mult ca sigur că puşcăria nu i-ar fi fost departe.“

Ci Nicolae Labiş, împins sub tramvai în Piața Universității, anticipând locul şi data masacrului ce va îneca în sângele supt, ca pe o fiară, bolşevismul, a plătit cu viața într-un 21 decembrie, cum îi stă şi bine unui tânăr idealist Român, iar Puii păsării cu clonț de rubin au priceput morala minimalistă că numai prin *servirea stăpânului* ți-o poți asigura decent, curva asta de viață, ea îți poate fi plătită în loc să plăteşti.

* *Lipsa de regret*. A doua lovitură a fost *incredibilă*, aşa cum se proiectează paradigmatic orice scenariu de efect, să nu-ţi vină să crezi că mişelul a cutezat: de la slăvirea voievozilor în stil naţional-bolşevic protocronist s-a trecut exact la contrariul ideatic, la **orientarea postromânistă** a direcţiei noi a literaturii din Epoca Mooye, bazată pe principiul extrapolării dizenteriei ideologice că dacă am avut o istorie de kkt, atunci n-are nici un rost să mai fim Români, deoarece viitorul este al europeanului, adică al americanului, deoarece istoria tocmai se sfârşi, cum a observat primul Fukuyama.

Imediat după elicopterizarea lui Ceauşescu în 22 decembrie 1989, cu PCR cu tot, scriitorii şi artiştii au rămas orfani, rotindu-şi căpşoarele ca nişte viermişori de mătase: *unde este Stăpânul?*

Vai, Stăpânul era la locul lui, doar că se privatizase şi, ca să-şi valorifice prada, capitalul, s-a smerit rău, a întors protocronismul pe dos, plătind *Intelectualul să propovăduiască postromânismul*, deoarece avea nevoie de parteneri externi, care nu puteau concepe Răsăritul decât ca loc unde nu s-a întâmplat nimic, ceea ce era în contradicţie cu discursul unei mândrii naţionale bazate pe iluzia că radiografia istoriei mioritice diferă de a fecalei lui Patapievici.

De aici, lipsa de regret a Autoelitei că nu s-a făcut recuperarea prin autodeterminare a Basarabiei, monarhia bipartidă originară (fără o componentă ţărănistă neputându-se nimici suportabil procentul de Moromeţi şi de Glanetaşi excedentar faţă de standardul euroatlantic), reprimarea bolşevismului sau Luminarea Poporului fie şi prin Emanciparea Cadrelor Didactice, care a devenit o prioritate naţională abia după ce Mircea Cărtărescu şi o grămadă de alţi dascăli pe care se conta, au dezertat din Arhipelagul Şcolar şi nu mai lucrează la noi în sistem, din cauza mizerabilismului salarial, îndreptându-se spre activităţi mai profitabile, chiar cu riscul diminuării libertăţii creatoare sub Noul Stăpân.

* *Poezie lirică şi poezie filologică*. Volumul de debut al întâiului poet postmodern Român ecologist sadea, *Primele iubiri*, este întâmpinat în *România liberă* din 21 octombrie 1956 cu toată cruzimea Intelectuală expertă posibilă în atmosfera anului dezgheţului hruşciovian, al frământărilor poloneze şi al revoluţiei antibolşevice ungare.

Bolnavul, condamnatul George Mărgărit, de a cărui cultură nu se îndoieşte nimeni, îl pocneşte pe Labiş la modul tipic RO-Intelectualiceşte.

Abia venit la Bucureşti, eruditul ieşean student remarcat de George Călinescu e găzduit la Lucian Raicu şi misiunea sa ideologică este în ziar nu a se adresa muncitorilor ci a traduce la niveluri fine, vizând un public cultivat şi recunoscându-se stratificarea Intelectuală, critica troglodiţilor, spirite primare agresive: „ca portretist al constructorului vieţii care i-a pus lira în mână, N. Labiş – vigurosul, înamoratul versului zgrunţuros – e un versificator“, hm! ceea ce n-ar stârni decât zâmbete dacă nu ar fi lovit aici *lirismul însuşi*, adică poietica *poeziei de ocazie*, **inspirate**, a lui Eminescu, anticipându-se cazuistic că „întreţinută prin frământări intime“, poezia debutantului „va duce la repetare, la manieră de autopastişă“ (aş! ar duce de fapt la tăcere dacă nu mai iubeşti!), ceea ce era un îndemn teoretic de mare clasă la o poezie filologică infinită şi nesupărătoare operativ, în ordinea Mallarmé – Valéry, inaccesibilă poporului, scoasă din burtă în proporţii de masă, pentru revistele cele multselecte ale Uniunii Scriitorilor, fără *frământări intime*, după un sistem de reguli strâmte orwelliene, cum creşte şi *Orbitor* ca un prozaic şir de cârnăciori de bere din maşinăria producătoare de text, din maptexul *Postmodernismul românesc*, de aceea şi transferându-se tot pe atunci şcoala de scriitori bolşevici din Kiseleff 10 la

Universitate, contrar proiectului marxist-leninist antiIntelectual, inventându-se un agent de influență foarte înalt calificat, hrănit din impozitarea muncitorilor, țăranilor şi funcționarilor, dar pus la îngrăşat în turnul de fildeş, utilitatea lui fiind că când un Intelectual s-ar fi apucat de Luminarea Poporului ca-n Ungaria, Cehoslovacia sau Polonia, atunci să se poată spune şi scrie de către ofițerii pamfletari că ăla nici nu e scriitor, nu ştie să scrie, n-are talent, ca despre Soljenițîn şi Paul Goma.

* *Narcisist, obsedat de propriile-i himere fantast-vizionare, ai?* Cărțile celui mai bine vândut scriitor român au un plurivers de discursuri, cel autopromoțional fiind printre cele mai judicios proiectate, rezultând cinic şi perfect calculat nişte AKM-uri textuale de eficiență punct țintit punct lovit mai ceva decât la scena de braconaj din *Moartea căprioarei*: până şi un prieten filolo ca Paul Cernat a fost adormit şi uite că se declară acum surprins că, „narcisist, obsedat de propriile-i himere fantast-vizionare", Fluturele Curcubeu al RO-postmodernismului s-a aşezat pe floarea carnivoră a evocării unor *realități*, ca Epoca Cea şi Revoluția Împuşcată, în loc de a continua să fie Columbul unei Americi interioare onirice.

Praxiologic, cea mai mare ispravă a Alergătorului de cursă lungă pare să fie însă gestiunea imaginii de luceafăr pururi tânăr înfăşurat în pixeli, ceea ce însuşi Eminescu n-a reuşit chiar deloc, riscând de timpuriu să fie trecut pe forumurile Cotidianului la Generația expirată, lângă luminătorul poporului critic de artă Dan Hăulică de pildă, pedepsit de cititorii cațavencari poate pentru că a dat, dincoace de Cortină, o revistă perfect sincronizată cu Occidentul, ca *Secolul XX*.

* *Instinctul matern al fanelor*. Nu excelează în amor cardiac poezia cărtăresciană, ci exprimă din creierul scăldat în hormoni mai grabnic disconfortul, nevoia presantă de automatic reglaj al prea-plinului, dar recunoaştem că o performanță de vârf a TO este fidelizarea cititoarelor (trei pătrimi din cumpărătoare) tocmai pe baza bizareriei nesănătoase ideologic că autorul, pe parcursul a trei volume masive, nu este captat de mrejele şi farmecele nici unei ființe umane, feminine sau masculine, contrar lui Proust, potențialul nostru preşedinte postmodern respectând o regulă păzită până şi de Hitler, care observa că idolul mediatic trebuie să fie şi să rămână becher.

De altfel, odată începută în Rodopi, epopeea Badislavilor strămoşi materni era o enigmă pentru publicul cultivat, care se întreba cum va continua Mircea, deoarece dragostea în literatura bulgară şi în Levantul originar stă de obicei sub zodia zădărniciei, iubirile n-au start şi finiş, sunt copleşite de interdicții, ca la Zlatomir Zlatanov, degenerează în milogeală după căldură sufletească, tandrețe şi climat propice creației, la nevroticul Boian Biolcev, sau conduc la exasperare şi la soluții expeditive, ca în opera lui Alexandăr Tomov, unde după un anumit prag de acumulare a frustrărilor şi respingerilor, cu sau fără avertisment, se ajunge pe nesimțite la consolare, punitivă sau nu, în brațele totdeauna primitoare ale altuia.

Ultimul Mare Prozator Postmodern euroatlantic a rezolvat va să zică magistral această cerință de marketing a textului, respingând cu brutalitate amorul romantic Eminescian, ca şi curcubeele labişiene ironizate explicit în Piața Galați, dar *punând la produs în compensație instinctul matern al fanelor*, de la o copertă la alta găsindu-se la discreție, din câteva pagini în câteva pagini, un Mircişor de îngrijit şi de corcolit.

* Precum extraordinara rezistență la foame şi frig a deținutului politic din Romlag a dus cu necesitate la ceauşism, fiind garantată, contrar la ce crede mama lui Mircişor, supraviețuirea pe bază de rații şi de program de calorifere şi lumină a

populației, aşa experimentul cu Şcoala de Publicişti Marxişti a fost generalizat tacit, recrutându-se scriitori de profesie dintre filologi, autobiografia cerută de serviciul de cadre controlat de şefii de promoție reducându-se acum la un de regulă filologic, rareori filozofic, curriculum vitae.

După acest reper cumplit, 21 octombrie 1956, nu mai există la români decât poezie de partid limbistică şi *poezie filologică* lingvistică, **lirismul** fiind prigonit sistematic, aşa că un volum excepțional, de Premiu Nobel necondiționat, ca *Octombrie, Noiembrie, Decembrie* al Anei Blandiana nu s-a putut distinge din clişeele cretine ale promoterilor.

O tragedie națională fiind pentru Neamul Românesc că statutul lirismului s-a înrăutățit după Revoluția Fututã, ideologia postromânismului care a înlocuit prin simplă şi comodă negație pupincurismul ceauşist dizolvându-se odată cu succesul nesperat al asasinării Mitului Eminescian în totala eclipsă de lună care este sexualismul promovat şi de marii făcători de poezie filologică formați la cenaclul Litere de Fluturele amiral al postromânismului, dl Mircea Cărtărescu, pornind de la iluzia greşită New Age privind percepția corporală a Dumnezeirii, cu sexul gândirii sapiențiale, nu cu duhul.

* *Vecinic tânărul Labiş*. Chiar dacă o excelentă politică de imagine conservă un Mircea Cărtărescu vecinic tânăr şi ferice, să nu uităm că el a fost născut de Ştiutori din craniul vreunui Herman gravid ca tuberculele, în anul Labiş 1956, şi că a trecut pe furiş în 2006, binişor ca o pisică, de frumoasa etate de 50 de ani, nesărbătorit prin manifestări naționale şi internaționale zgomotoase şi pe deplin meritate, care s-ar fi putut face la cel mai înalt nivel.

De fapt, în a noastră Mooye Age, Mircişor este numai bun de expediat în forumurile *Cotidianului* la *generația expirată*, dar prevăd că precum cu Lustrația dlui Manolescu din 8 ianuarie 2003 mai degrabă s-ar desființa CNSAS-ul, aşa ar fi şi cu această rubrică în care zice Coca Dospinoiu cocalarilor ei că pulimea îşi dă cu părerea despre câte un Axis Mundi.

* *Cenzura autopublicitară*. Participarea Lepidopterei postromânismului la asasinarea Mitului Eminescian cu ciracii de la Cenaclul Litere este un joc de copil față de viclenia ideologică cu care, în monografia teoretică despre postmodernism, face el *întuneric istoric* să se aprindă big bang, cum bradul con de 1 Decembrie al primarului băsescian sau postbăsescian, explozia colosală pirotehnic a poeziei lunediste.

Adevărul despre Nicolae Labiş, disidentul asasinat în panica Revoluției Maghiare, aruncat sub tramvai puține zile după arestările disidenților Derdena şi Goma, deci în acelaşi demers al intimidării tineretului idealist, şi anume poate pentru vina imediată de a sfida colosul surprins în panică, de a fi recitat – cu ruşii aici – *Doina* Eminesciană, pentru a fi vorbit de Basarabia în public turnător, pentru fronda de a cânta la un absint *Trăiască Regele* şi mai ales pentru inconştiența de a fi un tânăr Intelectual perfect informat sub cenzura stalinistă şi, în fine, pentru situația informativă de a putea fi un potențial lider al studențimii care să deschidă balconul Universității, totul este trecut sub tăcere în *Postmodernismul românesc*, pierzându-se regretabil ocazia de a sublinia că *acesta este primul poet postmodern Român*.

Un tânăr poet postmodern Român de mare talent şi de limpede soartă, perfect contemporan cu americanii Allen Ginsberg, Gregory Corso, Gary Snyder, Lawrence Ferlinghetti şi toți ceilalți, nu numai prin întâiul nostru poem ecologist de geniu, *Moartea căprioarei*, ci şi prin retorica deschisă spre marile aglomerări de cititori (în

timp ce versurile lunediste se pretează mai mult analizei de catedră) şi nu în ultimul rând prin naiva, comuna, credinţă că marxismul e fezabil şi perfectibil.

Dar dacă Labiş este măcar trecut sub tăcere, vai şi amar ce de-a rău îi de labişieni!

Toată acea resurecţie a lirismului adusă de Nichita Stănescu, Ana Blandiana, Ioan Alexandru, Marin Sorescu şi atâţia alţii din anii cât *România literară* era de citit, este executată cu o singură rafală şi expediată în interbelic drept învechită poezie modernistă, cum nu se mai scria nicăieri pe mapamond!

Atunci se face întuneric şi nu se poate să nu remarci cum răsare orbitor principalul beneficiar, Alergătorul de cursă lungă, medaliat atât pentru poezie de Nichi, cât şi pentru proză de Crohu.

* *Rău de tot este* aici nu curajul de a macula concurenţa, deşi între intelectuali, procedura e de esenţă marxist-leninistă şi chiar goebbelsiană – când te gândeşti că miştoul parodic postmodern, cucerind masele, re-scrie *Entartete Kunst*, inclusiv asasinarea expresionismului german, ci supunerea necondiţionată, vechi obicei, a Autoelitei faţă de Noul Stăpân. Modul cum se scrie pe mapamond, luat ca valoare obligatorie, e un mod opresiv, el exprimă dominaţia imperialistă asupra lagărului popoarelor asuprite, cărora li se interzice exprimarea a *ceea ce n-a fost să fie*. Or, exact contrariul – dreptul la ratrapagiu – e plăcut Domnului!

A împodobi satele, târgurile, oraşele şi municipiile noastre doar cu ce artă sucită se făcea pe mapamond după 22 decembrie 1989 ora 12.08, e de permis doar prin sponsorizări particulare, pe când banii de la stat trebuie direcţionaţi, potrivit legii, doar spre opere perfecte, adică perfect sau aproape clasice, ca Mihai Viteazul şi Mihai Eminescu, dreptul la ratrapagiu impunând până şi construcţia unui mall cultural pe Insula de pe Lacul Morii, unde să fie reproduse în mărime naturală capodoperele umanităţii, de la Altamira la Capela Sixtină şi la Ansamblul Pentru Pomenirea Eroilor de la Târgu Jiu.

Asta înseamnă Luminarea Poporului.

* Precum scoaterea lui Nicolae Labiş din manuale, ca şi minimalizarea lui Marin Preda par orchestrate de Direcţia a VII-a Literatură, dacă nu chiar de Direcţia a XII-a Paranormale, în scopul NUP pentru ca scriitorii să nu reînceapă săpăturile privind lichidările, neintimidaţi că ar putea astfel desfiinţa instituţia postmodernă, deci chici, a CNSAS-ului de chirpici, şi, de aceea, totul se face în cea mai desăvârşită linişte mediatică academică, tot cam aşa, dar din cine ştie ce alte motive, nava centrală O2 aproape că a trecut neobservată în 2002 prin strâmtori, deşi **injurierea cortegiului istoric Regal** ar fi trebuit să genereze un scandal monstru critic, măcar pentru nesimţirea care o deosebeşte de cum simte . Mai ales în secvenţa provocatoare meritând foarfecele cenzurii, când, din popor, i se strigă ficţional, deci de către însuşi conferenţiarul Mircea Cărtărescu, *curvarule!* – celui mai iubit domnitor, Alexandru Ioan-Cuza, ale cărui memorii intitulabile *De ce iubim femeile*, s-au pierdut la Heidelberg sau poate că nu s-au scris niciodată din motive de discreţie, pe care numai bărbaţii ficşi le cunosc.

* Ah, acel sufocant 24 mai 2002! Când Mircea Cărtărescu a lansat la Bookarest *Corpul* şi a primit premiul ASPRO totuşi pentru *Jurnal*, având cinismul de a chema un basarabean, pe delicatul erudit Vitalie Ciobanu, desigur fără a-l avertiza pe acest onest membru GDS şi corespondent al Europei Libere că validează în folos transnistrean porcăria de a mânji cu chinoroz voievozii paradei istorice Regale. Iar

învățătura trasă ține de *etern Intelectuala căutare a stăpânului*: din paginile O3 ne va orbi elogiul micului nomenclaturist şi al securistului de omenie, ceea ce şi explică paradoxul român că s-a investit generos într-o publicitate de roman postmodern ca pentru pamperşi.

* *Datoria de a scrie cinci pagini pe zi*. Praxiologic, cine crede că o carieră de scriitor se câştigă printr-un *Travesti* de seară, uşor cum se fac banii şi averile în RO, se înşală. Citez din memorie, din Akasia: „Urmau perioade fără Lulu, de o frumoasă normalitate. Delia, câinele, Peugeot-ul, datoria de-a scrie cinci pagini pe zi în fiecare zi a vieții mele... Listele kilometrice cu scrisori de trimis, telefoane de dat, invitații la simpozioane şi mese rotunde, termene finale pentru articole şi cărți. Vacanțe în munți, mers la dentist, cheltuieli... Drepturi de autor... Le bifam pe măsură ce reuşeam să le rezolv... Apoi, romanele. Investigația mediilor. Calcularea cronologiilor. Îmbinarea poveştilor. Arta combinatorie a situațiilor de viață. Personaje, fiecare cu psihologia lui... Doamne, chinul de a trebui să mai scrii o carte, măcar din când în când!"

Şi după atâta împerechere şi împreunare, vine un spirit dialectic şi te vede *atât geniu cât şi retardat*!

* *Intuiția marelui Arghezi*. Are dreptate Mircea Cărtărescu să i se alăture lui Zigu Ornea în admirație. Praxiologic, este mult de învățat de la Arghezi despre lucrul bine făcut, deoarece a reuşit, din închisoarea suferită pentru colaboraționism, să extragă celebrele *Flori de mucegai*; a avut poziții rebele în BOR, părăsind călugăria şi fiind un precursor al atitudinarilor recenți, jigniți în orientarea lor religioasă de tragerea clopotelor din zvonițe în week-end şi preferând muzică New Age celei psaltice; a scris însă degeaba pamfletul *Baroane!* anticipând că i se va pune o vorbă bună sub bolşevici pentru curriculumul antifascist, dar s-a înşelat, nici poezia putrefacției, nici putrefacția poeziei nu i-au fost iertate, nu de alta dar *ținta era ca şi azi, nu ideologică, ci de nimicire a valorilor pe care* ***s-ar fi putut baza*** *Neamul Românesc*, politică de care era perfect conştient, când s-au dus pe la el mai mulți tineri scriitori marxişti, el nedând ca rezistent pungă cu cireşe decât lui Nicolae Labiş, întâiul nostru poet postmodern.

* *Sinuciderea etică*. Casa Poporului, ca un uriaş tramvai caragialesc, cu mârțoage norii.

Ci Labiş chiar a priceput ceva din marxism când lămurea radiofonic de aur creşterea în trepte dialectice a lirismului său: nivelul senzorial (războiul, seceta), cunoaşterea (biruind dogmatismul şi birocrația), nivelul etic. Deci va urma: *Lupta cu inerția*, „împotriva viciilor care înfrânează progresul", adică „birocratizarea şi sinuciderea etică", ceea ce ar însemna însuşirea marilor învățături ale anului galițian antibolşevic 1956.

Urmarea: Casa Poporului strivindu-te! Cine te crezi? Nimeni nu va şti ultimul tău an de viață: şlefuirea manuscriselor, zgribulit, la Palatul Telefoanelor, prin săli de aşteptare, neavând casă, într-un oraş impropriu pentru lirism. În locurile de înnoptare deconspirate, proscrisul Labiş e hărțuit de sectorist şi odată sare pe geam, aşa că, de ziua lui, în 2 decembrie 1956, şchioapătă. Firea însă nu i s-a schimbat şi nici n-o să i-o schimbe sinuciderea etică de mai multe ori a Intelectualității.

* Până la Mântuire, principalul este să supraviețuieşti.

O întrebare greu de acceptat este cât de postmodernist este Mircea Cărtărescu! Dacă e măcar cât a fost Nicolae Labiş cu al lui re-scrieri *Cozma Răcoare*, *Albatrosul ucis*, *Mioriţa* sau *Meşterul*.

Cine ia în serios trimiterile şi chiar se omoară să-l descifreze pe fostul ca Băsescu matelot Thomas Pynchon în *Gravity's Rainbow*, 1973, text anticipând cyberpunkismul, constată cu stupoare că există şi autori care se pot lipsi de imagine publică şi de accesibilitate, chiar dacă sexul, drogul, cultura populară, istoria şi discursul tehnico-ştiinţific sunt procesate literar.

În metaficţiune şi autoreferenţialitate, John Barth, prin *Lost in the Funhouse*, 1968, iarăşi a mers nepoliticos de departe faţă de cititor.

Poate că mai mare este revoluţia adusă de Cărtărescu în Literatura Română declasând turnul de fildeş în atelier producător de marfă supusă legilor pieţii, prin declaraţii prozaice precum: *„Occidentul“, adică edituri din mai multe ţări vestice, nu mă publică pentru ochii mei frumoşi, nici pentru ideile mele, nici pentru ce reprezint (nu mă reprezint decât pe mine însumi), ci fiindcă speră să-mi vândă cărţile*.

* Asemeni lui Mircea, Nicolae Labiş s-a ferit să-i elogieze pe marii noştri voievozi, atât de frică să nu ajungă ca naţionalist în vreun lagăr, cât şi din motive de concepţie marxist-postmodernistă despre sfârşitul istoriei odată cu bombardamentele anglo-americane asupra Dresdei. Căci nu numai prin lipsa Roller de respect pentru voievozi este postmodernismul o revenire cultă şi democrată la estetica cincizecistă: poezia care umblă în blugi pe stradă, narativitate, degradarea metaforei neînţelese de muncitori şi ţărani din poziţia dominantă, acţiunea de tip critico-teoretic din interiorul operei (metatextualitate lăudând metoda realismului socialist), băşcălia, chiciul fără chiloţi, satira şi umorul, intertextualitatea (aluzie culturală, citat, colaj, pastişă, parodie chiar, totul raportat la realizările URSS). Poemul lung, agresiv, gângav, maiakovskian, miştocar, „dovedind o dexteritate prozodică şi lexicală ieşită din comun“, aluzii culturale leninist-jdanoviste şi mai ales autoreferenţialitate (acea lăbăgeală propagandistică referitoare la fericirea colhoznică existentă numai în text).

Nu mai lipsesc decât naivii ca Labiş, care să ia poezia şi literatura în serios, ca moduri de existenţă, nu ca moduri de producţie a textului destinat după o mică sinucidere etică multiplicării şi vânzării.

* De notat că manualul alternativ Manolescu de clasa a XII-a, care prezintă tineretului în 2007, pe ecologiştii americani beatnici luptători cu inerţia Allen Ginsberg, Gregory Corso, Gary Snyder şi Lawrence Ferlinghetti, pioneri peste Ocean la aceeaşi înnoire a poeziei ce o aprinsese la noi persecutatul Nicolae Labiş, întâiul nostru poet postmodern, de pe aceleaşi poziţii ale marxismului idealist, e de aşteptat a fi completat de un proiect editorial cu opera completă a acestor 4 precursori, în ediţii bilingve, pentru publicul cultivat şi pentru popor, creându-se astfel facilităţi autorilor de referate să practice, în toate bibliotecile şcolare sau parohiale, literatura cea mai bine comparată.

* *Dizolvarea RO şi DRO în WO*. Ca scriitor Român, adică nădăjduind a fi primit în preafericita Autoelită, ideal este în managementul carierei să te separi de popor, să concepi şi să expulzezi cât mai departe de scumpa noastră Capitală, cum voia să plece şi Labiş, ori la Mălini, ori la singurul lui prieten de nădejde, un ungur, Portik Imré, la Covasna, făcând orice, dar absolut orice, numai să ţi se dea *timp de cea mai bună calitate*, cum au avut Mircea, T. O. Bobe sau Daniel Vighi la Schloss Solitude, în edificiul baroc în formă de cochilie americană, *într-una din cele mai*

frumoase perioade din viața mea, o perioadă idilică, dintre plimbările călare de farmec băsescian prin păduri negre istoria națională şi Revoluția Fututä văzându-se într-o hidoşenie de țepe de să nu mai aştepți nimic după Epoca Mooye decât dizolvarea RO şi DRO în WO!

* Pici siderat când detectezi *arta cărtărescianǎ de a-şi face cărțile să se vândă una pe alta:* uneori, un text anunță pe celălalt, alteori face trimiteri la diferite opusuri, şi oricum, totul se clatină halucinant în jurul imaginii autorului idealist concentrat perpetuu în actul cumva faraonic al scrisului unei singure cărți, „Operele Complete", cu un cotor de 8 decimetri. Simptomatic mi se pare – şi compar cu o partidă a marelui şahist Bobby Fischer, cel tot atât de prigonit de ai săi precât Eminescu de noi, unde nu ştiam şi nu voi şti dacă a întrevăzut sau nu peste 18 mutări poziția decisivă a unui cal – o *intervenție* a lui Mircea despre catedrala în derâdere numită îndeobşte a „mânuirii neamului", căreia îi propune la mişto ca amplasament… terasa de sus a Intercontinentalului!

Ei bine, în O3, ani buni mai târziu, constat că elementele de avangardă ale noii religii sex-spiritualiste bardo-psihedelice îşi pun *fluturele ozeneului divin* tocmai în curcubeul gravitațional al acestui hotel sfânt, Intercontinentalul, pentru privatizarea căruia dimpreună cu hotelul Lido pare acum retrospectiv că s-a murit la Revoluție şi ale cărui virtuți de acumulator energetic sunt bine cunoscute de toți radiestezişti din RO, bivolarişti sau nu, oricum tot în acest spațiu aranjându-se într-un 10 decembrie 1956 accidentul tânărului idealist Nicolae Labiş, care se va încăpățâna să moară abia într-un ales 21 decembrie.

* *Biblioteca Primus*. Oricum, viitorul e al conurbației cosmopolite Giurgiu-Russe, al dialogului interculinar dintre alivenci, dolongaci şi tiramisu, nici Românii şi nici bulgarii neputându-se opune evoluției economice naturale a euroregiunii binecuvântate în care încă se mai socotesc majoritari, ba chiar stăpâni.

Dar asta nu-i scuteşte pe Intelectualii bucureşteni de datoria de a nu fi nechezoli, adică nişte profitori gălăgioşi de nişte facilități, fără să dea şi la popor din ceea ce au acumulat ei.

Ca extremă urgență fiind de refăcut prin donații de la burghezia de merit, în cartierul Vitan, Biblioteca Primus, a lui Aurel Covaci şi a lui Nicolae Labiş, ulterior astfel de *cabinete de lectură* având a se înmulți în toată Zona Maha, împlinindu-se un mai vechi vis regal de a importa *halele de citit* pe care le văzuse H. Sanielevici la nemți, preconizându-se Regal vetre luminoase şi la Români.

Căci chiar dacă poezia celui asasinat în anul 1956 nu era suficient de filolo din pricina excesului de lirism, măcar este exemplară viața acestuia, *căutarea cărților* oricât de interzise, sfidând Partidul, Securitatea şi Matrioşka.

* *Prioritatea Infrastructurii Intelectuale*. Fenomenul Nicolae Labiş, apariția sa miraculoasă în acea Florență tot cu F, Fălticenii, în pofida epurării bibliotecilor, cu toată sârma ghimpată sovietică şi înainte de încheierea derulării proiectului exterminării elitei Regale în scopul nimicirii Neamului Românesc, a unui tânăr poet pre-postmodern, adică cripto-marxist şi contestatar, perfect sincron, prin pateticele sale poeme lungi, cu beatnicii din State, a determinat pe călăii culturii noastre din Epoca Dej să transfere ireversibil funcția formativă de scriitori şi de critici de la Şcoala Elementară de Literatură Bolşevică Kiseleff nr.10, taman unde îi era locul ei firesc, la Filologie.

Dacă cel mai bun produs al volierei de scriitori dejiste a fost întâiul nostru poet postmodern, Nicolae Labiş, în schimb pepiniera *filologică* de scriitori şi crescătoria de critici *literari* de la Universitate se pot lăuda azi că cel mai bun produs al lor din Epoca Cea, scriitorul român Mircea Cărtărescu, este conform promoterilor cel mai bine clasat vreodată român în cursa pentru nobelizare.

De unde reiese cât de fertil este a te preocupa de formarea cadrelor, aminte luând la Misia Noastră Culturală în Europa şi Civilizatorie în Răsărit.

Iată de ce Autoelita la putere trebuie să ia în considerare importanța investiției în Infrastructura Intelectuală, adică să înțeleagă că totul e să ai librării şi biblioteci, pe bază de proiecte nerambursabile, fiindcă talente se nasc la noi duium.

* *Librăriile*, câte sunt, se adresează **publicului bogat**, nu cititorului de performanță, căutător de texte insipide! Iar biblioteci nu-s pentru Partidul Amărâților, să ducă pensionarul o viață demnă.

Situația intelectualului e mai rea decât în România Regală. Înainte de a se apuca de politicieni, Autoelita trebuia să se ocupe de propria ei reproducere, adică de Infrastructura Intelectuală, de care beneficiind şi Filantropul Mizericordios, nu numai Liceanul Neascultător sau Profesorul Ştiecarte, am avea acum chiar în RO, nu numai în DRO, un tineret idealista, a cărui venire se apropie totuşi vertiginos şi implacabil ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic.

* Praxiologic, ceea ce are de învățat mai folositor tânărul scriitor român de la Mircea Cărtărescu este nu atât *cum* să scrie, pentru că noi avem chiar pentru cine n-are nimic de spus o valoroasă *şcoală filologică de literatură*, în locul celei bolşevice din Kiseleff 10, ci pe ce căi să-şi promoveze cu succes imaginea în Occident, strategie indirectă care i-ar asigura şi în Țară, instantaneu, imunitatea, validarea şi vânzările.

Ipoteza de lucru este că întotdeauna poți să-ți cosmetizezi zdravăn CV-ul, apropiindu-l de clişeele de mult aprobate privind scriitorul de valoare din Est, şi aceasta pentru că cititorul euroatlantic, chiar profesionist fiind, nu va sta să se documenteze despre amărâta istorie RO – nici nu va avea unde chiar la Bucureşti – şi va lua drept absolut exacte informațiile din manuscrisul tradus, confundând cea mai josnică istorie cu cea mai înaltă ficțiune postmodernă! De aceea, amărâtul nu va afla mai nimic din 3O despre opozanții noştri eroici la bolşevism, de Mişcarea Națională de Rezistență, de studenții generației Labiş, de minerii lui Costică Dobre, țăranii necolectivizabili, sindicatele libere anterioare Solidarității, cutremurătorul Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, Radu Filipescu, László Tőkés, Gheorghe Ursu, Vasile Paraschiv sau Liviu Babeş, dar va lua foarte în serios inovația din O2, prin care Mircea Cărtărescu începe a include în încâlcita urzeală a Textului *firul orbitor al discursului autopromoțional*.

* Suntem informați astfel că neverosimilul Ştiutor Herman, care dăruindu-se prea mult gândirii sapiențiale va dobândi un fel de uter în căpățână, cerut în spiritul autodotărilor din Ceaushima de silogismul simetric că dacă emisferele cerebrale la homosap pot fi ca testiculele, atunci din motive de corectitudine politică ele pot fi şi ovare cu tot ce anexe şi anexite mai trebuie, ei bine, acest vagabond halucinat, ajuns paznic kafkian de şantier la Casa Poporului, ar fi fost luat la Securitate pentru... sabotaj, temă de fapt dejistă, epuizată de Marin Preda, mai degrabă fiind însă *legendă* acoperind prezentarea la raport a marşrutizatului, în garsonieră găsindu-i-se un manuscris de la vecini, adică Manuscrisul lui Mircişor, încredințat cu atâta naivitate,

tipică scriitorului român optzecist, şi un tablou de valoare inestimabilă, cum vor fi tot mai multe pe inventarul marchizelor baronilor noştri.

Cititoarea euroatlantică Suelin, întinsă leneşă pe canapea la televizor, află, aşteptând telenuvela preferată *Inimă de țigan*, că după o săptămână a fost săltat şi Mircea însuşi, aşa că evident ea se simte solidară cu acest nou Şalamov-Soljenițîn: „stăteam pe bancheta maşinii miliției şi priveam printre zăbrele lumea bucureşteană, ruinată, cenuşie, distrusă, fețele posomorite pe lângă care treceam, Daciile cu tabla strâmbă pe care le depăşeam“. Umplându-se de respect toată, rezonând la relatarea gen Paul Goma că „au fost apoi interogatoriul, criza mea epileptică (de care nu vreau să-mi aduc aminte), spitalul psihiatric“ (!!!) sau pe cele însângerate relatări încă şi mai autopromoționale din O3, despre implicarea revoluționarului antibolşevic Mircea Cărtărescu la o Baricadă, fotografiat de securişti deghizați în bătrâne consiliere prezidențiale, cu fete murindu-i în brațe, locul masacrului fiind însă plasat absolut aiurea, la dracu-n praznic, nedocumentat datorită scrisului la Schloss Solitude numai din memorie, pe undeva pe lângă cofetăria de la Athenée Palace!

* Iacă dar cum lucrează o adevărată Autoelită postmodernă! Mircea nu este numai beneficiarul Asasinării Mitului Eminescian, ci el substituie treptat, pentru lectorul occidental, <u>pe toți disidenții români</u>, care de regulă nu s-au putut adapta la democrație, spre deosebire de puii de nomenclaturişti şi de puicuțele de interlopi, cari au deprins lesne de ce derapaje să se ferească.

Însă genialitatea acestei strategii literare înaripate *se vede orbitor abia pe plan intern*, unde insuportabilele încercări prin care a trecut Fluturele amiral al postromânismului inhibă orice interes literar pentru cum vor fi fost lichidați Labiş în anul Budapestei 1956 şi Preda în anul Gdanskului 1980, uitarea obştească a acestor primi scriitori postmodernişti ai noştri privilegiindu-l tot pe Alergătorul de cursă lungă, încât a ajuns să devină pentru cel mai influent critic cel mai important fenomen literar postbelic.

* Este un *Kitsch* banal să cauți prin poşete să afli de ce s-au iubit părinții, fiindcă fără destin, e ca la câini, chestiune de feromoni.

Mai curat e să te întrebi de ce tocmai în 1956, când l-au curățat pe Nicolae Labiş, pe primul poet Român postmodern cu o conştiință ecologistă fără pereche într-o – cum dictează Coca Dospinoiu cocalarilor comentarii – țară de porci, unde mistreții se împuşcă în rații de câte 400 o dată.

* Generația Ligii Culturale nu a greşit văzându-ne ca pe italieni, francezi şi spanioli, adică apți pentru cea mai înaltă civilizație şi capabili a ne îndeplini Misia Culturală, în RO şi-n WO, ca frații noştri de Gintă Latină. De aceea, scriitorii Români de talent cât al lui Labiş sau al lui Preda sunt supărător de numeroşi, iar a te menține în top e un chin, trebuie mereu să supralicitezi, precum politicienii, între două idei alegând-o tocmai pe-aia care-ți aduce mai mulți simpatizanți, chiar dacă ea este un neadevăr.

De aici şi declarații cum ar fi că ce l-a impresionat la maxim în viață a fost contemporaneitatea cu Revoluția Fututã şi cu atacul terorist din 11 septembrie, sau că Eminescu n-a fost luetic (boală lumească la care poporul e milos!) <u>ci pur şi simplu nebun</u> (exact cum a zis Macedonski, atrăgându-şi atâta binemeritată ură literară), sau că **geniu** azi nici nu poate exista, nu convine Autoelitei, ci doar nişte meseriaşi care îşi respectă clientele, un Lenin postmodern şi fesenist exclamând absolut egal între Appassionata şi Vali Vijelie că ce mari minuni pot făptui ciolovecii!

* *O sarcină de onoare* pentru postmodernismul românesc, pentru postromânism în general, este ca în spaţiul încă viran dinspre Spitalul Colţea Bucureşti să nu se privatizeze vreun cleptocrat comerciant de lux, ci să se realizeze un monument compatibil cu noua estetică *readymade*, lansată nu de mult de unii edili pe Şoseaua Colentina prin transformarea în statuie a unei avionete.

Este spaţiu destul aici pentru a se aduce dacă nu o locomotivă optzecistă măcar un tramvai autentic sau a se reconstitui unul, de model ca al aceluia de-a slujit de instrument ucigaş în noaptea de 9 spre 10 decembrie 1956 asupra celui dintâi poet postmodern Român, Nicolae Labiş, contemporan cu americanii Allen Ginsberg, Gregory Corso, Gary Snyder şi Lawrence Ferlinghetti, ale căror busturi ar putea să se vadă la geamuri.

* *Exerciţiu de atac*. Să se argumenteze deconstrucţia-demolarea lui Labiş, dispariţia sa din manualele şcolare, nu prin apucăturile vânătoreşti ale cleptocraţiei şi ale burgheziei de merit, servite neecologic de filologi, ci prezentându-se către părinţi avantajele acestei politici nou-canonice sub forma <u>protecţiei aripii Emo a Generaţiei Pupici</u>, câte un Licean Neascultător, care ar mai citi, putând prezenta tropisme spre a-l imita pe Labiş, cum Esenin avea nostalgia unui sfârşit ca al lui Puşkin, nefiind prea limpede dacă Labişul rus, în tot decembrie, 1925, chiar figura pe registrul bine controlat de cekişti al scriitorilor găzduiţi la Hotelul Angleterre, când s-a produs decesul prin sinucidere, sau doar a fost adus în cameră cadavrul.

* *Exerciţiu de simulare cum a fost.* Să se simuleze la un Castel documentarea despre o Revoluţie şi să se preleveze de la Timişoara ce declară istoricului Marius Mioc dl Gliguţă Traian, împuşcat la baza gâtului, în 18 decembrie 1989, pe treptele Catedralei Ortodoxe ctitorite de Regele Mihai, rescriindu-se puţin O3 şi chiar momentul labişian al postmodernismului:

– A doua zi am aflat că tot la Catedrală a fost omorât şi vecinul meu Nemţoc Marius. Se pare că el a fost împuşcat ceva mai devreme, poate de la el erau bălţile de sânge pe care le văzusem.

După căderea lui Ceauşescu am fost la spital să-mi pansez rana

În 1990 am fost chemat la Tribunalul Militar unde au fost judecaţi miliţienii învinuiţi că au tras la catedrală. Eu l-am descris exact pe cel care a tras, dar nu l-am văzut în boxa acuzaţilor. Toţi învinuiţii la proces au fost eliberaţi.

După proces, în februarie 1991 treceam pe zebra de la prefectură. Un tramvai a trecut prin faţă, iar din spate am fost împins între vagoane de doi indivizi care apoi au dispărut. În urma acestui accident am mai stat o lună în spital. (Cf. Marius Mioc – *Revoluţia din Timişoara,* Ed. Sedona, 1999, p.42)

* *Publicul euroatlantic este adevărata ţintă.* Ai zice că, dragi elevi, critica reiterată enervant a protocronismului, a dacismului şi a naţionalismului mitraliază o presă a naţional-comunismului postmodern, adică postceauşist, pe care de la Schloss Solitude, unde priapismul Intelectual creativ vine de la sine, nu se vede că a cam dispărut din chioşc, poate prin genocidul pensionarilor în Epoca Mooye, iar pe la Târguri se vede microscopică ghereta romancierului Pavel Coruţ în comparaţie cu imperiul dlui Liiceanu.

Aş! Nu risipeşte fluturele de aur nobil polono-evreu şi bulgar al postmodernismului românesc muniţia şi timpul şi frunza de dud, ca să se bată cu morile de vânt ale naţionalismului din RO, blegit de tot, pus cu botul pe labe atâta

vreme cât fotbalul tricolor rămâne incalificabil la marile competiții planetare sau nimerește în grupele cele mai infernale.

Publicul euroatlantic este adevărata țintă! Un public în stare să sponsorizeze orice eroică acțiune de civilizare a triburilor din Marea Galiție, în scopul de a evita apariția unui nou totalitarism, fie prin aplicarea greșită a marxismului, fie prin negarea nazistă a „genialității“ acestuia.

* *Pentru veleitar*. Textul ca textul, mai iei de la unul, de la altul, iese un aluat ininteligibil și dai șpagă la un promoter să ți-l laude sau unui juriu să ți-l premieze, ba că ești un nou Labiș, ba că ești un nou Preda, ba că poți deveni un fel de Mircea Cărtărescu. Cum reduci însă decalajul, cum reușești a-l egala pe Mircea, nu în ce scrie, fiindcă oricum nu prea e citit, ci în calitatea excepțională a lansărilor și a interviurilor?

„Eu am început prin a mă gândi să scriu o carte de 1.000 de pagini, apoi m-am gândit la titlul «Orbitor», care să încapă pe cotor. Este o carte în formă de fluture, așa cum și planșele din testul de personalitate au formă de fluturi. Cartea mea ar trebui privită ca un test de personalitate. Cea mai bună metodă de citire a acestei cărți este ghicitul în ea, fiind inutilă o hermeneutică, pentru că nu are un cifru, în ea se poate ghici propria noastră personalitate.“

Un adevărat profesionist! Plus experiența greu de recuperat a călătoriilor, plus limbile străine, plus baza de relații, plus publicul cultivat, fesenist, manelar și global euroatlantic!

E prea târziu, caută alt rival!

7. Marin Preda – întâiul prozator postmodern român

* *Temă pentru doctorat*. Pornind de la premiza că Moromete nu e un țăran, ci tot un Victor Petrini, un **Intelectual** re-constituit cu mijloacele realismului țărănesc sovietic de ocupație, când cenzura te trimitea la Canal dacă inventai un cărturar neodios, să se demonstreze că Marin Preda este întâiul prozator postmodern român, lucru confirmat şi de procedeele narative bazate, într-o eră a ticăloşilor, pe „manuscrisul monstruos" al texistenței totuşi nefătătătoare de cuvinte din *Cel mai iubit dintre pământeni* – roman a cărui virulență antibolşevică şi antisecuristă face din auroralul TO o polilоghie publicabilă de către tovarăşul Popescu-Dumnezeu în proporție de 85%, ceea ce se încadrează în standardul de toleranță curent al Epocii Cea.

Cercetarea se va instrumenta cu mijloacele literaturii comparate şi ale imagologiei prosopagnozice structuraliste, evidențiindu-se protocronist înapoierea prozei americane cincizeciste a epicului infrastructurii rutiere, față de spațiul literar al Alergătorului de cursă lungă asasinat, mon cher, la Mogoşoaia, într-un context labişian, când tensiunile sindicale şi papale din Polonia catolică nu permiteau şefilor noştri de promoție din Securitate şi Matrioşkă să tolereze în 1980, după numai trei ani, un nou Goma făcând pe viteazul ucrainean Ilia Muromeț în sudul Galiției Mari nelevantine, după ce o pățise cu postmodernul antiamerican Soljenițîn, care exploatase şi el matricea stilistică a satului:

– N-am să spun că aveam cine ştie ce plan precis, dar un lucru îl intuiam, îl presimțeam cu claritate: mujicul ăsta de Ivan Denisovici nu putea să-i lase indiferenți nici pe mujicul superior care era Aleksandr Tvardovski, nici pe mujicul suprem, Nikita Hruşciov. Aşa s-a şi întâmplat: la urma urmei, nici poezia, nici chiar politica n-au fost acelea care au hotărât soarta povestirii mele, ci tocmai această substanță funciarmente țărănească, atât de batjocorită, asuprită, ponegrită la noi începând de la Marea Cotitură, şi chiar şi mai dinainte. (Cf. *Vițelul şi stejarul,* Humanitas, 2002, vol. 1, p. 30)

* *Despre hemografie*. Nu e mare deosebire între a scrie cu tine însuți ca Nichita Stănescu şi a pretinde că nu poți relata decât despre tine Totul, ceea ce echivalează cu argumentarea slujirii oricărui Stăpân, căci nu mai poți combate sistemul concentraționar pe motiv că nu ți-a făcut ție pielea abajur! Nu avem însă un site pentru fani şi fane, cu detalii de bucătărie duhnind a tocană, cum oferă majoritatea scriitorilor de carieră mondială, dimpotrivă una din marile performanțe ale lui Mircea Cărtărescu este că *şi-a apărat cu o mare eficiență intimitatea* şi, biografic, e tot atât de enigmatic precât matelotul Thomas Pynchon, cel care şi-a făcut publicitate din refuzul publicității, nearătându-şi vreodată chipul de îngâmfat scriitor profesionist spurcatelor videocamere ale timpului nostru.

Cine a tăiat prin navetă Capitala pe din două, în anii optzecismului, ştie că *Povestirile despre Bucureşti* ale lui Radu Paraschivescu conțin mai mult adevăr uman decât *Orbitor*-ul cărtărescian.

Nu ştim însă despre Mircea însuşi cât adevăr este în Mircişor sau în Mircione al prietenilor, altfel zis dacă în TO avem amintiri din copilărie în sensul lui Ion Creangă, adică *reconstituire*, sau avem cu totul altceva, anume ***re-construcție***, cum se văzu în O3 că a procedat cu Revoluția Împuşcată, pe care o livrează clientului occidental cum îi place, ca Revoluție futeşă şi, evident, Futută.

De aceea, nu vom lua în sens păunescian părinții ca Părinți, ci vom vedea în cuplul cincizecist bazat pe mama covorăreasă, Ană Roşculeț abia fofilată de la Tântava în Colentina lui Paraschiv Moromete, mai mult o re-scriere a excepționalei nuvele a lui Marin Preda, vomată de tânărul prozator în inconştiență şi deriziune, precum poemele lui A. E. Baconsky despre ascuțirea luptei de clasă, fiind vorba de o stahanovistă filatoare țărăncuță la oraş, căreia nu-i prea place la film *pentru că se termină prea repede scrisul şi nu poate silabisi replicile*, dar ajunge în *happy end* la Congresul Intelectualilor pentru Pace în țara lui Chopin, lângă Picasso, Sartre, Aragon şi ceilalți nepedepsiți colaboraționişti cu totalitarismul marxist şi Căgăbăul lui.

Nu ştim, de asemenea, cât adevăr este în celelalte opusuri din sistem scrise la persoana întâi, persoana cea mai personală dar de maxim efect de sinceritate!

Şi nici nu ne interesează! După cum, nefiind securişti, nu ne băgăm botul în conținutul jurnalelor, chiar publicate de autorul însuşi.

* *Dar pentru a scrie ca Marin Preda îți trebuie oase de romancier*. Nu după 1989 şi-a făcut maestrul Mircea Cărtărescu <u>o cultură ştiințifică</u>, noile biblioteci aducând altceva: budism, teozofie, New Age, *mind games*, ITC, gândire sapiențială. Quasarii îi apar peste calea ferată foarte devreme, cum am constatat ca viitor Unic Cititor încă din burduful autobuzului 109.

Tocmai de aceea se întâmplă în *poietica* lui ceva ce-l năuceşte pe imitator: lecturile au fost rumegate cândva şi textul curge acum ca firul de mătase:

„Scrisul este pentru mine un drog, un drog psihedelic. Scriu cu atâta plăcere, deoarece în timp ce scriu am viziuni. De aceea scriu mereu de mână, deoarece în acest fel durează mai mult, iar personajele şi figurile au suficient timp să se contureze şi să ia formă în scris."

„Într-un fel, cărțile mele nici nu-mi aparțin şi n-am de ce să fiu mândru de ele.

Ele sunt scrise în caiete, de mână, de la un capăt la altul, fără ştersături sau inversări de fraze şi capitole. Vă stau la dispoziție cu manuscrisul *Levantului*, sau cu caietele *Orbitorului*. De multe ori m-am simțit un instrument de scris în mâna altcuiva. Dar de câte ori am încercat să scriu singur am ratat, şi paginile s-au dus pe canal, luând urma copiilor avortați"

Ceea ce confirmă Jörg Plath – *The eight or nine A5 notebooks are covered in blue handwriting, almost without corrections* – vizitând apartamentul de la etajul cinci din blocul Banalitatea Răului de pe Şoseaua Ştefan cel Mare, Mircea mărturisindu-i: *I wrote as if in a trance, without a plan or preliminary studies. Nobody believes me, but wait, I'll fetch the manuscript.*

Rămâne ca Academia Română, chiar dacă scriitorul Cărtărescu n-o prea interesează cât n-a luat Nobelul, să se zbată şi să se bată <u>pentru achiziționarea acestor caiete</u> şi a le facsimila precum pe ale Poetului Național, în scopul formării în cultul muncii cinstite a tineretului idealist.

* *Eroul Civilizator*. Chiar dacă nu este un luminător explicit al poporului, neaducându-ne din peregrinările sale un documentat *Caminante* ca Octavian Paler, nici mărturisindu-se cine este şi ce vrea, ca Marin Preda cel din *Viața ca o pradă*, Mircea Cărtărescu editorialistul a binemeritat de la Patrie ca Erou Civilizator.

Evident, cel mai profund ne-a civilizat crisalida prin firul narativ *oniric-halucinatoriu* al TO, bazele teoretice ale sărmanului visător Dionis fiind astăzi depăşite, deşi aspirațiile spre aceleaşi performanțe privind jocul de-a spațiu-timpul rămân, ba chiar se diversifică, desigur, într-un Parnas concurențial, animatoarea TV Mihaela Rădulescu având în sincronia Epocii Mooye aspirații spre o idealitate similară cu a lui Mircişor când notează că „Poți să visezi cu ochii deschişi şi să iubeşti cu ochii închişi“, într-un singur oximoron arahnologic fiind tatuat întreg traseul cărtărescian de la pre-nostalgicul paradisiac volum *Visul* la bestsellerul madrigal *De ce iubim femeile*, totul explicându-se prin preferințele selecte ale autoarei când citeşte, cum ar fi Don Quijote, sud-americanii (Llosa, Marquez şi Isabel Allende), ruşii mei şi mulți autori români (Liiceanu, Cărtărescu, Agopian, Pleşu, Eliade...), ceea ce şi explică atitudinea de mare intelectuală de toată stima când a avut curajul revoluționar singular de a da cuvânt Mariei-France Ionesco, cu indignare venită să apere memoria tatălui în cotita RO.

* Indubitabil, stilul epopeii metatextual-parodice *Orbitor* corespunde stilului noilor noastre vremi, aşa cum le-a descris Marin Preda în eseul *Era Ticăloşilor*, care poate să fi fost divulgarea locului manuscrisului însuşi mobilul crimei din anul ales să înceapă optzecismul, 1980.

De aceea, este vrednic de damnare cine nu-i admiră autorului uriaşele construcții onirice, maternitatea cu giganți pentru Herman, ce fac din Casa Poporului un moft din chirpici, prostul gust al indecenței introspective şi descriptive de inscripții şi enunțuri obscene, la urma urmei fireşti într-o şcoală pentru puii de om, precum şi procedee insolite, cum ar fi bulgarizarea şi apoi polono-evreizarea discursului mitic al megaromanului, pe când istoria Neamului Românesc se prigoneşte, şi mai ales să învățăm să fim şmecheri, *observând siderați cum se creează o biografie de rezistent prin poezie, de disident, de opozant, de amărât, de persecutat, de erou martir al Revoluției futate din prima seară în futelnița ceceului.*

* *Botnițele postromânismului*. Marin Preda, ajungând cenzor tânăr al lui Zaharia Stancu, fără să-l mai întrebe *tai?*, i-a forfecat scena botnițelor din *Desculț*, cu mențiunea că *ce, suntem popor de idioți?*

Proza şi mai ales publicistica Fluturelui postmodernismului românesc este plină de „botnițe“, la o lectură atentă găsindu-se cu nemiluita exagerări interesând Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), fondat virtual de Camelian Propinațiu, puțin înainte de sihăstrire, ghicind în noiembrie 2007, la Gaudeamus, intenția unor neofascişti de a devasta lăcaşul romanic din Gallese reconstituit de marele artist antibolşevic Camilian Demetrescu, cum au şi cutezat în ianuarie 1979, marxistele Brigate Rosse, pedepsind în siajul Paul Goma „trădarea“ lagărului fericirii.

De exemplu, fermecat de stilul său perfect filologiceşte, nu observi la pagina 215 din O3 *exagerarea* următoare:

„Unitățile militare lucrau cu pierderi planificate: în fiecare an mureau, şi la M.A.N., şi la M.A.I., în jur de zece soldați la fiecare unitate, fie că se sinucideau în gardă, când aveau în încărcător cartuşe de război, fie că primeau un glonț între umeri, ca din întâmplare, la tragerile de noapte, sau erau, mai rar, ce-i drept, împuşcați de nişte brute de ofițeri.“

Dacă înmulțeşti cu 10 numărul unităților nu e exclus să obții mai mulți morți decât s-au jertfit pentru Reîntregirea Neamului în Războiul Sfânt.

* *Vremurile Marin Preda* şi Editura Viaţa Românească s-au schimbat, un asemenea titlu nici nu mai e de dorit de americani în postistorie, iar statuia lui Caragiale a fugit. Nu bursa de la Schloss Solitude, pe care au mai avut-o şi T. O. Bobe sau Daniel Vighi, declanşează suspiciunea unei situaţii cu totul neobişnuite pentru scriitoraşul român, martir al tranziţiei, care de regulă scrie şi apoi face bărcuţă poemul şi-i dă drumul pe Dunăre în portul Giurgiu, să se ia la întrecere cu motonava Amadeus.

Facerea textului nu a pornit de la perspectiva de a dospi în sertar sau în fişet din lipsă de editor, difuzare şi public, ci de la *certitudinea* pregătirii, simultane expulziei, a unui debordant mecanism publicitar, ca pentru pamperşi, în RO, relativizând orice critică şi, mai ales, de la anticiparea traducerii sale pentru pieţe WO de mult mai mare interes, pieţe cerând *confirmarea* imaginii exotice despre istoria şi revoluţia de kkt a Românilor precum şi întărirea *mitului autorului* erou civilizator postmodernist, eventual cu biografie de amărât, disident anticeauşist şi chiar viteaz care a stat cu capul sub gloanţe.

* *Moromete perpendicular pe Kirciul ştiinţific*. Ţăranul mozaicar fluşturatic, care prin 1970 uitându-se excitat la Luna plină, aplica descoperirile NASA comentând într-o staţie de transportaţi în comun dintre Balaci şi Siliştea-Gumeşti, ca la Bloomington, că sfera cucerită de americani e ca femeia, în faţă caldă şi la cur rece, nu numai că explicase exhaustiv termodialectica iubirilor hetero, ci şi descoperise postmodernismul, pe urmele lui Labiş şi Preda, deschizându-i robinetul fluture la adevărata autenticitate, neluând adică în serios pretenţia ştiinţei Nobelilor de **a explica** lucrarea lui Dumnezeu, doar pentru că a ajuns ea, Savanta Cercetare-Dezvoltare, un pic mai capabilă azi să omoare lumea, pe autostrăzi, la tembelizor sau prin obezitate.

Moromete, uitându-se chiorâş la albiliţă, la fluturele de varză călită *Acherontia atropos*, cu greu ar accepta să înoate în stilul fluture printre sloganurile aduse de Catrina de la predică, de la Popa Panda de la biserică, după ce a spovedit-o pe profa Coca Dospinoiu:

– Fluturele a inventat sufletul uman. Suntem omizi şi vom deveni fluturi... Suntem fiinţe cu metamorfoză, deja construite pentru mântuire. Doar cu două aripi fluturele îşi poate lua zborul perpendicular pe univers.

* Bancurile neselectate, reproduse fără jenă în toată stupiditatea lor, pot veni de acolo că, scriindu-şi Mircea O3 cu ochii pe Marin Preda, prin comparaţie cu *Delirul*, această proză a sa de reconstituire istorică pe bază doar de familia lui compusă dintr-un fel de nomenclaturist şi dintr-un fel de informatoare, în blocul *Banalitatea Răului*, i s-a părut insipidă, lipsită de substanţă epică, de personaje simpatice, de dialog.

Dar nu putea nici să nu se diferenţieze de periculosul ţăran francez.

Iată de ce cred că nu s-ar fi ajuns în corzi, de să recurgi la bancuri imbecile în epoca post-Bulă, dacă o parte din investiţiile şi eforturile făcute pentru demolarea lui Eminescu s-ar fi direcţionat în 1998 şi spre Marin Preda, împotriva căruia nu s-a reuşit niciodată o coaliţie de prestigiul celei din *Dilema 265*, desigur şi de frica lui Cezar Ivănescu.

* Ca Român, dacă nu eşti nici Bisisică, nici gherlan, nici un gugulan tânăr idealist de 8 puncte timişorene, nu poţi să nu fii entuziasmat de *cum să faci*, de procedeele cărtăresciene de a seduce domniţa întinsă leneşă pe canapea cu mitul persecutatului politic, premiat totuşi de Uniunea Scriitorilor şi suficient de semnificativ publicat şi promovat până în 1989, nereieşind deloc literatură de sertar

după Revo şi mirându-se cititorii de poziția ambiguă la evenimente, favorabilă fesenismului.

Nici dracu nu va verifica-n colibele negrilor la New Orleans sau în acvariile din Amsterdamul lui Culianu şi nici la Villa Serbelloni de la Bellagio pe malul lacului Como, dacă a fost Mircişor Victor Petrini al nostru torturat de Securitate (care ca Intelectual nici nu-şi vrea propriul dosar!) sau chitanțele adeveritoare „e-adevărat: ai mei au plătit de cinci ori pân-acum pentru mine amenda pentru parazitism, de cinci ori câte opt mii de lei pentru mine, şi-ar fi putut cumpăra o casă cu banii ăştia", ca şi statul cu capul sub gloanțe la baricadă sau la Metrou (când alți revoluționari cu concepții mai brucaniene despre stupiditatea poporului i-o trăgeau sub coadă Revoluției Române-n ceceu).

* *Esența texistenței*. **Autoelita** este o adunătură periculoasă pentru popor, care sprijină, cu suprema ei autoritate Intelectuală şi morală, drept cel mai bun roman al Epocilor Dej, Cea şi Moo, nu bestsellerul *Cel mai iubit dintre pământeni*, al primului prozator român postmodern, Marin Preda, ci un grupaj de *1400 pagini care fac abstracție de deținutul politic şi de victimele totalitarismului marxist*, dintre fanii cei mai prețioşi ai Fluturelui Postmodernismului, <u>puiul de nomenclaturist</u> regăsindu-şi părinții sau bunicii evocați prin familia lui Costel Goangă, <u>puiul de securist</u> – în delicioasa familie a Esterei Hirsch-Stănilă, numai <u>puiuțul de deținut politic</u> rămânând, ca un câine râios prigonit de toți bodyguarzii, la poarta de moschee a binecuvântatului text, despre care nici nu se poate pălăvrăgi critic deoarece e proiectat pentru vânzare, pentru „ghicit" în el misterul cutremurător că de la 11 decembrie 2000 încoace trec anii şi nouă tot nu ni s-a adus la cunoştință oficial <u>falimentul civic al Mişcării Atitudinare</u>, triumful cleptocrației şi biruința pluralismului garantat UE asupra democrației, pluralismul fiind o asigurare că nu te mai arestează nimeni pe criteriul de clasă dar nici pentru corupție, pe când_democrația, *că o idee bună se poate implementa* (= *esența texistenței)*, pentru că cetățenii se preocupă de viața publică, reeducați cu adevărat după Emanciparea Cadrelor Didactice.

* *O nouă gnoză, publicitară*. Cel mai bine vândut scriitor român *ştie* despre seducție atâta meserie încât nu poți avea pentru el decât o prietenie îndrăgostită, dar nu ca jovialul Micu pentru pățitul Petrini, aşa că nu-i poți face decât declarații de iubire, ca unui Stăpân de la care aştepți un salariu fix motivant, bonuri de masă şi bonusuri din vânzări, care ți se cuvin pe baze morale, deoarece <u>criticându-i derapajele postromâniste</u> nu-l înveți tu să scrie, pentru c-a învățat el prin imitație din familie, de mic, **surprinzând frământările sufleteşti ale destalinizării lui tăticu şi nedumeririle acestui nobil creier virgin la legionarismul roşu al național-comunismului ceauşist**, dar îi faci o neobişnuită publicitate şi mai ales îl ajuți să-şi regleze strategiile literare, cum e şi presa utilă guvernului pentru mântuirea poporului.

* De sub talpa de tanc a ocupantul sovietic, ridicarea deplină a capului se va fi făcut la noi odată cu *Declarația* din aprilie 1964, prin care comuniştii români se declarau neutri în cearta celor sovietici cu cei chinezi. Chiar şi atunci, trupul angelic al românismului pâlpâia în întregimea ființei sale. În acelaşi an 1964, când la Bucureşti se implementa național-comunismul, începe a se mişca şi Chişinăul: Revista **Nistru** publică poemul *Legământ,* dedicat de tânărul Poet Național Grigore Vieru lui Mihai Eminescu.

* *Postmodernismul occidental este în realitate un post-soljenițism*, <u>după cum în RO, este un postpaulgomism</u>, însăşi inventarea Cenaclului de Luni eşalonându-se exact joi 3 martie 1977, tocmai spre a le da studenților o preocupare, organizându-li-se ştiințific timpul liber de *să nu se angajeze* cumva, ca Intelectualii unguri, cehoslovaci şi polonezi, în Luminarea Poporului, care era prioritatea națională.

Postmodernismul a crescut, aşadar, ca un vis de fată, în breşa, în gaura dată bolşevismului românesc de marele disident Paul Goma, împlinind profeția genialului poet Nichita Stănescu cel elegiac cum că în orice scobitură ți se va pune un zeu.

Şi <u>aceasta</u> este atunci fisura care scoate din mode şi actualitate nu numai multe pagini cărtăresciene ci şi *El Hombre reciente* al lui Patapievici, aproape în întregime, prin incultura sau nesimțirea unor nedisidenți de a nu cuprinde în bibliografia bestsellerului nici pe Soljenițîn, nici pe Şalamov, nici pe Goma, nici pe Cioran, nici măcar pe Țuțea, de te întrebi creştineşte *cu a cui putere face el toate minunile astea?*

* Postmodernismul era tolerat în Epoca Cea deoarece <u>băşcălia duce la şpagă, iar metaromanul la şantaj</u>, rezultând consens, nu sinucidere sau Revoluție, însă perpetuarea până la glorie a acestui curent în Epoca Mooye are o explicație orbitor de simplă: prin superficialitatea lejerității lui ca de lenjerie feminină el îmbracă cel mai bine formele opulente ale veselei noastre Corupții de azi, când Liberty se reduce pe nevăzute la Libresse, drapând-o suportabil ca şi cum nici n-ar fi o problemă.

* *Gemenii luminii*. Minunându-te de monotonia cărtăresciană de a nu-şi modifica scrisul datorând ceva Revoluției sau Manifestației din Piața Universității, te resemnezi că era chiar firească o diviziune a muncii, unii să-şi amâne opera făcând pe talibanii antibolşevici iar alții, mai şmecheri, să şi-o continue, detaşându-se în managementul carierei.

Totuşi, dacă Mircea Cărtărescu s-a mulțumit doar cu a privi spre balconul Golanilor, speriindu-se de icoana BOR şi de *dublul chip Eminescian*, e posibil ca imagologii şi anchetatorii psihanalişti să deducă din acest dublu chip care-l intimida însăşi geneza interioară a narativei *Orbitorului*, care operează cu gemeni, începe cu despărțirea lor misterioasă şi sfârşeşte atomizat apocaliptic cu reunificarea familiei, nu cu reîntregirea la Prut a Neamului.

Dar tot în străfundurile inconştientului maptexului, a maşinăriei producătoare de text, aflăm mathesisul universal al lui Coelho, aprinderea luminii prin frecare, în subteranele şi abatajele ființei, a securiştilor unii de alții, însăşi inspirația divină pentru titlul *Orbitor* în anamnesisul arhetipal venind de acolo că *o dată cu alte zeci de mii de oameni ce priveau spre balconul de la Geologie, am scandat şi eu până la răguşeală «Securiştii-n mină, să ne dea lumină!»*

Geamănul lui Mircea în acest caz este Marian Munteanu, un fel de Rimbaud de care nu auzise până atunci nimeni, încât te întrebi de nişte prodigioase consecințe dacă lider al MPU ar fi fost cel mai bine cotat dintre tinerii scriitori optzecişti, Mircea Cărtărescu, prin a cărui portavoce oranj s-ar fi exprimat delicios şi Marin Preda, şi Nicolae Labiş, predecesorii săi în postmodernismul serios, poate mai creştea atunci şi capacitatea Golanilor de a se adresa unui public vast!

* *Fluturii Proorocului Apocalipsului de Bucureşti*. O, Doamne, cine nu-şi aminteşte, la auzul cuvântul *Levant*, un episod de mare lirism bucureştean fanariot, cum izbucneşte ciuma-n *Principele* celui mai important prozator de Bucureşti, în afară de Mircea Cărtărescu şi de Marin Preda al *Delirului*, regretatul Eugen Barbu, acum printre îngerii lui Pleşu, maestrul realismului magic balcanic corintic!

E un suspans prelungit ca-n filme haiduceşti, când se răpesc fecioarele sau fecioriile elevelor, şi din seninul nocturn prevestitor a secetă şi a spirit primar agresiv şi a apocalipsă orbitoare de la obraz, deodată:

– O nuntire de fluturi, parcă neclintiți, duşi de o secretă mişcare spre fântânile Principelui umbri lumina lunii. Întâi veniră cei cu aripile ca pucioasa, galbeni şi uşori, iradiind în noapte, tăind aerul în miliarde de felii, erau fluturi amiral, fluturi-lămâiță, albiliță, fluturii cerului şi fluturi de sidef, vestind zorii ce nu se mai arătau. Păreau frumoşi, mulți cum erau şi plutind uşor deasupra caselor, apoi învăluiră pomii şi coroanele lor odată se prăbuşiră într-o devorare lacomă şi rămaseră pustii şi iar înfloriră în strălucirea lor mirată când norul cel galben se ridică deasupra palatului. Aripile galbene erau străvezii, ai fi putut vedea înțepătura albastră a stelelor prin ele, dar în această frumusețe totul se duse, la fel de încet, cu aceeaşi tainică mişcare, cum ai muta vag lumina.

Şi scriitură şi delir naratologic găsim din plin la acest odios bolşevic slugoi al ceauşismului, lecția literaturilor latino-americane celor mirifice e pe deplin învățată.

Plus încă ceva, cu desăvârşire nepotrivit cu superficialitatea postmodernistă: *documentarea*! În baza ei, Bucureştiul e Bucureşti la Eugen Barbu, pe când al lui Mircea ai zice că seamănă cu Havana, Pretoria şi Saigon.

Operă colectivă sau nu, *Principele* ne-a lăsat acei sateliți recitibili şi azi, *Caietele*, cele mai interesante de la ale lui Eminescu încoace, încât te şi miri ce îi urnea pe artişti şi scriitori sub totalitarism să-şi facă bine treaba, în absența concurenței acerbe în rău din soțietatea deşchisă, dacă nu altceva decât Idealizarea Misie Culturale şi iubirea național-comunistă de Neamul Românesc.

De aceea, pute a *Principe*, a răfuială cu un principe/prinț, şi scena de amor de la Belaggio, desfăşurată-n O3 doar cu puțin sub nivelul princiar, dar oricum la nivel aristocratic şi fără chiloți, pe viermi de mătase *Bombix mori*, parodiind parcă celebrul *Memento mori* hugoliano-Eminescian.

* *Nu pe autori ci pe teme şi motive*. Iată de ce, faptul că geneza exterioară a *Orbitorului* este o continuare, o ducere mai departe cronologic – desigur inconştientă în adâncurile locuibile ca Floreasca ale Gropii lui Ouatu – a operei bucureştene a lui Eugen Barbu, pe când geneza interioară ține de disperarea din *Levantul* şi *Visul chimeric* de a nu putea depăşi ca geniu simulant geniul natural al Poetului Național, ne face să credem că, dincolo de previzibilul tsunami publicitar, nici monumentala *Istorie critică a literaturii române*, a autorului manifestului *Imposibila lustrație*, care dă cadou securiştilor Revoluția şi Tranziția, cum alții au dat Românii de peste Prut Căgăbăului, nu e chiar ceea ce ne trebuia, deoarece nici unul dintre pământeni nu-şi poate lăuda critic adversarul literar, şi cum trebuie, sau ce trebuie făcut mai departe, adică nu să continui de la 1941 încoace, fiindcă ți s-ar reproşa că ai luat ca reper Războiul Sfânt, ne-a arătat tot comunistul optimist George Călinescu, anume să operezi cu smerenie depersonalizantă, ca-n *Universul Poeziei*, <u>nu pe autori ci pe teme şi motive</u>, cum au evoluat ele, grea şi migăloasă analiză-sinteză ce nu este de neconceput azi, când beneficiem în toate serviciile de tehnologia informației şi a comunicațiilor, iar personalitatea e un moft.

* <u>Ce mă învață Marin Preda</u> este adevărul Vieții, nu *adevărul* din cărți, nici adevărul părții comerciale striptease din mine. Până unde merge abjecția în prietenie şi în politică şi în zarcă. De ce iubim femeile în Era Ticăloşilor şi la ce trebuie să ne aşteptăm noi, bărbații Neamului, de la unele dintre ele, cu deosebire de la refugiatele din Basarabia, ca rusoaica balerină Matilda de la Ansamblul MAI ce aştepta tramvaiul

morții lui Labiş, deşi eu văd în miştoul ce face Victor Petrini de basarabeni o lamentabilă încercare, fie şi subconştientă, a scriitorului înfricoşat după *Delirul*, de a se pune bine cu Căgăbăul şi cu alte forțe. Cum să duci *totdeauna* o viață independentă, fără Stăpân. Cum să scrii la momentul potrivit *Delirul*. Cum să fii postmodern în modul de a muri, repetând pe acelaşi Labiş în conflictul cu Pasărea cu clonț de rubin. Etcetera.

De la Mircea Cărtărescu, prin personificare şi prin antiteză, deoarece n-a făcut observație romanescă pe navetă luând 109, stând ca boustrophedonul catoptromant înghesuit între scolopendrele futeşe şi țâțoase de la APACA, după Frucola de la Garofița, şi nefiind capabil, ca halucinat, a crea tipuri şi faună balzaciană, ci doar nişte cuvinte țărani puțind abstract a usturoi, sub fanarioți precum sub bolşevici, fără amănuntul semnificativ, eu ar trebui să aştept de la dânsul cel mult o listă de cărți fundamentale, dar uite că nu mi-o dă nici pe-aia, indispensabilă când o să ne desfrânăm în noua Bibliotecă Națională, referințele de prin interviuri fiind doar capodopere obligatorii!

Ca filolog, ca teoretician precum Umberto Eco, ar trebui atunci, vei spune, *să mă învețe măcar cum să scriu*, dar nici asta nu e adevărat!

N-ai decât să încerci TU să scrii mai bine, în noua ta vilă chici de procuror de pe Lacul Morii de la Snagov, decât Mircea Cărtărescu la Bellagio sau la Castel, şi vei constata cu surprindere că nu vei dobândi nici pe departe acelaşi succes, nici măcar dacă prin excesul de postromânism antivoievodal, adică antiEminescian, îți umfli pectoralii, arătând a Geniu Înaripat.

Şi atunci tot ce te poate învăța Cel mai bine vândut scriitor român este doar să îți alegi judicios Stăpânul, acel Stăpân care să facă *cel mai mult* pentru promovarea ta, încât să dăruieşti Literaturii Române acel Nobel pe care ea îl merită încă de pe vremea când ar fi împlinit Eminescu 51 de ani.

* *Ce îl învață Marin Preda pe Mircea Cărtărescu*. Mai întâi, că disperarea duce la hemeralopie, la pierderea vederii în întunericul epocii şi la comoditatea de a te metamorfoza dintr-un fluture într-un vierme *făcător de cuvinte*. Că tu scrii o expresie verbală şi că Istoria literară citeşte altceva. Că e suficient să supraviețuiască – firesc ca maeştri şi doctrinari ai compromisului! – morții tale, numai o mână de duşmani influenți şi, în pofida a cum te recepta publicul, drept opozant la totalitarism hăituit nu numai de Securitate ci şi de Matrioşkă, pentru trecerea Prutului în *Delirul*, să ți se construiască sistematic, îndelungat şi durabil, o imagine de dogmatic marxist împuțit de origine țărănească, născut fără bibliotecă în bordeiaş bordei bordei.

Numai că Dumnezeu nu doarme şi Adevărul se exprimă prin cine nu gândeşti şi prin cine nici nu gândeşte că e pixul providențial.

În definitiv, în TO, Mircea tot vorbeşte în dodii despre celălalt geamăn, construindu-i o legendă de legionar străin necreditabilă, ar râde şi ultimul tablagiu securist de ea. Este limpede că numele Victor e predestinat şi că Autorul, precum scribii sacri, nu ştie cui împrumută vocea sa naratologică de bariton.

Tot decorul fastuos de la Casa Poporului, sub ploaia de raze şi explozia de fulgere globulare fotbalistice banale şi nişte kirlieni ce vin de la portretul astral al Luceafărului, cum a indicat tâlcuitorului pista slujitorul Domnului antiEminescianul Chivu prin coperta Dilematică de februarie, nu sunt decât omagiu şi aşteptare şi *mea culpa* în cazul turnătorilor şi torționarilor, fiindcă cel ce vine, cel ce se întoarce la reîntregirea familiei nu e decât Deținutul Politic, cel mai iubit dintre pământeni, avem în finalul din *Orbitor. Aripa dreaptă* apoteoza unui Victor, iar în acest Victor noi trebuie să citim Victor Petrini, însăşi reconcilierea națională şi consensul iliescian de

la alegerile din 11 decembrie 2000, pe drumul integrării europene, fiind de neînchipuit dacă puiul de nomenclaturist şi puiul de deţinut politic nu merg ţinându-se de mână să caute jucării stricate în gunoaiele de la Glina.

* *Ceva de spus*. O bizarerie tipic postmodernistă, dar psihanalitic descinsă din ambiţia lui Mircişor de a-şi birui şi umili printr-o carieră internaţională încuiatul tată tiranic, chiar pe terenul scrisului, că era şi el gazetar, la *Steagul Roşu*, este faptul că spre, deosebire de Eminescu, la Cel mai bine vândut autor român se manifestă – în *Orbitor*, *Travesti* şi altele – brusc şi din nimic *ambiţia goală de a fi scriitor*. Cum altul se face karatist sau chirurg sau notar. Apar şi exerciţii zilnice, să te menţii în formă!

Nu există mai întâi revelaţia a *ceva de spus*, care să pretindă apoi a te califica la şcoala de scriitori de la filologie, de care un deţinător de univers Intelectual ca Marin Preda nici n-a avut nevoie. Nu apare întâi mesajul, acel ceva de urlat în stradă, care să justifice noul mod de viaţă şi asta înseamnă că de fapt ne prozaizează epopeea naţională următoarea fenomenologie a degenerescenţei de la Aron Pumnu încoace: 1) noi avem ceva de spus, 2) noi avem ceva de scris, 3) noi avem ceva de vândut!

* *Castrarea idealismului*. De fapt, în a nu parcurge lungul Golden Gate spre postmodernism, adică de la *noi avem ceva de spus* tocmai la *noi avem ceva de vândut* s-a pitulat şi taina idealistă că de ce ai noştri tineri antiEminescieni euroatlantici percep ca „idioate“ versurile unioniştilor, anume fiindcă dinspre Basarabia ni se solicită idealist, până şi de – e drept, acuzat că-şi vinde ţara – un Grigore Vieru în poemul **Vremuri**, însăşi <u>încălcarea regulilor economiei de piaţă</u>: *Iată şi/ Ţărani cu mere, veniţi/ Tocmai din satul meu de la Prut./ În Piaţa Matache din Bucureşti/ Stau merele noastre/ Ruşinoase şi umilite/ Printre banane – printre aceşti/ Căcăţei auriţi/ Înşiraţi pe tarabe./ Nimeni nu vrea să cumpere Basarabia...*

Altminteri, asimilarea poeticii postmoderne e perfectă, ca-n curcubeul lui Cărtărescu din Piaţa Galaţi, mai puţin castrarea tricoloră a idealismului.

* *Un activist care-şi permite să-şi ţină nevasta casnică*. În anul ales 1980 Marin Preda s-a dus de la noi ca să se poată afirma optezeciştii drept cărăuşi mai departe a cuceririlor sale în materie de libertate literară a criticii bolşevismului desantat în România după ce am pierdut Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945). Spre surpriza oricărui cercetător, de la radicalitatea din *Cel mai iubit dintre pământeni*, noi dăm mereu înapoi ca racul, ajungând în 2007, prin O3, până la <u>elogiul securistului de omenie</u> şi al <u>micului nomenclaturist cinstit</u> care a crezut în marxism, în colhoz şi în noua revoluţie agrară.

Personal, până la întunecatul Gaudeamus 2007, nu am avut *orbitor* revelaţia dezinteresului Molotov-Ribbentrop al Autoelitei faţă de Basarabia, dovedit prin demolarea cultului unionist de pe Bâc, bazat pe Eminescu şi Ştefan cel Mare. Nici la constituirea acestei elite atitudinare ca emanaţie a nomenclaturii de Eşalon Doi sau Trei sau chiar Unu mare importanţă n-am dat, până să constat, ca şi cum m-ar fi suduit cineva de neamuri, că familia ficţională ce epitomizează din blocul dinamovist Banalitatea Răului suferinţele noastre sub totalitarism e *a unui activist care-şi permite să-şi ţină nevasta casnică*. În fine, nu m-am obişnuit încă a avea sentimente de recunoştinţă faţă de Securitatea noastră, care călăuzită de şefii ei de promoţie a proiectat şi implementat Revoluţia Futută, ne-a scăpat de comunism şi ne dă economia de piaţă, pluralism, precum şi cultură de cel mai bun gust, aplicând doar criteriul estetic.

* *Temă de licență*. Pornind de la şopârla unei covorărese „că şi securiştii sunt oameni, bea şi ei câte-o cafeluță naturală, mai fumează câte-un Kent, mai citeşte «Cel mai iubit dintre pământeni»..., de', cine poate oase roade, cine nu, nici carne moale...“ (O3, 31) să se investigheze discursul postcomunist denigrator asupra memoriei lui Marin Preda, marele prozator citit de toată lumea în anii optzecişti ca disident antibolşevic, posibil martir despre care există suspiciunea că, mai mult pentru *Delirul*, ar fi fost lichidat, ca şi Nicolae Labiş, de către Matrioşkă, adică de un fel de securitate româno-sovietică, ipotetică dar cu efect omorâtor, expunerea extraselor din cărți, periodice şi emisiuni structurându-se semnificativ ca o executare inertică în gol a unor directive de la Direcția VII Literatură, lansate încă din epoca preoptzecistă a urmăririi informative a Editorului, dar pentru care mecanismul opritor s-a defectat la Revoluție.

Să se menționeze expresiv în concluziile finale că nu poate fi votat drept canonic nici un demers critic care nu menționează pentru Marin Preda tipul de lectură anticolhoz al operei sale sub bolşevism.

Şi să nu se uite că nici memorialistica Romlagului, nici degradarea optzecistă a umorului în băşcălie manelară, nu au dat pagini mai corosive despre activist, propagandist şi securit, mai uşor memorabile pe înțeles de către popor.

* *Nu, nu este uşor să fii cel mai mediatizat*, mai promovat şi mai bine vândut scriitor român. Un manşon de ură, din partea veleitarilor, dar şi acea ură abstractă de tip Moarte Intelectualilor! specifică societății postmoderne dacă nu se face Luminarea Poporului sau Emanciparea Cadrelor Didactice, s-a coagulat de mult în jurul aurei sale, protejându-l pe Mircea de înveninatele săgeți venite în permanență din toate direcțiile, trimise din toate pozițiile.

În aceste condiții, o uşoară crispare te cuprinde ca exeget, tinzi să simplifici argumentele, să fii şi tu brutal!

Marin Preda, în *Cel mai iubit dintre pământeni*, intimidează ca un doberman bine hrănit atacurile maidanezilor şi ale javrelor hămesite: prin metoda savuroasă şi postmodernă de a descrie ospețe sardanapalice Chateaubriand, accesibile doar scriitorilor colaboraționişti, în seceta României ocupate de Armata Roşie şi desantiştii ei, după ce am pierdut Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945).

La 23 Mai 2006, printr-o intervenție intitulată *Volodea, aşa cum îl ştiu eu*, Mircea Cărtărescu pune la punct scurt, contondent, leninist, cu argumentul recunoaşterii occidentale a autorității, controversa legată de cine e românul ALES să condamne comunismul ca şef de comisie al preşedintelui Băsescu – vreun deținut politic sau Volodea? Evident Volodea!

Fără a sta de palavre cu adversarul, Mircea îşi aminteşte la intimidare boierească de o bursă Rockefeller trăită la Bellagio, în nordul Italiei, pe malul lacului Como, la faimoasa vilă Serbelloni, „într-un peisaj care nu era de pe acest pământ“, folosit în O3 ca decor pentru înnobilarea polono-evreiască prin sex cu Ştiutori convergenți spre Cititorul Unic, a ziaristului agrar Costel, *Vater des Ich-Erzählers*.

Răsfăț regesc cu piscină întregit de revelația că s-a scăldat şi Volodea Tismăneanu în acel lux, anume *fără a ascunde în cartea de oaspeți că e din România!*

După care subliniere de mare merit, urmează argumente de portret moral, profesional şi antidiscriminatorii, care reflectă parțial un complex de inferioritate ca de la fiu de gazetar agricol, cum ar rezulta din TO, față de fiul unui tov Leonte fost în Brigăzile Internaționale şi la Radio Moscova, apoi dir. adj. la Editura Politică, azi Humanitas, şeful catedrei de Marxism-Leninism la Universitatea Bucureşti, dar şi la

Fabrica de activişti Jdanov, redactor la varianta română pentru revista lui Stalin *Problemele păcii şi socialismului*.

* *Laudă liberalului Nicolae Manolescu*. Ceea ce, impunând pe Volodea în fruntea Comisiei Tismăneanu, vrea să spună Mircea, dar nu pridideşte din cauza esteticii postmoderniste, pentru care a optat cu o inconştiență inexplicabilă la un romancier aşa de calculat, este că totalitarismul bolşevic din România a fost de o eficiență de lansaj cosmic.

Această megaperformanță înseamnă că sub Dej au fost lichidați sau reeducați mai toți politicienii de calitate Regală identificabili şi, pe bază de dosar, urmaşii lor au fost împiedicați să le continue activitatea şi să realizeze măcar Luminarea Poporului. Dar nici sub Cea, după extinderea Romlagului la întreaga țară – când România s-a ocupat singură, cum ne exprima Paul Goma, nu s-a renunțat la această politică de asasinare a viitorului. Urmărirea potențialilor politicieni Regali prin sistemul turnătoriei şi prin metode specifice a continuat cu aceeaşi asiduitate. Aşa că după Revoluția Fututã-n ceceu, chiar dacă au reapărut partidele istorice, ca mânătărcile după tempestă, ele erau doar nişte fantome, nişte siluete de tir, fiind de presupus că majoritatea bătrânilor influenți vor fi fost obligați să aleagă, la eliberarea din temnițe, între turnătorie şi cimitir.

După cum se ştie, *formele fără fond* aduse de tineretul idealist de la 1848, au fost umplute ulterior, dinspre satul Românesc spre oraş, de intelectualitatea de calitate Regală, fiind transformate printr-o muncă necurmată în prestigioase instituții europene, care au funcționat perfect.

Megaintelectualii români au ratat însă facerea Monarhiei Bipartide, ca şi Luminarea Poporului sau Recuperarea Basarabiei.

Ei nu s-au înscris nici la țărănişti şi nici măcar la liberali, ei au preferat să alerge pe tuşă în chiloței negri, făcând pe arbitrii, cu excepția dlui Nicolae Manolescu, pe care însă tinerii optzecişti nu l-au urmat în bloc, rămânând şi în ziua de azi datori Clasei Muncitoare, pentru asistența neacordată ei atât înainte de elicopterizarea Ceauşeştilor cât şi mai îndeosebi după.

* De prisos să mai spunem că mai există şi alte păreri, dar nu e rău să cităm, ca alt tip de discurs, cum se exprimă anticipat sceptic, în studiul său *Lolek, Bolek şi „elitele“*, publicat la 3 mai 2006 în *New York Magazin*, dl Valerian Stan:

– Tocmai l-am văzut la televizor pe Vladimir Tismăneanu, alesul lui Băsescu în fruntea Comisiei prezidențiale de analiză a dictaturii comuniste, într-un dialog cu Ion Cristoiu – fostul său tovarăş de convingeri comuniste, în presa trecutului regim. Fiu al tatălui său (un stalinist sinistru), dar şi un privilegiat al regimului pe care este presupus a-l „analiza“, Tismăneanu a explicat senin că alegerea sa este să se vorbească nu despre un „proces al comunismului“ ci despre „decomunizare“, şi nu despre „regimul comunist criminal“, ci despre „regimul comunist ilegitim“.

Important praxiologic e că ideea de a descrie savuros luxul de care au beneficiat cei doi şefi de promoție nesecurişti din eşalonul 3 chiar a intimidat adversarii, adică puii de deținuți politici, până la paralizarea capacității de întoarcere la argument şi Comisia s-a făcut corespunzător prevederilor inițiale, acordându-se însă în Raport o pondere de doar 1% pentru Revoluția Fututã, în paguba imaginii euroatlantice a Neamului Românesc, privat de o mare pagină de eroism derulat în cea mai placidă postmodernitate.

Dar poate că fără acest eşec al lui Volodea nu am fi avut O3 ca pe un fel de compensaţie, aşa cum e romanul activistului Mircea al Matildei Petrini faţă de romanul activistului Nicolae Moromete.

* Dacă, Doamne fereşte, *ar veni* Marin Preda şi ar citi TO, probabil ar vedea imediat în această siglă prenumele antiEminescianului T. O. Bobe, s-ar gândi apoi la poetul Cărtărescu din perspectiva amicului critic de la Editura Cartea Românească, monarhistul Mircea Ciobanu, şi l-ar vedea ca *simulant*, deci l-ar cataloga drept „făcător de cuvinte“, nevăzând mare brânză în halucinantul efort stilistic şi arhitectonic, singurul măsurariu fiind ca pentru orice Intelectual din popor <u>cantitatea de adevăr uman</u>, care este într-adevăr mult inferioară în *Orbitor* celei din *Cel mai iubit dintre pământeni*, după cum evocarea istoriei, pornind de la programatica prioritate nedreaptă a re-construcţiei faţă de reconstituire, este în 1500 de pagini de o inconsistenţă care trimite la a mai învăţa din recitirea *Delirului* cum să te documentezi despre România Regală sau despre Revoluţie, al cărei principal eveniment a fost nu că au luat ai lui Iliescu puterea, era previzibil, ci amănuntul semnificativ: incinerarea timişorenilor la Bucureşti-Auschwitz, arderea Bibliotecii Fundaţiilor Regale cu pierderi din Eminescu, Mircea Eliade şi alţii, plus, în general, ce s-a întâmplat în sufletul celor ucişi la Revoluţie ca şi în al familiilor lor sau obţinerea abia sau tocmai în 19 decembrie 1989 a vizei <u>Bun de tipar</u> pentru *Constelaţia lirei*, splendida antologie a poeziei basarabene – superioară celei optzeciste a lui Vlasie, din care nu prea ai ce reciti – îngrijită de Arcadie Donos şi Mircea Ciobanu, cu o succintă prefaţă a lui Ioan Alexandru datând semnificativ din 27 septembrie 1986!

* Şi eu am trecut prin Belaggio! Şi eu am frunzărit *Cartea de Oaspeţi*, dar m-a impresionat mai degrabă insomnia din acele aşternuturi princiare a tânărului Emil Cioran, aflat în drum spre Reich, găzduit de fasciştii lui Mussolini la faimoasa vilă Serbelloni, şi destul plimbat cu un puitor de mine pe Lacul Como cât să observe în stilul fluture atât obscenitatea de Y feminin a hărţii matrozilor cât şi calitatea de lindic dulce şi desfrânat a aşezării, în ridicolul rigorism moral antepostmodern al vremii el adresându-se faimoasei vile ca unei localnice buzate, dintre acelea prea dornice de împreunare sub duzi pe dude ude, cu vorbele: *Femme débauchée on arrachera ton clitoris, oeuvre de Satan, et on le jetera aux chiens. Dieu le veut!*

* *Excluderea celorlalte orientări sexuale din paradis*. De cum dai jos labele Epocii Mooye de pe praxiologul Mântuirii şi te orbeşte bălos doctrina, nu poţi a nu lăcrima duios că există aici indiciul unui fetişism al sexului frumos, remarcat şi de Mihail Ralea când explică de ce vedea Rasputin pe Dumnezeu de câte ori voiau muşchii lui abdominali. Riscul unor astfel de pagini sexualiste pentru un segment de public avid de indulgenţe este a face să cadă în ghearele uzurii copile din popor, gata să exclame: **Aş dori să fiu personaj în acest roman!**

În acest caz, lectura corectă oftalmologic ordonă întoarcerea aspră din tavan cu picioarele desculţe pe pământ, după ce am admirat pedichiura. Ceea ce nu înseamnă că arta prozatorului postmodern român ajuns la deplina maturitate, nu generează zi de zi pagini fascinante, mobilizatoare: „Căci sfânt era să lingi cu devoţiune scrotul iubitului tău, sfânt să săruţi buzele sexuale ale femeii tale, cum ai săruta o floare sau o mânuţă de copil. Pe când zăceau invers, îmbrăţişaţi, cu gurile afundate între pulpele bărbatului şi-ale femeii iubite, o fericire fluidă şi luminoasă îi înconjura ca un cocon de mosc şi hipnoză adâncă. Bărbatul desfăcea cu gura sa aspră singura poartă spre

paradis care-i era dată-n această viață, tunelul de carne pe care-l străbătuse el însuşi....“ (O3, 339)

Sanctus, ai! **Singura** poartă spre paradis! „Dă-o-n pizda mă-sii, bre, nea Ilie! Dă-o-n pizda mă-sii, zău aşa...“ parcă-l auzi aici pe un personaj al realismului socialist trimițând la origine, ca incorectă politic excluderea celorlalte orientări sexuale din Paradis, speculațiile Intelectualilor, pe primarul Regal Aristide, creat de cel mai iubit dintre romancieri, neuitatul Marin Preda, de mult, în anii '50, dar viu şi țepos ca pălămida, semn că pe meleagurile noastre primitive şi dreptcredincioase personajele catolice nu prea prind rădăcini, iar Catedrala Mântuirii Neamului se va înălța mai repede decât *mall*-ul cultural al Bibliotecii Naționale, care nici un universitar pe puncte n-are nevoie să acceseze studenții de unde şi-a plagiat dumnealui cursul.

* Calitatea ta de Cititor Unic, spre care converg în degringolada de azi seriile de Ştiutori, concomitent de la Mircea Cărtărescu şi de la Marin Preda, îți permite să le pui unul lângă altul şi să le compari, textele finale, finalizate, aşa cum se stochează ele în Akasia, unde ordinea cronologică nici nu se mai respectă, cum a intuit şi Einstein concordia dintre gemeni, privind fix spre unul din orologiile Bernei, în ceas greu, ca Ştefan cel Mare al patriotului nostru Dimitrie Bolintineanu. Şi atunci, constați cu uimire că de fapt *ăsta* cu *Orbitorul* lui fără pic de umor, *ce texte hallluciné*, scris la o tensiune şi o încrâncenare căznită greu de îndurat, este mai degrabă un expresionist, pe când clasicul, detaşatul, moromețianul prin ironia-i fină şi autoironie Marin Preda este adevăratul nostru prim romancier postmodern, spre marea perplexitate a multor papițoi canonici rămaşi cu aprecierile critice încremenite în proiect.

* *O grosolană eroare de gust*. Prin capacitatea sa de a pastişa orice, maestrul Cărtărescu ar fi cel mai indicat dintre scriitorii în viață ca să ne restituie, în scop didactic, câte o imagine despre cum şi-ar fi desăvârşit Nicolae Labiş *Lupta cu inerția* sau Marin Preda *Delirul 2*, chiar dacă atârnă greu handicapul uneia dintre cele mai grosolane erori de gust venite când autorul, anticipând că burghezia de merit şi cleptocrația vor concura în achiziționarea de blazoane, împingând Republica spre revenirea la Monarhie, el îşi înnobilează tatăl gazetar agricol marxist onest punând în pat lucrativ american cu frunze de dud şi *Bombix mori* şi mătase finită pe stoc, un polonez şi o evreică, în neştiință de cauză că după Revoluția şi Proclamația de la Timişoara deja este un titlu de excelență în placiditatea UE, tocmai **simplul noroc de a fi bănățean**.

* *Cărturarii demni şi serioşi nu stăteau la cozi*. Când bine hrănitul Marin Preda e nu mai puțin ticălos decât Petru Dumitriu punând geneza interioară a Canalului Morții pe seama unui banc Stalin-Dej, ne reamintim că numai activiştii sau securiştii cu bun contact cu norodul, nu şi cărturarii, pot avea cinismul de a se baza pe incapacitatea gloatei de a sesiza contradicții, proprietate care explică dealtfel de ce marxiştii adoră dialectica.

Este o mare măgărie să scrii cronica unei familii mic nomenclaturiste, cu tată fictional gazetar al noii revoluții agrare, deci asigurat cu portbagajul plin de pe la CAP-uri, IAS-uri, combinate porcine sau avicole, cu muiere casnică ce gătea bine, naturist, bulgăreşte, supa fără apă numai din tomate prunişoară, sau dolongacii mai apetisanți ca orice tiramisu de după Revoluția Futată-n ceceu, şi în acelaşi timp să inventariezi tribulațiile pe la cele cozi ale procurării alimentelor de bază de către o asemenea familie de **exploatatori roşii** ai Clasei Muncitoare, manipulând oamenii simpli că partidul şi securitatea au suferit cât amărâții de rând.

Şi ar mai trebui precizat că această foamete ceauşistă era relativă! Nici nu se poate compara cu genocidul din 1946-1947. Nici măcar cu acela ce a urgisit pensionarii şi alte categorii sociale, inclusiv cadrele didactice, către anul eclipsei 1999, consecinţă a efortului Convenţiei Democrate şi al Autoelitei de a achita datoriile şi falimentările Cleptocraţiei, strânse sub guvernarea de unitate aproape naţională Văcăroiu.

Cel puţin o treime din Români o ducea bine-n ceauşism, era fericită, avea ce mânca din frigiderul sovietic Saratov plin sau măcar din româneştile arcticului Fram! Ba chiar, prin specula cu alimente, punea bazele capitalismului de mai târziu. Statul la cozi era neobligatoriu, viza un mic lux. Bolşevicii învăţaseră de la Marx că nu poţi creşte plusvaloarea ignorând constrângerea că *forţa de muncă trebuie să se reproducă de pe o zi pe alta*. Turtoiul, terciul sau caşa nu dispăreau niciodată.

Ar trebui subliniată cu mai multă demnitate rezistenţa că, de fapt, cărturarii demni şi serioşi nu stăteau la cozi ca nevestele de mic nomenclaturist, ei se hrăneau cu ce apucau, înjurau coleric, se culcau flămânzi, dar ascultau pe virtuozii Richter, Oistrah şi Rostropovici sau Europa Liberă, aşa că au supravieţuit sănătoşi spiritual.

* *Unitatea naţională şi culturală*. De ce un om de umor natural ca Marin Preda nu a făcut caterincă de români şi de românism? De ce n-a radiografiat şi el fecala mioritică? De ce?! Pentru că nu l-a lăsat Bisisica! Pentru că silişteanul avea educaţie Regală, interbelică, trăise într-o ţară pândită, ameninţată şi de vecini, şi de mari puteri, chiar îndepărtate, dacă ar fi socotit ele că sacrificând români inferiori rasial pot obţine compensaţii bolşevice sau naziste prin alte părţi.

Despre această Românie Regală, 3O nu ne învaţă nimic, este o carenţă de documentare la Castel mai urâtă decât cea privind Revoluţia Împuşcată. Nu numai romanul lui Lucian Blaga, *Hronicul şi cântecul vârstelor*, cel cu idila dintre luntraşul Caron şi România Dodoloaţă îi este străin Lepidopterei postromânismului, ci şi romanul minimalist de atmosferă publicat sub formă de jurnal de Octavian Goga la 1927, *Mustul care fierbe*, din care orbitor reiese cât ne-am luptat noi românii cu opresorii o mie de ani şi de ce anume nu ne-am jertfit pentru jucării, ci pentru *unitatea naţională şi culturală*, aia pe cale a o risipi azi Intelectualul inconştient când, spre deosebire de muncitor şi ţăran, care s-au dumirit repede cum e cu managementul calităţii, nu-şi face treaba tocmai corect, mai ales când şi-a găsit şi Stăpân să ni se lamenteze de corupţie în televiziuni şi presă de capital cu origini foarte murdare.

* *Umorul cărtărescian ca mix*. Pare că o singură dată are obsedatul de succes mai mare decât al tatălui kafkian, încrâncenatul Mircea, umor compatibil cu al lui Marin Preda, care – sfidând pe băgătorii de seamă ai Uniunii – pune pe jandarm **să-l înjure îndelung de mamă** pe micul revoluţionar Ceauşescu în *Delirul*, sau nominalizează printre noii prieteni ai lui Moromete tocmai pe un Nae Cizmaru!

Anume atunci când, sub feromoni de fluture *Grande abbuffata*, e de făcut poştă-n gangbang postmodern Revoluţia Română şi, prin delicata Maria Rosetti, e maculată însăşi ideea paşoptistă, cea mai nobilă, mai idealistă, mai Intelectuală, din istoria noastră cinică sub vremi, de s-a mirat şi un observator cultural că nu explodează de indignare nici un bun Român. E vorba în O3 la un moment dat de <u>cine o începe în CC pe Revoluţia din Decembrie la fluturele somnoros</u>, după ce i s-a administrat „substanţa V a lui Pynchon“, care desface automat picioarele partenerei, iar dl Ion Iliescu, dintotdeauna exersat în ale organizatoricului, propune a se respecta *ordinea de pe listă*, cu voia dumneavoastră aşezându-se astfel *ultimul*, având adică a

regula în finalul şedinței mai degrabă consensul spermelor din amonte decât propriul aval gelatinos!

* Nu ne ajuta cu nimic pe noi, cei Şapte magnifici mari cititori, substanța discursului marxist când în Epoca Cea trebuia să citim la lumânare. Pentru Epoca Dej, ne priponim în *Cel mai iubit*... la o scenă cu un avocat care se bazează pe *Scânteia* să obțină NUP pentru un hoț cu căruța de pe câmp, în baza anunțării de către gazetarul Costel Goangă a încheierii recoltatului spicoaselor. Cam aşa e şi cu discursul consistent sau nu al Megaintelectualilor. Vorbe, vorbe, vorbe grele! Ce contează sunt neîmplinirile privind măcar Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului între RO şi DRO, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Reprimarea Bolşevismului, Wikipedia Românească, Valorificarea Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, Erudiția sexualistă, Canalul Tv Didactic şi mai ales Fisiunea Monopolul Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei.

* *Obsedantul deceniu*. Tinerețea părinților ficționali, ambii marcați cu boli dermatologice (lupus colateralis, respectiv apilozitate pectorală în decubit dorsal) din TO nu poate fi gustată optim decât ca parodie la farsa *Ana Roşculeț*, unde e mult romantism revoluționar sub ocupația sovietică şi o țesătoare tot de la țară, deşi Marin Preda divulgă în caracterizare că *nu-i plăcea la film neputând silabisi repede ce scrie jos*, iacă dar că ea e trimeasă de RPR la Congresul **Intelectualilor** pentru Pace de la Breslau, servind paşnic maioneză cu porumbel lângă alde Picasso!

Apropo de acei ani demenți, Autoelita ar trebui să elucideze totuşi nu atât dacă, aşa cum susține istoricul nesusținut de Humanitas Nicolae Baciu, Occidentul a cedat procentual România bolşevizării ireversibile, că e clar c-a făcut-o, ci *de ce* o fi atât de interesat Stăpânul cel Nou să ne convingă că desantul de activişti ce-a însoțit tancurile Armatei Roşii era un roi de fluturaşi, ci doară fiind Românii – ca rasă – mai turnători şi mai național-comunişti, NOI AM TRAS ÎN NOI, adică s-ar putea primi unele consolări morale măcar? Ori se merge de-a dreptul la intimidare doar aşa, pentru orice eventualitate?

* *Ignorarea Romlagului în TO şi în genere a anilor de OCUPAȚIE sovietică* preocupată cu a distruge prin cele mai rafinate materialist-ştiințific metode conştiința națională, ca şi cum subiectul ar fi fost epuizat de Marin Preda, este nu numai un gest inconştient de respect involuntar pentru disidentul Paul Goma, al cărui martie cutremurător 1977 a declanşat de fapt optzecismul lunedist liric cațavencar, reprogramându-l luni din ziua de joi, ci se constituie imagologic ca un act fascist de rasism pur, apropo de prejudecata care se formează despre Români în imaginarul violent al planetei tot mai strâmte cerealier, că au vocație de a sta cu mămăliga neexplodată sub vremi.

Pentru că, aşa cum citeşte tânărul student transnistrean la filozofie la Bucureşti Kotofei Ivanovici sau cum pricepe-n State mai trecuțica Suelin, frunzărind orbitoarea carte la McKeldin Library, Neamul Românesc, pe fundalul micilor mizerii ale căruia se produce din fluture-n fluture epopeea bulgară a Badislavilor, apreciată superlativ de universitarii parizieni, de Julia Kristeva şi de antitotalitarul Tzvetan Todorov, aşa apare el, omul nostru carpat, mai tâmpițel, leneş şi crud de la natură, de la ADN, iar nu prin vitregiile vremurilor c-a supraviețuit în bârlogul cela cu două ieşiri, cântat de un alt călător, dar boier milos, Dinicu Golescu.

Nemaipunând la socoteală consecințele pentru Catedrala Mântuirii Neamului dacă damnarea din ADN vine din veac.

* *Troica Mântuirii*. Pentru ca Steaua Nostalgiei care ne luminează Candidatul Nobel cel mai bine plasat să funcționeze orbitor măcar până la ceremonia decernării însemnelor magice, decanonizarea lui Marin Preda şi eliminarea lui din manualele alternative este o necesitate obiectivă, pentru că cine reciteşte *Cel mai iubit dintre pământeni* şi compară cu necunoaşterea vieții şi cu lipsa de documentare din cele 1400-1500 pagini TO, rămâne cu buzele umflate: disprețul moromețian față de **făcătorii de cuvinte** şi mai ales față de funesta risipire a 20% din text în lăbăgeala autoreferențială, permisă şi gustată doar de la filolog la filolog, nu numai că se consolidează, dar sporeşte odată cu însuşi dosarul privind abaterea Autoelitei de la Luminarea Poporului prin predilecția ei nereeducabilă pentru metafizică şi metaroman.

În coşmarurile sale, în consecință, pentru un virtual O4, sufletul lui Mircea Cărtărescu trebuie să expecteze soteriologic a avea de a face pentru validarea Mântuirii nu cu judecători evident coruptibili, ca Herman şi ceilalți agenți literari sau promoteri, ci cu un fel de Troică stalinistă cu stilouri de aur, care-i va solicita o autobiografie, sinceră, nu ca-n *Orbitor*, şi apoi va trece la interogatoriul propriu-zis, un membru fiind tocmai numitul Marin Preda, iar ceilalți, evident Mihai Eminescu, nominalizat şi de antiEminescianul Chivu pe celebra copertă dilematică ce anticipează O3, precum şi Nicolae Labiş, nominalizat de mine, pe considerentul că a fixat pe vecie norma morală, vârsta de maxim 20 de ani, dincolo de care colaboraționismul şi chiar compromisul cu Abjecția nu mai sunt compatibile cu est-etica galițiană mare.

* <u>Densitatea de adevăr</u>, singura care aduce nemurirea unui text, în loc să crească, se diminuează ca şi la Marin Preda cu volumul III Suzy Culala, tocmai în finalul TO, din pricina neinspiratei predici textualiste că sfârşitul unei cărți, de care nu ştii dacă nu cumva e una proastă până nu se pronunță şi duşmanii, ar fi însuşi Sfârşitu' Lumii, care nu e nici un progres veritabil să te opreşti din Monologul lui Hamlet ca să faci cu ochiul la spectatori, înjurându-i de morții Revoluției că mai liniştiți-vă catharsisul, fiindcă *asta* e doar o piesă de teatru, morga pentru ce-ați scos belet, nu e realitate!

David Spielberg, pentru *Întâlnirea de gradul trei*, nu a ales Washingtonul ca platou să se pună pe el OZN-ul Slavei, fiindcă ştia că G-D n-ar desemna pentru începerea generalei urmăriri penale retroactive până-n fluturele somnoros, care este Judecata de Apoi, nişte locații spurcate antropic sau animalier.

Este suficient să te uiți însă ca un japonez naiv la peretele de vest al Voronețului sau să citeşti ca prieten belgrădean celebra carte a dlui Sorin Dumitrescu despre *Chivotele lui Petru Rareş* şi te vei dumiri că tot un geniu ca Michelangelo avea dreptate: Înfricoşata Judecată nu e un show!

Iar *semnele* **nu** se vor arăta mai ales publicului cultivat bucureştean, dresat <u>să nu creadă</u> în proaspăt deconstruite constructe culturale, cum ar fi geniul, poporul şi lacrimile, care nu convin Autoelitei expirate, parazitare şi ezitante în a-şi declara falimentul civic, ca să-şi poată sufleca mânecile tineretul idealist, a cărui venire se apropie vertiginos şi implacabil ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic.

* <u>Europa ar fi importat vaste tiraje</u> din bestsellerul cu trei autori megaintelectuali care nu mai necesită nici o prezentare, dnii Andrei Pleşu, Mircea Dinescu şi Horia Roman Patapievici, intitulat *Cât am câştigat şi ce s-a pierdut*

legitimând noi recent CNSAS-ul, mai degrabă decât dacă i s-ar traduce prin ICR SF-ul *Cel mai iubit dintre pământeni*.

Pentru că sarcinile emanate de la popor, de la clasele pozitive, Clasa Muncitoare în primul val, erau foarte personalizate.

Dl Andrei Pleşu trebuia să elucideze *care au fost turnătorii lui Constantin Noica*, o pleiadă selectă, fascinantă, mereu înnoită, de pe vremea Siguranței şi a regimului antonescian militar-fascist până la denunțarea sub Dej, când cu trimiterea în Romlag, şi mai apoi sub Cea, când cu izolarea tocmai în județul suprasecurizat al lui Nicu, inclusiv în ce priveşte ce dezvăluiri voia Prințişorul, înjunghiat, să facă la Televiziunea lui Brateş la Revo – episod absent în fascinantul O3.

Dl. Mircea Dinescu, ca poet cu vagi apropieri manageriale de ştiința conducerii societății, ar fi trebuit să scotocească cu metodă Arhivele, aflând totul despre *cel dintâi poet postmodern român, Nicolae Labiş*, lămurind definitiv pe bază de câtă turnătorie şi anchetă s-a făcut, că dacă el nu murea de balerină şi tramvai, după ce scrisese fățiş contra rolului conducător al Partidului, atunci se stingea în Reeducare, fiind irecuperabil din pricina inteligenței, documentării perfecte şi a patriotismului de modă veche – o deosebită atenție acordându-se combaterii versiunii accidentului vehiculată de Mioara Cremene şi preluată cu naivitate de Cezar Ivănescu şi Stela Covaci în cartea lor, cum că băiatul de la filaj l-ar fi împins din greşeală pe Albatros sub roți, deoarece metoda istoriei postmoderne este *verosimilitatea*, or, nu e plauzibil să se fi întâmplat omorul fortuit şi fără pregătire informativ-operativă, individualizat pe un singur agent, de filaj, şi exonerând de orice răspundere chiar instituția fundamentală în statul nostru totalitar.

Având în vedere că în realitatea noastră Românească din Akasia personajul care încarnează protocronist Intelectualul Recent este filozoful gnostic român Victor Petrini, inferăm categoric că dlui Horia Roman Patapievici nu-i mai rămânea decât să se preocupe sub zodia fluturelui de misterele de te cutremuri cum a murit Marin Preda, cel mai iubit prozator al tuturor timpurilor, neîntrecut nici azi în critica memorabilă a bolşevismului, perceput ca disident în acel determinant an 1980 de a trebuit inventat optzecismul matricial, depresurizându-se resurecția unui lirism prozaic mai aproape de popor chiar şi la umorişti, cum găsim de pildă la Şalom Alehem, pe care nu se poate ca tânărul siliştean să nu-l fi citit când debutau cincizeciştii sub Dej.

8. Jos labele Epocii Mooye de pe praxiologul Mântuirii!

* *Monstruoasele lumânări de cununie*. „Poza tipică de la cununia alor mei, atât de retuşată că ar fi greu de spus cum arătau, de fapt, însurăţeii: el cu părul negru ca o pată de tuş, lins pe spate, cu expresia îndârjită de parcă ar fi fost în faţa plutonului de execuţie, cu un costum de haine negru parcă desenat în fundal, ea în rochie de mireasă, cu o faţă de nerecunoscut (putea fi oricine din filmele de epocă), iar în părţi, ţinând monstruoasele lumânări de cununie, o naşă grasă dincolo de firesc, cu picioare atinse de elefantiazis, şi un naş chel, cu o mustaţă gen Groucho Marx."

În realitate, cum se întocmeşte de la sine act constatator şi la trăirile Regelui David, nu există ceremonie mai înălţătoare decât a cununiei ortodoxe, exceptând poate abjecţia de a asculta vreo *Missa pro defunctis* performată la căpătâiul duşmanului tău.

Bătându-şi orbitor joc de sfintele lumânări ale BOR, catalogându-le drept „monstruoase", manipulat de copchil de exemplul strivitor al Tatălui său fesenist din TO de-a rupt şi patul cu ei ca-n manelele nunţilor necesare, gazetar agricol care nu primea pe popa cu botezul, mai familiarizat cu brigăzile ateist-ştiinţifice după uitarea Sfintei Biserici, – cel mai bine vândut scriitor român dovedeşte încă o dată necunoaşterea elementară a vieţii, a realităţii Româneşti că cel mai important la o nuntă în spaţiul galiţian carpato-pontic-danubian nelevantin, este cum se simte ginerele, ce-are el în cap, care este concepţia lui despre instinctul primat al apărării virginităţii de către mireasă, nu spermanţetul lumânărilor, dar cel mai rău mi se pare că Mircea însuşi, criticând fizicul de la lumânare, nu explorând metafizica simbolisticii ei guenonine, este aşadar preocupat de mântuirea sufletului său de postmodern îmbuibat cu euri mai puţin decât va fi fost până şi demolatorul de biserici Nicolae Ceauşescu, biciul lui Dumnezeu şi instrumentul divin prin care s-a făcut loc de temelie în Uranus, la staţia de metrou Izvor, conform unui supramundan *proiect* al Providenţei, pentru posibilul Izvor al Tămăduirii, hram Catedralei Mântuirii Neamului! Ci a fi Intelectual ortodox înseamnă a auzi cu inima şi a vedea cu urechile, a accepta liturgic în cuget şi simţiri când ţi se frăgezeşte migdalul că D-zeu n-are timp să te judece pe tine ca virgulă om, cum, de ce l-ai îngropat pe Eminescu în folos propriu, de ce i-aţi uitat pe postmodernii Nicolae Labiş şi Marin Preda, martirii voştri, ci se judecă, precum vedem în frescele muşatine de la Voroneţ şi Probota, Neamurile, iară nu vipurile, insignifiante în eternitatea popoarelor din Akasia.

Dacă Neamul tău e pe cale de dispariţie, e damnat, *nu va recupera niciodată*, chiar dacă se va implementa **Statul Cultural** prin Constituţiune, atunci ai mierlit-o şi tu pe vecie, cu toate că ţi-a scris pe dosnica copertă a *Nostalgiei* vorbe publicitare pozitive Edgar Reichmann, poate sugerându-ţi cândva şi titlul trilogiei dedicate

mântuirii municipiului Bucureşti: „O carte stranie, strălucire bruscă şi orbitoare pe firmamentul palid al literaturilor europene".

* De parcă ar fi fost în fața plutonului de execuție. Aşa vorbeşte Mircea de tăticul său, sub binecuvântarea cununiei genitorilor săi de i-au dat geniul înaripat al postromânismului, fără teamă de Dumnezeu, iar ciracii săi de la Litere prind curaj, spre pierzania sufletului lor, alde Răzvan Rădulescu, cetind ca ucenic cu creionul în mână O1, *apărut la 1996*, cramponându-se-n Dilema 265 din 1998, cu o slugărnicie dezgustătoare, de aceeaşi expresie nupțială: „Sculptorii îl reprezintă pe poetul nepereche de predilecție în picioare, gol puşcă (de ce?), sau cu sexul acoperit de o năframă incertă ce sfidează gravitația. Eminescu are în sculpturi vârsta adolescenței şi priveşte ca spre un pluton de execuție.“

Din păcate, în RO s-au acumulat destule abjecții să-l facă de-a dreptul caduc pe Apel şi nu o singură dată *Intelectualul onest a fost pus de lichele cu spatele la zid*.

De la Şcoala 42, **graficianul Ştefan Iacobescu** ne priveşte ca etern pus la zid, desigur pus şi executat la zidul celebrului Atelier de gravură din Strada Speranței nr. 15, *Podul*, cu Expoziția sa permanentă, stup de efervescență artistică bucureşteană nimicit la prima revendicare, Arta Românească pierzând întotdeauna în Epoca Mooye.

Tragicul sfârşit, la 22 mai 2001, al graficianului Ştefan Iacobescu, în chiar faimosul atelier n-a putut salva nimic, retrospectiv fiind limpede că insensibilitatea la Luminarea Poporului, la Emanciparea Cadrelor Didactice şi la însăşi starea Infrastructurii Intelectuale a patriei este un invariant printre proprietățile descriptive ale Autoelitei.

* *Kerigma*. Plecarea dintre noi Românii a lui Ştefan Iacobescu într-o lume care chiar are nevoie de artişti, nu de producători postmoderni de produse recunoscute comercial de *mythmakers* şi uneori de gloată ca artistice, plecare cauzată de absurditatea Românească de a nu se putea salva, după Revoluție şi cu perspective europene, într-o clădire delabrată al cărei preț nu putea fi decât derizoriu, un *Atelier de artă de cea mai pură esență* – adevărata țintă a atacului! – pe care bolşevicii noştri național-comunişti îl toleraseră şi îl finanțaseră, m-a umplut de cea mai cumplită nelinişte.

Numai la Revoluția Împuşcată, la Inter, acea studențime scandând *Vrem alegeri libere! Vrem guvern democratic!* mi-a mai dat cu atâta acuitate remuşcarea că un altul, un suflet cu mult mai curat, se jertfeşte pentru mine, se duce să îmbuneze pe zei, îndatorându-mă ca supraviețuitor să duc mai departe, să povestesc ce am văzut, ce ştiu, ce **cred** că ştiu!

* Sumbre erau acele vremi şi nuntirea cu Moartea era aproape o binefacere.

În **22**, tocmai citisem la 28 aprilie 2001 punerea la zid şi executarea disidentului Dan Petrescu de către un pamfletar împrumutat, aparţinător la o minoritate conlocuitoare sau mai multora, mare îmblânzitor de lupi de stepă, ca toţi postmodernii cu fler pentru resortul publicitar, descurajând de pildă a se cumpăra, dacă l-ar fi luat în serios, de către bibliotecari, pentru Luminarea Poporului, excelentul opus **În răspăr**, pe motiv că e „un volum al cărui preţ îl surmontează pe acela al unui lexicon occidental de la Polirom sau de la Humanitas", adică provocându-te ca naţionalist să pui ca Nicolae Iorga *taxe pe cartea străină*, zică ce-a zice importatorii, ocolind Româneşte europenismele ce ne-ar abera de la îndeplinirea Misiei Culturale în spaţiul euro-carpato-pontic-danubian.

Dar ce făcuse Dan Petrescu în anul apocaliptic 2000? „Vituperanţe"! Exact ceea ce confirm eu după 7 ani! „Imaginea cu care cititorul rămâne, după parcurgerea vituperanţelor, este că în Cultura Română nu s-a construit nimic după 1989 şi că elita ei e formată din troglodiţi". Şi mai făcuse ceva, care enervase Noul Stăpân, care nu mai e identificabil azi ca Partidul ieri, ci în veşnică schimbare, anume se legase de şefii de promoţie: „În privinţa morţii lui I. P. Culianu, Dan Petrescu admite, cu vehemenţă, o unică variantă: că ar fi fost ucis de Securitate." Mai ales această a doua parte a rechizitoriului va fi înclinat încadrarea „trădătorului" Dan Petrescu spre „articularea unei atitudini inchizitoriale în peisajul nostru cultural postrevoluţionar, derivat, epigonic, din nesfârşitele campanii de lustraţie duse de către Paul Goma."

* *Temă pentru vacanţă*. Să se întocmească o *Antologie a Imposibilei lustraţii*, exploatând într-o bibliotecă judeţeană, liceală sau parohială, 7 colecţii de periodice, cum ar fi *22*, *România literară*, *Dilema* şi *Observatorul Cultural*, plus *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul*, iar dacă e vreuna incompletă, substituind cu *Sfera Politicii*, scopul investigaţiilor fiind a se stabili ecartamentul mediu dintre idei, subliniindu-se cu linie punctată cele care seamănă orbitor ca nişte gemeni.

* *Sfântă tinereţe maximă*. Paradigma poetului veşnic tânăr impusă de întâiul nostru poet postmodern, Nicolae Labiş, este exploatată riguros de Fluturele Curcubeu şi de promoterii săi, poate şi pentru a masca oniric lacunele documentare, generate de rezultatul de după nuntă că nu te-ai născut cu ce numea geniul natural Marin Preda oase de romancier, să rezişti cu maturitate la masa de lucru până textul devine, din făcătură de cuvinte, o solidă realitate.

Viaţa neprihănită, mizeria îndurată teoretic în blocul select Banalitatea Răului, al securiştilor, scriitorilor şi fotbaliştilor de lângă Aleea Circului, cultul Muncii, iubirea de părinţi şi de imagine, preocuparea permanentă şi plină de sacrificii faţă de relaţii, burse, participări şi traduceri, care transpare impresionant din savantul discurs autopromoţional, l-au făcut pe Mircea Cărtărescu un personagiu vecinic tânăr şi ferice, ca Labiş cel ce se travestea în scriitoare pe Kiseleff, deşi la ediţia de 1500 pagini a TO, eveniment la Gaudeamus 2007, se apropia de vârsta la care ne-a părăsit Nichita Stănescu, mai lipsind doar 7 ani până la acea post-maturitate la care ne-a fost luat Marin Preda, în 1980, anul ales în care aflăm din *De ce iubim femeile* că mai era un an de lirism până s-a produs, **cu o securistă** mirosind a ţigări şi tocană, preoteasa Irina, acea nuntire inaugurală, fără monstruoase lumânări de cununie, al cărei ecou transfigurat este scena de sex dintre nobilul polonez Witold şi evreica Miriam, aleşi ca strămoşi paterni în O3, evident consolându-l pe tatăl nomenclaturist Costel Goangă, *l'ouvrier méritant*, pentru dezamăgirile ce i le-au cauzat odiosul dictator şi sinistra lui soţie, abătându-se de la marxism spre naţional-comunism de era cât p' aci să conteste atât Pactul Ribbentrop-Molotov cât şi Yalta, ca să nu mai speculăm că dacă mai trăia,

cu astuția sa diplomatică, scorniceşteanul ne băga-n NATO şi-n UE în valul ungaro-ceho-polon, pe care l-au ratat feseniştii şi atitudinarii pentru că s-au abținut să facă Luminarea Poporului, unii temându-şi averile, alții pozițiile de Intelectual dominant.

* Cam aceasta este atmosfera în care scrie Mircea în solitudinea de la Castel şi mai aruncă din când în când câte o privire presei online, bunăoară spre Valerian Stan:

– Apropo de „umoriştii“ de la „Academia Cațavencu“, în cealaltă publicație a lui Sorin Ovidiu Vântu, „Cotidianul“, ei s-au străduit recent să demonstreze că unirea cu Basarabia nu e de dorit din cauza costurilor foarte mari pe care aceasta le-ar presupune - în jur de 30 de miliarde de euro, zic ei, în primii cinci ani după „fuziune“ (sic!). Păi eu cred ca lucrurile n-ar mai fi chiar aşa de complicate dacă patronul respectivilor ar da înapoi măcar o parte din miliardele de care i-a tâlhărit pe români (şi din care ei înşişi se înfrupta azi cu neruşinare). *(New York Magazin, 25 octombrie 2006)*

Chiar, se va vorbi oare vreodată despre Mircea Cărtărescu în *Cotidianul* nu la pagina evenimentelor editoriale de excepție, nici la permanentul şi dubiosul calcul demotivant a câte jdemii de miliarde ne-ar costa Unirea, adică recuperarea Basarabiei, ci la ruşinoasa rubrică de nuanță legionaroidă exclusivistă unde în anul de grație 2007 se face cu potențial şantajist Lista Neagră cu *generația expirată*?

Bineînțeles că nu!

De s-ar putea aiasta, apăi atunci vor scrie mulți bodyguarzi câte un *Jos labele de pe Mircea Cărtărescu!* de se vor cere şi scuze, cum nu s-a făcut la obscurul şi incultul, lipsitul de vizibilitate tv Dan Hăulică, fost cândva ambasador UNESCO, cum este acum Nicolae Manolescu, şi ținut la expirați lângă culturnici notorii, deşi a practicat în Secolul XX Luminarea Poporului cât toată Autoelita secolului următor la un loc.

Cărtărescu nu va expira niciodată, el rămâne pururi tânăr, deoarece e înfăşurat în pixeli. Iar această vecinică tinerețe cărtăresciano-labişiană devine un standard Humanitas şi văd la stand că venerabilii filozofi Liiceanu şi Pleşu se simt constrânşi a ține pasul, a-şi face coperte cu portrete adolescentine pentru adâncile lor cărți de înțelepciune finală.

Cum vine, vine, vine apocalipsa bucureşteană, întrebarea bătrânilor heruvimi este dacă *are sau n-are* deja Nifilistu Cațavencu („*Nichts, nichts existiert.*“) al Epocii Mooye, în opera de până azi, tot atât *adevăr* cât Nichita Stănescu sau Marin Preda!

* *Cunoştințele de la celelalte materii.* Am înțeles imediat că disidentul Dan Petrescu în scurtă vreme nu va mai avea rubrică în puțina noastră presă vizibilă, de nu şi poziția la Nemira i se va deteriora, iar pe web va fi imposibil să se impună, datorită confuziei Google cu fotbalistul acum antrenor, amintită şi de pamfletarul istoric al Revoluției Sergiu Nicolaescu în scopul de a dovedi falsa notorietate a preopinentului.

De aceea, contrar incitării la boicot inițiate de **22**, organul GDS, am căutat cu grăbire să-mi procur lovita carte **În răspăr,** spre a descoperi *ce anume* a putut enerva Autoelita în aşa hal încât să-l stigmatizeze ca pe un al doilea Goma – ei bine, totul!

Astfel, după cum se poate anticipa, ceea ce sperie cel mai tare la lectura 3O pe inspectatele de pe la țară ale Cocăi Dospinoiu, mai ales în județele fără Bibliotecă Județeană updatată occidental, este ploaia de referințe cărtăresciene la cuceririle ştiințifice din biologie, rebrodică, topologie, ginecologie, estetica urâtului cu aripile lipite somnoros, mecanica fluidelor, gerontologie, entomologie, ontodinamică şi fizică atomică, fără mare legătură cu ce ştiu ele despre imagism, poezie pură, avangardism, apex, duplex, apolinic, disonanță, fragmentarism, dionisiac, ambiguitate, inversiune, elipsă, anaforă, oximoron, ermetism, metaforă plasticizantă sau revelatorie, apozitivă,

predicativă sau genitivală, versul alb, perpendicular, radical din minus unu, sinestezie, sugestie, felah, spleen, vers alb, laitmotiv, balcanism, integralism, boustrophedon.

În loc de a sublinia că unele au fost popularizate, întru Luminarea Poporului de către omul de ştiinţă şi tehnică Alexandru Mironov, care s-a implicat ulterior şi în deschiderea şcolilor rurale spre comunitate cu fonduri de carte nouă, pe când Autoelita nu ştiu cu ce se poate lăuda decât cu limbajul indescifrabil, catoptromant deliberat, cum semnează unii latinizanţi pe forumuri porceşte Alupigus, inculpatul fost disident Dan Petrescu şi-a permis a scrie fără suficientă evlavie faţă de Cel mai bine vândut scriitor român ca despre o monstruoasă lumânare cum că: „Din loc în loc, descrieri anatomice uşor poetizate, altminteri foarte exacte, un fel de reverii ce par suscitate de planşele dintr-un atlas anatomic, măreaţa descriere animată a muzeului Antipa, ca şi alte observaţii mai mărunte (despre câinele Chombe, de exemplu, surprins mâncând nişte coji de ardei umpluţi: *Era un câine omnivor*) ne duc fără greş cu gândul la o literatură de premiant al clasei, care ţine cu orice chip să-şi etaleze, într-o compunere literară, şi cunoştinţele de la celelalte materii.“

* Menţionez că la un stand eu însumi aruncasem cât colo cartea lui Dan Petrescu, oripilat de supralicitarea din titlul *Eminescu trage fermoarul*, preluat de la T. O. Bobe, parcă reproşând *Dilemei 265* că nu l-a anunţat şi pe el, să-şi aducă aportul la asasinarea mitului Poetului Naţional, despre care ar fi zis nefericitul de Culianu, cum că dacă mai trăia, nu că lua Nobelul, ci ajungea un Corneliu Zelea-Codreanu! Ca să nu mai adaug că despre Partidul Cadrelor Didactice, care va forma sau va cuprinde tineretul idealist ce va salva încă o dată România, dl Dan Petrescu se exprimă folosind fără respect termenul cleptocrat dispreţuitor dăscălimea, interzis în ţările cu educaţie aleasă. Ceea ce nu înseamnă că nu m-a pus pe gânduri tristul concept de mafie literară, definit ca un grup de interese comune în jurul unei surse de stipendii, de aceea şi cerc închis, cu vehemente declaraţii de teritorialitate apropo de Fondul literar, Fundaţia Soros, Fundaţia România, traducerile, Europa Liberă, televiziunea şi radioul, la care fireşte se poate adăuga orice cale de a-i suge pibul poporului, contribuabilului, claselor pozitive Eminesciene.

* Faptul că Autoelita votase în răgete de rinocer anti-PRM, adică hipopotam roz, pe Ion Iliescu Biruitorul, se răsfrângea sub fluturii primăverii lui 2001 într-o efervescenţă Intelectuală bazată pe o libertate antinaţionalism fără pereche, amplificând monologul grupului central.

Cum înfloriră cireşii, profesorul universitar american Matei Călinescu reuşi să-mi atragă atenţia intr-un **22** de aprilie asupra mediocrei fantezii a lui Eliade *Un om mare*, dovedindu-mi pe 4 pagini că e un elogiu vag criptat adus „Căpitanului“! Apoi veni atacul canibalic în haita civică asupra disidentului Dan Petrescu, amintit mai sus.

Iar la 15 mai 2001, era să mor în balcon, citind cu inima cât un purice suplimentul **22 plus** despre *Anii' 20 - Deceniul liberal*.

Nu mai trăisem aşa ceva de la 25 ianuarie 1995, când am citit în acelaşi dubios **22 plus** studiul *Relaţia României cu Republica Moldova*, prin care Intelectuali foarte respectaţi şi azi, ca Renate Weber, Valentin Stan şi fizicianul Gabriel Andreescu, recomandau Statului Român să respecte realităţile staliniste de peste Prut şi să nu protejeze decât pe *români*, nu şi pe *moldoveni*!

De data asta, în mai 2001, era o dezbatere convocată de Gabriela Adameşteanu, pesemne pentru a-şi justifica pierderea de cititori a revistei, şi ura multora, după ce declarase, provocând dlui Iliescu un zâmbet fermecător, că personal n-ar fi preferat să trăiască în România Regală, din motive de insecuritate pentru miniştri!

„Am asistat la defilarea Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria, întorşi de la Alba Iulia, care a avut loc pe Kiseleff“ începe o descriere postmodernă de Cortegiu Regal, după o Încoronare a unui vis milenar, Neagu Djuvara, temerarul „aventurier“ african promovat de Humanitas, şi te aştepţi să relateze cât de hollywoodian de frumoasă era Regina Maria chiar şi/mai ales în octombrie 1922. Aş! Miştocarul memorialist de mentalitate nobilă răzvrătită, din pătura superpusă cumană, anticipează sau chiar inspiră ori avizează, printr-un caz Freud de om cu şobolani brusc impotenţi, batjocorirea Cortegiului Istoric Regal din O2 şi chiar a Revoluţiei Împuşcate din O3: „Îmi aduc aminte cât de speriat am fost să văd o alegorie a Victoriei, o fată aproape dezbrăcată, acoperită cu văluri.“

Mai încolo, după o musafiră, care-n poză are ceva din îndârjirea mamei lui Mircişor de după coada la tacâmuri, dezbaterea demonstrează că exclusivismul naţionalist al Românilor (prezentat drept *consens* general) ar justifica bolşevizarea interbelică a minoritarilor: „comunismul devine, practic, singura soluţie, dacă nu eşti etnic Român.“ (În alte două halucinante intervenţii din *22* aflasem tot în primăvara lui 2001 că Lucian Blaga a avut succes cu *Poemele luminii* tocmai pe bază de apartenenţă etnică, de parcă ar fi scris vreun rutean sau vreun găgăuz mai bine despre lumina din spaţiul mioritic şi a fost oropsit!)

* *Clivaje, ai?* Nimic din veselia televizionară cu care ne-a obişnuit Stelian Tănase pe boaba noastră de piper! În primul rând, el e sceptic că rasa ar fi bună de să faci mezelclas din dânsa-ntr-însa: „Din cei 28% elemente alogene, acest procent tindea către 50% în zonele urbane din provinciile care s-au reunit. Pe de altă parte, elitele profesionale erau în majoritate alogene. Din această cauză, îmbrăţişez ideea că dispariţia acestor 50%, în ultimii 70 de ani, este un dezastru pentru România.“

Cum e greu de susţinut că le-au alungat Românii pe aceste elemente alogene şi nu s-au zbătut ele să emigreze spre mai bine, ne mulţumim cu următoarea justificare a părăsirii corăbiei: „Avem de a face cu un eşec pe tot parcursul Istoriei Româneşti de după 1918. Cred că Unirea nu a fost bine asimilată nici până azi. Statul Român este încă fragil. Instituţiile lui, în toate încercările la care au fost expuse, au capotat în toate ocaziile de după 1918.“ Este un elogiu indirect adus Noului Stăpân de după 1989, făuritor tălâmb de Ţară Nouă, consolator, firesc şi pe care, sătul de omagii Intelectuale către diferiţi stăpâni, nici nu l-aş fi amintit dacă sub titlul **Mici elite fără reală susţinere politică în spate** nu s-ar exprima jignitor, pentru mine ca scriitor român contemporan şi pentru familia mea de luptători naţionali, uimirea că România nu s-a descompus deja, ca Cehoslovacia sau Iugoslavia:

„Clivajele care au traversat (şi mai traversează încă) România au una din cauzele nerezolvării lor în faptul că unirea provinciilor a venit printr-un noroc istoric, că travaliul de decenii nu a fost în sensul unui demers mai larg sau al populaţiilor, ci a fost mai mult demersul unor mici elite politice care manevrau în scop electoral, dar care nu aveau în spatele lor o reală susţinere politică. Acest lucru se poate vedea azi citind memoriile şi jurnalele oamenilor politici, presa de atunci. Se va vedea cât de izolaţi erau ei cu aceste discursuri, cum se inflamau de obicei în campaniile electorale sau în diferite campanii de presă. (Vezi campania privind *Liga Culturală*, despre care se ştie bine ce ascundea, ce fonduri se manipulau şi ce obiective foarte personale aveau, în spatele ambalajului patriotic şi al unificării.)“

* *Şi nu se pot împiedica*. Eminescu ştia foarte bine de ce, tactic, Luminarea Poporului decide totul, în clivajele deznaţionalizării practicate de experţii habsburgici

sau țarişti: „Între frânturile unui neam, cultura poate statornici acele legături ce nu se văd şi nu se pot împiedica.” (Nicolae Iorga, citat de Grigore Vieru)

* A detecta astfel de imaginare, artificiale sau neserioase clivaje e tot atât de suspect precât a ataca BOR până şi pentru tragerea clopotelor printre atei sau pentru icoanele din şcoli, punându-te într-o companie jenantă dacă citeşti *Referatul* pe web, roşind că „strigoii nu concepeau să mai fie supraviețuitori, aşa că au încercat să dea foc bisericii, dar nu au reuşit“.

* Sub titlul *Propaganda Românească*, bunicul meu, care a făcut Unirea, parcă se dezvinovățeşte față de megaintelectualii care n-au făcut Unirea epocii lor, n-au recuperat Basarabia, în schimb ei atacă Biserica Națională – precizând expres că el n-a furat de la Luminarea Poporului.

„Când în dimineața zilei de 1 noiembrie 1897 ne-am prezentat pentru binecuvântare trei studenți stipendiați ai Academiei din Chiev: „bogoslovii“ Vasile Ieremia, Grigore Constantinescu şi Ioan Rădulescu, Mitropolitul Iosif, urându-ne drum bun şi norocire întru urmarea vieții celor Trei Ierarhi, al căror nume îl purtam, ne-a dăruit câte 25 ruble în aur, din care bani să cumpărăm „din când în când şi câte o cărțulie – două pentru sărmanii basarabeni. (...)

Până la 1 noiembrie 1903 am cutreierat Basarabia, mai ales vara, în lung şi în lat, purtând cu mine o mapă neagră, în care aveam foi tăiate de prin cărți – autori Români, cânturi naționale şi tot ce putea să intereseze şi să distreze sau să placă fraților basarabeni, cu care mă întâlneam la vreo serbare „națională“ rusească bineînțeles, la nunți, baluri, cluburi, restaurante, şi vroiam să le arăt scumpeturile Graiului Românesc. La slujbele religioase din sate de multe ori cuvântam sau citeam „Apostolul“ sau cântam Româneşte vreun „Axion“ sau altceva, după note, iar nu după ureche!...

Tot aşa şi cu cântecele laice sau naționale.(...)

În 1903/1904 mi-am făcut datoria de ostaş în regimentul de infanterie „Ştefan cel Mare" nr. 13 din Iaşi, locul naşterii mele.(...)

Pretutindenea făceam propagandă cultural-națională în chipul cel mai conştiincios, fără a fi trimis sau plătit de guvernul Român sau de altcineva, cum eram suspectat. Făceam aceasta numai din dragostea către „frați“ şi din îndemnul părinților mei, şi din cel al vrednicilor de amintire părinți Români, pomeniți mai sus!

„Cărțulii“ am cărat, până în 1918, nu de o sută, ci de sute de ruble aur.

Tatăl meu avea foarte multe cărți şi reviste, pe care eu le-am trecut treptat din Iaşi în Basarabia, în afară de cele cumpărate de la 1898 încoace.“

(Cf. Iurie Colesnic – *Basarabia necunoscută*, vol 1, 1993, Universitas, Chişinău – anexa Grigore Constantinescu – *Din vremuri țariste*)

* Dacă ar fi să parodiem matematic argoul excremențial-securistic din O3, am spune că e de râsul asimptotei să auzi o Autoelită – care, în afară de a-l vota orbitor pe Iliescu, nu se poate lăuda nici măcar cu Luminarea Poporului prin canal didactic şi carte ieftină, darmite cu o Mare Unire, cu o Încoronare, cu reprimarea bolşevismului – cum atribuie ea rânjind unui „noroc istoric“ Marea Unire de la 1918, şi cum acuză isteric, ca în *Porunca Vremii* şi *Bunavestire*, de cea mai spurcată corupție, deturnarea de fonduri culturale, pe cine? Pe marele Nicolae Iorga şi pe ceilalți luptători naționali!

Şi mai e şi nedocumentată această Autoelită stearpă! „Norocul istoric“ amintit are un suport sacru, stă în **eroii** al căror cult, e drept practicat, ca şi al Poetului

Național, mai mult de Partidul Cadrelor Didactice, încă nu a fost ucis în toate satele Româneşti.

Cât despre „travaliul de decenii“ pentru Unire, a fost atunci cam ca la Revoluția Împuşcată. La 1989, Programul ni l-a impus însuşi Ceauşescu: țara a vrut doar să fie şi la noi *ca la alții*, care progresând ne-au arătat Calea! Pentru Marea Unire, în schimb, a lucrat, împingând spre Regat bănățenii, ardelenii, bucovinenii şi basarabenii, *deznaționalizarea sălbatică practicată de Imperiul Habsburgic şi de cel Țarist*.

* Dacă ar mai avea cineva vreun dubiu că această Autoelită de azi o bârfeşte pe cea interbelică, Regală, *cu spaima ca de muşcătură şi remuşcare pentru răspunderile politice care îi revin față de tineretul idealist de mâine, dinaintea Istoriei*, totul se limpezeşte la intervenția consilierului prezidențial personal Sorin Alexandrescu, suficient de inteligent şi de crud centrată, ca de un om-satuie de la Amsterdam, pe chestiunea abandonării Românilor de peste Prut la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, sub genericul tot atât de iresponsabil precât conținutul, *Statul Român nu a reuşit să integreze Basarabia şi Bucovina*:

„Transilvania a fost cu greu integrată, dar a fost oarecum integrată. Basarabia, niciodată. Nu mai vorbesc de sudul Dobrogei. Nici nu s-a pus problema, în afară de Regina Maria nimeni nu s-a interesat. Îşi mai făceau vacanța pe acolo Sebastian, Fondane, dar în rest... De ce Statul Român nu a reuşit să integreze Basarabia şi Bucovina? Lucruri care au dus nu numai la pierderea lor, la lipsa de apărare a lor în război, chiar dacă apărarea ar fi fost fără succes, dar şi la pierderea lor de acum. Pentru că, trebuie să fie clar, problema cu Basarabia s-a terminat probabil pentru încă o sută de ani. Dar despărțirea aceasta a fost pregătită cumva de totala incompetență a guvernelor Româneşti din perioada interbelică, guverne care nu au ştiut să-i atragă pe Români, să se înțeleagă cu ruşii, cu populația evreiască, să îi integreze în Statul Român. Basarabia a fost eşecul major al tuturor guvernelor Româneşti. Era ca şi cum fusese un cadou de care n-aveam nevoie şi pe care nu ştiam cum să facem să-l pierdem: să-l luăm, să ne facem nişte averi şi pe urmă să ne întoarcem.“

* Aşadar, megaintelectuali care n-au cutezat să fie unionişti nici după 1991, când URSS s-a dezintegrat, Humanitasul nepublicând decât două vechituri de Ioan Nistor despre Basarabia şi Bucovina, iată-i ajungând **să justifice** invazia sovietică din 1940, să scrie pagini de manual unic pentru comunistul romănofob preşedinte Vladimir Voronin şi să dezinformeze Neamul Românesc că Basarabia şi Bucovina nu au fost apărate de Românii Regali, asupra cărora se aruncă şi vina pentru colțul de cotitură din 1997, când am aderat la Pactul Ribbentrop-Molotov, exprimându-ne dezinteresul pentru Românii şi teritoriile de peste Prut, cu speranța integrării euroatlantice fără a ni se mai cere Fezabila Lustrație cu pivotul ei, încadrarea corupției între limite rezonabile!

Aşa de mare era dârdora integrării încât am fi fost în stare să argumentăm până şi teza Vîşinski că toți miniştrii dintre 1937 şi 1940 trebuie arestați pentru pregătirea războiului antisovietic, ba chiar să mulțumim supraputerii de la Răsărit pentru invenția postmodernă a Sovromurilor!

* Metoda manipulării fiind scoaterea din context. E adevărat că înțeleptul voievod Carol al II-lea a cedat, deşi Hohenzollern impulsiv, la ultimatumul sovieto-nazist din 26 iunie 1940, neacceptând să ne batem într-un raport de forțe de 1:10, cu ungurii şi bulgarii sărindu-ne-n spate, cu Franța şi Anglia îngenuncheate de Hitler sau de populismul concediilor plătite cu prețul dezarmării. Dar Noi ne-am reafirmat

drepturile asupra Basarabiei şi Bucovinei, cu asupra de măsură, în Războiul Sfânt, declanşat de Mareşalul Antonescu exact peste un an, când împrejurările militare au permis dezrobitoarea noastră replică, simțită apoi de Stalin până la Volga şi Caucaz şi-n Crimeia, fără de care memorie nu ne-ar fi restituit el cu atâta respect, în 1945, Ardealul, punându-se rău cu aliații săi imperialişti!

Fățarnica supărare că eforturile de integrare, adică investițiile în Basarabia au fost modeste, părând că ne interesează doar jaful, denotă tipica istoricilor improvizați inocență strategică: ce Intelectual tâmpit ar fi riscat banii contribuabilului şi timbrul aviației ridicând industrie grea şi de armament în Basarabia, adică plocon Armatei Roşii pregătite de invazie încă din 1924?

* Cât despre dezinformarea cum că „îşi mai făceau vacanța pe acolo Sebastian, Fondane, dar în rest...“, altă explicație ce prefer sfătuindu-mă cu prietenii mei pictori nu-i decât... *incultura olandezului Alexandrescu*. Care, deşi a înțeles, spre deosebire de restul Autoelitei, importanța Infrastructurii Intelectuale şi a refacerii Bibliotecii Centrale Universitare, aducându-ne şi decisive fonduri olandeze, se mai şi miră că „ideologiile de dreapta, de o sărăcie Intelectuală absolută, au reuşit să acapareze interesul Intelectualilor“! Ca şi cum mai exista în contextul istoric real altă opțiune atunci când sub crivățul roşu dinspre Răsărit, care excita şi poftele revizioniste ale vecinilor deja fascişti, partidele istorice se arătau sinucigaş de incapabile să înarmeze şi să lumineze poporul, să lichideze corupția şi să asigure țării alianțe viabile.

Transpare aici paradoxul român cu sarea pământului: Autoelitei participante la această dezbatere – în sprijinul tezei doamnei Adameşteanu că e mai bine sub alesul preşedinte Iliescu decât sub Regele Carol al II-lea, concret că e de preferat România iliesciană României Regale – pur şi simplu nimeni n-a avut curajul să-i semnaleze că se angajează în probleme istorice depăşindu-şi, în condițiile principiului lui Peter, bruma de competență nechezolică de ambe spețe, consecința acestei lipse de reacțiune manifestându-se dureros în densitatea de istorici improvizați a comisiei care l-a decis pe preşedinte să țină un discurs de condamnare a comunismului rezervând şi rol pentru bufon în marele spectacol.

* *Din încremenire în păcate*, aceste idei sunt fixe. Recent, adică în **22** la 24 octombrie 2007, politologul GDS Armand Goşu, carele pe când scria Mircea la Amsterdam O1, şi-a dat doctoratul la Moscova, după care va fi fost şi corespondent BBC dacă e să te iei după web, amintindu-ne de Golania – *Cine-a stat cinci ani la ruşi/nu poate gândi ca Bush!* – titrează: *Dispreț pentru Basarabia*. Şi rebagă ideile consilierului prezidențial Sorin Alexandrescu, aproape identice la fel aceleaşi ca-n **22 plus** din 15 mai 2001, adică ascunzând tineretului neştiutor Războiul Sfânt: „Basarabia a făcut parte mai mult de două decenii din Regatul Român. A fost o provincie exotică, mai degrabă, căreia nu i s-a acordat prea multă atenție. Chişinăul a rămas în toată perioada - memoriile disperate ale lui Ioan Pelivan adresate miniştrilor de la Bucureşti stau mărturie - un avanpost al culturii ruse. Nici astăzi nu găseşti la Chişinău librării româneşti, iar publicațiile din România nu au ediții locale care să se tipărească în Republica Moldova. Pentru funcționarii din administrația Regatului român, Basarabia a fost un loc de exil, din care încercau să plece cât mai repede. (...) În vara anului 1940, România a evacuat Basarabia fără să tragă un foc de armă.“

* *Pe cine sprijinim şi pe ce ne sprijinim*. Nu iaşte în genere bine pentru Îndeplinirea Misiei noastre Culturale şi civilizatrice la Răsărit ca să îşi asume pervaziv tocmai Autoelita, în locul unei clase politice lipsite de simțire, răspunderea istorică

pentru pierderea Basarabiei, deşi are pentru încă vreo sută de ani, aproape jumătate din vină.

Iaca de ce, pen' ce, Humanitasul trebuie să le retragă sprijinul, cel puțin să nu se mai laude webar că îi are ca „scriitori promovați", pe unele naturi postcatilinare cari demitizează sistematic şi intenționat, scoțându-le din uz, tocmai pe simbolurile astrale Eminescu şi Ştefan cel Mare, pe al căror cult s-ar fi sprijinit fie şi după integrarea euroatlantică, unioniştii români retardați din dreapta Prutului, imitând pe Vieru, Matcovschi, Dabija, Leonida Lari şi pe ceilalți scriitori eroi basarabeni ai pleiadei bătăliei pentru limba noastră cea română.

Ci orice parazitism intelectual nu se poate sprijini decât pe norod, suge-i-ar pibul, nestricând niciodată ca bazinul fiscal să fie cât mai lățitu.

* *Inconcevabilitatea glotonimului*. Inexistența librăriilor şi a periodicelor româneşti chiar şi după 1991 ar justifica mai degrabă disprețul intelectualilor bestselleriști pentru piața de carte a Basarabiei, în loc să-i stimuleze să ia măsuri, inclusiv obligând ICR să-şi facă filială în Codrii Bâcului, dar şi bibliotecile din RO, măcar cele universitare, să aibă depozitele de carte basarabeană aduse la zi.

Editorialistul atribuie însă acest dispreț clasei politice, nedreptățind-o crunt.

În realitate, cel puțin până la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, *partidele feseniste au dus o politică pe cât posibil unionistă*, adesea umilă, adesea riscantă enorm dacă ținem seama că abia la 11 decembrie 1999, înțelegând mai bine Revoluția Română – adică echivalența însângeratului 1989 românesc cu anii 1956, 1968 şi 1980 ai reformismului de sus în jos –, s-a hotărât Occidentul să se lăbărțeze dincolo de Europa Centrală! Nu clasa politică a disprețuit Basarabia, din moment ce poate prezenta dovezi serioase ale Rezistenței prin încremenire în proiect, ci clasa intelectuală, care nu a creat mai deloc cărți sau măcar broşuri încât să avem pe baza a ce aforisme să bloguim o strategie unionistă de oțel flexibil, cum au avut aliații noştri germani.

E adevărat că Academia Română l-a propus pe Grigore Vieru la Nobelul pentru Pace, jignind Poetul în contextul războiului de pe Nistru din 1992, dar ulterior trebuia să-l repropună an de an, pentru literatură. Însa nu e de ajuns solidaritatea. **Aici e de scris**. Dacă megaintelectualii de pe la noi ar fi publicat fiecare câte o cărticică despre inconcevabilitatea glotonimului „limba moldovenească", atunci presiunea asupra politicienilor ar fi fost colosală şi ei s-ar fi urnit, cum văzurăm că s-a-ntâmplat în cazul de excepție al condamnării comunismului la 18 decembrie 2006!

* *Obiective strategice divergente*. A-ți permite tu, megaintelectual al generației intelectuale care a ratat Luminarea Poporului, Instituirea Congresului Intelectualilor, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA), Reprimarea Bolşevismului de către intelectuali, Valorificarea Diasporei Române, Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale, Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) de intelectuali, Wikipedia Românească, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului, Genializarea Obligată a Supradotaților, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă ideală sau Emanciparea Cadrelor Didactice intelectuale, să dai lecții de gândire e tot atât de orbitor deplasat spre chici ca şi grandomania de a gândi tu, ca virgulă om, ce-ar fi gândit genialul Eminescu după 1918. De aceea, textul Goşului din **22** deviază automat spre un umor de bună calitate, cațavencar:

– Disprețul pentru Basarabia nu e un produs recent. În perioada neutralității (1914-1916), în afară de Constantin Stere, el însuşi basarabean, cu stagiu în închisorile ruseşti, niciun alt lider politic nu s-a luptat pentru soarta românilor dintre

Prut si Nistru. Când cereau pornirea războiului împotriva Rusiei, Alexandru Marghiloman si P.P. Carp nu tremurau de grija basarabenilor, ci doar erau consecvenți filogermanismului lor şi temerii de marele imperiu de la Răsărit. Politicienii de la Bucureşti şi opinia publică din Regat au optat fără să clipească pentru Transilvania în 1916. Că Basarabia a fost prima provincie istorică care s-a unit cu România vremii e rodul contextului istoric generat de prăbuşirea guvernului Kerenski sub loviturile bolşevicilor lui Lenin.

Lăsând la o parte exprimarea involuntară a îndemnului la a ne exprima gratitudinea față de Lenin, față de personajul ciclopic dominant în O3 ca o replică cât cea rachetistă de la Tiraspol la al lui Eliade *Un om mare,* nu trebuie să fi urmărit multe documentare britanice Coca Dospinoiu ca să-şi deie seama că în anii neutralității (1913-1916), noi nu puteam să ne propunem obiective strategice divergente – şi Ardealul, şi Basarabia –, fiindcă exact aşa a procedat aliatul nostru Hitler, voind simultan şi Stalingradul, şi Caucazul, nenorocindu-ne în 1942 şi pe noi, grele rămânând şi azi consecințele intelectuale ale pierderii Războiului Sfânt, care zice unii intelectuali că vine de la ADN nu de sub vremi.

* *Inerția culinară*. Ca o grea ironie, îmi surâde şmechereşte din ochii ei bleu monumentala *România după Marea Unire*, operă de pecerişti, Mircea Muşat şi Ion Ardeleanu, aproape trei mii de pagini, după două decenii rămasă paradoxal cea mai bogată resursă pentru cine s-ar interesa din bibliotecă nu din cafenea despre realitățile interbelice. Căci în aceste vremuri de prosperitate s-au recoltat toate roadele Revoluției, mai puțin împlinirea Misiei Culturale, atât din pricina *inerției culinare*, a poftelor îndelung reprimate în foametea imaginară, cel mult raționalizată, cât şi pentru că Autoelita a ratat după elicopterizarea lichelelor nu numai Recuperarea Basarabiei, ci şi Luminarea Poporului.

* *Paradoxul român*. Lipsa de apărare a provinciilor de peste Prut, ai? Dar Războiul Sfânt...? Guvernele Româneşti din perioada interbelică, ai? Şi doar Sebastian, Fondane în Balcicul unei picturi Româneşti Regale superioare în secolul XX celei olandeze!

Păi, dacă Intelectualii se leapădă aşa, ce să mai ceri de la popul decât paradoxul român că să-ți cumpere cărțile?

* *Lansare O3. Orbitorul Profesionalism.* A se analiza pe YouTube manevra de foc a bateriilor retorice în discursul de la terasa bucureşteană Kretzulescu (11 iulie 2007) şi în discursul de la terasa „La Bibi" din Vama Veche (21 iulie 2007) – nume de formație şi de şlagăr, cu virtuți publicitare de amplu efect.

Lângă statuia lui Corneliu Coposu, tolerată deşi Autoelita s-a poziționat lângă reformismul Roman-Brucan-Băsescu nu lângă anticomunism, din dreptul ceceului, unde ne-a fost futată Revoluția în imaginea rosenthaliană, Mircea avea în față crema cititorilor cultivați. Le spuse în ce condiții regale, inaccesibile, baroce, a scris obiectul multifoliar care este cartea, precum şi cui mulțumeşte. În special dlui Liiceanu, care e atât de credul şi de bun editor încât ar publica până şi pagini goale, de i s-ar trimite de către Cel mai bine vândut scriitor român, Candidatul Nobel cel mai bine plasat. Apoi le cuceri bunăvoința celor înghesuiți demonstrând că aşa cum copilul se naşte din doi gameți în trompa lui Eustaki, aşa şi cartea se compune din parte lemnoasă şi parte feroasă, din ce e scris şi din ce e citit, împotrivirile şi extazele consumatorului fiind esențiale plezirului ei. De fapt, O3 nici nu e o carte de citit, e una în care SE

GHICEŞTE, ca într-o scoică sau, ca la vrăjitoarele de la Mogoşoaia, în tarot, ceea ce şi prevăzusem din momentul în care m-am autosesizat că şirul Ştiutorilor e convergent din 21 de motive spre un Cititor Unic.

* *Pe plajă însă, fiind mai multă Generație Pupici la Vama Veche,* Mircea o atrage conferențiind despre revoluția *optzecistă* cea infutigabilă silfidă, de lirism caragialesc, care ar fi provocat o ruptură socială şi literară în însuşi conceptul de scriitor, adresându-se de la om la om, fără să trebuiască nişte transcodări sau nişte filtre culturale, cum se citeşte şi în globul de cristal al poetului Lefter.

Generația în blugi, cântată şi formată mai mult de Adrian Păunescu după o vizită-n SUA, fără facondă a terminat ea cu morga scriitorilor de odinioară, cu imaginea aia scorțoasă. Generația optzecistă e apropiată de cititor, nu foloseşte metafora sau cravata!!! (Iar la Revoluție, nici programul, nici morga.) Poate papionul, că e simbol al kitschului, ca fluturele, care face parte din mica faună de pe floră, alături de alte insecte melifere. Scriitorul n-are nici un privilegiu, să rămânem oameni normali! E şi el un meseriaş arghezian acolo, un cârpaci care e fericit doar când îşi face polimerii bine! De unde şi a se slăbi cu atâtea *răspunderi*!

Dar națiunea, poporul, eroii, chiar scriitorul însuşi sunt, deci, concepte „romantice“, pe care modernitatea le-a spulberat, le-a trimis printr-un preludiu de mandolă la tomberonul memoriei din Akasia, o dată cu succesele de public de sală ale concurenților optzeciştilor, anume cantautorii cenaclului Flacăra, deşi tocmai Adrian Păunescu, nu atitudinarul civic, va avea curajul să meargă în Basarabia şi să recite Doina Eminesciană, stând cu capul sub gloanțele transnistrene!

* Uneori ți se pare că un staff uriaş anticipează cum trebuie să se mişte literar Cărtărescu, zise Falstaff cu barba şi pletele-n briză, privind neguros la nudişti şi la Insula Şerpilor, care ar fi putut fi un paradis turistic al acestora şi al Mării Negre.

Lansarea O3 de la Vama Veche se baza într-adevăr pe iubirea arătată marelui poet, profesor, prozator, eseist, critic literar, conferențiar şi publicist de fanii dobrogeni, exact cu un an înaintea evenimentului de la Terasa Bibi prestigioasa revistă *Tomis*, singura revista de cultura cu ieşire la mare, consacrându-i un număr special, gest de prețuire rarisim în România față de scriitorii vii.

Omagiul adus scriitorului cu alura de veşnic tânăr Eminescian înfăşurat în pixelii Iowei, ai civilizației americane consumiste, are valoare istorică, redactorii revistei reuşind să justifice până şi de ce îl iubesc ca nişte nebune femeile pe Cel mai bine vândut scriitor român, pornind metodologic de la clasica 22 Gabriela Adameşteanu, care se bazează pe prejudecata că „femeile au intuiție“ şi pe asumpția că „Mircea Cărtărescu, ca om, atrage natural afecțiunea, prietenia“.

* *Ascundeți pe Eminescu!* Da, Generație Pupici, îşi amintea deputata Coca Dospinoiu cât a priceput ea, scriitorii postmoderni sunt oameni, oameni care nu fac lucruri colosale, astfel încât celorlalți să le rămână spațiu să se manifeste, oameni care-şi fac meseria, să vă dăruiască vouă lucruri bine făcute.

Ei nu zic ca Iosif Sava, *Bach, domnilor!*, ei se pot delecta cu femeia ta şi cu Loredana Groza sau cu *Hallelujah* de Leonard Cohen, iar un Michelangelo i-ar oripila.

Foarte rari sunt, şi marginalizați, aş spune, în rândul scriitorilor şi al artiştilor în general cei care au preluat ceva din morga celor de dinainte, cei care încearcă să iasă în evidență ca fiind nişte oameni deosebiți, nişte oameni superiori, nişte profi, nişte oameni înălțați pe un piedestal.

Geniul – o nefericire!

Eu nu cred că există vreun motiv ca un scriitor să fie mândru că este scriitor. El trebuie să vorbească de la nivelul omului obişnuit, cu cea mai iliesciană modestie, poate chiar una băsesciană, care să te înduioşeze până la lacrimi.

Din nefericire, voi Generaţia Pupici nu aparţineţi unui popor care să merite să-ţi propui idealuri, voi începeţi reflecţia totdeauna cu interogaţia *ce mi-a dat mie ţara asta, ca să-i dau şi eu ei?* Şi dacă norii deşi se duc şi vă veţi plimba pe la Constanţa Căpitanului, pe lângă Cazino, amintiţi-vă că postmodernismul nu recunoaşte *geniul*, care e un concept romantic ca *naţiunea*, *poporul*, iar cartea aceasta datorează atmosferei de după Woodstock nu celei de după *Pavilionul Canceroşilor*: este o carte într-un fel New Age; gândire ancestrală şi modernă Timpuri Noi: istoria religiilor, dar nu a lui Mircea Eliade; mistică, dar nu răvăşită de Cioran, gândire sapienţială din toate epocile, dar care s-a născut după 1968, pe strada Sapienţei! Aşa că să aveţi poftă! Cârnaţi de Pleşcoi, sarmale neîncălzite, Coca Cola, amintiţi-vă de demolatorul Răzvan Rădulescu, de valul de demitizări al modernităţii, de microunde, de cadavrul din debara, şi când raza farului mătură Cazinoul, se-aşază roua peste dig, *ascundeţi pe Eminescu!*

* *O replică abia voalată*. La care reflecţiuni – contrare imperativului trăirii clipei – la mare, pe litoral, la Balcic, privind gânditor la cactuşii Reginei Maria, Kotofei Ivanovici îi lămuri Cocăi Dospinoiu că, de fapt, tipul de discurs cărtărescian trebuie că este o replică abia voalată la al unui teolog acuzat de nuanţe slavofile, format totuşi, pare-se, la Arad, Mihail Dohot, care pe site-ul *Moldova Noastră* mărturisea polemic că:

„Este de mirare faptul cum, civilizaţia occidentală şi în mare parte cea europeană – modelul multor politicieni şi aşa zisei elite culturale naţionale – a reuşit să se distanţeze, atât de mult, de idealurile creştine tradiţionale.“ (Cf. studiul *„Trăieşte-ţi clipa" – un* ***memento mori*** *în stil New Age*, 22 martie 2006)

Sau că, în Epoca Mooye a galaxiei Marconi-Gates, pe acelaşi site:

„Cea mai mare influenţă asupra tineretului azi îl are mass-media. Având această armă, mass-media este sprijinită şi folosită exclusiv pentru un profit mai mare de unele centre obscure ale societăţii. Dovadă, la cele spuse mai înainte, este faptul că idealul tânărului de azi este omul bogat în detrimentul celui cultivat – adevărata valoare. Nimeni din acei investitori nu doreşte o creştere calitativă cum ar fi, de pildă, a învăţământului, culturii sau ştiinţei. Bineînţeles, există şi excepţii, nu toţi pot să se integreze în noile „caste” sociale. Aceste excepţii din nefericire nu pot avea nici o influenţă asupra celora care formează masa critică a noilor elite post-sovietice“. (Cf. studiul *Este pasibilă Republica Moldova de o revoltă a tinerilor?*, 12 aprilie 2006)

* În Bucureştiul ce a cucerit pe loc demnitate mondială, pe lângă Oscar-mulţumirile *Kitsch*, constatăm imagini percutante: cuvintele-s puţine, pentru că scriitorul nu mai are pe stoc, le-a folosit mai toate pervaziv în scris; n-a mai invitat critici, din „umanismul“ de a nu-i sili să citească pe nerăsuflate o asemenea carte lungă grea (în realitate, promoterii, lectori pe diagonală, ar fi stricat sărbătoarea lustruindu-se pe ei, într-un limbaj filolo de-ar ar fi speriat fanele, cele atrase cu orizont de aşteptare nu continuarea la O1+O2, ci la *De ce iubim femeile*!); impresionantul *Kitsch* Iov al comparării facerii cărţii cu creşterea de la sine a fătului în burtică, pe când mămica se ocupă cu diverse, poate şi cu cetitul sub cerul veiozei; excepţionale imagini didactice despre parteneriatul scriitor-cumpărător, ca între doi gameţi egali metafizic, privind mângâietorul act de consum al textului: „eu am scris doar o

jumătate, cealaltă jumătate e în mintea dumneavoastră“, de unde imediata orbire *Kitsch*, manipulând gloata apropo de *personalizarea* produsului livrat: „nu vă ofer o carte unică, ci pentru fiecare câte una“!

În fond, exigența lui Cărtărescu față de cititor este de origine lamaistă, dacă îl luăm în serios pe Culianu: „logica din *Bardo thodol* nu este de a înlătura reprezentările populare ale lumii morților, ci de a le interpreta ca nefiind nimic altceva decât stări mentale, care creează iluzii puternice. În ultimă instanță, tu însuți scrii scenariul pentru propria-ți moarte şi numai de tine depinde dacă o transformi într-un spectacol de groază fără sfârşit, într-o comedie divină sau în absolut nimic.“

Pentru segmentul de public cult, cu ochelari, adică înzestrat cu înalte competențe filolo şi forensice, iată asigurarea unui bonus, despre cartea enigmă de necitit, ca un nor, ca un pietroi, pe care doar *o interpretezi*, o tâlcuieşti cum alții *văd* în broasca țestoasă, în cochilii, în cohlee, în tarot, în calitatea erecției, în depozitele seminale sau în pancreasul Eroului Necunoscut, de fapt având a descoperi o oglindă şi-n ea, tatuat ca pe un creştet ras de fetiță, propriul tău bot meditând la specularitatea speculii cu idei bănoase; în fine, anticiparea mârâiturilor cârtitorilor şi ale frustraților, ale demonilor de pe lumea cealaltă, a anticărtărescienilor: orice-mi doresc, frați bucureşteni, numai acceptarea/respingerea totală, nu! da, un *nu* hotărât lecturii pasive!

* Frumoase cuvinte, democratică hipermodestie, numai că puțini dintre fanii chinuiți de caniculă le vor fi pătruns tâlcul profund postmodern. De ce cartea e ca un nor sau ca o piatră semnate Thomas Pynchon? Pentru că *aşa e* discursul neoeuroatlantic! Un joc, o suspendare a logicii şi chiar a decenței, un meci întru a crea *efectul de sinceritate*, adică exact cârligul ce contează în discursul democratic al unui bestseller sau în cel electoral de-a dreptul al unui preşedinte înotând ca un rechin pleşuv prin marea de alegători, între care distingem chipul cu nimb al lui Richard Rorty.

Ceea ce habar n-au profele din învățământul preuniversitar, spre deosebire de creatorii de literatură filolo pentru publicul filolo: anume adevărul obiectiv, adică euroatlantic, al egalității 69 a emițătorului cu receptorul, adevărul democrației comunicative că atunci când, ca în actul oarecum sexual didactic, dresorul dă *ceva* cimpanzeului (cunoştințe şi abilități) *el nu e mai egal* decât receptorul, va să zică îl educă şi cimpanzeul Feedback pe dresorul Bachelard, *anyone can teach anything to anyone else*, comportându-se ca un membru activ, exact cum se face şi sexul corect politic, între parteneri perfect egali metafizic chakră pe chakră, precedat obligatoriu în Epoca Mooye, a asasinării permanente a Mitului Eminescian, de un 69, toată etica şuetei reducându-se până la urmă la *keep the conversation going*, anume despre *vinovăția* ştiinței şi educației, a Intelectualului, pentru toate relele, *Moarte Intelectualilor!*, singurele iluminări neputând veni decât de la o anume literatură generoasă, egal tolerantă față de toate ideile, inclusiv *interesata* confiscare de către desantisto-lunedişti a baricadei lui Dan Iosif şi a lui Dumitru Dincă, doar în baza re-compensării narative a „aleşilor“ Revoluției cu brevetul de-a se privatiza o noapte în ea, până se va resemna înlăcrimată peste tot: aşa e viața/texistența!

* *Mâncau poezie pe pâine*. Paginile despre Cenaclul Lunii, care adică se întrunea lunar, sunt de un înspăimântător puerilism, evocate tocmai **la baricadă**, unde va curge sânge Românesc, iar morții noştri vor ajunge la morgă şi pe masa din sufragerie. Aflăm nu numai versuri de băşcălie subversivă stupidă, perfect publicabile cu voie de la şefii de promoție tot filologi în reviste inaccesibile gloatei, la care lume amărâtă pătrundeau doar antiagramatismele ambiguului Adrian Păunescu, liderul

generației în blugi, ci şi bizareria că optzeciştii, care „mâncau poezie pe pâine“, adică diaree postmodernistă recentă, de unică folosință, nepreocupați de Luminarea Poporului, de a asista în lupta lor clasa muncitoare şi țărănimea cooperatistă tot mai demolată, erau atât de imbecili sau de ipocriți că nici nu ştiau de instituţia informatorului şi că printre ei scriu şi recită cu certitudine turnători talentați, culți.

Culmea e că nici pățitul Nicolae Manolescu nu i-a avertizat pe toți că cenaclurile se inventează tocmai pentru a identifica şi monitoriza posibilii noi Goma, cum a fost celebrul lunedist Viorel Padina, un temperament Nica Leon despre al cărui incendiar şi perfect est-etic *Apel către Europa* din 1980 nu se relatează în O3 absolut nimic.

* *Pierderi colaterale*. Cum apocalipsul bucureştean orbitor n-are nevoie nici de Cruce, nici de Christos, nici de Maica Domnului, nici de comentarii, ba chiar Catedrala Mântuirii Neamului zice editorialistul că din parte-i poate fi durată fie şi pe Intercontinental, putând fi va să zică hotelul însuşi, pentru a cărui privatizare se scanda ficțional la Baricadă sub gloanțe, – devii extrem de sensibil la orice posibilă polemică neortodoxă. De pildă, în exagerarea postmodernă a angoasei copilului păcălit de babele dornice de a se bine hodini, cu formula *taie popa limba!* ți se pare că distingi o aliniere teologică lângă fizicianul civic anti-BOR Gabriel Andreescu, cel neagreat recent de dl Patapievici.

Cel mai supărător fiind efectul că deşi nu-ți plac nici ție popii lacomi şi prea tereştri, administratori de cimitire şi de ceremonii, ajungi să simți pentru ei un soi de simpatie compensatorie, cum dealtfel şi pentru securişti, această din urmă performanță mai ales atunci când li se atribuie un naționalism care nu era al lor, ci al unei sarcini politice fezabile – Recuperarea Basarabiei, dar neîndeplinite de diplomații noştri de după Congresul paişpe, prea Intelectuali angelici de elită ca să se mai pățeze în complicații cu Matrioşka.

* Mai greşeşte şi ATOT-ŞTIUTORUL Ştiutorilor Ştiutorilor Mircea Cărtărescu când o CREDE, din moment ce sugerează asta, că accesul la spiritualitate este facil, cum ai amesteca nişte cărți de poker într-o combinatorică fericită sau cam cum te-ai masturba psihedelic întru *Oneness* până ai vedea sperma orbitoare a lui Dumnezeu copleşindu-te într-o ejaculare de îngeri, ejaculatori la rândul lor de roiuri de fluturi cu cap de om surâzător (*Acherontia atropos*), ejaculând şi ăsta numai lapți de fluture solzos de Dunăre, gata să înece cu totul Cetatea Giurgiului, necăjind pe autoritarul autocrat Soliman Magnificul, prealuminatul padişah, tocmai când îşi trimisese ceauşul să o reabiliteze confortabil, încât să poată acosta aici Amadeusul megaintelectualilor vienezi, la adevăratul Port Cultural Cetate!!!

De aceea, concepția Fluturelui postmodernismului românesc despre Mântuire ține mai mult de imaginarul de la Politehnică decât de Teologie, Creatorul asemănându-se mai degrabă cu inginerii Ion Iliescu şi Cristian Tudor Popescu decât cu scriitorii noştri recenți, fie ei şi antiEminescienii Răzvan Rădulescu şi T. O. Bobe.

* *Despre Sextaz*. Nu de profesori de integrare în absolut avem nevoie în biata Țară, nu atât pentru că oricine se poate documenta dupe web, ci pentru că orice inițiat cât de cât ştie că sexul cel mai bun este sexul aşa-zis murdar şi că performanța sexuală de vârf nu se obține decât prin praxis, prin problematizare şi descoperire, cu deosebire prin multiplicarea la exces euristic a ocaziilor de învăţare a eupareuniei standard. Ne trebuie, deci, altceva aici în RO, anume câteva mii de universitari tot atât de fascinanți ca Nae Ionescu, democrați însă şi euroatlantici, care să ne formeze, precum Nichi şi

Crohu pe optzecişti, un tineret cult, exigent, generos, cu milă de Neamul Românesc şi de care însă pătura superpusă şi cleptocrația să tremure, să stea în cea mai mare frică, amintindu-şi zi de zi, ca de cadavrul din debara, că e o problemă, Mântuirea asta.

* *Despre a merge la templu*. Las la o parte bizareria că grațiosul roman *Travesti*, prin descrierea sinistră a directorului care răspundea de junii excursionişti, atât dinaintea părinților cât şi față de Partid, este o instigare inconştientă, întrucât utilele tabere de odinioară nu mai sunt, – ca liceenii să facă sex în curtea unității şcolare „frecventate“, primejduind tot ce-au învățat pe la orele de religie, inclusiv Mântuirea! Constat doar că ar fi foarte dureros ca unii beneficiari de ambe sexe ai efectelor de sinceritate din *Orbitor* să se masturbeze şi... doar atât, fără a ține seama de avertismentul spiritual al antiEminescianului eminent critic Chivu, că să vază bine pe ce pun mâna, să nu confunde adică extazul fiziologic sau insightul filologic cu adevăratele uniuni mistice, în care Ființa Supremă are un cuvânt foarte greu de spus, autolimitându-şi din vina editorului, cu umerii curbați sub laba ei grea, până şi tineretul Epocii Mooye comportamentul delabrat de să nu mai simtă chemare la frecventarea bisericilor şi nici măcar a unor locuri de comuniune ca discotecile, stadioanele, sălile de forță şi cluburile.

* *Aberație calculată, blasfemie!*

Oricât de nebun, oricât de halucinat de extazul scrisului ai fi, îți este totuşi evident că dac-ar veni vreun Dumnezeu cu-n ozeneu în RO, n-ar acosta nici de-al dracu la Palatul Parlamentului meu sau la Muzeul Național de Artă Modernă ci, firesc, numai la Palatul Patriarhiei (cândva, de Eminescu, zis Camerele), pentru a discuta cu Sfântul Sinod al BOR probleme specifice.

Este o tehnică uzuală, de mult caramelizată, a Autoelitei atitudinare să genereze prin provocări nu atee, dar contra lui Christos, reacții extremiste la tineretul idealist, pentru a se prezenta dincolo de Nădlac Nu Ştiu Cine ca Martir Erou Civilizator, cu participările stocate-n CV putând lesne cuceri sinecure unde se gestionează banii păstrați de popor pentru mai târziu, adică pentru cultură, va să zică pentru Epoca de Aur de după Marele Cutremur Catastrofal.

* *Aberație calculată, blasfemie?*

Precum Ceauşescu era *ancilla Domini*, de nu ştia că demolează cartierul Uranus întru a elibera teren şi a ridica fundal *vanitas* faraonic pentru Catedrala Mântuirii cu hram Izvorul Tămăduirii Neamului, aducându-şi obolul cu frică cleptocrația prin virament sau în numerar întru spălarea fără de număr păcatelor, aşa şi Mircea Cărtărescu, atunci când alege tocmai Casa Poporului ca peron pentru aşteptarea lui D-zeu, Doaaamne, nu ştie ce face!

El pledează, în numele Domnului nostru Iisus Christos, pentru nevinovăția de să înălțăm cât de curând, până nu ni se prăbușește sufletul Românesc de greutatea păcatelor Autoelitei, Catedrala Mântuirii Neamului, ca pe o arhitectură cu tâlc, dând seamă de ceea ce se putea construi sub totalitarism şi ce ne permitem acum în democrație.

Mare e puterea lui Dumnezeu Atotțiitorul şi Mircea, ca ăia din filmul lui Steven Spielberg *Întâlnire de gradul trei*, care modelau în piureu muntele unde va coborî ozeneul, nu prea are ştire, ca Sibilele-n transă, că chiciul său textual, îndumnezeindu-se spre finalul O3, remodelează Casa Poporului ca pe un sanctuar, ba chiar ne şi spune Autorul cu gurița lui <u>ce capacitate s-ar cuveni să aibă Catedrala Mântuirii Neamului</u>, când el are în Casa Poporului o sincopă ce îl duce la macropsia de a vedea: „bazilica

de zece ori mai mare ca Sfânta Sofia“ (O3, 540). La care bunăvestire adăugăm că acest Pantheon, unde să omagiem optzeciştii şi politicienii Epocii Mooye, e greu de crezut că avem capacitatea artistică, bazată pe miştocari ca Gorzo şi Perjovschi, sau critică, bazată pe postromânism şi pe bogata Direcție a VII-a, să-l facem altceva decât un chici monstruos, de nearătat francezilor sau Reginei Maria.

* Care păcate filologii şi filozofii bucureşteni nu le pot ispăşi în veac decât prin pelerinaj pe căldură mare peste binemirositoare groapa ecologică de la Glina şi Centura cea productivă, la sfânta gură de canal de la Popeşti-Leordeni, unde s-au vărsat cele patru tomberoane cu cenuşa eroilor timişoreni, vizitându-se şi Catedrala **catolică** din localitate, care explică de ce a fost aleasă ca loc sfânt, de către regimul totalitar ceauşist, guvernat la rându-i de forțe mai presus de fire, care au anticipat că stema oraşului suburban Popeşti-Leordeni se va alcătui dintr-un scut albastru, cu Fecioara aureolată rugându-se, adică amintind de celebra Marie a martiriului lui Doja de lângă acel pastor László Tőkés din strada Timotei Cipariu 1 ap.1, de-am găsit în vara lui 1991 placa memorială mânjită lui cu diavolesc catran bolşevic, păcură de la puitorul de mine marxiste *Aurora*.

* E de prost gust, dacă nu şi încremenire dogmatică în proiectul postmodernist *să faci cu ochiul* cum Amza Pellea lui Mircea Albulescu, puşi de Sergiu Nicolaescu să dea cu bâta-n balta de sanctus cântat pe toate glasurile bizantine, făcând pe placul anti-BOR al parthidului, când cu Mihai Viteazul şi Popa Stoica la Sublima Încoronare, act avangardist sadea, de la Alba Iulia, pe la 1600, kkt, deci nu se merită să mori pentru Basarabia sau pentru Ardeal, şi că e benefic că ei se află la Terasa Bibi în Vama Veche, iară nu în haine scorțoase la Cazino la Chiustenge, unde ar da nas în nas cu *coşmarul Eminescu* de pe faleză, încă nemânjindu-i-se cu mămăligă sau cu altceva statuia, pentru c-a zis împăroşatul ăsta, de BOR, că e mama identității noastre, iată alt discurs decât la Kretzulescu: sunt doar unul de-al vostru, în blugi, fără limbaj academic, inebranlabil, fără metafore, fără morgă, un scriitor nu trebuie să fie trufaş că e scriitor, consumatorul fiind global, gândesc neortodox, sunt înțelept sapiențial, adevărata revoluție a fost nu la Inter ci la Woodstock, trăieşte-ți nu numai clipa ci şi epoca, sinteza de gândire ancestrală şi de gândire modernă care se numeşte New Age, Achtung! concepte din astea romantice, ca națiunea, ca poporul, valul de demitizări al modernității, un nou concept de scriitor, prin nimic diferit de frizerul nea Gică, corect egali întru facerea trebii bine, şi, brusc, exproprierea Cenaclului Flacăra de „generația în blugi“, rezultând că ea a fost lunedist-desantistă, iară nu doar un segment sub atenta monitorizare a „şefilor de promoție“ preocupați de analiza sistemică şi de complementaritate între atâtea cenacluri de pe cuprinsul RSR, cu funcția de a-i recenza *pe toți*, veleitari şi idealişti, ca la o baricadă!

* *Scris este să-şi ieie înfricoşați labele*. Nu se poate decât învăța de la Cărtărescu, acest *Proust einer Kusturica-Welt*. Zborul condorului nu-l poți modifica tu, înarmat cu un fluier de trestie gânditoare. Ci toți Duşmanii care se excită negativ la marele succes de piață şi de critică al Fluturelui postmodernismului românesc scris este să-şi ieie înfricoşați labele şi balele de pe aripile zborului său către Nobel, să se ruşineze şi să treacă la greu canon de pocăire, fiindcă el este farul Autoelitei care ne luminează orbitor calea spre Mântuire, este praxiologul ei şi guru-ul nostru prin *imitatio*, ghicindu-i viața, pe măsură ce-i ghicim în cărți texistența ca într-o bordură mereu reînnoită sau într-un neon stradal veşnic uitat aprins sapiențial pe strada Sapienței.

De la el înțelegem în primul rând că Ozeneul lui Dumnezeu poate veni oricând pe Intercontinental şi că singură calea spre Mântuire trebuie urmată de muritori, nu a Bisericii. De la el află publicul cultivat, publicul fesenist şi publicul manelar, dar şi blazatul public euroatlantic, de ce iubim pre cât ne e cu putință femeile şi de ce inclusiv cu ele simțim că gustul Mântuirii este identic cu sextazul, procedeu literar prin care postmodernismul său înghite oximoronic nu numai literatura optzecistă, ci şi sexualismul emanat de ea, adică partea cea mai plăcută a tinerelor curente şi trenduri din Mooye Age.

* Hm! Chiar merita prăpăditul de Ceauşescu să îi evoci căderea zugrăvind un Apocalips?

* Doamne, de câte ori îmi cufund capul în Evanghelie, ca în Iordan, am sentimentul cu *Evangheliştii* că Autoelita este vinovată şi de fățărnicie. Când noi Golanii îngenuncheam cu Părintele Galeriu pe la Piața Universității şi ne rugam de Dumnezeu să-l trăsnească pe Iliescu dimpreună cu toți teroriştii şi minerii lui călăuziți de securişti şi găzduiți de armată, alți Intelectuali SE ORIENTASERĂ, îşi construiau liniştiți cariera, ba chiar scriau piese de teatru anticreştine premiate, zădărnicindu-ne nouă demersul ceresc!

* *Mulți megaintelectuali nu se vor mântui*. În materie de *Kitsch* şi de prost-gust, Mircea Cărtărescu, comite din motive de lărgirea targetului, de rating, de vânzări, excese abjecte pe care nu şi le-au permis Proust, Joyce, Borges, Goma, Musil, Blecher, Pynchon, Kafka sau brăileanul Panait Istrati, ceea ce îi diluează grav nivelul de adevăr şi de seriozitate, punând la grea cumpănă imaginea protectorilor săi de creştini practicanți care îl iau în serios pe Dumnezeu.

Ideea de a-l face pe posibilul ofițer filolog – *cu ochi nesfârşit de albaştri (precum securiştii...)*, observă criticul Paul Cernat – sau teolog acoperit Herman, deghizat gestant cu „legenda“ c-ar fi fost futut în cap de o şefă de promoție în arahnologie, este dubioasă, dar are măcar farmec SF sau de joace pe computer, până şi elevelor de clasa a X-a A percepția fiindu-le ca pentru un suspect:

– Herman însă nu era un bețiv ca ceilalți. Nu vorbea mult, nu se clătina şi era foarte civilizat.

Scena însă în care fecala de Miron, fiul Badislavului Vasile, se confruntă cu manuscrisul pulsatil al Texistenței, adică o ia la labă în biserică, nu la Rila sau măcar pe țărmul bulgar ci pe pământul Românesc, excitându-se ca un mendebil de-al lui Gibson tocmai dinaintea icoanei Preacuratei Fecioare, chiar dacă a auzit-o în casă, în apartament, Alergătorul de cursă lungă, de la mă-sa Marioara, sau şi mai rău, dacă Necuratul, Doamne fereşte, i-a şoptit-o negru vizionar, dându-i într-o debara gloria contra sufletului, în nici o lăcomie de arginți el nu trebuia s-o cuprindă-n roman, pentru că este insuportabilă pentru creştinii practicanți, şi pare înregimentare stipendiată în efortul mondial, bănos orchestrat, de subminare a creştinismului **în folosul altor producători de material religios**.

Vina de a nu fi protestat vehement la această blasfemie, îi va face să se radă pe bot de o mântuire uşoară, şi chiar pe obraz, pre mulți megaintelectuali astăzi infatuați, nesmeriți la volan, oricâtă teologie vor dovedi ei că ştiu la test la sală, că sunt tobă sau cârnați de Pleşcoi de carte, iar la subterfugiul cum că ei numai au citit-ghicit randomizat, cum e şi cu infama pagină 420, incoruptibilul Scaraoțchi le va râde în nas ca cu rața ratării a logicianului Nae Ionescu, pronunțând sentința că *las-o jos că măcăne!*

* Retrospectiv, este limpede că <u>aşa şi trebuia</u> să facă toţi prozatorii români contemporani, *să nu-şi bage* condeiul în agora decât după ce destinul Românesc se va lămuri la 11 decembrie 1999, prin declararea intenţiei UE de a ingurgita şi Români (dar nu basarabeni), noi să ne vedem adică în linişte de cariera universitară, instituţională şi literară, urmând ca legenda biografică să ne-o construim ulterior, *cum ar fi disidenţa şi statul cu capul sub gloanţe în azilul psihiatric*, eficient operând cu intoxicări ale cititoarelor Coca şi Suelin chiar în opera însăşi.

Orice observator din Akasia al vieţii noastre publice de după 1990, n-a remarcat apariţia solemnă ca actor civic a numelui Mircea Cărtărescu *decât începând cu anul 2004*, când era limpede deznodământul euroatlantic, plus epuizarea posibilităţilor olteniţeanului Ion Iliescu de a mai candida, ca şi sfârşitul în general <u>al dominaţiei baronilor cleptocraţiei</u> asupra Intelectualilor, pe fondul propulsării spre focarul puterii a primelor elemente ale burgheziei de merit.

Nu aduci virtutea despletită într-un bordel angajând fecioare.

Misiunea Intelectualului este parte din Misia Culturală a Neamului.

Restul e tăcere, chiar dacă urli ca maidanezul uitat de copii în liftul căţărător.

* Unii cârcotaşi, ca labe ale Epocii Mooye, contestă doctrina eminentului critic Mitchievici, că tot ce publică Mircea se constituie într-un sistem. Totuşi, cel mai bine vândut autor român confirmă această importantă praxiologic apreciere, printr-o viziune sistemică: „Probabil că se şi sprijină unele pe altele, fiindcă am, în fiecare clipă, cel puţin zece titluri în vânzare. Şi atunci, cui i-a plăcut *Nostalgia* cumpără ulterior şi *Levantul*, cui i-a plăcut *Orbitor* cumpără şi *Enciclopedia zmeilor* etc."

De altfel, se poate învăţa de la Mircea şi tehnica reclamei într-o carte pentru altă carte, cum în *Pourquoi nous aimons les femmes*, pentru *Orbitor* şi pentru *Nostalgia*.

* Da, ele fac sistem, fac gaşcă şi se sprijină nu numai vizavi de consumator ci şi faţă de promoteri, duşmani sau cârcotaşi, deci în plan ideologic, perpendicular pe acest univers. Naivitatea, comparabilă economic cu a coregrafului de talent Nijinski, care uitându-se la ţâţele erecte de la Ateneu susţinea aberaţia că actul masturbator n-are memorie, când de fapt e de-a dreptul invers, perla ca de bac din *Perché amiamo le donne* (= *Dlaczego kochamy kobiety*), că noi iubim femeile, între altele şi <u>pentru că nu se masturbează</u>, este corectată, răspunzând vigurosului val de proteste al feministelor şi al bacantelor, în O3 la p. 45, printr-un model de univers al simultanelor dezmierdat cu gingăşie, în care „lumile suprapuse ca nişte lamele de microscop sau ca nişte foiţe de hârtie de calc difereau doar prin câte un amănunt: printr-o singură pată de pe lăbuţa unei pisici, printr-un singur geamăt al unei femei ce se masturbează..."

* Profesionist în marketing, chiar dacă editura bulgară Faber pare să fi avut prima ideea Orbitorului strâns într-o singură carte, cu titlul în curmeziş pe 8 cm, Nihilistul de la Humanitas praxiolog al Mântuirii – *Nichts, nichts existiert!* – a înţeles ce tentant sună sloganul „Orbitor – un cadou de Crăciun pentru publicul cultivat!".

Sfat: înainte de a scrie primul cuvânt al unei Biblii literare, pentru Gaudeamusul viitor, din anul bisect 2008, bine este să ai în minte imaginea virtuală a produsului finit. Câţi centimetri.

* *Loué pour son attitude civique, organisateur de rencontres littéraires hebdomadaires, soutenant les jeunes auteurs, Mircea Cartarescu tient également une rubrique dans <u>Jurnalul National</u> et signe un billet dans l'édition roumaine de <u>Elle</u>.*

Recomandarea virtuală privind *candidatura la preşedinţie* a lui Mircea Cărtărescu, pe urmele filologului Marian Munteanu şi ale peruvianului romancier Mario Vargas Llosa, transgresează succesul minim garantat: publicitatea internă şi mai ales externă. Geniul lui înaripat are fineţe diplomatică, propensiune spre consens, flexibilitate leninistă de a folosi tovarăşi de drum uitându-i apoi pe contrasens, neezitând a colabora ca liberal la conservatori, acolo unde golanii încremeniţi în proiect s-ar feri, de teama asocierii cu şefii de promoţie securişti sau cu presa prea populară.

Plus capacitatea şahistă, deloc lirică sau poate că dimpotrivă, de a penetra în viitor, de a valorifica în folos propriu geniala teză a lui Nae Ionescu, filozof al erei rebeliunii masselor: *opinia publică nu are memorie*.

Deci: nu te afişezi cu Golanii Punctului 8 câtă vreme structurile nomenclaturiste şi securiste nu s-au disipat în societate, pentru că sunt capabile să-ţi distrugă cariera şi în interior, şi în exterior, să nu te lase să lucrezi prin ameninţări ca cele culese pentru a ilustra imaginarul violent al românilor de Domniţa Ruxandra, sau prin alte lucrături, demne de imaginara Doamnă Chiajna, ba chiar să te lichideze, cum poate Labiş sau Preda sau Ursu sau Culianu sau înecatul Dan Deşliu, ce va beneficia la Bellu chiar de fosta groapă a primului nostru poet postmodern şi ecologist.

După care te duci, după cum se desparte curentul public de bolşevism, *prin exterminarea pensionarilor achitându-se datoriile cleptocraţiei, nu prin carte ieftină*, spre o presă mai compatibilă cu Secta Cumană a Orbitorilor, unde s-au grupat prin senate gazetăreşti numeroşi de-ai tăi.

Numai că nu îţi tai punţile nici acolo, găsind tu tertipuri să „asiguri" voturi pentru Iliescu şi PRM, căci ai format deja elita postromânismului, creierele sexualiste cu care să loveşti fără milă în Eminescu, în Voievozi şi în România însăşi, în aţâţătoarea făcută poştă-n ceceu, maculându-i acestei ţări de amărâţi, printr-o tehnică magistrală a demitizării, cel mai idealist dintre simboluri, pe al paşoptiştilor, ceea ce politic se traduce prin voturile câştigate pentru fesenism de la cei ce nu pricep ce-ai, mă, cu Eroul Necunoscut, de ce trebuie disecat, pentru ce să dăm cu var?!

* Iată, citat la întâmplare după **ZEIT online,** 18 decembrie 2007 – dată eroică, eu aş fi amintit martirii Catedralei de la Temeschwar, aş fi depus coroană la Crematoriul din Bucureşti – un exemplu de geniu înaripat în tehnica de a plimba şi canaliza în folos propriu răspunsul.

Rugat numai să rezume O1, Fluturele postmodernismului românesc divaghează încolo şi încoace ca toate lepidopterele, indicându-i însă promoterului occidental *unde* să-l încadreze în acea formulă sintetizatoare de pe dosul cărţilor sau de la baza recenziei, reprodusă apoi cu titluri de-o şchioapă în presa din RO:

ZEIT online: *Ihr Roman Die Wissenden ist nun auch in Deutschland erschienen. Es fällt schwer, in wenigen Worten zu beschreiben, wovon er eigentlich handelt. Können Sie das?*

Mircea Cartarescu: *Jorge Luis Borges hat mal gesagt, es sei nutzlos, große Romane zu schreiben, da man sie eh auf wenigen Seiten zusammenfassen kann. Auf die meisten trifft das auch zu. Vielleicht nicht auf Robert Musils Mann ohne Eigenschaften, James Joyces Finnegans Wake oder Marcel Prousts Auf der Suche nach der verlorenen Zeit.*

Politicos dar ferm, interlocutorul insistă, va avea un sinopsis sau nu. La care Fluturele amiral al postromânismului trage un zâmbet de 12 cm şi brusc prinde a se

jelui manelist că, în fond, i-au trebuit pentru 3O mai mulți ani de trudă decât lui Soljenițîn pentru trilogia *Arhipelagul Gulag*, bazată pe o vastă documentare, apoi bagă găselnița că e o carte ilizibilă, nerezumabilă.

ZEIT online: *Wie steht es mit Ihrem?*

Cartarescu: *Auf Die Wissenden trifft das auch nicht zu. Ich habe 14 Jahre und 1500 Seiten gebraucht, um herauszufinden, worum es in dem Roman geht. Jetzt kann ich es sagen, jedoch nicht in wenigen Worten, sondern in genauso vielen, wie ich im Buch verwendet habe. Leider werden Sie hier sicher nicht so viel Platz haben.*

Neamțul revine tenace cu Epoca Cea drept material orbitor pentru *ceva de scris*, însă Candidatul Nobel cel mai bine plasat are *ceva de vândut*, profită ca oportunist incorigibil, continuându-şi țesătura discursului autopromoțional şi jucându-şi, cum juca Ulici poker, şansa de a fi asociat pavlovian de publicul euroatlantic cu postmodernistul american canonic.

ZEIT online: *Es ist auch eine Auseinandersetzung mit der Ära Nicolae Ceauşescus. Hat diese Zeit Sie stark beeinflusst?*

Cartarescu: Thomas Pynchon war ein größerer Einfluss. Warum zum Teufel erwähnt ihr ständig diesen Ceauşescu?

Şi îl mai şi dă Răului pe întâiul nostru preşedinte dat pe mâna justiției, condamnat şi ciuruit!

Vasăzică şi în spațiul cotrocenar – îngroparea predecesorilor, transferând unde se simte cea mai mare necesitate practicile demolatoare din monografia de geniu autopublicitar *Postmodernismul românesc*!

* Heteronimul Lulu Căldărescu. De învățat din *variabilitatea titlurilor traducerilor*, din adecvarea la publicul țintă local, îndeosebi pentru *Orbitor*, devenit *L'œil en feu* sau *Die Wissenden*. Până şi un titlu latin, care părea universal, ca *Travesti*, a ajuns *Lulu*, puțin lipsind să se facă voia Sectei Ştiutorilor convergente spre Cititorul Unic, anume să se adopte heteronimul „Lulu Căldărescu“ pentru operele cărtăresciene minore, supuse modelor şi indulgenței prietenilor literari sau obligației de a fi prezent în cetate, ca să nu se reducă-n RO şi DRO democrația la pluralism, cum şi vrea cleptocrația.

* Cine ştie *advertising* şi e gata să-l pună pe Eminescu la produs, să determine de ce brand e bun, cunoaşte rolul copilului, al pisoiului, al cățelului sau al purceluşului în grafica publicitară, de a îmblânzi şi a amorți cenzura naturală prin care ne apărăm de sloganuri manipulatoare cum că ce să mai cumpărăm din *mall*-urile şi buticurile cleptocrației ca să ne asigurăm Mântuirea sufletului la toate capitolele sau chakrasurile.

Ceea ce s-a crezut a fi un surogat românesc de Proust, amintirile neanalitice din copilărie duse până-n scutece, generatoare de la un timp ale mirării că acest plod Mircişor din TO nu mai creşte odată, cu toba lui de tinichea cu tot, spre rafinamentele dostoievskiene ale sufletului adolescent, țin de insolența discursului autopromoțional cărtărescian. Toate acele scene de puerilism brut, inclusiv atitudinea civică de creştere a permisivității specifică Mendebilului exprimat prin „Vrei să ne futem în cur?“, ne populează inconştientul cu râvna de a cumpăra cât mai multe pagini din marele text cărtărescian, eventual Totul.

* *Mansarda lui Cioran*. Neîncetatul *pauper sum*. În toate cele texte cărtăresciene, de la interviuri la cele mai înălțătoare pasaje ale operei, jurământul ăsta de castitate şi sărăcie. Necontenita dar eficienta dezinformare a spărgătorilor de termopane, atraşi de feromonii aerului condiționat.

Mircea ar trebui consiliat nu de critici sau promoteri ci de impresarii fotbaliştilor despre **cum** să-şi gestioneze traducerile, dacă editura publicului cultivat nu-l umple de bani la ce tiraje vinde sau – e o ipoteză – îi deturnează veniturile spre un tsunami de promovabilitate deşănțată, care ea mai mult, nu opera ca operă, te constrânge la a combate derapajele antiromâniste în trei cărți voluminoase cât O1, O2 şi O3.

Altminteri, cititorii şi mai ales miloasele cititoare, inclusiv profa Coca Dospinoiu, gata oricând să se şmecherească, să se adapteze trendului adulmecat ca o capaucă şi să scrie o lucrare de grad şi grant *Eminescu – poetul neîmperecheat de pus la produs*, i-ar dărui şi dona cu bucurie lui Mircişor pe blog vreun jipan Siegfried sau acel apartament de la Paris în care Milan Kundera l-a primit pe Gabriel Liiceanu, desigur după cheta publică şi achiziționarea sa drept casă memorială de vizitat cu microbuzul liceului, *cum n-a avut parte mansarda lui Cioran*.

Totul condiționat eventual de să nu uite de fanele sale din RO, lansând la Kretzulescu şi la Vama Veche minimum un *Orbitor* pe sezon, eveniment editorial al anului de regulă pe caniculă, neaşteptând zaiul de noiembrie al Gaudeamusului!

* „Conjurația Ştiutorilor de pe orbita Divinității veghează ca Mircea să ducă la bun sfârşit manuscrisul şi prin asta să-şi asume natura de Ales, pregătindu-l pentru Mântuire. Acesta ar fi, rezumat brutal, plot-ul Orbitor-ului. (...) Intuiția predestinării este însoțită de indeterminarea identitară, de conflictul dintre alteritatea, fatalitatea existenței şi nostalgia Mântuirii." observa cu deplină îndreptățire antiEminescianul critic Chivu, membru în juriul selector al traducerilor finanțate de ICR-Patapievici, lângă Mircea Martin (preşedinte), Dan C. Mihăilescu, Luminița Marcu, Alexandru Cistelecan, Liviu Ciocârlie, Daniel Cristea Enache, inconfundabil cu juriul invariabil care dă Premiile Uniunii Scriitorilor, anume Gabriel Dimisianu (preşedinte), Mircea A. Diaconu, Daniel Cristea Enache, Dan C. Mihăilescu, care declara pe web că fericirea lui cea mai mare este soția, Tania Radu (vicepreşedinte ICR, zice webul) şi Cornel Ungureanu.

La care nu mai trebuie adăugat decât că cine urmăreşte cu creionul în mână TO, acela şi numai acela va sfârşi înțeleptit suficient încât să aplice praxiologia Mântuirii asupra sufletului propriu, mântuindu-se el însuşi, mai ales dacă e scriitor şi îşi are pe orbitele divine propria sa serie de Ştiutori, mai mult sau mai puțin bine informați decât ai lui Mircea şi oricum convergentă spre Cititorul Unic, Nemurirea.

* *Despre forțarea Mântuirii*. Noi postmodernii din România nu ne apropriem sacrul de formă, de florile mărului binecuvântate de Blaga, oricât de profani am fi. În explorarea şi îmblânzirea proprietății, fiecare dintre noi se comportă ca un membru *activ*. Iată de ce nu suntem numai ființe de formă ontodinamică, ci pur şi simplu ființe care *forțează* Mântuirea de formă, cum atacantul faultul în careu, adică ființe ontodinamice în chiar esența lor. Şi poate că tocmai această grabă este păgubitoare, mulți dintre cei care tentează să se mântuiască indiferent de preț alegându-se de fapt cu enervantul *cartonaş galben*, inventat de Ludovicii Franței pentru temperarea geloziei – apăsătoare şi mereu inventive ca **reproş –** a unora dintre concubinele lor,

care se încăpățânau a nu trăi clipa autonom, alegând ele existențialist doar *să contemple* o viață fără de vreun fante prin fantele cenușii ale jaluzelelor.

Dar cine abuzează Mântuirea trebuie să ştie că, la popoarele pe cale de dispariție deoarece produc nechezoli în loc de Intelectuali, nu orice *kitsch* este un *Kitsch* de calitate şi, chiar în comunitățile de public necultivat, nu orice chici se vinde bine, ci doar acela care călăuzeşte spre Mântuire, care este şi scopul oricărei biserici, fie ea şi din chirpici cu grafiți New Age. Vorba ceea: „îmi imaginam uneori mântuirea ca pe o ejaculare de fluturi levitând cu miliardele într-o spermă de aur".

Culmea este că aşa o să şi fie!

Căci se mântuiesc neamurile, nu indivizii şi atunci Catedrala Mântuirii Neamului este un edificiu bine gândit de teologii ortodoxiei noastre, oricât ar cârti cei orbiți de aurul altora.

A recomanda însă acestui necesar edificiu ca locație terasa Intercontinentalului este o blasfemie utilă autopublicitar şi ne învață arta creşterii numelui prin agresarea tocmai a tovarăşilor de drum spre acelaşi țel suprem al politicii Intelectualilor, care este Mântuirea astfel forțată, deoarece mai ales pe lumea cealaltă e de scris şi de citit!

* *Despre creştinii practicanți*. Dacă, asemenea dlui Horia-Roman Patapievici, te declari „creştin practicant" şi ajungi la treapta conştiinței că „sunt un bărbat ca oricare altul. Nivelul de hormoni androgeni din sângele meu este de zece ori mai ridicat decât în sângele unei femei. Creierul meu este scăldat în hormoni sexuali.", atunci nu poți ignora ca pe o dulce ispită „faimoasa mănăstire pe lângă care se tot plimbă umbra lui Mircea", deoarece uitarea ei îți poate periclita grav Mântuirea, nefiind de glumit cu nişte ziduri întristate care l-au putut opri dintr-un marş triumfal până şi pe liderul minerilor, Miron Cozma, în ianuarie 1999, în plină Epocă Mooye, când pentru prima oară ritualul cinstirii lui Eminescu şi deci a scriitorului Român, nu a mai fost săvârşit.

* Iluzia colorată psihedelic că treptele serioase ale spiritualității, şi Mântuirea însăşi, se obțin facil, doar cu o înțepătură, cu un mp3, cu un pahar de energizant sau mai ales prin sex, care în realitate generează dependență, oboseală, tocană, sila de sine şi de celălalt, tendințe centrifuge, fesenism, instabilitate, paludism.

* *Nenăscuții câini*. La urma urmei, mântuindu-se şi viermii, după ce ne rod pe noi. Ceea ce şi rezultă când suntem profunzi, arhaici până la amoniți, adică adânci ca marea băsesciană, căci „a trăi straniul, a simți o emoție, a rămâne-mpietrit în fața unei imagini fantastice înseamnă mereu unul şi acelaşi lucru: a regresa, a te întoarce, a coborî în miezul arhaic al minții tale (...), a gândi ceva ce nu e gândire cu un creier care nu e încă un creier, şi care contopeşte într-un miez de plăcere sfâşietoare ceea ce noi, crescând, despărțim" (O1, 219).

* Ceea ce nu se poate întâmpla nici în cele mai teroriste vise de subterani.

De unde şi rezultă ipoteza de lucru că alambicatul şi adânc rădăcinosul text cărtărescian, bazându-se pe o iluzorie Akasie mântuitoare, generează pentru omul chinuit al tranziției şi al nepoeziei Epocii Mooye, a asasinării neîncetate a mitului Eminescian, o optimistă şi cu totul nejustificată stare de spirit vecină *kitschului* moral, la rândul său copil de eră nouă, de New Age, de timp tâmp al Mântuirii nemeritate, hiperdemocrate, necondiționate, feseniste, manelare!

Trebuie atunci să ni-l închipuim pe pânza vremii pe bătrânul dascăl ca pe o pată de lupus eritematos suflându-şi cu un strănut zgomotos colbul de pe ochelari şi

inventând în lipsă de eros o nouă oftalmologie, în contra orbirii generate de un eres, de un colos, de Akasia, de conceptul absurdității temporale extreme, acela al unei postistorii totale, declanşate nu la un sfârşit fractalic de Cold War în haos, ci chiar la începutul autoreferențial şi meta-termodinamic al catastrofei Big Bangului, pe care ar fi putut în plin Levant asimptotic să o detecteze şi revoluționarul Manoil căutându-se de floarea sufletului într-un glob de cristal la Giurgiu, interogând în dirijabil Ursita dacă e continuă în acel punct şi câte capitale de județ există să n-aibă librărie şi la dânsa-ntr-însa cărți, nu pixuri şi valentine!

* Stranie la un meseriaş modest ca Arghezi este privilegierea scriitorului față de cizmar, care nu îndrăzneşte a vedea în ciubote ceva cu care să deschizi Porțile Paradisului: „o carte n-avea de ce să fie un aparat de visat frumos, ea nu se justifica decât ca săgeată-ndreptată spre mântuire“ (O2, 161). Daniil Sihastrul, ba chiar şi Deceneu, ar fi considerat puerilă teologic o asemenea abordare a problemei fundamentale a omului religios, mântuirea, spre care porneşti abia smerindu-te şi înțelegând că seria Ştiutorilor converge spre Atotştiutor, spre Cititorul Unic.

* *Inginerie genetică şi socială*. În timp ce iluminatul Herman, cu H de la Ion Hobana, tâlcuieşte Biblia amintirilor din viitor într-un sens totuşi ateu, dacă e vorba de tehnologie şi nu de minuni, cu efuziuni totuşi memorabile, ca ale misticului Pascal:

„Cred în epopeea poporului lui Israel, cred că el este un popor ales, construit, am spune noi azi, prin inginerie genetică şi socială de o colosală putere nepământească, pentru o finalitate necunoscută, străină poate eticii omeneşti.“ (O3, 369)

O astfel de lectură a Bibliei este blasfematorie şi, la urma urmei, o jignire chiar pentru poporul ales, ale cărui calități apar ca pornind nu de la evreii înşişi, dobândite prin muncă, jertfă, cultul Cărții, solidaritate şi suferințe, ci gata injectate de extratereştri cam cum te-ai dopa în sport.

Ca să nu mai adăugăm că expresia „pentru o finalitate necunoscută, străină poate eticii omeneşti“ vine de la Cel Rău, teleologând spre Himmler, Heydrich şi Holocaust.

* După cum jignitoare pentru enorma trudă literară şi de management al carierei lui Mircea poate fi necugetata exprimare a dlui Liiceanu de prin 1997 în Rev **22** că s-a întrebat „dacă nu cumva este locuit de altă instanță atunci când scrie“ şi că se miră mereu, împreună cu tot publicul cultivat: „cuvintele acestei cărți se văd şi se aud, dar cititorul onest îşi pune întrebarea: oare de unde vin?“

Ceea ce-ntr-o țară unde cultura filozofică e concurată de o egală în democrația postmodernă a naturii cultură parapsihopupu, ca micii vindecătoare Petruța, poate trezi unele ipoteze ale analiştilor național-comunişti că Mircea însuşi va fi suferit de la ozenişti, în misterioasele sale absențe sau la castelul de apă singuratic din conurbația Colentina-Voluntari, manipulări genetice la maptex, la maşinăria sa de dat text de preț, ca nişte fluturi levitând într-o spermă de aur.

* În definitiv, lectura Bibliei prin monoclul ufologic justifică şi o lectură a ei ca pledoarie pentru rolul hotărâtor al serviciilor de informații în istoria sacră!

* Să învățăm de la acele lansări unde *criticii nu mai sunt invitați* iar exegetul este descurajat în favoarea promoterului prin sofismul că în O3 nu e nimic de

decriptat, pentru că acest text n-a suferit o încifrare, ci trebuie să ghicim în el ca în broasca țestoasă, în cafea, în palmă.

Ceea ce nu e bine după ce s-a tot ghicit în Das Kapital, în Mein Kampf, în Tien Anmen, în Pol Pot...

Şi dacă tot recunoaştem că publicul nu mai citeşte cărțile, ci ghiceşte în ele, atunci să folosim orice ocazie mediatică pentru a propovădui Misia Culturală, Luminarea Poporului sau Emanciparea Cadrelor Didactice!

* Când se produce *Mântuirea ca parturiție*, lărgirea dementă a Casei Poporului din chirpici chici, ca să fete Herman dinaintea poporului de statui băiețelul de efect Kirlian cu ochi albaştri, dezvoltat din spermă stelară nu din spermă de băgători de seamă, e de râsul polimerilor că imediat se îmbarcă pe molie ca celebrul Bulă!

Slavă Domnului de pe Intercontinental, cel cu 4 heruvimi cu câtre 4 fețe pătrate! Cine ştie religie cunoaşte că umila peşteră a lui Daniil Sihastru sau ieslea de la Bethleem sunt cutii de chibrituri totuşi *destul de încăpător sălaş pentru rugăciune şi veghe, priveghere şi trezvie*, adică pentru adăpostirea pruncului unei Noi credințe.

Aşa *face cu ochiul*, riscând dumnezeiasca certare cu pareza, însuşi domnul Cărtărescu ajuns la vârsta când zice paremiologul că s-a călugărit motanul, în antologicul pasaj reprodus cu deplină competență axiologică şi comercială pe coverul cetîre al O3: „Suntem omizi şi vom deveni fluturi (…). Suntem ființe cu metamorfoză, deja construite pentru Mântuire. Ştim că mâine soarele va răsări, şi asta-nseamnă că ni s-au deschis deja, înmugurite timid, organele de simț pentru viitor, căci altfel cum am îndrăzni să credem asta? Când frunza migdalului se frăgezeşte, înțelegem că primăvara-i aproape. Când vedem un nor la apus, ne spunem «Mâine va ploua». Sunt primele mărci ale naturii noastre vizionare. (…) Atunci vom ține-ntre degete universul nostru inflaționar ca pe-un clopoțel auriu, al cărui sunet dulce îl vom sorbi uneori, cu nesfârşită nostalgie: cling!“

Ce sens avea aici neologismul *mărci* cu rezonanță în *brand* sau în BMW? (Era poate mai nimerit decât suabul *marcă* bulgarul *mălciş*, adică să taci mâlc.) Dar sintagma *universul inflaționar*? Care provoacă erecția celor mai iritante asocieri cu politica liberală de limitare austeră a puterii de cumpărare de cărți a publicului cultivat, pe motive că trebuie stăpânit fenomenul inflaționar!

* *Nu contează* în risipirea zilelor vieții noastre diferențele de vederi. Ceauşescu suferea de macropsie văzând apartamentele de bloc ca pe nişte cutii de pantofi stivuite la Magazinul Cocor, pe când beneficiarii cârcotaşi, în micropsia lor, le vedeau ca pe nişte cutii de chibrituri, la tutungerie, când se găseau, *adevăratul lor preț* lămurindu-l abia economia de piață prin agențiile imobiliare, trecând însă peste o baltă de sânge spălată de gunoieri de pe carosabilul de la Dunărea, ca să se oglindească virtualele luminițe de cazinouri. Singura întrebare la Judecata de Apoi se referă la *ce* cărți s-au citit acolo, *ce* muzică s-a ascultat, *ce* albume s-au răsfoit, *ce* săruturi fugare s-au dat pe palier sau în balcon sub luna atotştiutoare.

* Parodierea New Age a înălțătorului din insectar fior biblic ratează emoții spirituale compatibile cu ceea ce a realizat panteist meşterul Arghezi, în sublima proză lirică din „Vântule, pământule“. Iată cum ar fi sunat purificat de neologisme inspiratul extract de mai sus, la un credincios Regal:

Dumnezeu nu este departe... L-ai simțit? Se clatină vişinii, au tresărit foile de porumb, s-a culcat iarba ciulită şi s-a ridicat ca o blană de câine pe care-l mângâie cu o vorbă ciobanul.

S-au dat florile îndărăt şi i-au făcut loc, scuturând mărgăritarele de rouă, în drumul lui fără potecă. Parcă tămâia miresmelor grădinii acum îmbălsămeşte mai mult, şi parcă desfacerea ei de pe garoafe a început să se vadă înăuntrul aerului adânc. Şi s-a despicat şi salcia în stoguri de plete, şi cozile ei s-au întors.

Aşternutul de umbră al pământului printre boance s-a mişcat, ca şi cum ar fi trecut pe deasupra florilor, împletite cu igliță groasă, o stropitoare de lumină. Un stol de porumbiei a ieşit din loboda roşie. Iezii s-au sculat din genunchi şi s-au uitat: au văzut ceva?

* Ori de câte ori pui botul şi îți iese poanta cu Mântuirea, te gândeşti şi la cum concepe Fluturele amiral al postromânismului Bucuria, în calitatea sa de propietar şi principal beneficiar al demolării Poetului Național şi al ratării Recuperării Basarabiei.

Răspuns: ca un drogat! El nu pune, ca Faust, Bucuria la capătul faptei bune, ci aderă la egoismul societăților atomizate, cum că lumea ține cât e pielea ta, circumcis sau nu, din care motiv se şi bazează pe Shahasrara, furnizându-şi-o chiar şi când a făcut numai fapte rele, de rău român.

În orice caz, Mişcarea New Age are şi curente care n-au treabă cu morala fie ea chiar minimalistă, ele neagă principial posibilitatea vreunei etici, eventual bazându-se foarte solid pe contestarea realității obiective, prin care de obicei ne validăm, „corectitudinea" ideilor. În societățile postmoderne, indivizii îşi generează fiecare propria realitate şi propria morală minimalistă, eventual cu mâna pe joystick.

Şi să adăugăm că vitalitatea asociată cu „Era Nouă" stă în venerabilitatea ei: ca ocultism şi vrăjitorie, ea este mult, mult mai veche şi mai privatizată decât marile religii ale lumii!

* Fără îndoială că şi Mircea Cărtărescu a simțit aidoma încă necunoscutului alt Mircea, imboldul de a vedea în loc de o uzină un crâng, în loc de o securistă o narcisă ca o icoană pe pervaz, dar a luat decizii artistice <u>guvernat pervaziv de logica succesului</u>, reprimându-şi ce era Eminescian în sufletul lui, cum este naturală în fiecare dintre noi dragostea curată ale cărei lacrimi nu pot seca, încălcându-se legile de conservare ale materiei, cel mai abject fiind să ajungi, dacă ți-ai reprimat lirismul din motive de marketing, să te ruinocerizezi de să-l iei la mişto pe cel ce iubeşte şi crede pur, în aplauzele tineretului descreştinat, cum bolşevicii schingiuiau copiii creştinilor ca să le dovedească inexistența lui Dumnezeu Scăpătorul.

* *Maidanul fără dragoste*. Oricum, performanța de a vinde excelent o trilogie *Orbitor* care are <u>viață sexuală</u>, de la statui până la insecte, dar nu şi dragoste, după asasinarea Mitului Eminescian, e notabilă. Bucureştiul iubit apare în trilobata metaficțiune cărtăresciană ca un uriaş maidan fără dragoste. Cu toate că „doar cu două aripi fluturele îşi putea lua zborul perpendicular pe univers", Autoelita a îndepărtat pe Eu de Tu şi a generat o spiritualitate inferioară la tainele inimii celei a mahalalelor noastre Regale.

* Castrarea Nihilistului de la Humanitas – „Nimic, nimic nu există." – de dimensiunea sufletească ortodoxă a pocăinței şi smereniei, mătrăşirea tuturor categoriilor de îngeri, inclusiv a îngerului bodyguard – vine de la o copilărie spurcată, unde tăticul activist în bloc de securişti interzicea primitul preotului cu botezul şi chiar ciocnitul ouălor de Paşti, ceea ce desfigura după chipul şi asemănarea lui Morozov sufletul de copil:

Şi când venea popa cu botezul era câteodată scandal. Când era tata acasă, se ducea la uşă şi spunea din dosul ei: „Nu primim!“ uneori adăugând grav: „Noi avem alte convingeri!“, ceea ce-i plăcea lui Mircea foarte mult, i se părea cumva nobil.

* *Caterinca spirituală*. Înălțarea pe molie la Dumnezeu, e înălțare de lift, la modul trufaş, nesmerit, necreştin: iată ocazia să vă arăt EU vouă ce pot face în Textul meu, ce mai viziuni am Eu! Şi viziunile astea policandre sunt tot ce contează, extaz Kitsch, adică săli de cristal şi postceauşist desfrâu de lumină.

Cam ce se dă şi pe la cluburi tari în lasere, mai ales dacă adaugi şi ceva ierburi legale, furnizate de <u>Vermeer, care era mare fără a fi gigantic de chirpici</u>.

Or, spiritualitatea este ceea ce simte o babă fostă comunistă când după canon şi post şi spovedanie se întoarce cu sufletul sprințar de la Catedrala Caşin a euronunților la vila nepoților ei, din Zona Zoster sau cel mult Butterfly, niciodată Maha.

Inconştient, în culmea orgasmului spiritual, Satana îşi vâră codoiul sau îşi bagă picioarele. Exact acolo unde ar trebui să simți în O2 Eminescian, ți se face cu ochiul a băşcălie caragialescă sau ateistă: „Pe tron şedea Cel Bătrân de Zile, a cărui față strălucea atât de tare, încât nici sfinții arhangheli n-o puteau contempla. Era-nveşmântat în odăjdii grele, *albe cum nici un înălbitor de pe lume nu le-ar fi putut albi...*“

* *Erecția duhului şi ejacularea fierbinte a chiciului*. Pentru partea mai meditativă a publicului cultivat, care ştie oriental de bine că deşertăciunea nu poate fi vătămată de deşertăciune, termenii filozofici, adesea obscuri şi metaforici, se pretează la abordări nechezolice înlocuitoare de să excite imaginația metafizică pe tema *cum să ne asigurăm Mântuirea* în caz de cutremur neanunțat.

Textul ORBITOR poate adesea ține loc de filozofie sau teologie sau smerenie prin savanta sa abundență de termeni, care emană de la proiectarea TO cu gândul la un pretext apocaliptic de să dărâmi balconul de la Geologie, abundând vasăzică lexicul mineralogic:

„Alcătuit din substanță spirituală, cristal gazos circulând prin vene de diamant şi artere de jad, prin capilare de perlă şi canalicule de porfir, prin interstiții de peruzea şi canale limfatice de opal, la rinichi de jasp şi piele de cuarț şi inimă de zirconiu şi creier de beriliu şi testicule de shafir, îngerul nostru interior, umbra noastră interioară, suprapusă identic peste noroiul împuțit al cărnii noastre, corpul nostru ceresc îşi are şi el anatomia lui paradoxală. Sunt şapte chakras de-a lungul şirei spinării, şi şapte plexuri în viscere.“

Sau şi mai limpede, cu apel la un puritanism american onest, bazat pe vecerniile travestirii, cântate de Monteverdi:

„Țeasta profetului se umplu atunci de-o strălucire de diamant. Trebuia să ucidă timpul, să scopească istoria, să anuleze infernul, să rămână doar cu polul spațial şi paradisiac al busolei corpului său. Să permită doar erecția duhului şi ejacularea fierbinte a rugăciunii. Avu revelația vulvei materne şi iertătoare ce se deschidea, ca un ochi triunghiular, în ceruri, şi în care trebuia să pătrunzi ca să te poți naşte a doua oară, din apă şi duh sfânt. Doar făcându-te femeie pentru oameni puteai să ajungi bărbat pentru Dumnezeu, căci pentru El înțelepciunea acestei lumi e nebunie şi ştiința ei deşertăciune.“

* *Pregătiți doar pentru receptarea operei lui Vlahuță*. Este opera de până acum a Lepidopterei postromânismului frunza de dud pe care să crească un vierme exegetic din cea mai princiară mătase, ca George Călinescu? Nu prea este! – în vis apăru Cocăi

Dospinoiu Alexandru Vlahuță. Măcinată **de exegeză**, dincolo de perdeaua maşinăriilor de fum ale regizorului Sergiu Nicolaescu împrumutate de promoteri, *Trilogia Orbitor*, luată la boabe mărunte, cel mai ambițios proiect din literatura română, conceput în formă de fluture, treflă sau catedrală, se clatină ca o şandrama când trece TIR-ul, în toate discursurile jocului polifonic: ştiințific, filozofic, teologic, istoric, politic, putându-se cu duiumul selecta maiorescian argumentarea beției de cuvinte. Nici nu merită să-ți bați capul cu selecționarea „perlelor“ şi n-ai stârni decât ură. Ura Autoelitei!

De pildă, sunt unii forumişti care consideră că esența gândirii teologice cărtăresciene este să dobândim nu Mântuirea de Apoi, care ține de har, ci aici-sextazul, *the oneness*, starea de confort tipică orgasmului interminabil, ca pe un exercițiu de admirație pentru deliciile care-l aşteaptă pe Regele Béranger dincolo de uşa interzisă.

Este o interpretare comodă, slabă, recentă, care pe mine şi pe Coca Dospinoiu nu ne poate satisface.

<u>În realitate, nu pot fi savurate paginile 3O fără o pregătire universitară filolo, completată cu un masterat în teologie.</u>

Publicul cultivat, fesenist, manelar sau global care vrea să se mântuiască intensiv, poate însă frecventa site-uri precum *http://www.onenessuniversity.org* sau *http://www.universityofspirituality.com*, iar după familiarizarea cu garnitura lor conceptuală, să meargă mai departe pas cu pas, fiecare în ritmul propriu de ascensiune spre culmi, unde este intrarea-n marea bibliotecă Akasia.

* *Mântuirea lui Mircea Cărtărescu va fi un succes deplin*. Nu numai că pot prooroci că finalul va fi acest orbitor deznodământ, dar pot să îl şi explic praxiologic de ce, în calitatea mea de Cititor Unic. Mircea s-a deosebit de ceilalți boieri ai minții deoarece el a fost un lup singuratic, s-a ferit ca de dracu de mentori (exceptând vremurile când ei îți asigurau supraviețuirea), de tovarăşi de drum, de lucrul amestecat în gaşcă. Apoi, a folosit, fiind deştept, forțele pieții pentru a se afirma. În fine, a fost global, curios să înțeleagă, pentru a se poziționa, ce înseamnă socialism, conservatorism, libertarianism, minimalism, existențialism, pragmatism, feminism, deconstrucționism, şi, observând că e loc de parcare pentru postromânism, i-a ieşit şi poziționarea ca fiind Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat.

* *Forțele obscure ale postromânismului*. Felul oarecum precipitat în care se încheie Proiectul *Orbitor*, nevalorificând literar subiecte de senzație, cum ar fi trimiterea la crematoriu a martirilor Timişoarei, mineriadele, eroicul război basarabean din Transnistria şi laşitatea Intelectualilor cu excepția lui Adrian Păunescu, greva cadrelor didactice din anul 2000, care a compromis pe termen lung Declarația de la Pisa şi flexibilizarea curriculară Marga, însăşi reforma începută în anii ceauşişti prin inovația Jinga a definirii obiectivelor operaționale pentru inspecția şcolară, sau succesele tricolorilor, ambasadorii RO, când s-au calificat la turnee finale de fotbal, ne determină să credem însă că marele scriitor va ocoli o vreme atât subiectele Româneşti cât şi marile proiecte de roman, preferând cărți mititele cam cât *De ce iubim femeile*, cu subiecte de interes global, uşor de înțeles şi digerat oriunde pe mapamondul vânzărilor record, dar nu în ultimul rând şi în tot mai prospera Românie.

Orizontul nostru de aşteptare este însă mai vast, pentru că aşteptăm de la Fluturele Curcubeu al Postmodernismului, mai mult decât o epopee, cum a fost Levantul, aşteptăm însăşi Epopeea Națională...

Şi n-ar strica puţină smerenie, pentru că Literatura unui Neam e un ce organic, cum s-a văzut în România Regală.

De aceea, ce n-a continuat Mircea, deprimat de grandoarea lui Eminescu, au îndrăznit alţii, e drept că departe de criticii bucureşteni regăţeni ai Autoelitei, anume în Europa Centrală, unde poetul epic Burebistan Orolea Scoriliu a abordat tema Romlagului quasi-absentă în *Orbitor*, dăruindu-ne, deşi nu meritam, aceste versuri lungi: *Paradisul aparthaidului roşu. Din lagărele şi închisorile comuniste*, Editura Plurismul, Oradea, 1994. Şi asta după ce în 1993, chiar în trena ecourilor demobilizantului ecou critic la miştocarul *Levant* cărtărescian ne reamintise prin aceeaşi Editură Plurismul, de *Eroii Întregirii şi ai Renaşterii*.

Forţele obscure ale postromânismului, prin gigantescul lor complot al Tăcerii Oarbe, l-au făcut însă tovarăş de neîntâmpinare critică de mână cu basarabeanul Camelian Propinaţiu, care avea şi are insomnii cu premoniţia că sufletul lui Burebistan Orolea Scoriliu se va mântui, pe când al lui Mircea Cărtărescu şi al adepţilor săi eretici, ba, Styxul umflându-se pentru ei cum Prutul când e pe cod roşu.

* *Pitoresc şi apocalipsă*. Fără de lirism, literatura occidentalizată azi, ca şi producţia de scutere, are ceva industrios în ea, te înfioră angrenajele de paralizezi şi te-ntrebi dacă până şi stilatul *Orbitor* nu e cumva operă colectivă, de echipă, în sensul înalt că poţi imagina un fel de vilă de lux conspirativă, unde s-ar întruni ca într-un coşmar editori, personaje, psihologi, sociologi, filozofi, oameni de ştiinţă, cantautori, autori (care raportează din toate cele 7 chakre dacă sunt în grafic cu scrisul la Castel sau citesc fragmente şi răspund la întrebări), samsari literari, ştiutori, traducători, securişti, dieci, securiste şi mai ales tot neamul de publicitari, care convorbesc informal asupra potenţării efectului produsului literar finit asupra diferitelor segmente de public deocamdată neomogenizabil – cultivat, fesenist şi manelar.

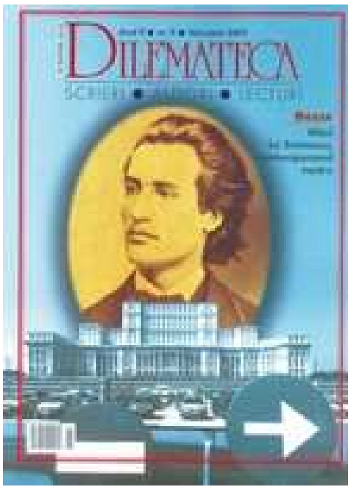
Se prea poate ca din astfel de şedinţe mai mult de team building, căci procesul de creaţie e doar solitudine, nostalgie şi chici, să transpire câteva ceva şi pentru profani, mai ales când ai de a face cu vreun ambiţios pus pe a se da mare profet, cum făcea şi profesorul Mânzatu la Revoluţie, anticipând ce promitea la ceceu Iliescu.

Partea bună a ipotezei este însă că astfel de practici n-au nimic comun cu delaţiunea şi doar deschid porţi hermeneutice fertile.

De exemplu, cititorul cu minime lecturi teologale, adică să fi avut în mână măcar *Îngerii* lui Pleşu, dacă nu lămuritoarea interpretare Sorin Dumitrescu a frescelor noastre celor de preţ universal *Chivotele lui Petru Rareş şi modelul lor ceresc*, se întreabă deziluzionat ce-are Târgoviştea cu Apocalipsul, nomenclatura cu sculptura sau Mântuirea Neamului cu circul ori emisiunea *Surprize-Surprize* cu lansarea de carte din finalul O3!

* *Tâlcuirea apocalipsei cărtăresciene*. Ba uite că are! Fluturele postmodernismului românesc din specia *Ancilla domini*, habar n-are, ca instrument divin, de semnificaţia profundă a ceea ce a scris sub dicteul transei mistice pervazive.

Dar este arhisuficient să examinăm coperta celui de al nouălea număr din *Dilematica*, datat februarie 2007, exact când Candidatul Nobel cel mai bine plasat ajunsese cu scrisul la O3, în solitudinea de la Castel, tocmai la Apocalipsul de Bucureşti, care constă în atragerea prin semnale luminoase la lansare a tuturor bucureştenilor, la Casa Poporului, de la care emană lumina ca de OZN a ceea ce Mircea numeşte „Slava lui Dumnezeu“. Desigur, dogma nu permite o repetare-n megaceceul de pe Uranus a scenelor megascabroase de la Revoluţia Fututǎ, din care demult n-a mai rămas decât o babă complet surdă şi uscată, cum ar fi iluzia relativistă

a autorului progresist că „înaintează şi el o dată cu mulțimea, ca spermatozoizii dintr-o ejaculare impetuoasă lunecând între pereții musculoşi ai vaginului, către ovulul încă nevăzut care – doar noi ştim asta – le vine maiestuos în întâmpinare pe o colosală trompă a lui Eustachio.“ Acum, aici, cum prea bine cu ochii noştri vedem alăturat, partea femeiască este politicos dar ferm îndrumată, ca şi-n Sfântul Lăcaş, *spre stânga*, iar partea bărbătească *spre dreapta*, cum ne obligă şi însemnele de circulație rutieră de pe pura copertă albastră cu ilustrarea, din PoruncaDomnului, a Apocalipsului de Bucureşti.

Recunoaştem totodată culoarea albastră a visului cărtărescian şi avem surpriza că revista antiEminescianului Chivu ne deconspiră, poate nu întâmplător, că ceea ce profanul îşi reprezintă în O3 pe Casa Poporului drept **ozeneu oval**, pesemne luându-se după elucubrațiile alcoolicului hermeneut Herman, e de fapt, cum şi vedem, **celebrul portret astral** al lui Eminescu, singurul nostru **geniu natural**, asupra întoarcerii căruia la Ziua de Apoi au făcut profeții memorabile, între alții, regretații cantautori Ion şi Doina Aldea-Teodorovici, lansând pentru cine avea urechi să audă memorabila sentință „Eminescu să ne judece!“, tocmită pre versuri de Grigore Vieru, Candidatul Nobel cel mai bine plasat al românilor de peste Prut, inegalabil în poezia universului matern, cărțile pentru copii şi mai cu seamă în poezia patriotică antibolşevică, de un lirism inconcevabil doar unde-s dogmele critice idioate prin Morbul lui Procust.

* *Orbitorul vine de la Răsărit*. Da, domnilor, există stranii asemănări între poemul lui Grigore Vieru *Eminescu* şi *Orbitorul* cărtărescian, a cărui geneză interioară pare a pleca de la frumosul distih inaugural, gingaş ca o horă de băieți: *La zidirea soarelui, se ştie / Cerul a muncit o veşnicie*, răsărind din start o tonalitate întemeiată pe cosmogonic şi pe lexicul ştiințelor naturale, din care Mircea a rafinat ca un *Bombix mori* orbitorul lui chici într-o cheie alarmist-răsculativă ca de *Memento mori*.

Desigur, Trilogia *Orbitor* nu va accepta nici un megaintelectual că descinde din poemul fratelui Grigore Vieru, dar condiția umană e aceeaşi pentru toți, în sensul metafizic al lui Blaga că nici Mircea Cărtărescu, cel mai bine vândut scriitor român, nu muşcă din altă lavă soteriologică decât maidanezul din Pompei.

Ceea ce însă Mircea n-a putut suporta niciodată a fost geniul natural şi nobil al lui Eminescu, evocat de Grigore Vieru în solemna imagine *Domnul cel de pasăre măiastră / Domnul cel de nemurirea noastră*. Reacția a fost emoțională. Mai întâi, a fost şirul de parodii corosive, *Poema chiuvetei* țintind *Luceafărul*, iar maculatorul *Levantul* tinzând a demonstra că evoluția poeziei române spre optzecism putea sări peste obstacolul Eminescu, de la Bolintineanu direct la Macedonski cel de la Vama Veche, cel vizionar din *Thalassa*. Cum *Visul chimeric (subteranele poeziei Eminesciene)*, adecă vanitatea zavistiei de a demonta cu scule pariziene geniul natural, n-au făcut decât să descurajeze orice competiție, Lepidoptera postromânismului, deşi vituperată din ce în ce mai mult şi de mai mulți, a trecut la atac cu şi mai nestăpânită înverşunare, fie în periodice accentuând banalitatea omului păros Eminescu, fie în chiar TO, lansând de la Castel tot felul de împunsături la adresa Poetului Național, fără nici o milă pentru românii expuşi deznaționalizării sub vremi şi imperii, pe care basarabenii nu vor s-o uite nici s-o ierte, deplângând-o impresionant: *Ni-l furară,*

Doamne, adineauri / Pe înaltul domn cu tot cu lauri. Sau, fără a-i cruța pe mankurții din dreapta Prutului, de la Bucureşti: *Nu ştiam că doina ne-o furară / Plus străvechea şi frumoasa țară*. Şi nici pe opresori, cărora Grigore Vieru şi regretații cantautori le spun în față, Româneşte:

Suntem în cuvânt şi-n toate,
Floare de latinitate
Sub un cer cu stele sudice.
De avem sau nu dreptate,
De avem sau nu dreptate,
Eminescu să ne judece.
Eminescu, Eminescu.

* *Da, o să ne judece!* Pogorârea lui Eminescu la Casa Poporului, în calitate de arhanghel emisar al Tatălui Ceresc (*iar Cerul este Tatăl meu*), <u>aşa cum se vede în coperta dilematică de mai sus</u>, în scop escatologic de să-i judece apocaliptic, ca la un sfârşit de lume, cu împăturirea maramei Timpului, pe scriitorii bucureşteni care se cred nemuritori, de fapt pe toți Intelectualii români, interogându-i dacă şi-au îndeplinit au ba sarcinile elementare privind Luminarea Poporului şi Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, în scopul suprem al exaltării Misiei Culturale şi al Ratrapagiului, este aşteptată cu frică şi cutremurare, deşi tac chitic în public, de marea majoritate a Autoelitei conştiente, compuse majoritar din creştini ortodocşi practicanți, care ignoră de regulă evoluțiile de peste Prut, dar verifică în fiecare dimineață dacă într-adevăr lumina mai vine de la Răsărit, tot astfel cum marele matematician Gauss măsura zilnic pe Rarăul lui dacă suma unghiurilor unui triunghi chiar este de 180 de grade sexagesimale.

9. Cine nu respectă kitschul şi maneaua este un elitist şi un câine

* Pânza părea, din depărtare, o scoică dulce la pipăit, o unghiuță cu sideful roz înaintând prin copleşitorul gol al serii. O umfla unul dintre sânii amurgului, pe când celălalt, neruşinat scăpat din orice chingă, îşi vădea, foarte jos, peste ape, areola vişinie: soarele ce se-ntingea în sclipirea efemeră de dedesubt. Părea că navighează pe sub o mare femeie goală, înfăşurată într-un val de plete roşii, hiperabundente, sprijinită pe cearşaful boțit al Alpilor şi pe oglinda lacului Como, ce-o răsfrângea-ntunecat. (O3, 296)

* Cum era şi de extrapolat asimptotic înălțând antena telescopică în căutarea muzicii sferice a Mântuirii, zona de turism sexual *kitsch* astfel descrisă nu putea fi înțesată decât de femei mătăsoase „printre cele mai dornice de împreunare din lume“, amintind va să zică de maidanezele de pe la noi. „Despre ele, despre toate şi despre fiecare-n parte avea să scrie Witold în cartea pe care deja o visa, cartea în formă de Y amintind de Y-ul feminin din paranteza şoldurilor aurii, musculoase, şi de Y-ul lacului, unde Bellagio, cățărat pe micul promontoriu, era lindicul dulce, ascuns în gluga sa trandafirie, al unei femei alpestre“. (O3, 310).

Folosirea dulcelui cuvânt de origine nobilă, integratoare, evident cumană, dacă metoda patriarhală de sondare Djuvara e corectă, cuvânt pe care mi-e jenă să-l indic, stă în text ca nuca-n perete dar presupui vreo replică voioasă adresată unui bun prieten şi tovarăş de voiaj francez, deşi cațavencar, ce ar deține prioritatea absolută a introducerii după Revoluția Fututǎ a unui cuvânt chipurile urât, în fond fascinant, fără termen de admirație în Literatura Română, de origine paleoslavă bulgară, pizdă, în chiar săptămânalul *România literară*, organul Uniunii Scriitorilor care a publicat şi manifestul doric, ionic şi corintic lichidatorist *Imposibila lustrație*.

De menționat că în oligoromanul lui Camelian Propinațiu, *Oligopedagogia*, învățătoarea tot de origine cumană, Cențica, ce va reuşi să se privatizeze-n localul propriei şcoli din Căgiurzia, îşi cicăleşte perpetuu reiterat soțul de biologie, pe Bonobo, care predă evoluționism deşi e amic cu Popa Panda, în cuvinte ce zboară cum ar fi că *Drumul nostru spre înalta societate, Bonobele, e doar unul şi cred că nu mai e cazul să reiterez pentru ca să ți-l indic!*

* *Originea moldovenească a cuvântului cu originea în origine*. Aş remarca inspirându-mă de la varietatea somnoroasă de *Kitsch* subtilitatea unui titlu atribuit lui Ştefan Agopian: *Oglinzi, pizdă şi azotat de argint*, o punere în abisul dintre oglinzi paralele (oglindă şi azotat de argint fiind relativ sinonime) a infinitului de varietăți ale binelui, ratate de umanitate la 1968, subtilitate decantată din metodologia critică americană propusă şi de bănățeanul Mircea Mihăieş în studiul *Scutul lui Perseu. Nicolae Manolescu între oglinzi paralele*, ceea ce îmi aminteşte despre originea

moldovenească a cuvântului cu originea în origine, un călător german cu alură liberală ca a lui Dan Amedeo Lăzărescu, dar cu țâțe deloc erecte ca ale coregrafilor antiEminescieni, vizitând pe vremuri bune Suceava, în scopul de a face lobby pentru câştigarea unei licitații la Probota de către o haită de lupi de stepă, ar fi auzit-o pe domnița Chiajna, care îl iscodea stăruitor prin dârmonul maramei, exprimându-se față de doica ei că *frumosu-i, de chici*!

Vorba *chici* a plăcut europenilor rătăcitori şi a intrat în limbă, făcând carieră până azi cu semnificații indefinibile şi uneori, când devine chirpici orbitor, inavuabile.

* *Între sex si aforism*. Ceea ce nu înseamnă că decorul cu „lindicul dulce, ascuns în gluga sa trandafirie, al unei femei alpestre“, asezonat cu aventurile galantului secol XVIII şi cu un ingredient spiritual cât încape într-un mercenar al luminii lui Coelho, nu ar putea genera, între metafizică şi clitoris, între sex si aforism, un roman revoluționar istoric chici de interes orbitor pentru piața literară euroatlantică, obscenă şi nu numai.

* Înțeleg prin *chici* o marfă care îți ia ochii şi apoi te cam dezamăgeşte până-n icre şi în glomerulele sudoripare, mustind de subiectivitate ca un burete de apă plată. Dar nu cine ştie ce. E ca atunci când te consideri cel mai iubit dintre pământeni şi ceea ce ți se pare că *este*, brusc *nu mai este* şi totul se transformă într-o baltă lavabilă chiar şi cu mopul.

Mai totdeauna la lectura paginilor de *kitsch* ştiințifico-teologic, cu finalitate spirituală sextazul, în care ghiceşti ca într-un nor gustul Mântuirii, înghiți şi înghiți şi înghiți, dar nu poți digera, vin prea curând tulburările viscerale, păr de pisică-n faringe, îți verşi mațele ca tunse chilug, fâşie cu fâşie, în care ghiceşti.

* *Patapievici la Institutul Revoluției Române*. Chici este şi istoria de chirpici de după elicopterizarea Ceauşeştilor şi volatilizarea Eşalonului 1 de mari activişti. Rezumând, putem observa că Eşalonul 2 a folosit energia maselor pentru a transforma nomenclatura în cleptocrație, pe când Eşalonul 3, megaintelectual, a exploatat conduita atitudinar-civică în scop autopublicitar, de la 11 decembrie 2000, prin votul dat de Autoelită lui Ion Iliescu, deschizându-se larg uşa până atunci interzisă, spre succesul financiar la standarde cvasi-cleptocrate, şi Intelectualilor cooperanți: filologul Cărtărescu va ajunge să vândă în tiraje de 150 000 exemplare, iar fizicianul Patapievici, provenit de la CNSAS, să aibă la ICR salariu aproape cât chiriaşul de la Cotroceni, numai morala minimă de tip postmodern îngăduind a accepta o asemenea funcție *de exportator de Spirit* după ce în genialele epistole *Politice* a demonstrat lui Kierkegarrrd că la o istorie de kkd nu putem avea decât un prezent de fecală, <u>inclusiv în cele spirituale</u>, nul, deci *n-ai ce exporta*, singura soluție minimalistă corectă etic fiind atunci a merge pe conjectura de dinapoi a argumentului că Occidentul e omnipotent şi omnivor.

O Zei, jur pe câine, pe maidanez: Patapievici de la Jilava era predestinat să conducă Institutul Revoluției Române din Decembrie după timişoreanul Claudiu Iordache, nu să exporte o cultură pe care o estimase ca indigerabilă fie şi-n stocurile refuzate la export!

Căci ce pretenții să ai, fă, drapându-ți nula, a pătrunde jocul minții lui Dumnezeu când tu, Autoelită, nu poți descâlci nici măcar enigmele unei Revoluții Împuşcate?

* *Molecule de calciu*. *Kitsch* ştiinţific nu este a întrebuinţa în Literatură enormul stoc de produse ale investiţiilor uriaşe în *Research and Development* ale umanităţii, nici măcar a te da mare faţă de publicul fesenist sau manelar că stăpâneşti la perfecţie armătura conceptuală şi spaţiile de închiriat ale Ştiinţei, ci în a le lua în serios!

A vorbi de „firul de praf în mişcare browniană, înţeleasă ca zigzag în singurătăţile **vidului** interstelar“, nu ca Intelectualul ciocnindu-se neuniform cu felinarul de gloată şi strecurându-se şerpuit spre bibliotecă, spre butoiul de la *British Museum*, e înduioşător precum la o mare poetă găsit-am sintagma molecule de calciu!

Curios, principiul băşcăliei *erga omnes* adică **nimica sfânt!** sau **nici un Dumnezeu!** este în ale relativităţii organicului şi conştiinţei singurul încălcat de Mircea Cărtărescu, altminteri intelectual român de o rigoare de mecanic auto german faţă de fiecare piesă a maşinăriei producătoare de text (maptex) postmoderniste, vorba ceea, *de parcă i-ar fi curs prin vene monopolii unui magnet tăiat în două şi arătând către o singură direcţie* (O3,539).

Omenirea, deocamdată, ca o scroafă cu râtul în resursele globale ale viitorimii, e foarte departe de a fi investit în Cunoaştere mai mult decât, nesupărată de Autoelită cu nimic, cleptocraţia de la noi – în Luminarea Poporului sau în Emanciparea Cadrelor Didactice.

* *Ciocul mai mic!* Eu nu pot respecta nici chiciul, nici maneaua, nici curcanul de Thanksgiving Day, se plânge lui Kotofei Ivanovici Coca Dospinoiu, având a comenta la elevi un citat arghezian, în sensul că să nu tragem în patrupede:

– Suntem animale nostalgice, abjecţie organizată geometric, de parcă genitorul nostru ar fi scuipat în cupa unui crin şi noi ne-am fi alcătuit acolo, din flegmă şi parfum.

– Nu prea e bine la voi, miorlăie Kotofei Ivanovici, să tot atragă *filologii* atenţia opiniei publice asupra privilegiilor lor, invidiate de alţi universitari, insultând statui ca nişte mişei, din toate poziţiile. Pentru că universitarii filologi au şi manuale alternative, şi prezenţe la bac, şi deplasări ca invitaţi judeţeni în jurii de concursuri literare, unde mai mult validează aranjamentele locale, dar beau şi mănâncă mult, petrec cu debutante, şi contribuţii publicistice, şi prezenţe tv, şi angajamente politice, mai toţi fiind buni de gură-n Epoca Mooye.

* Publicului cultivat, care tace mâlc, îi par a fi concesii *kitsch* făcute cu generozitate calculată publicului global şi, mai degrabă, publicului fesenisto-manelar următoarele opţiuni retorice şi narative, lista nefiind completă:

- a prefera retoric mitul bulgar al Badislavilor, mitologiei clasice Româneşti, care încă nu şi-a găsit Wagnerul ei deoarece am pierdut Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945);

- reîntregirea familiei, a Desantistului cu Lunedistul, cele două jumătăţi de fotografie, ca în lacrimogena emisiune contemporană *Surprize Surprize*;

- în economia textului şi a timpului meu, firul narativ al Ştiutorilor întrupări textualiste virtuale, era mai bine să fie dedicat influenţei informatorilor şi securiştilor în viaţa omului din Răsărit sau, cum aş fi făcut eu, înşiruirii experienţelor estetice, nu pedofile, *fundamentale*, care l-au făcut pe Mircişor scriitor de mare succes, începând cu contemplarea tatălui gazetar, ceea ce probabil n-ar fi permis agenţii literari, fiind pe listă şi unii autori interzişi, ca Eminescu, Coşbuc, Goga, Mircea Eliade, Cioran, Steinhardt, Noica, dar şi Cervantes, Shakespeare şi Voltaire...

- de remarcat că DAMELE, numeroasele promoteriţe din critica de întâmpinare, se arată jenate şi dau de ruşine întreg feminismul, necomentând deloc, în adâncime,

zonele bălos de erogene ale textului, gesturile inaugurale, multe de coloratură excitant pedofilă, dealtfel tipice Epocii Mooye, când publicul cultivat trece dincolo de travestiri, atingând un rafinament senzual de nedescris, mai aproape de trufandaua oprită;

- însăşi rețeta de *roman cocktail*, scoasă ca din manualele de alimentație publică şi de turism de pe la SAM-uri sau din recomandările de la tembeliziuni: real şi imaginar, cult şi incult, civic dar cu securişti de omenie, propagandişti care chiar au crezut în ateism şi activiste futeşe, Românesc şi exotic, mântuitor, hm, dar prin sextaz nu prin pocăire, cu lexic îmbogățit artificial cum bagi vitamine în margarină;

- TO are de regulă un mare grad de ambiguitate, cum şi cere publicul cultivat, amator de enigme abstracte, de forumuri, criptografie, taclale şi polemici. Numai denigrarea istoriei Neamului Românesc şi a sufletului Românesc e lipsită de orice ambiguitate!

- dar poate că atacarea voievozilor, în scopul diminuării pibului alocat salvării patrimoniului, vine aşa, la nervi, pentru a scuza cu autoritate de scriitor bine vândut nemernicia preşedinților slujiți de Intelectualitate după al 13-lea Ceauşescu;

- romanele textualiste ar trebui obligate prin ordonanță de urgență să îşi menționeze pe copertă ca pe o dioxină *antificționalitatea* care îți taie plăcerea lecturii, cum şi cele porno să menționeze că <u>sextazul orbitor îți poate afecta grav Mântuirea sufletului</u>.

* *Poezii sau Kitsch dezgustător?* Că prin **iubire** Epoca Mooye nu înțelege Amor, ca recitatorii dlui Pleşu, ci acceptul pentru desfrânare, să i-o tragi, rezultă orbitor din această poziție de pe webul lansărilor, a Celui mai bine vândut scriitor român: „Eu n-am recitat nici propriei mele soții din poeziile mele. Nu-mi stă în fire, nu mi le recit nici mie însumi. Nu ştiu nici un vers de-al meu pe de rost. Acest *kitsch* dezgustător de a-mi cuceri femeile cu poezii, cu aforisme, cu povestiri, cu romane sau cu altceva, nu m-a atins niciodată, spre liniştea mea". E dezgustător ca nici măcar la o vârstă venerabilă, la care presa cațavencară te ia de <u>expirat</u>, să nu pricepi tu cauza insucceselor de după *Petruța* şi *Irina*, care contrabalansează pe gloria literară: despărțirea de Eminescu!

* E la modă tatuajul? Se face! Cu lecturi cabalistice în semnele de pe țeastă, numai că e de prost gust tunderea unei femei: fie că are păduchi, fie că schema aceasta este deja <u>percepută inconştient ca ținând de universul concentraționar!</u> De unde şi un fel de greață.

Sărmana Anca, tunsă, rasă, tatuată de Herman cu portretul scriitorului: „tatuase Totul, şi *totul avea chipul meu.* Privind chiar in miezul fontanelei, mi-am văzut fața ca reflectată de o oglindă convexă." Îți face greață gustul de trupe Totenkopf al autorului de a tunde şi a rade-n cap o adolescentă, pentru a citi mai bine un tatuaj (chiar dacă am înțelegere deplină pentru dreptul oricui de a se tatua şi a se străpunge, dând un loc de muncă atâtor semeni ai săi!).

Dar gusturile nu se discută! (De pildă, dramoleta *Puiul* de Ioan Alexandru Brătescu-Voineşti, ctitorul Şcolii literare postmoderniste de la Târgovişte, a înlăcrimat pre mulți, dar nu şi pe istoricul literar antiEminescian Zigu Ornea!)

* *Fără vreun drept de preemineță*. Tocmai pentru că vine de la un evadat din Arhipelagul Şcolar, *cartea cărtăresciană este una a urii față de şcoală.* Învățătoarea pretinde mărțişoare scumpe şi taie cruci cu foarfeca-n păr, obligându-te să te tunzi chiar dacă nu eşti păduchios. Şi nici măcar nu-ți face tatuaj cu formulele de calcul

prescurtat! Ea favorizează copiii de Intelectuali perverşi, ca Oreste şi Pilade, nedreptățind pe ai muncitorilor cinstiți, fără nici un simț de conservare la odraslele de gazetari, care pot s-o dea în gât. Directorul de tabără nu-i lasă pe liceeni să se fută nicidecum în tabără la Budila privându-i expre de împlinirea spirituală, de gustul paradisului, interzicându-le ca un demon caraghios *the oneness with the Divinity*.

Din monografia despre postmodernism, aflăm cu bucurie că maneaua şi sonetul Eminescian sunt ontologic şi axiologic acelaşi kkt în formă de baltă plată: ,,Arta înaltă nu mai defineşte azi întreaga cultură, ci rămâne doar unul dintre aspectele acesteia, fără vreun drept de preeminență, în cadrul unui pluralism cultural la care au deja acces prin mass-media toate comunitățile umane ce îşi împart azi satul planetar".

Satul planetar din care lipseşte tocmai Ilie Moromete!

* De vină pentru diminuarea muzicii simfonice sunt preoții BOR, care ar fi trebuit să nu cunune la nunți decât solicitând naşilor, sub prestare de jurământ şi sub amenințare de greu blestem, promisiunea că nu vor instrumentaliza manele, exceptând secvența de dedicații a ceremoniei de după folosirea monstruoaselor lumânări.

* Tot despre vis, haraciu şi *kitsch*. Halucinație. Da, lui Ştefan cel Mare i se luase hlamida, sabia, crucea. Se efeminase complet. Plângea peste o sabie în batjocură conturată din slănină, să nu poată păli cu ea detractorii.

Antiarta, contestația de scandal, falsul experimentalism fac mult rău artei, trucurile ieftine trezind neîncrederea publicului în Intelectuali, în toți, ca tagmă de oameni serioşi. Contribuabilul tinde să fie mai retractil cu pibul.

Dar pentru răul cel mai mare, Românul are un cuvânt dispreţuitor: *chirpici*!

Vai de grecii care şi-ar fi făcut Atena din chirpici!

Achtung Schweinehund! Pentru publicul *Kitsch*, arta de consum şi arta eternă nu pot fi receptate decât ca *Kitsch*, **aşa că avem mai mult *Kitsch* pe lume decât ne putem închipui fie şi ca minimalişti excremențiali!**

Trăim însă în postistorie, prin *Kitsch* nu mai înțelegem *subcultura de masă*, fiindcă nu e voie de la postmoderniştii profesionişti cu putere. Prin *Kitsch* înțelegem azi chiar *cultura de masă* şi a da o notă peiorativă acestui gen de artă înseamnă a avea o atitudine elitistă față de gloată!

Gloata, fiind făcută din oameni-*kitsch*, nu poate înțelege decât arta *kitsch*. De aceea, fatalitate! Intelectualii nu au nici o obligație privind Luminarea Poporului, încât pluralismul să devină democrație, pentru că el necitind tot handicapat rămâne, făcut la beție, cum zice Coca Dospinoiu de mai toți elevii, chiar şi de olimpici. Nu în Infrastructura Intelectuală trebuie să investim, în biblioteci, muzee, televiziuni didactice, internet cultural, ci *pe proiect* pe bază de concurs, adică în vipurile, coteriile şi mafiile literar-sapiențiale cele mai puternice.

Intelectual inteligent nu este cel care ar zăpăci gloata cu scandalul cărților bune, ca Nicolae Iorga. E deştept cărturarul *kitsch* care îi ia Gloatei nu numai voturile, ci şi banii! Pe ce? Pe *chirpici*! Fiindcă ea, troretic-teoretic, n-ar suporta marmora ca la Atena.

* *Kitsch publicistic*. Există şi aşa ceva. Corectitudinea politică, mila de minoritar, duioşia, generozitatea fățarnică, foarte *kitsch*. Să tot bați câmpii, să vorbeşti în pustiu, ocrotind minorități pentru care factorul politic, ba chiar propria lor

nomenclatură obeză ştie mai bine ce e de făcut şi nu se face. Doar folosul propriu e cert: imaginea exportabilă de erou civilizator, eventual martir.

* Gândirea postmodernă nu mai admite nici geniu, nici nobili, nici moromeți în satul mondial. De aceea, enunțul «*Kitsch* orbitor şi geniu înaripat de postromânism la Nobelul Mircea Cărtărescu» este bine **„**citit" ca referindu-se la nobilul Mircea Cărtărescu, a cărui noblețe, mai ales după *De ce iubim femeile* nu mai poate fi contestată nici de nobilii polonezi validați genealogic.

* Spre deosebire de grecii de la Histria, geto-dacii din stânga Dunavului văd pe chirpici fluturele ca pe un simbol mai mult al *kitschului* decât al sufletului uman, deoarece nu toți am fost informatori, nu toate femeile e curve şi atunci metamorfoza nu e totdeauna completă, ca şi-n natură, vasăzică stadiul larvar, lăbarii nu-l pot atribui la toți.

* Cum spunea şi Nichifor Crainic, care ne trimite salutări din Paradis, Mistica modernă fiind *nostalgia* iar *kitschul* fiind singurul limbaj pe care omul modern mai e capabil să-l înțeleagă atunci e firesc să lămurim că timpul fiind infernul, există o nostalgie care edulcorează, cum ar fi la noi că idealizează unii tineri scriitori de *chici* bolşevismul copilăriei lor, dar există şi o nostalgie în legătură cu spațiul, care este paradisul, cum ar fi ce numea Milan Kundera *kitschul* exilului ca îndulcire a căcatului, dorul de ce ai lăsat în urmă creând o ficțiune în locul realității părăsite din motive cât se poate de serioase şi de urât mirositoare.

* Biruința optzeciştilor, rod al talentului, al solidarității şi al muncii necurmate se vede din cât au progresat, sunând ca de pe altă planetă sau din Jurassic Park percepția negativă inițială a plăcerilor estetice ale Gloatei.

De exemplu, o carte din prestigioasa colecție *Curente şi sinteze* a Editurii Meridiane, cum ar fi *Psihologia Kitschului* de celebrul sociolog Abraham Moles, avea la 1980 pe coperta IV inscripționat drept preț doar 12 lei, cât 3 pâini, față de toată pâinea unei familii pe o lună cât ar costa astăzi, cover îndrăzneț pe care se cita din *Dicționarul de estetică generală*, 1972, pesemne al lui V. E. Maşek, că: „*Kitsch*, cuvânt german intraductibil, intrat ca atare în fondul de termeni internaționali ai esteticii şi utilizat pentru a desemna arta de prost gust, pseudoarta, ca şi prostul gust în general. *Kitschul* semnifică arta-surogat, precum şi toate acele produse artistice concepute în spiritul exploatării doar a unuia sau unora dintre grupurile de stimuli ce intră în compunerea artei: stimuli de ordin biologic (îndeosebi cei erotici), de ordin etic (sentimentalismul), de ordin magic, ori ludic. *Kitschul* se referă, prin urmare, la un univers lipsit de profunzime şi de semnificații social umane superioare. Datorită alterării gustului estetic în condițiile industrializării serializării şi comercializării producției de artă sau a celei artizanale, apare şi un public *Kitsch* cu gusturi estetice *Kitsch*, predispus a fi receptiv la vulgaritate, la gregar sau melodramatic"

* *Ex nihilo nihil*. Cu alte cuvinte, Epoca Mooye şi alegerile de la 20 mai 1990 n-ar fi fost posibile fără cancerarea valorilor Româneşti clasice de către chiciul occidental. Aşa că are toată dreptatea eminentul critic Paul Cernat să deplângă împotmolirea *Orbitorului* într-un realism dur şi apter, pe care noi îl percepem ca pe un strigoi cu ochii albaştri de pe când Nicolae Labiş, Paul Cornea, Ovid Crohmălniceanu, Zigu Ornea şi Marin Preda erau tineri cincizecişti:

– Rezultatul? O valorificare *kitsch* a *kitsch*-ului istoriei recente, în pofida transparentelor trucuri „postmoderne“: istoria comunismului autohton este rezumată naiv-caricatural, cu picanterii „mizerabiliste“, pe înțelesul cititorilor de tabloid.

* Un scriitor e <u>răspunzător</u> de **toate** *semnificațiile* textului său odată lansat, după cum şi conducătorul auto de ce face basculanta lui în trafic şi cu traficul, oricât ar declara el că i se rupe-n paişpe. De aceea, nu poți decât să te miri de cum se duce la vale neînfrânat textul O3 în grandiosul final, acea *coda* apocaliptică parodiind pe-aia de celebrare a Genezei din *Creațiunea* divinului Haydn.

Oricât de fan i-ai fi dlui Cărtărescu, nu se vede în adunarea statuilor la Casa Poporului decât *Kitsch* cu pisici, exhibiționiste. Şi, cum doi pitici, anume SECURISTUL şi ACTIVISTA sunt singurii observatori la momentul când naşte sau fată Herman, slobozind un pisoi în pseudomorfoză ca ființă umană din craniu, sub privirile închipuind un cerc ale giganților apocaliptici, e clar că ai aici gândire sapiențială: celui ce *are* i se va mai da, iar amărâtului *i se va lua* şi cenuşa din scrumieră, după ce i s-au tipărit tumori pe pachet, care libertate de a-ți alege modul de a muri consonează cu principiile liberalismului natural al omului din Neanderthal, că cine are trei case va avea zece, iar cine are doar o grotă sau un bordei se va teme şi pentru acelea.

* *Permisul pentru Kitsch*. Domnilor, chiciul e permis doar în dialogul cu gloatele, evident în cel <u>politic</u>, nu în cel menit îmbogățirii fabricând bestselleruri şi convenind cu promoterii ca să le laude pe la radiouri şi televiziuni culturale, pe banii poporului neştiutor, sub pretext conversațional. Geografic, Kitschul e îngăduit doar în Basarabia cea înstrăinată şi înfăşată-n sârmă ghimpată şi pe unde mai sunt români împrăştieți de la patria mumă. CNA-ul şi alte instituții de cenzură ar trebui să-l izgonească din RO, sau să-l permită doar pe bază de permis, ca pe portul de arme periculoase, precizându-se taxe enervante şi numeroase reglementări birocratice.

* *Cea mai înaltă pupincurire a kitschului*, mai gravă decât proslăvirea lui Ceauşescu al XIII-lea, este <u>a demitiza letal simbolurile unioniste ale Românilor de peste Prut</u>, când tu Autoelită, superficială postmodern ca o fluturiță, nu ai pregătit nici măcar dincoace, în fief, precum în pluralismul cărturăresc Regal tineretul idealist sămănătorist, o Recuperare a Basarabiei prin sensibilizarea electoratului să apeleze la burghezia de merit.

Dimpotrivă, ai demonstrat autoritar că avem o istorie cu radiografie de fecală, deteriorând ireparabil imaginarul patriotic al Generației Pupici, aşezându-te lângă marii profanatori, atât de numeroşi de la Nistru pân' la Tisa, cum nota Nicolae Iorga în *Inscripții din bisericile României* (1905): „Cine a vrut, a fost lăsat să preschimbe, să prefacă şi să schilodească“ (apud Gheorghe Postică, Nicolae Constantinescu – *Căpriana*, Ed. Ştiința, Chişinău, 1996)

* <u>Oftalmologia *kitschului*</u>. După ce îl citeşti pe Mircea Cărtărescu, nu te mai consideri critic ci promoter sau glosator al *kitschului* său ştiințifico-teologic, uşor de contrafăcut când ai internet sau măcar soft-enciclopedii. Pentru că actul ruşinos al lecturii purcede cu văzul şi accede la viziune cu văzul, cu acelaşi simț pe care trebuie să îl ai bun. Iar la impactul cu *ceea* ce ființează ca orbitor, eşti năucit complet, emetropia, starea perfectă a ochiului falimentează, ți-e mai bine aproape orb sau mai bine zis, amețit pur şi simplu ca de aurolac, pus în situația pervazivă de a întreba şi pe alții, ca dinaintea unui miraj, dacă şi ei *văd* acelaşi lucru ca tine. De pildă, pureci cât

oile, molii cât codul zburător al lui da Vinci, cafarzi cât pitbullii sau, de foame pe la Canalul filobulgarului Petru Dumitriu, fluturi uriaşi congelați în Dunăre ca salata sau ca tritonii Kolîmei lui Şalamov, cum începe Soljenițîn *Arhipelagul Gulag*.

Iată de ce această carte imprescriptibilă, *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, nedorită de nimeni, ca un copil dintr-un viol, nu este o abordare critică întrolocată a unor aspecte ale operei cărtăresciene, ci mai degrabă un mod de a lămuri cum *vedem* universul cărtărescian.

De aceea, sintagma *analiză oftalmologică* este aici cu mult mai îndrituită decât aceea, perimată, de *analiză literară*, care îşi are sensul scufundat odată cu naufragiul titanic al modernității obsoloscente, somnoroase ca fluturele originar cel de frumusețe maximă.

* Ca marxist disident euroatlantic, cum au fost Panait Istrati şi mai ales Nicolae Labiş, deci ca postmodernist, nu poți să nu meditezi la nenumăratele teze conținute în cartea *Kitschul – fenomen al pseudoartei*, a esteticianului marxist Hermann István, scoasă în 1973 la Editura Politică, adică la editura publicului cultivat de dinainte de Revoluție.

Deşi aceste teze îți sar în ochi încă de la primele pagini, totuşi, ca nechezol de spea I format pe apucate mai mult pe unde scurte în RO sau de speța II instruit în UE să-şi disprețuiască originea tribală, fredonând ditirambi pentru Occident, cea mai importantă teză din punct de vedere al Priorității Naționale, care e Luminarea Poporului, o descoperi abia la p.104, unde afli că „de fapt, *Kitschul* este un mecanism de stăvilire a fluxului culturii autentice către mase"

Şi într-adevăr, traseul de lectură prin TO, înflorit, roz, dulceag, lejer, drăgălaş, galeş, idilic, însorit, mişto, ieftin, zgonhen, superficial, sexualist, surprinzător-surprinzător, tuns chilug, tatuat şi cu față comercială, nu te îndeamnă la lecturi suplimentare de fitze cum ar fi Proust, Joyce, Musil, Mann, Kafka, Broch, Orwell, Soljenițîn, Şalamov, Eminescu, Eliade, Goma, Marin Preda, Bulgakov, Woolf, Camus, Borges, deoarece Mircea ăsta, în 3 tomuri nu citeşte mai nimic, nu se documentează deloc despre Revoluția de la Timişoara futută la Bucureşti, care îşi are de mult cronicarii ei de demult (Milin, Suciu, Balint, Iancu, neobositul Mioc şi numeroşi alții, nu mai puțin importanți decât Ureche, Costin sau Neculce) **nu face decât să-şi scrie cartea**, producția, producția să nu stea, încurajat de nişte Ştiutori, îndeosebi de un om simplu, Herman, suspect a fi şef de promoție acoperit, un securist ca toți ceilalți din blocul dinamovist Banalitatea Răului de pe aleea circului din Ştefan cel Mare, fiind greu de crezut că un alcoolic se poate întreține doar din pensia lu' mă-sa, bucureştean erudit, care îl călăuzeşte pe mai micul colocatar, în lungi plimbări pe patriarhala stradă Kepler, nu numai prin gândirea sapiențială a Bibliei ca *kitsch* ştiințific sacru ozenist, ci şi spre Cenaclul de Luni, încât dacă el are ceva din marele personaj formator de scriitori filolo Crohu, atunci hm! pruncul cu p mare eclozat la Casa Poporului din craniul cât un ou de struț al Omului Durerii, ar putea fi însuşi autorul Orbitorului în autoapoteoză înălțându-se la Domnul preevanghelic şi binecuvântând exterminarea literară întru Judecata de Apoi a populației creştine a Capitalei, avându-se în vedere, desigur, şi perspectivele conurbației Giurgiu-Russe de a prinde din urmă şi depăşi Belgradul, Budapesta, Bratislava şi Viena, dacă nechezolii de ambe spețe vor avea luciditatea minimă necesară să idealizeze Misia Culturală înainte de tranziția de la Mooye Age la Epoca Wash a spălării memoriei, băgând în Constituție că **RO este un Stat Național Unitar şi Cultural**, ceea ce ar permite finanțarea de la buget a Luminării Poporului în *hale pentru citit* nu numai întreținerea Autoelitei expirate!

* *Din puțul gândirii lui Gâgă*. Prin urmare, trăim pe-o bucățică de calcar din scleroza în plăci a cosmosului. Spațiul e paradisul, timpul este infernul. Ceea ce sexualicește este absolut exact. Era gândire care se gândea pe ea însăși așa cum o sabie ar fi atât de ascuțită încât s-ar tăia pe ea însăși. (Sau un penis, care s-ar fute pe sine însuși în urechi.) Memoria, timpul regatului fără timp după ce Antonescu în loc să treacă Prutul, a trecut pe neașteptate Dunărea, călugărindu-se la Rila. Dragostea, spațiul domeniului fără spațiu de îndată ce au apărut cu vacarmul lor produsele ei firești biologic. Semințele opuse și totuși atât de asemănătoare ale existenței noastre, unite peste marea simetrie, și anulând-o, într-un singur mare sentiment al Paradisului, descoperit de sublimul martir Nichifor Crainic: nostalgia de la Sfânta Vinere, când au bombardat americanii mormintele. Atunci și chinuitoarea noastră nostalgie va fi întreagă, ca la Tarkovsky, timpul nu va mai exista, memoria și dragostea vor fi una, creierul și sexul vor fi una (pentru unii și mai ales *unele* treaba e de mult aranjată), și noi vom fi asemenea îngerilor readuși în actualitate de Andrei Pleșu scotocind în Arhivele Securității CNSAS-ului. Că suntem larve ale unei ființe astrale ne-o arată trunchiul nostru cerebro-spinal. Iar în afara acestei simetrii, în afara spațiului-timp, al creierului-sex, totuși în partea dinspre spațiu și creier, diademă și ochi sferic în creștet, Alef al Alefurilor, strălucе Sahasrara, diamant al unei lumi de diamant despre care nu vedem prin termopanul omenesc decât vaga mișcare a cifrelor contorului coital. Ar trebui să ne amintim cu testiculele și să iubim cu creierul, dar nu e așa. Nu ne amintim decât cu ovarele, iar de iubit, lipsind lecția Eminesciană, au ajuns mai sentimentali câinii plopilor fără soț. Memoria este o boieroaică în miezul minții, iar dragostea se află între coapse, de parcă sufletul pervers s-ar fi așezat invers în coșciugul său de substanță organică, așa cum a și anticipat laureatul Nobel Ivan Turbinka.

Căci toți suntem femei, suntem utere ce se vor sfâșia și vor putrezi.

Iar noutatea e stabilitatea că totul nu e decât extrapolare la ce-ar fi comis altul în spațiul consternantei filozofii de care mustește TO ca un burete de spermii metafizice scoase din puțul gândirii lui Gâgă, pentru *Săptămâna* lucrătorilor Akasiei.

* *Fenomenologia compromisului*. Totuși, Mircea cel Bătrân adică Expirat este luat în serios. De ce? Pentru că în al doilea deceniu Mooye noi *avem cu totul alt public* decât cel din anii '90, care s-ar fi prăpădit de râs la asemenea filozofie lactee de lăptărie! Pe cei ce parcurseseră în bezna ceaușistă fără tembelizor cele 1001 lecturi obligatorii să fii cât de cât cult, iar după Revoluția Împușcată se hrăneau cu Eliade, Cioran, Noica, Heidegger, Kierkegaard, Nietzsche, i-au fizic zburătăcit minerii până-n Canada sau în Australia, iar noului public însăși înregimentarea Autoelitei în demolarea miturilor Neamului Românesc, cum a plătit-o sau nu Stăpânul cel Nou, îi e indiferentă, așa că ce rost are să-i strici plăcerea de a avea un text pe care nu-l citește?

Acestui *nou public*, cumpărător de carte scumpă în scopul tezaurizării ei ca pe imobiliare, provenit din cleptocrația nomenclaturistă sau interlopă și din primele elemente ale burgheziei de merit, după ce au ajuns în cimitire atât gloatele feseniste pensionare cât și urmașii victimelor Romlagului, i se adresează proiectul *Orbitor* și bestsellerul *De ce iubim femeile*, cu niște noutăți ideologice de neconceput în anii '90: **elogiul securiștilor șefi de promoție** din 8 ianuarie 2003 și **umanizarea micului nomenclaturist** la 11 iulie 2007 – demisii morale absolut previzibile la nechezoli încă din 5 martie 1998, de la **asasinarea Mitului Eminescian**, concepută ca joc la intimidare pentru cine ar fi reproșat megaintelectualilor colțul de cotitură care a fost Tratatul cu Ucraina din 2 iunie 1997 de la Neptun, adică despărțirea ireparabilă și fără

vreo lacrimă sau muşcătură resentimentară de România Mare Regală, cu depunere de coroane la cenotaful Ribbentrop-Molotov de la Miorcani.

* Fiindcă nu recunoaşterea graniţilor republicilor sovietice era *problema* – indiscutabil tranşată pentru comozii occidentali, melomani ai Turcului generos Rameau-Mozart – ci mankurtizarea megaintelectualilor noştri, educaţia lor bolşevică de sub glazura lui Heidegger şi a lui Guénon, necunoaşterea istoriei româneşti decât la nivelul anecdotic de show tv.

Chestiunea corectării invenţiei Hruşciov-Stalin cu a lua teritorii din Moldova şi a lipi la Ucraina sau invers nici nu a fost adusă în discuţie, deşi industrializata Transnistrie de atunci putea fi tentantă, pentru un troc de la cleptocraţie la cleptocraţie, mai presus decât Nordul Bucovinei şi smârcurile Bugeacului. Dar ce conta încă şi mai mult era afirmarea internaţională a drepturilor noastre prin această propunere şi nu s-a făcut!

Muşcătura, colţul de cotitură, oligopedagogia aduse de acest blestemat reper 2 iunie 1997 ce i-a inspirat mazilului din Codrii Bâcului, Camelian Propinaţiu sihastrul, *Trilogia Oligointelectuală*, despre artişti, cercetători şi profe, se vede cel mai bine la retrospectivă abia după zece ani, când se lansează şi O3.

Ca şi cum am fi avut o anexă secretă la acest Tratat, s-a urmat parcă punct cu punct o politică nu numai de abandonare a Românilor de peste Prut ci şi de înrăutăţire a situaţiei acestora, nu doar prin reducerea burselor, a facilităţilor culturale şi a altor facilităţi, cum ar fi Înălţarea unei clone a Bibliotecii Naţionale şi la Chişinău, ci chiar prin subminarea, ca c-un jungher ideologic în spate (*Dolchstoss*), a simbolurilor luptei lor pentru salvarea identităţii. Nu s-a plinit anişorul de traur şi cele mai alese personalităţi din 3-4 generaţii au dat Mitului Eminescu lovitura de baltag a *Dilemei 265*, literaţi şi plasticieni bătându-şi apoi capul cu macularea imaginii celuilalt simbol identitar al Românilor de la Răsărit, *pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat*, Voievodul Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Temă pentru o acasă liberă. Să se compare politica megaintelectualilor români faţă de Românii de peste Prut în Epoca Mooye, cu politica omologilor lor de la Budapesta faţă de fraţii lor din RO.

* Eficientul discurs autopromoţional e parcă mai tare în teorie. Şmecher este conferenţiarul şi atunci când face apologia *kitschului*, promovând decadentismul popular bazat pe nişte premise neaprobate de nimeni, cum ar fi că *mistica postmodernă este nostalgia*, când de fapt *nostalgia postmodernă este mistică* prin chiar secreţiile ei, în sensul că ne plac de nu mai putem formele poeziei vechi încremenite la *Legendele istorice* ale lui Dimitrie Bolintineanu, adică la nivelul de evoluţie naiv preEminescian, unde să servim excelente levantine la mâna a doua la Cofetăria Garofiţa, ca pe stridii proaspete de la Viena, aduse cu Orient-Expresul, apetisante şi pentru Muladhara, şi pentru cotarlă, fiindcă „un *Kitsch* superior le însufleţeşte, iar *Kitsch*-ul este singurul limbaj pe care omul modern mai este capabil sa-l înţeleagă!“, ceea ce ar fi validarea biruinţei complete a Stăpânului asupra Scribului.

* *Papiţoii Autoelitei*. Nu orice manea, adică variaţiunile manelare pe tema că o iei în mână dacă nu eşti şmecher în Bucureşti, e de gust discutabil, ca de spermă de îngeri, şi nu orice chici este dezonorant şi în nici un caz coborâtor spre Gloată. Există şi un *kitsch* superior, de calitate chiar muzeală, iar deputatul partidului domnului

Iliescu PSD, Ştefan Cazimir, într-o memorabilă contribuție din *România literară* a dlui Manolescu, a reliefat orbitor cât *kitsch* a putut genera în scurta sa existență istorică Monarhia Românească.

Poți, deci, să trimiți pe piața de carte oricât *kitsch*, cantități industriale, cu o singură condiție: s-o faci cu eleganță şi fără a recunoaşte nimic, iar ce bursuc estet ar cârti, apoi acel fraier să ştie bine dinainte că va fi atacat instantaneu, ca o hienă rătăcită, de haite mari de şacali cu canini mai incisivi şi decât ai pitbullilor de stepă.

Adunate, astfel de cărți compun **vitrina chici**. Toată iluziile mi s-au năruit ca un Peleş din chirpici la o lansare de album, la Kretzulescu, Majestatea Sa Regele meu Mihai fiind aşteptat cu diferite cărți cu tematică Regală, între care şi că tac-su a fost Rege Playboy, când acest mare Român, Regele Carol al II-lea, ar merita monument în ovalul din fața Casei Parlamentarilor, ca Voievod Al Culturii, ecvestru, cu mantie, şi Nicolae Iorga dintr-o decapotabilă oferindu-i *Istoria Românilor*, în zece volume, cea necitită de papițoii Autoelitei şi ascunsă Generației Pupici.

* *Terorişti de speța a III-a, naționalişti*. Nici până în prezent nu mi s-au uscat lacrimile de empatie şi nici balele ce m-au inundat ca o duhoare de pucioasă când micul nomenclaturist Costel Goangă şi-a dat foc la carnetul de partid şi nici nu începuseră teroriştii de speța I, ai lui Ceauşescu Nicolae, nu de speța II, atribuibili pe bază de răspundere lui Iliescu Ion, canonada ucigaşă, de care mic crematoriu aproape că nu m-a consolat vier-mănoasa partidă de sex polonezo-evreu din rețeta bestsellerului, servită cu atâta întârziere la orizontala morților Revoluției Fufute!

Realitatea pieții de carte este că tocmai textele mustind de geniu înaripat de postromânism, ca *TO*, sau bogate în *kitsch* orbitor, ca *De ce iubim femeile*, zboară de pe rafturi, iară nu *Închisoarea noastră cea de toate zilele* a lui Ion Ioanid, pe care mulți îl cred, auzind şi de Europa Liberă, c-ar fi ăla care atribuie lui Mihai Viteazul primul pogrom de pe teritoriul României, asupra creditorilor cărora li se dă foc la hanul din filmul senatorului fesenist Sergiu Nicolaescu.

Şi poate că e bine aşa, deoarece megaintelectualii pot inventa la răsfăț şi *terorişti de speța a III-a*, cum ar fi, la istoriografa deconstructivă Ruxandra Cesereanu „securişti, **reprezentanți ai unor facțiuni naționalis**te, fideli lui Ceauşescu", ceea ce este o mare sfidare, e drept plăcută Stăpânului celui Nou, care va fi fiind acela, să te iei de naționalism, când tu, intelectualitate cu creier spălat în cenuşă ca o vrăbiuță, ai ratat recuperarea Basarabiei, aducând o pată de dezonoare în istoria Neamului Românesc, pentru care vei fi blestemată pe veci, cu Epoca Mooye cu tot!

Suntem sătuli de universul concentrațional livresc, vrem să trăim, să ne bucurăm de viață, de sex, să ne cumpărăm cea mai înaltă spiritualitate, nu ne interesează Basarabia, nedesăvârşirea momentului de dezvoltare monarhic, Romlagul, nici măcar Reeducarea de la Piteşti în care românii au fost atât de creativi! Vrem să ne distrăm, să trăim clipa, să ne simțim şi noi bine!

* În Mooye Age, ce-i ăla *kitsch* este mereu mai greu de definit şi decât ce este *artă*, pentru că ți se solicită de către interlocutor cam acelaşi efort, să emiți *o judecată de valoare*, evident la un mod nițel mai miştocar, în sincronism cu neseriozitatea poststructuralistă/postmodernă.

Din capul locului trebuie însă precizat poporului că democrația valorilor în postistorie nu mai permite a vedea în *kitsch* o vorbă de ocară, născută din insensibilitatea elitei la estetica populară.

Dimpotrivă, googlând *Kitsch*, găseşti pe net o puzderie de shopuri şi galerii care îşi fac o mândrie din a scoate profit tocmai din opere de artă şi de design ostentativ afirmate ca *kitsch*.

Şi cum artistul trebuie să fie în primul rând omul epocii sale, nu clopotarul lumii vechi sau toboşarul veacurilor noi, uite că a ajuns să fie extrem de instructiv să urmăreşti la maeştrii postmodernismului cum, lucrând cu materialul clientului, ei reuşesc pe deplin *să facă din kitsch bici*, dacă e să parafrazăm o zicală contemporană folosită şi pentru Emanciparea Cadrelor Didactice în contextul managementului strategiei pe educație.

* Cuvinte grele pentru o realitate *kitsch*, în care nu poți citi liniştit, foloseşte şi marele stilist Louis-Ferdinand Céline în celebrul *Voyage au bout de la nuit*, dar spre deosebire de TO, cartea este perfect integrată în standardele de bun gust ale literaturii franceze, traducătorul negăsind momente de prost gust sau de bâjbâială, care în epopeea Română abundă, poate şi pentru că se integrează de fapt în realismul magic de chirpici tropical al cubanezului Gabriel José de la Concordia García Márquez, care a văzut foarte bine ce urmează:

După realismul socialist nu poate urma decât realismul magic.

* *Kitschul* nu mai e un păcat, dacă scriitorul se democratizează ca epoca sa, Epoca Mooye, şi atunci recunoaşte din convingere că el nu diferă, ca poziție în Univers, de o bătrână şi grasă pălărieră, croindu-şi şi cusându-şi opera majoră nu în scopul de exprima *ceva* în istoria Omului şi a Societății, ci ca să vândă, să câştige, să ia Nobelul, fiind nu numai el însuşi fericit, ci capabil să molipsească şi pe alții.

Dacă googlezi *Kitsch* n-o să fii direcționat instantaneu la concept, ci la buticul *Kitsch*, unde în mod declarat se vând obiecte *Kitsch*, fie că-ți place roz-bombonul lor *Kitsch*, fie că vrei să epatezi cu el vreo Intelectualiță *Kitsch*, ca să faci cu ea *Kitsch*.

* Țin de *Kitsch*:

- epigonismul sau imitația, sub pretext parodic până la realism magic
- castrarea katharsisului prin mărcile neroade, milițieneşti să nu dormi în Cişmigiu, că acolo unde te-ai ambalat cu simțirea şi reprezentările e vorba de un simplu text, nu de o realitate
- onirism, cosmopolitism, epatări, surogate, exotism gnomon şi pervers
- bestseller şi prostituarea culturii tocmai când *sfârşitul lumii precede finalul ei*
- solitudinea monopersonajului fără prieteni şi într-un văitat continuu despre cât a suferit el şi că e şi în prezent un sărătonc, un nerealizat, un micrococalar
- sentimentalism, idilism, inutilitatea luptei de clasă, întrolocarea foițelor embrionare, unitatea primordială a ființei şi demnitatea ei cosmică
- înnobilarea părinților fără a cumpăra titlul, cum ai pirata, sau justificarea bolşevismului lor, interesat de putere şi de un trai bun, prin Credința în marxismul stalinist
- prostul-gust, schimbarea de paradigma în gândirea şi în literatura europeană
- *Kitschul* ştiințific: reducerea ştiinței la temele de senzație, abordate pe căi regale, pe principiul democratic nivelator că se poate înțelege orice, de către oricine la orice vârstă şi cu oricâtă substanță pineală P, între oglinzi în somn

- doze de sex: un conținut pornografic mergând de la orgii psihedelice cu mac de la țigani până la sexul între statui, conceput însă restrictiv, hetero, bărbați de bronz pe nimfe de marmură, când statistica personalităților noastre fiind excesiv de masculină, ca în internate, cazărmi şi puşcării, firescul cerea scene de pederastie filozofică spre a găsi răspunsuri pertinente la marile întrebări ale omului rece, lucid
- simbolul universal pentru *Kitsch* este astăzi fluturele curcubeu din Africa Centrală, înlocuind treptat inelul din păr de mamut al femelei
- happy-end-ul obligatoriu, bazat pe serotonină, fluturi cu aripi asimptotice şi futelnița cu pat furnicător, în care simți enorm, miroşi urât şi vezi monstruos, adică ai revelația că cel mai fractal dintre fractali e tocmai *Kitsch*-ul.

* *EU, nu voi bă!* „Să ridice mâna cine-a fost spitalizat vreodată pentru jalnica lui stare, cine-a primit cărucior cu rotile (dumneata, Eminescu? Cum, nici măcar dumneata, poetul național?)...“ cuvântează Lenin în Piața Universității statuilor, ceea ce abordat prin metodele de suprainterpretare aplicate de Matei Călinescu lui Mircea Eliade în revista **22**, se poate citi ca o tiflă de bronz arătată de fesenistul Mircea Cărtărescu Intelectualilor Golani, bătuți de mineri în 13-15 iunie 1990: ia priviți, eu cu tot postmodernismul românesc pe care-l epitomizam, l-am sprijinit prin tăcere pe Iliescu şi uite că, **EU, nu voi**, am să am bust la Filologie aici la Universitate în holul alb şi statuie la Ateneu în locul celei cu țâțe erecte a lui Eminescu!

* *Ură statornică*. Revolta *kitsch* a statuilor, fără semnificație limpede alta decât demascarea involuntară a elitismului incorigibil al Autoelitei, prilej insolit doar spre a mai trimite câte o flegmă de nuanță tipic bucureşteană dinamovist vreunuia de pe lista neagră a Stăpânului (amintitul cărucior pe rotile pentru paraliticul Eminescu, Poetul Național – ceea ce nu poate isca decât ură statornică, deoarece nu faci nepedepsit postmodernism infam, ca grecul Macedonski, sau ca vreun bulgăroi cu ceafă groasă, caterincă de o persoană bolnavă, aflată în imposibilitate de a se apăra – sau titulatura „arhitect al Independenței“ în context iarăşi batjocoritor pentru Kogălniceanu, pedepsit cu multă competență în alegerea țintei, nu pentru programul *Daciei literare*, ci pentru înflăcăratul *Cuvânt pentru deschiderea cursului de istorie națională*!). În final, statuile, transfigurate de Apocalips, explodează ca GIST-urile Lacrimiadei din septembrie 1991, eliberând sânge menstrual şi fluturi de prost gust, de nu-i mănâncă nici pisicile de la groapa ecologică Glina, ceea ce poate nu dădea mai rău ca chici dacă se opera lasciv c-un fel de rebeliune anatomică numai a sexelor din Bucureşti, mărite dimensional de o sută de ori, invadând străzile şi batjocorind balaurul cu o sută de cozi al Revoluției din 22 decembrie, când s-au strâns coloanele muncitoreşti la ceceu, după O3 şi *Imposibila lustrație*, din meritul nepieritor al Securității.

* Întrucât Nobelul românului Cărtărescu ne priveşte pe toți, aş menționa că **cele două capitole incorecte Româneşte**, anume *Revoluția Română, o fată de zece metri înălțime* care începe la p 225 şi *Soldatul cu ochi halucinați*, pornit de la pagina 418 din O3, ar trebui omise de ICR la traducere, deoarece nici măcar în alternativa Laurențiu Ulici, încă nu s-a acordat acest premiu pentru denigrarea istoriei propriului popor, ci dimpotrivă, pentru sublinierea spiritualității unde nici nu te gândeşti, ca în cazul Pamuk al rafinaților miniaturişti, de la care ne-au rămas atâtea portrete de-ale lui Mihai Bravul.

Mai mult încă, apropiații întru antiEminescianism, ca Bobe, Rădulescu ori Chivu, sau promoterii grupați pe alte criterii, e de dorit să citească atent 3O din

perspectiva publicurilor țintă de pe piața de carte internațională. Pentru ca fiecare să-şi aibă nu numai la nivelul percepției personalizate a aceluiaşi text recepții diferite, ci chiar obiectiv texte uşor diferite, prin manipulările la nuanță ale traducerilor, totdeauna trădătoare dacă interesele nobile o cer.

De exemplu semnificativ, pentru piața franceză, <u>nu e bine a se face mişto de mutilații de război</u> cum îşi permite Mircea în O3, la p. 193 când relatează, făcând orbitor cu ochiul, cam aşa: „revoluționarii nu-i mai aveau ca spectatori decât pe scutieri, tanchetele şi vreo trei-patru colegi de-ai lui Ionel, deghizați în curve, cerşetori, mutilați de război şi te miri ce, filmând la greu....”

A-i pune pe <u>mutilații de război</u> lângă curve şi cerşetori este, extrapolând asimptota cârjelor perpendicular pe universul concentraționar, o demascare şi pentru perspectiva şmecherească din care vede în general Autoelita victimele Revoluției Împuşcate. Megaintelectualii, bazați pe experiența neasistării Clasei Muncitoare şi țărănimii sub totalitarism, era şi normal să nu se bage în încleştarea tineretului idealist cu celor două spețe de terorişti întrupate de bătălia dintre armata securității şi securitatea armatei. De ziua Monarhiei, evaluând realist raportul de forțe ei aveau pregătită în contra lichelelor celebra declarație boierească de teritorialitate.

* Nu numai Humanitasul trebuie să cenzureze amintitele două capitole, paginile viermuind de o abjecție străină omeniei româneşti, dacă nu şi deontologiei vieții megaintelectuale. Dac-aş fi Patapievici, eu n-aş mişca un deget pentru a traduce O3 în cincizeci de limbi şi a detona un tsunami de reacții ditirambice de-ale promoterilor în fiecare dintre acestea.

Mai ales este o infamie descrierea acelei decisive dimineți din 22 decembrie 1989, când Clasa Muncitoare, neasistată de Intelectuali, părăsită ca de obicei în bezna ne-Luminării, a băgat totuşi groaza în şobolanii roşii din CC, aşa reiese din matinala stenogramă, precum la Timişoara în 20 decembrie COLOANELE DE MUNCITORI, mărşăluind spre Biblioteca Fundațiilor Regale nu îndrumate de şefii de promoție ai dlui Nicolae Manolescu, ci din turbarea că despre colegii lor de muncă arestați, în *Nacht und Nebel*-ul securist, <u>nu exista decât **ipoteza împuşcării** la masacrele din 21 decembrie de la Inter</u>.

Este o mare deziluzie să constați că megaintelectualii îşi scriu tradițional cărțile, pentru a face rău cu scopul de a face bine, doar ca să ni le bage nouă pe gât, **însă între ei nu se citesc**. Altă explicație nu-i pentru bizareria că Mircea ignoră această teribilă apreciere din *Politice* a lui Horia-Roman asupra importanței cruciale a ocupării Centrului de către diviziile Clasei Muncitoare:

– Am certitudinea că, dacă în ziua de 22 decembrie 1989, regimul comunist din România nu ar fi căzut, majoritatea celor care au fost arestați cu o zi înainte ar fi fost împuşcați. Evenimentele ar fi avut cursul deja exersat de criminali la Timişoara: bătaie, arest, tortură, împuşcare – distrugerea cadavrului. Din acest motiv, pentru că ştiu cui îi datorez viața, pentru mine, din 22 începând, oamenii se împart în două categorii: cei care au ieşit în dimineața zilei de 22 să demonstreze ştiind că riscă să fie împuşcați, – şi care mi-au salvat viața; şi sunt cei care au refuzat să protesteze, şi care, în concepția mea, au consimțit la ştergerea mea dintre vii.

Rudele mele de sânge, spre pildă, nu au demonstrat în ziua de 22: aşteptau, cu pusilanimă prudență, să vadă ce se *mai* întâmplă. Ca mare parte din poporul căruia îi aparțin prin naştere, aşteptau şi ei ca lucrurile să se hotărască prin *alții*, iar ei doar să profite, într-un sens sau în altul.

* *Achtung!* Eminescu în scaunul rulant! Ca Lenin cel nou la Gorki. Manipularea gloatei impunându-i o nouă imagine. Revolta, dezgustul la asemenea manipulare n-are nimic de a face cu infailibilitatea Poetului Național, ci cu omul lovit.

Percepția cnutului nu e naționalistă, e o ură preventivă ca față de un potențial fascist, un nazist dintre aceia care înainte de a gaza copii evrei pentru că erau evrei, i-a lichidat, sub pretexte umanitare de esență recentă, postmodernistă, pe infirmii germani.

* *Care intoleranță* în anul Eliade 2007? Ce fundație serioasă ar mai găsi intoleranță aici la noi, în spațiul euro-carpato-danubiano-pontic-nelevantin? Când Românii Români, nu UDMR-ul, îl trimit, să-i reprezinte în Parlamentul European, pe dl László Tőkés, din respect revoluționar pentru Timişoara, chiar dacă e maghiar şi nici nu se închină la fel ca ortodocşii; când sunt în toi repetițiile pentru Telerevelioanele de o estetică bogat manelară, fără îngrijorări că ratingul ar avea ceva de reproşat etniei rrome pentru năpasta concetățenilor nerromi bruscați la muncă în Italia, susținându-se-ntr-o anumită parte a presei că s-a derulat şi un banner cu *Redeschideți Auschwitz-ul pentru Români!* în Piața Romană din Venezia şi când televedeta Mihaela Rădulescu, deşi a renunțat, măritându-se pe vecie, la creştinism, adoptând iudaismul, a reuşit prin *Despre lucrurile simple* un îndemn la normalitate, la lectură mai orizontală a culmilor Păltinişului mathesisului noichist, dovedind că publicul de carte Român o simpatizează la fel ca cel de tv sau de advertising şi aducând un bestseller cât *De ce iubim femeile* Poliromului, editura din municipiul teiului lui Eminescu şi al statuii lui Ştefan cel Mare, – cui îi convine să mai fie atunci intolerant aici?

Iată de ce mi-e aşa de urât cel mai *kitsch* dintre *kitschuri*, *Kitsch*-ul civic al temelor *artificial* avansate.

* *Chakra narativă chici* că statuile Capitalei merg la Casa Poporului are o semnificație mai profundă, neexplicitată din motive de corectitudine: firesc era ca ele, monştri dinozaurieni ai unei epoci apuse, să se strângă la Biblioteca Națională şi să citească în cele cărți, înghețând în atitudini bronzate sau marmoreene. Atunci fluturii nu ar mai fi ieşit fizic prin cupolă în natură, ci li s-ar fi ridicat la cap cititorilor, devenind gărgăuni spirituali. Mulți fani cărtărecieni bogați şi-ar fi împărțit averea la săraci şi s-ar fi pustnicit, în jurul dâmbovițeanului Lac al Morii, sau pe țărmul amenajării hidrotehnice în care se oglindeşte cu mâhnire Căpriana, căci aşa cum arăta Heidegger, ființarea este numai un mod de a pierde timpul, singura înțelepciune posibilă nefiind atunci, ca şi acum aici-şa, prea mult depărtată, în metrica 11-dimensională, de rezultatul profund al investigării semnificațiilor metafizice ale crucii guenonine, anume ghinionul paremiologic al francmasonilor de tranziție că nici săracii, nici bogații nu trăiesc de două ori.

* *Kitsch orbitor*. Marfa ce se vinde în peste 150 mii exemplare, este *kitsch* orbitor, nu mai este *Kitsch Kitsch* şi nu e bine să disprețuieşti Intelectualist modul cum se bucură poporul. Pentru că ar însemna să te comporți ca un câine elitist, care meriți să te omoare des Clasa Muncitoare cu cozile de lopeți staliniste.

* *Kitschul* e fulminant în O3. Iată de ce nici nu mai necesita efort promoțional: coperta nu mai e o pată abstractă, ci pe acelaşi fond negru de tricou de june filozof sunt puse un înger şi o îngereasă, gen bibelou, *găini* cum le numesc cu ironie

adevărații bărbați, ca activistul gazetar Costel, când nevestele lor, femei de casă, le stochează cu nemiluita prin vitrine, ca pe bestselleruri.

* *Un slogan publicitar pentru laşitate*. În O3, la Casa Poporului extinsă pe verticală, se efectuează recensământul final al personajelor, Poporul Cărții, cumva ca-n Caragiale – *O scrisoare pierdută!* Şi *Levantul*, pe la 1991, face recapitularea în Cântul XII, încheind muzical, apoteotic, truditul *Kitsch*. Revoluționarii-Golanii au întâlnire de gradul trei cu autoritatea locală, născută din cine ştie ce pestilențiale emanații. Chir Auctorele poet al *Levantului* declină, odios dar sănătos, invitația minimă moral de a se băga în zaveră – ceea ce paşoptiştii n-au comis (şi tocmai de-aia sunt batjocoriți simbolic înghesuiți în România Revoluționară girafă futăcioasă!). De ce? Cum argumentează el, *într-un context când încă mai exista respect pentru opozanți*, ba chiar te cutremura teama că *a nu fi fost* ți-ar fi putut stânjeni cariera sub Stăpânul cel Nou!

DA, în 1990, exista neliniştea că Gloata are memorie şi că neparticiparea la Revo şi la MPU va avea consecințe în marketing. Aşa că *Levantul* pur şi simplu atacă, precum dulăul înghesuit în teritoriul său: <u>Mircea laudă laşitatea Intelectuală!!!</u>

Pledează pentru rezistența prin cultură: *De eşti un laş/ Poți în schimb a ta gândire omenirii să o laşi*, slogan de-a dreptul publicitar, care nu şi-a găsit încă brandul, nici a intrat în repertoriul Sarmalelor Neterminate.

* *Exhumarea lui Eminescu*. De gust îndoielnic sunt în general maculările senzaționale: „Păpuşile copilelor dintr-o casă de raport de pe malul fluviului ar fi căpătat, toate, pe sub rochiile de pânză ordinară, vulve păroase, *vii*, de carne şi pieliţe, anus şi buric."

Numai astfel de excitație, prin prost gust ca de freză de sculer-matrițer vopsită mov, îndemn la pedofilie şi dezvelire în somn, ne mai poate consola pentru Revoluția Futută de Ion Iliescu în timp ce Intelectualii se masturbau dinaintea micului ecran.

Chiar dacă sintagma dezgustătoare pentru publicul cultivat epilat „vulve păroase" are în inconştientul pragmatic al Fluturelui Tricolor aceeaşi rădăcină cu mişcarea de stilet prin care a fost definitiv rasă din lirismul românesc ca cu şbilțul imaginea cu portretul astral al poetului, despre care o altă profă şi ziaristă filolo nevastă de critic profesionist agita că nici n-ar purta-o pe tricou tineretul român, dacă ea ar fi lansată pe tarabele din piețe, de către ASPRO, pentru ajutorarea scriitorilor neperformanți...

O va purta, vezi bine, atuncea când burghezia de merit care se va degaja din cleptocrație va avea nevoie de solidaritate contra imperialismului transnaționalelor şi va plăti universitarii să-i învețe pe tineri *cum* să învețe. Să-şi găsească un Lorenz, de la rațe, să nu-şi rateze destinul.

Până atunci, nimic să nu ne mire!

Kitschul e mai puternic decât arta fiindcă nu are scrupule, reguli, canoane.

Va veni ziua când cei mai fini Intelectuali români, pe un sol bucureştean de culoarea uterului în putrefacție, se vor grupa şi vor scoate un număr de senzație din vreunul din cele două-trei hebdomadare culturale, solicitând cu întoarceri la argument din diferite perspective, **exhumarea lui Eminescu** şi expunerea osemintelor sale, pe vecie, într-o canoe la Muzeul Antipa, care va fi astfel, cu stilul său mai mult doric decât ionic sau corintic, nu numai al zoologiei, ci şi al literaturii chici.

* *Revoluția Kitsch*. Ce descrie O3 nu e o revoluție postmodernă ci o revoluție *Kitsch*, adică implacabil o Revoluție Futută, fie şi de impotenții bolnavi şi bătrâni ai

lui Octavian Paler din romanul optzecist *Un om norocos*, incapabili să violeze-n azil pe asistenta aia... medicală care era cât p' aci să salveze viața dlui Lăzărescu!

Kitsch era mobilierul aristocratic pastişat de burgheji în sec XIX. Parodicul postmodernist, un fel de a viola printre rânduri drepturile de autor, te învață să faci <u>numai</u> *Kitsch*. *Kitsch* este şi un orgasm mimat, cum observa *Jurnalul Național*, unde colabora odinioară Cărtărescu, deci şi sextazul mistic care te răpeşte de la BOR. Pagode, manele, show-ri, meniuri, publicitate, lanțuri de aur, site-uri nasoale, lansări, promoteri ditirambici, caterincă, Aleea Circului.

„*Kitschul* e caracterizat prin sentimentalism ieftin, prețiozitate, prost-gust, superficialitate, lipsa de substanță, dar e definit şi ca produs special conceput pentru a fi popular, comercial." – toată toamna lui 2006, JN se ocupă de fenomenul *Kitsch*. Şi tot aici îşi publică romancierul postmodern Alex Mihai Stoenescu fanteziile istorice despre Revo, cum ar fi şi *aia de la Timişoara*, că s-ar fi făcut <u>cu agenți străini</u>, numai aşa putându-se explica depăşirea competenței şefilor noştri de promoție securişti, plătiți de popor pentru a apăra marxismul, în care credeau cinovnicii din presa agricolă chici.

* *MegaKitsch adică prost gust*. Precum scena în care un nenorocit, fără teamă de legionari sau de tineretul idealist, se masturbează într-un lăcaş BOR, excitându-se dinaintea Preacuratei Fecioare, pare concepută a fi scrisă de vreun Intelectual *angajat* sistematic în polemici neortodoxe cu cea mai importantă instituție din cele 4 ale statului, ca eminentul fizician Gabriel Andreescu, tot aşa prostul gust, cuțaridic, apare într-o fantasmă cărtăresciană onirică şi onanistă imaginată parcă de primii barbari care trecând Nistrul, nu Dunavul, au dat în castrele şi cetățile noastre de primele femei marmoreene, epilate artistic, expresiv: „Da, departe în noapte, când troleibuzele se retrăgeau, bărbații iluştri coborau de pe soclurile lor, le-apucau de păr pe muze şi le trânteau în boschetele din părculeț. Pătrundeau cu penisurile lor de metal lustruit între labiile de piatră umectate de roua nopții."

Dacă e să bagi aici sonda cu structurile antropologice ale imaginarului în visul chimeric umectat de stele umezi sub bolta senină, dai peste cine ştie ce strămoş migrator descălecat la Histria, la Tomis, la Callatis sau în anticul Balcic dionisiac.

* *Hota şalelor*. Altminteri, e un *kitsch* cu chiloți scumpi, superfini, totdeauna negri, perforați să decoleze feromonii, sublim, sau prevăzuți cu tăietură circulară pe şale, sugerând prozaic o hotă. Se prea poate ca anumite cititoare cărtăresciene, mai degrabă cultivate decât feseniste, trecând cu firobuzul pe lângă monumentalii Kogălniceanu, Mihai Viteazul cu armăsar cu tot sau deja aşezatul în jilț C.A. Rosetti pentru a primi ca yoghinii femeia fluture, să aibă percepția esteticii urbane viciată iremediabil chimeric de fantasme erotice țepene, de bronz, când pe colegii de muncă, dimpotrivă, îi tratează de pe poziții marmoreene, ca pe nişte inculți, cu excepția patronului, a Stăpânului, furnizor unic a doze mici din „plăcerea amețitoare a vederii testiculelor" (O3, 339), care te dă pe spate mai ales retrospectiv, când te benoclezi ca bucureşteancă de la țară sus, sus, sus, la ale pilotului de bombardier american, celebrul Charlie Klosowsky, neprihănită liftieră mignonă care încă n-ai făcut sex în lift!

* *Când nimic nu ai de spus*. Viitorul Nobel Mircea Cărtărescu e păcat de Dumnezeul New Age că-n ambiția lui de a avea succes facil a apucat calea postromânismului, creând în TO o paradigmă de scriitor monstruos care scrie, scrie şi iar scrie la nesfârşit, evident onirizând din copilărie la a-şi imita şi depăşi prin geniu

simulant tatăl personaj opresor, mic nomenclaturist periculos, gazetar agricol să bage lumea la kafkianul colhoz.

O asemenea dizgrațioasă paradigmă de *scriitor generator de text pentru piață* nu putea fi conceput înainte de 5 martie 1998, adică de obsedantul număr *Dilema 265*, care doborând Mitul Eminescian, a spulberat şi regula est-etică de a avea întâi **Ceva de spus** şi abia mai pe urmă a căuta cuvântul/sintagma ce exprimă **Adevărul** pe înțelesul contribuabilului, al poporului şi al criticilor mei. (În treacăt fie vorba, nici nu mai rămânea mare brânză de spus *după* – fără nici o muşcătură de conştiință – achiezarea mioritică a Autoelitei, în 2 iunie 1997, la Pactul Ribbentrop-Molotov, RO exprimându-şi atunci dezinteresul pentru Românii dintre Prut şi Amur, cu excepția celor de pe Insula Şerpilor.)

<u>Producția, producția textuală să nu stea!</u> în sensul pictorului comunist Picasso, care se lăuda că el nu caută, el găseşte! Şi e pernicios să ia model de succes tânărul scriitor de la comoditatea că nu mai există frământări stimulate de amintita obiecție, ca din Cioran, a **Poetului** nostru **Național** Mihai Eminescu dacă ai ceva de spus.

Şi aici se poate aprecia că Editorul este principalul vinovat, deoarece aşa pute feromonic a infinit şi a infinitate doar emanația de la poietica ceea când ai contract că ți se publică *orice* livrare de sine ca personaj de pe o supernovă narativă mirifică.

* *Temă pe vacanța de Sfintele Paşti*.. Să se extragă apoftegme, sentințe maxime, adagii, precum şi un dicton despre unionismul inconcevabil, din ecourile de după 17 decembrie timişorean 2002, în periodicele de avangardă culturală şi civilizatorie euroatlantică *22*, *România literară*, *Dilema*, *Observatorul Cultural*, *România liberă*, *Evenimentul zilei*, *Cotidianul*, iar dacă e la vreuna colecția incompletă, substituind cu *Sfera Politicii*, ale **Adresării** poetului Grigore Vieru către preşedintele George W. Bush, din Los Angeles:

– Românii au un proverb care sună astfel: «Lupul îşi schimbă părul, iar năravul ba».

Iată că, deşi vor să pară democrați, comuniştii din R. Moldova nu-şi prea schimbă năravul. Teroarea politică şi suprimarea libertății de exprimare continuă după un program bine pus la punct. A fost oprită (stinsă, ca să zicem aşa) retransmiterea pe teritoriul R. Moldova a emisiunilor postului național de televiziune din România.

Chiar în aceste zile, în preajma sosirii în SUA a preşedintelui R. Moldova, Vladimir Voronin, a fost închis oficial postul de radio *Vocea Basarabiei*. Este urmărită Mitropolia Basarabiei, unii preoți care o slujesc sunt bătuți bestial. Este încă urmărită şi atacată în presa guvernamentală Limba Română şi studierea în şcoală a Istoriei Românilor. A fost arestat şi băgat în puşcărie redactorul-şef al săptămânalului *Accente*, Sergiu Afanasiu. Numai solidaritatea activă a ziariştilor democrați a reuşit să-l scoată de-acolo. Împuşcat scriitorul Mihail Garaz. Omorât regizorul Ion Mija. Nu se ştie în ce împrejurări au murit într-un accident rutier marii artişti Ion şi Doina Teodorovici şi strălucitul politician, fost deținut politic, Gheorghe Ghimpu. Strivit cu autocamionul pe trotuar poetul Dumitru Matcovschi. Bătut fără milă, noaptea, în fața casei sale redactorul-şef al săptămânalului național *Literatura şi arta* care e şi un mare poet şi publicist, Nicolae Dabija. În emisiunile de la aşa zisul post național moldovenesc de televiziune nu este voie să se pronunțe cuvântul «român», necum să se admire Țara strămoşilor. Acasă la el, în R. Moldova, nu este aşteptat (ca să nu zicem altfel) de către oficialități marele luptător Ilie Ilaşcu, cel care a făcut 9 ani de puşcărie politică, actualmente stabilit în România. Sunt urmăriți sau izgoniți din post prefecții, şefii consiliilor județene, primarii, directorii de şcoli care nu convin politicii de deznaționalizare a regimului comunist.

* *Fatalitate!* Pseudolupta cu securitatea partidului, pseudomizeria, pseudopersecuția = *Kitschul* cărtărescian. *Toți* am făcut aşa! *Toate* femeile e curve!

Iar *kitschul* cărtărescian este parte din *kitschul* Autoelitei! În sensul că după *Apelul către lichele* din abia 30 decembrie 1989 s-a implementat la noi un fel de contract Intelectual tacit că există nişte vipuri culturale care <u>fac totul</u>, se bat cu cleptocrația bolşevică şi pregătesc Reîntregirea Neamului, iar noi să aplaudăm lansările şi să le cumpărăm cărțile, să încremenim în proiectul lor cerşind autografe şi eventual chiar să iubim fără să citim <u>ilizibilele materiale</u>, declarate aşa din start, în sensul că nu vor consona deloc cu ce calități le atribuie promoterii şi, în schimb, vor cuprinde fără vreun preaviz obscenități dezgustătoare cu ghiotura sau pagini de antiromânism abominabil, de un strălucit geniu înaripat, ca celebra pagină 420.

* *Labele*. O explorare cu acribie de *mouse* de bibliotecă a webului conduce la concluzia că se difuzează repede nu numai intervenții *de* Cărtărescu ci şi intervenții *despre* Cărtărescu!.

Pateticul apel *Jos labele de pe Mircea Cărtărescu!* publicat în *Cotidianul* de omul care vinde lăudabil cartea contemporană de import ieftină, având în spoturile tv un facies convingător, Ioan T. Morar, la 28 Februarie 2006, îl găsim reprodus tocmai la adresa:
http://www.romania-israel.com/modules.php?name=News&file=article&sid=629
logica fiind probabil această referință la Poetul Național, de care oricum se leapădă tot mai mulți Intelectuali din RO în progresie geometrică:

„Modelul Eminescu lansat de propaganda ceauşistă, potrivit căruia scriitorul trebuie sa trăiască în mizerie pentru că nu-l înțelege societatea burgheză, funcționează şi acum în mintea unora.“

Nu întâmplător, deoarece tineretul prea idealist judecă Autoelita ca pe o ceată de briganzi antiEminescieni, care au trădat spiritul ebionit al simplității austere a lui Noica de la Păltiniş – trădare şi a creştinismului originar, care e radical critic apropo de cleptocrație, mergând la sigur în Rai cu logica austerității fără de criză reflectată la Bursă: numai săracii sunt fără păcat şi numai ei merită mântuiți.

Altminteri, sunt intimidate cuțaridar, postmodernizând parodic o lozincă antiamericană, <u>labele</u> (textual: *o serie de neisprăviți, de frustrați, de anonimi, critici fără operă, autobăgați în seamă, pârliți de profesoraşi pe la catedre prăfuite*) care cârtesc că bestsellerul „De ce iubim femeile“ e promovat ca *cadou prezidențial pentru angajatele de la Cotroceni şi pentru ziaristele acreditate* şi că de ce şeful executivului nostru l-a decorat pe cel mai bine vândut autor român cu Meritul Cultural în rang de Mare Cavaler!

Oricum, a apărut o jenă ca de porno-animal în a se mai lua cineva de cărtărescianism. Vorba lui Sartre bătrân, în balconul cu mâțe, motanus mutantus: un anticărtărescian este o labă de câine!

10. Doar când nu e de prost gust devine kitschul artă

* Exerciţiu. Pentru firul *sex-spiritualist* din TO, bine este a se consulta site-urile *kitschului* ştiinţific. De pildă: *http://www.aquariusage.com*

Un site în engleză şi olandeză, mătăsos şi multicolor curcubeic, ca un fluture amazonian. Citez la întâmplare, dintr-un raport semnat Grazyna Fosar and Franz Bludorf, autori ai unei splendide cărţi combinatorii, „Vernetzte Intelligenz“ (Networked Intelligence):

The human DNA is a biological Internet and superior in many aspects to the artificial one. The latest Russian scientific research directly or indirectly explains phenomena such as clairvoyance, intuition, spontaneous and remote acts of healing, self healing, affirmation techniques, unusual light, auras around people, namely spiritual masters, the minds influence on weather patterns and much more.

In addition, there is evidence for a whole new type of medicine in which DNA can be influenced and reprogrammed by words and frequencies WITHOUT cutting out and replacing single genes.

Only 10% of our DNA is being used for building proteins. It is this subset of DNA that is of interest to western researchers and is being examined and categorized. The other 90% are considered „junk DNA“. The Russian researchers, however, convinced that nature was not dumb, joined linguists and geneticists in a venture to explore those 90% of „junk DNA“. Their results, findings and conclusions are simply revolutionary!

Esoteric and spiritual teachers have known for ages that our body is programmable by language, words and thought. This has now been scientifically proven and explained

The Russian scientists also found out that our DNA can cause disturbing patterns in the vacuum, thus producing magnetized wormholes! Wormholes are the microscopic equivalents of the so-called Einstein-Rosen bridges in the vicinity of black holes (left by burned-out stars).

These are tunnel connections between entirely different areas in the universe through which information can be transmitted outside of space and time. The DNA attracts these bits of information and passes them on to our consciousness. This process of hypercommunication is most effective in a state of relaxation.

It could take another 300 years for conditions on Earth to be ready for supramental beings to incarnate. However, it seems to be clear to many observers that a transitional species is already here. Are these the ones that are being variously called the Indigo children, the Crystal Children, or the Children of Oz? Are these the ones

who will launch humanity into a new era of consciousness, laying the groundwork for the emergence of the new species?

Noi am mai auzit de minunata genetică a lui Lîsenko, dar amsterdanezii se pare că nu. Şi nu e treaba noastră să-i trezim, mai ales că, precum în O1+O2+O3, autorul este în text autoritatea locală, adică asemeni primarilor de pe la noi, dispune pe vecie de o putere nelimitată în spaţiu-timp până-n Universul îndepărtat:

Important este a sublinia doar că, Mircea Cărtărescu fiind un scriitor umblat şi călătorit, inclusiv ca internaut, e de presupus că nu îi este chiar comod să comunice cu noi, despre astfel de universuri ale biologiei virtuale, ale superfizicii şi ale noilor abordări ale misterului biblic.

* Nu-mi iese din cap fătul pe care trebuia să-l fete Herman nu la Fundeni ci în Casa Poporului, amenajată corespunzător. Googlez cu ochii în gol „children“ şi-mi iese cam aşa ceva, între altele:

Crystalline Children
Channeling from the Ascended Masters June 4th, 2002
Anshallah, antui nahadre entu ansham. And so we come to you with great illumination of Light.

It is that on this occasion we wish to speak to you of the children. It is that for many years of your earth time, your children have been arriving with the gifts as it was in the Beginning. These children inherently carry that which is the crystalline energies. Not only are these energetics crystalline in nature, they are also carrying the harmonics of the pyramids, those which are tetrahedronal in form. These pyramids carrying an entirety of the spectrum of light. The Sacred Spiral. This meaning a fullness of the spectrum of light and frequencies. A complete set of energies. Perfection in existence.

This combination of light energies is perfection Universal. These children are able to function as pure energy within their consciousness. These little Beings are coming with the abilities to see past the illusions. The abilities to travel within their consciousnesses throughout the dimensional realms. They are able to see past the illusions that are created within your third dimensional realities.

It is that these children are able to communicate telepathically, and are speaking to others in other dimensions as a normal event in the course of their play. It is that these children understand that which you do not. That reality is not limited to that which is what you see, hear, feel, taste and smell, but a much greater reality that is beyond your physical manifestations.

Mă opresc aici. Am obosit. Mă dor ochii şi îi închid. Declar *Kitsch ştiinţific* acest fir al discursului şi mai adaug mărturisirea că-mi place. Şi îngrijorarea că pentru societăţile informatizate nu e mare noutate ceea ce mă uimeşte pe mine. Completeze fiecine ce vrea!

* Internautul e internaut, revin googlând „child +Bulgaria“ şi, *Kitsch Kitsch*, dar prejudecăţile rămân. Iată peste ce am dat:

Over the last six years I have traveled to war torn countries and meditated with reclusive Emissaries of Light. But nothing can quite compare to my recent experiences with the psychic children I met in Bulgaria, or the sudden revelation I received from one of them not more than ten minutes ago (...). Most of us have heard

about the Indigo and Psychic Children that are emerging to assist us in an evolutionary leap in consciousness. It is a very real phenomenon, perhaps more real than most of us realize. I realized that for myself in January, 2001 when I was giving a talk in San Francisco and met a ten year old Bulgarian boy named Marco who exhibited the most amazing psychic powers I have ever witnessed. (...)

Months later, after seeing Marco in a series of dreams, I traveled to Bulgaria to learn more, only to discover a monastery in the mountains devoted to training these amazing children before they can be perverted by a government program designed to „harvest" their powers for political purposes.

Aha! Deci violarea în somn a Revoluției rosenthaliene are pe ce orizont de aşteptare balcanică să pice.

* *Kitschul* ştiințific cărtărescian este enervant pentru specialişti, pentru că ei ştiu că adevărul lor se exprimă cu o fanatică rigoare în ecuații şi tabele, cu lexic univoc, fără ambiguități şi fără transcendență.

Trebuie să scrii în versuri lirice nu filologice, ca să poți gusta legenda copilărească, plină de fantezie, că glanda pituitară a fost un al treilea ochi indic, din frunte, dar a văzut „ceva nebunesc, un foc neaşteptat şi obscen, un vânt orbitor, un peisaj celest intolerabil" şi s-a retras sub țeastă, în mlaştinile encefalului!

Ba chiar rămân siderați savanții la creşterea cunoaşterii prin analogii surprinzătoare, cum ar fi că „intromisiunea eternă a penisului în vagin şi eliberarea de sămânță-n micul spațiu dintre gland şi uter nu era decât repetarea-n grotesc a copulării dintre sinapse, cu ejaculare extatică de serotonină", cu adevărat transferul de spermă nefiind decât transmitere de informație ca jocul dischetei în floapă, adică ține mai mult de tehnologia comunicațiilor, prelucrarea tehnologică de informație, – combinarea a două ADN-uri şi condamnarea la viață realizându-se într-o altă instanță.

* Pruncul fătat de Herman pare a fi şi aşa ceva! Jocul amețitor cu noțiunile ştiințifice foloseşte din plin retorica şi stilistica lui Mircea, doar momentul *Analelor Româno-sovietice* cincizeciste lipseşte, cu minunile miciurinilor sovietici din cine ştie ce şaraşkă.

În schimb, există pericolul ca Fluturele postmodernismului românesc să ocupe nu numai vidul apărut prin dinamitarea statuilor lui Eminescu, ci să-şi întindă aripile protectoare şi peste văduvele lăsate în RO de exilul acelui Herman care a fost Gregorian Bivolaru pentru nostalgia integrării în absolut.

* Nu se va putea dovedi nici măcar ficțional că, sistematică, **batjocorirea moldovenilor** din dreapta sau din stânga Prutului este o comandă pervazivă pe bani nespălați de la spionul transnistrean Kotofei Ivanovici, dar dacă explorăm subconştientul Autoelitei la nivelul pilonilor ei instituționali, găsim că demonul din adânc cam are boală veche pe moldoveni, fie ca o reminiscență dureroasă a chinului inconcevabil îndurat pervaziv de gazda Dilemei 265, ministrul Andrei Pleşu, în exil la Tescani, la conacul de mobilă şi durere al Marucăi Cantacuzino, unde George Enescu se face vinovat de a nu-şi fi re-compus parodic în maniera postmodernului Topârceanu *Rapsodiile* incorecte politic, – fie ca ură nesecată pe disidentul de la Iaşi Dan Petrescu, adică incomodul cumnat al lui Ioan Petru Culianu, fiindcă s-a luat în răspăr de mafiile literare, adică şi de Autoelită, care ca şi la Mafie nici nu i se poate dovedi existența.

Autoelita e doar un construct epistemologic care ne ajută să nu ne risipim resursele ontodinamice pe piste false, un construct necesar dar nu şi suficient, util,

însă nu şi obligatoriu, cam la fel cum stau lucrurile într-o garsonieră de artist moldovean şi cu futelnița parafină.

* *Tratatul despre Securitate*. Şi, vai, cum asistasem la Şcoala 42 la excluderea cincizecistă din învățământ, cu mare tam-tam, a unei transcendentale căreia i se promitea drept pedeapsă pentru ofrandele aduse unuia cu barbă – *nu vedeai, fă, că era străin?* – un post de mulgătoare la un IAS, nu o dată sufletul meu foarte uşor călător în acei ani de delir optzecist l-a vizitat pe Andrei Pleşu în exilul de la Tescani, întrebându-mă dacă amestecul de exotic, pitoresc şi duioasă melancolie din uitatul Poet Național Vasile Alecsandri de peste şosea nu fu pricina reală a acestor transmutații neobişnuite pentru nişte bucureşteni.

După cum şi cu Gabriel Liiceanu am petrecut ceasuri lungi de sfială şi de contemplație reciprocă, neputând nici azi să-mi explic cum o personalitate de un urbanism paradigmatic a putut trimite unei doamne o scrisoare deschisă, cum şi unui prieten, Horia-Roman Patapievici, probozit în **22** că nu pricepea importanța plasării dlor Pleşu şi Dinescu în Colegiul CNSAS, chiar forțând bariera legală a dlui Constantin Ticu Dumitrescu cum că să nu fi avut carnete de partid ca al lui Costel Goangă.

Ce aşteptam toți erau cele 1400-1500 de pagini din *Tratatul despre Securitate*, semnat de cei trei megaintelectuali, un bestseller universal, sau dacă n-a fost voie să fie, ca urmare a falimentului Mişcării Atitudinare, măcar o dare de seamă despre ce-am aflat noi mai interesant, reprezentând Poporul în aceste funcții bine plătite şi cu mare potențial autopromoțional.

* Praxiolog al Mântuirii, Mircea nu putea să nu se inspire din sexualismul care a devenit lăbăgeala materie primă de bază a unei literaturi care a capitulat dinaintea postmodernismului românesc acceptându-l ca **postromânism** al Epocii Mooye şi totuşi, aşa numitul „material de labă eficient", pare extrem de puțin, deoarece din familia sa muncitorească, de zonă Butterfly, unde pică o singură dată patul, Mircea învățase bunul simț, bunul gust şi oroarea de indecență. Pudicitatea, pruderia şi pudrarea biologicului țin însă de o caracteristică definitorie a *kitschului*, care, departe de a favoriza onania spirituală ca trend vizând *the oneness with all things*, mizează întotdeauna pe seriozitate, pe familism, adesea pe bigoterie. În cazul Proiectului *Orbitor*, credem însă că se mai întâmplă ceva. Este vorba de lipsa de documentare, de păcatul capital, tipic bucureştean, al operei cărtăresciene. Cât s-a documentat predecesorul său levantin şi bucureştean Eugen Barbu pentru *Principele* nu suportă comparație. În *De ce iubim*, din lipsa unei informări sistematice, dar şi pentru că nu avem destule institute de sondarea segmentului feminin al opiniei publice, Mircişor ajunge să creadă şi să scrie negru pe albă că *ele* „nu se masturbează", ceea ce este o enormitate în sensul că trei sferturi dintre beneficiarii industriei de carte fiind cititoare nu cititori, cele mai tari scene de sex din opera cărtăresciană îşi pierd valențele de rafinat supermaterial catoptromant, paradoxal, rezultând şi de aici o înrudire cu *kitschul* în imensul spațiu intertextual akasian, ceea ce inconştientul scriitorului sesizează perfect propunând un fetişism de transfer de genul că O3, ca obiect multifoliar, ar fi o carte făcută pentru a fi mângâiată, e o carte senzuală într-un *anumit* fel.

* Ori de câte ori textul cărtărescian operează minimalist, ne confruntăm ca în filozofiile zen cu îndrumarea spirituală. Sentința care nu are nimic de a face cu misoginismul lui Schopenhauer, cum că „pătrunzând în femeia pe care-o iubeşti,

ratezi de fapt Marea Pătrundere“, poate izbi pe unii în ceafă ca un pumn şi îi poate determina la abstinență definitivă, adică să pătrundă pe cealaltă cale care aduce *the oneness with the Divinity*, luând în serios *kitschul* ştiințific al *Orbitorului* că testiculele la om îşi trag vigoarea din spiritul în care gândim, făcând un joc de sumă nulă cu emisferele cerebrale simetric față de uşa interzisă a diafragmei.

* *Pliul şi ciucurelul*. În O3, plictisul de izvor secat la redundanța anamnezei rafinat pedofile a fragedei copilării Kitsch, aproape imposibilă literar pentru un bestseller din moment ce erotismul se reduce la deosebirea minimă dintre un pliu şi un ciucurel.

* *Indiferent ce furori Kitsch* va face la nemți la Paris O3 tradus adecvat de ICR, teamă îmi este că documentarea pentru acest spurcat clişeu, *al Românilor incapabili rasial de o Revoluție*, deja injectat în imaginarul publicului euroatlantic de minciuna mare cât secolul a lui Castex, a fost <u>singura</u> documentare aleasă *conştient* de geniul înaripat al postromânismului, existând accesibile la Castel, pe web măcar, destule pagini să-ți faci o idee despre eroismul Neamului Românesc, al cărui tineret idealist n-a avut în Decembrie 1989 mămică să-i spună pe Ştefan cel Mare, nu ca a lui Ştefan cel Mare că *du-te, pentru Țară mori,* ci *stai la un loc acasă* **şi scrie**, că se vede şi la televizor! Ba chiar dacă s-a-ntâmplat presimțire să aibă, acel irepetabil tineret a pornit transfigurat să se jertfească pentru Libertate şi nimic nu l-ar fi oprit, căci era ALES de aceeaşi Ursită care i-a mânat la luptă şi pe ceilalți eroi pentru care voia Regele Ferdinand să înalțe la cer Catedrala Mântuirii Neamului.

Şi fiindcă Neamul Românesc încă este despărțit de Prut, ba se mai şi risipeşte fără măsură pribegind prin lume, iată rațiunea pentru care **Corect Româneşte valoarea spiritualității româneşti se judecă deocamdată în România**, iară nu la cei care ne-au dat pradă totalitarismului bolşevic fără nici o remuşcare, luându-ne drept Levant, drept ponto-balcanici, iară nu componentă a Galiției Mari – însăşi Galia Răsăriteană a Gintei Latine.

Pentru că se vede şi cu ochiul liber că deocamdată tot ce e românesc şi se premiază, tot ce are succes euroatlantic, <u>nu prin calitatea artistică şi mai ales prin valoarea de adevăr se impune</u>, ci prin potrivirea în calapodul inferiorității rasiale a răsăriteanului față de apusean.

Şi *Moartea domnului Lăzărescu* şi *4 luni, 3 săptămâni şi 2 zile* par <u>documentare de lung metraj</u> despre barbaria medicului român, artefacte, vorba lui Herman, ca bătăliile lui Alexandru Macedon de pe telecanalele istorice, care transmit două documentare cu stalinismul şi două sute cu nazismul, iară nu filme <u>artistice</u>, adică acea **altă** împărăție, pe-astă lume de noroi, ca în cele închipuite de nostalgicul Andrei Tarkovsky, nobilul Andrzej Wajda şi ciobanul mioritic din *Poienile roşii*, Emil Loteanu, cel fără de şansă în fața cripto-rasismului euroatlantic.

* Impresionant până la superemoții chici chiar şi pentru şefii de promoție este finalul TO de la Casa Poporului de chirpici, pandant românesc literar la apoteotica prăbuşire a Zidului Berlinului: oricum, nefiind teolog, e greu să-ți explici **de ce** trebuie nimicit Bucureştiul, cu cetățeni cu tot, doar pentru că şi-a terminat un oarecare Mircea Cărtărescu O3 la Castel şi trebuie vestit un eveniment editorial de excepție printr-o lansare apoteotică!

Statuile sunt atrase mistic întâi să dărâme istoricul Balcon de la Geologie, ca fiind incorect politic deoarece Golanii țineau icoană BOR, plus două postere cu mutra indezirabilului Eminescu, apoi merg la Casa Poporului, unde Herman fată prin craniu

un prunc, sub OZN-ul biblic, de fapt, ştiutor teleologic gândind, pe însuşi candidatul român la Premiul Nobel cel mai bine plasat. Urmează ceva ce pare a fi Ziua de Apoi, Capitala arătând în final cam ca decorul cu hârtii măturate de vânt, de unde începe superproducția *Terminator Doi.*

În realitate, este hiperbolizat semnificativ unul din beneficiile de la Revoluție, comun Românilor şi Germanilor, ca marii învinşi ai Cruciadei împotriva Bolşevismului dărâmător de Biserici, *întregirea ca întregire*, redusă însă la noi doar la reunificarea de gust fesenist şi chiar manelar a... familiei, Victoraş găsindu-l pe Mircişor şi invers, în cel mai potrivit studio pentru emisiunea Surprize-Surprize pe care-l putea imagina John Lennon sau alți beatnici, nu însă şi melomanul Nicolae Labiş, întâiul nostru poet postmodern cu conştiință ecologistă, care ar fi preferat lojii Ateneului codrul Românesc, necunoscător pe atunci de drujbă.

Se justifică totodată prin motivul universal al dublului, al multiplicării speculative în oglinda fractalică, deplasarea spațiului narativ dinspre Voluntari spre polul opus al Municipiului, cam de unde a pornit Dan Iosif la Revoluție, de la Domneşti. E o contractare puternică a Capitalei, care se reduce treptat-treptat la dimensiunea comunei Chiajna, comună cu un respectabil procent de populație bulgară, comună deosebit de mediatizată pentru nenumărații ei gemeni, inclusiv cadre didactice sau autorități locale.

* *Bunavestire a terminării TO*. Ştiutorii care veghează asupra scrierii Manuscrisului TO în folosul Unicului Cititor, adică Eu, se pot exprima pro-cărtărescian *Kitsch* prin chiar viața vizual artistică a municipiului Bucureşti, mai ales când ninge cu fluturi, lerui ler. Astfel, în decembrie 2006, la 17 ani de la Revoluția Fututã, fluturi, megafluturi şi fluturaşi, roiuri de fluturi din Africa Centrală erau expuşi într-un cadru expozițional nu departe de Inter, în foaierul sălii Amfiteatru de la Teatrul Național din Bucureşti, sub formă de tablouri înfiripate din fascinantele lor aripi colorate, tu însuți putându-ți comanda pe internet la Lăptăria lui Enache portretul din aşa material *Kitsch*, pe bază de fotografie emailată.

La un an după, ediția definitivă, pe care scrie *Orbitor* de-a curmezişul, fiind foarte citeț titlul în biblioteca parlamentarului om de afaceri colecționar, ne mirăm că nu a inspirat consumatorilor rafinați ediții de lux, în cromatica psihedelică de după decernarea virtuală a Premiului Nobel pentru Literatură, a căror copertă ar merita să fie confecționată după aceeaşi tehnologie cu fluturi, fixarea delicatului material realizându-se prin laminare, ca la tezele de doctorat şi la proiectele cu finanțare din fonduri europene.

* *Țara lui Peşte*. Puține din tiradele cărtăresciene au vreun problem la care să mai meditezi şi după ce pui ca Hamlet *obiectul* pe borcanul de murături, cum visa Luceafărul să ajungă cu timpul teatrul shakespearian al Daciei lui Odin şi al Muşatinilor.

Comparația cu Petre Țuțea e demolatoare.

Timişoreanul Daniel Vighi, care n-a lovit în Eminescu ca Cărtărescu sau T. O, Bobe, deşi a trecut şi el pe la Schloss Solitude dacă Arpentorul nu minte pe blog, e infinit mai pervaziv. **V-ați gândit vreodată că România ar putea fi condusă dintr-o casă conspirativă?**

Neliniştea asta a timişoreanului era cât pe-aci să mă facă să nu mai lupt pentru Luminarea Poporului, dar e mai plauzibil că dintr-o cabană de vânătoare de lux – unde adevăratul proprietar al țării, căruia **Țara** cu frică de Dumnezeu îi zice **Peşte**,

convoacă pe conți şi pe baroni – vine decizia ca să se schimbe guvernul şi ce procente să votăm noi cu ajutorul presei scrise şi electronice.

* *Nescrise dar prescrise*. Scena mult gustată a deflorării voluptoasei evreice pe frunze de dud de către nobilul polonez Witold Csartarowski, strămoş lui Costel Goangă, *l'ouvrier méritant*, care şi-a ars carnetul roşu de partid, dezamăgit nu atât de marxism cât de aşa-zisul național-comunism purpuriu, este halucinantă prin cât de mult erotism poate să practice din start mireasa, rivalizând cu amanta indiană din prima noapte eliadescă, Maitreyi. Ambelor le lipseşte însă însăşi esența *kitschului* la orice mireasă de profesie, anume instinctul oricărei femei de a-şi păzi cu ferocitate de leoaică, ce puii mei, virginitatea, măcar cât Mircişor când îi propune Mendebilul acel antiEminescian „Vrei să ne futem în cur?" şi declară că a fugit, dar pamfletarul *Tricolorului* nu-l crede, instinct care costă foarte mult pe bogatul Y implicat, mijloace băneşti, timp, nervi, energia tuturor chakrelor, adică pagini nemuritoare ale Misiei Culturale care rămân pe vecie nescrise şi nu mai are tineretul neştiutor coborând ciutura-n kolodeț, de departe cumpăna aplecându-se-n Y-ul ei de sprijin cu jale, amintind de un cocostârc însetat dar şi de eminesciana exactă erotică notație că *pe rând şi-astupă gura când cu gura se adapă*.

Scris, prescris precis, a fost însă doar să fie percepție intertextuală premodernistă pentru Monsieur Monsú, cel cu sex erect, ihtifalic şi mai ales **curb**, cu bătaie lungă-n gravitația lui Einstein în sensul Decameronic că pe când cele 20 de lucrătoare nubile cu limba scoasă adăstau curbate cataleptic peste ghizdul marii cristelnițe în care se înnobila ca o dudă viitorul activist de la *Steagul Roşu*, veterinarul cu inseminator curb *le făcea* rând pe rând pe la spate preotese păgâne, ca pe iepele cele mafiote, amintite de Boccaccio convorbind în jurul celebrei buți fiorentine de râcâit.

* *Autoreferențialitatea şi sprijinirea ei*. Lucrurile se petrec ca şi cum, într-adevăr, întreg textul cărtărescian este o fantastică relatare, inspirată de realitate, despre Mircişor, Mirciulică, Mircea, Mircione, Nea Mircea, Herr Mircea... Asemenea monopol se întâmplă de obicei în muzică: Bach vorbeşte despre Bach, Beethoven aproape că ține un jurnal în sonate, nocturnul Chopin aşijderea.

Stranietatea acestei abordări mă dirijează însă la optimismul leninist că electronul este tot atât de inepuizabil precât atomul sau aproape cât fluturele cu aripile lipite somnoros, cu scoci, de Krupskaia. O fi! Problema îmi pare totuşi pusă cu insolența vânzătorului cooperatist bolşevic, îți place **de mine Mircea**, iei, haraşo; nu, – niet! Valea! De aceea, cum unora le pute orice e Românesc, inclusiv feromonii, nu mai credem a fi chiar aşa de sigură puterea de autodifuzare a *Orbitorului* şi atunci ICR Patapievici nu greşeşte cu *a promova prioritar modernismul, iară nu specificul* național – cum susține că fac toate națiunile, verticalizând ele jocul pe specificul personal, pe cultul autoreflexiv Kitsch al personalității – să stimuleze până şi traducerea bestsellerului nenobelizabil *De ce iubim femeile* în limba ebraică, să apară la editura Nymrod din Israel, chiar dacă în aparență acest tuturor accesibil opus are şi însuşirea de a se traduce singur prin profitabilitatea sa universal probată.

* *Testul Rorschach la pilozitate*. A observa că opera lui Cărtărescu nu a fost influențată de Revo, propune o teză interesantă şi prin reversibilitatea ei, va să zică generează automat ipoteza de lucru că cel mai bine vândut autor român scrie *după*, ca *înainte*. Şi într-adevăr, după, fără spaima de vreo cenzură, imaginea din *Orbitor* a activistei Estera apare compatibilă cu ironiile din *Orgolii* asupra unui păduche de

turnător sanitar, aprobate prin 1977 lui Augustin Buzura: *Estera se scula liniştită şi se aşeza iar la birou, ca să studieze articolele lui Engels, goală cum o făcuse maică-sa, cu pieptul pistruiat până la sfârcuri şi cu părul de pe pubis roşu asemeni copertelor operelor lui Lenin*.

Ce e rău în a studia la pielea goală? Dubioasă e doar metoda critică a Cărtărescului ca *filolog original, care şi pe Eminescu, şi pe Estera încearcă să-i pătrundă pornind de la ce fel de pilozitate au.*

Plus că Lenin avea de regulă coperte albastre!

Nivelul Goma, Marin Preda sau Ion Ioanid de critică *în profunzime* a bolşevismului impus nouă fiindcă am pierdut Războiul ăla Sfânt, pare de neatins pentru prozatorul crescut în blocul securiştilor dintre Dinamo şi Circ Banalitatea Răului, într-o familie mic-nomenclaturistă, din eşalonul 3, cel mai periculos.

* *Unu pe unu*. Se ştie că motivul principal pentru care internetul şi calculatorul în general nu pot substitui muzeul este expresivitatea semnificativă a dimensiunilor operei de artă.

Gioconda nu poate cuceri prin surâs decât la dimensiunile pe care le are la Luvru.

Întinsă pe calcane până la mansarda lui Cioran, ea ar deveni un monstru publicitar consumabil instantaneu şi uitat instantaneu.

Este de prost gust atunci să lăbărțezi la scară fluturii, să ajungă cu trupuri mai mari de un stat de om şi cu aripi de metri întregi, deoarece o asemenea hahaleră este tot atât de urâtă precât Archeopterixul şi ar speria cititoarea cel puțin tot atât de rău precât zmeul stomatolog din Enciclopedie.

Iată de ce la noi municipiile centre de județ vor trebui să se întreacă nu numai în gigantismul filialelor Bibliotecii Naționale dotate cu acces la internet prin fibră optică, ci şi în al replicilor la Marile Muzee ale Lumii, reproducând de pildă, la scara unu pe unu, Capela Sixtină de la Vatican sau *Geneza* de la Orsay.

* *Un film de Oscar*. Copilăria cărtăresciană proletară din *Orbitor* are tot atâta credibilitate precât capodopera sa în proza scurtă, nuvela canonică pentru manualele şcolii primare, *Petruța*, unde când în clasa a IV-a Tovarăşa le trăgea ca o bestie cataloage-n cap la copii şi având el pată roşie de la test ca tebecist batjocorit de colegii români ca de nişte Hitlerjugenzi pe un handicapat destinat eutanasierii, nu a găsit alinare decât la colega minoritară cu strămoşii ținuți de Neamul Românesc în robie, care l-a vindecat definitiv doar punând mâna terapeutică pe IDR, fără a face însă ea carieră ca vrăjitoarele din RO, cele mai tari din *uie*, pentru care textul poate fi aplaudat ca *publicitar* influențându-se maximum femei, ci ajungând doar vânzătoare la raionul de ceasuri al magazinului Cocor, ceea ce nu scuteşte bestsellerul de întrebări mai pretențioase din partea cititoarelor cu noptiere romantice, cum că de ce n-a căutat-o Chir Auctorele peste ani, dând un sfârşit cu pirostrii şi manele multiculturale, perfect ecranizabil de către antiEminescianul scenarist Răzvan Rădulescu, răpitoarei poveşti.

* Altminteri, nu se exista sub bolşevism să fie persecutat de învățătoare tocmai elevul cu tată mic nomenclaturist periculos, ziaristul Costel Goangă de la *Steagul roşu*, trecut prin Academia de activişti (doar pentru că a fost respins medical la securitate!), şi înregimentat în presa transformării revoluționare a agriculturii, când? În anii 1956-1962, ani de forțare a colectivizării, când lupta de clasă atinge apogeul, neexistând pentru uriaşul aparat de represiune şi propagandă al PMR decât un ultim

adversar de nimicit prin orice mijloace, inclusiv deportarea sau detenția politică, țăranul mijlocaş Moromete.

* *Orbitor* are ca țintă publicul cultivat euroalantic global, este o carte de export şi cititoarea română cârcotaşă, inspectoare, Coca Dospinoiu, s-ar cuveni să zică şi mersi că nu o citeşte în alte limbi, sau măcar tradusă cu inadecvări în singura pe care o cunoaşte cel mai bine şi lecturează în ea cu plăcere.

* Proiectul *Orbitor* a găsit o soluție strălucită riscului de a plictisi monocord, anume a evitat exclusivismul *erotic, sentimentalist, magic sau ludic* al textului, prin suprapunerea simultană şi polifonică a acestor patru discursuri în acelaşi fuior, mult mai apropiat de reflectarea corectă a „texistenței" decât orice altă formulă narativă, inclusiv cea olomorfă futelniței.

Paradoxul cărtărescian este în consecință uimirea că *ceea ce era să fie Kitsch nu mai este Kitsch*, tot astfel cum la tibetanii lamaişti se aplică uneori politica orientală a vindecării otrăvii cu ajutorul otrăvii.

Iar această echilibristică unică în felul ei s-a implementat recunoscându-se cu amară luciditate artistică realitatea existenței masive, în RO şi în UE, a unui **„**public *Kitsch* cu gusturi estetice *Kitsch*, predispus a fi receptiv la vulgaritate, la gregar sau melodramatic", public țintă care îşi are atunci rațiunea sa de a fi în lume, şi rostul său, comunicarea cu el fiind posibilă, evident, numai prin lectura monocordă de către acesta a tetra-orbitorului palimpsest cărtărescian.

* *Kitschul* e în primul rând artificiu, exces de flori din polimeri sau de flori prea asemănătoare celor de plastic, cum a observat Gabriel José de la Concordia García Márquez la buchetul adus domniței Chiajna de însuşi galantul eseist aristocrat Alexandru Odobescu, deşi n-a prea ştiut cum s-o termine. O3 este mai aproape de *Kitsch* decât oricare din celelalte volume tocmai pentru că aici autorul mai degrabă *se inventează* pe sine, ca opozant şi ca luptător contra bolşevismului precum Paul Goma sau Gheorghe Ursu şi ca revoluționar lângă Patapievici, Iaru şi Dan Iosif, pe când în celelalte credibilitatea arheologiei eului este relativ acceptabilă pentru cititor, mai ales pentru cel euroatlantic global, bătrâna Suelin arătându-se totdeauna indiferentă la o eventuală necomplementaritate cu rozul *Kitsch* a culorilor de pe copertă şi deloc contrariată de contradicția dintre a fi gazetar agricol şi a nu avea ce pune pe masă din portbagaj la o întoarcere după anchete!

* Ei, ce zici? Este sau nu este *Kitsch* romanul *Orbitor*, dacă-ți pui ochelarii oftalmologici? Adică vezi în el doar un lucru destinat plăcerii, prin urmare vânzării?

În care mesajul/adevărul e atât cât e cuprins în rețetă?

Probabil, DA! Cert este că pentru esența cărții, pentru evocarea Revoluției, documentarea a fost nulă. Lecția lui Eminescu de a te pregăti pentru polemică nu a fost învățată. Trecutul este nu reconstituit ci *reconstruit* după plauzibilul momentului comercial, c-aşa vor muşchii fesieri ai postmoderniştilor, indiferent de prejudicii.

Orice timişorean se poate simți jignit de descrierea cărtăresciană a Revoluției, care va fi diseminată în Occident cum NU vor fi criticele timişoreanului Marius Mioc, poate singurul ei istoric bun, şi această imagine de băşcălie se va fixa pe vecie în imaginarul criptorasist euroatlantic, care nu aşteaptă de la triburile Galiei de Răsărit decât căpşunărese postmoderne, avorturi-viol, neacordarea asistenței medicale bătrânilor, laşitate şi mai ales minciună...

* *Axa energetică axiologică*. Oligopedagogia de la noi face ca Liceanul Neascultător, trăgând cu urechea la ce se vorbeşte prin cancelarii, să nu-şi poată deocamdată întocmi lista celor 1001 cărţi obligatorii, trepte, trepte şi iar trepte spre absolutul integrator, pe care să le citească în mansarda căii spirituale spre Dumnezeu.

Cu toate acestea, Providenţa, îngerii lui Pleşu sau un fel de axă energetică îl orientează pe nesimţite pe tânărul idealist care ar mai citi, spre Christ, Michelangelo, Beethoven şi Eminescu. Cel mai bine, întruparea ei pe pământ se vede în Capitală, unde în grădiniţa Ateneului, hulitul Eminescu al sculptorului Gheorghe Anghel de la Cernica ţine în mână, nevăzută de bolşevici, Sfânta Cruce a Domnului Nostru Iisus Hristos, pe Ateneu colo sus „chie" Michelangelo, iar Beethoven de regulă e performat înăuntru.

. Dar şi mai bine e să ai îndrumător fie şi sporadic, cum în ceas greu şi de derută – să public? să nu public? – mi-a fost mie tanti Hulda, universitara mare pedagog ce mi-a semnalat in 1975 abia tradusul Hermann Broch - *Moartea lui Virgiliu*, impunându-mi un etalon dur pentru ce înseamnă Literatură, şi făcându-mă fără să vrea să mai amân, pe când unchiul Mircea, logicianul, mare haz făcea de pletele mele total nepotrivite unui june biofizician:

– Ia uită-te la el! Parcă-i Gogol.

* *Kitschul reducţionist*. Mai rău este că necunoscând ca filologul Marian Munteanu cum e cu rezistenţa poeziei în circuitul închisorilor lui Zahu Pană şi cu perenitatea metafizicii exersate de filozofii conversaţionali, Mircea Cărtărescu face *Kitsch* şi <u>acolo unde e inadmisibil să nu fii serios</u>. De pildă, folosind abuziv sintagma reducţionistă „un poet naţional antisemit" fără o analiză personală cu pixeli roşii pe text, sau chemându-ne să ne asumăm vina istorică faţă de evrei nu oricum, ci <u>la standardul Hannah Arendt</u>, ca „cel mai antisemit popor din Europa", lipsa de documentare nejustificând a impune o Autoritate ca pe noul Marx, fiindcă se ajunge la consecinţa devastatoare că Mircea ori îi face antisemiţi <u>pe toţi</u> ai noştri, ori *îi reduce doar la atât*, încât cititoarea occidentală Suelin, multiplicată exponenţial după nobelizarea TO, îşi imaginează că o mulţime de personalităţi şi de grupări Române erau *doar atât*, nişte entităţi antisemite!

Or, nu e nevoie să le străbaţi toate cărţile şi toate site-urile ca să-ţi dai seama că legionarii nici nu s-ar fi putut afirma politic în România Regală a lui Carol al II-lea şi a Elenei Lupescu, dacă ar fi fost *numai nişte* antisemiţi!

Tineretul ţării, pândite atunci, în primul rând şi <u>făţiş asumat prin ameninţări cu invazia</u>, de Supraputerea Sovietică totalitară, îşi punea, înainte de a fi antisemit, problema Rezistenţei în păduri sau în munţi în caz că năvăleşte blindata Armată Roşie a lui Stalin peste noi, să spurce altarele Neamului. Sau, mai ales, era chinuit, ca şi atitudinarii civici contemporani de la *22, Dilema* şi *Observatorul Cultural*, de problematica exasperantă a corupţiei, a relei funcţionări a statului de drept. Iar la falimentul nostru moral datând de pe atunci, acest tineret credea că găsise alinare într-o intensă viaţă bisericească de creştini postmoderni practicanţi, soluţie valabilă şi astăzi, singurul răspuns spiritual realist fiind a-i înălţa cu grăbire Catedrala Mântuirii Neamului, cu biblioteci asociate, fie şi în Parcul Carol, alternativele experimentaliste sau sapienţiale New Age, cu rugăciuni, fluturi şi molie în diferite case, inclusiv în a Casa Poporului, arătând deocamdată doar a chici foarte reducţionist.

* *Efectul castrator al băşcăliei postmoderniste*. Oricât ar plimba statuile bucureştene ca pe oaia căpiată prin spaţiul mioritic chici dat la colhoz, de-atâta ludic şi parodic ceea ce-i lipseşte cu desăvârşire lui Mircea e tocmai tragicul european

greco-iudaic, e acel fior rece că a intrat Diavolul în contrabas, când oficiezi sacerdotal ca Vasile Pârvan de cele funebre ale unei istorii zbuciumate, sub vremi, cu eroi, şi ai ca paşoptiştii simţământul că te transformi în statuie şi că în pieptul tău de aramă bate-n trafic o inimă de erou şi că prin pixul tău se exprimă în fieştecare pixel, vorovind colorat, însăşi Vocea de coloratură a Poporului!

* Câtă vreme Autoelita a ţinut mai mult un discurs autopublicitar şi nu s-a preocupat serios de Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului între RO şi DRO, Monarhia bipartidă liberalo-ţărănistă originară, Preeminenţa TVR asupra televiziunilor comerciale, Reprimarea Bolşevismului, Wikipedia Românească, Valorificarea Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea Basarabiei prin demascarea mistificărilor istorice şi lingvistice, Transformarea Muzeelor din depozite în Centre educative şi de documentare, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale şi mai ales Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei, *asumarea istoriei cum a fost* e mai dificilă, discursul istoricilor români nu poate fi decât unul slab argumentat cu arhivele noastre de după uşi interzise, iar Mircea însuşi dă un rău exemplu, pentru că nici măcar pe problema de un enorm tragism, a Legislaţiei antisemite, a Pogromurilor, a Transnistriei şi a Războiului Sfânt în general, el dă dovadă de aceeaşi lipsă de documentare ca şi la Revoluţia Împuşcată, nu <u>scrie el însuşi Cartea despre Vina Istorică</u>, ci doar ne trimite la ultimele apariţii, fără ca măcar să le enumere şi pe acelea.

* În momentul de *Kitsch* agresiv în care autorul ţi-o prezintă pe activista Estera Hirsch, în O1, dealtfel *ein expressionistisches Weltgemälde, ein balkanesischer Blues, ein furioser Ritt durch Zeit und Raum*, ţi se cam face părul măciucă, apropo de ideea incorectă politic, nesusţinută nici măcar de Paul Goma, <u>că bolşevismul a fost adus la noi de evrei</u>. Dar megaediturile îşi pot permite a exploata prejudecăţile unor segmente ale publicului. Ulterior, Mircea îi construieşte apetisantului personaj o imagine savuroasă – memorabila Emilia Stănilă (nume nou datorat căsătoriei cu securistul Ion Stănilă şi, chipurile, antisemitismului atribuit tocmai lui Ceauşescu, care a recunoscut statul Israel, a intermediat pentru acesta, l-a respectat pe rabinul Moses Rosen şi a permis emigrări masive), şefă de BOB pe Universitate, fiind prin nimfomania ei creativă, adică prin muzicalitatea erotică şi prin scenarii, una dintre cele mai atrăgătoare femei dintr-o Literatură Română misogină, în care nici Mara, nici Victoria Lipan, nici majoritatea atitudinarelor nu au apetit sexual douămiist.

* „Ţeasta profetului se umplu atunci de-o strălucire de diamant. Trebuia să ucidă timpul, să scopească istoria, să anuleze infernul, să rămână doar cu polul spaţial şi paradisiac al busolei corpului său. Să permită doar erecţia duhului şi ejacularea fierbinte a rugăciunii. Avu revelaţia vulvei materne şi iertătoare ce se deschidea, ca un ochi triunghiular, în ceruri, şi în care trebuia să pătrunzi ca să te poţi naşte a doua oară, din apă şi duh sfânt."

Cam aşa ar fi scris postmodernul Engels, dacă termina *Dialectica naturii* şi, pălit de revelaţia Gulagului şi a Holocaustului, în timp ce regula o femeie-violoncel la Capri, s-ar fi pocăit, călugărindu-se la bătrâneţe nu într-un ordin catolic ci în cine ştie ce îngălat schit Kitsch administrat de şahiştii din BOR.

* *Revoluţia Română*, perfect întrupată de Mary Grant în nemuritorul portret, adevărată Giocondă a Neamului Românesc semnată Rosenthal, poate fi privită, poate, dinspre publicul cultivat spre publicul fesenist ca o Revoluţie Fututǎ în paguba

publicului manelar şi spre deliciul publicului euroatlantic criptorasist, făcută poştă însă nu în somn, nici la ceceu, ci-n Zona Maha, leşinată departe spre Prerie, la Morga Vitan-Bârzeşti, în celebrul decor al cadavrelor în curs de ridicare, lângă stiva de coşciuge din placaj ea fiind o *Revoluţie Împuşcată*, cum cu simţul exact al Limbii Române şi cu o cunoaştere a PCR-ului superioară aristocratului Tismăneanu, pe vecie a botezat-o aşa istoricul Victor Frunză.

Este poate cazul cel mai fericit în care kitschul, nefiind de prost gust, a devenit printr-un viol nici voievodal şi nici bucureştean artă, artă onest vandabilă în Epoca Mooye, ca o doză de spermă cu destinaţie didactică.

* *Eminescu însuşi trebuie că a trecut pe la Bellagio* în 1873, descinzând de la Berlin, cu Veronica şi Schopenhauerul, pe banii junimiştilor, poate presimţind că *ei* îl vor asasina cu zile, aşa cum a acceptat Autoelita elucubraţiile antimaiorescienilor republicani de azi. Saloanele Villei Serbelloni, candelabrele, transperantele, marmura, mascaroanele de sub acoperiş, tişlaifărele, tapiseriile, caviarul şi caracuda, promontoriul (ca insulă a lui Euthanasius), clarul apelor, liniştea de spaţiu depărtat de orice divizie blindată T-34 cu desant postmodern de cominternişti, totul, dar absolut totul are un profund caracter oniric Eminescian, pare scos din *Cezara* cu zale gasteropodale cu tot, sau este însuşi salonul ideal pentru aur, mărire, amor şi întrunirile Junimii. Nu este exclus ca Eminescu în persoană să fi dat până şi unele indicaţii de salon privind decoraţiunile interioare şi, aproape sigur, a lăsat tradiţia celor 40 de pogoane de grădini fără statui şi fără bănci, spre a sili bursierul Rockefeller la preumblare, neîngăduindu-i peripatetic decât cel mult popasuri de tip *belvedere*, *gazebo* sau *fontana*.

Oglinzile, perniţele cu şerveţele umede, azotatul de argint, baldachinele, sofaua, salata de fructe matinală printre vipuri, dejunul englezesc, aur, mărire, amor.

Inubliabil suvenir şerbetul de la Villa Serbelloni, specialitatea casei, o delicatesă a gastronomiei moleculare, preparat din dude albe, negre şi liliachii, cristalizate în azot lichid spre a-şi conserva intacte toate aromele simţului vomero-nazal, ceea ce-ţi declanşează hipotalamic un comportament zavaidoc de copil libidinos, de parcă s-ar bate vandalii cu goţii la guriţa ta.

Vegetaţia mediteraneană cu agrume, azalee, caprifoi, camelii, rozmarin, cefalee, forsithya, verbină, clinceni şi cactuşi impresionează nu prin palmierii hotelieri de hârdău, tot atât de neverosimil străjuind piscina precum cei ai cazinourilor şi băncilor de pe lacul Lucerna, ci prin funeralitatea chiparoşilor, acompaniată de murmurul peste măsură de bătrân al măslinilor, ceea ce nu te poate împiedica să te gândeşti că aspiraţia sufletului creştin spre verticalitatea divină e mai bine ilustrată totuşi de plopii drumurilor noastre de Ţară, iar sălcioara satelor noastre Regale are aceeaşi frunză albastru-argintie ca a măslinului, numai că prin feminitatea pletelor şi a blondului înmiresmat al ghirlandelor florale este infinit mai romantică în acest târziu de nanocivilizaţie, când dacă n-ai avut la Bellagio, pe lungul de maluri al lacului care cutremura o barcă, revelaţia geniului Eminescian, n-o vei avea niciodată!

* <u>Un club Bellagio</u>. Il Lago di Como fiind glaciar, deci foarte adânc, vântul bate aici ca la Petersburg, din toate părţile odată.

Ninge peste Lucerna, peste Podul de Flori pictat public ca Suceava pe vremea lui Ştefan cel Mare, ninge peste Alpi şi peste polata neagră a imensului *mall* cultural, ninge ecologic peste dârjaua ciobanului cât catargele largelor vase de lemn, vezi totul în alb-negru şi ai vise colorate cu congresişti recitând din Eminescu şi aplaudând pe Alifantis cel bacovian şi intim din *Decembre*.

Deschizi uşile, ca pe o carte cu zmei zmeindu-se-n alb-negru, impulsionat de imboldul de a ghici. În stânga, cafeneaua debutanților, în dreapta restaurantul scriitorilor, criticilor, publicitarilor, editorilor şi finanțatorilor, închipuind proiecte europene din cuțite şi pahare. Clubul Belaggio – clubul High Life-ul nocturn bucureştean, în stil Art Nouveau alb-negru pe Ştefan cel Mare colț cu Lizeanu, nu prea departe de grădina fiorentină unde l-au înmormântat pe profesorul cu ochi mult albaştri.

Canapele confortabile în jurul meselor cu alcooluri şi delicatese. Limbi de pisici. Frânele gipanelor scârțâie trist, traversează nu Eminescu nebun cu toiag ci Badea Cârțan, dar nu intră, e trist, merge cu un buchețel de brânduşe alpine la cimitir, la graficianul Ştefan Iacobescu, ostenitorul din strada Speranței. Aplaudate prezentări de design vestimentar, de la tricou, sarafan trist, jeanşi, la superflua lenjerie intimă, un DJ ca un derviş între iataganele laserelor, tu înconjurat de vedete şi vipuri, armonii şi balsamuri, te tot închini. Înțelepțit. Uite cum textul cărtărescian, cum Ştiutorii lui, care fojgăie peste tot ca nişte harnici pitici Swift, <u>generează iluzoria noastră realitate</u>, un club Bellagio, unde să-ți savurezi cu partenera ta emo-emoțiile de după vizitarea apartamentului muzeu din lungul Bloc al Securiştilor lipit de Miliția Milițiilor dinamoviste, sub privegherea de ozeneu albastru al Circului românesc!

Şi te apucă bâțul când te gândeşti că pocalul spumegând din *Ce-ți doresc eu ție* n-a revărsat pe rostogol măcar Recuperarea Basarabiei sau Luminarea Poporului, să ne bucurăm aproape toți!

* *Luceafărul are şi azi dreptate*. Cel mai bine se vede forța maestrului Cărtărescu dacă te uiți contemplativ la Bellagio, peste Lago di Como, de la o masă din Menaggio, cu partenera ta de-acum, căreia mistralul îi adânceşte tatuajele secrete.

Românul *a creat totul*. Pescuieşti în apele de un verde intens şi glaciar cam cum se vede-n retrovizorul istoric doar verdele legionar, te mai uiți încolo şi încoace şi constați deziluzionat că <u>nimic nu seamănă cu feeria barocă din O3</u>. Incapacitatea lui Mircea de a reda obiectiv oftalmologic, ca un Canon, fără să te orbească de la obraz, un obiectiv turistic canonic, este consternantă şi ca notist de drum nu numai ca cronicar de evenimente. În primul rând, față de **Luzern** şi de Lacul celor Patru Cantoane Împădurite din Elveția cea ca un Ardeal de-al domniței Ruxandra, lipseşte <u>tocmai Podul de Flori</u> şi, pe la vecernie, însăşi creştinătatea, adică impresionantul dialog al clopotelor Lucernei, al căror kolokol stăruitor îți aminteşte de Suceava, de dulcea Bucovină, de Basarabia natală, de Matcovschi şi Esinencu, de iubirea de Țară, de *FUCK YOU. Eu.ro.pa!* şi te face să evaluezi cu ură cam ce se pierde atunci când câştigi, la Bingo Melodia, **modernitatea,** în locul frecventatului cinematograf al Clasei Muncitoare de pe Ştefan cel Mare colț cu Lizeanu, unde e imprimată pe ecran umbra celor Şapte magnifici: *Şi ne topeam în purpura asfințitului*.

Plus vocația hrănitoare culturală de Almă Mater care dă şi numele Lucernei, anume Luminarea Poporului printr-un *mall* cultural cam ca Beaubourgul, doar că are adăugată de marele arhitect Jean Nuvel o imensă polată neagră, o „aplecătoare“ cum se zice pe meleaguri ilfovene, protejând simfoniile în aer liber, care la elvețieni se dă public pe gratis cum la noi maneaua obscenă la nunți, ascultată de vecini cu tot cu informațiile bursiere, doaaamne, ocroteşte-i pe români!

Dar nu arta, nu arta! Pe lacul Como, parcă pluteşte în aer ca un gol egalizator *însuşi Capitalismul*. Dincolo de inițiatic băloasa, dar fina şi delicata postludic industrie a viermilor de mătase şi a dudelor albe, negre şi purpurii culese de vreo lele de-a lui Zavaidoc, totul în juru-vă pare amenajat gigantic pentru turism, ca fântânile arteziene de la Las Vegas, de pe esplanada norocosului hotel unde te poți uita dintr-un

turn Eiffel la sovietica lor măreție. Pare că un geoarhitect peisagist american, ce va fi lucrat şi Marile Lacuri şi Marele Canion, a fost acel Demiurgos care a potrivit Y-ul feminist al apelor, eternele zăpezi ale Alpilor origamici şi gluga trandafirie adăpostind însuşi *kitschul* postmodern, lindicul, în toată dulceața veninului său scump, potențat până şi prin practicile de bun gust ale gastronomiei moleculare.

* Cu o asemenea curbă descendent progresistă am avut un bun comerț Intelectual ambiguu eu însumi, într-un vis erotic cu Enrico Bellagio, un desăvârşit actor care mă inspira abundent de când am descoperit delicioasa proză din *Travesti*.

Dar nu era el, ci Plinio il Giovane, pe urmele lui Mircea şi ale amicului Volodea, ca Mendebilul pe o pasarelă pentru fluturi survolând Lago di Como, spre a gusta din Hrana Zeilor sub Zodia Fluturelui, după ce-am pus ritualic botul în fântânile arteziene de la Bellagio din Piazza Mazzini lângă romånca amirosind a japoneză caldă de paninotecă.

Făcusem plinul la Milano, aveam din ce condiționa aerul, când, jucându-mă cu zoomul de la Nikon, l-am reperat pe Plinio il Giovane, care mă putea caza în două vile, una la Lenno, zisă Commedia, iar alta chiar în Bellagio, botezată simetric Tragedia, deoarece în liceu nu visase să devină nici metafizician, nici deontolog, ci îşi descoperise acele calități actoriceşti care îl făceau să joace cu uşurință roluri de filozof seducător, de primar de importanță comunală sau de teolog cercetător privat, pe micul ecran ca şi în salonul Eminescian de la Villa Serbelloni, unde papillonul era obligatoriu.

L-am aşteptat în parcare, lângă bisericuța care-mi părea din chirpici, lipită cu lut şi de lut, şi, prego, l-am întrebat şi pe el unde trebuie să-mi împlânt trepiedul ca să fotografiez Y-ul lacului, astfel încât Bellagio, epilat pe micul promontoriu, să apară ca fiind „lindicul dulce, ascuns în gluga sa trandafirie, al unei femei alpestre“.

Şi n-a descris cu mâna şi cu umerii fără aripi decât o curbă ambiguă, unind Bellagio cu Menaggio, lăsându-mă să înțeleg că decât să mă semnez *Camelian Propinațiu din SUA*, unde nu mă cunoaşte nimeni, mai ghini sî mî trec în cartea de imobil Camelian Propinațiu din România, unde mă cunoaşte toți!

* Aşadar, cercetătorul privat Plinio il Giovane mai fusese pe lacul Como în scopuri hermeneutice de tot *Kitschul* şi nu percepuse nici un lindic geologic decât poate acel Punto Spartivento, boltit ca un ghizd de largă fântână gospodărească bucovineană, de unde poți vedea, sub cerul totdeauna roşu porno, ca oblice ale Y-ului feminist, spre apus tot Lacul Como şi spre răsărit, îngust ca un canal, Lacul Lecco, bicicleta nautică fiindu-ne ancorată în golf la Pescallo, precum şi cum trec un fel de lostrițe fitofage dintr-un areal în altul, înnebunite de îmbietorul miros de frigărui şi de mici din carne de ied la grătar, adus la Bellagio de mistralul dinspre Menaggio. Aşa că am înnoptat la Grand Hotel zis <u>Villa Serbelloni</u>, adică <u>Taverna Sârbilor</u>, poate tot bulgari ca la noi, interesându-ne pe la ghizi, care ne-au permis cu amabilitate de băgători de seamă să scanăm mai vechiul *Manifesto della Cucina Molecolare Italiana* şi ne-au sugerat să traversăm la Menaggio care se vedea ca o oglindă a lui Bellagio, şi unde am constatat apoi uimiți că ne-a escortat, peste apele limpezi ca azotatul de argint, izul de pappardelle cu brânzeturi locale şi ciuperci sălbatice dinspre gluga trandafirie adăpostind piscina de azur a Villei Serbellone, cum ar trebui săpată una ca la mama acasă şi în preajma clubului Caligula din Chişinău.

* *Menu degustazione di cucina molecolare* (molecular gastronomy = alternative cooking method and unusual combinations to create new flavours, in ambito

applicativo, i principi propugnati dalla gastronomia molecolare hanno portato all'invenzione e sperimentazione di nuove modalità di preparazione, cottura, abbinamento e presentazione dei cibi: il congelamento attraverso l'azoto liquido, l'uso alimentare del tabacco, la frittura nello zucchero, l'uso del sloboso per la preparazione di mousse e meringhe, ecc. Ghiftuiți, ebrietați, am contemplat din mirador soarele, dincolo de chiparoşii negri, de releele alb-negre şi de cearşaful alpin, apunând roşu-roşu de nostalgie, parcă pentru totdeauna, ceea ce ne-a făcut profund responsabili, gravi şi meditativi asupra stării de fapt din diferitele domenii ale spiritului, aplecându-ne asupra direcțiilor strategice de maximă fertilitate cu efect global, cum ar fi <u>cabinetul biblioterapeutic</u> al maladiilor sufletului contemporan.

Parcă ne temeam ca din taina nourilor vizitați de Atotştiutoarea să nu se ivească, precum cocorii sovietici, vreo formație de bombardiere grele, care să maculeze în câteva minute grandoarea de nedescris a peisagiului, desfigurându-l complet, ca la Nagasaki.

Gigantismul de un pitoresc hollywoodian, deci rațional, ce guverna site-ul turistic avea un pronunțat caracter pro-american, iar eu tocmai citeam ca un perdant – era în 1997 – cărți de-ale Diasporei, cum ar fi *Yalta* lui Nicolae Baciu, broşuri pătimaşe, etalând inconştiența exilatului de a se lua în gură cu infailibilitatea politicii Supraputerii învingătoare nu numai asupra Războiului Rece, ci, ce mai, asupra Istoriei înseşi, rămase crăcănate când i s-a spus că totul s-a sfârşit, perpendicular pe univers, într-o baltă de spermă.

Brusc, pipăind la fluturele somnoros românca amirosind a japoneză caldă de paninotecă, m-am dumirit, pe la sfârşitul lăzii de bere blondă ca sfârşitul istoriei, de ce ne bombardaseră Bucureştiul americanii începând din aprilie 1944.

Nu fusese **un bombardament terorist, asupra populației civile**, cum s-a interpretat abuziv, ci se produsese ceva uluitor de simplu şi de natural: pe supraomul american pilot l-au excitat feromonii unor croitorese pripăşite în Capitală, care l-au luat drept fluture abțibild de lipit în loc de tatuaj pe părțile moi!

Ay, binecuvântate aerian *cada día más*, ca contrabanda cu embargoul de pe Dunav, fie Taverna Sârbilor şi cucina ei moleculară de la Bellagio pentru această revelație țâțoasă şi futeşă, că feromonii româneşti totuşi au existat!

* *La bachicoltura, sfârşitul bahic*. Eram cu toții beți, eram veseli şi împăcați cu toate concluziile, inclusiv cu aceea că, ipocrită sau nu, este bine de aproximat ce va subcomenta cititoarea Suelin că în finalul TO se efectuează, oarecum premonitoriu ca la Betleemul Christosului, <u>recensământul populației trilogiei prin prezență obligatorie</u>, ceea ce altădată dovedea că stăpânirea romană în Palestina făcea economie de birocrați. Nu ca stăpânirea ceauşistă la Recensământul Animalelor, când eu recenzor de la Şcoala 42 am dat nas în nas cu Mircea, recenzor la Şcoala 41, în proaspăt promoroaca pădurii Andronache, la nişte stâne ale căror oi necolectivizate bine îngrijite de machidoni, păreau a prooroci că nice în Colentina postmodernismului, nice la Voluntarii flexibilizării curriculare nu se pritoceşte viitorul nostru kiekegaardian neîngrădit, ci la Pipera, acolo din rândurile cleptocrației desprinzându-se ca seul cel bun *burghezia de merit*, care-n filantropia ei ca a creştin-democratului Gigi Becali, urmaşul omului durerii, Corneliu Coposu, va contribui decisiv la occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale şi deci la Luminarea Popooorului.

Şi cred că tocmai gândindu-se la analiza noastră de nevoi de filantropi americanca beată surâdea încântător la atâta slugărnicie contra-est-etică, să pui pe seama feromonilor **actele teroriste comise în dauna populației civile** de către un sinistru criminal de război:

„Venea, purtându-şi încă echipamentul de zbor, pilotul Charlie Klosowsky, cel care, excitat de feromonii ucenicelor de la croitorie, azvârlise peste atelierul din inima Bucureştiului (s.n.) o bombă care-l prefăcuse-n ruine.“ (O3, p 558)

* *Emanciparea Cadrelor Didactice nefăcându-se* pentru că e în interesul Cleptocrației şi chiar al Autoelitei a nu-şi complica situația existențială cu un tineret idealist, vedem că la o istorie de kkt în viziune postmodernistă avem şi un învățământ istoric necorespunzător, deoarece eleva din clasa a X-a A, în *Referatul* ei dupe web, e oripilată la re-descriere de carnagiul cărtărescian, dar nu percepe nicidecum caracterul banditesc pre-yaltez al bombardamentului terorist american din 4 aprilie 1944 asupra unei populații civile care nu putea replica decât prin feromonii din fluturii ei somnoroşi:

– În acea noapte fuseseră bombardamentele, iar cele două surori, după ce tremurară ore întregi, ieşiră din adăpost. Totul era dărâmat, iar înaintând pe strada lor, dezastrul parcă era şi mai mare. Nici o casă nu mai era întreagă, iar peste tot în jurul lor vedeau rămăşițe ale corpurilor umane. Rămăsese în picioare doar casa liftului a clădirii Societății petroliere româno-germane, iar în lift era prinsă liftiera, care se resemnase şi se bucura că scăpase cu viață. (...) În spatele ruinelor croitoriei stătea în picioare, în costumul lui popular, tatăl lor, Badislav Dumitru, care, când auzise de bombardament se repezise la Bucureşti.

* *La capodopere, ponderea experimentalismului şi a kitschului este minoră şi deci infutigabilă.* Râgâiam retrospectiv, el după un *Fourrée au caviar avec gelée d'huîtres et crevettes rouges sicilienne avec Crabes d'Alaska dans tartare de thon postmodern de notre lac avec graines de sésame, soja, gélatine de Sake et tempura en deux versions,* iar eu, evitând excesul de sare, zahăr şi grăsimi, am gustat doar nişte *Gnocchi d'amidon à la menthe fourrée de fruits de bois avec purée de pommes de terre dans sauce textualiste au thon de notre lac à la lécithine de soja aromatisée à la moutarde et cerises au Porto rouge*, asezonate cu *Glace à la crème refroidie à l'azote liquide avec fruits des bois chauds*. În concluzie, i-am dat sughițând dreptate lui George Călinescu, uitatul critic Român care credea în paradigma Regală a epocii cu Poet Național şi observa percutant că, la capodopere, ponderea experimentalismului este minoră, mult probatele reguli clasice fiind de bază.

Tot aşa fiind cu experimentalismul scandalos autopublicitar şi-n gastronomie, şi-n erotica hardă, dar gusturile nu se discută totdeauna.

De unde şi rezultatul final că, Intelectualiceşte, cel mai bine, de când mănânc, am mâncat tot la Eastwill Manor, în Kent, simțindu-mă extraordinar de satisfăcut pe urmele Reginei Maria, născute pe acel meleag, despre care se pălăvrăgea că tot apare pe terenul de golf în goana unui roib şi aveam a face fotografii, măcar pentru reacțiile emo-amatorilor de chici texan, dintre care nici unul nu susținea că RAF-ul avea piloți cu simț vomero-nazal profilat pe fluturele somnoros al croitoreselor bucureştene.

* Ca Român ce s-ar călugări greceşte după Mineriadă, ca creştin ortodox prin definiție, adică neîncrezător în plăcerile extreme, poate că aş fi preferat ca şoseaua tot atât de îngustă ca la Bellagio să atace aici în Sud un relief mai arid şi mai josnic, mai puțin umilitor pentru scărița umană chice.

Cu alte cuvinte, aveam ca personajele biblice influențate de extratereştri viziune la distanță, spiritul meu se teleporta, ca al Sărmanului Dionis, acolo unde ca creştin practicant aş fi dobândit, de-atâta dăruire la apercepția reliefului peisagistic american, departe de Bucureştiul lui Gelu Voican Voiculescu, ca centru metafizic al unei vieți

halucinate, adevărata senzație de strabism fierbinte, nu alpestru, străjuind vasăzică nu apele glaciare montane de un verde respingător cvasi-legionar, ci nişte ape turcoaz mediteraneene, sărate şi dulci şi uleioase metafizic, cum nu puteau fi decât la Elounda în Creta, unde poți dormi creştineşte în ieslea Minotaurului, la bungalowul King Minos, peste adevărata senzație de semnificație metafizică a simbolului crucii absente de la Apocalips în O3 din pricina acumulării de cartonaşe galbene.

Şi ce frumos făcuse el în lună! Elounda Beach Hotel, văzut ca o oază prietenoasă, a concordiei depline dintre trupul somnoros şi sufletul visător, dintre Apel şi Lichele, după scufundări în apele de cleştar ale golfului Mirabello.

Dacă la Belaggio am avut revelația nanogastronomiei, aici ne-a uimit ortodoxia profundă a filozofiei check-in-ului, clientul fiind primit cu şampanie fumans şi cu panere sau fructiere de întregul personal, aliniat în front la recepție, de la bucătar şi somelier până la animatori de team building, nutriționişti, maseuri, cosmeticiene, fitnessişti, psihosomaticieni, peruchieri, plimbători de câini, publicitari, lenjerese, biblioterapeuți, baby-sitterițe, astrologi şi informaticiene, după care urma uluiala diversității de facilități acvatice şi terestre, ba chiar aeriene comandând elicopterul, prezența celor mai alese branduri mondiale de edituri în spațiul de shopping, dominate de celebrul H de la Hachette, în fine existența unui amfiteatru în aer liber, menit activităților culturale, tragediilor Daciei Eminesciene, publicul recrutându-se dintre clericii culți, deoarece ospătăriile se cheamă Artemis, Dionyssos, Metanoia, Argonaut sau Kafenion, dar servind nu numai bucătărie grecească ci şi orice, de oriunde, fie şi sud-est asiatică, lăcuste în aspic sau fluture glasat cu aripile lipite somnoros.

Era oarecum ca a face muzică danubiană în mijlocul mării – pe lună, *Triourile 99 şi 100* de Schubert, și să nu-ți pese cum îi întunecă tipsia de aur bombardierele transmediteraneene cu destinația RO, ca test al echivalenței dintre antiEminescianism şi postromânism când sfârşitul lumii precede finalul ei şi Ştiutorii silabisesc: KONIEȚ.

11. Intelectualitatea nu se f... mai bine, ci mai profund decât Clasa Muncitoare

* Am întâlnit nu numai la Mircea ci şi la alți bucureşteni din preafericita Autoelită, mai ales c-ai zice că e alcătuită din familii pe funcții, grandomania gândirii că numai Intelectualitatea ştie să se fută, nu şi Clasa Muncitoare, căreia i se atribuie injurios, sub pretextul descrierii Bucureştiului ca municipiu de impotenți după demolări, o neştiință totală în obținerea sextazului sexualist, deci a Mântuirii soteriologice, nici măcar practica sado-maso de a da muie nu în ghețăria dormitorului ceauşist, ci-n bucătărie, că era mai cald, nefiind concesionată contribuabililor, claselor pozitive: **„**bărbatul abia sosit de la fabrică, cu părul de la subțiori împuțit de sudoare, mănâncă grăbit şi se bagă-n pat lângă femeia lui, o ia după mijloc, îşi înfundă fața nerasă-n părul ei, aspiră obişnuita duhoare-a rântaşului, îi lipeşte pupoaie solemne pe gură şi gât, îşi înfundă palma în coama ei dintre picioare şi-i găseşte buzele nepregătite, uscate şi rele. «Desfă picioarele, moaş-ta-n cur de muiere», iar ea, cu obişnuința silei şi-a milei, gândindu-se deja cum o să doarmă când o s-o lase în fine în pace, îi apucă viermele moale şi gros ca o țâță de vacă şi-ncearcă să şi-l îndese acolo, să scape mai repede. Se freacă burtă pe burtă, încetişor, să nu-i audă ăia mici, îşi ling gâturile cu gust acrişor, buzele sărate la colțuri, dar sula soțului, altădată brutală şi tare ca uneltele lui din atelier, atârnă acum dezumflată-ntre pulpele păroase ale nevestei, şi nu se-ntâmplă nimic, şi el se dă jos de pe ea înjurând-o etc. etc." Rămânând a ne lămuri atunci cum? De unde va veni Pruncul? Ştiutorii de pe Rarău proorocind de-atâta amar de vreme că din femeile acestui Neam blagoslovit, se va întrupa cândva un Căpitan ce va condamna crunt bolşevismul dărâmător de biserici şi va redresa definitiv corabia Țării, Ierusalimul ceresc, aplecată-n viraj de împuşcatul Cârmaci pe-o copastie ca pe-o femeie-n livrare de sine pe cant, ca personaj potențial multiplu cu cerul înstelat deasupra sa.

* Dar uite că vine teologul New Age în Mooye Age şi contestă viziunea marxistă că Clasa Muncitoare merge în Paradis! Totul într-un adorabil stil nou, ținător de curajosul postarghezianism biblic labişian, de un idiom în sine: „Semănătorul a ieşit să-şi semene aria, dar sământa a căzut pe beton prefabricat, căci nimic altceva nu era în preajmă. Cum să iasă din ea o floarea-soarelui sau o orhidee? Ce-aveau să recolteze îngerii la sfârşitul timpurilor, din milioanele de semințe azvârlite în cămine muncitoreşti şi-n garsoniere confort IV? Va veni Mântuirea în mijlocul gândacilor de bucătărie? Va sta îngerul pe hol, lângă gheenă, mânjindu-şi aripile în resturi de tocană şi grăind cu voce de trianglu şi carillon: tu da, tu nu, tu da, tu nu…?" (O3, 233) La care mântuitul Radu Gyr, răspunde că, da, ca Vestitor, Văzător şi Martor, el confirmă din Akasia că au venit îngerii dlui Pleşu chiar în locuri groaznice, underground de confort XIV, cum ar fi Fortul 13 sau Zarca Aiudului! La care Victor desantistul adaugă şi mai de sus că da' bine, băi, Mircione, da' tu *Poema chiuvetei* n-ai scris-o sfințind o bucătărie?

* De unde şi concluzia finală a acestui Raport, cu recomandarea către şeful executivului că soluția pragmatică pentru diminuarea deficitului nostru de expertiză în practicile sexuale şi, mai ales, în Infrastructura erotică, ale cărei carențe sar în ochii oricui vizitează un apartament ceauşist recondiționat numai cu gresie şi termopan în Epoca Mooye, lipsind mobilierul, documentația, simbolistica şi ustensilele occidentale sau asiatice, ține evident de inițiativa particulară în realizarea de proiecte fezabile, practic de înființarea de fundații care să le implementeze corect, poate şi pe bază de fonduri comunitare, un rol determinant avându-l monitorizarea predării educației sexuale postmoderne în învățământul preuniversitar şi formarea de formatori prin cursuri finanțate de la bugetul central şi de autoritatea locală.

* „Fabuloasa scenă de sex a «strămoşului» Witold Csartarowski cu evreica Miriam, poate cea mai impresionantă scenă de sex din întreaga noastră literatură“, cum se exprimă un promoter, mă pune ca Ştiutor într-o excitantă încurcătură. Puținul ambitus tehnic arătat de nobilul polonez, şi de Mircea însuşi, dovedesc o condamnabilă neglijență în documentare, cum a fost şi cu Revoluția Futută. A se compara măcar cu mărturia unei profesioniste până şi despre un Intelectual foarte ocupat, ca Hitler, preşedintele Partidului Național-Socialist al <u>Muncitorilor</u> din Germania, uitându-se ea cu nostalgie şi jind spre pian: „Ştii, umbla numai pe clapele negre…“

* *Chiciul ca vid dialectic*. Apropo de sexul bine făcut, adică metafizico-isihast, filozofii şi teologii noştri, nepracticând Luminarea Poporului prin Biblioteca Națională, şi nici măcar tratarisind Partidul Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie între reflecția Autoelitei asupra Patericului şi tropismele Gloatei, se simt ca nişte paraşute-n vid dialectic la paradoxuri precum „poetul e precedat şi format de forma fără vorbe a poemelor sale, Dumnezeu însuşi se naşte din miezul creației lui ca s-o poată crea“ (O1, 328).

* Cetind cu respect *Pourquoi nous aimons les femmes*, să învățăm din grija lui Mircea de a acoperi <u>toate</u> segmentele de public feminin, cu deosebire după 11 septembrie 2001 atragerea în rețeaua de librării Humanitas nu numai a publicului cultivat ci şi a celui fesenist, momit cu tehnici madrigaliste demne de Monsù Desiderio, dar care ne amintesc şi de susținătoarele lui Petre Roman, din guvernul căruia făcea parte, în plin progres al teoriei supercorzilor, şi Andrei Pleşu: „îmi plac mult de tot femeile mature, cele ce par mereu atât de grave, de intangibile, atât de încrustate în tiparele propriei vieți şi care totuşi, când se hotărăsc să se elibereze de ele, devin cele mai dulci şi mai senzuale iubite cu putință.“ Aici Mircea impresionându-ne tocmai prin coloratura afectivă narodnicistă, ne îndeamnă la o mai profundă aplecare spre durerile poporului, cum o descoperim exemplar la precursori ai postmodernismului ca Şalom Alehem, umorist galițian de o duioşie inegalabilă în prozele realiste, aproape româneşti, din *Catastrofa care nu a mai avut loc*.

* Dacă, să zicem, 70 000 consumatori au cumpărat în 2007 bestsellerul Mihaelei Rădulescu şi numai 25 000 pe-al lui Mircea, atunci sunt în Țară cel puțin 45 000 de biblioteci particulare, şcolare, parohiale sau de stat care nu cuprind ambele cărți. Şi e păcat! Anul lor 2007 le va fi un an sărac, fiindcă nu le au pe amândouă. Şi să nu uităm că picantul O3 conține şi o componentă *Why do we love children?*, adresându-se, pe larg şi cu cele mai perverse efecte de sinceritate, exigențelor

segmentului celui mai rafinat al publicului cultivat, publicul pedofil, care lecturează cel mai mult, nefiind vina lui că are asemenea tendințe!

Te excíți instantaneu la optzeci de ani când Dan Nebunul, la numai opt anişori, îl abordează abrupt pe Mircişor cu un mai mult decât parşiv „Vrei să ne futem în cur?“, cu nuanța că îți ghiceşte ca un bătrân şi experimentat psihanalist *dorința nemărturisită nici ție*, mai şi adăugând cu mişcătoare generozitate: „Uite, te las pe tine întâi“.

Şi parcă îți vine să-njuri, chinuit de o mare frustrare, când cel din urmă cuvânt îl are la băiețel instinctul *Kitsch* al apărării virginității, care le chinuieşte şi pe fete, aşa că micul hărțuit o ia la goană, prin uşi după uşi de bloc, spre mă-sa fluture, salvându-şi mica rozetă neîntinată, spre deosebire de tatăl mic nomenclaturist cu idealurile muncitorilor şi țăranilor pentru care s-au jertfit atâția eroi ai bolşevismului.

* „Unghia arătătorului ei e ruptă şi înnegrită, unghie de muncitoare.“ (O3, 496) O fi fost! Aşa le va fi avut şi Savanta, cândva, în gara Titu. Ce importă este că 3O generează *o literatură care nu este nici muncitoare, nici Intelectuală*!

Nu simți *înțelegerea* pentru muncitor şi pentru proletar, compasiunea din Alexandru Sahia sau Geo Bogza sau Camus. Cât despre abordarea psihologiei țărăneşti, temelia Neamului, după un Rebreanu sau un Preda, postmodernismul nu gândeşte mai mult decât o videocameră.

* Abia prin O3 se realizează pe deplin în Literatura Română, de mult pusă cu botul pe labe în Epoca Mooye de sexualismul dezvoltat în parteneriat cu postromânismul steril, schimbarea de paradigmă în materie de scene de sex: ca să savurezi o gagică în jeep pe centură nu mai e cazul să te-ndrăgosteşti mai întâi de ea.

Vedem adică, la împreunarea măiastră a nobilului polonez Witold Csartarowski cu cetățeana evreică Miriam, imperativul că integrarea României postbolşevice în UE trebuie să recupereze neabătut Revoluția Sexuală, care a zguduit Occidentul după inventarea pilulei şi după violențele adrenalinice ale tineretului din 1968, ajungându-se actualmente la viagră („substanța energetică P“), la sex-parăzi de milioane, la identitatea sexuală reversibilă după cheful partenerului-parteneră şi la îngrijorările specialiştilor în misse privind exportul nostru masiv de tineret frumos de prăsilă, urâțindu-se România de mâine.

Sexul în UE, când conceptul înalt de *cultură* adică lirismul s-a prăbuşit, în ziulica de azi postEminesciană, este prozaic ca cum ai consuma o pizză, cu poftă dar fără sentimente, fără complicații, fiecare bărbat putând avea o de sine imagine de tip *Mă iubeşte femeile şi e moarte dupe mine*, împlinindu-se cumva masochista pretenție a lui Sade să se bage în Drepturile Omului şi dreptul tău de a regula din toate pozițiile *orice altă* ființă umană:

„... *toate* femeile îl iubeau, pe când el le culegea cum ai lua neatent de pe o fructieră o piersică sau o pară. Ca să savurezi o piersică nu era nevoie să te-ndrăgosteşti mai întâi de ea. La fel de ciudat i s-ar fi părut prințului să te topeşti de dor după nişte fese rotunde sau după gustul proaspăt al unei guri ce abia mestecase o frunză de mentă.“ (O3, 337)

* Comparând modul de se cățelări orbitor al acestor personaje dominate mitic de acel *Bombix mori* din care se trage eroul colectivizator Costel, *Vater des Ich-Erzählers*, cu ruşinoasele simțiri şi candori ce ne uimesc în cel mai nebunesc şi mai de bac text Eminescian, *Întâia sărutare*, trebuie să recunoaştem că îmbogățirea literaturii noastre cu aceste nemuritoare pagini de sex din O3 nici n-ar fi fost cu putință a fi

visate fără oficializarea divorţului de orice fel de idealisme consfinţit prin *Dilema 265* la 5 martie 1998, când Eminescu, în cămaşă de forţă, a fost dus de la noi cu elicopterul, în folosul *mitului cărtărescian*, mit postmodern ce ar trebui făcut grabnic temă de simpozion la Colegiul Noua Europă, nu întâmplător amplasat de Ştiutori chiar pe strada Plantelor, unde a pătimit Eminescu nebunia şi moartea.

* „După aia am dus-o şi noi mai bine. Pe tata l-au luat la ziaristică, la «Ştefan Gheorghiu». Scria la gazeta de perete, aia din atelierul lui (...). Şi le-o fi plăcut la şefi ce scria acolo, au zis că e un băiat tânăr, promiţător, fiu de ţărani săraci, cum scria pe-atunci în dosare. Şi-a făcut tata doi ani la ziaristică şi-a intrat la «Steagu' Roşu», pe leafă bună, cu Volgă pentru terenuri... I-au dat şi casă de la ziar...“ (O3,21)

Până la colţul de cotitură din 2 iunie 1997, Humanitasul n-ar fi gustat asemenea biografie de pui de bolşevic pentru scriitorii ce-i promova, decât dacă romanul ar fi continuat cu răsfoirea într-o bibliotecă judeţeană a colecţiei organului PMR al fostei regiuni Bucureşti, *Steagul Roşu*, din perioada colectivizării forţate a agriculturii prin înfometare, strângerea mâinii în uşă, bătaia legat de roata căruţei, împungerea cu sula iliesciană în coaste, fiul având a compara, de pildă pe Siret, la Vadu Roşca puterea de invenţie a tatălui la acoperirea răscoalei ţărăneşti şi a reprimării ei în 2 decembrie 1957, Arcan Ion (14 ani), Crăciun Dumitru (28 de ani), Crăciun Toader (49 de ani, tată a 8 copii), Crăciun Stroe (31 de ani), Marin Dumitru (49 de ani), Radu Dana a lui Chilichi (28 de ani, mamă a 4 copii) şi Mihai Marin zis Roşu (42 de ani) susţinând că cel ce conducea din jeep masacrul era însuşi Ceauşescu, personaj important în O3.

* Dar de supremă utilitate este a sublinia <u>ireversibilitatea</u> acestor mutaţii.

Mirabilul text cărtărescian zugrăveşte realităţi sociologice indubitabile: *a iubi* nu mai înseamnează astăzi la tineret Eminescianisme bătrâneşti de romanţă, adică *stări sufleteşti subtile*, de coşmar, ci naturala dorinţă bărbătească de a poseda **toate** orificiile partenerei, satisfacţia completă, adică pentru amândoi, parteneriatul, fiind desigur *a-i da muie*, de unde şi sintagma Epoca Mooye dupe internet, ce urmează dovedind doar că Mircişor nu cunoaşte realităţile din teren, scoţând din burtă pentru un 69 din care masculul impune doar jumătate o dezvoltare în oglindă a fractalului:

„Căci sfânt era să lingi cu devoţiune scrotul iubitului tău, sfânt să săruţi buzele sexuale ale femeii tale, cum ai săruta o floare sau o mânuţă de copil. Pe când zăceau invers, îmbrăţişaţi, cu gurile afundate între pulpele bărbatului şi-ale femeii iubite, o fericire fluidă şi luminoasă îi înconjura ca un cocon de mosc şi hipnoză adâncă. Bărbatul desfăcea cu gura sa aspră singura poartă spre paradis care-i era dată-n această viaţă (...). La rândul ei, femeia primea-n gura caldă, rujată, tumefiată de dorinţă, capul umed al penisului, pe care-l sugea amintindu-şi sfârcul matern, din care supsese odată certitudine şi ocrotire. Binecuvântate preludii, fericite gesturi ale dragostei!“

Draci! Ce preludii? Ce gesturi ale dragostei? Aproape că şi în rândurile publicului cultivat, extrem de rari au fost până în prezent adevăraţii bărbaţi din România cu adevărat conştienţi metanoic anti-gay şi isihastic de care anume este „singura poartă spre paradis care-i era dată-n această viaţă“.

Intervievaţi de tembeliziuni, mulţi ar indica uşa cârciumii, ca Intelectuali alcoolici, alţii poarta stadionului, desigur ca poartă a adversarului când îi dai muie ca microbist, dacă au ajuns din cronicari literari rafinaţi editorialişti sportivi, în fine ultimii, masculii uzaţi, s-ar referi la uşa interzisă a înţelepciunii!

Ce departe suntem în RO, în anul Eliade 2007, de Bethel-Bethleemul acelui 15 august 1969! Când singura poartă spre paradis, *Brandenburger Tor*, se închisese şi

aia, pe roşu etern, dar Woodstockul a descoperit şi a propagat prin porturile Boston, Norfolk şi New York, în întreaga lume, armonia de mandolă, mandală şi mandorlă minulesciană a acelui perfect divin 69, imortalizând *anul libertății supreme* şi al egalității poziționale depline ontic pentru *counter-culture* şi pentru *subculture*, într-o adevărată democrație, care a depăşit de mult stadiul exprimării prin monovocea opresoare de sus în jos a Autoelitei, şi chiar pluralismul, care nu înseamnă inițial, oriunde în societățile liberale, decât mai multe Autoelite.

* *Limbile lor neaşteptat de roşii scoase până la refuz*. De aici până la secvențe de angelic filmuleț porno nu e decât un prag şi la pagina 315 cel mai bine vândut autor român îl trece fără a se poticni, reuşind încă o imagine paradisiacă pentru publicul cultivat, în aplauze şi ovații care scot limbile până la refuz: „Îngenuncheată în fața lui, femeia îşi glisa buzele pline în susul şi-n josul coloanei sale de carne, mângâindu-i scrotul cu degete experte, pe când cele douăzeci de fecioare, adunate în jurul lor, priveau cu aviditate, umflându-şi nările ca să simtă mai bine mireasma de sământă crudă ce se răspândea în jurul celor doi amanți. Când simțise că zeama fierbinte urcă irepresibil, Witold se smulse brusc din gura femeii. Lucrătoarele aşteptau cu ochii larg deschişi, cu limbile lor neaşteptat de roşii scoase până la refuz, roua ce urma să țâşnească din tija verticală (...)".

* *Realismul selectiv*. Pena Cornelia, premiantă, fata profei de franceză Pena Corcoduşa, ştiind de Oreste şi Pilade stârneşte mânia puiului de nomenclaturist crescut în ura proletară a Clasei Muncitoare față de Intelectual, dar şi, curios, indignarea publicului cultivat înfrățit cu publicul fesenist. În schimb, bombardarea Capitalei noastre levantine de către supraomul american nu ne revoltă deloc, atenția cititorului fiind atrasă de măiestria scriitorului de a descrie ruine şi hecatombe, mai ales carne de om pentru antropofagii cozilor, ca casnicele neveste ale lui care îşi permitea să le țină. Ba chiar se şi râde copios la ticăloasa legendă, disipată de propaganda antiromânească a BBC-ului şi a Vocii Americii, precum şi de cominterniştii de la Radio Moscova, că Miticii lui Caragiale se rugau la BOR sub fortărețele zburătoare ce vânau civilii: „Du-i, Doamne, la Ploieşti!"

* Pentru realitatea sociologică a inechității antropologice că bărbatul la noi, nu atât muncitorul cât Intelectualul, e cam labagiu deontologic-gigologic şi de regulă el reține din procedura 69 doar partea de *felatio* şi trage chiulul ca mai şmecher la partea de *cunnilingus*, declarând-o cu fățărnicie de polemică neortodoxă drept o practică periculoasă, datorită florei mov a cărei pululație în singura poartă spre paradis e cauza prefăcătoriei, şi asigurându-şi astfel dominanța în cadrul familiei, pe abjecta bază de *a da muie*, trebuie că principalul vinovat este numai BOR-ul, împotriva Catedralei Mântuirii Neamului a căruia publicistul civic atitudinar Mircea Cărtărescu a manifestat atâta îndârjire, propunându-i ca amplasament terasa acoperiş a Intercontinentalului, iar printr-un joc diavolesc al inconştientului exact acolo şi-a parcat Tatăl cel Ceresc angelicul vehicul, descinzând la Bucureşti cu ocazia Apocalipsei eveniment editorial la Casa Poporului din O3, cum am mai spus.

Nimic serios neputând fi aşteptat de la BOR în domeniu, din moment ce, de-o pildă la întâmplare, *Îndreptarul pentru spovedanie* al protosinghelului Nicodim Mândruță, tipărit în 2001 de Editura Agapis (Strada Mențiunii nr. 7) cu binecuvântarea Prea Sfințitului Calinic Episcop de Argeş şi Muscel, care a avut necazuri cu instituția arhivelor turnătorilor, menționează la capitolul *Păcate împotriva celor zece porunci*, rubrica *Porunca a VII-a*, aliniatul 236 banalul păcat de poziție

ontodinamică, descoperit întâmplător după ce o blondă l-a oripilat pe duhovnic sondându-l dacă o să nască ied, „Am păcătuit cu soția mea (cu alte persoane) pe dinapoi ca dobitoacele“, neexistând aşadar, prin extrapolare, fărâmă de nădejde să se predice vreodată în această demodată instituție levantină democratizarea reală a cu mult mai complicatului cuplaj 69, practicat de nobilul polonez Witold Csartarowski şi gingaşa evreică Miriam, implicită fiind mai degrabă interdicția completă a acestei practici decât să renunțe bărbații noştri, cei atât de prozaici şi calculați, la avantajul lor pozițional.

* Mare şmecher şi vulpoi este Mircea, ca teolog al sextazului dăunător tineretului nostru credincios, ortodox practicant ca dl Patapievici, când ne dă-nvățături euroatlantice că frecventarea la curve şi desfrânarea ar furniza orbitor lumină mistică, Shahasrară biblică din Muladhară: „Niciodată Vasili n-avea să mai simtă, oricât de pricepute muieri avea să mai încalece – şi, slavă Domnului, franțuzoaicele de prin oteluri nu erau de colo – lumina aceea de foc, limbile de foc şi de pucioasă topită, de argint viu şi de har, de smirnă şi de tămâie, niciodată n-avea să se mai simtă Arhanghelul despicându-l pe diavol cu paloşul, Ilie trăznindu-l unde-l vedea, Gheorghe împungându-l cu sulița în pieptul acoperit de solzi.“

Draci! În realitate, ar avea dreptate Schopenhauer dacă ar spune că sexul este doar o cale spre o autentică oboseală, un surmenaj, un mare consum de nervi şi de pixeli, adesea, în cazul suprasolicitărilor venite din viclenia femeii de a i te face egal, o adevărată pacoste pentru Intelectualii ce au de scris.

Însă şi dacă spune, dimpotrivă, ca priceputul Luceafăr, „o fut dumnezeieşte!“, fără simț de conservare, el nu scapă de înfierarea cu fierul ars în foc al unor invective cărtăresciene ce vor rămâne clasice şi deci exemplare, cum ar fi *„un mare poet național intraductibil“* sau *„Eminescu – Goethe şi Schiller ai României într-un singur poet“*.

* *Silogisme ale orgasmului violatorului*. Există în *Fragmentarium*, în caietele Eminesciene, pasaje de speculație care te pun pe gânduri *în nebunia lor*, non-meritul Alergătorului de cursă lungă, medaliat atât pentru poezie de Nichi, cât şi pentru proză de Crohu, fiind dimpotrivă că realizează, *în sănătate şi pe luciditate*, silogisme ale orgasmului care îți excită violator mintea, ca acțiunea virilă a celui mai răutăcios demiurg: „Iar undeva, în succesiunea aceasta nesfârşită, în stratificările geologice de spațiu şi timp, creier şi sex, emisfere cerebrale şi testicule, paradis şi infern, undeva în apexul tot mai limpezit al lumilor suprapuse trebuie să fie o minte ce nu mai poate fi sex pentru nimeni, căci e-n acelaşi timp gândire şi procreare, iar gândurile ei sunt spermă de lumină în care înoată îngeri. Şi undeva, în adâncul adâncului, va fi un sex absolut, testicule cu cortex cerebral, hipotalamus şi amigdală, sperma sa groasă, de plumb topit purtând demoni înaripați care gândesc şi, gândind, distrug carnea fragedă a ființei. Suntem o succesiune de gândire şi procreare, gândirea noastră fiind zămislită de cea de deasupra şi zămislind-o pe cea de dedesubt. Permanent, ca o suveică, mintea noastră ne naşte sexul, având în ea modelul sexului nostru, pe când sexul, ce are-n substanța lui o fărâmă de creier, încearcă mereu, disperat şi nostalgic, să plămădească o altă minte care să-l poată naşte, şi tot astfel la nesfârşit...“

De notat că publicarea unor astfel de speculații sexo-cerebrale de către o prestigioasă editură heideggeriană presupune, de asemenea, o succesiune de gândire şi procreare, testicule cu cortex cerebral, hipotalamus, sos de soia şi amigdală, spre deosebire de ce se întâmplă la mallurile de scule periferice frecventate de muncitori, unde nu avem decât primire-distribuire.

* *Cu cine sunteți voi, maeştri ai culturii?* Ca unul care a jucat şah cu Lenin căscând de plictiseală la vila de pe malul cu duzi al lacului Como, Maxim Gorki nu se îmbăta cu apă rece şi chiar dacă aprecia paginile proletariene din casa de raport în formă de U de pe strada Silistra, anii de sărăcie pentru toți cauzată de Sovromuri cât încă nu fusese recrutat pentru Securitate Costel Goangă, *Vater des Ich-Erzählers*, făcut din şofer bănățean până la urmă nu general de Securitate ca Pleşiță al lui Goma, ci doar gazetar agricol la Academia Jdanov Gheorghiu – fatalitate, numai şi numai din motive medicale! – mustăciosul agent al Cominternului sfârşea prin a întreba din dacea lui scriitorii lumii că *cu cine sunteți voi, maeştri ai culturii?*

Or, poziția afectivă a nechezolilor publicului cultivat față de poporul de rând, căruia azi i se adresează ca discurs îndrăgostit doar arta manelar-televizionară, se confundă cu **scârba** resimțită de nevestele baronilor publicului fesenist, dar şi de unele cadre didactice pătimaş manelare, *față de aşa-zişii Nesimțiți!*, care în oligopedagogia noastră n-au putut beneficia de carte ieftină, de ghiduri sau de televiziuni educative ca să se mai spele la subsuori după colapsul Arhipelagului Şcolar, Autoelitei fiindu-i frică de apariția unui nou tineret idealist ca al Revoluției, ca să nu fie deconstruită.

O lectură aprobatoare dând şi profa navetistă Coca Dospinoiu la a se exprima chiar şi pentru vremuri ceauşiste, ca în ultima treime din O2 sila elitei de la noi din mezelclas nădăjduinde spre upercutclas ca din Zona Maha spre Zona Zoster, față de personajele din vidanjclas rătăcite în tramvaiul 21 pe Calea Moşilor, unde „un mitocan îşi face brutal loc cu coatele, altul îți pune-n brațe papornița lui cu găini vii, pline de găinaț, un al treilea-ți suflă-n față damf de țuică şi de cârnați cu usturoi. (...) «Mamaie, dă-o dracului, te caută moartea pe-acasă şi tu încurci lumea-n tramvai?» se răsteşte o țoapă cu păr vopsit portocaliu la o băbuță care-i tuşise în față...“

Învățătura praxiologică ce se trage din această viziune prin monoclu fiind că proiectezi, scrii şi vinzi cărțile nu pentru morometii-larve de jos, ci pentru boierii-fluturi de sus, care le cumpără, le citesc şi le apreciază, deci n-au cum să mai fie nesimțiți, deoarece te servesc.

* *Ți se va întâmpla şi ție*. Cum sexul e o loterie genetică, i se putea întâmpla oricui să aibă tătic securist sau măcar activist şi care să nu fi făcut nimic de care să roşeşti, ci doar să contemple cu ochi de fecioară propria contribuție de ideologie şi violență la bolşevism, iar ție să îi iei apărarea şi să-l înnobilezi prin cea mai pură literatură – bestsellerul!

* *Dublu CD*. Încă înainte de a-l fila pe Fluturele Postmodernismului în 109 aveam obsesia eminesciană a dublului şi a dedublării, de care musteşte ca un burete didactic Sfânta Scriptură.. Dumnezeu nu apare în Biblie *qua* intelectual, ci ca *worker*.

Iată de ce cărturarii îl înțeleg cel mai puțin, pentru că nu toți îşi pun muşchii la contribuție. Gândeam pironind expresia celor masticatori ai dlui Patapievici, la barul nealcoolic de la Facultatea de Fizică, muşcând dintr-un sandviş şi lăudând orbitor optica neliniară a momentului, pre când când eu, chiromant de succes, tocmai ghiceam în palmă domnişoarei D.I. că va avea două căsătorii, după prima rămânând văduvă cu trei copii, ceea ce aşa a şi fost, cum mi-a confirmat ea, de față cu orfanii, acuzându-mă peste ani la capul lui 226, la Foişor, tocmai ieşisem de la Junior Achievment, se însera urât peste clarviziunea universală.

* *Spiritul e tot ce rămâne după*. Umorul cărtărescian e neglijabil şi uneori stă în a-şi bate joc de cititor, inclusiv de referatele Generaţiei Pupici, susţinând din când în când în comunicarea umană cu clienţii enormităţi provocatoare, de un tupeu inimaginabil până la el în literatura Levantului. A declara, de pildă, de pe poziţia de postmodernist fanatic, drept cea mai frumoasă poveste de amor din RO tocmai lacrimogena povestire didactică sămănătoristă de mahala *Haia Sanis* a lui Sadoveanu e tot atât de plin de haz precât derutarea cititoarei occidentale Suelin, fata pilotului criminal de război Charlie Klosowsky, cum că el în persoană a locuit în blocul cu securişti *Banalitatea Răului*, dintre Dinamo şi Aleea Circului, într-o *sărăcie lucie*, de-l căinezi din toate poziţiile pe noul Gorki sau Hamsun, care plod la p.143 observă că singurul lux pe care şi-l permitea tăticul, gazetar ştefanghiorghist participant activ la colectivizarea agriculturii şi aducerea ţărănimii la bloc, peste bucureşteni, fumător de Carpaţi, era să se destrăbăleze din când în când cu câte un pachet de Snagov, pe furiş de mă-sa, ca şi cum pentru ea Salem nu se găsea peste tot, la negru, să o corupă!

* *Filozofia şi chiar literatura, despre sterilizarea câinilor liberi.* Nu prea există protest civic la o opţiune politică a cărei filozofie stradală, gândită de primarii noştri aleşi şi realeşi, ca şi de intelectualitatea atitudinară, lătrătoare, mai lasă de dorit axiologic: a steriliza sau a eutanasia, dumnealor ce-ar prefera?

Căci manifestăm zgomotos, demascându-ne faţă de sincerii noştri maidanezi, o mentalitate de eunuc, care este însăşi, la acest sfârşit levantin al Istoooriei – POST-TURCIREA noastră. Devirilizare metafizică, alegând în deplină luciditate, e-u-n-u-c-i!

Cât caracter, atâta ţară! dzice Grigore Vieru.

Şi totuşi, chiar aşa? La un caz limită, insular, de tâlc-şou cu Patapievici în mobilierul Cabinetului Doi, ar prefera EI, Bărbaţii Neamului, ca terminare – să zicem dnii Manolescu, Pleşu, Cărtărescu sau Liiceanu – **scopirea**, deci tihna, unei terminări bruşte, ca postmodernii Labiş sau Preda a Operei? Eu cred că nu!

Cum e atunci posibilă o aşa castrare a spiritului public, ca uitarea umanismului rezervat dulăilor? Şi tot maidanezii, care sunt înţelepţi, mi-o spun. Astea sunt, în ultimă instanţă metafizică, taine ale Duhului unei femei alpestre, paradoxuri ale Marii Pătrunderi, sau poate ale prejudecăţii şi încârligării în proiect cum că Clasa Muncitoare NU s-ar fute mai bine decât Intelectualitatea noastră sensibilă sau măcar informată.

Şi mă întorc la argument privind cu melancolie în jos, parcă puţin ruşinat de atâta contra-curent: eu, să fiu dulău, aş prefera de milioane de ori eutanasierea. Şi să-mi las opera neterminată – ca o pedeapsă pentru cititoarea mea.

* Copilăria lui Mircişor în Floreasca şi în blocul dinamovist Orbitor din Cişmigiul Circului este o copilărie atipică, de pui de mic nomenclaturist, asumarea sărăciei fiind artefact, efect literar de lipsă de ocrotirea copilului adresat publicului milos, social-democrat, fesenist, neexistând nici o asemănare cu amărâţii *adevăraţi*, marea majoritate, însuşi poporul, care tocmai spre a nu mai fi minţit de megaintelectuali preferă azi sincerităţile manelare, uneori brutale dar de o logică impecabilă, cum ar fi că miroşi urât fiindcă ai călcat într-un kkt.

* *Privighetoarea lui Macedonski din grădiniţă*. Precât de adevărat este scepticismul filologic că burghiul interogaţiei metafizice nu poate pătrunde, individual sau meditând în grup, pe problematica Mântuirii – din pricina cenzurii transcendente inventate de Veturia Goga la Beirut – , niciodată mai prejos nu de kolodeţ, ci de pânza freatică a aforismului fiscal că nici bogaţii, nici săracii nu trăiesc de două ori, tot aşa

la fel stăm şi cu bizareria că în TO mai că nu-i loc, ca-n Proust, de **gelozie** şi atunci e o grandomanie patetică a explica pe lună plină de ce iubim femeile, când n-ai trecut prin ce zice poetul poporan de la Anonimul că of, ce dor, ce chin, ce jale, pe la poarta dumitale: *Foaie verde lămâiță, Mă dusei în grădiniță, Văzui iarba pitulată, Şi mândruța răsturnată!*

* *Laudă muncitorului Român*. Inconştiența dlui Mircea Cărtărescu de a muta zvonul diversionist cu zecile de mii de morți, din momentul Brucan-Brateş de Crăciun al Revoluției în momentul descoperirii mormântului Luminiței Boțoc (eleva timişoreană ucisă în Calea Lipovei la 17 decembrie 1989 şi înhumată pe ascuns, posibilă patroană BOR a învățământului Românesc) sau a pozelor din Cimitirul Săracilor ale *României libere* iarăşi mai devreme de 21 decembrie, este impardonabilă.

Nu faptul că armata a tras în timişoreni a declanşat explozia demonstrațiilor în toată Țara, ci uluitoarea întoarcere în stradă a marilor concentrări muncitoreşti timişorene din 20 decembrie, dezastru care l-a silit pe Ceauşescu SĂ VORBEASCĂ, ceea ce a permis simultaneitatea exprimării revoltei pe care o pregăteam toți!

Timişoara lui 20 decembrie 1989 – un document al evoluției omului social, capabil să se jertfească pentru Libertate, trecerea trupelor cu tancuri cu tot de partea populației, spre neliniştea generalilor, moment ce se va observa doar de către analiştii profesionişti din Akasia, în istorie nelucrând transnațional decât promoterii cu butaforia Căderii Zidului Berlinului fără a strivi pe nimeni.

* *Revoluția Împuşcată* este o uriaşă schimbare de paradigmă: dacă Ceauşescu a tras cum a tras, iar Iliescu de vreo treizeci de ori mai mult, scăpând nu numai nereținut pentru cercetări, ci fiind şi supralegitimat ca inocent şi european de însăşi Autoelita înregimentată electoral în decembrie 2000 de Noul Stăpân, atunci *modelul mămăligii care nu explodează* probează nu laşitatea, ci înțelepciunea muncitorilor şi țăranilor, care au dus sub alte forme lupta necurmată cu securistul de obiectiv şi cu puzderia de paraziți activişti ai partidului, fiind vina Intelectualilor comoditatea sau răutatea de a nu o fi evidențiat ca „plauzibilă" în scrierile istorice postmoderne de după 1989.

* *Fesenismul Căpitanului şi al Autoelitei*. În concluzie, teoretic Intelectualitatea nu se fute mai bine decât Clasa Muncitoare, nici măcar în peisajul Intelectual chici fără chiloți binemirositor de la Bellagio, iar ceea ce i-a revoltat pe mineri în profunzimea Intelectuală, socratică, a inconştientului lor trudit, făcându-i vulnerabili la manipulările mono-televiziunii de atunci, a fost practic următoarea evoluție: că FSN-ul s-a spart nu monocolor, neseparându-se Brucan – preşedinte RO, iar Iliescu – lider partidului dominant FUS-FSN cum se va fi complotat, ci doar un FSN reformist de un FSN retrograd. FSN-ul reformist şi evident mult mai mic l-a luat Petru Roman, dar a fost deposedat de el, cu Intelectuali bărboşi sau nu cu tot, de viitorul preşedinte, căpitanul Băsescu, inventatorul propagandei perpetue, suportate de beneficiar, că aici sunt îngropați banii dumneavoastră! Spre sfârşitul mileniului şi puțin după, datorită eforturilor depuse de FSN-ul retrograd în interesul integrării euroatlantice a cleptocrației s-a ajuns la o coloratură social-democrată de ocupație deplină a acestui culoar spre Parlamentul European, pamfletul *Baroane!* – de neseriozitate argheziană – neslujind decât la imaginea comercială de atitudinar civic a foiletonistului, nu la alterarea acestei evoluții social-democrate a baronilor spre normalitate europeană.

Anormal şi umorul minerului fiind paradoxul că, nepreocupându-se de Luminarea Poporului – sarcină uriaşă, ca de neom, ce ar fi însemnat aderare la

Academia de Geniu Obligat – , nici de a pune în valoare Partidul Cadrelor Didactice ca curea de transmisie, nici de a occidentaliza Biblioteca Națională „Neterminata“ – s-a ajuns ca Autoelita, azvârlită-n bejenii de invazia minerilor, nu numai că n-a mai dat la popor ce trebuia, monarhia bipartidă liberalo-țărănistă, ci neavând de ales, s-a fesenit şi ea, fie şi în jurul personalității navale a Căpitanului de la Cotroceni!

* *Cea mai importantă iradiație O3*. Este că Autoelita s-a fesenit, o duce la fel de bine ca baronii în feuda ei, a ajuns ultima citadelă a fesenismului, adică lectura O3, pe lângă reflecția la interogația zinovieviană dacă Intelectualitatea se fute sau nu mai bine decât Clasa Muncitoare, în democrația care face egale dinaintea conceptului postmodern de artă al Generației Pupici *Variațiunile Goldberg* patapieviciene cu maneaua lindicului tricolor prostituat pe la Bellagio-Ibansk, generează tot felul de iradiații de care geniul simulant nu are nevoie, pentru că el nu iese din proiectul avizat de agenți, de agenții literari, dar pe care cine necesită transfuzie de geniu obligat şi le notează sistematic pe foi volante, cum ar fi caracterizarea finală a Autoelitei după spaima Mineriadei, din punct de vedere al geniului politic, ca fiind *fesenist reformistă* în sens Brucan-Roman băsescian, adică lângă Stolo şi Mona, nu lângă Corneliu Coposu şi Doina Cornea, cum au lăsat geniile tutelare să se înțeleagă cândva!

Această clasică aşezare Intelectuală pe temeiul posibilului şi al avantajelor concrete extinde cercul adresanților *Apelului către lichele* de la național-comunişti la toți nostalgicii, inclusiv regaliştii, reducând Nostalgia ca atare la literatură, la macondianul dor de a sexui, generator de colaboraționism castrist şi de bestselleruri, în prealabilul consecinței eliminându-se de tot problema fundamentală a reînnodării firului istoric de unde ni l-a forfecat la 26 iunie 1940 alianța totalitară fascist-bolşevică, ceea ce ar fi permis continuarea îndeplinirii Misiei Culturale, aşa că se cimentează cruntul verdict că Revoluția Fututã nu a adus Libertatea, unei megaintelectualități care se descurca voiajând şi fără, ci doar Schimbarea de Stăpân intern şi extern, cele mai mari avantaje având cine s-a orientat mai repede, înăuntru sau în afară, iar prețul fiind a se compara bilanțul în generarea de personalități al celor 22 ani ai Epocii Reginei Maria cu ce-o da la popor, fie şi în 33 de ani, Generația Pupici a Epocii Mooye.

* *Norocul lui*. Mircea Cărtărescu nu a făcut filologie degeaba, este un scriitor profesionist, un valoros profesor de literatură cu P mare, capabil a mânui numeroase procedee de construcție narativă şi deține o paletă bogată de tehnici ornamentale ale discursului. Nu orice publicist român poate jongla cu textul aşa.

În plus, spre exasperarea la toți, Mircea a citit mult mai mult decât a scris, iar din bursă-n bursă şi prin alte facilități, cum ar fi lectoratele sau conferințele, lansările şi lecturile publice, cunoaşte cum merge literatura şi la alții, e conştient de nişte chestii şi tot ce uimeşte regretabil rămâne atunci doar paradoxul că progresul câştigat artisticeşte de Literatura Română prin contemporanul nostru Mircea Cărtărescu este uneori compensat negativ prin gravele sale opțiuni politice, simpatii, dependențe, confuzii sau ambiguități ideologice emoționale, de care suferă uneori până şi orbitorul său text, unele fiind chiar scârțâitoare asurzitor derapaje, cum ar fi nedocumentarea privind intimitățile Clasei Muncitoare sau sinuciderea matricii stilistice a țărănimii şi contribuția anti-eminesciană şi anti-muşatină la ne-Recuperarea Basarabiei.

Norocul lui e că, Literatura Română nefiind funcțională, multă vreme de-aci încolo, până la occidentalizarea Bibliotecii Naționale şi târnosirea Catedralei Mântuirii Neamului, nici un critic influent nu se va strica monografic cu Autoelita.

* Să-l dublu înjure. Coca Dospinoiu le dădea timizilor exemplu de cum să te descurci la bac fără lecturi, pe criticul cărtărescian de la *Contrafort*, marele basarabean Vitalie Ciobanu, care nu a luat atitudine contra Omului-cu-două-mame, să-l dublu înjure că în O3, p. 420 de marele Ştefan cel Mare el zice smirnoviştilor moscoviți că *nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat*, deoarece criticul, ca şi candidatul la examenul de maturitatea comunicării, a citit pe diagonală sau n-a citit, dar el poate ghici oricând valoarea, ca într-un nor de piatră peste o imensă livadă de meri sovhoznici, acordând nota dorită de nacialnici.

* *Autoelita este expirată* deoarece publicul cultivat se cam descompune sau scade calitativ, năucit că aşa de mult din stocul ce-a tezaurizat după Revoluția Fututā, adică Eliade, Cioran, Ionescu, Noica, Steinhardt, ba chiar topitul Goma, sau tot mai uitatul cuplu Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca, e tot atât de ruşinos a etala în raftul 1 precât a te afişa cu xeroxurile costisitoare ale manuscriselor Eminesciene, care au ruinat Academia Română în favoarea antievanghelistei Societăți Academice a dnei Mungiu-Pippidi, şi din care trudnice pagini pre-noichiste, protolegionare, nu e de învățat nimic de către Generația Pupici, decât că mai bine papițoi promoter-pamfletar, bursier pe banii minerilor contribuabili, decât golan şi anticomunist!

* *Omul durerii*. Un mare scriitor postmodern de succes, dependent de disciplina contractuală a meseriei, de termenele de predare, trebuie respectat în exces dacă ajunge vizibil celebru, invidiindu-i-se-n primul rând capacitatea de a-şi impune tuturor *această disciplină*, în epoca telefonului mobil şi a chatului, până şi fanelor sale.

E de crezut că, în acest sens perpetuu giratoriu, adică girat de nişte Ştiutori, experiența inauguratoare cu securista şi calculata Irina, are şi caracter întemeietor al unui mod de existență riguros producător de text, tipic geniului înaripat, dacă se adaugă şocarea publicului prin excesul de maculări ale miturilor consacrate sau ale riturilor de inițiere în trecerea dincolo de măsură.

Starea de nemulțumire şi chiar fiorul de ingratitudine ce încă mai răzbate din cea mai bună proză scurtă a bestsellerului *De ce iubim femeile/Miért szeretjük a nőket*, se datorează mai degrabă vocației de cadru didactic a autorului, **irepresibilei nevoi de a învăța pe altul** care caracterizează încă din Antichitate Partidul Cadrelor Didactice, nefiind frustrare mai castratoare decât a nu fi nevoie de competența ta, mai ales că tipul de contact descris, nediscutându-se-ntre țigară şi tocană nimic revoluționar de metafizica ce înconjoară ca un zid protector simbolul simbolurilor, era ca un demers depresurizant tipic proletarian sau chiar muncitoresc fruntaş, stahanovist pe bază de „substanță energetică P" administrată ei.

Oricum, e dureros şi pentru tine, să ți se spună la plecare că Intelectualitatea nu se fute mai bine, ci doar mai profund decât Clasa Muncitoare.

* *Neputința, jenantă şi pentru Autoelită*, a dlui Mircea Cărtărescu de a cuprinde în *Trilogia Orbitor* eroismul Clasei Muncitoare din decembrie 1989, neasistate de Intelectuali, ne pune pe gânduri în direcția contestării coerenței şi solidității ideologiei literare textualiste presupuse de însuşi trilobatul edificiu pe covoraş. O fi acolo, ca în păpuşile ruseşti **Matrioşka** – denumire prin care, în genere, prietenii mei din CNSAS am observat că înțeleg secularele noastre servicii de la Răsărit, nu neapărat de stat toate, controlabile, pot fi şi de racheți sau de recuperatori – întrolocate mai multe cărți quasi-biblice, respectiv Mircea, Capitala, România, Herman, Antipa, Eminescu, Universul, Moldovenii, Mendebilul şi mai ales Cartea qua Carte, or, aici e aici,

experimentum crucis că nu a fost suficient de încăpătoare Cartea asta pentru eroismul Neamului Românesc, voință de jertfire imposibilă fără persistența valorilor creştine altoite pe un viguros portaltoi încă dacic: *Vom muri şi vom fi liberi!* Nici tunătorul *Există Dumnezeu!* de la Timişoara nu e amintit, nici creştinismul practicant de grotă la Crucea Timişorenilor din Pasajul de la Universitate, chiar la intrarea dinspre Geologie, altar nimicit la contrarevoluția explicită din 29 ianuarie 1990.

Caz de insuficiență Intelectuală tipică, reții din complexitatea unei răsturnări istorice doar cât îți convine pentru SUCCES: aspectele de senzație pe baza cărora să faci un text bănos, respectiv **Libertatea pe care ți-a dăruit-o ție tocmai Clasa Muncitoare,** pozitivă Eminescian**,** a bănățeanului lui Ion Marcu, fie şi coalizată cu interlopii lui Dan Iosif, ca s-o iei la mişto şi, sugându-i pibul prin ICR, să şi difuzezi pe plan internațional viziuni profund subiective şi denigratoare asupra tribulațiilor la care o supune refuzul Intelectualității relativ parazite de a-i acorda asistență şi consultanță civică, în amplă complicitate cu cleptocrația şi nucleul ei dur, burghezia de şpagă, care se demască tot aranjamentul în lipsa de preocupări privind Luminarea Poporului, Emanciparea Cadrelor Didactice, occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale de care să se bucure toți care ar mai citi.

* *Păcatul istoric al Epocii Mooye*. Culmea este că până şi legionarii *Delirului*, care erau 90% anticorupție şi sub 10% antisemiți în programul lor de guvernare, au ştiut să evite uriaşa spărtură dintre megaintelectuali şi Clasa Muncitoare, numai pe baza acestui uriaş potențial evitând ei a face naționalism de caricatură, ca al partidelor ex-centrice ale pluralismului de după 1989, care l-au dat însă şi la popor, ca pe un sifilis neserios, de s-a ajuns de să se cânte dadaist pe la nunți, în Epoca Mooye, sub o puternică impresie estetică chici, cum că *Suie Iancu pe statuie şi le dă la unguri muie*, la care ca glosator eminent nu poți adăuga decât mesagiul ecvestru unionist echivalent *Păi dacă voi vreți Ardealu, să vă dea la muie calu*, toate apele Dunării neputând spăla însă păcatul acestor generațiuni, indiferent cum s-au futat ele-n intimitate, intelectualiceşte, țărăneşte sau muncitoreşte, de a nu fi recuperat Basarabia.

* *Ce ne învață Biruința singuraticului, atomizatului Mircea Cărtărescu*. Că pe acest transatlantic carpato-danubiano-pontic Wilhelm Gustloff, care este RO în vidanja globalizării, după masacrarea idealurilor tineretului idealist de la Baricada Pieții Universității, <u>nu există salvare colectivă, ci numai supraviețuire individuală</u>.

Geniul înaripat al Candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat i-a permis să adopte strategia corectă încă de pe când noi mai zbieram *Jos comunismul!* sau cântam frenetic *Mai bine golan, decât activist*, din punct de vedere al postmodernității recente jignind prin incorectitudine, poate chiar prin ingratitudine, generațiile de altă părere, cu deosebire pe activiştii care AU CREZUT sau pe securiştii de omenie, recuperatori ai Manuscrisului sau care au împiedicat pe câte un disident adevărat a scrie cărți pentru a face rău cu scopul de a face bine.

12. Autoritatea lui Mircea Cărtărescu, candidatul Nobel

* *Autoritatea dlui Mircea Cărtărescu* a devenit orbitoare. Şi, cum cariera sa românească este din ce în ce mai mult un palid ecou al celei euroatlantice, bazate pe câteva ţări cu literaturi funcţionale, aşa lansările dumisale cu îmbulzeală apocaliptică, de la Librăria Kretzulescu, arată pitorescul uman, precum ar figura Toulouse-Lautrec Schilodul populaţia de la concertele eveniment din RO ale sopranei Angela Gheorghiu, care de asemenea e celebră. Nu i se poate întâmpla lui Mircea să treacă publicul pe lângă poza sa fără să-l recunoască, aşa cum Generaţia Pupici i-a făcut-o lui Labiş în noiembrie 2006, nerecunoscându-i portretul la standul Edago. Ba chiar nişte pensionari s-au uitat chiorâş, prepuielnic, să nu fie cumva Căpitanul!

Epopeea metatextual-parodică *Orbitor* a răvăşit canoanele, unitatea de măsură, termenii de comparaţie sau admiraţie. Acum, nume sonore de universitari, ca Liiceanu, Andrei Pleşu, Oişteanu, Mungiu-Pippidi, Djuvara, Boia, George Voicu sau Manolescu pot desemna, pentru unii fani, doar *personalităţi* stimabile, mari activişti şi ambasadori culturali, uriaşi fiecare în domeniul său de activitate, mari profesori, dar creatori cam *fără operă*, dacă e să compari obligaţiile de catedră cu Creaţia mereu inovativă, de dimensiuni faraonice, a lui Mircea, singura validată occidental. Te apucă şi ameţeala sau mila de aceşti cărturari amabili, risipiţi balcanic în nimicuri mondene, sau administrative pe la treburile dinafară, cum odinioară alţi levantini iluştri, Mateiu Caragiale, conu Alecu Paleologu sau uitatul Petre Ţuţea!

Chiar erudiţia directorului ICR, Horia-Roman Patapievici, este pusă de TO în corzi, supercorzi şi blocaj standard, ducându-l spre o imagine de cinovnic şi de *aparatcik*, ritmul traducerilor neţinându-i pasul cu al Alergătorului de cursă lungă, deşi eseistica sa cu papion, inaccesibilă poporului, ar trebui să se propage internaţional ca holograma unui fluture de formă ontodinamică, nestânjenită de barierele de limbă şi de gradul de poluare.

* *Influenţa d-lui Cărtărescu în RO* este, s-a spus, una catalitică. Eminentul critic Paul Cernat pare că s-a lăsat de scris proză după ce a cunoscut paradisul din *Nostalgia*, dar mulţi glosatori cred că i se datorează cumva lui Mircea cinci opere sinecvanone ale Epocii Mooye: „Uşa interzisă“, „Despre îngeri“, „Jiquidi“, „Cruciada Copiilor“ şi „Omul recent“. Contemporanii, indiferent de vârstă sau de poziţia socială în spiritualitatea Românească, la răsăritul geniului înaripat de postromânism cărtărescian, au simţit diferite nevoi întrolocate în aceeaşi pizmă chici, <u>să se măsoare cu acest etalon</u> de super-excepţie. Au intrat pe moşia lui memorialistică, onirică,

fantastică şi ateist-ştiinţifică, rezultând astăzi că a dat fiecare ce şi cât a putut: o carte sinceră (dar nu până la a descrie proteza şi părţile moi ale mămicii), o carte despre îngeri (dar nu şi despre demoni, fără de care nu poţi explica dependenţa Autoelitei de cleptocraţie), o certare a lui Caragiale fără însă a vedea în darul Provinciei, Eminescu, pe supraomul Neamului Românesc, o poveste despre necesitatea Partidului Cadrelor Didactice care să se preocupe nu cu oligopedagogia mizeriei ci cu educaţia prin activităţi extra-şcolare să ne cunoaştem Ţara, adică UE, respectiv o critică absolut nedreaptă a omului recent, gândită stalinist ca şi cum noi efectiv am putea modela după planuri cincinale postmodernitatea, ignorând că nu erudiţia, şi în nici un caz luciditatea minimă necesară (care te încremeneşte adesea în proiect), ci numai dereglarea tuturor simţurilor poate surprinde conceptele în mişcare, cum e şi acela de homosap sinucis moral recent, în lupta cu inerţia, aproape ca cel mai iubit dintre pământeni, autor totuşi a două crime, care slăbesc caracterul pur intelectual al gnozei ticăloşilor.

Iată de ce, merită studiată universitar, printr-un val de licenţe masterate şi doctorate, influenţa lui Mircea în toate segmentele de public ale populaţiei, ce anume s-a produs în spirite la contactul intim cu opera sa, cum a revelat ea păcatele pe jumătate mărturisite de anumiţi primari, cu avertisment către cercetător că se cere seriozitate metodologică, deoarece pre-Eminescianismul s-a fumat şi „arta înaltă nu mai defineşte azi întreaga cultură, ci rămâne doar unul dintre aspectele acesteia, fără vreun drept de preeminenţă, în cadrul unui pluralism cultural la care au deja acces prin mass-media toate comunităţile umane ce îşi împart azi satul planetar“ al lui Moromete, a cărui Primărie îşi va muta pe motive de posteminenţă cenuşie conţopiştii de la Davos în conurbaţia Giurgiu-Russe.

* *Ceva de spus, de scris şi de vândut*. Veleitarii au îmbulinat-o. Mircea Cărtărescu face parte dintre principalii Mari Români ai Tranziţiei, Epoca Mooye sfârşind abia cu occidentalizarea dotărilor Bibliotecii Naţionale. La lansările Humanitas participă mii de oameni, încât se justifică mutarea lor de la Kretzulescu la Casa Poporului, ca să poată fi bine văzuţi toţi Ştiutorii. Iar entuziasmul pentru ilizibilul *Orbitor 3* s-a manifestat chiar înainte ca anunţata carte să fie citită.

Pe *chat*-uri găseşti formula „Sunt fan Cărtărescu!“, iar pensionărimea a învăţat să descarce de pe net, piratat, ceea ce e prea scump în marile lanţuri de librării.

Paparazzii visează a fura fotografii cu fluturele de pe laterala mamei ficţionale a autorului, iar colecţionarii – celebra ei proteză, s-o vândă cât mai scump Muzeului Literaturii Române, şi unii şi alţii folosind codat pentru a denumi *obiectivul* sintagma Madam Butterfly...

Tinerii cititori, sensibilizaţi de atacurile civice la adresa BOR, nu prea se mai duc la biserică, îşi ascund icoanele de musafiri, iar cei foarte atei se declară jigniţi până şi când bat clopotele-n Suceava ca în Lucerna vecerniilor lacustre, când junii corupţi de acolo bat podul, dar sunt aici-şa tot mai interesaţi de New Age, de gândirea sapienţială şi de *creative writing*, fiind cu toţii de acord că nu se merită pentru ca să mai scriem literatură cu L mare decât *pentru a vinde*, pentru succes, fiind naşpa să ajungi cadavru în debara sau în urna paradisiacă a Zarazei, adică să produci doar pe stoc, ca unele testicule fără creier, fără chei, fără cifru, fără supersimetrie, fără raţiune.

* Duşmanii directorului Humanitas îi atribuie pe web numele conspirativ *Lulu*, mizând pe a băga strâmbe apropo de sub ce titlu e tradus best-sellerul cărtărescian *Travesti*.

Pentru unii cârcotaşi stăm însă chiar mai rău, mult premiatul eseu *Uşa interzisă* fiind citit într-o cheie deschizând orizont cum ar veni la o replică lirică spartă, inspirată diaristului cu nostalgii de romancier, de un pasaj cărtărescian despre o cameră *interzisă*: „După ce-am coborât alte zeci de paliere, m-am pomenit pe-un culoar ca toate celelalte, în fața unei uşi identice cu oricare alta, dar care *a refuzat să cedeze* chiar şi după smulgerea moluştei băloase care-i servea drept lacăt. (...) Am ştiut deodată că găsisem camera interzisă, că eram la câțiva centimetri de enigmă, de revelație, de Mântuire, şi că, totuşi, poate n-aveam să ajung la ele niciodată.“

De semnalat că un alt celebru titlu, de-al directorului ICR, pare a dialoga cu un alt celebru pasaj orbitor, tipic cărtărescian: „*cerul scânteia ca văzut printr-o lentilă* cu un punct de aur în adâncul ei – soarele cu neputință de privit.“

* Şi, sexualişti, douămiişti, serafimi, teribilişti, arhangheli, nu mai întreb opera cui o pun în umbră, orbindu-ne, îngerii, heruvimii, mezonii, stranietățile, ejaculările de fluturi mântuitoare, pitorescul New Orleans şi melancolia din peisajele de brand Monsù Desiderio, toleranța şi intolerabilul în Cartierul Roşu din Amsterdam, obscenitatea publică a scenei de montă textualistă dintre nobilul polonez Witold şi evreica Miriam, înconjurați de tarantule lucrătoare şi asistați de tehnicianul zootehnist intervievat de gazetarul agricol de la Steagul Roşu, oroarea auctorială de a continua ilizibilul O3 cu oribilele chipuri şi măşti ale tranziției, Ştiutorii preferând, în concluzie, apocaliptica eutanasiere a celor două milioane de bucureşteni de pe maidanul Casei Poporului, aproape imediat după elicopterizarea întâiului nostru preşedinte judecat, neexistând speranță că vor duce O3 până la pagina 420.

* *Vânătoarea de recitatori*. Dat fiind că pe vecie Capitala este epuizată liric de când s-au copt la 5 martie 1998 premizele Intelectuale pentru topirea bronzului Eminescului cu țâțe erecte din grădina Ateneului şi pentru expedierea la origine, la Ipoteşti, a mormântului de la Bellu, argumentându-se occidental că se face pelerinaj ca-n Ghencea la Ceauşeşti, dar nu marxist ci legionar, se prea poate ca Autoritatea lui Mircea să fie totuşi mai mare la Breban în provincie, unde vânătoarea de recitatori continuă.

În cochetele cafenele create de fiziologia provinţialului poţi adese constata cât de invidiată este totuşi Capitala pentru norocul literar de a fi luminată orbitor de un megastar, de un scriitor postmodern, un anume profesionist Mircea carele, deşi pornit spre mit dintre *Mitici*, prin muncă, muncă şi iar muncă, fără a-şi asuma vini istorice sau alte grave concesii ideologice, uite că a ajuns la un asemenea succes aici şi în afară cum doară oamenii de cultură fizică, sportivii mentorului liberal Manolescu au mai beneficiat!

Mai ales gloria externă, perspectiva de a fi simultan un Dan Brown şi un Orhan Pamuk, trezeşte luciri de fascinație în ochii strălucitori de tărie. Ți se spune de la obraz, în caz că te iei de O3: „Bucureştiul nu a căpătat niciodată demnitate literară. Citind cartea aceasta, ne-am dumirit că Bucureştiul a căpătat demnitate mondială“.

I se găsesc megastarului Mircea şi defecte, dar a-l critica e un gest pus sub teroare sau măcar sub ghilotina suspiciunii, o poți face numai din invidie! Şi din inconştiență, că nici nu ştii cu cine te pui! Dai într-unul, țipă toată Autoelita!

Şi totul se discută *pe ghicite*, aşa cum şi recomandă rețeta: în nori, în pietre, în carapace. Cu deosebire discursul ştiințifico-teologic din 3O este absolut inhibant departe de Kretzulescu, pentru că librăriile sunt rare, iar bibliotecile se bazează pe cartea ceauşistă, cele şcolare chiar pe Cartea Rusă dejistă, iar pasajele de postromânism cărtărescian sunt acceptate cu bonomie, pentru că toți ne blestemăm

Țara, toți suntem români oneşti. Nici măcar în Moldova şi în Basarabia nu se ajunge la infama pagină 420! Iar dacă eşti universitar, nu unul de Piatra Neamț ci chiar de Iaşi, ți se zice că ce te bagi tu? E treaba ta? Respectă prioritatea! Să se pronunțe criticii de specialitate, cum ar fi antiEminescianul Chivu, Angelo Mitchievici, megaistoricii literari postcălinescieni Ştefănescu şi Manolescu, sau alți apropiați ai lui Mircea, care <u>cunoscându-l</u> se pot exprima la obiect nu la imagine!

* *Zeroul famelic*. Cărtărescu este: drăguț, pletos, cu dinții cariați la Bellagio de dulciurile gastronomiei moleculare, foarte inteligent, informat, călătorit, sensibil, carismos, muncitor, îndrăzneț, comunicativ, sărac, freş, cremos, modest şi talentat.

El are în fața sa şi în ariergardă trupe comandate de generali străluciți: Liiceanu, Manolescu, Crohii, Edgarii, plus amazoanele feseniste sau manelare.

Detractorul său nu poate fi decât singuratic, urât, bătrân, demodat, incult, ortodox, antioccidental, nesimțit, abraziv, legionaroid şi încremenit în proiect.

Certarea Celui mai bine vândut scriitor român de către zeroul famelic pentru pagina rasistă 420 este nu numai ridicolă, din moment ce în arenă, din punctul de vedere al publicului, se bate țânțarul cu armăsarul; este şi o greşeală în absolut!

Zeroul famelic deschide calea spre Academie şi ICR uzurpatorului Jean Lăturiş, marşrutizat poate, prin Kotofei Ivanovici, de eterna Matrioşkă, ştiindu-l ros de invidie meschină şi de ură.

* Dar <u>a nu cenzura la Humanitas</u> această infamă pagină 420 e **ingratitudine** în contextul de până-n Nistru al primăverii lui 2007, când intelectualitatea basarabeană apăra cu atâta curaj România, abia fofilată-n UE, de unele maşinațiuni mankurte:

– Atacurile conducerii de vârf a Republicii Moldova împotriva României, stat membru al NATO şi al UE, dar mai ales termenii impardonabili pe care îi foloseşte preşedintele R.M., Vladimir Voronin, în atacurile sale absolut nefondate contra României au dat pe față toate cărțile politicianiste ale guvernanților de la Chişinău şi ale susținătorilor acestora din umbră. Tăcerea sinistră a aliaților lui Voronin, diversiunile „comunisto-creştine” necontenite împotriva Mitropoliei Basarabiei, anihilarea complexului mediatic radio şi TV, lichidarea cursului de istorie a românilor şi a instituțiilor academice corespunzătoare, revendicarea Moldovei lui Ştefan cel Mare de către un aventurier politic şi un necredincios care provoacă un război intern în ortodoxie, dar mai ales atacurile neruşinate ale Rusiei împotriva Uniunii Europene în problema cererilor de redobândire a cetățeniei româneşti ale basarabenilor demonstrează că altele decât grijile pentru bunăstarea socială şi spirituală a cetățenilor R. M. constituie fundamentul acestei diversiuni. Ura comuniştilor față de poporul român şi idealul european, dorința pătimaşă a guvernanților de a nimici tot ce este românesc şi proeuropean pe străvechiul pământ românesc al Basarabiei, decimarea prin mankurtizare a populației româneşti de dincolo Nistru, rebolşevizarea societății prin reinstalarea monumentelor criminalului Lenin şi ale ocupanților sovietici, incapacitatea de a democratiza şi de a aduce prosperare cetățenilor R.M., fenomenul periculos al depopulării R.M., unitatea criminală dintre economia subterană şi politica guvernanților actuali, toate astea la un loc arată că atacurile conducerii de vârf a R.M. împotriva României reprezintă acelaşi vector criminal procomunist, slujitor al urâciunii antidemocratice şi anticreştine a urmaşilor regimului totalitar de ocupație, dar şi al intereselor geopolitice ruseşti. (*Declarația Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova (FDRM) privind ostilitățile guvernanților comunişti declanşate contra României şi Uniunii Europene*, Chişinău, 12 martie 2007)

* Cam de prin 2004, cu autoritate Mircea Cărtărescu exprimă pe deplin *im Stil des späten Postmodernismus* viziunea şi misiunea Autoelitei, care dacă s-ar promova Partidul Cadrelor Didactice curea de transmisie, ar fi o vedenie fesenizată recent şi a Neamului, altminteri deficitiv imagologic fără canal tv Didactic. De aceea, în țara lui, nu se merită a se citi şi alți autori, pentru că orice întrebare i-ar fi dat să şi-o pună cu perechea lui vreun oxiur, vreun fluture sau vreun vrednic virgulă om, ea îşi găseşte în TO un răspuns la standarde euroatlantice de autoritate, care să satisfacă toate gusturile, cum rezultă şi din corul criticilor mărturisiți glosatori (deşi nu se înhamă la o investigație migăloasă separând ce e radiografic fecală nedocumentată, de ce e spermă de aur), de unde şi lamentația sfinților părinți că Literatura Română este atât de demolată *după bătălia canonică* încât toate variantele de subiecte de bac scris sau oral se pot întocmi, de către filologii bucureşteni, care stăpânesc discret educația provinciei, ca un puzzle metanoichist numai pe bază de texte din opera paranoichistă a lui Mircea Cărtărescu, dar numai din politețe evită.

* *Să ne scopească istoria*. Pe la seminariile de filozofie şi istoria religiilor, se întârzie ore întregi de către Autoelită, cum zăbovea Heidegger câte o săptămână pe o pagină din Heraclit, explorându-se simbolistica metafizică a unor pasaje ermetice cărtăresciene care îi complexează şi îi face simpli glosatori chiar pe cei mai iluştri dintre puținii noştri megaintelectualii creați pe o infrastructură Intelectuală încă precară:

„Țeasta profetului se umplu atunci de-o strălucire de diamant. Trebuia să ucidă timpul, să scopească istoria, să anuleze infernul, să rămână doar cu polul spațial şi paradisiac al busolei corpului său. Să permită doar erecția duhului şi ejacularea fierbinte a rugăciunii. Avu revelația vulvei materne şi iertătoare ce se deschidea, ca un ochi triunghiular, în ceruri, şi în care trebuia să pătrunzi ca să te poți naşte a doua oară, din apă şi duh sfânt. Doar făcându-te femeie pentru oameni puteai să ajungi bărbat pentru Dumnezeu, căci pentru El înțelepciunea acestei lumi e nebunie şi ştiința ei deşertăciune."

Pe mine, ce m-a abătut de la trebi, de la Marea Pătrundere, nefiind Biblia Gay ci enervarea că revelația vulvei materne şi iertătoare a unora, ce se deschide, ca un ochi triunghiular, în ceruri, şi în care trebuie să pătrunzi ca să te poți naşte a doua oară, îi determină aici pe pământ, **să ne scopească nouă istoria**, fără frică de Dumnezeu, nici de tineretul idealist care vine, vine, vine, vine – *Maran atha!*

* *Salvați Mausoleul Bolşevic!* Fesenizarea s-a cronicizat cu sechele manelare începând cu echinocțiul de primăvară al anului 2004, când *Solidaritatea pentru libertatea de conştiință* s-a ridicat în contra Catedralei Mântuirii Neamului, părându-i rău de Parcul Carol **şi de posibilitatea dispariției Mausoleului Bolşevic** cu celebrele arcuri sovietice leningrădene din granit roşu de Trinidad, declarat brusc podoabă a Capitalei, arcurile fiind ca nişte turle de strigoi ale bisericilor demolate, monument de arhitectură de valoare inestimabilă, Mircea Cărtărescu şi creştinul ortodox practicant Horia-Roman Patapievici apărând în *Observatorul cultural* pe lista de semnături lângă Gabriel Andreescu, Smaranda Enache, Andrei Oişteanu, Răzvan Rădulescu şi profesorul Emil Moise, un nume care se va afirma prin 2006 cerând izgonirea icoanelor din şcoli, pe lista semnăturilor figurându-i nu numai flexibilizatorul de curriculum şi autor de manuale alternative Alexandru Crişan, mai alternative poate decât ale celuilalt autor, postclasicul Marin Iancu, de la aceeaşi providențială Şcoală 42, supersimetrică dincolo de corzi Şcoalei 41 a Cărtărescului, ci şi, avizată de Monica Lovinescu, o expertă în puşcăriile bolşevice ca Doina Jela – inspirata

demitizare ca violator a lui Ştefan Vodă al Moldovei, *A pus de mămăligă*, apărând în Jurnalul Național, la 13 iulie 2004, acest an 2004 fiind o cotitură strategică a megaintelectualilor, în sensul înțelegerii realității sociologice obiective că nu se poate creşte publicul cumpărător al cărților lor decât adăugând europeneşte la publicul cultivat publicul fesenist şi chiar manelar.

* Este extrem de greu să îndrepți ceva în instaurarea postromânismului ca avangardă a Epocii Wash, deoarece privit prin videocameră, Mircea, ca trandafir fesenist portocaliu reformist, te inhibă cu *aerul ăla de a avea totdeauna dreptate* cu care te-a paralizat şi domnul Ion Iliescu, aşezându-se tot aşa deasupra oricărei critici, epuizându-şi mandatele fără a băga gaze la Oltenița şi favorizând tot conurbația Giurgiu-Russe ca viitoare Capitală culturală definitivă a UE.

* Bizareria că Fluturele amiral al postromânismului, neprotestând, a asumat integral manifestul *Imposibila lustrație*, care îngroapă Proclamația de la Timişoara lângă eterna elevă Luminița Boțoc, o sfântă de canonizat şi de făcut patroana învățământului Românesc, cum nu a fost aleasă micuța bulgăroaică, Sfânta Filofteia de la Mănăstirea Argeşului, – pune sub semnul întrebării dacă fostul profesor de Limba Română Mircea Cărtărescu mai este solidar cu Partidul Cadrelor Didactice şi viziunea acestuia despre propria misiune privind a se privi Educația drept Prioritatea Națională supremă, deci necesitând canal TV Didactic, pe bază de filme *documentare* care costă mult, fiindcă nu se fură cultura ca meseria, cum a reieşit şi de la cine i-a supravegheat pe Intelectuali înainte, adică să pălăvrăgeşti cu invitații promovându-le ultimul produs nu e tocmai Luminarea Poporului, al cărei sens durabil e transformarea pluralismului în democrație.

* *Geniul înaripat înseamnă a anticipa direcția fertilă*. Prin rezerva sa nouăzecistă ambiguă intern şi extern vizavi de Revoluție, de Piața Universității şi de Reprimarea Bolşevismului, adică de însăşi Fezabila Lustrație – din recunoştință nici securiştii interni ca Ion Stănilă şi nici externii ca Herman nestricându-i cariera, ba poate dimpotrivă! – , Fluturele Curcubeu al optezeciştilor pare să fi favorizat feromonic *metamorfozarea larvelor Eşalonului 2 al Nomenclaturii în* ***cleptocrație*** penetrând membrana ființei interlope vreme de două cincinale decisive, rămânând ca abia în Akasia Epocii Wash să se afle de către inspectorii fractali dacă a anticipat sau nu Cel mai bine vândut scriitor român *profilul viitorului său cititor* de după ce consensul iliescian de la Snagov va duce-n 2007 în UE, ca fiind **nu** atât publicul cultivat, cât publicul **fesenist** de ce iubim femeile, ba chiar manelar.

* *Diviziunea muncii*. Coca Dospinoiu avea inițial, pe la lecțiile „deşchise“, cea mai proastă părere despre dl Mircea Cărtărescu, găsind că acest Badislav „bulgăroi cu ceafă groasă“ *încarnează* cea mai înaltă formă de corupțiune a sufletului mioritic, după ce dl Patapievici i-a radiografiat la IFA Măgurele în celebrele *Politice* fecala spațiului!

– Auzi dragă, să-i denigrezi tu pe Români că au false mituri şi să voiajezi, drept răsplată, pe tot mapamondul, jumătate din viață! Cu ce scop ascuns? Ca să ne atribuie ăia, nouă, contribuabililor cinstiți, *vini istorice,* care ne pot costa la o adică miliarde de euro, când s-o mai întrema țara!

De îndată ce a înțeles trendurile şi a auzit c-ar numi o profă începătoare *Orbitor*, ca-n *Tricolorul* de vară, în derâdere *Ciorditor*, brusc s-a rotit complet, probozind-o:

– Cum de-ţi permiţi să te iei, domnişoară, de cel mai mare scriitor român postbelic, care a devenit candidatul nostru Nobel prin eforturi proprii? Da' nu ţi-e ruşine aşa un pic? De-o fi scriind Alergătorul nostru nepereche o capodoperă compusă numai din citate sau de-o fi el un încrezut, să se pronunţe cronicarii literari consacraţi, Nicolae Manolescu, Alex. Ştefănescu, Dan C. Mihăilescu, antiEminescianul Chivu, Angelo Mitchievici şi atâţia alţi universitari, conform diviziunii muncii rolul dumitale fiind preuniversitar, adică să extragi ideile principale şi citate semnificative pe care să le memoreze elevii…

* **Autoritatea mediatică** într-adevăr uriaşă a lui Mircea Cărtărescu explică propagarea pe net a unui *îndemn la boicotarea CNSAS-ului* atribuit Lepidopterei postromânismului, deşi reproduce argumente de factură pur iliesciană, dragi puilor de nomenclaturişti mari şi mici:

„Nu mă interesează, n-am de gând să-mi cer dosarul, prefer să dorm liniştit şi să am încredere în prieteni. Realmente mă tem de ce aş putea descoperi. Din partea mea, «băieţii cu ochi albaştri» pot să stea liniştiţi“.

Puiuţului de persecutat politic, o asemenea atitudine i se pare însă a nu fi de fapt decât anexa practică, instrucţiunile de aplicare desantând în viaţa cotidiană, ale doctrinei *Imposibilei Lustraţii*!

* *Aceste atacuri antiromâneşti*. Iar asasinarea Mitului Eminescian, bărbierirea voievozilor şi despodobirea sufletului Românesc, ba chiar scoaterea icoanelor BOR din şcoli, cum în perspectivă şi a pozelor voievozilor, vă invit să reţineţi şi să transmiteţi mai departe că *aceste atacuri antiromâneşti* nu se produc din vreo conspiraţie a transnaţionalelor, cu scopul, de pildă, cum se mai spune prin cancelarii despre viaţa sănătoasă, de către colegii marxişti, ca să ne intre bine în cap că *socata* noastră din flori de soc naturale e cancerigenă şi să bem atunci guaşe şi euri de import aduse cu sacaua, iar în loc de *prune afumate mocăneşte* să ne hrănim pruncii cu pulberi de fructe exotice deshidratate! Să nu uităm că de la 1 ianuarie 2007 încoace, noi avem două patrii, poate chiar trei, iar a cârti e conspiraţionism, scenarită şi sinistroză!

A da cu hu! şi chiar cu heideggerul e un drept câştigat prin grele sacrificii, cu jertfele chiar de sânge ale poporului, la Revoluţia din Decembrie, aşa cum a fost ea, organizată de partid şi de securitate, întru un surâs vertical în futelniţa ceceului, iar a lua partea Poetului Naţional înseamnă tocmai repudierea acestui drept!

* *Folosul publicitar antecalculat*. Dacă închizi ochii şi te gândeşti că, oricâte tipuri de ambiguitate ar exista, acest text inginerit până la ultima virgulă şi ultima semnificaţie este destinat, în perspectiva decernării Nobelului, unui public nu Român ci străin, iar traducătorii trădează, nu te poţi decât înveseli de cum va cădea chiar pe orizontul de aşteptare încărcat de presă cu prejudecăţi, această descriere plină de superioritate şi ură a istoriei Neamului Românesc. Cât despre a protesta ca un naiv că nu e chiar aşa uşor să te încumeţi a te lăsa rupt de cămilele păgânului pentru libertate şi pentru credinţă, ba chiar pentru ca întregi sate creştine oropsite de la sudul Dunării să poată migra, hămesite şi hrănindu-se cu fluturi congelaţi ca cu mamutul lui Soljeniţîn din lentila de gheaţă siberiană, spre sloboziile, dacă nu şi spre slobozul carpato-danubiano-pontic, cu fibre nobile polono-evreo-bănăţene, apoi asta face parte din procentul de scandal cu folos publicitar antecalculat, aşa că nu e altceva de făcut decât să te ştergi la ochi şi să mulţumeşti cerului că ţi-a dat oftalmologia nu numai

pentru a vedea păcatele altuia, ci pentru a privi în tine să-ți măsori neputințele de Român.

* *Gândul ascuns*. Mircea însuşi este conştient de autoritatea sa, chiar dacă nu înțelege totdeauna că protectorii sau prietenii săi din Autoelită îl pregătesc parcă pentru funcția prezidențială, pentru care îl îndreptățesc şi talentul managerial, şi abilitățile de PR, şi experiența de analist politic în capacitatea de a se orienta. Mai ales, el are carismă, numai Ion Iliescu bucurându-se zâmbitor de o asemenea credință a publicului în tot ce exprimă el. În plus, Mircione cunoaşte cu asupra de măsură trendurile euroatlantice chiar la fața cremoasă a locului şi ar şti călăuzi România spre sincronizarea Infrastructurii ei Intelectuale cu a prietenilor noştri mai avansați în Luminarea Poporului, cum ar fi parcuri didactice unde copilul are facilități de a experimenta a trăi în cort sau în izbă ca şi cum ar aparține la toate etniile planiglobului, biblioteci parohiale sau şcoli deschise spre societate să li se vadă pe ferestre icoanele şi portretele voievozilor.

De aceea, instinctiv, în finalul O3, Fluturele postmodernismului român ridică mănuşa provocării ceauşiste dacă ghiceşte cineva dintre Intelectualii progresişti care a fost gândul ascuns al Împuşcatului Revoluției Împuşcate *despre cum avea să termine ca aspect Casa Poporului – secretomanie tipic michelangiolescă*. Răspunsul fiind ceva numit „bazilica de zece ori mai mare ca Sfânta Sofia“ (O3, 540)

Este evident că privind dinspre Epoca Mooye spre Epoca Cea, Mircea nu poate face abstracție de noile tehnologii şi atunci tropismul său creativ spațial spre pereți transparenți şi glasvanduri cutremurate de roiurile de fluturaşi publicitari cu prilejul Apocalipsei fără cruce, nu se explică dacă te întorci la argument decât prin implementarea între timp a termopanelor.

Oricum, aşa cum în finalul apoteotic al O3 – *când moare toți bucureştenii!* – Casa Poporului se transfigurează diamantin exact ca Briliantu, cam aşa ar fi şi dacă Mircea însuşi, în loc să-l ghideze editorial din umbră pe anticomunistul visceral Traian Băsescu, ar deveni el însuşi un cârmaci al navei de la Cotroceni, pentru că atunci şi România şi-ar atinge piscurile de civilizație ale împlinirii şi achitării tuturor arieratelor ei culturale ca ființă istorică, nemaiaplecându-se niciodată pe o copastie când partenerii euroatlantici îi vor cere să se poziționeze pe cant odihnindu-se ca-n Fortul 13 jilav.

* *Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR)*. Mircea este un geniu înaripat voios, ferice, adesea şugubăț. Farsa cu Zaraza făcută ness a provocat *României literare* posedate de bucureşteni indignați reacții penibile chici de corecție istorică. Poate că insuportabila abjecție a paginii antimoldoveneşti 420 este iarăşi o practică deconstructivă curentă, supunerea cititorului la testul critic privind compătimirea nătângă cu patriotismul străbun şi desuet.

Şi rezultatul pare catastrofal: e ca şi cum ar sustrage cineva moaştele lui Eminescu de la Bellu să le expună la Muzeul Antipa şi istorica ştiristă Andreea Esca n-ar reacționa!

Se justifică atunci o dată mai mult înființarea în procedură de urgență a Institutului pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), fondat *virtual* de Camelian Propinațiu la Gaudeamus 2007 când a auzit de un banner cu *Redeschideți Auschwitz-ul pentru Români!* expus vremelnic, la o expoziție de cactuşi cu vânzare, în Piața Romană din Venezia.

Acest ISMAR deplin funcțional *real*, condus – evident – chiar de Mircea Cărtărescu, Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat ca autoritate morală, poate

dubla cu finețe complementară ICR-ul dlui Patapievici, corectând eventualele derapaje, inevitabile dealtfel, ştiut fiind că atragi întotdeauna multă ură prin procesarea culturii, mai ales când echipa îți este impusă.

În definitiv, maestrul Cărtărescu prezintă deja acreala aceea de om de instituție, care-ți ajută să dirijezi autoritar poate nu un echivalent al ICR, ci chiar Academia academicienilor expirați, unde de pe poziția noichistului Eugen Simion poate că desantistul Crohului ar mai recupera ceva din investițiile aberante ce s-au făcut în ultimii ani în manuscrisele Eminesciene, necăjind pe dilematicul Chivu.

* *Mitul Cărtărescian*. În massele de fani şi de fane adunate la marile evenimente editoriale nu poți citi decât constatarea că nu mai există nici un dubiu, la două cincinale după *Dilema 265*, că în golul creat prin Asasinarea Mitului Eminescian s-a încuibat, cu premeditare sau natural, *Mitul celui mai bine vândut scriitor român*, Mitul Cărtărescian, ca dovadă celestă şi universală că nu se poate ființa ca public cultivat fără asemenea luceferi călăuzitori ai gratuității de a cumpăra şi a frunzări cărți.

Mai mult încă: este vorba aici şi de o schimbare de paradigmă privind *dependența liniară a valorii geniului de câtă marfă vinde*. Nenorocitul de Eminescu apare şi din această perspectivă ca o persoană incapabilă să-şi cultive relațiile şi ca un căscăund, care nu trebuie imitat de nimeni, mai ales că nu ştim, aşa cum s-a pus problema la nivel universitar de seminar, dacă înainte de a-şi folosi manuscrisele se spăla sau nu pe mâini la closet la doamna Slavici cea compătimită de Horia Gârbea.

Ne place nu ne place, Mitul Cărtărescian poate conduce la înnobelarea Limbii noastre cea Română, aşa că apărătorii specificului național se pun în contradicție cu ei înşişi dacă nu sprijină prin toate mijloacele obținerea acestei performanțe moderniste, care pentru imaginea RO ar conta ca şi când unul din cluburile fotbalului particular modern ar aduce în Bucureşti o cupă continentală şi fiesta s-ar derula tot la Piața Universității.

* *Metodologia meditației transcendentale*. Dar eu cred că n-are nici un rost să delimitezi sociologic Autoelita, cum şi cât se suprapune ea peste grupul de prestigiu suprem. Ca şi în cazul cuvântului *mafie*, toată lumea operează cu un concept ce s-ar putea numi Autoelită, dar e şi greu, e şi superfluu a individualiza țintele, oricum în perpetuă difuzie şi recoalizare. Lasă-i că se simt ei!

În definitiv, o carte perfect tehnică, în limbaj şi metodă sociologică, a scris Sorin Adam Matei. Adresându-se doar specialiştilor şi rămânând fără rezistență de stradă sau de blog, cu o singură muşcătură de pitbull, care nu se oboseşte să citească, boierii minții l-au făcut oier, să păstorească oile din Pipera dacă-i convine alt Stăpân.

* *Dinamica fără egal a Autoelitei*. Este adevărat că Fluturele postmodernismului românesc a beneficiat în cel mai frumos an al gloriei sale, 2004, când practic a redebutat cu *De ce iubim femeile*, de suprema consacrare pentru scriitorul român, să fie întrebat însuşi candidatul la Preşedinție cel mai bine plasat (desigur nu cel pamfletat urât în *Baroane!*), la moment de maximă audiență TV, cel mai râvnit de publicitari, că ce părere are de ce scrie Cărtărescu, l-a citit? – dar o prea mare dependență de cariera altui muritor nu e bună, în contextul în care, dacă ne bazăm pe studiul lui Valerian Stan, *Lolek, Bolek şi „elitele“*, din *New York Magazin*, constăm cu uimire că încă din mai 2006, când Mircea se strofoca să progreseze cu O3 în solitudinea de la Castel, s-au şi produs unele redirecționări Intelectuale dinspre a lui Băsescu spre alte flamuri:

– Mircea Dinescu este de mai mult timp partenerul de „afaceri” al lui Patriciu, liberalul inculpat finanțând substanțial revistele „Dilema veche” şi „România literară”. Cele două publicații, alături de altele câteva, au fost achiziționate de curând de către Dinescu (Trustul „Satyricon”). Pe statul lor de plată – foarte generos şi el, după toate informațiile – se află nume sonore ale Intelectualității de la Bucureşti: Nicolae Manolescu, Alex Ştefănescu, Gabriel Dimisianu, Cristian Teodorescu, Mircea Mihăieş, Adrian Cioroianu, Robert Turcescu, Sever Voinescu, Lucian Mândruță, Cristian Ghinea şi alții. Tot aici, pe statul de plată al lui Patriciu, îl găsim şi pe Andrei Pleşu – fost consilier prezidențial (dar şi autor al „Minimei moralia”), despre care avem tot mai multe semne că l-a părăsit pe prezident din fix aceleaşi „dezamăgiri” ca şi bunul său prieten Dinescu.

* *Anticorupția ca discurs autopublicitar*. Ți s-a părut ție de foame că poți da Celui mai bine vândut scriitor român lecții de praxiologia coalizării. Ia citeşte mai adânc acest O3, scris tocmai în acest 2006 de înclinare pe-o copastie a portavionului Căpitanului de la Cotroceni, tot atât de pus în rolul decorativ precât predecesorul Emil Constantinescu! Oare nu sunt atâtea <u>mărci</u> ale independenței de gândire presărate din loc în loc, anume în perpetua veştejire a cruzimii anticorupție a fascinantului conte antibaron Dracula şi a invocației Eminesciene cu Țepeş Doamne?

Ce sunt toate acestea decât, bine încopciat la dosar, firescul icnet de oroare al unui megaintelectual european la auzul barbarei chemări băsesciene: *La țepe băieți, în Piața Victoriei după 28 noiembrie!*

* *Cearta cu Autoritatea*. Odată cu înălțarea peste discul solar a acestui colos, Mitul cărtărescian fundat solid pe Trilogia *Orbitor*, care ca blocul de pe Ştefan cel Mare stânjeneşte perspectiva, o samă de autori, ba chiar de megaintelectuali de-ai Autoelitei cu care ne-am obişnuit, se simt de-amu cam fără operă, suspendați de coarda elastică, bălăngănindu-se chinuiți de un gol în colon şi de o bulă-n alcoolul din ficat, cum simte doar păcătoasa acrobată-n trapeză, sub cupola Circului unde-şi avea mai de mult Kepler antenele parabolice şi telescopice precum şi astrolabele, venind de pe strada cu acelaşi nume, reținând pudelul lui Faust în lesa de lux Calabi-Yau.

E şi normal! Nimic mai naşpa: în raport cu monumentalitatea de catedrală de cristal încețoşată de fluturi a TO, ce pot oferi pieții de carte contemporanii cei mai bine plasați în topurile publicului cultivat?

Spre a nu fi surclasați de Alergătorul de cursă lungă, Nicolae Manolescu trebuie să-şi publice de urgență, terminată-neterminată, *Istoria critică* în toată masivitatea ei anticipat insipidă față de istorica *Istorie* de la 1941 a naționalistului patriot George Călinescu, domnii Pleşu şi Liiceanu trebuie să-şi adune operele de până acum în megacărți cu titlul de-a curmezişul cotorului, precum ține ediția definitivă *Orbitor*, iar dl Patapievici trebuie cu orice preț să mai scrie cât de cât ceva pur eseistic, printre picăturile obligațiilor manageriale de la ICR, abordând alt analizator al celebrei Beatrice după cel vizual, poate pe cel mai feminin şi mai lung, Nasul.

* *Contextul ca un condom plăcerii*. Cel mai grav este că nu pe bună dreptate publicul *cool*, cultivat, vorbeşte ditirambic despre succesele interne şi externe ale candidatului Nobel cel mai bine plasat, dl Mircea Cărtărescu, <u>ca şi cum am mai avea o mare şi strălucită Literatură</u>, tot astfel cum publicul fotbalistic cultivat comentează despre succesele echipei lui Gigi Becali, filantropul care şi-a luat consilier politic un romancier postmodernist, Alex Mihai Stoenescu, specializat ca istoric **în loviturile de stat**, ca şi cum ar fi ale fotbalului românesc ca atare, un fotbal totuşi relativ

incalificabil la marile competiții ale echipelor naționale de pe continent şi de pe mapamond.

Or, <u>contextul</u> este esențial în hermeneutică.

Punerea problemei evenimentului cultural al anului trebuie să fie confecționată cu totul altfel, reformulată cu alte ingrediente.

* Sublinierea în *Orbitor* şi în *De ce iubim femeile* a adevărului obiectiv că *şi securiştii sunt oameni* este un gând bun către „imposibila lustrație" a ambasadorului N. Manolescu, iar centrarea aceloraşi două cărți pe micul nomenclaturism care a crezut, deşi torturat asimptotic spre apostatic de Ceauşeşti, este <u>o remarcabilă reconciliere a Autoelitei cu publicul fesenist</u>, cerută de spiritul euroatlantic de la Snagov şi prognozată de clasa politică după constatarea, în tragicul an democratic 2000, că seniorul Coposu n-a prea lăsat urmaşi.

Se mai vede flexibilitatea diplomatică a lui Mircea şi din bizareria asta: coperta *Levantului* găzduieşte aprecierea ditirambică nu de la liberalul paşoptist Nicolae Manolescu, expert în băşcălia poeziei postmoderne, ci de la Ovid S. Crohmălniceanu, al cărui cenaclu desantist *nu era de poezie* metaparodică, ci de **proză** desantistă!

Ceea ce nu înseamnă că Mircea nu poate fi şi rigid. Teza lui Zigu Ornea din *Dilema 265* că „poetul cel mai important al Românilor din acest veac este Tudor Arghezi" – adică nici Eminescu, nici Nichita! – este o axă ideologică dură a monografiei *Postmodernismul*, unde s-a păzit cu acribie şi <u>rigoarea academică</u> impusă de profesorul coordonator, romanticul decan Paul Cornea, în ochii căruia uitându-se cu inteligența egipteanului Scrib, „Alergătorul de cursă lungă" şi-a amintit nu de Nichita, carele în ai lui Arghezi privind vedea pe ai lui Eminescu, ci va fi văzut pe ai dramaturgului şi diaristului Mihail Sebastian, şi el cadru didactic cândva, profesor la liceul evreiesc de băieți Cultura din România Regală inclusiv eminentului critic Paul Cornea.

* Prietenul meu Mircea Cărtărescu, călătorind mai mult, ajungând la proporția poietică ideală de a hălădui cel puțin jumătate din timp peste hotarele româneşti, a înțeles cel mai bine dintre megaintelectuali sarcina ce le revine de la popor şi de la Partidul Cadrelor Didactice: **obligația de a se genializa** şi de a publica **afară**.

<u>Or, geniu înseamnă să-i faci ceva înăuntru la paradigmă.</u>

Iar Mircea a ales întru a ne contraria strategia bazată pe postromânism, pe abjectul pariu istoric că românul e epuizat, e pe cale de dispariție din Univers, de dizolvare în oceanul global înainte de a-şi îndeplini Misia Culturală.

Fără frică, dezertorul din Arhipelagul Şcolar ne dăscăleşte şi combate zi de vară până-n seară voievozii şi mitul Eminescian, adică tocmai baza de pe care ne lansăm pretențiile la universalitate, la un loc în Istorie, într-un spațiu cu 11 dimensiuni.

Colegii lui, fără sprijin euroatlantic, nu-şi permit deocamdată acelaşi elan sau curaj, de pildă să maculezi memorabil *Gânditorul de la Hamangia*, punând pe el abțibildul că se gândea să umple cu sămânța lui spațiul carpato-pontic-danubian sau că să-ți înfăşori kitschul în pixeli țipător colorați, ceea ce – deşi îți dă certitudinea morală că te prinde – contaminează tocmai albul marmorean al *Odei în metru antic*.

În consecință, ei nu pot ține ritmul cu alergătorul de cursă lungă decât fie adunându-se în haită şi agregând câte o carte mai mulți, fie optează iconic şi publicitar pentru măşti ale tranziției înghețate, cum ar fi să te bazezi în vitrine şi la standuri pe principiul lui Kierkegaard că sexul e seducător şi ți se vinde, lipindu-ți atunci pe coperte poze alese de când erai mai tânăr.

13. Pastişele după marii prozatori canonici ai secolului XX

* Dacă vreunul din volumele *Orbitor* este prima ta carte, nu e bine să te pronunți decât asupra derapajelor postromâniste.

Pentru ca să-ți poți face însă o idee despre *calitatea scriiturii* din TO, spre a fixa corect locul acestei capodopere în Literatura Română şi-n universal, înainte de a te apuca de ea şi ca să n-o abandonezi ca un epuizat, este de dorit a parcurge minimum următoarele 50 de cărți, care o preced cât ține Gaudeamusul 2007 şi din care vei învăța cum s-o citeşti încât să te desfete.

În ce priveşte însă aparatul ştiințific, medical, teologic şi metafizic din TO, este o sarcină a filologilor de la universitate să-l realizeze pe internet cum are Pynchon.

1. Dante Alighieri: *Divina Comedie*
2. George Călinescu: *Opera lui Mihai Eminescu*
3. Marcel Proust: *În căutarea timpului pierdut*
4. Eugen Ionescu: *Rinocerii*
5. Mihai Eminescu: *Proza literară*
6. Lucian Blaga: *Spațiul mioritic*
7. Lev Nikolaevici Tolstoi: *Anna Karenina*
8. Feodor Mihailovici Dostoievski: *Crimă şi pedeapsă*
9. Aleksandr Soljenițîn: *Stejarul şi vițelul*
10. Sorin Dumitrescu: *Chivotele lui Petru Rareş şi modelul lor ceresc*
11. Feodor Mihailovici Dostoievski: *Eternul soț*
12. Cervantes: *Don Quijote de la Mancha*
13. Shakespeare: *Hamlet*
14. Nicolae Iorga: *Istoria Românilor (10 vol)*
15. Franz Kafka: *Metamorfoza*
16. Mihail Sebastian: *Jurnal*
17. George Orwell: *Ferma animalelor*
18. Ana Blandiana: *Octombrie, noiembrie, decembrie*
19. Hermann Broch: *Moartea lui Vergiliu*
20. Samuel Beckett: *Aşteptându-l pe Godot*
21. Virginia Woolf: *Orlando*
22. A. E. Baconsky: *Biserica Neagră*
23. Albert Camus: *Mitul lui Sisif*
24. Louis-Ferdinand Céline: *Călătorie la capătul nopții*
25. Yasunari Kawabata: *Sembazuru*
26. Nicolae Labiş: *Baladă*
27. Nichita Stănescu: *Antimetafizica*
28. Ioan Alexandru: *Imnele bucuriei*
29. Marin Sorescu: *La lilieci*
30. Aleksandr Soljenițîn: *Roata roşie*
31. Marcel Proust: *În căutarea timpului pierdut*

32. Horia-Roman Patapievici: *Politice*
33. Max Blecher: *Vizuina luminată*
34. Marin Preda: *Ana Roşculeţ*
35. James Joyce: *Ulysses*
36. Norman Manea: *Întoarcerea huliganului*
37. Mircea Eliade: *Memorii*
38. Ernesto Sábato: *Despre eroi şi morminte*
39. Ernesto Sábato: *Abaddon Exterminatorul*
40. Andrei Pleşu: *Despre îngeri*
41. Gabriel Liiceanu: *Uşa interzisă*
42. Dan Petrescu: *În răspăr*
43. Gabriel García Márquez: *Un veac de singurătate*
44. Gabriel García Márquez: *Toamna patriarhului*
45. Jorge Luis Borges: *Cartea de nisip*
46. Thomas Mann: *Muntele vrăjit*
47. Thomas Mann: *Doctor Faustus*
48. Érico Lopes Veríssimo: *Incident la Antares*
49. Varlam Şalamov: *Povestiri din Kolîma*
50. Radu Mareş: *Caii sălbatici*

* Tocmai când, în plină Revoluţie, e de jelit tineretul chemat de escroci la Marea Jertfă, depinzând numai de noi să decidem prin fapta noastră, prin împlinirea Misiei Culturale, dacă au fost eroi sau n-au fost eroi împuşcaţii tineri idealişti, lui Mircea îi arde a-l pastişa pe Gabriel José de la Concordia García Márquez, cel din *El otoño del patriarca*: „Tata e la televizor, acoperit de alge şi madrepori, cu părul lui odată albastru de negru, acum complet cărunt, fluturându-i în curenţii din cameră. Peşti cenuşii, translucizi, înoată lent în apa tulbure, trăgând după ei o dâră de excremente. Mileuri şi tişlaifere plutesc răsucite deasupra mesei, scaunele se clatină, încrustate cu cuiburi de scoici.“

Desigur, publicul anilor '80, încă neoptzecist, ar fi pufnit în râs la atâta nepotrivire între subiectul funerar şi clovneria autorului care îşi arată muşchii ca la circ cum că uite ce-şi permite ca registru stilistic Fluturele postmodernismului românesc în Ţara/Acvariul lui Peşte!

Dar între acel public şi ziulica de azi s-a interpus nimicirea etalonului Marin Preda şi exilarea lui Nichita Stănescu în interbelic, fiindcă nu scria tot atât de americăneşte ca tandemul postmodernist antiEminescian Răzvan Rădulescu – T. O. Bobe.

* *Liceeni Neascultători*. Discipolii Cocăi Dospinoiu, cocalarii, limitându-se la literatura ei de bac, nu pot savura *Orbitor*-ul. Dar Liceanul Neascultător, cetind în patru ani şcolari circa o mie una de cărţi validate universal, el poate pricepe ce anume parodiază Fluturele Postmodernismului extinzând practicile din *Levantul*, pleoştit până la nihilism de revelaţia infutigabilului geniu Eminescian şi de spaima că o ucenicie prea lungă, sau acribia unei documentări asupra Revoluţiei Împuşcate, ar împinge spre senectute savurarea lirică a succesului absolut.

Acum aplaudăm celebritatea, cerşim bisuri,

dar virtuozitatea asta nu miroase a bine, căci istoria artei ne învață că ăl de are prea multe stiluri sfârşeşte prin a nu avea nici unul! Aşa cum personajul Mircişor nu mai creşte odată, să-i vedem arpegiile sufleteşti cu adevărat proustiene ale adolescenței, ci încremeneşte în proiect ca nobilul galițian pitic Oskar Matzerath din al lui Günter Grass patriotic şi nobelizat roman *Die Blechtrommel,* aşa şi cu stilul din TO, care tocmai în O3, unde te-ai aştepta să urce vertiginos pe piscurile stăpânirii Limbii Române ca când moare Vergiliu al lui Broch, aş! pică taman aci în cea mai obscenă vulgaritate, gen *Bellagio, cățărat pe micul promontoriu, era lindicul dulce, ascuns în gluga sa trandafirie, al unei femei alpestre*, rezultatul lamentabil fiind că nu numai că nu se diferențiază erectil această scriitură, în istoria marii noastre literaturi cartografiate de eminentul critic Alex Ştefănescu, la nivelul de individualizare al academicianului Fănuş Neagu, ci rămâne la standardul de onorabilitate plată al Intelectualilor culți, abstracți, terni, ca la academicienii meditativi Breban şi Buzura.

* La Proust, eroul nu e Marcel, eroul e aristocrația!

* *Scena protezei*. Cum nu contează pentru turistul australian că noi n-am avut norocul Elveției şi, de aceea, nu deținem oraşe de vis ca Lucerna sau Berna, aşa şi cu neîmplinirea Misiei Culturale prin nepotrivirea ceasurilor după gară.

Dar această bază şubredă ne obligă la fundarea suplimentară a fiecărei cărți. Ne ridicăm pagodele pe piloți. Logic inductiv era ca Mircea Cărtărescu să-şi ducă la începutul O1, în scena protezei mamei, senzațiile şi anamneza până la capăt, până la orgasmul livresc. Spre deosebire de Proust, el se simte însă dator, ca român al unei literaturi mici, a supralicita recuperator şi atunci alunecă în grotesc cu proteză cu tot.

Regula filologică a parodicului, a re-scrierii postmoderniste a madlenei, este formal respectată, cum face la bâlciul de la Titu şi Marin Sorescu în trilobatul roman stomatologic *Trei dinți din față,* dar rezultatul tratamentului fabulatoriu este în O1 că ți-e greață.

Şi din start se înfiripă, de la sine parcă, mecanismul generator al TO: banalul vieții bucureştene – din care nu e nimic de scos, de învățat – <u>pretinde condimente livreşti (literare sau de *Kitsch* ştiințific), fantastice sau onirice</u>, ca să mixeze un produs competitiv, cât de cât digerabil, penru piața de destinație, euroatlantică.

* *Erecția unui nou canon*. A gândi şi a răsgândi în sens filozofic înseamnă a detecta instantaneu ca cu antivirusul reminiscențele de bestialitate marxistă din domeniul ideologic, cum ar fi insolența că postmodernismul, care în sauna sa se pupă-ntre ele toate valorile şi nonvalorile dezbrăcate, ar stimula erecția unui nou canon, când postistoria tocmai a tras fermoarul blugilor ei originali peste <u>orice</u> canon!

* La Musil, faptul că un gazetar sportiv a declarat *el* genial un cal de curse, nu înseamnă reper pentru demararea modernității sau postmodernității, ci pre-fascism, desconsiderarea prin banalizare a unei valori din patrimoniul umanității – Geniul. Pe principiul dominoului, suprademocratizarea asta populistă va duce la arderea de cărți, tablouri şi oameni.

Încă şi mai straniu e când promoterii, adică emițătorii de text care în Era Bănuielii e suspectat că e plătit, ba chiar prin editură solicitat ca idei principale scriitorului beneficiar, ajung de compară pe Fluturele postmodernismului cu Musil, Kafka, Blecher, Joyce, Goma, oameni care n-au beneficiat de atâta gloria unanimă suspectă, plătind dur prețul independenței gândirii lor.

* Nu trebuie să uiți că ți se face o favoare că citeşti O3 în Româneşte, deoarece aceasta este o carte de export şi e bine să îți închipui că ghiceşti în ea ca şi cum ai fi la muncă în Germania sau în Italia şi ți-a căzut în mână o traducere. Atunci, diferitele inadvertențe nu mai contează, iar denigrarea istoriei naționale trebuie să te lase indiferent, ca venită de la un străin.

* *Autodotarea prin pastişare*. Joyce într-un fel de tenişi putrezi, Kafka singur, Borges închis în surzenie cum Proust în astm sau Blecher în permanenta durere, mai ales Musil în exil şi bolnav, scriind ca la masa de brad Eminesciană din chilia unde-l adăpostea Pascali. Adică prețul refuzului unui Stăpân, poezie = sărăcie! De aceea, e şi dubios succesul TO, mai mult al efectului investiției în publicitate decât o interjecție de cititor satisfăcut.

Inspirându-se de la directiva tovarăşului Nicolae Ceauşescu indicându-ne să piratăm creativitatea capitaliştilor în scopul autodotării socialiste, orientându-ne atât în cercetarea științifică, în universitate, cât şi în industrii, au parazitat şi alți membri ai USR cuceririle naratologice occidentale, pastişele după marii prozatori ai altora, culmea fiind că pentru cititorul avizat, mai ales pentru Cititorul Unic, scriitura lui Mircea pare adesea fie traducere, fie re-scriere a acelor romancieri magici **români** din Epoca Cea a căror operă a fost lăudată cu sportivitate de Nicolae Manolescu în cele trei registre sau reprize din Arca lui Noe.

* Autoelitei, după ce a nimicit nepedepsită cultul Eminescian şi a optat pentru meşteşugari care îşi fac treaba bine, precum Arghezi sau Caragiale, ca scriitori exemplari, conceptul de geniu îi pute de s-a ajuns pe la tâlcşouri să influențeze negativ populația precum că e vorba de un construct cultural fără suport, de un mit romantic (adică idealism incompatibil cu Epoca Mooye a sexului extatic al Generației Pupici), în fine de o monstruozitate care nici nu mai poate exista în ziulica de azi, ceea ce îl diminuează, egalizându-l cu Gorzo de la *Dilema*, pe divinul Michelangelo, inegalabilul contemporan al voievodului sfânt Ştefan cel Mare, care îi asigura liniştea dinspre păgâni a fulminantului debut ca sculptor.

* *Ochelari şi grile*. Netăgăduit, textul cărtărescian îți acordă cele mai mişto delicii la o lectură de tip erotic. Dar nici lectura de tip hermeneutic nu e de lepădat, fiindcă te împinge la coadă la Mântuire, să simți iz de cărturar de pe celălalt tărâm. Iar cea de tip ideologic este obligatorie în condițiile în care nu deținem date de analiză-sinteză care să ne confirme că într-adevăr *chiar toate* regiunile europene şi, global, **toate** semințiile se deznaționalizează din inițiativa Intelectualității lor.

Oricum, universitarul de rând şi chiar preuniversitarul trebuie să iasă din paraliticul somn al fricii timidului de a nu părea prost şi să spună exact ce înțelesuri dă unui text care, canonizat prin definitivare, a pierdut deja câteva pariuri importante.

În primul rând față de *Primele iubiri*, *Delirul* şi *Cel mai iubit dintre pământeni*.

Iată de ce, cred că o pastişă după Marin Preda ar fi fost de mai mare folos Fluturelui postmodernismului românesc, decât a ne orbi cu una după Borges, ce ne-ar facilita mult mai puțin Recuperarea Basarabiei, în zodia cărărilor care se bifurcă.

* Deodată dirijabilul trece peste Dunav. Beşica ce s-au ivit deasupra raialei Giurgiului intră în istoria Levantului, să se constate eşecul tentativelor unui geniu simulant de a parodia sfânta simțire Eminesciană. Auctorele îngână încetişor salutul către localul *La Dolce Vita*, comandând ciuperci fripte-n suc propriu la cuptorul lui

Gianni, peste valuri-valuri, solzi de aur ce ca roiuri de fluturi te orbesc în soarele slobozeniei: „raia dulce, Giurgiu, Tu, ciupercărie care creşti pă bălegar“.

Totul este văzut în alb obscen cu ochi feciorelnici de cel ce a renunțat la poezie şi, autosondându-se prozaic americăneşte, îşi găseşte încă în 1990 rădăcini, în principal ca Badislav, revolta fondului nostru nelatin fiind privită nu apolinic tracic ci pitoresc levantin, neruseşte, că numai „turci, bulgari, tătari în mine vărs vârtute şi nărav“.

* *Tabula tranziției la Economia de piață*. „Eu, Mircea Cărtărescu, am scris *Levantul* într-un moment greu al vieții mele, la vârsta de treizeci şi unu de ani, când, nemaicrezând în poezie (toată viața mea de până atunci) şi în realitatea lumii şi în destinul meu în această lume, m-am hotărât să îmi ocup timpul clocind o iluzie.“

Această tabulă badislavă în formă de fluture e pusă-n raiaua amintită a Giurgiului, pe Calea Bucureşti, la intersecția cu Strada Ierusalim, la timpul primăvăratic al văzduhului plin de cântece ciripitoare şi al ouălor din cuiburi şi al ciupercuțelor, pe blocul iluziilor care adăposteşte Filiala Bibliotecii Județene I. A. Bassarabescu, din perspectiva viziunii conurbației capitalei Americii Dunărene Giurgiu-Russe, ca cea mai iubitoare mamă a tuturor poeților euroatlantici cu adevărat *lirici* la inimă, iară nu la cap *filolo*.

* *Când s-au băşitu Mihai Viteazul.* Dacă a gustat din paradisiacul dud de Bellagio savoarea dispreţului pentru istoria națională, nu e Mircea Cărtărescu ăla care să moară-n exil la Palermo, ofticat de dorul de Patrie. Dimpotrivă, pentru confortul său moral, după ce duce la futelniță România Revoluționară a paşoptiştilor, are grijă a trimite o săgeată şi spre idealismul băşinos al lui Nicolae Bălcescu, ale cărui excesiv de numeroase statui vor fi demolate de vreun Răzvan Rădulescu, T. O. Bobe sau dilematicul Chivu imediat după ce se va sfârşi treaba cu ale lui Eminescu: „Despre Mihai Viteazul şi statuia sa din centru, unde era arătat pe cal, cu barda ridicată, era un fel de poveste pe care o spunea Jean. Cică statuile de-acolo, care erau patru, trei oameni obişnuiți şi Mihai Viteazul, spuneau aşa: prima zicea «Cine s-a băşit?» A doua: «Să-l căutăm!» A treia (care era Mihai Viteazul): «Să-i tăiem capul!» Şi a patra: «Nu m-am băşit eu!»“

Este nenatural de subtil umorul acestui cărtărescian Jean, un elev-problemă, un neşcolarizat, un maidanez, carele totuşi ar putea îndruma tineretul unui cerc de logică cenaclu de prozatori de extracție postmodernă, demonstrându-le pagină cu pagină că TO este **şi** o crestomație de astfel de tâmpenii, iar Jean mai spunea Mendebilului şi că „*Anything goes*, totul e bun pentru a pune stăpânire pe versatila şi multicodificata minte umană. Nici un gen de literatură, nici o scriitură nu este complet compromisă, nici una nu este din principiu superioară alteia. Literatura, ca şi limbajul, nu pot fi cuprinse într-un singur joc, ci în nenumărate jocuri ficționale.“

* *La Coada Calului*, mult înainte de a-l vitriola Lepidoptera postmodernismului pe Mihai Viteazul, spre a masca lipsa de preocupări unioniste a Autoelitei, se chemau aşa la Bucureşti prăvăliile de oarecare comerț exterior de lux bun pentru cadouri, fiind instructiv a se compara bunul gust al femeilor, în familiarizarea caldă cu Voievodul, şi brutalitatea conferențiarului. Dar cei ce vor decide vor fi, ca întotdeauna, copiii, după ce pasajul incriminat se va insera lângă sadoveniana, deja ajunsa în manualele şcolare, *Iapa lui Vodă*, de la Universitatea de peste drum, substituind *Scrisoarea III*, să ne intre bine în cap rasismul că radiografia de fecală a spațiului mioritic nu ne vine de la istoria sub vremi, ci de la ADN.

* *Filmări din unghiuri alese de Lena Riefenstahl*. Fluturele, spermia, sinapsele, telomeraza… Derutantă trimiterea la lecturi în biologie. După bolşevism, după uitarea kok-sagâzului tetraploid, ţi se face parcă dor, în străfundurile bestiale, de ceva fascism, unul mistic, psihedelic spre brun, ca al lui Himmler în relaxare. Ca al Reichului cu nomenclatură drogată evocat de Ion Gheorghe, generalul diplomat, nu poetul nopților cu lună pe Oceanul Atlantic peste epave de U-boot.

În esență, excesul de referințe biologice ne duce cu gândul la un fel de protocronism New Age, anume „ariozofia" sapiențială a lui Heinrich Himmler, la cultul întunecat al arianului superior rasial, încercat de nazişti în grote, în vechi hale de castel nibelung, precum şi în marile arhitecturi, încă virtuale, imaginate de Albert Speer, un fel de geniu negru, arhitectul Führerului, totul văzut din unghiuri ceauşiste care să-l strivească pe bietul homosap, mai cu seamă pe barbarul adus special la Berlin să se sperie de măreția noului Reich şi să nu mai cârtească nici în coşmar împotriva Stăpânirii.

La Mircea Cărtărescu, deformările aduse Casei Poporului pentru a o face decor pentru evenimentul editorial că şi-a terminat la Schloss Solitude Manuscrisul, prilej cu care jertfeşte Puterii Supreme cosmice 2 milioane de capete de bucureşteni, hecatombă nemaivăzută în literatura textualistă şi argumentată doar sub pretextul slab al Apocalipsei şi sub pretextul tare, dar ascuns, că e vorba de un *popor de hoți şi de alți păcătoşi*, sunt deformări de prost gust. Pe de o parte, vedem cristalizarea pereților, fără însă a introduce catolice mesaje de vitraliu, deci avem ceva sec, de oțel şi termopan, ca un bloc de birouri pentru închiriat. Pe de altă parte, se adaugă o turlă, o cupolă, ce Casa Poporului nu avea, fiind probabil, inconştient sau nu, batjocorită alăturata virtual Catedrală a Mântuirii Neamului, bazată pe concepția ortodoxă a transcendentului care coboară, cupolă sprijinită de atlanți cu obscene malformații de mare interes SS – circumcişi sau necircumcişi. În fine, se mai umple această porcărie sinistră arhitectonic cu Kitschul Kitschurilor, cu roiuri de fluturi emanați din statui şi, după ce fată Herman, mai vine şi o molie, pesemne sufletul lui Bulă, unul dintre primii împuşcați ai Revoluției, pe care Mircea Cărtărescu, *le fondateur du post-modernisme roumain*, în mod evident bine gândit îl ignoră, fiind o creație anonimă nemuritoare a aceluiaşi popor genial care a dat Akasiei Miorița şi Meşterul Manole.

Pentru toate aceste involuntare omagii întârziate cu vagonul poştă al trenului retardat al istoriei Româneşti, Alergătorului de cursă lungă, oprit din gâfâit în fața ei, Lena sau Leana Riefenstahl i-ar fi scos din poşeta alburie cu care îşi acoperea *ostinato* ştiința supremă, adică «fluturele cu aripi lipite somnoros», *cu adevărat cel mai frumos lucru pe care l-aş putea vedea şi atinge vreodată*, niscaiva cerceluşi din cei mai roşii polimeri, stocați „puntru mai tâ'ziu!" băiețelului înfometat.

* *Despre activista de omenie.* Descrierea caricaturală a insațiabilei erotic securiste sau măcar activiste Estera-Emilia Hirsch este produsul suprem al realismului magic optzecist şi vine probabil din trauma psihică rezultată din întâiul orgasm nemasturbant realizat de autor cu un asemenea specimen, cu Irina, în *De ce iubim femeile*.

Nu este însă de lepădat ca explicație nici imaginarul violent al Românilor, cel antifeminist al scriitorilor în particular, manifestat inclusiv prin exclusivismul „discriminării femeii ca autor (mereu suportând prezumția de minoritate)", ceea ce este mult mai grav decât se vede la prima vedere oftalmologică, deoarece Jacques Le Rider a demonstrat în *Modernitatea vieneză şi crizele identității* că „atitudinea antifeministă şi cea antisemită sunt produse ale aceleiaşi intoleranțe", ceea ce a şi

permis autorului *Postmodernismului românesc* să se ia de Ion Barbu, care disprețuia femeile deoarece nu ştiau matematică, de ce radical din minus unu este un simbol pentru perpendicularitate pe acest univers buclat inflaționar, acuzându-l că l-a declasat pe adevăratul nostru poet național după Liviu Russu, Tudor Arghezi, drept ,,poet modernist pentru uzul micilor reporteri israeliți“!

* *Ia uitați-vă şi aplaudați cum jonglez eu!* Cărtărescu este civilizat şi foarte chirurgical, nerezultând de la el morală. Sub influența formativă a circului de Stat, **Discursul** lui – observă cu invidie uzurpatorul Lăturiş – **e centrat pe demonstrație** în focarul arenei: IATĂ CE MARE SCRIITOR SUNT EU!

Sunt pagini de text care <u>nu spun nimic</u> decât virtuozitate fără virtute, pagini de acrobat pentru Reader, ia uitați-vă şi aplaudați cum jonglez eu!

Ceea ce smeritul Deceneu nu-l consilia pe Decebal să se expună romanilor *cu tot ce poate*, ca nepedagogul către cei mai nefericiți elevi, când predă *tot ce ştie*.

* Riscul romanului nerealist (oniric, fantastic, fantasy sau jerk) este lipsa de adevăr liric a textului, chiar şi în ilustrarea practicilor muiste. Înțelegi mai multe despre epoca Dej din opera de tinerețe presărată prin reviste şi edituri de Petru Dumitriu, Dan Deşliu, Nina Cassian, Ovid Crohmălniceanu, Paul Georgescu, şi să nu mai vorbim de acum intruvabilul *Omagiu* pro-Cea, decât în foarte particularele suveniruri ale lui Mircişor, care <u>nu</u> narează copilăria copilului universal, locuitor în Zona Butterfly, aspirant spre Zona Zoster, tipică *kitschului* fiind individualizarea netransferabilă a problematicii, măcar cât la Ion Creangă.

Nu mă satisface a o lovi pe Ester pentru erotica ei, cum nu m-ar satisface să mi se nareze în vreun tabloid literar că un mare scriitor român bogat n-ajungea la orgasm decât pe palierul unei monumentale scări hollywoodiene, sub ochii a zece+zece pioniere, holbându-se cum în lumina oranj a scoicii de la intrare se perindă în ploaia deasă cortegiul istoriei Neamului Românesc, în timp ce de la etaj, ca asupra unor trupe în retragere, se varsă oale de noapte, țintind cu deosebire pe Ştefan, cel mai Mare Român conform sondajelor de după asasinarea mitului Eminescian, vina fiindu-i că a înălțat cele mai multe lăcaşuri BOR!

* Chiar şi acest mod de a şlefui din stilul propriu un foietaj delicios întrolocând stilurile altora, atinge mai multe ținte. Prima se referă la cititor, care îşi aduce aminte cu plăcere de scriitori mari: Proust (rememorarea, analiza, până şi travestirea), Joyce (redus doar la parodierea distructivă a poeziei levantine nimicite deja de geniul Eminescian), Gabriel José de la Concordia García Márquez (mitul chiejnean al gemenilor, bulgarii incestuoşi mutați de sămânța țiganului în România neturcită peste Podul de Fluturi de la Giurgiu-Russe, apoi Bulă pe molie la Casa Poporului, în fine arta de a se învârti castrist), Ernesto Sábato (subteranele spirituale ale drumurilor fără pulbere, plus tonul apocaliptic exterminator, cu inovația totuşi de a lichida bucureştenii), Discovery Channel (călătoria în corpul uman ca şi în Universul ecranizabil, dezlegând misterele sexului), Animal Planet (despre fluturii din Africa şi Amazonia şi mutațiile lor cromatice în sera globală), Jorge Luis Borges (livrescul până la mitul cărții totale în grădina Ghetsemani a fractalilor care se bifurcă) şi mai ales Paulo Coelho, al cărui acces comod la extaze preluat de *Orbitor* ne face pe toți nişte ostaşi ai luminii gata a-l slăvi orbitor pe Cel care vine de sus pe Intercontinental în scopul de a ne înălța şi pe noi spre Marea Orbire.

A doua țintă atinsă prin această stratagemă este scoaterea Literaturii Române din jocul de temporizare de-a latul terenului, obligând-o a se măsura cu universalitatea

pe la marile târguri de carte, pe bază de joc piramidal implicând vârfurile din nomenclatura Intelectuală, adică bucureşteană.

Iar a treia este uşurarea muncii promoterului român sau occidental, care îşi vede din capul locului rezolvată problema principală a oricărui critic, adică pe unde să clasifice textul, *cu ce seamănă el*, după care să adauge clişeul promoțional, cu mici variațiuni, cum că Literatura Română, care a dat pe Cioran, pe Eliade, pe Ionescu şi pe Eminescu, este cam de multişor în aşteptarea unui Nobel, iar Mircea este cel mai bine plasat şi cel mai îndreptățit să-l apuce întrucât seamănă cu marii prozatori canonici ai secolului XX pe care îi pastişează.

* Totuşi, nu prea îndrăzneşte nimeni să observe că în O3, Ultimul Mare Prozator Postmodern euroatlantic se înalță atât de sus pe plan spiritual încât îşi permite să exploreze nivelul icaric de unde s-a prăbuşit Sărmanul Dionis, ajungând a re-scrie şi a parodia însăşi Biblia, spre marele necaz al tuturor creştinilor, Sfânta Cruce fiind cea mai mare absență din apocalipsul bucureştean când se termină cu o lansare în sus Cartea Cărților cărtăresciene, pe esplanada de la Casa Poporului, reamenajată infinit mai gigantic pe bază de metempsihoză, termopan şi cristal liberal, de arhitectul Führerului, Herr Albert Speer.

* Asculți prelungul, necontenitul văitat cărtărescian centrat pe un manelar *pauper sum*, insultător pentru rentabilitatea Humanitas, şi te lasă visător sintagma *hysterical realism* prin care James Wood catalogheazǎ pe Thomas Pynchon şi pe Salman Rushdie, sau măcar pui printre „Ştiutori" pe amărâtul de Maxim Gorki, doctrinarul amar al realismului bolşevic.

Copilăria, *La stăpâni*, *Universitățile mele*, *Mama*... – un precursor cărtărescian de bază, precum Marin Preda din *Ana Roşculeț*, neamintit de micii noştri exegeți, deşi fluviu-romanul *Viața lui Klim Samghin*, scris nu în cețurile Rusiei ci la Sorrento, nu e mai puțin consistent decât viața *Homosapului fără însuşiri* vienez, fluviuroman sovietic marxist rescris în 3O de Alergătorul de cursă lungă, medaliat atât pentru poezie de Nichi, cât şi pentru proză de Crohu, mai degrabă în *Travesti*, ca un concentrat, motivul singurătății, al înstrăinării în aşa-zisa „colectivitate fericită" fiind destul de frecvent, cum observa Plamen Totev, şi în literatura fraților noştri de peste Dunav, posibili candidați Nobel din conurbația Giurgiu-Russe, capitală în ordinea Viena, Bratislava, Budapesta, Belgrad, pe măsură ce Bucureştiul se va pustii de tot, încă de pe vremea primarului cărtărescian Băsescu el devenind impropriu pentru poezie, fără temple ale cărții, fără cafenele ale luziilor, fără boemă şi mai ales fără centru, poate şi pentru a zăpăci drumul întoarcerii lui Mircea Eliade în anul Centenarului 2007.

* *Parodierea miraculosului latino-american.* L-au mai încercat şi alții! Toată proza Epocii Cea este scrisă cu ochii pe ce se întâmpla literar dincolo de Cortină, în Occidentul de la sud de Cuba. De ce reuşeşte atât de bine Cărtărescu în a scrie O3 aproape ca Gabriel José de la Concordia García Márquez *Toamna Patriarhului* şi pe ici, pe colo cum Sábato, Borges, Llosa, Veríssimo sau Coelho?

Deoarece el a învățat să învețe literatură de la un contemporan al lui Nietzsche, cu destin asemănător, de la însuşi Mihai Eminescu, Poetul nostru Național!

Între mediocra scriitură din *Visul-Nostalgia*, fără nădejde la Nobel nici cât provinciala *Bunavestire* a antibucureşteanului Nicolae Breban, şi orbitorul O1 stau doi avortoni viguroşi care nu seamănă cu nimic, nici în literatura noastră, nici în cea austriacă: *Levantul* şi *Visul chimeric*, adică maculatorul de exerciții de pastişe după

netemperatul clavir al literelor Române şi <u>maculatorul</u> explorării laboratorului oniric Eminescian!

De la *a parodia poeme bolintinene*, odată cu formarea economiei de piață şi mai ales cu pulverizarea granițelor <u>întru a publica **afară**</u>, s-a trecut cam abrupt, prin acea strungă a confruntării cu geniul natural al Luceafărului, la *a parodia proze* nu după Brebanii noştri, ci direct de la sursele realismului magic sud-american, care din urmă marfă se dă cel mai bine, căci Suelin, ca şi Coca, descoperă uşor, *aici-şa parc-ar fi din Márquez, aici din Sábato, colo din Borges, acolo-şa din Veríssimo*, ceea ce – alarmant – la un Orhan Pamuk nu prea ți se întâmplă, care e şi rămâne turc peste tot, de la prima la ultima pagină, netorturat de imboldul de a se turci.

Iacă dar de ce Mircea îşi amână serios Nobelul dacă nu diferențiază mai limpede un brand Cărtărescu care să se preteze la rândul lui la a fi contrafăcut!

* Teoretic, postmodernismul ne permite să-l parodiem pe Mircea însuşi! Deşi practic nu ne va publica nimeni şi nici nu va plăti editura promoteri pentru asemenea produse periculoase.

Ştiutorii? De ce nu *Veghetorii*, dacă Mircea îşi declară public dezinteresul pentru dosarul său de la Securitate, motivând că ar crede-n prietenie? (Cum să crezi în prietenie printre homosapi? Şi de ce nu observi că <u>numai deținuții politici hărțuiți, nu şi carieriştii, aveau dreptul să toarne</u>? Din moment ce societatea îi uitase în coloniile de muncă şi în temnițe!) De ce n-ar fi nu Ştiutorii ci tocmai *Veghetorii* cei ce fac posibilă Cartea Totală? Căci, în perspectiva ultimă a Mântuirii, *Veghetorii ies din umbră*, scrie romancierul nostru cel mai postmodern, negativând complet *Orbitorul*, semn antemergător că nimeni nu-şi poate lungi, vorba ceea, „curva de viață ce ni s-a dat“, dacă e să lansăm printre tineri o expresie cancerigenă pentru un vers Eminescian cert nemuritor, spre deosebire de lirismul filolo, cert de consum. Or, acest lirism nici aşa, nici aşa rămâne o țintă a nostalgiei atunci *Când mor uitările din noi*, cum se exprimă acelaşi bine informat şef de promoție despre necesitatea duplicării copiei din Akasia a ADN-lui nostru avariat de radiația ultravioletă emisă de stele-n tot cerul!

De altfel, cum Providența cu P mare a generat telomeraza nemuririi ca pe un mediator octogonal al durerii Frăției Creatorilor concomitent cu un alt titlu supersimetric, *Expediția Cap Univers*, care nu poate să-şi propună altceva decât aşezarea capului de citire în Akasia pe documente secrete, se prea poate atunci ca „cel mai bine vândut autor român“ să fie nu candidatul la Nobel cel mai bine plasat în supersimetriile standului antropic, adică Mircea însuşi, ci tocmai cel mai prolific dintre romancierii şi poeții momentului postmodernist actual, omul de informații generic, care tocmai prin contactul profesional cu Akasia, are pentru eficientizarea postmodernă a bazelor de date nenumărate soluții creative similare arhitecturilor narative cărtăresciene.

* *Iarăşi despre dublu CD*. Ci aproape Totul e redundant. De departe, numai Nimicul e exact cât trebuie. OZN-ul cu heruvimi de pe Intercontinental şi de pe Lido? Dar *Extratereştrii coboară între oameni*, cartea despre Mântuire a contemporanului nostru postmodern Pavel Coruț, nu e cam tot aia? *Leacuri de suflet pentru fete şi femei* au oare nu au ținta ce-au pohtit şi cărticica de pe vibratorul Cocăi de pe noptieră, cu titlu incitant *De ce iubim femeile*?

Ca să nu mai amintim de alte sintagme mântuitoare New Age, cum ar fi de domeniul fantasticului *Secretul exploratorilor astrali*, *Arta creației*, *Viața oamenilor creatori*, care întăresc convingerea că celebrul autor postmodern Pavel Coruț nu numai „rezistă prin cultură“ retrospectiv, ci şi subminează național-comunismul

ceauşist din prezentul etern, cu cifre semnificative de domeniul oniricului, ca *Vise de viață omenească* (Octogon 68) + *Noi vom renaşte dintr-un vis* (Octogon 80).

Şi nu este exclus, deoarece nu este improbabil, ca tocmai sintagma demnă de un Soljenițîn *Clanul învingătorilor* să fi indus în O3 acel **sfârşit bahic**, anticipat şi de alți condeieri profeți, când aleşii Revoluției acced la un paradis culinar portocaliu, după care se purifică ritualic între interminabilele picioare metafizice ale fantomei, ritual care ține loc şi de ordalie, de probă a sincerității şi de jurământ de sărăcie, castitate şi supunere în sensul că tu, cleptocrație, te obligi să dai cultură la popor, pentru ca să te poată controla şi să-ți spună: aferim, acum ai ajuns burghezie de merit!

* Iacă dar, că mai există un tip de ambiguitate, din perspectiva de pe Rarău nemaifiind limpede pentru bibliotecarele cele futeşe de pe culoarele Akasiei cu ce se ocupă Mircea Cărtărescu, dacă rescrie el *mai rău* pe marii prozatori canonici ai secolului XX sau rescrie *mai bine* pe prolificul prozator Pavel Coruț, cel încă necanonizat, dar va fi în Epoca de Aur de după Marele Cutremur Catastrofal.

* Ajunsă la o prosperitate de nu ai unde parca Siegfriedul, nevisată, e de mirare că România Epocii Mooye îşi îndeplineşte Misia Culturală lamentabil, n-ai ce conspecta şi nici nu eşti sigur de ierarhia valorilor sub Autoelită. Te duci cu gândul la ironia că România Regală era atât de productivă tocmai pentru că în timpul interbelic era hărțuită, amenințată, acea masă critică teritorială, minimală pentru a fi putere a spiritului respectată, fiind tot timpul sub un cer apocaliptic.

* Anii de ucenicie în poezia Românească au efecte praxiologice remarcabile.

Un avantaj este că exaltând poezia de nivel Bolintineanu ca viabilă, întăreşti impresia că Literatura Română se putea bine mersi lipsi de Eminescu, justificând participarea cărtărescienilor Rădulescu, Bobe, Cezar-Bădescu, Lefter şi… Manolescu la Asasinarea Mitului Eminescian oarecum în folosul altor popoare.

Un alt avantaj, hotărâtor pentru receptarea 3O, este facilitatea că, în alexia mankurților vârstnici şi în incultura Generației Pupici de la noi în Epoca Mooye, pastişele şi referințele intertextuale la marii autori universali (Borges, Proust, Márquez, Veríssimo, Sábato, Pynchon...) sunt luate drept cuceriri stilistice de originalitate şi proprietate Intelectuală inalienabile, absolute.

Invers: în mod paradoxal, aceste imitații sau surogate măresc acceptabilitatea externă a textului cărtărescian, deoarece este astfel mai uşor catalogabil (cf. „un héritier de Borges d'Europe centrale“) pentru publicare şi vânzare.

* *Ceva de spus parazitând intertextual*. Teoretic, sentimentul că viața este un *text* care trebuie descifrat ca o piatră tombală, ar trebui să domine existența lui Mircea din TO, dar lui doar i se întâmplă diverse chestii, reale, imaginate sau pseudovisate, din care nu prea încearcă *a învăța* ca să aibă ceva de spus şi altora, pentru a fi citat în referate de anumiți elevi, iar uneori adesea, necugetând decât elucubrații inflaționare ale encefalului muiat în hormoni sexuali, el nici nu prea are ce zice mai profund decât Hectoraş al Andromacăi. De aici, din a nu avea, spre deosebire de Eminescu, ceva de spus, vine şi nevoia irepresibilă a acestui geniu înaripat de *a genera text pe bază de parazitism pe al altora*, ajungându-se pe nesimțite de la Bolintineanu la Borges şi, în final, – blasfemia blasfemiilor! – la a da în folosință textuală Casa Poporului cu pretenția Lowry ebrietat de **a scrie însăşi Biblia**, ca Mozart la poalele vulcanului.

* *Opiniile uzurpatorului Lăturiş*. Aşa cum mulți Intelectuali sunt, printre scriitori, ingineri şi, printre ingineri, scriitori, aşa şi Mircea Cărtărescu, ca poet n-are lirism, e prozaic, n-a luat testul Eminescian, iar proza şi-o desparte de Adevăr şi de real tocmai printr-o hipertrofiere lirică a eului, nefiind convingător, în consecință, pentru cititorul avizat, nici ca poet, nici ca prozator, ci ca dramaturg cu un singur personaj, ca un experimentalist de talent şi ca un ideolog provocator memorabil prin postromânismul său extins adesea până la antiromânism.

La sfârşitul lecturii, nu rămâi cu un <u>adevăr</u> cărtărescian antropologic, universal, metamorfoza fluturelui fiind doar un *Kitsch im Stil des späten Rokoko-Postmodernismus*, fără lipici nici pentru filozofie, nici pentru teologie, după cum desțăratul ăsta este departe şi de <u>adevărul</u> Românesc, din motive de exclusivism citadin bucureştean de cartier, neexistând receptivitate reală la el față de suferințele poporului fără medicamente, în care vede, ca unele din fostele colege de cancelarie căsătorite bogat, doar o adunătură de hoți, de inculți, de urâți, de patibulari şi de nesimțiți, care mai face şi elevi-problemă la beție.

Şi pentru ca demolarea acestui mit comercial să fie completă, irevocabilă, merită anticipat că nici recunoaştere din partea publicului global nu poate spera la infinit cine-l sprijină artificial, dincolo şi dincoace, deoarece pastişele lui după prozatorii canonici universali sunt făcute inginereşte, cum cereau Ceauşeştii, ca autodotare românească, adică ia să văd cum a făcut ăsta asta, ca să fac şi eu un text fabulos la fel, dezastrul final fiind drama românului nenorocos că marii scriitori planetari Gabriel García Márquez, Jorge Luis Borges, Érico Veríssimo, Mario Vargas Llosa rămân fiecare columbian, argentinian, brazilian sau peruvian, pe când Mircea Cărtărescu nu a dat deocamdată până în prezent un text Românesc ca *Baltagul*, care să-l satisfacă pe canonicul Grama, ci doar o marfă cosmopolită, insipidă şi fără drapel, ca cele contrafăcute la mişto pe vapor, brăzdând oceanele lumii.

14. Levantul, Capitala de ieri şi conurbaţia Giurgiu-Russe

* Acest *Las' că-i bine* basarabean de acum vreo 40 de ani nu mă încântă ca pe Ion Druţă la umbra nucului ce străjuieşte prisaca, via, beciul. Suntem la Bucureşti.

Bunica a trecut prin repetatul refugiu, al ultimatumului şi al ruperii frontului. Priveşte încă peste Prut. Cei mai frumoşi ani mi-i povestea ca fiind cei de la *Glasul Basarabiei* (1913-1915), unde îşi asumase corespondenţa şi expedierea abonamentelor.

Cartea preferată? GHEPARDUL!

* *O urbe cu mai mult* ***ieri*** *decât* ***azi***. Impracticabil pentru poezie, pentru un lirism de simţiri unicat, ci maşinărie de însăilat un filolo infinit generabil, Bucureştiul se manifesta încă sub primarul cărtărescian Băsescu drept un oraş al memoriei, un oraş cu mai mult *ieri* decât *azi* din Akasia, mâine Capitala Levantului Românesc putând fi conurbaţia Giurgiu-Russe, spre Podul de Fluturi al căreia ţârâie greierele Bărăganului şi tinde a se orienta şi furnica din dulceaţa trandafirie, după ce la 11 iulie 2007 a avut revelaţia că ultima insulă a fesenismului în RO-UE a rămas, încremenită în proiect, tocmai preafericita Autoelită, ca un şoim în tunelul oranj, cu ciocul în trandafirul populist!

* Nouă trebuie să ne fie milă de omul euroatlantic obez, deoarece el întâmpină cele mai mari dificultăţi în a înţelege, global Neamul Românesc, abstract pe Român şi concret pe bucureştean.

Deşi declarat Capitală de avatarul tiz mustăcios Mircea Ciobanul şi de culta sa Doamnă Chiajna, nemuritorii ctitori de la Curtea Veche, în scopul recuperării decalajului cultural care se căsca între Români şi italieni, francezi, spanioli, Bucureştiul aiesta în ce consistă culturaliceşte? Apăi în Librăria Kretzulescu şi 6 sectoare! Adică închipuiţi-vă Timişoara, Clujul, Sibiul, Craiova, Iaşul, Constanţa, şase mari municipii europene dispuse în jurul unei biserici cărămizii, fără însă vreo instituţie culturală frecventabilă în raza lor administrativă!

Altminteri, locativ, se vorbeşte de Zona Zoster, Zona Butterfly înconjurată de tramvaiul 26, şi Zona Maha, dincolo de care se trece direct în pământuri nelucrate, în Prerie.

Autoritatea locală a textului din *Orbitor* stă mai mult în zona civilizată Butterfly, pe Ştefan cel Mare, în jilţul acestuia, dar cu picioarele pe calorifer, şi, asemeni psihiatrului din *Bănuiala* sau regizorului din *Casă de închiriat* de Dimităr Korudjiev, el tânjeşte după Zona Zoster a nomenclaturiştilor de eşalon 2 sau chiar 1, când zăreşte vreo arhitectură mai răsărită şi priveşte cu oroare mizeria cartierelor ex-centrice Maha, preria Mediului Rural fiindu-i aproape pârloagă necunoscută cum suge viţelul şi cum se decapitează cocoşul la drum.

* *Faptul divers*. Neîndoielnic, altul poate că se jenează să-şi declare lecturile: Borges, Blecher, Kafka, Joyce, Camus, Céline, Bacovia, Arghezi. Sunt, în fond, lecturi obligatorii. Marea cultură începând mult periferic faţă de aceşti: cu Preda, Eliade, Eminescu, Cioran, Dostoievski, Bulgakov, Soljeniţîn, Şalamov, Ioanid, Ogoranu, Goma, la care se adaugă Sábato cu apocalipsul cel orbitor şi subteranele sale, Veríssimo cu revolta morţilor, Márquez cu realismul magic al fluturilor.

Este halucinant să găseşti în discursul autopromoţional al lui Mircea nu lecturile după care nostalgeai ascultând *Teze şi antiteze la Paris* sau *Povestea vorbei*, ci ce se traducea bine mersi şi de către editurile ceauşiste!

Chiar ajungi să iei în serios teza că, pentru Autoelită, Revoluţia Fututã a fost un fapt divers!

* *Minoritatea majoritară*. Date fiind vremurile de bejenie, deşertificarea spaţiului carpato-pontic-danubian, atomizarea societăţii, viitoarele valuri de imigranţi economici din Afro-Asia, şi mai ales precedentul ruşinos cu nechezolizarea în două rânduri a Intelectualităţii, în Epoca Cea şi în Epoca Mooye, nu prea mai poţi pune mare bază pe naţiunea din RO, unde fiecare etnie îşi vede de drumul ei, iar a aduce în comun obolul la acelaşi spaţiu cultural comun se poate vremelnic pe la Sibiu sau în cosmopolita Suceavă şi se va stabiliza doar în conurbaţia Giurgiu-Russe, însă nicicând în Bucureştiul cel mai impropriu pentru poezie cu putinţă, deşi natalitatea maidanezilor – ultimii lirici – nu va diminua.

Faptul că naţionalităţile conlocuitoare, având la ieşirea din bolşevism elite mai bune decât a Românilor, mai şovine în sensul bun al cuvântului, nu au luat ele însele iniţiativa restabilirii monarhiei şi a unirii României cu Basarabia, cât est-moldovenii aveau aceeaşi Limba noastră cea Română şi acelaşi imn *Deşteaptă-te, Române*, justifică a te gândi că scrii, în primul rând dar nu exclusiv, pentru minoritatea cea mai numeroasă şi mai dezorganizată şi singura purtătoare de toate răspunderile, Neamul Românesc cel fără de ţară, risipit de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney, adică **minoritatea majoritară**.

* Dacă te uiţi cu ochiul pineal la lipsa locurilor de parcare, sau la imposibilitatea de a traversa, nu încape îndoială că e relativ bine, dar noi avem şi alte probleme la Bucureşti decât prosperitatea.

Există un paradox al Epocii Mooye, care poate fi considerat o consecinţă firească a excesului nostru de tranziţie. Astfel, este imposibil ca, datorită bolşevismului, productivitatea Intelectuală a Neamului Românesc să fi scăzut atât de catastrofal faţă de Epoca Reginei Maria, când s-au afirmat, fără radio, fără tv şi fără internet, un număr de personalităţi care stau cu cât a putut livra Epoca Mooye într-un raport de 100 la 1 şi chiar de 1000 la 1, de nu cumva 10 000 la 1!

De aceea, micile Intelectuale atitudinare nu şi-ar dori a locui în interbelic, expuse concurenței cu marii gazetari de atunci, cu marii scriitori, cu atâta aristocrație şi burghezie de merit!

Şi tot de aceea, nu s-a făcut nimic pentru Luminarea Poporului, nici măcar nu s-a resimțit patru cincinale deficitul de Bibliotecă Națională şi de Bibliotecă pentru Toți ca răspândită carte ieftină subvenționată, asigurându-se astfel Autoelitei privilegiul de a nu suferi concurență de la Partidul Cadrelor Didactice, din rândul cărora se putea autoalege oricând un tribun incomod, nu ca iconoclastul filozof Emil Moise, ci ca modernistul din aria curriculară Limbă şi Comunicare, Eugen Lovinescu.

Ipoteza cea mai specifică specificului nostru național este că de fapt bolşevismul n-a avut nici o importanță: productivitatea marelui creier Românesc conectat direct la Akasia a rămas aceeaşi, ca telomeraza!

Numai că, gustul public fiind îndrumat spre prostii de substanța P care paradoxal nu doare, nu s-au publicat deocamdată toate cărțile şi toate operele de artă compuse de la 22 decembrie 1989, ora 12, până în prezent, la ora 8 jumătate, pe motiv că ar fi fost o reacție „elitistă“ în fața unei fericiri „populare“.

* Această carte imprescriptibilă, blestemată cu mult înainte de a fi scrisă, *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, a fost concepută la îndemnul Dumnezeului Neamului Românesc al strămoşilor noştri de a ne aduce cu toții obolul la creşterea calității evenimentelor editoriale ale anului, fiind evident oricărui cititor avizat din oraşul dunărean al lui Tudor Vianu că din epopeea metatextual-parodică *Orbitor* parcă lipseşte ceva şi, pentru umplerea vidului, în siajul ei înclinat periculos pe-o copastie se mai poate scrie şi surfa mult şi bine.

Ca daco-roman, care ai avut un mileniu de spulberări la perindarea pe aici, cum la cortegiul istoric demitizat în O2, a sălbaticelor popoare mutătoare, tu ştii că *apa trece, pietrele rămân*, ca pe insula cu statui de pe Río Guadalquivir, la Córdoba, aşa că nu te mai sperie banalitatea barbară că nişte puțoi scriu cu cretă măscări pe soclurile giganticilor noştri voievozi şi literați sau până şi pe splendidele replici în bronz la Apollo şi Artemis din municipiul de pe Dunăre închinat Soarelui şi Lunii.

* *La Mogoşoaia*. Fără a te gândi la sfârşitul lui Marin Preda, nu poți să nu recunoşti la sfârşitul lecturii boiereşti că TO este minimalizarea Bucureştiului în favoarea Giurgiului originar, cu nişte mijloace minimaliste, precare, net inferioare inventivității cu care academicianul Eugen Barbu îşi macula levantin adversarii, adesea maaaaaximalizând vina la ordinul Securității Partidului.

Paradoxal însă, *Levantul*, maculatorul epopee, ca şi părțile strict bucureştene din *Orbitor* sunt un regres față de acelaşi Eugen Barbu în ce priveşte reflectarea spiritualității româneşti şi a preocupărilor Intelectuale de pe meleag, mult mai bine reliefate în *Principele* la Mogoşoaia decât în toată texistența Lepidopterei postromânismului, care ar trebui să numere pe autorul Gropii ca maestru al său la cum se valorifică istoria haiducească şi fanariotă, după cum îi e Fănuş Neagu şi D. R. Popescu la realism magic, Nicolae Breban la filozofie şi Dinu Săraru la istoria recentă.

* *Sângele tineretului idealist de la Baricadă*. Mai mult, avem norocul unei Românii mândre şi prospere ale cărei destine țin de la 11 decembrie 1999 de hotărârea civilizației euroatlantice de a ne îngloba, postmodernizându-ne cu forța, după ce l-a citit şi asimilat pe Lucian Boia, istoricul promovat de Humanitas, şi a înțeles că nu suntem normali din moment ce opunem ideilor blocajele de pe marile artere ale

Capitalei. Dacă privim din aerostat, pentru prima oară de la divul Traian încoace suntem paşalâc sau adunătură de raiale. De aceea, atitudinarii îşi permit, *qua* nechezoli de speța a II-a, a fi iresponsabili față de Neamul Românesc – dinozaur romantic în descompunere, simpli consumatori ai produselor altora, inclusiv ca imitatori: „Gândirea postmodernă se străduieşte să arate, de câteva decenii încoace, ce nu este în regulă cu arta înaltă: aroganța, autarhia, elitismul ei, închiderea în muzee, îndepărtarea de viața nemijlocită. (...) Arta înaltă a meritat «afronturile» de odinioară ale lui Duchamp - urinoarul expus pe un soclu în muzeu şi mustățile Giocondei - şi merită astăzi agresiunile nenumăratelor feluri de artă contemporană, din ce în ce mai «populară» şi mai randomizată. Dar spiritul european al străvechii tradiții greco-iudaice nu se alterează prin aceste mezalianțe, ci primeşte un sânge proaspăt absolut necesar.“

Adică sângele tineretului idealist de la Baricadă, care chiar a crezut că se bate cu totalitarismul bolşevic, înainte şi după elicopterizarea lui Ceauşescu, închegându-ți zâmbetul pe buze, dacă eşti un bun Român: fiindcă nu e nimic de râs în această Revoluție Împuşcată!

Iar rezultatul afronturilor, cum ar fi înțelegerea teoriei corzilor în sensul rotirii surâsului Giocondei într-un macrosurâs vertical al *României Revoluționare* a lui Constantin Daniel Rosenthal, cât să-ncapă Iliescu şi Brucan la dânsa-ntr-însa, este dezobişnuirea tineretului de plăcuta zăbavă a cetitului cărților, câtă vreme nu vor fi scrise în cheia tragică a unui slogan de la MPU: *Păcat, păcat de sângele vărsat!*

* Cu alte cuvinte, viitorul nu este al artei înalte de la Roma, ci al *kitschului* din Levantul lui Kusturița, deoarece se vinde mai bine. Ba mai mult încă, aşa cum se poate demonstra pulimii, cu filmul şi cu documentarul occidental gratis, că Iisus şi familia sa n-aveau nimic divin, deci trebuie rescrisă Biblia de pe poziții orbitoare, ale domnişoarelor de la Public Relations, tot cam aşa, la o meditație filozofică mai adâncă, se constată că însăşi ideea de Mântuire, aplicată între zidurile Casei Poporului la o stârpitură de homosap, este în profunzimea ei numai *Kitsch* de circumstanță şi încă nici pe departe unul de calitate.

* *Şi în special de bucureşteni*. Are O3 un **happy-end**? Întregirea familiei Cărtărescu, pupicii schimbați, în căruciorul de gemeni marca Shahasrara, de Mircea şi Victor, nu prea conving de sfârşitul cărții publicul cultivat, fesenist şi manelar, adică pe nimeni. Poate însă publicul euroatlantic să slobozească un surâs malițios, că se autopurifică etnic literar apocaliptic Europa de Români, inclusiv de elitele acestora reprezentate statuar ca goale pe dinăuntru sau cu gărgăuni din care ies fluturi care ejaculează alți fluturi, în căutarea timpului pierdut şi a spermei de aur!

Şi în special de bucureşteni, câți n-au fugit din timp la shopping peste Podul de fluturi Giurgiu-Russe, proorocit la un pahar de vorbă şi rămăşag de însuşi mustăciosul Eminescu.

* *Ce mişto sună, mânca-ți-aş!* – Mircea Cartarescu lebt in Bukarest!

* Dar ce nasol e în realitate a fi bucureştean: „Provin dintr-un popor sărac şi slab educat, victima de secole a corupției şi-a fărădelegii. Întreaga viață am fost chinuit de conaționalii mei, cum sunt şi azi. În fiecare zi a vieții mele mă confrunt cu proasta creştere, cu mitocănia şi agresivitatea celor în mijlocul cărora trăiesc, aici, în Bucureşti, unul dintre cele mai poluate fizic şi moral locuri din România. (Articol pentru revista *Internazionale*, 23 Noiembrie 2007 care continuă remarcabil: Prima

lecție pe care-am învățat-o de la democrațiile occidentale când ne-am alăturat lor a fost ca nu există vinovăție colectivă. (...)Altfel ajungem la Auschwitz şi la Guantanamo.)

* *Spargerea monopolului metropolitan*. Mircea Cărtărescu este un produs unicat al Bucureştiului, al Filologiei, al Humanitasului, al Burselor şi al Muncii în Străinătate, aşa că e greu de reprodus în Țară, fără occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, un maptex generator de bestselleruri ca al lui. Bine a făcut Poliromul că a încercat o replică foarte eveniment editorial, prin Mihaela Rădulescu, o scriitoare concepută pe cu totul alte principii totuşi, centrate mai mult pe mediatic decât pe rubricuța săptămânală a vreunui ziar!

Altminteri, ca şi în fotbal, spargerea de către provincie a monopolului bucureştean în materie de evenimente editoriale trebuie să se bazeze la început tot pe importul de personalități şi tot Poliromul excelează şi aici, deşi nu a reuşit cu fenomenalul pakistanez Salmon Rushdie, se pare, decât să-l traducă, inclusiv cu celebrele sale *Versete satanice*, nu să-l şi convingă să se stabilească în dulcele târg al Ieşilor cu domiciliul.

* *Acel <u>bade pălărie nouă</u> obligat să se slavizeze.* Uite de ce îl percep eu pe Mircea ca fiind foarte Român. Pentru că, într-adevăr, impropriu pentru poezie, ca lipsit de centru şi de statui la standarde occidentale, Bucureştiul este precedat de conurbația Giurgiu-Russe în efortul cosmopolit de a funda America Dunăreană în Galiția Mare simetrică Marii Galii.

Dar filologii Adevăratei Biblioteci Naționale, ridicată pe temelii nespurcate bolşevic, la Dunăre, cum a lui Tolbiac lângă gară pe Sena, nu se vor abține de a nu observa că miracolul istoric care e Neamul Românesc rezidă în că el se poate considera moştenitorul întregii romanități latine dintre Veneția, Vîltava (Moldau) şi Vâlcovul Deltei Regale, rezistând în Carpații păduroşi ca într-o cetate, iar împrejur aşezându-se popoarele mutătoare care însă n-au respectat cu sfințenie dialogul intercultural, deznaționalizând tot ce mişcă, fiind semnificativ paleolingvistic paradoxul cuman că numitul nume de familie Badislav provine de fapt ca un fel de contracție, ca o secusă dureroasă, din, hm, din <u>Badea Slavul</u>, <u>Badea Sandu</u> sau <u>Badea Alexandru</u>, un bade pălărie nouă bulgară care a fost forțat să se slavizeze, din punct de vedere rasial cu ADN Românesc get-beget, care însă, din motive economice şi de rezistență prin cultură, s-au fost slavizat de coşmarul istoric până la mankurtizare şi deneînțelesul imboldului inconştient final meganostalgic de a migra instinctiv, după revoluțiile lui Horea şi a lui Tudor, spre fluturii mai mari şi mai gustoşi ai slobozeniei şi de a sluji până la urmă prin geniul înaripat al unui strănepot postmodern nemuritoarea metafizic Limbă Română.

* *Apocalipsul qua Dies Irae va începe* nu la Bucureşti, din cauza problemelor de trafic şi de neterminare a Bibliotecii Naționale, ci la New York, unde este sediul ONU, întrunindu-se în sesiune de urgență Consiliul de Securitate, minune relatată poate chiar de securiştii noştri şefi de promoție participanți. Descriind genocidul complet la care sunt expuşi, din motive textualiste incorecte politico-teologic, odată tranzitați în textul *Orbitor* la Casa Poporului, cu cățel cu purcel, bucureştenii, Fluturele Curcubeu al RO-postmodernismului se referă de fapt, profetic, la posibila exterminare iminentă a Neamului Românesc (*Redeschideți Auschwitz-ul pentru Români!* – Piața Venezia, Roma, 2007), după ce spațiul nostru carpato-danubiano-pontic se va deşertifica din pricina cleptocrației incapabile a-l ecologiza, tot mai

numeroşi sărmani bejenindu-se an de an şi deranjând la ele acasă tot mai multe popoare în chiar spațiul lor vital, identificându-se progresiv Românul imaginar cu țapul ispăşitor pentru toate relele euroatlantice datorate de fapt inversiunii artificiale a valorilor ca şi cum toate valutele ar fi egale cu RON-ul, până şi maneliştii fixând bancnote de alte culori în pliurile acordeonului campion mondial.

* Faptul că în aproximarea prin extrapolare asimptotică pe bază de ce vedem la Gaudeamus 2007, putem anticipa la sfârşitul anului Centenarului Eliade-Sebastian cam 66 666 exemplare vândute de Mihaela Rădulescu din *Despre lucrurile simple*, carte prefațată de eminentul critic Alex Leo Şerban, provenită din acelaşi incubator al periodicului *Elle*, de unde a eclozat şi *De ce iubim femeile*, pe când epopeea metatextual parodică *Orbitor. Aripa dreaptă* nici nu va sări de 22 222 exemplare, acest raport strivitor de 3 la 1 este o mare învățătură nicasiană despre ceea ce este în sine „evenimentul cultural al anului“ şi ne învață pe toți că până şi Autoelita bucureşteană mai are de învățat management, precum în fotbalul românesc la sfârşitul aceluiaşi 2007 avem toți de la fenomenul clujean, Provincia lui Grobei punând serios în discuție monopolul Capitalei, dar nu şi al Zonei Metropolitane, în ce priveşte cultura de performanță şi prevestind a oțel şi termopan înălțarea conurbației Giurgiu-Russe ca viitoare capitală a Regiunii de Dezvoltare UE Valev, prevăzută şi cu Infrastructură Intelectuală la standarde euroatlantice.

* Performanța supremă a teologului fesenist care a dat un sens Casei Poporului şi a făcut locuibil Bulevardul care s-ar putea să-i poarte numele, Mircea Cărtărescu, este să cutremure Credința publicului cultivat, propunându-i o Judecată de Apoi insolită, în armonie poate cu democrația *originală*: sunt excluşi din funcțiile clasice ale înfricoşatului examen atât Maica Domnului cât şi Christos însuşi, mai ales Sfânta Cruce e de nezărit, oricât o caută ochiul încercat al lui Lenin prin hardughia de cristal bucureştean.

Avem pe-acolo un Prunc care binecuvântează, dar nu e Iisusul, proveniența sa fiind extrem de dubioasă: el este fătat de un boschetar care a fost însămânțat în cap de o păienjeniță cosmică, Soilie, iar ca să urce la ozeneul dumnezeiesc se slujeşte de o molie mare, ca a lui Bulă cel împuşcat la Timişoara, unde se dusese după țigări sârbeşti şi pachețele de scorțişoară.

La o decriptare mai adâncă, vine însă consolarea pentru Revoluția Împuşcată că îndureratul bărbat purtător de placentă şi de prunc în craniu, Herman, îndeplineşte în *Orbitor* funcții de pază şi protecție, combinate cu funcții de protocol, precum călăuzirea autorului către cenaclul lui Nichi, unde se discută de Infrastructura Vieții Intelectuale, Luminarea Poporului şi Emanciparea Cadrelor Didactice, de asistență tehnică pentru sindicatele muncitoreşti, de recomandările de la acestea pentru funcția de îndrumător spiritual la cumul pentru exegeza biblică, artefacte, fluturi, gărgăuni, taina telomerazei şi a scolopendrei conştiinței lui Noica.

Iată de ce este perfect logică lectura naşterii de la Casa Poporului ca fiind de fapt adevărata înviere spirituală <u>a autorului</u> Cărții, care simte că i se apropie sfârşitul, şi îşi convoacă atunci Ştiutorii cum Socrate ucenicii să vegheze în grădină, Pruncul ce ne binecuvântează de pe molie fiind, aşadar, cu probabilitate maximă, însuşi kir auctorul Mircea Cărtărescu ca maptex pentru o nouă operă, sau ca primar general al Capitalei, autor ce se desparte părelnic de cititorii demolați complet, cu legământul românesc de a-i recompune la viitorul eveniment editorial, poate nu tot la Librăria Kretzulescu, nici la Lăptăria lui Enache, ci la Ciupercăria Levantină din conurbația Giurgiu-Russe.

* *Descentralizarea spirituală la nivel de Zonă Metropolitană*. Ca orice carte prin care Capitala țării tale capătă demnitate mondială, şi lectura TO te constrânge să priveşti *altfel* în jurul tău, mai atent, pentru a distinge trendurile cu adevărat euroatlantice printre viețile lucrurilor, maidanezilor şi ființelor umane, care par a curge în devălmăşie pe canalul postistoriei.

Clivajele şi Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei, Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă, Reprimarea Bolşevismului, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea Basarabiei întru îndeplinirea Misiei noastre Culturale, iară nu nu pentru a-i exporta primari, finanțişti, analişti, animatoare sau prefecți, şi Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naționale de pe malul Dâmboviței sunt de neconceput câtă vreme se mai menține monopolul bucureştean asupra a ce e bine şi ce-i rău, precum şi asupra nomenclatoarelor cu cine-i bun şi cine-i rău.

Dar ce să te faci atunci când din motive de confort majoritatea megaintelectualilor noştri sau a posibililor lor suplinitori sunt *bucureşteni*?

Iată de ce se cuvine ca cine e conştient de problema fundamentală a culturii noastre în Epoca Mooye, de imperativul privind Clivajele şi Fisiunea Monopolului Ideologic al Autoelitei, să procedeze din proprie inițiativă şi pe cheltuială proprie la implementarea unei strategii de descentralizare spirituală la nivel de Zonă Metropolitană, în sensul de a-şi programa sistematic şi consecvent diferitele acțiuni culturale în care se implică, dacă se poate cât mai ex-centric dincolo de Centură, cum ar fi la Snagov, la Buftea, la Voluntari, la Măgurele, la Jilava, la Călugăreni, la Comana, la Giurgiu sau la Oltenița – în perspectiva integrării regionale europene cel mai bine plasat fiind desigur spațiul cultural dunărean Giurgiu-Russe, unde ar trebui de urgență deplasat în primul rând Târgul de carte Bookfest, dacă nu şi Gaudeamusul, dându-i o coloratură balcanică ce i-ar mări simțitor atractivitatea şi pe plan internațional.

15. Teme şi exerciţii pentru referat, licenţă, masterat sau doctorat

* De verificat *că de regulă* publicul din WO, cu deosebire publicul euroatlantic, are prioritate faţă de amărâţii din RO şi DRO. Concret, această regulă prooroceşte că dacă o găselniţă umilitoare pentru Neamul Românesc, regulându-i miturile şi idealurile, înveseleşte totuşi pe eruroatlantici sau pe minorităţile conlocuitoare, atunci ea intră instantaneu în Manuscrisul cărtărescian, Chir Auctorele dovedind un curaj viril de invidiat şi de tot respectul, ca de femeie geloasă, ploieşteancă sau bulgăroaică.

* *Temă*. Să se determine dacă în buzunarele de navetist ale profului de istorie de la Şcoala 42 din figură, cercetător privat în psihosomatica abjecţiei Intelectuale, încape doar vol.1 din *Ulisele* lui Mircea Ivănescu sau intră şi vol. 2, identificându-se totodată care dintre sportivii adiacenţi a facilitat procurarea lor, negăsindu-se uşor nici cafeaua, nici cărţile publicului cultivat în Epoca şantierului Bibliotecii Naţionale. Să se comenteze dacă dificultatea de a-l procura a impus febrilitatea de a-l citi, cum alţii pe René Guénon.

* *Exerciţiu de contestare*. Societăţile occidentale avansate manifestă o *toleranţă totală faţă de blasfemie*, dovedindu-ne astfel sănătatea democraţiei, ceea ce agenţii literari au zis că nu se verifică în înapoiata-ne RO abia admisă-n UE, expectându-se scandaloase reacţii naţionaliste talibane, care să mărească gratuit valul publicitar pentru 3O măcar în anul editorial 2007-2008, confirmându-se însă numai discursul autopromoţional centrat pe calificativul „ilizibil“, nimeni neajungând la p. **420** din O3 din cauza excesului de sare, zahăr şi grăsimi şi a sentimentului românesc al neisprăvirii.

Totuşi, să se identifice atunci, numai în comercialul O3, minimum 200 de atacuri la valorile „româneşti“, clasificându-le totodată din punctul de vedere al naţional-comuniştilor nostalgici şi bănuitori în: suportabile, greu suportabile şi insuportabile, însumându-se cât cred ei că s-a plătit de către agenturi şi alocându-se copiilor instituţionalizaţi, sub formă de vechi automobile Lada.

* *Exerciţiu de contestare*. Scrieţi un eseu despre O2, explicând de ce dintre toate minunăţiile de la Bucureşti, nu frumoasă de pica Prinţesa Marie Alexandra Victoria s-au găsit de interes literar, ci doar scopiţii muscali, luaţi ca marfă exotică, picantă, amară fiind jignirea ca şi cum ai relata pe CNN despre Roma în anul Centenarului Eliade 2007 filmând doar şatrele Românilor de pe Tibru, dar nu absurdă de-o fi vorba de vreo polemică subtilă cu distihul presupus xenofob fără motiv *De la Nistru pân' la mare/ Vin muscalii de-a călare*.

* *Exerciţiu antologic neorollerist*. Să se întocmească o cercetare antologică de metodologie occidentală, exploatând într-o bibliotecă judeţeană 7 colecţii de

periodice, cum ar fi *22*, *România literară*, *Dilema* şi *Observatorul Cultural*, plus *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul*, iar dacă e vreuna incompletă, substituind cu *Sfera Politicii*, tema florilegiului fiind să se demonstreze prin citate că megaintelectualii români şi ciracii lor au cunoaşterea Istoriei Naţionale bazată pe autorii occidentali recenţi şi pe anecdotica memorialistică superficială, ca a lui Argetoianu sau Cocea sau Popescu-Puţuri, nu pe frecventarea marilor istorici Regali, dincolo de atitudinile de dispreţ pentru România Regală de dinainte de cea fundată de Vîşinski la 6 martie 1945 remarcându-se din păcate şi completarea unor informaţii lacunare pe baza manualului Roller.

* *Exerciţiu nocturn pentru diarişti*. În somnul paradoxal, când anumite popoare sunt absorbite în vidanja globalizării, penisul ne e **întotdeauna** erect, indiferent de conţinutul visului, cum se spune în *Orbitor*?

* *Alt exerciţiu nocturn*. Estimând că viaţa noastră spirituală reprezintă doar o ampulă fragilă de un volum abia cât o milionime din conştiinţa fotbalistică de balon perfect rotund mediată televizionar a naţiei, să se mediteze statistic la ipoteza de lucru metafizic în sine şi pentru sine, care străbate ca un fir roşu rigorismul ascetic New Age din epopeea metatextual-parodică *Orbitor*, cum că „pătrunzând în femeia pe care-o iubeşti, ratezi de fapt Marea Pătrundere".

* *Visul chimeric (subteranele poeziei Eminesciene)* („Chimerical Dream - The undergrounds of Eminescu's poetry"), Litera, 1992. Să se studieze conotaţiile titlului, în context ceauşisto-terorist cu celebrele canale, pe când toţi analiştii dezlegau scenarii şi dedesubturi, precum şi intertextual recitind *Eroi şi morminte* de acelaşi Ernesto Sábato, a cărui parodiere perpetuu reiterată dă cheia de apocalips exterminator pentru O3. Să se demonstreze originalitatea percepţiei telurice de cârtiţă sau bursuc sau guzgan a titanului şi geniului, adică Poetul Naţional, abordat de regulă uranic sau neptunic de marii noştri critici.

Pornind de la direcţia de cercetare indicată de George Călinescu, anume că magia poeziei lui Eminescu trebuie căutată „în adâncurile subconştiinţei lui", să se studieze dacă nu cumva intenţia lui Mircea a fost să argumenteze rezultatul negativ al demersului, cam tot aşa cum cosmonauţii CCCP au cotrobăit în cosmos după Dumnezeu şi nu l-au găbjit.

* *Temă pentru vacanţa ortodoxă de Paşti*. Să se caute un referat despre simplitatea tehnologiei clonării şi un altul despre banalitatea de a multiplica spermatozoizi. Să se determine care romantic, Leopardi, Novalis, Eminescu, Feuerbach sau Engels şi-a notat aberaţia hegeliană că „emisferele cerebrale şi testiculele sau ovarele sunt aceleaşi organe, pe care polarizarea opusă le-a-mpins spre o funcţionalitate opusă şi le-a silit să se diversifice morfologic". În fine, să se investigheze dacă nu cumva a compara creierul cu testiculele sau ovarele e ca şi cum ai pune pe acelaşi plan de complexitate şi cost microprocesorul şi floapa.

* *Exerciţiu de documentare*. Sunt într-adevăr glandele mamare, la femeia de casă mirosind a tocană, ca şi glandele lacrimale, modificări ale pielii datorate aceluiaşi hormon, care te împiedică să percepi că pătrunzând în femeia pe care-o iubeşti, ratezi de fapt Marea Pătrundere într-un univers cu 11 dimensiuni apostolice?

* De lămurit dacă *discursul autopromoțional* cam liric al lui Mircea Cărtărescu despre gameți şi actul de lectură în doi, seara pe ilizibil, ghicind cititorul în text ca-n nori, cireşe, mame, omizi şi pietre – menționând că **un idiot** îți poate transforma un text de geniu într-un shakespearian despre istoria orală monolog de idiot – nu se referă cumva la lecturile pe furiş ale consilierului Cristian Preda din gânditorul politic, *tot antiliberal* ca Fluturele amiral al postromânismului, Mihai Eminescu, presupunându-se o rivalitate tipic Intelectuală între cei doi celebri antiEminescieni simpatizanți ai preşedintelui Băsescu, care totuşi l-a desemnat pe amicul Volodea Tismăneanu, ca pe-un Bellagio dulce să coordoneze condamnarea bolşevismului, comparându-se totodată impresia acestui senator Evenimentul zilei că *O3 e chiar procesul comunismului* cu afirmația din cartea *Echipa de sacrificiu* prin care guvernul Petre Roman – Andrei Pleşu din 1991 zice că obsedantul proces a fost deja opțiunea academicianului Tudorel Postolache pentru economia de piață.

* O teză de doctorat ar merita şi **exegeza infantilă** a operei Celui mai bine vândut scriitor român, realizată de puzderia de referate de pe web. De regulă, se cam face acolo rezumatul unor mici întâmplări recenzate cu greu din textul cărtărescian cel sărac în invenție epică. Dar n-am întâlnit la previzibilii critici optzecişti expirați ironie mai fină şi subtilități teribile de genul:

Textul literar „Florin scrie un roman“ îl are ca autor pe Mircea Cărtărescu, un valoros scriitor contemporan. Remarcând structura acestui text, bazată pe inserție, secvențele înlănțuindu-se logic, în succesiunea lor putem considera fără teama de a greşi, că este o operă de valoare, pe bună dreptate inclusă în manualul nostru.

Florin scrie un roman fiind o drăcie didactică foarte sugestivă pentru a-l învăța pe elev să fie atent mai degrabă la jongleriile naratologice ale autorului decât la *lumea generată de carte* şi la *cantitatea de adevăr uman* conținută de aceasta, supărător mai mare la Marin Preda decât la oricare dintre postmoderniști, inclusiv Patapievici, din care nu a-i ce conspecta, spre deosebire de filozoful conversațional Petre Țuțea.

De notat totodată că acest material didactic cărtărescian, *Florin scrie un roman*, foloseşte numai proprietarului, în scop autopublicitar în context canonizant încă din pubertatea clientului, deoarece demontarea cinic textualistă, până la proteză, a lecturii la începători produce doar greață, <u>e de-a dreptul o dezvățare de a citi şi rumega</u>.

Faptul că un referat reduce aprecierea operei la inventarul acestor trucuri ne îngrijorează pentru că explică de ce nu se mai citeşte nimic: *Prin toate aceste tehnici narative şi aspecte postmoderniste, nuvela „REM“ constituie o adevărată capodoperă a Literaturii Româneşti, înscriindu-se în universalitate.*

Iacă dar, că după ce ni l-a răpit pe Eminescu adică farmecul sfânt, dându-ne în schimb vreun papuc de curtezană sau vreun dvd porno, Lepidoptera postromânismului nu se potoleşte, deşi vituperată din ce în ce mai mult şi de mai mulți, ci e dispusă să ne lase şi bibliotecile orfane indiferent câte acțiuni ar desfăşura bibliotecarele, mai rău plătite şi decât profesoarele, în sânul tineretului.

* <u>Temă</u>. Ieşind din sfera de atracție a grupului de la Păltiniş, trebuie să aspiri din când în când spre Shahasrara şi să speli multe scutece şi sfinctere de homosap ca să poți aprecia, chiar dacă te apucă greața şi voma, asemenea versete mai degrabă aritmetice a regulă de trei simplă decât lirice:

Pentru că mintea mea limpezită brusc şi perversă îmi spune continuu că asta şi sunt, că sunt cu adevărat un oxiur şi că lumea e cu adevărat un anus scârbos şi că n-o să ştiu niciodată cum e adevăratul univers, adevărata conştiință, adevărata lumină, față de care ce e aici e o cloacă.

Dar nu faci decât să zâmbeşti cu anusul, vorba lui Cezar Ivănescu, când te gândeşti studenţeşte la uşă că e interzis să interzici. Cu alte cuvinte, depinde prin care orificiu te uiţi la priveliştea corupţiei şi a ticăloşiei Intelectuale, numai iniţiaţii ca Herman sughiţând, sugând şi sorbind sământă de înger prin ochiul pineal de sub tatuajul ţestos, inaugurând Epoca Mooye în plină Epocă Cea.

* *Temă de speech*. Să se explice colegilor imaginari, parlamentari sau academicieni, de ce anume, că s-ar fi chemat *Despre torţionari*, *Securistul recent* sau *Moartea-şi citeşte dosarul*, ceea ce aşteptam noi Golanii de la dnii Pleşu, Patapievici şi Mircea Dinescu, era să ne dea un bestseller, un *Tratat despre Securitate,* cu detalii privind metodele ei, crimele ei, plus o amară meditaţie, în milionimea din conştiinţa naţională care este cartea, privind partea de vină pe care o împart şefii de promoţie cu megaintelectualii pentru decalajul Român faţă de Occident în ce priveşte Luminarea Poporului sau Emanciparea Cadrelor Didactice.

* Cât o fi contribuit asasinarea în 5 martie 1998 a Mitului Eminescian la înscăunarea lui Mircea Cărtărescu, nici zece ani mai târziu, pe poziţia publicitară de cel mai important, ba chiar *singurul* viabil scriitor român, candidatul Nobel cel mai bine plasat? Merită un doctorat în sociologie investigaţia asta.

* *Să se spună* ce sunt articolele *plătite* şi să se dea 256 exemple de editoriale care nu exprimă în presa noastră pluralistă nici publicul, nici autorul, nici natura capitalului român sau străin.

* *Exerciţiu de contestare*. După bâjbâielile ratării re-scrierii Apocalipsei, de comparat pe *YouTube* inexpresivul şi controlatul Cărtărescu, veşnic tânărul care place, cu adevăraţii trăitori de viaţă spirituală, cu Nichita, Ţuţea, Cioran, Eliade, Ionescu, Blaga şi chiar imaginarul Eminescu, scriindu-se un eseu despre superficialitatea postmodernă şi tehnologiile textuale.

* <u>Temă.</u> Pornind de la sentinţa unui amic al teologului Dan Ciachir, cum că „totul este căcat în afară de pişat“, să se examineze dialogul intertextual al oxiurului de mai sus cu lichidele contemplate de pe fecala de mai jos, subliniindu-se trei virtuţi ale retoricii excremenţiale în mediatizarea internaţională a postromânismului:

„Privit la raze X, trupul poporului Român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării. Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat romanii pe daci în formula hibridă străromânească, ne-au luat la urină slavii: se cheamă că ne-am plămădit din această clisă, daco-romano-slavi; mă rog. Apoi ne-au urinat la gard turcii: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră consta în a ridica mereu gura zvântată, iar ei reîncepeau: ne zvântam gura la Călugăreni, ne-o umpleau iar la Războieni, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Apoi ne-au luat la urină ruşii, care timp de un secol si-au încrucişat jetul cu turcii, pe care, în cele din urmă, având o băşică a udului mai mare (de, beţiile...), i-au dovedit.“ (Horia-Roman Patapievici – *Politice*, 1996, p. 63)

* *Exerciţiu de contestare*. Prin chiar citatul de mai sus, să se facă agitaţie cu privire la <u>superioritatea patriotismului dlui Patapievici faţă de al dlui Cărtărescu</u>, având în vedere infamul capitol *Revoluţia română, o fată de zece metri înălţime* din O3, p. 225, care probabil va fi cenzurat de către Humanitas, de ICR sau de scriitorul

însuşi în noile ediții, unde cortegiul istoric al înapoierii noastre nu aminteşte nimic de opresorii cu inimă de pitbull şi cap de câine, de imperiile care ne-au supt atâtea secole pibul şi ne-au ținut deliberat în întuneric, practicând o deznaționalizare atroce.

De aceea, să se argumenteze necesitatea de a se sprijini dl Patapievici în funcția de director ICR câtă vreme nu cunoaştem nici mutra, nici calitățile uzurpatorului Lăturiş care-l va înlocui, cu toate că antiEminescianul filozof recent instigă la unele bănuieli prin privilegierea opresorilor din Europa Centrală, neamintindu-se nimic de auriul pişat habsburgic şi mai ales de comportamentul bestial al horthyştilor la ocuparea Ardealului cu sprijinul lui Hitler şi al lui Stalin – din necesitatea de a-i proteja via Berlin pe frații noştri căzuți în cea mai neagră robie, bătuți şi tratați ca vitele, fiind nevoiți noi a ne intensifica la Răsărit politica de Cruciadă Antibolşevică.

* *Temă excremențială*. Să se argumenteze într-un discurs pe bază de lexic urban bucureştean tipic că publicul țintă de bază al Autoelitei este cel occidental, cu iluziile lui de necunoscător al Gulagului ci doar al Holocaustului, exploatându-se informativ marea performanță a lui Mircea Cărtărescu de a explica, cam ca din perspectiva vremilor lui Brucan de la *Scânteia*, eşecul marxismului la noi nu prin întemeierea pe ocupația sovietică marxistă, ci prin deviația românului Ceauşescu spre… legionarism, adică spre acel naționalism sprijinit de poporul încă iubitor de Țară, capabil chiar de sacrificii pentru unitatea sau independența ei: „… o altă voce, pe care comuniştii se obişnuiseră să o asocieze pân-atunci mai curând legionarilor şi slugoilor vechii orânduiri: proslăvirea eroilor neamului, a voievozilor din trecut, a scriitorilor clasici, pân-atunci uitați sau puşi la index…“

* *Temă paradisiacă*. Să se scrie un eseu aprofundat despre Ester, soția colonelului securist Ion Stănilă, activista cea roşcată de la Universitate, îndrăgostită de Nichi şi pistruiată până-n labii, fără nici un dubiu cea mai simpatică femeie cât de cât futeşă din Literatura Română postbelică, analogându-se destinul ei ficționar cu al Şeherazadei, autoarea din o mie şi una de nopți despre care adevărata critică, postmodernă, nu a determinat încă esențialul, nopțile când avea menstruație, ca şi în Istorie **plauzibilitatea** nefiind satisfăcută decât de ipoteza unui ciclu neregulat. Să se comenteze particularitatea Esterei Hirsch-Stănilă de a produce, de a enunța text, de a genera scenarii erotice exotice mai bine documentate decât ale lui Mircea despre Revoluție, jocuri de rol de o inventivitate adesea blasfematorie inegalabilă, înălțate la zenitul creativității. Să se sublinieze aici geniul ei simulant, adică înaripat orbitor prin macularea a câte ceva sfânt, iar la analiza din perspectiva simbolică să se examineze pe bază de suprainterpretare dacă nu cumva Scriitorul a descris fără să vrea tocmai modul în care Securistul, Cenzorul sau Stăpânul cel Nou fute însăşi Literatura Română, iar aceasta abia aşteaptă, într-un delir foarte productiv, să i-o tragă din toate pozițiile.

* *Temă postunionistă*. Să se comenteze într-un eseu de cel mult 20 de rânduri propoziția de ma jos:

Refuzând net să ia Basarabia cea oferită ca pe tavă de inimoşii unionişti din stânga Prutului, România Epocii Mooye merită pe deplin să piarză şi Ardealul, să se descompună ca uitata Iugoslavie.

Să se demonstreze apoi, în spirit pozitivist, că la Judecata de Apoi de la Casa Poporului, nici nu poate fi adusă de mascați, în carne obscenă, creier şi oase „România“, care e un concept moale, ci doară numai nişte concepte tari, lesne

măsurabile prin numărătoarea la urcarea în bou-vagon, cum ar fi expresiunea „clasa politică în cârdăşie cu clasa intelectuală a formatorilor de opinie”.

* *Temă distractivă*. Având în vedere că mai există CIA şi un fel de KGB şi Mossadul şi serviciile vecinilor sau ale altora, precum şi incontrolabile nenumărate structuri de informații şi manipulare private, şi că avem mulți profesionişti pensionari, să se întocmească într-o bibliotecă municipală, Bibliografia generală a materialelor **care par *plătite***, strecurate în paginile presei noastre culturale cotidiene sau hebdomadare, de la materialul dubios şi culinar *despre terorişti* cu virtuți extraterestre al *României literare* de imediat după desființarea pedepsei cu moartea, până la Gaudeamusul 2007.

* *Exercițiu de contestare*. Să se demonstreze că în anul de jale 1998, lichidarea cultului Poetului Național Mihai Eminescu s-a compensat, ca erotism îndrăgostit, pentru Autoelită, cu placheta Floarei Țuțuianu *Libresse oblige*, al cărei efect intertextual de cravaşare lungă, este fulguranta iactanță a geniului înaripat şi aproape obligat de a-şi **înnobila** prin origini polono-evreieşti princiare şi Mircişor pe tăticul mic nomenclaturist, bănățeanul Costel Goangă.

* Desigur, Mircea simte că e neconvingător, că niciodată nu va putea combate iubirea de Țară a Românului, stima lui pentru voievozi şi scriitorii clasici, se enervează şi atunci abandonează demonstrația, mulțumindu-se, ca un fotbalist după ratare, sau ca la nunți după episodul pirotehnic, cu a asocia obscenități cretine Ceauşeştilor, că Ea îşi acoperea textual pizda – un cuvânt foarte urât de origine ori cumană, ori bulgară – cu poşeta sau la p. 276 că „… în locul organului care-a dus faima ciobanilor noştri pe toate meridianele lumii («Este pula ciobănească tipul pulii Româneşti», recită Dumnezeu, cu patos, începutul singurei noastre epopei naționale terminate vreodată), Tovarăşul a indicat, drept organ central al doctrinei sale, limba.“

Temă: Scrieți un eseu pe tema consimțământului informat, bazându-vă pe înnoirea cărtăresciană a lexicului lasciv într-un univers inflaționar guvernat de principiul antropic.

* *Exercițiu de contestare*. Să se consulte la *Institutul Goethe* nişte cărți cât cea mai mare Enciclopedie a României, întocmite unde există Infrastructură Intelectuală, din ce-a făcut stăpânul lui Eckermann zi de zi, de la naştere până la nemurire.

Să se întocmească începând încă de pe acum, o cronologie similară pentru Fluturele postmodernismului românesc, utilă şi străinilor după înnobelarea lui.

Dar cei mai câştigați vor fi veleitarii, când ar constata cam cât timp şi pe unde şi cu ce finanțare trebuie să umbli departe de Țară, ca să scrii trilogii cu securişti de omenie şi cu activişti care au crezut în Marx.

* *Exercițiu publicitar*. Să se demonstreze că epopeea metatextual-parodică *Orbitor* este cel mai bun roman din literatura română a ultimelor cinci decenii, reliefându-se că e construit din fractali, adică din superbe forme geometrice infinit autosimilare, pe scheletul refacerii cuplului uterin Mircea – Victor în postistorie, din perspectiva unei antropologii de natură cuantică.

* Cine nu observă că țara nu e plină de moschei, nici de izbe, măcar să citească şi să constate la călătorul prin *Bukarest und Stambul*, germanul Richard Kunisch, cel cu faimoasa legendă a Luceafărului, adică a Fetei din grădina cu fluturi levitând într-o

spermă de aur, mirarea acestui zeiss obiectiv de *câte reguli au impus Românii turcilor, ținându-i pe păgâni cu moschei cu tot dincolo de Dunăre* chiar şi în conurbația Giurgiu-Russe, ceea ce şi explică de ce au migrat Badislavii mă-sii lui Mircişor din robia balcanică otomană din Munții Rodopi *spre slobozenia subcarpatică* datorată eficienței când cu sabia, când cu țeapa, când cu şpaga, a voievozilor Neamului Românesc, nobila Doamnă Chiajna plătind adesea bani grei turcilor pentru eliberarea unor astfel de harnici creştini şi horticultori.

Şi a se observa cu legitimă mândrie patriotică performanța rezistenței Româneşti că Partidul Muncitoresc Român sub Dej *a fost constrâns să aplice* ***programul politic din 1956*** *al studențimii şi tineretului generației Nicolae Labiş,* întâiul poet postmodern Român, efectuând reforma curriculară cu diminuarea ponderii limbii şi istoriei ruse, ridicând cenzura asupra clasicilor Literaturii Române, reducând cotele în agricultură şi forțând pe Hruşciov să accepte retragerea Armatei Roşii de ocupație, nu puțin contribuind şi respectul pe care eroii Războiului Sfânt i l-au inspirat lui Stalin însuşi pe teren propriu, când s-a pomenit cu Armata Regală Română defilând la Odessa, la Ialta, în Caucaz şi pe străzile Stalingradului, respect căruia datorăm mai ales restituirea Ardealului!

* *Temă de documentare la Biblioteca Națională*. Caută cărți document, cum ar fi Miodrag Milin – *Timişoara 15-21 decembrie '89*, Întreprinderea Poligrafică Banat 1990; Costel Balint – *1989. Timişoara în decembrie*, Editura Helicon 1992; Nicolae Durac – *Neliniştea generalilor*, Editura M.P.S. 1991; Marius Mioc – *Revoluția din Timişoara aşa cum a fost,* Editura Brumar 1997; Titus Suciu – *Reportaj cu sufletul la gură*, Editura Facla 1990, precum şi cartea perenă a Marianei Conovici, *E un început în tot sfârşitul*, Editura Casa Radio, cuprinzând secvențe din fluxul mediatic al acelor zile uitate, evenimentul editorial al anului antiEminescian 1998.

Fie prin extragerea posibilelor cronologii oră cu oră, fie prin *imaginea* despre Revoluția Împuşcată înfiripată la sfârşitul lecturii, fie prin simplă contemplație şi intuiție sensibilă, să se evalueze dimensiunea inovației cărtăresciene şi rolul ei în <u>abaterea</u> reconstrucției postmoderniste imena **Revoluția Fututǎ** de la ceea ce ar fi putut să fie realul configurat de aceste mărturii – SINGURA REVOLUȚIE DIN EST!

Să se demonstreze apoi că realul artistic poate fi mai semnificativ pentru agentul literar străin decât realul istoric şi să se scrie o replică de blog dacă ne mai învață Literatura ceva!

* *Temă pentru cartier*. Apreciind superlativ O3 şi estimând că <u>viața noastră literară reprezintă sub o milionime din viața intermediată televizionar sau nu a nației</u>, să se verifice pe un eşantion de prieteni şi cunoscuți reprezentativ dacă nu cumva 90% din cititorii obişnuiți, respectiv 95% din profesionişti, nu trec în O3 de pagina 42 *în lectură continuă* şi nu citesc pe sărite, adică *randomizat*, nici 24 pagini.

Să se evalueze apoi expectanța paradoxului român ca **Trilogia obligatorie** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu* să ajungă a fi <u>mai citită</u> cu timpul decât TO, confirmându-se ipoteza de lucru inițială a pălăvrăgelii, acasă, la serviciu, la club şi la tembelizor, numai despre cărți necitite efectiv, din moment ce nimeni nu ajunge la infama pagină 420.

* *Exercițiu de documentare*. Să se caute într-o Bibliotecă județeană colecția *Adevărul* pe 1990, unde povesteşte Cristian Tudor Popescu din familie de la el cum la o ceartă a stricat tata radioul şi apoi l-a reparat, comparându-se cu scenele tensionate din familia celuilalt mare prozator postmodern, Mircea Cărtărescu.

Să se verifice totodată în ce măsură scriitorii care mai publică în fosta *Scânteie* au înțeles că sarcina lor nu e să facă politică, ba nici măcar să arbitreze civic ca cei din revista **22** a GDS, misia lor fiind culturală, cum ar fi convenit şi tandemului Iliescu-Brucan.

Dar tinerii optzecişti doimaişti şi amatori de cinematecă din colecția simultană *Contrapunct* pe 1990 sunt ei de acord? Ce are fiecare în cap? Care este poziția lor?

Temă cu grad sporit de dificultate. Să se investigheze folosind istrumentarul sociologic clasic din tăvițe renale influența benefică asupra moralul clasei noastre politice pluraliste a editorialelor cărtăresciene, primele cetite vinerea de baronii cu apucături masochiste.

* Temă. Să se obțină o sponsorizare de la Stăpânul cel Nou intern sau extern şi să se realizeze o investigație bibliografică de calibrul unui masterat, numărându-se câte pagini de carte, plus echivalentul lor prin ziare, s-au dedicat derapajului legionar şi câte colaboraționismului bolşevic, de la 22 decembrie 1989 până la 11 iulie 2007, la lansarea O3 la Kretzulescu. Să se tragă apoi unele concluzii privind oportunitatea şi seriozitatea demersului, punându-se în paranteză influența factorului financiar asupra fenomenologiei spiritului şi evitându-se considerații subiective de genul câte cărți inteligente. Să se compare statistica finală cu estimarea începuturilor, câte antilegionare, câte antibolşevice.

* Temă. Conectați într-un comentariu praxiologic atmosfera ca de înmormântare din casa părinților Naratorului, extrapolând acest realism-scepticism din 22 decembrie 1989 televizat spre succesul garantat al carierei *afară*, bazate pe salvarea nu colectivă ci individuală doar numai decât a megaintelectualilor noştri.

Argumentați deontologic, dacă vă dă cardul, inițiativa scriitorului şi autorului Mircea Cărtărescu de a emite direct sau indirect judecăți de valoare despre istoria Neamului Românesc, inclusiv despre Marea Revoluție din Decembrie 1989, pe ce bazându-se? Pe concepția sa filozofică solipsistă, reieşită din plăcerea solitară de a declara despre sfântul televizor că „nu sunt obişnuit să privesc în acest acvariu, căci lumea are ca graniță pielea mea şi nimeni nu-mi poate spune ceva nou.“ (O3, 252)!

* Îndulciți următoarea imprecație: *Ci numai cine va rămânea frate codrului Românesc, lângă Beethoven, Michelangelo, Eminescu şi Christ să mai poată fi credincios sieşi, mai crezând în poezie, în sanctus, în lacrimi ale dragostei curate, în a te jertfi democratic pentru Țară, în a avea milă de populație, luminând-o, şi în a gândi şi ceva de spus nu numai de scris, de omagiat şi de vândut*.

***** *Exercițiu***.** Să se abordeze ficțional, folosindu-se pervaziv de şapte ori vorba „inebranlabil“, imprudența unui Intelectual văzut de popor ca un laş sub ceauşism şi sub iliescianismul pre-european de a scrie cu ironie de **„**nobilul nucleu de disidenți şi opozanți ai regimului“ (O3, 424).

* *Exercițiu***.** Cu ocazia Revoluției, unul din crainicii TV şi-a făcut *mea culpa*, fie şi formal, înainte de a tranzita la promovarea fesenismului, dar gestul a fost supra-mediatizat, nu l-a uitat nimeni.

Nu cunoaştem ceva similar din partea Intelectualității, recunoaşterea vinovăției de a nu sluji în Epocile Dej şi Cea clasa muncitoare, poporul, ci puterea!

Să se investigheze literar dacă nu cumva tocmai această *felix culpa* favorizează ruşinea că în Epoca Moo se practică nepedepsită la noi atât de zgomotos macularea voievozilor, a Poetului Național, a cărturarilor exilului.

* Temă. Având în vedere că există popoare pe cale de dispariție a căror clasă politică în complicitate cu aia Intelectuală taie din pib bugete infinitezimale pentru Luminarea Poporului şi nu excludem nici ca fundații particulare sau diferite agenturi să bage preponderent mai mult, să se proiecteze un experiment imaginar prin care să se poată decide în dilema dacă un megaintelectual s-ar preta să pună botul să se exprime *într-un anumit fel* comandat de stăpân, respectiv dacă e posibil ca să se traseze de către nişte particulari străini, unei mari națiuni, însele direcțiile culturale pe termen lung la ce să se gândească toți care mai publică ce scriu.

* *Exercițiu de recunoştință*. Citiți pe roluri şi ascultați cum sună nepocit postmodernist, **un text normal, corect româneşte,** extras din *Mărturiile asupra unui veac zbuciumat*, lăsate nouă, deşi nu le meritam, de profesorul psiholog cu ani buni în prietenoasa Americă şi 16 în Romlag, Nicolae Mărgineanu:

– *Sunt suflet din sufletul Neamului meu,* a spus Coşbuc. Şi la fel, desigur, sunt şi Rebreanu şi Blaga. Cu atât mai mult Eminescu. Cu toții însă, Eminescu şi Blaga în special, exprimă şi sufletul Europei şi al Epocii lor. Fără raportarea la Lume şi Timp, viața şi opera lor nu pot fi înțelese.

– Istoria Neamului nu au făcut-o totuşi lichelele, ce au servit toate regimurile politice impuse de puterile străine imperialiste, care-şi deschideau în acest mod calea pentru a ocupa în cele din urmă țara. Ci au creat-o Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul care i-au apărat cu îndârjire – şi nu cu oportunism – hotarele. Au scris-o apoi Horea, Tudor Vladimirescu, Avram Iancu, Simion Bărnuțiu, Nicolae Bălcescu şi alți viteji şi demni ai Neamului care s-au sacrificat pentru el, ca şi Meşterul Manole pentru ridicarea Mănăstirii de la Argeş. Pilda lor au urmat-o sutele de mii de soldați care au luptat şi au căzut pe câmpul de onoare pentru întregirea şi reîntregirea hotarelor în primul şi al doilea război mondial. Fapta lor a fost urmată şi de aproape un sfert de milion de alți fii ai Neamului, care au înfruntat ocupația stalinistă ajungând în lagăre şi în închisori şi murind o bună parte din ei din cauza ororilor lor, fie în timpul detenţiunii, fie la scurtă vreme după terminarea iadului ei.
De aceea istoria va reține numai jertfa lor în slujba Neamului, nu şi oportunismul celor care au dezertat de la această datorie.

– Mai întâi, în timpul deținerii trebuia să fii atât de ocupat, încât să nu mai ai vreme ca să te gândeşti că eşti la închisoare, iar dacă în cele din urmă, vrând nevrând, ajungeai şi la conştiința acestui gând, atunci trebuia să crezi că în două săptămâni cel mult te aşteaptă libertatea. Drept condiție prealabilă, era însă conştiința curată, că ți-ai făcut datoria şi nu ți-ai bătut joc de Neam, de oameni şi de tine.

* *Temă.* Să se studieze psihanalitic şi retoric pe text, la structurile de adâncime, unde spațiul şi timpul se confundă hermeneutic într-o zarcă interpretabilă ca fiind Purgatoriul, dacă în cazurile megaintelectualilor Patapievici şi Cărtărescu rolurile nu sunt cumva inversate. Adică Patapievici, romancier nepublicat, lansează sintagme inubliabile şi impardonabile, măiestrite argheziano-barbugist, cum ar fi „cadavrul din debara" sau „radiografia plaiului mioritic este ca al fecalei", pe când Ultimul mare prozator postmodern euroatlantic e imbatabil în țesătura de enunțuri ştiințifice, care ne

face pe toți din nişte critici simpli glosatori, cum ar fi „totul pe-un fir de praf în mişcare browniană prin inconcevabilul univers“.

Demersul e cu atât mai promițător cu cât s-a spus pe la tembeliziuni că, înainte de a-şi descoperi vocațiile filozofice, domnii Liiceanu şi Pleşu ar fi fost buni de dat la Teatru, mai ales ultimul fiind supradotat ca recitator Eminescian, ceea ce ne face să visăm că nu e prea târziu, ca în regia antiEminescianului scenarist Răzvan Rădulescu, să ne rămână pentru Posteritate şi pentru când Neamul Românesc nu va mai fi, interpretarea canonică pentru *Căldură mare pe Sapienței*, cuplurile celebre de până acum nesatisfăcându-ne prea extraordinar, ca gândire sapiențială îndeosebi despre cum se pune cruce.

* *Temă*. Să se demonstreze că <u>Literatura Română este nefuncţională</u> pornind de la studiul de caz că ce s-a întâmpla – nimic! – dacă nici o editură n-ar mai publica vreme de trei ani autori români şi mini-librăriile noastre s-ar umple cu carte importată, eventual tradusă.

* *Exercițiu pentru demagogul tânăr*. Să se scrie un referat în care să se demonstreze că Autoelitei, apropo de kkt, fecală şi demitizări, nu de norodul căruia-i suge pibul trebuie să-i fie ruşine ci de întunericul în care l-a ținut aproape 4 cincinale, cât profețise Brucan.

* *Exercițiu de contestare*. Imitând notația morală a dlui Pleşu, supradocumentarea de brand Patapievici şi discursul de boier serios al lui Mircea Dinescu, să se conceapă şi să se expulzeze 30-35 de pagini dintr-o carte virtuală, de preferință audiobook, intitulată în spiritul nu neapărat optzecisto-sexualist al Şcolii de la Târgovişte: *Ce fațetă a icosaedrului Securității am contemplat noi din colegiul CNSAS*.

* *Temă*. Să se citească pe roluri, cu intonație textele de mai jos de pe forumul *Observatorului Cultural* din 13 septembrie 2007.

MIHAI: În presa culturală trebuie să înceteze laudele deşănțate şi pupincurismele. Mircea Cărtărescu e un autor care a ratat, a gafat, a vulgarizat, a folclorizat şi a uitat să scrie normal. „Aripa dreapta“ e cel mai mare eşec al lui Cărtărescu. Autorul abia mai poate să scrie editoriale - altceva nu ştie - şi acelea foarte, foarte slabe, pe linia pro-Basescu, hotărâtă de Liiceanu pentru toți autorii Humanitas.
ALINA: Nu vă fie frică! Cărtărescu e genial, iar voi sunteți nişte frustrați. E genial! Sunteți contemporani cu cel mai mare prozator român al tuturor timpurilor şi voi stați ca blegii. Ruşine! Cărtărescu este un Mutu al literaturii române! Mândriți-vă cu el, faceți multe interviuri, invitați-l să scrie permanent în „Observator cultural“, comentați-i toate cărțile. Cine e Bianca Burța-Cernat pe lângă Cărtărescu? NICIODATĂ fătuca asta n-ar mai trebui să scrie în NICI o revistă; e un monument de răutate.
VASILE: E aberant ce scrii şi ar trebui să te culci. Băi, Alina, ce ți-a plăcut în „Aripa dreaptă“? Du-te la filmul lui Mungiu şi ai sa vezi acolo ce înseamnă viața şi moartea în timpul lui Ceauşescu. Mungiu e formidabil, Cărtărescu e plicticos şi urechist - el n-a trăit dramele de atunci, l-a ținut Manolescu in brațe până în 1989, iar acum îl ține pe genunchi, ca pe un copil retardat, Liiceanu. Amândoi se plâng de conspirații, dar cine sunt cei mai bogați intelectuali români? Cărtărescu şi Liiceanu! Pe prostia şi tăcerea noastră ei se îmbogățesc.

* *Sociologia familionului*. Fără a se defini Autoelita, dar ținând cont de realitatea structurală că viața noastră Intelectuală a rămas mult în urma cuceririi celei mai de preț occidental a celei politice – pluralismul – conservând ea, chiar dacă delimitându-se de *Codul eticii şi echității* bolşevic, monodiscursul unei autorități morale centralizate solar orbitor, să se investigheze într-o cercetare sociologică de masterat sau doctorat antropologia relațiilor de rudenie, culturale şi universitare, subliniindu-le eventual şi pe cele de prietenie sau de baştină, la nivelul tuturor megastructurilor noastre spirituale, mai ales cine a cărui Heidegger, Guénon sau Kierkegaard soție este şi, din ce în ce mai relevant statistic, transmiterea ereditară a unor privilegii instituționale prin care se suge pibul poporului.

* *Temă*. Despre Ester, soția colonelului securist Stănilă, activista cea roşcată de la Universitate îndrăgostită de Nichi, fără nici un dubiu cea mai simpatică femeie cât de cât futeşă din Literatura Română postbelică, să se investigheze dacă nu cumva îşi are o geneză interioară interesând biografia autorului ei. Cercetarea va avea în vedere coincidența că în excepționalul bestseller *De ce iubim femeile*, în povestirea „*... A lovely little jewish princess...*“ naratorul vine de la Auschwitz să chefuiască la Cracovia şi una dintre femeile din localul evreiesc îi aminteşte de o iubire de prin 1986, când a murit Noica, cu o fată superfemelă din Bucureşti, <u>pe care o chema tot Ester</u>, emigrată însă la Haifa şi doar auzită întâmplător la BBC relatând în Războiul din Golf când a trimis nişte rachete spre ea Saddam îngrozind CNN-ul cu măştile antigaz precum armele chimice ale generalului Chițac pe timişoreni şi bucureşteni.

Instructiv fiind aici, ca postmoderni care concepem literatura nu ca Eminescu drept vehicul pentru *ceva de spus* ci ca caserolă pentru un text de vândut, ca Dan Brown sau Paulo Coelho, cinismul cu care avatarul Lulu Căldărescu apasă pe clapele memoriei evenimentelor mediatice din mâna de crieri a gloatei, din aceeaşi caserolă estetică putându-se gusta şi marcarea sfârşitului postmodernismului la 11 septembrie 2001, ca o declarație de iubire pentru SUA, pentru cine biruit-au în Războiul Rece, inaugurând postistoria musulmano-chineză.

* *Temă*. Să se scrie o notă explicativă din care să rezulte de ce în O3 şi în 3O în general, predomină doar binomul gloată-Ceauşescu, pe când **viața de partid** atât de bine cunoscută de megaintelectuali, nu prea apare deloc, ce să mai ceri ceva despre monstruozitatea ei!

* *Temă*. Să se bage pe enginele de scotocire de la cele 7 periodice mai intelectuale – *22*, *România literară*, *Dilema*, *Observatorul Cultural*, *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul* –, wordul „Basarabia“ şi, dacă la unele nu se găseşte aproape mai deloc sau nesemnificativ statistic, după caz să se comenteze, evitându-se însă vorbele **mankurt** şi **autocenzură**. Mie, amu, la *Dilema* şi *Observator* îmi dă vid!

* Pentru faptul că Epoca Mooye şi-a serbat de curând majoratul, deci poate fi judecată şi uite că, din start, e limpede că ea nu poate justifica la capitolul Misia Culturală a Neamului Românesc de ce e o epocă de kkt insignifiant față de cei 22 de ani ai României Mari Regale, cine are a răspunde?

Cine are a taluza şi orna cu borduri peste borduri autostrada ce va lega Tiraspolul de sediul NATO de la Bruxelles?

Mister!

Poate că tocmai de aceea O3 se încheie cu căderea în sus, cu fuga elicopteristă, a produsului spiritual şi uman guruit de Omul Durerii, de Herman, pe când lansarea din 11 iulie 2007 se bazează pe astuția goebbelsiană că vă ofer pentru fiecare din dvs câte o carte, prin care vă veți descoperi propria personalitate tot aşa ca când scanați cu privirea afişe electorale gândind că medicul de familii n-are decât un singur pacient, pe dvs; e aici o jumătate de carte, cealaltă jumătate fiind în mintea dvs, eu mă spăl pe mâini cu apă de Pont pentru consecințele cuvântului scris, dacă ajungeți la pg. 420.

* *Muşcătura la un colț de cotitură şi oligopedagogia*. Să se investigheze într-o monografie best-seller în trei tomuri, exploatând într-o bibliotecă județeană 7 colecții de periodice, cum ar fi *22*, *România literară*, *Dilema* şi *Observatorul Cultural*, plus *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul*, iar dacă e vreuna incompletă, substituind cu *Sfera Politicii*, ipoteza postmodernă lichidatoristă că **la colțul de cotitură din 2 iunie 1997** când s-au cutremurat Tricolorul, ca un trident, de Tratatul de la Neptun de postaderare la Pactul Ribbentrop-Molotov, clasa politică şi Intelectuală din RO exprimându-şi, fără vreo lacrimă pervazivă, dezinteresul inconcevabil pentru Românii şi teritoriile de peste Prut, s-a produs istoriceşte o discontinuitate, o biluță de gaură neagră pentru Autoelită.

Pentru că aici s-au săvârşit ca *experimentum crucis* **Muşcătura** din idealul de Românie dodoloață, desfigurându-se pe vecie, reieşind astfel în evidență carențele muncii noastre civice lătrătoare în materie de umanism, deoarece se simte dureros şi paradoxul că în Epoca Mooye am ajuns de-de-de-de maidanezul sau câinele qua câine, e mai bine protejat dulăul în România decât omul, cu deosebire la Bucureşti!

I pak, pe muteşte, pe nedeclarate, Autoelita, atingându-şi obiectivele instituționale, adică stabilindu-se pretutindeni în teritoriu Intelectualul dominant, în loc să înceapă dânsa pe cinstite *Procedurile de declarare a falimentului* ei tehnic, s-a folosit de pozițiile de prestigiu câştigate mai degrabă în scop autopublicitar pentru nomenclaturiştii ei decât în scop de presiune asupra derapajelor cleptocrației, după ce rezistența de stradă s-a dus dracului, prin Legarea Diavolului poate pe o mie de ani, nefăcându-se, din egoism şi infatuare, nici Luminarea Poporului, nici Emanciparea Cadrelor Didactice din oligopedagogia mizeriei.

Şi a mai avut şi laşitatea de a nu anunța soldaților ei armistițiul, capitularea!

16. Corul promoterilor acoperă pe al exegeților, zâmbi Serenus Zeitblom

* *Tara noastră*. Iau în mână, sedus, o carte scoasă la ICR, în 2006. Pe coverul I, Floarea Țuțuianu, *Libresse oblige*, pare a din spate figura o doamnă încă nedezbrăcată penetrând nişte tuşe în culori fundamentale de drapel, iar pe coperta IV şi în *Precizare* la p. 6 ni se explică la derută titlul opusului ca fiind un joc de cuvinte între **Tzara** şi **Țară**!

Mărturisesc că Eu, exersat sub totalitarism la lectură printre rânduri, am *citit* inițial cu totul altfel enunțul **T(z)ara noastră** şi m-am distrat copios: **Țara noastră = Tara noastră** (**„tară“** = *defect fizic sau moral congenital, cusur, meteahnă, deficiență care atârnă greu*) şi nu mi-a dat prin gând absolut nici o asociațiune cum că această „transcriere hâtră“, hm, ar avea de a face prin ceva cu bicicleta papală sau cu dadaistul nostru de la Zurich! Ceea ce e de-a dreptul suspect, pentru că eram odihnit, beam apă şi abia mă întorsesem din oraşul lui Joyce şi al lui Soljenițîn, *ni gai ni triste*, iar problemele de bază ale României pot fi abordate aleatoriu cum o fi dadaistic doar de *megaintelectuali incompetenți*, care e o disonanță semantică semnificativă.

În schimb, formula Ruxandrei Cesereanu „a fi chirurgi prin cuvânt ai țării noastre“, prezentă pe copertă şi în *Precizare*, este remarcabilă, fecundantă, şi mă întreb dacă nu cumva Mircea însuşi, colaborator la volum alături de Angelo Mitchievici, Ştefan Borbély, Ioana Bot, Paul Cernat şi alți eminenți universitari publicişti, precum <u>a întrupat</u> găselnițele textualismului scornind Ştiutorii, tot astfel va fi inventat şi **chirurgul chirurg cu-două-mame** carele-n *Orbitor. Aripa dreaptă* chirurgind Eroul Necunoscut derulează patapievician cârnatul de excremente al Istoriei noastre de la Hamangia până-n prezent.

De notat că dl Cărtărescu participă la această cercetare a stereotipiilor prejudecăților doar exprimând un fel de solidaritate ca între chirurgi, republicând *Sentimentul românesc al isteriei* (Cf. *Baroane!*, Humanitas 2005), de fapt al *mitocăniei* în care supraviețuim, savuroasă fiind această re-scriere a lui Slavici antiunionistul:

- Nu-mi pare nici bine, nici rău că sunt român. Uneori regret că nu m-am născut elvețian, dar imediat îmi aduc aminte că aş fi putut să mă nasc ugandez.

* *Marea dilemă cu Elveția*, care-i numa' un parc de la o frontieră la alta, după două luni de şarm, de confort şi de sterilitate, fiind că <u>te vindecă până şi de scris</u>, ci nefiind nimică de făcut sau barim de reglat, ajungi de duci dorul satului nostru de pe deal şi de pe vale, şi în general al matricii stilistice bazate pe determinantul umor negru, precum şi pe sentimentul ugandez al neisprăvirii, sulemenit în fiecare dimineață după obiceiul oriental.

* Cărturar, Clarvăzător în Quasari, Cititor Unic spre care converge seria Ştiutorilor, lector insațiabil, un fel de Serenus Zeitblom fiind, eu am văzut întotdeauna

Capitala lui Mircea Ciobanul şi a Doamnei Chiajna prin prisma unui colorat municipiu borgesian cult, bazat pe biblioteci frecventate de un public cultivat şi divers: Biblioteca Centrală de Stat, Biblioteca Centrală Pedagogică, Biblioteca Parcului de Cultură şi Odihnă Cişmigiu, Biblioteca Pedagogică din Zalomit a cărei desfiinţare o cere acut oligopedagogia Epocii Mooye, bibliotecile în limbi străine în frunte cu Biblioteca ARLUS a Intercontinentalului, bibliotecile de cartier, Biblioteca Centrală Universitară care a ars fără ca O3 să se constituie într-o elegie pentru acest Giordano Bruno Român Regal, Biblioteca Facultăţii de Fizică, Biblioteca de carte veche profilată pe Cunoştinţe Ştiinţifice Energetice şi Nucleare din turnul CSEN cel cu model atomic planetar de la Măgurele, de la înălţimea paradisiacă a căruia Bucureştii se văd ca o fecală în formă de baltă, turn de fildeş şi carte veche la marginea Purgatoriului, unde-mi încrucişam, la fişierul cu scaun rotitor ergonomic al bibliotecarului borgesian, paşii melancolici cu ai unuia dintre cei mai avizaţi interpreţi ai postmodernităţii blocajelor noastre, Biblioteca Academiei RSR de pe Calea Victoriei, bibliotecile particulare ale amicilor şi ale prietenelor mele borgesiene şi altele, nemaivorbind de câte librării, care pe atunci erau ale noastre şi în demnitate ţinute la acelaşi rang cu alimentările, textilo-încălţămintele şi fero-metalele.

De fapt, primul meu contact cu postmodernismul într-o bibliotecă l-am avut înainte de întâlnirea din Militari a lui Mircea cu securista Irina ca să facă din motive literare pentru prima oară sex, demonstrând fatalitatea colaborării intime cu Securitatea ca pe o derivată a integralităţii condiţiei umane *readymade*.

Pe atunci, Biblioteca Municipală Metropolitană Mihail Sadoveanu din strada Nikos Beloianis avea la raft oarece carte străină deja, cum a fost şi cu a lui Kurt Vonnegut roş-albastra cartonată *Breakfast of Champions*, With Drawings By The Author, unde frunzărind randomizat am dat de o reprezentare sex-spirituală *This was where babies came from* foarte abstractă, dar care era o mostră de libertate de dincolo de Cortină.

Împrumutând-o acasă, m-am izbit întâia oară de *efectul de sinceritate*, închizând ochii dinaintea acestui text orbitor, antepostmodernist şi seducător, când am meditat până la revelaţie şi climax la următorul pasaj:

„The world average was five and seven-eighths inches long, and one and one-half inches in diameter when engorged with blood. Dwayne’s was seven inches long and two and one-eighth inches in diameter when engorged with blood.
Dwayne’s son Bunny had a penis that was exactly average. Kilgore Trout had a penis seven inches long, but only one and onequarter inches in diameter.
This was an inch:

IIIIIIIIII

Harry LeSabre, Dwayne’s sales manager, had a penis five inches long and two and one-eighth inches in diameter.

Cyprian Ukwende, the black physician from Nigeria, had a penis six and seven-eighths inches long and one and three-quarters inches in diameter.

Don Breedlove, the gas-conversion unit installer who raped Patty Keene, had a penis five and seven-eighths inches long and one and seven-eighths inches in diameter.“

Nu caracterizarea caracterelor prin aceste lungimi m-a impresionat profund cât – în fond logică – plierea textului ca un manşon asupra autorului devenit unul din actanții narațiunii, comportându-se ca un membru activ:

„My penis was three inches long and five inches in diameter. Its diameter was a world's record as far as I knew..."

Dintr-o dată textul observăm că are un derapaj, de la real către fabulos şi poate spre oniric şi halucinatoriu, solipsismul cărtărescian restrângându-se şi el la cât se întinde filozofic pielea.

Ştiam câte ceva despre puritanismul american opresiv şi am înțeles imediat că era prea devreme la 1973, când abia apărea Arhipelagul Gulag, să vorbeşti sexualist cititoarelor tale *despre propriul tău penis,* fie el şi deformat manierist, să îl descrii pe larg şi în lung, cu toate structurile sale, atât diacronic cât şi sincronic! Dar potențialitatea acestei figuri retorice m-a siderat, şi atunci, şi în ziulica de azi, când după o nedreaptă afundare a ei în subteranele inconştientului pedofil, mi-a revenit în conştiință, moşită de pătăraniile lui Mircişor, şi mi-am reamintit de ce literatură lipsită de griji îşi permit *alții*, <u>unde postmodernistul pică pe postindustrial nu pe preagricol</u>, iar Intelectualitatea obeză nu are de acordat asistență tehnică țărănimii şi clasei muncitoare contra burgheziei roşii nomenclaturiste, ceea ce mi-au confirmat şi prietenii mei de peste Atlantic.

* *Imaginea lui Eminescu la noi* a picat în noroiul stradal din cauza calității proaste a criticilor şi istoricilor literari, a filologiei şi filozofiei în general, a învățământului superior în *oligopedagogia* noastră lipsită de biblioteci occidentalizate la zi, <u>**postromânismul** fiind o înțelegere fetişistă a postmodernismului euroatlantic</u>, o autonimicire a valorilor istorice şi culturale, o mankurtizare excentrică şi gratuită din proprie inițiativă, necerută de vreun Stăpân, o criză identitară artificială şi ridicolă cum numai primii noştri activişti rurali scârbeau pe desantații cincizecişti de pe tancuri, atunci când înțelegeau ei, cetind *Scânteia* lui Brucan, să-şi demonstreze țipător, deci cu instinct autopublicitar, fidelitatea față de pahrtid, denunțându-şi morozovic părinții drept chiaburi care mai şi uneltesc ațâțând la un nou război.

<u>Nu avem în prezent nici o personalitate care să reprezinte măcar o câtime de 15% din clasicul Regal George Călinescu.</u> În plus, *promoterul* e mai important în Epoca Mooye decât *exegetul*, deoarece numai el şi *pamfletarul* pot spera a fi bine plătiți sau ospătați sau voiajați. De aceea, apariția unui Maiorescu azi, când se permite tembeliziunilor orice, şi a unei critici de direcție, orientând canonic literatura în interesul Neamului Românesc, n-ar conveni în primul rând scriitorilor înşişi, ale căror venituri ar fi mult mai mari dacă viața noastră spirituală ar fi dirijată dintr-o casă conspirativă care doar ce şi-a schimbat Stăpânul şi satelitul prin care comunică cu baza.

Proba preeminenței interesului autopublicitar după 2 iunie 1997 față de funcția civică, şi chiar față de funcția de ecarisaj Intelectual în oligopedagogia noastră a Autoelitei s-a văzut orbitor şi s-a consemnat de către observatorii culturali, peste zece ani, la sondajul final Zece Mari Români, când din incultură, aceşti bine plătiți universitari ai noştri n-au protestat nici unul când, la teveu, la maximă audiență, a fost înscenată muşcătura cu <u>internarea abuzivă la psihiatrie, din motive politice, a lui Eminescu</u>, şeful de promoție coordonator fiind expus oprobiului public ca călău al ocupantului habsburg. Cine? Care şef de catedră? Tocmai criticul **Titu Maiorescu** cel invocat de amatorii criteriului estetic!

* Dovadă pentru concluzia că în O3 avem un text de supus abordării ideologice este că cea mai bună interpretare este a bolşevictonului Vladimir Tismăneanu:

„Romanul surprinde exemplar iluziile celor care, precum tatăl personajului principal, au crezut cândva în demagogia socialist-egalitaristă a regimului, oameni care au îmbrățişat, cu pasiune romantică, miturile centrale ale sistemului: rolul conducător al partidului, sacrificiile necesare construcției utopiei unei societăți fără clase, şantierele tineretului, colectivismul şi solidaritatea ca valori inspiratoare ale unor mereu renăscute energii morale. (…)Nimeni nu a examinat cu mai multă acuratețe decât Mircea Cărtărescu mecanismele degradării Intelectualilor-lachei din România lui Ceauşescu, capacitatea acestora de a se înjosi până la totala aneantizare a coloanei vertebrale."(*Evenimentul zilei*, 18 iulie 2007)

Este evident că mai fiecare amator de beletristică postmodernă are un tătic care a avut iluzii, care A CREZUT, dar al lui Mircea a crezut rău de tot, feciorelnic!

<u>Limitele criticii cărtăresciene a bolşevismului sunt şi limitele criticii lui din Raportul Tismăneanu.</u>

Despărțirea capitalismului nostru de comunism seamănă cu despărțirea ceauşismului de obsedantul dejism.

* *Automankurtizarea*. Prietenia întoarsă de Volodea lui Mircea exclude la un excelent cunoscător al istoriei demolării bolşevismului obiecția: *dar antilichelele unde erau?* Care nu se va mai striga niciodată, în obnubilarea acum nubilă mankurt că de muşcătura din 1997 punându-se-n proțap alte interogații minim morale cum ar fi că ce e mai grav pentru mântuirea ta, să-i pupincureşti pe Ceauşeşti sau să-i demitizezi pe Eminescu şi pe Ştefan cel Mare, asigurând astfel pe neprietenii Unirii de dezinteresul Ribbentrop-Molotov al Intelectualilor noştri automankurtizați pentru tribulațiile basarabenilor cum că să revină la patria mumă, ajunsă maşteră prin violul bolşevic şi prin mankurtizarea Sapienței.

* *Măgării, şmenuri şi mişmaşuri.* <u>Postmodernismul poate fi de trei – trei trebuie să fie! – feluri: a) parodic sau doric b) textualist sau iconic şi c) ideologic sau beoțian</u>.

Ca umorist, Cărtărescu a reuşit în *Levantul* ridiculizarea momentului Bolintineanu de evoluție a lirismului Românesc, dând însă chix când a trecut la Eminescu, un damnat, un **ecorşeu**, pe care, ca şi pe Blecher, nici măcar nu-l poți mângâia, cum observa şi Nichita interzicându-ne să punem mâna, fiindcă „poetul ca şi soldatul nu are viață personală".

A trecut atunci Cel mai bine vândut scriitor român, nu de bunăvoie, la a parodia în proză traduceri din latino-americani şi nu fără uimire a constatat după O1 profitul publicitar că agenții literari îl pot prezenta ca înrudit cu aceşti consacrați, de nu şi cu Proust, Pynchon, Salinger, Sfântul Ioan al Crucii sau Sfântul Nifon, Episcopul Constanțianei şi al Bibliotecii din Alexandria! N-avea de ce să nu continue pe pista asta. În ce priveşte textualismul, Mircea l-a interpretat narativ ba că totul e text, ba că tatăl lui ficțional care-l maltrata rău, muncitoreşte, e şi el parte din pagină, iar la parodierea Apocalipsului din O3 a convocat tot neamul de Ştiutori din toată trilogia, numai pe mine ca Cititor Unic nu. Treaba lui! Mie mi se pare că astfel de găselnițe cu bold atenționând că *eşti în text, bey, nu în realitate*, îi taie lectorului cheful de reverie-n zăbavă şi îl dezgustă de la citit.

Ce mă deranjează ca un cui în pantof este doar postmodernismul ideologic, virulența acestuia, fără termen de comparație şi eventual admirație decât din categoria *Porunca Vremii* sau *Lupta de Clasă*, mai ales că transpare din ea incredibila,

ruşinoasa, paralizanta incultură a megaintelectualilor noştri în domeniul esențial al Istoriei Românilor – de altfel singura explicație pentru colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când am cedat cui o vrea să-i ia, fără vreo lacrimă sau explicație pentru popor, fără referendum, Românii de peste Prut, ca pe nişte orfani sau maidanezi ai nimănui.

Pe sofismul că americanii au câştigat Războiul Rece deoarece erau perfecți, postmodernismul ideologic bazează tot felul de măgării, şmenuri şi mişmaşuri. Iată numai câteva:

- desființarea canonică a tuturor scriitorilor neoptzecişti, începând de la Dosoftei şi sfârşind cu Nichita Stănescu, în profitul Celui mai bine vândut scriitor român, nici măcar în al tuturor optzeciştilor;
- asasinarea Mitului Eminescian umplând vidul cu Mitul Candidatului Nobel cel mai bine plasat, ascunzându-se publicului larg că primul poet postmodernist a fost Nicolae Labiş, după cum întâiul prozator – Marin Preda;
- re-scrierea literară a teoriilor politice ale lui Patapievici privind inconsistența de fecală a Istoriei şi a Culturii Românilor, **n-ai ce exporta**, ceea ce pică perfect pe orizontul de aşteptare al agenților literari occidentali ai Lepidopterei postromânismului şi depreciază ICR;
- batjocorirea în consecință, de către un pui de mic nomenclaturist din bloc de securişti, a Revoluției Române, descriind de pildă mini-baricada privată de la Athenée Palace din perspectiva narativă a filajului, nu din aceea, firească, a tineretului idealist care voia să se jertfească democratic pentru Țară;
- sfărâmarea simbolurilor voievodale unioniste Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul spre a masca agresiv lipsa de preocupări patriotice a Autoelitei, altele decât profitul autopublicitar şi instituțional, ratând până şi Luminarea Poporului, dacă nu prin Emanciparea Cadrelor Didactice măcar prin Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, începând cu Biblioteca Națională „Mihai Eminescu“ de lângă bigul Unirea şi filialele ei județene.

* *Nostalgia autocenzurii*. E o problemă, această nostalgie de a te autocenzura, ca *înainte*, această spaimă că vei fi stigmatizat în nu ştiu ce baze de date, pe calculatoare din RO, DRO şi WO, deci că vei fi atacat dintr-o vilă conspirativă când ți-e lumea mai dragă, de un **sistem** de dimensiuni inumane, întins în aval peste tot viitorul epocii fără amor, Epoca Mooye, sistem racordat până şi la Akasia! Cartea asta de impresii de lectură voia să se cheme: ***PĂREREA MEA. Kitsch* orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu.** Era o formulă modestă şi paşnică, des auzită prin cluburi, pe la emisiuni şi adesea utilizată pe forumuri: *părerea mea!*

Vine însă prietenul cel bun, biofizician, şi-mi observă, şi îi sensibilizează şi pe alții, că *sună ca dracu*, ce ți-e *Părerea mea* ce ți-e *Lupta mea*, seamănă a *Mein Kampf*, domnilor, *s-ar putea interpreta*, sunt observatori din Țară şi străinătate… Şi marele cărturar cu vizibilitate care trebuia să-mi scrie câteva cuvinte corecte politic pe ultima pagină – în sensul că garantează el că *această carte îşi merită banii!* – dintr-o dată se eschivează, face stânga-mprejur, îmi propune soluții „mai bune“, îmi indică alți promoteri, te apucă şi râsul, zău aşa, ca pe T. O. Bobe văzând umbra lui Schiller şi amintindu-şi, la Schloss Solitude, cum arăta sinistra statuie de la Ateneu a lui Eminescu, aia cu țâțele ei erecte, ilustrând gândirea sapiențială New Age aplicată Epocii Mooye cum că erecția nu poate fi privită sub *speciae aeternitatis* într-o Românie subnutrită.

* Cred că în genere O3 este o carte cumpărată de la Diverta sub teroarea discursului promoțional, frunzărită, neghicită şi uitată în raft pe principiul infantil „păst'ăm puntru mai tâ'ziu!“, cu marele avantaj că o marfă proiectată postmodern pentru lecturi de tip randomizat nici măcar nu poate fi criticată, fiindcă interlocutorul e ca liceanul căruia îi vorbeşti de nadir sau de Cotul Donului, nu ştie la ce te referi.

N-am găsit în nici o promoție sau recenzie, nu mai vorbesc de abordări cât de cât exegetice, şi pe nici un forum, după cum n-am auzit vreun cunoscut să exprime, vreo reacție la şocul că în O3 de o parte e **gloata**, antibolşevică prin programul revoluționar că să fie şi la noi bine, ca la toți galițienii perestroikişti, iar de cealaltă Costel Goangă, activistul de omenie pretin cu securistul de omenie, gazetar agricol cu ochi de fecioară, chipurile compătimind cu poporul, îndurând cu portbagajul agricol plin, *aceleaşi* lipsuri, disident care şi-a ars carnetul PCR la Revoluție presimțind că va primi unul nou de la FSN şi că se vor împlini profețiile banglavite că *va veni un Căpitan* să scoață țara din nevoi.

* De ce copilăria moldoveanului Ion Creangă, cel propus a fi izgonit din manualele şcolare pentru că nu i se înțelege, chipurile, lexicul sau universul rural, de către plozii supermarketului şi ai cleptocrației, poate fi acceptată ca fiind *a copilului universal*, iar cea din O2 a lui Mircişor nu?

Pentru că erudiția sătească şi bunul-simț țărănesc i-au permis humuleşteanului să se oprească la amănuntul semnificativ, ca şi clasicul Marin Preda, pe când hiperrealismul cărtărescian reține toate banalitățile şocante, dar puerile.

Dar ce este foarte rău este bănuiala permanentă a cititorului că e tras pe sfoară din motive de self-advertising, de creare a unui portret de piață invariabil.

Datele copilăriei sunt ale unui pui de nomenclaturist din cinul al treilea, care stă în blocul Banalitatea Răului, printre vecini liniştiți, înțesat de securişti şi de fotbalişti de la Dinamo, ba chiar şi de scriitori, putându-se plimba meditativ pe paradisiaca şi invidiata Alee a Circului când vrea muşchii lui să se uite la carnivorele captive.

Mizeria imaginată o fi acceptând-o Suelin, fiica pilotului criminal erou Charlie Klosowsky, sau cititorii născuți odată cu *Orbitorul*, pentru ceilalți fiind de neconceput ca un gazetar al revoluției agrare, ca Costel Goangă, să nu-şi fi putut el aranja pe la IAS-uri şi CAP-uri portbagajul plin pentru frigiderul plin pentru mațul familiei plin!

* Părțile genezice şi exotice ale TO par traduse din autori străini, pagini întregi de maeştri ai realismului magic, uneori rumegate prin prozatorii de pe Arca lui Noe, şi are poftă cine le consumă, iar unele aspecte vor fi criticate abia când vom fi europeni deplin. Atunci vor apărea cititoare protectoare ale animalelor care vor spumega de indignare nu doar antipedofilă, ca nişte Furii, informate că la Tântava, macondianul sat cu o comunitate care se droghează cu semințe de mac (scenă care ne aminteşte nouă elevilor de paradisurile artificiale ale lui Ch. Baudelaire şi ale lui... Mircea Eliade, dacă e să te iei după presa noastră megaintelectuală), paparudele erau date țiganului ursar (*bear trainer*) să le violeze, ba chiar şi ursului!

Or, e o neînțelegere: nu de chinuirea sau macularea ursului e vorba, ci de intenția bucureşteanului de a mânji cu chinoroz un frumos obicei poporan.

* Tehnic, problema carierei literare este a investi în publicitate ca-n pamperşi, a lua banii de la proşti, cu ajutorul promoterilor – care te alertează să nu scapi această carte, ca şi cum, epuizându-se, editura n-ar slobozi alt tiraj! – şi sub bâta filologilor specializați în a le pune preventiv pumnul în gură cârcotaşilor, nu analizând ideologic dacă este *Corect Româneşte* mesagiul, ci aprofundând doar „unele“ aspecte, pe bază

de ultimele cărţi de critică importate (publicitate mascată!), reieşind absurditatea oricărei contestări adresate gloriei Amăicăliţului.

Nenorocirea românească fiind că nu se investeşte neam în Infrastructura Intelectuală, în bibliotecile pentru specialişti şi pentru cititori, în Emanciparea Cadrelor Didactice cu creierii scăldaţi în hormonii oligopedagogiei, ci doar în proiecte de haită. Li se iau adică paralele fraierilor nu numai prin cumpărarea benevolă a cărţii, ci şi prin altceva: prin pupincurism sub diverse forme la adresa cleptocraţiei, de la care vin subvenţia, felia piberată, onorurile, exportul şi alte avantagii.

Între 1989 şi 2007, mai ales după anul antiEminescian 1998, *Apelul către lichele* a devenit caduc, l-au luat înapoi. A apărut o răsturnare copernicană de paradigmă, ca de dialectică de la Hegel la Marx, tinzând asimptotic în inconcevabilul univers la ce nu gândeai, la slugărirea lichelelor dacă au capital: a apărut întrebarea că ce e mai rău, să-l fi pupincurit din carierism şi lăcomie pe Cea sau, benevoli ori foarte interesaţi **agenţi de influenţă ai Dezunirii**, să ne postmodernizăm pe Eminescu şi Ştefan cel Mare – adică tocmai pe simbolurile adoptate de basarabeni pentru exaltarea Misiei Culturale la Marea Neagră.

* *Revoluţia Română a început în august 1989 la Chişinău*. Interesant fiind totuşi a ne lămuri cum s-a făcut că Autoelita nu a explicat la popor, într-un studiu limpede asumat, de ce anume trebuie să-i abandonăm noi Românii, pe Românii de peste Prut bolşevicilor şi să n-avem dreptul de a participa la diplomăţiile de care depinde viitorul Românilor de pe Nistru. (Se pot antologa consistent luările de poziţie ale Intelectualilor noştri *împotriva* recuperării măcar a Basarabiei!) În cinismul Epocii Mooye, e limpede că un prim motiv va fi fost sărăcia acestui public, lipsa de atractivitate a Basarabiei ca piaţă de carte. Dar pentru al doilea motiv, că două trebuie să fie, e obligatoriu a-l urmări pe eminentul şi influentul critic antiEminescian Chivu, cum pune el problema în *România literară*, nr. 38, 29 septembrie 2004, într-un mod care exclude a se complica Institutele noastre Culturale cele luxoase sau politica traducerilor, de asemenea piberată, cu propaganda pro Basarabia şi Bucovina:

„Versurile unor Vieru sau Lari sunt idioate, chiar dacă poţi înţelege mecanismul de generare, funcţionalitatea şi tipul de receptare naţionalist-festivist-patriotic al acestui lirism neopaşoptist, într-o societate care încă trece prin constrângeri istorico-politice ce generează o criză identitară la nivel naţional.“

* Este evident din aprecierea de mai sus că avem nevoie nu numai de Luminarea Poporului ci şi de Luminarea Autoelitei de jos în sus, în scop – de nu s-ar fi finişat istoria, ai zice – postmaoist **reeducativ**, deoarece ţine de lipsă de erudiţie, de librării româneşti şi de înţelepciune a nu observa că versuri ca cele de mai jos, parcă din mulţimea manifestanţilor culese, de liderul Generaţiei basarabene unioniste Grigore Vieru, nu sunt „idioate“ ci doar poporane, precum adesea, cele mai profunde, ale lui Eminescu:

Uşoară, maică, uşoară,
C-ai putea să mergi călcând
Pe seminţele ce zboară
Între ceruri şi pământ.

În priviri c-un fel de teamă,
Fericită totuşi eşti
Iarba ştie cum te cheamă,

Steaua ştie ce gândeşti.

Sau, mai limpede, într-o re-scriere maiaskovită a idolului postmoderniştilor, Tudor Arghezi:

În mine a lovit străinul
De Paşti sau Denii.
Dar încolţitu-m-au bezmetici
Şi moldovenii.
Că nu suntem români străinul
Pe-a lui o ţine.
Şi-ai mei mai tare-l cred pe dânsul
Decât pe mine.
Basarabie cu jale,
Basarabie,
De pe deal şi de pe vale,
Basarabie!

„Încalcită-ţi este viaţa“,
Basarabie!
„Ca grâul ce-l bate gheaţa“,
Basarabie!

* Ne-am dumirit! Nu există decât o singură explicaţie pentru paradoxul rinoceresc că mai toţi megaintelectualii Autoelitei au abandonat, fără lacrimă sau explicaţie, pe românii de peste Prut disperării şi bolşevismului: **decalajul** dintre nivelul presupus perfect sincronizat cu America postindustrială şi postistorică, al literaturii desantist-lunediste de la Bucureşti, şi versurile „idioate“, primitive, de brand paşoptist, naive, epigonice în sens Eminescian, pe care le scriau şi le mai scriu poeţii basarabeni, cari în loc să ajungă să slugărească lichelele cleptocraţiei dacă au cu ce plăti serviciul prestat, au reuşit să atragă poporul de partea lor, să-l lumineze şi să impună Imperiului Sovietic nu numai grafia latină, ci şi limba română ca limbă de stat, Revoluţia Română debutând în august 1989 la Chişinău, iară nu când a aflat Mircişor de la mă-sa ficţională din O3 despre Revoluţia Timişoarei, nici măcar personal de la radiourile occidentale – teama *astăzi* de a mărturisi că le frecventa sau, mai grav, nefrecventarea lor *atunci* fiind egal semnificative.

* Nimeni nu pretinde Autoelitei umilinţa de a-i declara pe Vieru şi Lari scriitori mai importanţi decât antiEminescienii Bobe şi Rădulescu, dar în istoria literară şi în manuale trebuie să existe **informarea cititorului**, cu deosebire a celui tânăr, că poezia sau literatura nu sunt totdeauna futilităţi, filologice jocuri de cuvinte ca ale antiEminescianului Foarţă, ci ele pot avea o influenţă politică şi socială covârşitoare, pot aduce Basarabia până în pragul Unirii cu România, cum era situaţia în 1989-1991, după cum prin dezinteresul megaintelectualilor pentru această piaţă de carte, subţiată şi prin plecarea a sute de mii de moldoveni tineri la munci, un întreg continent românesc cu oseminte până-n Vorkuta lui Ţepordei şi în Kolîma lui Şalamov, poate fi lăsat de izbelişte, privatizează-se-n el ce bolşevic o catadicsi!

* *Ei nu sunt eroi*. Nu contează pentru megaintelectuali că aceşti bravi poeţi basarabeni poate că au stat şi încă mai stau cu jungherul la gât şi cu Makarovul la

tâmplă, iar pe carosabil umblă cu inima cât un purice, viețuind sub perpetuă amenințare, scrisă pe ziduri, pe semeseuri sau şoptită la telefon.

Ei nu sunt eroi în România Epocii Mooye în baza aceluiaşi estetic criteriu, ciocoiesc arivist nu boieresc, pentru care n-au fost şi nici nu vor fi luați în serios vreodată un Dan Iosif sau un Dumitru Dincă: pentru că... n-au citit în liceu pe Heidegger, n-au comentat pe René Guénon, nici au ascultat zilnic Variațiunile Goldberg, şi pentru că nu puteau susține la Baricadă sau la Piața Universității, prin portavoce, un discurs de autolegitimare opac 100% pentru popor, despre metanoia sau dracu mai ştie ce.

Cât de serioasă e problema scriitorului român dincolo de Prut, trebuie să fii rusofon, să poți intra pe forumurile tineretului idealist rus, de care la prima vedere ți se pare curios că nu îşi sileşte părinții bolşevici să-i asigure un viitor liberal în Uniunea Europeană prin Unirea Republicii Moldova cu România sau măcar pe calea Republicilor Baltice, doar pe tipul acesta de discurs, de dialog, îți dai seama la ce dezinformație e supus acest tineret, împins până la aberația de a admite că în Războiul Contra Secesiunii Transnistriei, mai sângeros şi decât Revoluția Română, Mircea Snegur i-ar fi declarat război lui Boris Elțîn:

– At that time period, 1991-1994, the pro-Romanian nationalists had an absolute majority in the Parliament. As 1992 begun, they switched some of their program. Their leaders, like Valentin Rosca and Leonida Lari, begun talking of joining the "Greater Romania", rather than being independent. I guess they realized that the economy was going down the crapper, and that the people will blame them, so they had to do something quick.

These leaders also launched more intense verbal attacks against Russian/Unkrainian communities.

Leonida Lari's favourite slogan: "Chemodan - Vokzal - Rossiya", which means "luggage - train station - Russia". As you see they may have considered expulsion of Russians at some point. They cooled off after defeat in Transnistria.

In June 1992, units of Moldavian army and police began attacking Pridnestrovyan city of Bendery. Im not sure about the details, but the Pridnestrovyans retaliated, and several border clashes occurred.

On July 12, 1992, furious Moldavian government declared war on Russia, after they claimed that units of Russian 14th army helped Pridnestrovians.

* Paradoxul român al Galaxiei Gates este că tocmai prin tehnologia informației şi a comunicațiilor avem o bună „cortină de fier“ la Prut, în afara cotidianului *Ziua*, ştiri de la Chişinău, ca față de oricare dintre vecini dealtfel, neintrând în presă şi mai ales în telejurnale, decât asemeni celor din Bangladesh, dacă sunt de mare senzație. Cât despre fluxul invers, nimic nu seamănă cu ce găsesc eu într-un Calendar Național 2003, pe aprilie, despre aniversat la 90 de ani, Ziarul *Glasul Basarabiei*, „săptămânalul politic şi literar cu un pronunțat caracter național“ apărut la Chişinău între 7 aprilie 1913 şi 16 august 1914, proprietar şi director fiind bunelul meu, profesorul de limba română preot Grigore Constantinescu:

„Departe de cultura națională autentică, precum se afla populația Basarabiei, intelectualitatea face atunci un efort colosal de a scoate de sub tipar o publicație. În articolul de fond redactorul se referă la nepăsarea moldovenilor şi dragostea care trebuie s-o aibă pentru «limba noastră dulce». Publicația apără limba română, cere introducerea ei în biserică şi şcoală. În afară de articole politice şi economice se mai publicau bucăți din scriitori clasici şi moderni şi din istoria românilor.“

Este ceea ce lasă de dorit şi pentru tineretul neştiutor român de azi, exact cum arătarăm mai sus şi pentru fraţii săi ruşi, fiind naşpa că se degradează limba română în oligopedagogia de la noi, iar despre *scriitorii accesibili Neamului Românesc fără glosator*, ca şi despre *glorioasa noastră istorie de miracol şi de enigmă*, s-a creat o atmosferă de caterincă cu budincă-ntr-un maxi-taxi matinal blocat în trafic.

* *Inexistenţa stilului cărtărescian*. Ce nu e pastişă, precum în *Orbitor* cele mai bune pagini ţin de realismul magic exterminator, – în profunzime este **descoperire Eminesciană** pre-existentă: constaţi cu stupoare că <u>Eminescu a trecut pe acolo</u>. De aceea, pe cât a dat până acum, Cărtărescu poate fi depăşit de *orice* alt scriitor Român, tânăr idealist, care străbate cu cel puţin tot atâta ambiţie acelaşi drum, stând însă nu jumătate din an ci, de regulă, 8-9 luni departe de ţară, în biblioteci adevărate. În plus, aşezarea asta ambiguă, între poezie şi proză, literatură şi filozofie, PD şi PNL, *Jurnalul Naţional* şi *Evenimentul zilei*, RO şi DRO, UE şi USA, îl face şi mai vulnerabil, cum a păţit Panait Istrati, care nu e canonic nici la noi, nici la credincioşii francezi.

* Nu mă încântă deloc să citească un posibil patron euroatlantic, despre mine ca Român, despre nebunia ceauşistă, elucubraţii, zvonuri şi legende greu de verificat, posibilă dezinformaţie kaghebistă:

„La câteva luni de la intrarea tancurilor Tratatului de la Varşovia în Cehoslovacia, Direcţia a V-a a Securităţii statului român primise o serie de noi misiuni, unele dintre ele contrariante şi inedite, situate pe treptele cele mai de sus ale scalei secretului de stat. S-au efectuat în acea perioadă răpiri de copii (atât băieţi, cât şi fetiţe) de la populaţie, s-au făcut transporturi de sânge în anvelopele unor vehicule militare, s-a lucrat la instalaţii subpământene (centrale nucleare? buncăre? adăposturi antiatomice?), au apărut tipografii ultramoderne protejate de ziduri duble în case aparent părăsite sau locuite de ţigani. La Fundeni, o clinică asemănătoare unui laborator spaţial a efectuat complexe operaţii plastice asupra unor cetăţeni depistaţi ca având o oarecare asemănare fizică, staturală şi vocală cu şeful statului. Aceşti cetăţeni, care după operaţie deveniseră identici cu eroul naţional, fuseseră declaraţi morţi în urma unor accidente şi li se organizaseră înmormântări.“

Ţinând seama cum a mierlit-o Ceauşescu, e regretabil că nu s-a recitit înainte de a scrie astfel de insanităţi atribuite Gloatei, lamentabila critică a lui Camil Petrescu adusă filozoficeşte pregătirilor pentru Primul nostru Război Sfânt pentru Întregirea Neamului, cel declanşat în 1916, în urma căruia a fost eliberată Ungaria din ghearele bolşevismului dărâmător de biserici şi s-au creat premisele teritoriale pentru exprimarea Intelectualilor Români în universal.

* După showul lui George Călinescu trebuie redefinit conceptul de *critic*, deoarece a devenit egal artistului cel ce fusese odinioară însărcinat de public doar cu a strâmba din nas, funcţie în care s-a specializat de la un timp *pamfletarul*, un răpitor reptilion folosit totuşi cu parcimonie, cum de exemplu, confirmând Hronicul, făcu Revista **22**, când negăsindu-se călău român pitbull în GDS, l-a împrumutat pe Ştefan Borbély ca să-l radă pe marele disident Dan Petrescu, de Sfintele Paşti, în 2001, fiindcă a descris ca un inconştient cum unele elemente de elită preferă ca fonduri culturale piberate să meargă doar spre haite gata constituite, iară nu-n Luminarea Poporului printr-o Infrastructură Intelectuală <u>de care să profite toţi</u> cărturarii vârstnici, Partidul Cadrelor Didactice, precum şi Generaţia Pupici.

Spre deosebire de *pamfletar*, care altceva nu prea ştie decât să demoleze (Alexandru Grama, 1891, despre negocierea unei imagini: *Ci adevărul e că Eminescu n-a fost nice geniu, şi nice barem poet. Ci o ceată de oameni din alte motive a sedus publicul nostru cu cultul lui Eminescu într-un mod care nu se va putea nicicând scuza.*), *promoterul* re-construieşte, convingându-te de avantajele care îți revin de cumperi cartea-marfă, demascându-se doar atunci când conciliază ceea ce nu se poate concilia nici măcar de către Lenin sau Iliescu, cum ar fi, proletariană, *mama supraviețuitoare, care se zbate să mai hrănească familia o zi,* cu odiosul mic nomenclaturist, cel mai periculos, *tata care s-a făcut ziarist, câştigă bine şi are Volgă de serviciu*.

* *Mamă ficțională* despre care, cel puțin în O3, analizându-i profilul psihologic de ființă terorizată şi fricoasă, ce anume sfaturi cuminți dă ea fiului student mustăcios şi ce zvonuri tranchilizante răspândeşte pe la cozi, interlocutorii noştri securişti pensionari de pe forumuri estimează că e *suspectă* a fi primit de undeva instrucția corespunzătoare unor astfel de <u>influențări pozitive</u>, principalul bănuit fiind desigur maiorul Ion Stănilă, care sub pretextul că o mai iubeşte şi că este prieten cu soțul gazetar, nu este exclus să o fi recrutat într-un moment de slăbiciune şi de şantaj, desigur cu profesionalism şi cu tact, în scopul nobil de a-l proteja, cu monstruosul Manuscris cu tot, pe Mircişor de propria-i impulsivitate necugetată, totul în cel mai desăvârşit secret, nepătruns nici de versatul Herman şi, evident, de nici unul dintre superficialii Ştiutori de hârtie.

Când i-am relatat inspectoarei Coca Dospinoiu ce scriu aceşti experți, ea mi-a explicat că, fatalitate, şi ea are mulți prieteni securişti, unul instituindu-se chiar în primul ei soț, cucerind-o băgându-i în căpşor că numai lângă dânsa se simte mascul, deoarece valsează boiereşte, şi că în lungile nopți de insomnie el urlă de dor la lună, şi fiind şef de promoție tot filolog, cândva la Direcția VII Literatură, a făcut observația pertinentă că Mircea nu degeaba a prezentat această actantă maternă drept pătată cu un mare fluture, având el însuşi genealogic, până va deveni statuie, ceva din Hyperionul Eminescian, care se tot prezintă Cătălinei cu versuri precum „Iar cerul este tatăl meu / Şi mumă-mea e marea“ sau „Şi soarele e tatăl meu, / Iar noaptea-mi este muma“, tot astfel în O3, *față-n față cu testul la sală care e Mântuirea*, precum Leninul de bronz ține pe umeri Partidul şi Securitatea, cam aşa poate zice **ficțional** şi Mircişor din *Orbitor* la uşa batantă a OZN-ului capitalist că, fatalitate, „Partidul este tatăl meu şi mumă-mea – Securitatea“!

* *Vai, nechezolu-i mult mai mare!* Pe scurt, cărtărescianismul iaşte espresia literară a simțirii publicului postmodern adică postrevoluționar cultivat de a nu avea nostalgia de **să se complice** (cu Recuperarea Basarabiei, Luminarea Poporului, Emanciparea Cadrelor Didactice etc.), aspirația sa fiind civică doar să-şi exercite drepturile de A CONSUMA tot ce se găseşte la supermarket sau în tembelizor până va râgâi: *m-am săturat de România!*

* *F.A.Q. about Steve the Great*. Suplimentul Bucureştiul Cultural al **22** din 25 februarie 2005, la adresa: http://www.revista22.ro/supliment-bucurestiul-cultural-nr-3-1524.html, foloseşte şi el un colaborator rar, Erwin Kessler, nu pentru *a demola* ca alde Ştefan Borbély cu muşcături de pitbull un mare disident, pe eroul ieşean Dan Petrescu, ci constructiv de coteț, pentru a ne descrie geniul simulant, de natură „decorațiuni interioare“ nu artistică, al unor tineri postromânişti:

– Banc sau blasfemie, expoziția *F.A.Q. about Steve the Great* (galeria H'art, str. Mihai Eminescu 105-107, decembrie 2004 - februarie 2005) a stârnit previzibile reacții de respingere, de la Vadim Tudor la Iustin Marchiş, de la *Adevărul* la *Gardianul*. Subiectul este Ştefan cel Mare, ce suferă, pare-se, de mitologizare. Dumitru Gorzo îl tratează în falsa *Statuie ecvestră* din care a mai rămas doar bustul din fibră de sticlă al unui personaj multicultural, un negru cu mustață şi păr blond, cu unghii date cu ojă şi sâni proeminenți într-un tricou de „marinel“, purtând coroană țigănească şi deşelând un cal verde pictat pe podea, a cărui anatomie este descrisă meticulos în limba engleză. Alături, Alina Buga plasează *Sabia* de rahat şi zaharicale turceşti, iar Suzana Dan un gheridon pe care se află, în trei casete, aceeaşi prezumtivă *moască* (să fie acesta singularul de la moaşte?!), copiată ca un mărțişor în serie mică, respectiv Sfântul deget mic de la mâna stângă a lui Ștefan cel Mare (...).

* *În ale spiritului, controlul poporului este exclus*. După care ni se relevă misterul de ce suntem blestemați noi Românii să investim nu în Infrastructura Intelectuală, cum ar fi Biblioteca Națională sau *mall*-uri culturale, de care să se bucure toți, întru Luminarea Poporului, ci e de preferat să lucrăm clientelar politic, să lăsăm pe bază de proiect doar unei haite dreptul de a ne suge pibul. De-aia! Pentru că <u>în ale spiritului, controlul poporului este exclus</u>, deoarece lui nu-i convine, la o adică blasfemia, dar uite că argumentele Autoelitei, parodiind reflecția năist-noichistă, sunt irefutabile:

– Puerilă, convingerea generală că aceste lucrări ar putea sa dăuneze spiritului național oblitereazǎ rostul şi sensul cultural al blasfemiei într-o civilizație. În blasfemie, atracția este dată de tensiunea dintre comensurabilitate (prezența, evidența reperului subminat) şi incomensurabilitate (abisul răstălmăcirii, al asociațiilor degradante). „Miracolul“ blasfemiei stă în capacitatea ei de a se dovedi doar fals imprevizibilă, ca şi cum ar fi hălăduit în mintea fiecăruia chiar înainte de a fi fost articulată de operatorul blasfemic, cel exilat - psihanalizabil - în marginalitate. Ca orice subversiune benignă ce se raportează exclusiv la un dat prealabil, blasfemia este esențialmente conservatoare. Un joc secund necritic, ea proclamă preeminența motivului subminat şi se supune autorității acestuia, de care depinde prin chiar natura ei (...).

* *Blasfemii chiar religioase-religioase*. Este o cazuistică de lemn, uşor de deprins la seminariile de *creative writing* din orice facultate de filozofie pe bani, rezultând de aici o nouă specie de propagandişti care pot dezvolta orice subiect vrei: despre statui, despre sabie, despre clitoris, despre simbolistica metafizică şi digitală a moaştelor. Ce contează nu este oportunitatea întoarcerii la argument, la cadavrul din debara, ci faptul că <u>discursul abstract intimidează gloata</u> şi o împiedică să controleze ce se face cu banii ei şi asta într-un mod mai batjocoritor chiar decât în administrația publică pur politică. Mai consistent şi ucigător de iluzii e însă că ni se impune să nu facem gât, pentru Cel Mare, pe motivul hilar că şi cu Cel Sfânt stăm rău de tot! Ar fi existat blasfemii chiar religioase-religioase, la Ion Grigorescu, la Marian Zidaru şi, hm, punându-te pe gânduri, cu un morcov de piatră, de lut sau de lemn în rect, <u>dacă nu cumva însuşi Muzeul Țăranului Român n-a fost proiectat la mişto-n deriziune de megaintelectualul Horia Bernea</u>, din moment ce i se atribuie – fără vreo reacție – un *umed vulvar al Prapurilor*, care cine mai ține minte Muzeul de Artă devenit vremelnic catedrală mira-se-va să-şi fi permis careva vreo erecție:

– Tentația blasfemiei (şi, concomitent, revelația religiosului) apare deja în crucile fesiforme ale lui Horia Bernea, dar şi în falnicul falic al coloanelor de chilie de

mai târziu, în nudul inserat în cadru monastic ori în umedul vulvar al Praporilor consacrării sale.

* În fine, de ce am eu un discurs îndrăgostit mai degrabă de filozoful Erwin Kessler decât de Ştefan Borbély: pentru că îşi încheie analiza violându-l şi el pe voievod la imagine (*Steve, fă-te că te bați!*) şi mai ales mă dumireşte de ce m-am înşelat cu O3, anticipând la Diverta la stand un discurs în care geneza apocalipsului să fie smulgerea de către motanul Behemoth a capului lui Eminescu, ca în curtea casei lui Aron Pumnul de la Cernăuți, şi când colo m-am pomenit cu infama pagină rasist antimoldovenească 420, deşi analiza de nevoi a structurii formale sau informale a Autoelitei era de o luciditate de bisturiu, după cum urmează:

– Deconstruirea în ultimul timp a staturii mitice a lui Eminescu, vizibilă şi în derizoriul sărbătoririi sale, e direct proporțională cu hipertrofierea figurii lui Ştefan cel Mare. Este o tendință de a-l înlocui pe Eminescu ca model central al „eroului național" cu Ştefan cel Mare, ceea ce presupune înlocuirea mitului (modern, capitalist) al performanței culturale şi intelectuale, cu idealul (pre-modern, feudal) al performanței militare şi religioase.

Maximalismul modelului Eminescian a devenit în fapt incomprehensibil într-o societate tot mai deculturată, în care succesul social nu mai trece obligatoriu prin filtrul competenței intelectuale, în timp ce Ştefan cel Mare - adesea nedrept, şiret, violent - se impune ca un mit identitar mai potrivit, un erou de cartier de talie istorică ale cărui ambiții sunt uşor de înțeles pentru un public magnetizat de tot felul de Becali şi Sechelarii (care de altfel şi-au făcut un idol explicit din domnitor).

(...) Impunerea lui Ştefan cel Mare ca idol național reflectă necesitatea unui nou pact al românilor cu istoria, infuzarea unui dram de eroism pre-modern acum, în zorii tulburi ai unui capitalism sălbatic, feudal. Înainte de '89, Eminescu era idolul de bibliotecă al unor vremuri economiceşte şi politiceşte moarte. Ştefan cel Mare este idolul unor vremuri vii, sereliste şi talk-show-iste. El poate fi modelul tuturor derbedeilor versați în abuzuri, dar şi al oricărui român care vrea sa răzbească, să facă istorie intr-un loc îngust şi strâmtorat, chiar dacă nu are geniul şi cultura unui Eminescu.

* *Opinia şefilor de promoție*. Este un discurs de o logică impecabilă, datat 25 februarie 2005, din care poți infera că Ştefan cel Mare şi Sfânt n-avea nici o șansă de a nu fi înfierat dur în bestsellerul lansat la 11 iulie 2007, pe baza unor astfel de analize care fac din Eminescu un duşman deocamdată neutralizat, **infama pagină 420** era adică virtual scrisă cu câteva ore înainte ca familia Cărtărescu să-şi facă bagajele pentru cele 13 luni de recluziune la Castel, la Schloss Solitude, după toate semnele de nedocumentare din capodoperă, neluând cu ea pe transport decât *Biblia hazlie*.

Până una alta, Neamul Românesc enervat cere insistent ca tot mai numeroşii artişti de controversă, care se afirmă pe seama lui Ştefan cel Mare, sau în genere pe postromânism, dacă au la dosar în fişierul electronic astfel de ieşiri, atunci să ne reprezinte cu eleganță pe plan internațional pe banii fundațiilor şi ai colecționarilor particulari, nu pe ai ICR sau ai Ministerelor, va să zică ce i s-a supt contribuabilului trebuind de acum înainte să se întoarcă în procedură de urgență la Luminarea Poporului şi la Infrastructura Intelectuală pentru toți.

Cel mai întristător de să bei ca Istrate Dabija Voievod, fiind constatarea că în baza principiului ceauşist al neamestecului în treburile interne, nu prea contează pentru Autoelită că basarabeanul nostru poliglot aude la **Radio Pridnestrovie** un discurs care îl bate pe al lui Mircea şi pe-al lui Gorzo în inventivitate onirică, chiar pe

terenul 420 al chestiunii mitice Ştefan cel Mare, căutând a orbi de la obraz tineretul neştiutor că Eminescianul voievod ar fi fost, ca *moldovean*, cel mai mare duşman al *românilor*, socotindu-i mai jigodii şi mai ticăloşi decât pe turcii cei păgâni, de aceea fiind şi cel mai credincios aliat al lui Ivan cel Groaznic, țarul Rusiei, dându-şi chiar fata de soție, pe Elena, posibilă țarină la Kremlin, din care măcar s-a tras familia pianistului Rahmaninov, la a cărui Insulă a Morților îmi odihnesc eu acuma ochii, să zicem, osteniți

* *Această lehamite*. Pentru Luminarea Poporului, nu avem nevoie nici de promoteri, nici de pamfletari, ci de opere care să merite **exegeză**, consultată de Cei Şapte magnifici au ba. Ceea ce însă nu convine nici editurilor, nici scriitorilor. Şi nici artiştilor. Te apucă jalea văzând vreun talent elegant, posibil urmaş lui Patapievici la ICR precât postromânism a practicat, risipindu-se-n nimicuri, nu inventivitatea sa şocându-ne-n ştirea de mai jos, ci excesul de toleranță la care ajuns-a Neamul Românesc părăsit de megaintelectualii săi:

– Între 1 şi 22 aprilie 2004, la galeria HT003 (Hanul cu Tei) va avea loc expoziția Rural-Art a artistului Dumitru Gorzo. Tema centrală a experimentului vizual propus de Gorzo o constituie proiectul contestatei Catedrale a Mântuirii Neamului. Expoziția va avea două puncte de forță: portretele unor babe din Maramureş ornamentate cu detalii din costumația vikingilor (coif cu coarne, săbii) şi imaginea unui tractor alegoric care plimbă Catedrala Mântuirii Neamului. Lucrările vor fi realizate în tehnică mixtă: pictură, desen şi colaj cu bucățele de slănină. (Cf. *Postul Paştelui şi biserica de slănină*, ştire din 3 aprilie 2004, a celor mai duri anti-BOR-i.)

* Poate acest pasaj justificând la Mircea, care e şi un om sfânt, având prin mijlocirea ICR darul vorbirii în alte limbi, asemănarea cu Proust: „Imperial, Sincu ne snoba cumpărându-şi, din când în când, câte un strop strălucitor de *Queen Anne*".

Altminteri, şochează acest Proust Român, care în loc s-o ia spre rafinamentele sentimentale din adolescență, ca ale Eminescienei *Întâia sărutare*, pică în vulgaritatea, excremențială şi nu numai, a scutecelor, excitând cel mult la export pedofilii din rafinatul public cultivat global.

* *Tot despre Proust*. Cleptocrația aristocratizându-se ca pisicile lui Chevalier, avem un public cultivat la exces de calitate superioară, care savurează până şi pasajele excremențiale. Cum cel de la 1990, nerafinat, ar fi scuipat pe ele. S-ar putea ca, pentru scriitori normali, prețul succesului să fie cam mare. Nici unul dintre scriitorii României Regale nu şi-ar fi mânjit istoria şi poporul cum o face Mircea Cărtărescu din necesitatea de a camufla **vina istorică a Autoelitei privind nerecuperarea Românilor de peste Prut**.

Dar mai este ceva, raportul cu mama. Ceea ce ține de o degenerare mai profundă a simțului moral. Pe la 1930, un mare psiholog american făcea sondaje de genul pentru câți dolari ai mânca hamburgheri din carne de om sau pentru câți parai ai scuipa pe poza lu' mă-ta.

Mircea face pentru bani chestii care statistic mulți alții le-ar refuza: să divulgi ce-are mămica ficțională pe bucă sau să-i descrii proteza (Proust ar vomita!).

Adresându-se cumpărătorului occidental, Mircea minte în O3 că securitatea ceauşistă ar fi reacționat la o simplă aruncare în closet a unei medalii! Pentru români, care ştiau că sub Ceauşescu a ajuns la pârnaie *numai cine a vrut cu tot dinadinsul să facă efectiv disidență*, mulți doar ca *să se care*, mama aia a Autorului descrisă ca

terorizată de ideea că medalia agrară va bloca țevile de canalizare urmând represalii securistice pare de-a dreptul săracă cu duhul, ceea ce iarăşi Proust n-ar fi riscat.

* *Despre inutilitatea promoterilor*. Bulă, cel mai important personaj postmodern împuşcat la Revoluție, cică viola şi el o feministă, care striga *ajutor!*.

Nedumerit, el a oftat şi i-a zis că taci fă că pot şi singur!

Aidoma e şi cu cei ce au vanitatea că pot *ajuta* la creşterea popularității unor texte *care o au în ele însele,* popularitatea, în chiar ADN-ul generic, prin adresarea din proiect către cei ce se simt tineri, adică toți, şi către tineret cu petrecerile lui implicând culturile dintre pop şi manea, cu neliniştile şi cu blogurile lui, cu ura bine întreținută față de şcoală şi de carte şi de profe; mai ales deserviți prompt în obsesiile noastre sexuale, că toți avem creierul scăldat în hormoni, cu gogorița extazului lubric integrator în absolut prin penetrare, cu doza onanică administrată savant în derularea textului, exact pe ritmul combaterii plictiselii cititorului leneş.

În publicistică, admirăm dublarea demersului, de pildă inapetența junimii pentru zăbava cu cetitul cărților este constatată cu regret, dar ca fiind o fatalitate! Şi nu o catastrofă. În fond, important pentru cărți este ca ele să se vândă, chiar dacă nu sunt şi citite! Şi la urma urmei, mai nici un atitudinar nu şi-a periclitat averea, poziția socială, nici măcar relațiile politice sau de presă, pentru vreun ideal.

* Pagina 420, pagina 420! chicoti Serenus Zeitblom. Nu mai fi şi tu aşa naiv! Cititorul nu ajunge vreodată la pagina 420, iar criticul citeşte pe diagonală, mai ales promoterul, pentru că oricum e plătit pentru a semna enunțuri precise.

Şi scriitorul ştie toate acestea, de aceea îşi califică textul drept ilizibil.

Restul sunt culise, unde totuşi pagina 420 devine extrem de importantă, şi e periculos să le scormoneşti pentru că pe baza unor astfel de pagini se obțin, îmi închipui eu, acele decizii ale investitorilor strategici în cariera internațională, de care un Eminescu azi, geniu natural nu simulant, n-ar avea parte niciodată, fiind perceput ca un obstacol împotriva uniformizării globale.

* Discursurile promoterilor se aseamănă, chiar când cartea e tradusă în țări diferite. E detonat *acelaşi* tsunami de clişee, de epitete publicitare şi comparații cu autori de prestigiu, cum ar fi Pynchon, poate pentru că le livrează însuşi autorul, la solicitarea agentului literar.

Criticul apare abia începând de la pagina 420.

* *Nesiguranța opțiunilor,* cu derapaje spre prostul gust, este mai frecventă la Intelectualii de primă generație, pentru că unde vinzi chici nu există regulă ci educație, adică în singurătatea creației, pe drumuri neexplorate prin definiție, deoarece tu le trasezi, unde nu te poate ajuta nimeni, ca în agonia însăşi, nici un algoritm nu te poate lămuri dacă e bine sau nu să încastrezi la extaz, de pildă, cuvântul levantin, de probabilă origine bulgară sau cumană, „lindic“, într-un peisaj italian sublim (*Che cosa è questo, amore?*), pe romanticul lac Como – *Dio, como ti amo/ Dio, come ti amo/ Non è possibile – O Dio, o Dio, o Dio,/ chi m'ha tolto a me stesso,/ Ch'a me fusse più presso/ O più di me potessi che poss' io? / O Dio, o Dio, o Dio*.

* *Categoricul imperativ al Mântuirii*. TO se compune exemplar, de la simplu la complex şi simultan, dintr-un logico-filozofic roman doric, un drăgălaş roman ionic şi un superb roman corintic, O3, care conține cele mai mari doze de mit, simbol, livresc, sex sapiențial, vis, artificiu, ezoteric, omizi, cireşe, amurg, spermii, supercorzi şi

sânge din tot fluturele textual şi, ca atare, este singurul care spune *Totul* şi merită să-şi facă analizele literare, urmând a intra în manualele alternative, nu numai la limbă şi comunicare ci şi la istorie, pentru studii de caz, ca al Eroului Necunoscut şi al Intelectualului Ingrat, care n-a ținut seama de categoricul imperativ al Mântuirii că dacă Neamul tău o beleşte, atunci şi sufletul tău de labagiu, de gigolo sau de ciochist muist şi găozar populist va fi şi el damnat laolaltă cu de la toți ciumeții.

* Dar atâta erudiție atomo-anatomo-fiziologică mă trimite, curios, nu la academicianul Augustin Buzura, care nu a făcut paradă de pregătirea sa în științe medicale, ci la cum ar scrie dac-ar scrie directorul Municipalului, doctorul fesenist Sorin Oprescu al Omului-cu-două-mame, poate şi pentru că îl văd pe Mircea Cărtărescu preşedinte ales al României mai liberal decât actualul Căpitan de la Cotroceni.

Ceva inineresc – țesătura spațiului se face comod, nu prin erudiție (căci Biblia şi filologia nu sunt erudiție), ci aspersând conținutul unui lexicon de histologie.

Pervaziv, Cărtărescu se face pandant lui Patapievici, în mandorla alegerii ostentative până la blocaj a cuvintelor rare, pimpante şi bambijite bloguitar.

* Opțiunea 3O de <u>a spune totul printr-o singură familie</u> de mic nomenclaturist cu mamă neEminesciană şi tată gazetar la *Steagul Roşu* al colectivizării forțate, cu prieten de familie securist de omenie providențială, semnificativa *lipsă de dialog*, subiectivismul autist de izolat în zarcă-n celula cea mai tristă onirizând exact ce visau alții la Şerpărie, deficitul de invenție epică specifică locurilor caloriferelor unde nu s-a întâmplat nimic, iată produsul deplin al kimirosenilismului ceauşist, **omul deplin atomizat** al societății care a făcut totuşi miracolul, Revoluția din Decembrie, care nu e mai puțin revoluție numai pentru nenorocul că semeseul <u>*Apelul către lichele* a rămas o declarație de teritorialitate</u>, neurmată fiind de jertfirea democratică pentru Țară, de Luminarea Poporului şi de elaborarea strategiei privind Reîntregirea Neamului, evitându-se astfel cotitura antiEminesciană de după muşcătura din 1997, prigonindu-se pe urma ei Amorul şi configurându-ni-se Mooye Age, deoarece oralitatea stilului e cerută de diferența exagerată de vârstă dintre ginerele cleptocrat şi mireasa recoltată din popor abia pârguită.

* *Sanctuar de pelerinaj*. Ca declarație de teritorialitate, *Apelul către lichele* lansat în 30 decembrie 1989, când ar fi trebuit să fie un *Apel pentru monarhie*, nu menționează explicit că lichelele ar fi activişti ca alde Costel Goangă, care a crezut, sau ca securistul Ion Stănilă, care măcar spăla statui şi întreținea, ca național-comunist şi ca paranormal, patrimoniul de monumente istorice şi culturale, spre deosebire de Autoelită, care nici casa Noica de la Câmpulung Muscel, Vila Luca, mai semnificativă pentru Rezistență decât cabana de la Păltiniş, n-a făcut-o sanctuar de pelerinaj. De aceea, nu numai împotriva concurenței basarabenilor, unii cu şcoală rusească solidă şi mai ales cu enorm sprijin popular, a jucat această declarație de teritorialitate a megaintelectualilor dominanți, ci şi împotriva tineretului idealist din Diasporă, de îndată ce aproape fără intenție, profesorul de sociologia comunicațiilor Sorin Adam Matei, de la Purdue University, Indiana, USA, a lansat sintagma **Boierii minții**, stârnind pe pamfletarul Mircea Mihăieş, de la ICR şi *România literară*, să se repeadă ca un *pitbull* – cum s-a exprimat Coca Dospinoiu, la <u>oierii transhumanței globale</u> ai spiritualității noastre, tinerii idealişti care se formează azi exploatând la greu Infrastructura Intelectuală a țărilor mai civilizate decât noi, pentru a ne aduce mâine

pluriversul interferențelor spirituale de care ne-a privat până acum monodia monocordă şi monogamă a Autoelitei.

* Astfel de pasaje de lirism pur ca mai jos abundă în TO şi numai naivii pot crede că un poet adevărat poate vreodată muri sau se poate autosugruma, fie şi lansând antiEminescianisme greţoase precum *luna rotundă, de culoarea urinei stătute* (O3, 263):

Că suntem larve ale unei fiinţe astrale ne-o arată trunchiul nostru cerebro-spinal. Cu măduva spinării ca rădăcină şi cu cele două emisfere cerebrale din ţeastă ca două cotiledoane cărnoase, el seamănă perfect cu o plăntuţă în primele stadii de după-ncolţire. Carnea e pământul în care a fost sădită şi pe care-l va epuiza de resurse, creierul va fi şi el consumat şi se va zbârci ca miezul de nucă într-un fruct sec, iar din mijlocul lui vor izbucni, fragede şi luminoase, cele două frunzuliţe, aripi ale sufletului, aripi ale duhului, care vor părăsi răsadniţa acestei lumi pentru ca, îmbrăcate în slava unui corp ceresc, să fie plantate pe un pământ nou, sub un cer nou.

* *Copăceii sintaxei*. Reminiscență a timpului risipit dând meditații despre gramaticile generative fractalic? Oricum, memorabil poem al unui adevărat contemporan cu NASA şi cu oaia clonată Dolly:

Cândva, acest ochi văzuse lumina. Se deschidea atunci, albastru, deasupra îmbinării sprâncenelor şi privea rotirea soarelui, a lunii şi-a stelelor prin ţeasta ce devenise-n acel loc străvezie, ca şi pielea care-o acoperea. Schimbările de lumină ale cerului maniac-depresiv modelau pe atunci forma sânilor, a boabelor de sudoare, ritmul de creştere-a oaselor şi mareele creierului. Rotunjeau miturile şi credinţele, generau copăceii sintaxei. Cândva, însă, ochiul nostru din frunte trebuie să fi văzut ceva nebunesc, un foc neaşteptat şi obscen, un vânt orbitor, un peisaj celest intolerabil. De-atunci s-a retras tot mai mult sub pleoapa groasă a encefalului, iar azi fosta floare a soarelui din fruntea noastră de fii ai luminii mai e doar un bob de mazăre atârnând în scrotul ei de os, înconjurat şi ocrotit de marele fluture sfenoid.

* Nimic din ceea ce ştia Poetul nu a fost uitat de pseudoprozatorul din TO, operă excepţională, care prin solida textură lirică pe care sunt înşirate speculaţiile de *Kitsch* ştiinţific, filozofic sau teologic şi încurcatele iţe narative, este *adevărata* epopee reuşită de Mircea Cărtărescu, nu maculatorul *Levantul*, cum susţin unii *mythmakers* grăbiţi.

* Dar pentru sextaz, inclusiv despre ejaculări cerebrale, sănătos este a se reciti lucidul Montaigne şi a ne reaminti că pe cel mai înalt umăr de gigant Lenin tot pe curul nostru stăm.

Educaţia atee din familie sau Antichristul băgându-şi codoiul, îl face pe şugubăţul postmodernist să descrie Mântuirea Intelectuală ca pe o selecţie a spermatozoidului pentru fecundare, dar mulţi cititori se vor excita ca la o partidă de sex între oameni ai muncii cuprinşi de *samadhi*, între câinii haitelor de la Fundeni sau între emanaţi şi Revoluţia Română:

Îmi imaginam uneori mântuirea ca pe o ejaculare de fluturi levitând cu miliardele într-o spermă de aur. Din miliarde de ţeste umane, ca din nişte icre străvezii, ieşea câte-un fluture minunat, încondeiat cu stricnină, chinoroz şi şofran.

Stolurile lor uriaşe înnegreau zarea. Toți lopătau, într-un aer de aur topit, spre labirintele şi labiile tărâmului celuilalt, toți se înşurubau în viforul gelatinos al unor trompe gigantice. Fiecare dorea mântuirea, era doar sete de mântuire, dar în fiecare clipă piereau cu miile, epuizați sau devorați de monştri diformi. Un noroi gros de fluturi avea să se scurgă apoi, fără glorie, din acea Vulvă etc.

* Nu trebuie să fii mare tâlcuitor ca să te prinzi de jocul metaforic şi să identifici în Vulvă pe însăşi tranziția asta păcătoasă şi urât mirositoare feromonic pe bani piberați, a Epocii Mooye, cel ce dobândeşte în picioare stând aşa-zisa mântuire fiind de fapt Intelectualitatea care se procopseşte, după cum a anticipat şi unul dintre cei mai mari poeți-profeți:

– Toate se reduc la un principiu fundamental de viață, la ideea națională, misterul de procreație a acestui neam şi singura lui formulă pentru ziua de mâine. Astăzi, când totul este încă în prefacere, când societatea noastră neînchegată e ca mustul care fierbe, numai acest crez ne poate ține în picioare.

* Tocmai această trudită în cea mai epuizantă poietică a transei structură ascunsă, acest meninge liric de aur orbitor, pe care s-a osificat craniul de copil cu un luciu epidermic unde-n tatuaj citim microfotografiat pagină cu pagină TO, explică de ce epopeea cărtăresciană încetează a mai fi de valoarea doar a unui şir de parodii, e drept că nu la Pann şi Bolintineanu, ci la Proust, Sábato, Márquez şi, prin celebrii Ştiutori la celebrul brazilian Paulo Coelho, părintele ostaşilor luminii care protejează de orbire cu scuturile pe Unicul Cititor dintre oglinzile paralele.

De data asta parodicul apare doar ca o mână prietenească întinsă promoterului, fără a-i strânge degetele îngălate, ci ajutându-l arătându-i *unde* să clasifice, cu ce seamănă local arta Candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat.

* Critica oftalmologică. Ce înseamnă analiză oftalmologică, de ce este necesară ea?

Pentru că produsele prozastice, adică parodic-textualist lirice, ale postmodernismului de massă, deci ale literaturii liberale, visate şi concepute pentru a satisface economia de piață, au proprietatea remarcabilă că sunt ca nişte, cum se mai întâmplă pe şoselele noastre mai ales noaptea, situația de neuitat când îți pune câte un nesimțit prizonier istoriei şi instinctului de a încăleca faza mare în ochi şi nu o comite de pe vreo amărâtă de maşină răsăriteană, ci de la bordul sofisticat şi înalt al vreunui jeep, din ăla cu care vâna prietenul meu Enkidu gazele şi lei, de-ți ia ochiul de tot, ca pe portofel.

Orbit, profund orbit, căci ai de a face cu un lucru foarte bine făcut, strângi atunci indignat pleoapele şi vezi numai rotocoale, de parcă un călău premodern ți-ar fi scos ochii, şi-ți pâlpâie-n găvanele goale, descoperind cine ştie ce fluturi exotici multicolori, din aripile cărora artizani iscusiți din Africa Centrală îți pot face portretul, pe baza unei simple fotografii.

Critica oftalmologică îşi propune, în asemenea context de aur, scoaterea din orbire a percepției obiectului artistic.

În spațiul mioritic deal-vale, rejecție-acceptare al lecturii, critica oftalmologică nu te învață decât atât: să închizi ochii când te simți orbit şi să verifici dacă torentul verbal are sau nu *semnificație*.

Iar când o are, să meditezi la întrebarea străveche: cu a cui putere au făcut aceasta?

* Postmodernismul are două cusururi.

Primul e că e insurgent, atribuindu-şi o denumire aberantă, cobind a sfârşit de lume, a selfsinucidere americană cu bomba V.

Al doilea e că el, prin **re-scriere**, generează ca un virus abject *mai mulți scriitori decât ar trebui să fie într-o epocă*, scribi neobosiți recrutați de regulă dintre filologi şi ingineri, fie ei şi constructori sau metalurgişti, pentru că tehnica de producție este uşoară, tupeistă şi orbitoare de la obraz: iei teme, structuri şi clişee lingvistice ale altuia, consacrat, şi le pui la produs în context nou, operație care ca şi în microbiologie înseamnă nimicirea gazdei.

Rezultatul este că ai literatură, dar nu ai stiluri, nu ai scriitori, nu are cine să-ți scrie necrologul la pomana de viu.

* Postmodernismul este o revenire aşteptând americanii, cultă şi democrată, la estetica cincizecistă: poezia care umblă în salopetă pe stradă, narativitate, vehicule plasmidiale, tanchete şi gărzi patriotice, degradarea metaforei neînțelese de muncitori şi țărani din poziția dominantă, acțiunea de tip critico-teoretic din interiorul operei (metatextualitate lăudând metoda realismului socialist), băşcălia, satira şi umorul brucanian, intertextualitate (aluzie culturală, citat, colaj, pastişă, parodie chiar, totul raportat la realizările URSS). Poemul lung, agresiv, maiakovskian, miştocar, „dovedind o dexteritate prozodică şi lexicală ieşită din comun“, aluzii culturale leninist-jdanoviste şi mai ales autoreferențialitate (acea lăbăgeală propagandistică a gazetarilor agricoli care se referea la fericirea colhoznică existentă numai în text).

* Arahnologic vorbind, în centru preamărim Scorpionul, la pândă prin unghere ne monitorizează Păianjenii, iar la podea mişună abia vizibili Acarienii, să ucidă timpul, să scopească istoria, dar ceea ce este inegalabil la maestrul Cărtărescu este scriitura sa clasică sau, mai bine încadrat, post-structuralistă, concretizată în <u>precizia cinematografică forensică a descrierilor</u>, parcă ar filma operatorul colonel Ionel Stănilă distrugerile de la Timişoara. Lexicul Limbii Române îi este de regulă suficient, rareori inventându-se în TO cuvinte neviabile. De aici şi libertatea de a construi spațiul narativ din decoruri credibile, realiste, fantastice sau onirice, în mod curios supradimensionate fără a reieşi prin contrast micimea homosapului, şi aceasta datorită condiției de Creator atotputernic şi îndurător, atribuită Autorului.

* Dar *atributul* care pentru proză este o calitate, devine un cusur în poezie: ea nu e făcută din cuvinte, ci din complemente, din realitățile visului, din realitatea bucureşteană sau de mahala, unde se zice *complimente lu mă-ta*; ea păcătuieşte atunci impardonabil față de conceptul Eminescian definitiv privind sarcinile care îi revin Poeziei de a zugrăvi *o altă lume* peste mizeriile acesteia de noroi, unde pătimeşte până şi statuia lui Mihai Bravul, perpetuu interogată fără epitete de Jean de la şase că *cine s-a băşit?* sub luna postmodernă, cărtăresciană, *de culoarea urinei stătute* şi a mlaştinii disperării.

* *Pixeli*. Editorialele lui Mircea Cărtărescu, spre deosebire de eternitatea actualității celor Eminesciene, sunt greu de cuprins fără cunoaşterea contextului politic, pe care îl iau în serios, sau ți se par deziluzionant pătimaş previzibile, totuşi, ele definesc un nou gen publicistic, le-aş zice **pixeli** cum Vasile Băran inventa termenul „microsioane“, pentru că pot străluci incendiar, prin încărcarea unora dintre ele cu un mare focos de postromânism, cum ar fi:

- *A pus de mămăligă*, Jurnalul Național, 13 iulie 2004
- *Etatizarea lui Eminescu*, Jurnalul Național, 18 ianuarie 2005
- *O vină istorică*, Jurnalul Național, 5 iulie 2005
- *Falimentul nostru moral*, Evenimentul zilei, 2 noiembrie 2007
- *Țiganii, o problemă românească*, Evenimentul zilei, 9 noiembrie 2007

* E admisibil să scrii marrrfă! cum ar fi *Pixelii*, *Enciclopedia zmeilor*, *Travesti* sau *Perché amiamo le donne*, dar cu precauția să avertizezi cititorul onest luându-ți un heteronim transparent pentru astfel de opere minore, cum ar fi **Lulu Căldărescu**.

* Eminentul critic cu nume dureros de Eminescian, Angelo Mitchievici, format de Mircea la Cenaclul Litere, dă pe fundalul unui şlagăr al Margaretei Pâslaru, la adresa
http://www.revista22.ro/html/index.php?art=3948&nr=2007-08-17
aprecieri încărcate de melancolie la condiția de Michelangelo bătrân dominându-şi Epoca Mooye, în care s-a instalat în ultimii ani Fluturele postmodernismului românesc, sub titulatura *Singurătatea alergătorului de cursă lungă*, rezultând că aleargă singur pe pistă, din lipsă de concurență iară nu ca talibanii țărănişti care n-au luat cunoştință din Manifestul *Imposibila lustrație* că lupta antibolşevică a încetat când cu muşcătura din 2 iunie 2007!

Ideea de bază fiind că:

„Încercările lui Cărtărescu de a se disocia de generația ‘80 au dat rezultate, astăzi Cărtărescu nu apare ca un produs al unei generații, nici măcar ca un vârf de lance al ei, ci ca un univers autonom răsărit în mijlocul ei, în continuă expansiune, sfârşind prin a se separa şi a o îngloba ca pe o ramificație a propriului univers, unde, pururi tânăr, înfăşurat în pixeli, stă Scriitorul-Marele Arhitect.“

E mai grav decât atât. Trebuie teoretizată, cum a şi întrevăzut Mircea însuşi, încetarea existenței postmodernismului în State la 11 septembrie 2001, deci, automat şi în RO (*the age of postmodernism ended with the attacks of September 11*), în această viziune, Candidatul Nobel cel mai bine plasat putând fi livrat acum şi ca singurul autentic postmodernist român, sexualiştii degenerați din postromânism trebuind să-şi ia alt nume, *fracturismul* nefiind chiar aşa de rău, deşi parcă mai generativ ar suna *fractalism*.

* Dealtfel, literatura Epocii Gates împinge oricum criticul încremenit în proiectul clasic pe o pantă sinucigaşă: când scriitorul ți se plimbă prin mai multe literaturi şi discursuri ştiințifice sau para-ştiințifice, nu neapărat ca bursier, ci pur şi simplu navigând wireless pe internet într-un dormitor bătrânesc de la Sângiorz-Băi.

S-a cam terminat atunci cu formula ceea sintetizatoare prin care clasificai vietatea-text supusă examinării-condamnării şi te spălai pe mânuțe!

Deja despre epopeea metatextual-parodică *Orbitor* teamă îmi este că atâta vreme cât, fie prin voluntariat studențesc, fie prin înființarea unui institut (cum e Institutul Hegel, de exemplu) nu avem pagină cu pagină *ghidul de lectură*, precum există pentru *Divina Comedie* explicații de subsol, sau cum are Pynchon pe web glosar tranşant cu asta e adevărat, asta nu e, mai nimic serios nu se poate afirma despre firul sex-spiritual de tip *Fragmentarium* al capodoperei cărtăresciene.

Căci până şi referirea la New Age este irelevantă!

Care New Age, Mircea?

Precum Cominternul şi-a pierdut unitatea de monolit spărgându-se în comunismele naționale fireşti, mai bine adaptate condițiilor concrete în care se lăfăia

nomenclatura fiecărui partid, aşa şi religia Erei Noi după 1990 (şi să nu uităm că scrisul la O1 începe la 7 decembrie 1992) s-a fărâmițat în nenumărate ocultisme, într-o combinatorică de o diversitate de neînchipuit, aproape biologică, ceea ce şi este un atu privind disputa asupra moştenirii mileniului trei.

* Deja O3 este o carte adresată lectorului occidental, din RO preluându-se în exclusivitate rigidă <u>doar clişeele conforme imaginarului acestui faraon</u>: foametea ceauşistă, revoluția ca minciună a secolului emanată de un popor de hoți, Casa Poporului ca obiect turistic fără acoperiş de pe traseul Dracula.

Extrapolând fractalic holograma scriitorului, pe asimptotă, în lumina transfinită, până la catastrofă, unii s-ar aştepta ca Mircea Cărtărescu să schimbe de limbă.

Exclus! În acest caz, Alergătorul de cursă lungă, medaliat atât pentru poezie de Nichi, cât şi pentru proză de Crohu, riscă un viitor ca al ofticosului Panait Istrati, care merită statuie lângă a lui Soljenițîn pentru *Spovedania unui învins*. Nu va fi cuprins în manualele franceze, iar când oamenii lui Nichi vor pierde Uniunea Scriitorilor şi Filologia, iar dl Liiceanu Humanitasul Educațional, nici măcar în cele Româneşti, fiindu-i preferat disidentul ceceist Nicolae Breban, cu romanul anti New Age *Animale bolnave* sau poate aproape sigur uzurpatorul sexualist Lăturiş, cel mai virulent dintre pamfletarii frustrați, necitiți şi neiubiți de nimeni.

* *Lipsa ei de poezie!* Mediatizatul din motive electorale anti-Năstase pamflet cărtărescian *Baroane!*, <u>fără a parazita</u> ca un fluture obez pe al lui Arghezi, care a ajuns în lagăr pentru al său în 1943, ar fi trecut neobservat. Aceasta fiind şi slăbiciunea prozei politice cărtăresciene, **lipsa ei de poezie**. Geniul natural Eminescian se documenta cât se documenta, dar scria până la urmă pătimaş, deci <u>liric</u>, memorabil, inaplicabil, de unde impresia micilor tacticieni cu piele de iepure în spinare că politic e nul, n-ai obiect, cum n-a fost obiect pentru microscopenia lor nici Basarabia, Monarhia, Reprimarea Bolşevismului, Luminarea Poporului şi atâtea altele de care Generația Pupici s-a temut, cum de orice Menelaos bărbatul care-i de casă:

– Kremlinul imperial, râdea de ei Grigore Vieru, îmi aminteşte de soțul gelos, care, divorțat de nevastă, continuă s-o urmărească. El ştie cu cine se întâlneşte ea, ce vorbeşte şi ce proiecte are. La fel este urmărită şi Basarabia.

Fluturele postmodernismului românesc vrea să fie un analist ca toți analiştii şi reuşeşte să fie incolor, după cum şi Nicolae Manolescu îşi pierde timpul cu cronici sportive insipide, când ne-ar putea bombarda cu memorii tot atât de răscolitoare precât secvența *Imposibila lustrație*.

Numai un ochi critic foarte versat poate deosebi în editorialistica lui Mircea înfiriparea protoplastică a două genuri gazetăreşti: *bombonelele* şi *băsescenitățile*, după cum publicarea s-a făcut la cotidianul cu capital presupus Român, respectiv elvețian.

* Poate că unul din subiectele de roman de dimensiuni *Aimez-vous Brahms?* ar putea fi consternarea talibanului antibolşevic Român că pauza din lupta ideologică apărută la 5 martie 1998 ca doliu după Eminescu a degenerat într-o dublă capitulare, la 8 ianuarie 2003, prin manifestul lichidatorist *Imposibila lustrație*, un *naughty document* care cedează securiştilor meritul de a fi făcut ei Revoluția Fututã şi de a călăuzi Neamul Românesc spre economia de piață, spre democrație şi o Infrastructură Intelectuală la standarde euroatlantice, exaltând Misia Culturală, respectiv 11 iulie 2007, când *Orbitor. Aripa dreaptă* a lămurit definitiv cumpărătorului de la Librăria Kretzulescu – dacă a citit – deziluzia că avem de a face cu <u>o cronică de familie de mic</u>

nomenclaturist din Eşalonul 3 **mântuită**, eşalon inocentizat a cărui emanație fesenist-progresistă este mai toată *Autoelita*, opusă fesenismului retrograd de emanație retrogradă, care a futat cel mai mult Revoluția!

Frământările sufleteşti ale talibanului încremenit în proiectul antibolşevic din Războiul Sfânt, care nu respectă mai nici un *şef de promoție* în viața noastră publică de la tembelizor, exceptând poate pe cei de proveniență filolo, şi deduce de aici că, într-adevăr, **Lustrația**, fiind teoretic imposibilă, ea practic nu s-a făcut nici un pic, mda, toate deziluziile acestui caraghios ar putea să aducă literaturii noastre pe cale de extincție acel roman virtual de farmec matein, dar plin de haz mic nomenclaturist cehovian, pe care n-a apucat să ni-l scrie la Berlin marele înlocuitor de Eminescu, familistul Caragiale, eroul fiind un fel de Akaki Akakievici înfăşurat în pixelii mantalei, care imaginează inofensive scrisori de protest doar ca să-şi mediatizeze ca semnatar nediavolescul nume.

* Textul cărtărescian se face aşa cum se fac şi covoarele, din fire cum ar fi de exemplu firul *megalomanic* al arheologiei eului lui Mircişor, firul *diarist-cronicăresc* al epocilor Dej şi Cea, respectiv al Epocii Moo, firul *oniric-halucinatoriu* sărman post-Dionis şi firul *sex-spiritualist* post-Fragmentarium în Era Nouă, întrolocate şi înfăşurate în zale gasteropodale cu numărul de pixeli invariant, deci orbitor.

Firul *memorialistic* nu e proustian, n-are finețe, nu se limitează la ceea ce e literar, adică de bun gust aristocrat. Autorul se lăcomeşte ca Gabriela Adameşteanu la a se inspira ca o pompă kama din primul strat freatic, al actualității imediate, detestând interbelicul, este un postmodernist, respectă un plan, o poetică, o tehnologie, lucrează, de exemplu, *în priză directă* şi adesea imbecilitatea altora, a tovarăşilor de *vrăjitroacă* sau de epocă, se transmite şi textului propriu, făcând publicul cultivat să oscileze între acceptare totală şi resentiment dacă nu cumva n-a achiziționat chiar aş de bine, hipnotizat de câtă investiție în Shahasrara promoțională.

Firul *istoric* este un adevărat şvaițer, deoarece autorul, ageamiu în domeniu, se bazează programatic, încremenit în proiect, pe cele trăite şi eventual auzite, pe o biată memorie organică, şi încă de om al supraviețuirii în familie, rareori recurgând la documentare, măcar cât Marin Preda, pe o agendă, pentru *Delirul*. Din această pricină, bolşevismul apare lectorului străin ca o aventură amuzantă, ca perfect suportabil de către nişte vite valahe, cu excepția anilor de austeritate compensați spiritual şi aceia prin sincronismul Literaturii Române cu cea americană la nivel de curent Po Mo.

Firul *oniric-halucinatoriu* sărman post-Dionis este văzut de unii ca descendent din postmodernistul nobelizabil Thomas Pynchon, ceea ce e o prostie, textul acestui matelot fiind unul normal, cu dialog şi umor, dar fără facondă-n morgă, o pâslă mai degrabă inginerească decât o veselă mască de hârtie, ca a neseriosului de Salinger. În realitate, firul oniric-halucinatoriu se trăgănează din cercetarea *visului chimeric* Eminescian cu mijloacele criticii literare franțozeşti de sondare grandomană de către câte un psihanalist mediocru a inconştientului vreunui geniu. Rezultatul va fi fost o infirmare brutală a tuturor ipotezelor de lucru, anume concluzia paralizantă că *geniile* sunt inimitabile de către *sistemele expert*, iar concluzia practică a fost că ştacheta valorică a Literaturii Române a fost înălțată încă din epoca Regelui Carol I la un standard foarte înalt, cât Caraimanul, care îți impune lecturi zdravene din ştiințele contemporane, ca Eminescu în *Opere XV Fragmentarium*, ceea ce îți va ajuta atât imaginația cât şi visul să genereze un efect de mister şi spiritualitate pe măsura orizontului de aşteptare al publicului cultivat. Paradoxul neplăcut fiind că **Eminescu era mai bine informat**, în ştiința, filozofia, politica şi spiritualitatea epocii lui, decât nobilul probabil fără păr pe piept Cărtărescu, ale cărui panseuri, emanații ca de *creier*

care ejaculează şi testicule gânditoare, tipice dealtfel intelectualului nejugănit de regim, fac să roşească pe savantul serios, chit că-i intimidează pe esteții şi filozofii noştri cei încă nesupuşi criticii devastatoare cu care va poposi peste memoria lor tineretul idealist, a cărui venire se apropie vertiginos şi implacabil ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic.

În fine, firul *sex-spiritualist* este tors de prudența că chiar după lecturi în științe şi filozofie geniul Eminescian natural tot nu poate fi depăşit, ca la cursele de cai măsurabile Musil, de un geniu simulant, aşa că singura soluție de succes de public este demitizarea, spurcarea, violarea-n debara, ca pe Revoluție-n ceceu, a tot ce e mai sfânt în placheta *Lumină de lună. Versuri lirice* – anume, **Amorul**, viol ce vizează la nivel de îngeri şi demoni doar a amăgi tineretul idealist orientat spre BOR că Mântuirea se dobândeşte lesne, destrăbălându-te cât mai mult, căutând sextazul, al cărui gust de fluturi muieți în aur coloidal ar fi însuşi gustul ca de sânge menstrual al Nemuririi pentru vampiri, pe când descrierile de organe familiare, eventual familiale, în exercițiul funcțiunii şi colectarea de expresii murdare nu vizează decât *efectul de sinceritate*, care face credibilă şi batjocorirea Eroilor Neamului, paginile erotismului infantil, deşi excitante pentru segmentul ultrarafinat pedofil al publicului cultivat, având mai mult rol de dezinhibare a receptivității noastre luciferice pentru parcarea în nişele de adâncime a discursului autopromoțional.

* Sunt multe confuzii la noi şi abia pe măsură ce creşte interesul occidental pentru Limba Română, creându-se premisele exaltării Misiei Culturale şi apariției unei critici de direcție veritabile, mda, pe măsură ce ne vor vizita tot mai mulți universitari autentici, se vor clarifica negreşit şi neclaritățile postmodernismului în accepția sa de postromânism, care nu bucură deloc Europa diversității. Astfel, cel mai bun dintre teoreticienii mişcării, dl Al. Muşina zice că „poeții generației '80 pot fi subsumați postmodernismului doar prin forțarea termenului şi prin obnubilarea esenței demersului lor poetic, de a redescoperi realul (la toate nivelurile sale, desigur, inclusiv cel cultural, dar nu punând accentul pe dimensiunea culturală a lumii) şi prin încercarea de a da un sens absurdului lumii înconjurătoare, de a lupta împotriva entropiei. Totul prin (re)aducerea în centru a individualități, a persoanei, care devine sistem de referință; de aceea avem de-a face mai degrabă cu ceea ce eu aş numi un nou *antropocentrism*."

Paradoxal, tocmai Mircea Cărtărescu şi nu părintele Budilei Expres ilustrează cel mai bine acest *antropocentrism* antientropic, întins ca la sfere cât ne e pielea, preconizat dealtfel de euclidianul ptolemaic Nichita, de marele Nicolae Labiş, cel dintâi postmodern (dealtfel şi cel mai apropiat de paradigma critică occidentală, deoarece luase marxismul în serios) şi, în fond, de însăşi marea operă Eminesciană *Fragmentarium,* de la care toate încep şi cură spre Shahasrara.

* *Enciclopedia Zmeilor,* adevărat laborator literar, n-are nici o milă pentru eventuala vârstă fragedă a cititorului, nici în lexic, nici în evenimente, nici în urgențele stomatologice şi nici în referințele livreşti de la Villon la Kafka. De ce ar avea atunci vreo milă tocmai O3, un roman evident de interzis adulților sub 18 ani, prin concesiile comerciale legate de excesul de trivialități şi voluptăți, precum şi prin obscenitatea de a fi ostil simbolurilor recuperării Basarabiei, Sfinții Eminescu şi Ştefan!

* *Miriapodul pe plajă*. Indubitabil un spațiu literar propriu, de un albastru fascinant, akasian, în dialogul vântului cu marea la Balcic, un decor de populat cu

animale ciudate, ca la Sabin Bălaşa: „Şi dacă conştiinţa devenită astfel pre-ştiinţă s-ar mai răsfrânge o dată în sine ar fi în stare ajunsă atotştiinţă să se ridice deasupra acestei telescopări de memorii pentru a vedea miezul trandafirului cu un infinit de petale, păianjenul fermecător care ţese iluzia, modelând-o rapid în forme de cosmosuri, spaţii şi timpuri, corpuri şi feţe cu infinitele sale picioare articulate.“

* *Zodia Fluturelui*. Acest text chici roz romantic nu e roman, nici antiroman, nici poem vizionar, este înainte de toate o trilogie scrisă *sub zodia fluturelui*, în proporţie de trei pe patru pentru cititoare euforice, combătându-se astfel pornirea bărbaţilor de a avea o reacţie „elitistă“ în faţa unei fericiri „populare“.

* *Vindecarea de iluzia existenţei Cititorului*. Este o contradicţie jenantă Amăicăliţului între ipotetica *pauper sum* viaţă de amărâţi din apartamentul de pe Ştefan cel Mare şi credinţa fanatică în bolşevism a tatălui, care ca gazetar agricol dejist la *Steagul Roşu* cunoscuse toate formele de rezistenţă încercate de Moromete ca să ducă întotdeauna o viaţă independentă.

Nu se armonizează nici Volga activistului cu aspra condiţie de *zek* în Arhipelagul Şcolar, zece ani, adică timp suficient să ajungi, cu pile, cunoştinţe şi relaţii, inspector, poate chiar aparatcik în minister, sau să te duci în cercetare, în presă, în învăţământul superior sau pe la misiuni, în străinătate.

Dar poate că alta este explicaţia cu această <u>nobilă profesie de dascăl</u>, prin care trec toţi marii artişti cinstiţi, atât de dispreţuită de gloată şi atât de îndelungată vreme expusă unui crunt sabotaj *din partea clasei politice, interesate să aibă un popor cât mai neinstruit şi mai fraier*: ea este singura ocupaţie care-ţi permite, ţie, scriitor, a cunoaşte experimental, definitiv, investigând Generaţia Pupici, astăzi când a dispărut până şi elevul, **ce se poate şi ce nu se poate** cu omul, dacă-i dai să citească, vindecându-te de în final, absolvindu-te pe vecie de *iluzia existenţei Cititorului*.

* *Absurditatea de a învăţa pe altul*. În plus, prin vacanţele lungi şi prin sarcinile de acoperire cu hârtii atât de cretine, şi înainte, şi după, încât n-are nici rost să le iei în serios, câştigi inexorabil suficient timp de citit, plus navetă pentru a medita-n caleidoscopul uman real pe diferite subiecte, inclusiv absurditatea de a învăţa pe altul, sau a face observaţie romanescă asupra ţopârlăniei la orice etate, iar dacă noaptea ai uneltit, ai visat şi ai scris de ţi se continuă transa şi cazi cu fruntea pe catalog, atunci le dai extemporal la copii.

În fine, cancelariile şcolilor sunt un univers incitant pentru tinerii poeţi, inflaţionar prin densitatea înaltă de feromoni, iar prin ce s-a discutat, s-a bârfit şi s-a dezbătut în acest corp de elită, şi înainte, şi după, despre noutăţile mediatice, cărţile la modă sau topul bestsellerelor, aceste adevărate temple ale culturii au funcţionat *ca nişte autentice şi atractive cenacluri literare*, cu înaltă misiune formativă şi informativă, a cărei valoare educativă rămâne a se evalua în folosul urmaşilor Generaţiei Pupici de către istoricii învăţământului Românesc, care este şi va rămâne multă vreme, în viziune sistemică, o prioritate naţională.

* Una din marile pagube ce le suferă Mircea însuşi terminând ca un Terminator 3 *Orbitorul* şi fiind gata a candida la funcţia de preşedinte, adică de <u>guvernator al României</u>, e că instaurează prin forţa vizionarismului său asemenea standarde înalte de neatins nu numai de către alţii, încât praful se alege nu numai de toată lirica sa de pe CD-uri şi din plachete, ci şi de *Nostalgia*, spartă sau nu în părţile componente. Dar *Levantul*?... Da, şi *Levănţelul,* adică eşecul de a dovedi că se putea scrie epopeea

națională înainte de Eminescu, adică fără Eminescu, da-da, şi el rămâne un vis chimeric!

Nimic nou sub soare: a mai pățit-o până şi Dante, ăla relativizat la Berna de *Gli occhi di Beatrice*, pironiți pe masivul volum de *Opere minore*, orbiți gravitațional până la halucinații vagi, voalate, clare, accesuale sau permanente, statice sau caleidoscopice, liliputane sau guliveriene, de tembelizorul fojgăind de megastrutture, buchi neri, il sole e l' altre stelle.

* Teza că Mircea Cărtărescu ar semăna cu Thomas Pynchon şi cu alți modernişti post-americani este insultătoare pentru Generația Pupici. Toți ăştia au dialog şi acțiune în text, iar miştocăria aia anglo-saxonă gen Salinger, insipidă dincolo de Mark Twain şi Bernard Shaw, este după 11 septembrie 2001 neliterară.

Cât despre *kitschul* lor ştiințific, n-are pic de lirism, deci nici fior religios.

Luați şi citiți!

Mircea Cărtărescu al nostru seamănă doar cu Mircea Cărtărescu. E unic.

* Marele farmec al prozei lirice cărtăresciene este minimalismul că se poate dispensa de substanță epică, de acțiune, intrigă, dialog, şi mai ales de personaje vii, ca Matilda Petrini a activistului Mircea, bazându-se pe abstracții ca neuitatul fătător maieutic şi guru Herman, un fel de manual teologic vorbitor de la o catedră universitară.

Totuşi, este de neînțeles de ce TO nu a renunțat şi la decor, faptul că Bucureştiul n-a fost încă abandonat cu trafic cu tot în favoarea conurbației Giurgiu-Russe ce s-ar succeda firesc pe Dunăre după Bratislava, Viena, Budapesta şi Belgrad, ținând poate de extraordinara sa viață academică, cum ne aminteşte această mărturisire azvârlită în alt colț al texistenței: „Eu cred că îți arăți iubirea şi recunoştința față de oamenii care te-au ajutat în tinerețe, scriind pozitiv despre ei. Şi am avut ocazia să scriu despre Crohmălniceanu cele mai calde pagini de evocare. Ştiu foarte bine ce-a făcut el în anii '50, dar mi-e absolut indiferent. Cred că, față de noi, el şi-a spălat, dacă se poate spune aşa, o parte din vina pe care va fi avut-o. Nouă nu ne-a impus o privire asupra vieții şi a literaturii specifică anilor '50. Pe noi, cei care mergeam la Cenaclul «Junimea», pe care îl conducea, ne-a învățat foarte multe lucruri, ne-a ajutat şi ne-a fost un prieten sincer, aşa cum nu au făcut-o mulți alți critici. Crohmălniceanu a făcut față de mine gesturi mult mai multe şi mai implicate decât ştiu majoritatea oamenilor. Cât a trăit, a fost primul cititor al manuscriselor mele. Probabil că nu aş fi debutat în străinătate fără el. Nu este nici un secret, el mi-a deschis calea debutului în Franța, după care au venit şi celelalte.“

* Este scandalos cum de i-au trebuit unui filolog profesionist ca Mircea Cărtărescu 15 ani ca să scrie Cartea, se mira Coca Dospinoiu de Valentine's Day, în brațe cu Kotofei Ivanovici, când nu se poate concepe mod mai uşor de a scrie proză decât fără fir epic, fără dialog, fără glosar şi fără caractere, jonglând cu trei claviaturi facile, iresponsabile, care pot *produce* nonstop: amintirile, fantasticul şi oniricul.

* *Înainte de a fi cititite*. Cum noi Românii nu avem atât investiții în Infrastructura Intelectuală, de care să exulte toți, cât felieri particularizate pe haitele adunate la feromonii de sponsoriță, unde e rost de supt pibul poporului, noi încă n-am occidentalizat deplin nici Biblioteca Națională, nici filialele județene, şi poate că nici nu se cunoaşte noțiunea de *librărie* de către Generația Pupici, confundând-o cu *papetăria* plină de vederi, pixuri, blancuri, sacoşe şi valentine cu inimioară roşie. Iată

de ce nici nu poți avea pretenția ca tu, cititor sau critic din RO, să ai aprehensiune în întregime la trilogia *Orbitor*! Jumătate rămâne aisberg, jumătatea de timp de expulzie petrecută departe de Bucureşti şi Bulgaria, în Oceanul Euroatlantic. Singurii care pot lămuri *cu ce seamănă* minunea asta sunt oierii din DRO, dar citesc şi aceştia randomizat nenimerind pagina 420.

Pe scurt, preeminența promoterului asupra criticului permite premierea cărților şi chiar a megacărților de dimensiuni monstruoase *înainte de a fi citite*, ba chiar prescurtând lectura.

* Când textul cărtărescian nu mai are nimic Românesc şi pare traducere, el este rodul aplicării neroade a rețetelor postmoderniste, inclusiv în finalul O3, când Alergătorul de cursă lungă, lăsând cu un tur în urmă pe Proust, Joyce, Musil, Kafka, Pynchon şi Breban îşi face damblaua de a parodia însăşi Biblia.

Odată eliberat de constrângeri, Mircea redevine un bun Român, talentat, muncitor, dezvăluind până şi aplecare spre umorul țărănesc, total acceptat de brandul Marin Preda, când descrie indirect naivitatea unei eleve nubile: „Părul mi-a crescut ca nişte lujeri, ca o iarbă castanie, şi în anul acela mi-au răsărit tufe de păr şi la subțiori, şi în josul burții, încât mă-nspăimântam că flocii creți şi scânteietori mă vor acoperi toată, lăsându-mi goale doar sfârcurile şi ochii, ca la cățele."

* Pentru cititoarea euroatlantică globală Suelin şi pentru eleva Coca Dospinoiu, există impresia că poți afla *totul* despre Literatura Română citind doar cărțile lui Mircea Cărtărescu, ceea ce nu dovedeşte decât că avem o **literatură nefuncțională**, nereuşindu-se Luminarea Poporului nici prin Biblioteca Națională, nici prin Partidul Cadrelor Didactice. Din cauza acestei macropsii generate ochiului Cititorului de corul asurzitor al promoterilor, s-a ajuns la paradoxul că Cel mai bine vândut scriitor român este şi cel mai important poet şi prozator şi critic întemeietor al postmodernismului, şi în consecință *un disident mai viu în memoria gloatei* decât însuşi Paul Goma, după cum şi *un revoluționar mai luptător decât Dan Iosif*, deoarece tot ce se citeşte acum este doar discursul autopromoțional din *Orbitor*!

* Instructivă praxiologic, apropo de **celebra pagină 420** din O3, este şi transformarea lui Mircea Cărtărescu, odată cu preafericita Autoelită, dar într-un mod acutizat printr-un pesimism de coloratură rasistă, în **autoritate morală** mai presus de BOR:

„Problema imaginii noastre în lume nu sunt nici țiganii, nici câțiva scelerați care fură, ucid şi violează, nici şovinismul italienilor sau al englezilor. E falimentul nostru moral, e lipsa cinstei şi a corectitudinii din obişnuințele noastre de fiecare zi. Decăderea noastră ca popor, vizibilă în sfera politică în interior şi-n imaginea noastră mai rea ca oricând în afară, este produsul absenței frânelor morale la un număr copleşitor de români, victime ale unei lipse cronice de educație." (*Falimentul nostru moral*, 2 noiembrie 2007)

Dar cine este vinovat de lipsa cronică de educație în familie şi în şcoală? Poporul? Cleptocrația? Iarăşi, nu poate fi judecată decât elita Intelectuală, cu pivotul ei organizat elitist rinocereşte, Autoelita! Care n-a dezvoltat nici Bibliotecă Națională, nici Partid al Cadrelor Didactice, cum am mai spus, lăsând Neamul Românesc să orbecăie în semiîntunericul televiziunilor, pradă uşoară pentru politicienii cleptocrației atâta vreme cât până şi literatura e mai puțin funcțională decât economia de piață, repartitoarele, compostoarele şi apa caldă, iar viața Intelectuală este înapoiată boiereşte față de cea politică, neatingând încă pluralismul.

* Pe scurtătură, **Mircea Cărtărescu n-a reuşit în poezie** deoarece era prea cartezian, prea bun la alte materii materiale, prea dotat pentru marketing, pentru circ (după aprecierea guruului virtual trimis de paranormalul Mircea Eliade să-i dea porceşte la Circul de Stat lecţii de yoga în arenă în faţa părinţilor) şi, din prea mult talent <u>minţind uneori spontan</u>, desigur pentru a candida Româneşte la preşedinţie după epuizarea Căpitanului, ca peruvianul alt scriitor Mario Vargas Llosa.

Iar faţă de Eminescu, el mai este şi un nepredestinat, născut adică sub alte zodii, de noroc porcesc, luminate de luna postmodernă, cărtăresciană, *de culoarea urinei stătute* – antilirism de piaţă care permite a difuza şi fantasma onirică satanistă, formă nouă de leninism antiliturgic eficient cu Badislavul ăla carele se masturbează-n biserica ortodoxă dinaintea Sfintei Fecioare, pagină savurată cu o singură mână de atâţia megaintelectuali creştinissimi practicanţi de li-i viaţa lipsită de compromisuri ca cristalul.

* *Colonelul maior Ion Stănilă*. Da, Mircea Cărtărescu, viitorul guvernator al RO, un preşedinte postbăsescian tare, cum a fost Ştefan cel Mare, dar numai *dincoace* de Prut, poate chiar şi de Milcov, un psihopedagog de mare clasă, ştiind cu precizie când să îşi înalţe în grad sau să-i coboare pe *cei mai utili dintre supuşi*, desigur şefii de promoţie, ca expert în reflexologia pavloviană şi poate şi în condiţionarea operantă skinneriană, de care se plâng mai toţi amicii mei din SUA.

De exemplu, vedem lămurit *uleioasa artă a dozării zăhărelului* atunci când prietenul de familie, salvator al Manuscrisului şi al lui Mircea însuşi de la azilul psihiatric „Vasile Paraschiv", onorabilul domn Ion Stănilă, se arată **securist de omenie** la baricadă, „dând filmu-napoi cu un cadru" ca să nu apară *probe* cu halucinatul Mircişor, să-l înhaţe colegii, parcă n-aveau ei date de la Cenaclul de Luni asupra dezinteresului miştocar faţă de Clasa Muncitoare, el este la pagina 183 din O3 înaintat de virtualul preşedinte *la excepţional* <u>colonel</u> în rezervă. Dar când numai trei-patru zile literare mai încolo, de însângeratul Crăciun, e doar un particular care o fute-n vila lui, după un scenariu făcut chiar de ea, <u>pe cea mai futeşă, mai inventivă şi mai atractivă doamnă din Literatura Română</u>, simbolizând involuntar însăşi Literatura Română a Epocii Nicolae Manolescu, roşcata activistă Estera Hirsch, fiind stimulaţi la efect Uhtomski de umblătorul Vasile Lascăr analog holografic cum şi Ştiutorul Herman scoate – simultan – nişte câini de la Fundeni din olomorful sextaz, constatăm la pagina 473 şi în continuare că torţionarul n-a rămas decât, ca D-l Goe, un oarecare <u>maior</u>!!!

* *Z*. Greu de înţeles fără cultura grabei, specifică postistoriei, este şi enigma colonelului grec Oedip că de ce numele strămoşului nobil Csartarowski din Csartarowsk (O3, 302) devine în Casa Poporului, unde prinţul vine cu Miriam cea în starea de *după*, la megalansarea TO, Czartarowski (O3. 559), esenţială filozofic pentru mântuirea soteriologiei rămânând totuşi celebra nuntă mistică a spermiei cu ovulul mandalei, cum sublinia şi Coca Dospinoiu, călăuzindu-se după principiul antropic.

* În general însuşi postmodernismul românesc nu a reuşit în poezie, nu a lăsat poeme la care să te întorci etern, ci doar monoloage de-ale divertisului vag, curiozităţi orbitoare, bune de Muzeul Antipa, exceptând cazul uitatului precursor Nicolae Labiş, contemporanul beatnicilor de aceeaşi generoasă orientare marxistă.

Condiția hotărâtoare pentru orice lirism serios este să te simți cu suflet mare, să ai un suflet în care vorbesc mai mulți, eventual un neam întreg, cum au avut Eminescu şi chiar Goga sau Vieru, de nu şi Păunescu.

Cine nu începe cu *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie*, nu ne va da niciodată vreun madrigal imnic nemuritor ca *Atât de fragedă*, ci doar avortoni roşiatici de-ai lui Mungiu, valoroşi pentru măsurariul filolo, grețoşi pentru foamea noastră de lirism, ca *Poema chiuvetei*.

* *Garda merge înainte*. La urma urmei, ce este odios în postmodernismul românesc nu este neapărat degenerarea sa în postromânismul Epocii Mooye, căci ideologiile reflectă firesc trendurile biologiei sociale planetare, semințiі sau comunități care apar sau dispar, ci acea *agresivitate asupra specificului național* care, paradoxal, conservă după ilegalizarea Mişcării Legionare tocmai ce a fost mai rău în ea, nu patriotismul ardent când hotarele erau amenințate şi desantul bolşevic opera deja în interior, nu nostalgia paradisului cu Shahasrara lui care coboară, ci ideea funestă de a fi un IMGB al Autoelitei care face ordine.

* *Temă*. Să se ia în serios mirarea chişinăuienilor printre bucureşteni că frica de ruşi e colosal mai mare pe Dâmbovița decât pe Bâc, să se încadreze uitarea Războiului Sfânt la mankurtizare de bunăvoie şi să se verifice dacă nu cumva revenirea în Basarabia la putere a bolşevismului deznaționalizant nu e rodul mai degrabă al dezinteresului Patriei-mame pentru fiica ei înstrăinată, generator de vid de putere, decât efortul Kremlinului de a investi într-o prietenă infidelă în loc de a miza pe cercetare-dezvoltare şi pe cucerirea cosmosului.

* Aşa cum au observat criticii Mihai Iovănel şi Horia Gârbea, Paul Cernat şi Bianca Burța-Cernat, prin evenimentul editorial al anului 2007 Mircea a regresat puțin, relativ la propriile etaloane de seriozitate deontologică privind produsul finit livrat pieții.

Logic şi filologic, *Orbitor 3* este o carte excepțională, dar prea multa ei realitate fără precedent din compoziția de ingrediente, cum ar fi trecătoarele dificultăți de aprovizionare ceauşiste (pe care Neamul Românesc le priveşte înapoi cu veselie, cum Ion Ghica ciuma lui Caragea) sau evenimentele de la futeşa noastră Revo, îl degradează pe O3 din postmodernism (curent de gemeni fractalici care s-a cam prăbuşit la 11 septembrie 2001) la condiția de roman antimetafizic corintic compozit, mai degrabă modernist decât postmodernist, ținător adică de epoca cuprinsă între *Gorila* lui Rebreanu, roman comercial cu grave derapaje, şi *Desculț*, romanul deosebit de politic al lui Zaharia Stancu despre *obsedantul deceniu* al teoriei relativității, care din primăvară până-n toamnă l-a preocupat prin 1907 şi pe neseriosul de Caragiale, ştergându-i meteoric zâmbetul de pe mustața zbârlită de groază.

* Joyce, Proust, Kafka, Musil nu sunt postmoderni, sunt geniali.

Dovada: postmodernii dlui Cărtărescu nu-i egalează niciodată, par stupizi, mai ales neserioşi, par a scrie pe laptop prin redacțiile tembeliziunilor şi ale presei de capital dubios, sunt oameni ca mine şi ca tine, chiar dacă-şi atârnă papion molatic ca fluturele somnoros.

Ei nu au scris pentru succes, pentru tiraj, pentru premieri promoționale, pentru un client care nu citeşte, nici pentru Vechiul sau Noul Stăpân.

* Pe urmele filologului Angelo Mitchievici, care teoretizează pentru Generația Pupici că Mircea face sistem, *întreaga* operă fiind semnificativă, de la broşuri la epopei şi la politica fesenist-reformistă, băsesciană, rezumând însă doar cele afirmate de exegeți şi promoteri despre cele trei cărți ale Proiectului *Orbitor* se poate spune tot de filologi, într-o formulă sintetică, aproape că: „subiectele atinse de autor în aceste cărți sunt diverse. Ficțiunea speculativă, istoria, metodele de autoeducare, psihologia aplicată, versurile, cultul strămoşilor, misterele lumii în care trăim, serviciile secrete sunt doar câteva din cuvintele cheie în jurul cărora gravitează întreaga operă a scriitorului".

Enigma succesului comercial justificându-se prin sentimentalism şi chiar mai mult decât atât: „caracteristica principală a personajelor create de scriitor este caracterul puternic al acestora şi încrederea în forțele proprii pentru a-şi putea depăşi propriile condiții. Cercetarea destinului şi oglindirea acestuia prin ochii personajelor este o constantă care poate fi regăsită în fiecare din romanele de dragoste, iar drumul pe care trebuie să îl parcurgă fiecare din personajele întâlnite în aceste romane este unul sinuos plin de neprevăzut şi suferință".

Instructivă fiind, pornind de la motivul romantic Eminescian al dublului şi al gemenilor, fără termen de admirație în Literatura Română şi exprimând aspirația spre simetrie, cercetarea investigării texistenței, adică ghicitul în pietre, în futelnițe sau în amoniți, cum apare şi la celălalt de succes prozator postmodernist contemporan, tot atât de Cel mai bine vândut scriitor român, la adresa:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Pavel_Coru%C5%A3

* Exercițiu. A se reciti Proust, că tot se vorbeşte promoțional de el, de codul rafinamentelor aristocratice pre-feseniste *În căutarea timpului pierdut*, da, e timp pentru numeroasele ei volume în şezlong într-o vilă galbenă cu țiglă roşie, cu *pisicină*, dar deocamdată făr-un pom pentru pitbullul Zdreanță. Din câte se pot întâmpla în copilărie, să învățăm că este evocat astmatic sau inventat doar ceea ce este semnificativ literar, nu şi ceea ce ține de lumânărele nazale şi de imbecilitățile infantile. Scotocirea-n Akasia copilăriei nu ajunge niciodată-n kkt, până-n pamperşi, de fapt până-n oliță şi ştergerea cu ziar agricol. De ce Proust n-a mers până-n scutece? Că nu putea? Nu, domnilor! Proust a ştiut de la aristocrație *unde să se oprească*, alegând între două proiecte multicriterial, pe bază de bun gust şi nu de *Kitsch*!

* Semn de senectute la maestrul Cărtărescu, în *Orbitor*: preeminența memoriei vechi (amintirile de copchil şi de plod, până la oliță şi chiar până-n scutece) asupra memoriei recente (marile omisiuni în discursul despre Revoluție). Dar ce e şi mai grav e că extrem de bine realizata artistic scenă a Mendebilului, care voia să se fută în cur, şi a eresurilor privind erotica gay străluceşte între zone cenuşii ale textului, cum ar fi contrapunctatul discurs al lui Herman cu lecturi sapiențiale proaspete din Victor Kernbach despre vizitele wagneriene pe Terra ale unor BMW-uri biblice din Universul îndepărtat.

* Meritul lui Cărtărescu, care distorsionează monologul grupului central, este pionieratul în abordarea celei mai generoase teme a literaturii mai noi a Neamului Românesc: *totalitarismul bolşevic doborât prin cea mai mare explozie de eroism din Răsărit, Revoluția Română din Decembrie*. Iar geniul său comercial stă în a evalua că Generația Pupici nu vrea să se complice sufleteşte ori fiziologic, aşa că credibilitatea cărții nu a suferit pamfletări pentru omisiunea didactică de a nu fi fost vizitată la domiciliu de către autorul omniscient nici o familie ai căror membri au fost mai fraieri

şi au murit din diferite motive, fiind adus de la morgă vreunul şi expus pe masa din sufragerie, deşi complicitatea fesenismului de dreapta, brucanian, al Autoelitei, cu fesenismul de stânga, iliescian, în uitarea crimelor Revoluției este singurul păcat strigător la cer Românesc, care ar fi meritat paginile apocaliptice din O3, degenerate până la urmă-ntr-o lansare de carte, de către un om-statuie printre statui, Casa Poporului devenind Casa Cărții, Casa *Kitschului*, unde gărgăunii unei posibile viitoare statui ce-o va înlocui pe-aia cu țâțe erecte a lui Anghel de la Ateneu devin roiuri de fluturi.

* În ce priveşte apocalipsul arderii de tot pe care l-ar merita în loc de Mântuire Românii pentru naționalismul lor, şi în special bucureştenii de pe Lia Manoliu, naționalism ridicol atâta vreme cât Intelectualitatea basarabeană nu s-a putut ridica din rusificarea sovietică la nivelul publicului cultivat, ratându-se astfel Unirea după model german, oricât de rău pentru *nu secați voi lacrimi ale dragostei curate* ar fi-n Epoca Mooye ce zicea Miței Baston alde gazetara Popeasca de Generația Pupici, *că junele român în blugi fără morgă şi facondă n-ar purta un tricou cu portretul lui Eminescu*, noi nu putem sări peste umbra noastră şi nici peste dublul nostru şi nici peste observația capitală, tipic bucureşteană, a promoterului Viki că „chiar dacă la o primă vedere scriitura celui mai bine vândut scriitor român şi, în consecință, candidat Nobel, pare a fi pesimistă, iar personajelor create de acesta nu le rămâne altceva decât resemnarea, mesajul care rezidă din ansamblul romanelor scriitorului este unul puternic pozitiv fiind presărat cu idei optimiste şi îndreptate înspre speranță. O dovadă în acest sens sunt chiar cuvintele autorului adresate mai mult femeilor: *Când pierzi dragostea, pierzi totul. Pierzi visele, speranțele, încrederea, demnitatea, respectul de sine, dorința de viață... Altarele din suflet se prăbuşesc cu zgomot, iar icoanele la care te-ai închinat cu credință şi venerație se scufundă în mocirlă. Lumea moare sub ochii tăi şi nimic nu pare s-o mai poată salva. Totuşi, în adâncul sufletului, rămâne o minusculă sămânță de lumină, din care poate izbucni oricând, din nou, focul dragostei*."

Mirabila sămânță de lumină, pe altarul slujit orbitor de marele preot Koorutz îşi acuplează reiterat, aşadar, ventuzele rădăcinilor cu dendritele axonilor Akasiei la arhive şi, în acest sens, Apocalipsul devine o specie de *impoposibilitate* logică, pentru că nimic din *ceea ce a fost să fie* nu mai poate fi „distrus" contrainformativ prin foc bachelardian masturbator al asimptotei de către akingiii cotropitorului Neant.

* Iată de ce sfârşitul din O3 nu este un sfârşit *apocaliptic*, ci doar un final *apopoteotic*, de *simfofonie* cu o mie de suflători în trâmbițele Ierihonului, performată ejaculator în Casa Poporului pe futelnița ca un țambal a strunelor de viori Stradivarius şi Guarneri, autentice sau identice cu cele naturale. Ceea ce *pare că se sfârşeşte* este parțial lectura şi deloc cartea, o carte acum evident neisprăvită, un palimpsest de culoarea acrilică a şvaițerului, ros de omizi ontodinamice relevând carențe grave ale documentării, **un text lacunar** prin care, dat fiind păcatul capital, tipic bucureştean al hemianopsiei, al pierderii vederii într-o jumătate a câmpului vizual, selectându-se prin însuşi ambițiosul proiect excesiv de multă substanță Românească, moale ca mămăliga, în detrimentul universalității, nu s-a putut exprima nici pe departe „totul", aşa că demersul trebuie reluat sisific pe baze noi, transcendentale, într-un O4, după o mai judicioasă reflecție, bazată meditativ pe activarea tuturor chakrelor, în România posibilă orbitor doar la hotelul de pelerini de la Durău, pe Ceahlău, sau într-un cort de culoare ecologică de pe Rarău sau în fine, luând în serios fidbecul competent şi predestinat al Cititorului Unic, de la amicul de navetă şi oligopedagogie, Camelian

Propinațiu de la Şcoala 42, consolat de pierderea tramvaiului 21 şi a maşinii109, doar prin noua colegialitate de catalog cu fostul deținut politic Mihai Stere Derdena, martor al evenimentelor labişiene din 1956.

* Receptarea critică, roz sub Zodia Fluturelui, a aventurilor familiei Cărtărescu, este evident facilitată de efortul canalelor TV de a se adresa Familiei – celula fractalică de bază a Neamului Românesc – cu subiecte despre familie, concret despre anumite familii, mai deosebite, mai bogate, meritând o mediatizare, atât telenuvelar cât şi, în ultimul timp, de-a dreptul în direct, văzându-se de popor ce-şi permite unii, dar nu şi cum au făcut în România-fără-de-Eminescu averile respective, orice altceva decât a intra într-o librărie sau într-un muzeu, contractul social implicit fiind că *şi noi vrem s-ajungem în cleptocrație*, sau măcar copilaşii noştri!

Fidelitatea de videocameră a descrierilor cărtăresciene măreşte efectul televizionar al recepției TO, iar firele narative feseniste au virtuți cinematografice, cum e şi cu dispariția *lunedistului* Victoraş, răpit de Coca în seara unei zile de luni, ca să se facă legioner, şi reapariția sa ca *desantist* în finalul apocaliptic inspirat de Casa Poporului, sigur de neînceperea urmăririi penale (NUP) cu ocazia Mântuirii, ca orice interlop român.

Suspansul fiind amplificat prin lectura tragică, adresată mamelor, a bancului fractalic Mark Twain cu gemenii interşanjabili, neştiindu-se dacă nu cumva Mircea e Victoraş şi invers, desantistul o fi lunedistul.

* Cele mai bune versete din *Orbitor* sunt cele care par recitate Eminescian de îngerii dlui Pleşu, gazda *Dilemei 265*, un fel de note muzicale spreiate zglobiu pe portativele curcubeului şi descriind lumi mai potrivite *mall*-urilor sufletului nostru decât aceasta, lumi nici onirice, nici fantastice, lumi de cuvinte agregând ceva solid şi infinit mai dur decât granitul realității – Lumea Cealaltă!

* Eminentul critic Paul Cernat greşeşte când evaluează foarte jos O3, considerându-l o concesie pieții:

– Oricum, nu succesul fulminant – şi neaşteptat – cu *De ce iubim femeile*, o carte fără pretenții, dar cinstită, emoționantă şi umană, a marcat compromisul său cu „cererea pieții“ (ce sens ar fi avut?), ci *Orbitor. Aripa dreaptă*.

Şi una, şi alta.

O3 s-a dovedit, conform perfectei anticipări a autorului, o carte *ilizibilă*, de fapt insuportabilă. De ce? Pentru că într-adevăr a fost cumpărată mai mult de publicul fesenist, atras de publicitatea ca pentru pamperşi, cu aşteptări însă ca pentru proze uşurele, ca *Petruța* sau *A lovely little jewish princess*.

Îmi închipui că fericita cumpărătoare a frunzărit-o şi a pus-o în raft: „păst'ăm puntru mai tâ'ziu!“, cum zic copiii.

Altfel este inexplicabil de ce n-am avut reacții de să se desființeze Humanitasul la conținutul de un postromânism în procente mult peste limitele admise, şi nici dezmințiri de la Omul-cu-două-mame sau de la Omul-fără-gât, cum că nu e adevărat, n-au futut ei Revoluția Română în ordinea de pe listă şi nici măcar democrat-stalinistul cu chip de ciolovek, Brucan, care da fripturi la greviştii foamei.

N-a avut cine să-i informeze!

* Nu prea este loc în Proiectul *Orbitor* pentru evocarea Infrastructurii Intelectuale (universități, biblioteci, cabinete şi hale de lectură, muzee, săli polivalente, *mall*-uri culturale) pe care antepostmodernistul Dinicu Golescu bursier le

întâlneşte la tot pasul calului în spațiul euroatlantic, unde prin Constituție, statele erau național unitare **şi culturale**, burghezia de merit cedând pentru propăşirea soteriologică o zecime din profiturile ei, bazate pe exploatarea omului de către om.

A iubi poporul înseamnă **a-i da** de pe unde ai voiajat. Ca A. E. Baconsky în *Remember*, ca Mircea Malița în *Zidul şi iedera*, ca Octavian Paler în *Caminante* şi atâția alții luminători ai gloatei, întâiul dintre ei rămânând multă vreme, prin atât de educativul serial *Spectacolul lumii*, Ioan Grigorescu, care ne-a ținut de vorbă în noaptea cât au futut intelectualii ăia Revoluția Română-n ceceu.

Dar nu-i pui pe masă unui popor copil chiar orişice! Aşa cum ni se dă în 3O *voodoo* cu păpuşi violabile la New Orleans, vitrine cu femei la Amsterdam sau improvizații pe tema atribuită lui Zavaidoc, vine lelea de la dude, în obscenul aşa descris cu viermi de mătase Bellagio.

Şi chiar în RO, nu este nicăieri evocată, de pildă, vechea sală a profesorilor de la BCU, podoaba Bucureştilor, unde eu am citit în Quasari lângă Patapievici, arsă la Revoluția Împuşcată, ci puținul spațiu literar disponibil se dedică aiurea descoperirii eroticii infantile mendebile, rezultând pagini savuroase pentru pedofilii din Țările de Jos, compatibilă Regal cu *Librophiliac Love Letter: A Compendium of Beautiful Libraries* (http://curiousexpeditions.org/?p=78).

* Pe când, ca Intelectual mascul viril normal, te intimidezi şi te blochezi de tot, dând mereu peste simetria sus-jos față de diafragmă, şi pe tâmpenia cât taie popa limba cum că îți creşte producția de spermă a celor două testicule în dauna celei din care se trăgănează, anume secreția spermei spirituale de către emisferele cerebrale, într-un dramatic joc de sumă nulă impus de nişte legi de conservare satanice.

Şi e păcat şi oarecum în contra vântului solar al curentului: din practica haremurilor, căci se exact ştie cu totul invers în poemele de amor, anume că excesul sexual menține acuitatea vizuală, pe când tocmai abstinența poate conduce la orbire, la hemeralopie în orice caz, adică pierderea vederii în întuneric, pentru că natura judecă aşa, adică la ce-ți mai foloseşte văzul dacă tot nu te interesează, ca pe Ingres, minunile acestei lumi, care nu pot fi decât spirituale-n carnea lor melodioasă?

* *Orbitor* este o carte totală, este Cartea ca atare, este Biblia epocii noastre de internet pe mobil, epurată de balastul evanghelic, supărător pentru că apărea, ca geniu obligat, Christ, propunându-şi sarcini care îi depăşeau posibilitățile de homosap.

Pruncul închiderii Cărții va fi fătat de un bărbat deştept, nu de o fecioară, care nici nu mai există după Woodstock, printre oameni normali fără morgă şi facondă, iar semnul crucii nu domină Apocalipsul din respect corect politic pentru cei de altă părere şi de altă simbologie, din punct de vedere potențial, posibili oameni şi cumpărători.

* Nefiind o viziune New Age scoaterea Pruncului din căpățâna lui Herman, ci mai degrabă una de credincios penticostal, care prin pocăire simte că se înnoieşte, ceea ce înseamnă că de fapt alcoolicul Herman, care parazita pe pensia lu mă-sa, se fată pe sine prin creştet. De altfel, acest Ştiutor e tipic om al Reformei, al unei unice cărți în Blocul Securiştilor de pe Ştefan cel Mare dintre Dinamo şi Circ, respectând cu sfințenie restricția *Sola Scriptura* (Scriptura şi numai Scriptura).

* Este dezolant pentru dezordonatul Intelectual Român cât de coerent este TO, deşi expulzia a durat 14 ani, de regulă cât îşi păzeşte, în oligopedagogia noastră, o elevă virtutea! Nu există contradicții, nici cotitură spre altceva, ca de pildă la Musil,

după pierderea sub nazism a condițiilor poietice vieneze ajungând pribeag în Elveția, care dintr-un promițător *Orbitor* în 3D e constrâns a dezvolta din memorie un fel de *Travesti* în 2D.

Deşi, structural, chiar şi la Musil al nostru recunoaştem totuşi o tendință spre abstractizare, anume prin *reîntregirea familiei*, sursa motivului fiind însă neaoşă, un remake paşnic pentru *Gemenii* lui Eminescu, împăcând a happy-end pe Sarmis cu Brigbel, adecă gemenii Victor şi Mircea, care au ceva din Isis şi Osiris la demolatorul Kakaniei, mai ales că austriacul ignoră şi el suferințele Goga concrete ale Românilor, tocmai prin acea simplificare a megaromanului până la cuplul incestuos primordial.

Numai că în 3O Reîntregirea vine la sfârşit, nu la Prut ci la Casa Poporului.

Ci un O4 abstract, mitic, n-a mai fost scris şi nici nu trebuia scris, iaca acum de ce: pentru că ar fi rezultat apoteotic paradoxul Românilor victorioşi, rezistenți prin cultură sau prin iubire unei istorii dovedite mega-intelectualiceşte de kkt!

* Democrația comunicării fiind după Richard Rorty ceva de la sine înțeles sau nimic, replicile noastre ținând de arta conversației şi de codul manierelor elegante postmoderne (*keep the conversation going*), atunci să spunem că pentru că marele nostru conducător, tovarăşul Cea, tot ce a făcut bun a făcut **pentru că era naționalist**, iar tot ce a făcut rău a făcut **pentru că a fost bolşevic**, marxist-leninist, cu ambalaj stalinisto-kimirsenist din care a lipsit însă *laogaiul*, sistemul concentraționar, deoarece pur şi simplu el nu a avut nevoie neam de represiune pentru a amuți rezistența prin cultură!

Iar Mircea Cărtărescu se abate de la acest principiu metodologic când îşi scrie cărțile şi editorialele, atacând cu sadism părțile naționaliste, adesea pozitive, ale ceauşismului, ca şi cum ar fi fost bolşevice sadea, şi aproape neglijându-le de tot pe cele autentic marxiste, dezastroase moral, cum ar fi demolarea bisericilor, pentru care dânsul ia în penița pixului doar pe preoții BOR, de pildă scornind c-au condus tramvaiele-biserici ca vatmani, pe când veselii optzecişti călăreau locomotive!

* Epopeea cărtărescianismului românesc *Orbitor* este profund neomogenă, dependentă de *poietică*, de condițiile în care a fost scrisă fiecare componentă a fluturelui.

Diferența de conținut dintre O3 şi O1+O2 nu rezultă însă din facilitatea că s-a lucrat 13 luni lângă Stuttgart, la *Schloss Solitude*, unde au scris în fond şi timişoreanul Daniel Vighi, şi premiul național Eminescu 2000 pentru debut, tocmai detractorul T. O. Bobe, fără a da apoi Humanitasului nici unul nişte propuneri de editare orbitoare!:

Poate mai semnificativă este ştirea dată la ziar de eminentul critic Ion Buduca, după care, să ne bucurăm, „editura germană Suhrkamp, una dintre cele mai prestigioase din lume, a cumpărat de la Humanitas dreptul de a reprezenta în lumea întreagă interesele editoriale ale lui Mircea Cărtărescu", cu rezultatul că, hm! „contractul cu Suhrkamp l-a mobilizat pe Cărtărescu să se apuce de scris la cea mai ambițioasă carte pe care a gândit-o vreodată: O3."

Ciudățenia fiind că acest O3 abandonează complet *firul epopeic bulgar al Badislavilor* – exceptând o scenă de montă polono-evreiască de o mare obscenitate publică, ocupându-se febril de picante problemele româneşti, Suhrkamp Verlag intrând în istoria noastră prin publicarea în 1971 a cărții lui Paul Goma *Ostinato*, unde unii dintre Intelectualii noştri s-au opus exploziei cultului personalității Ceauşeştilor.

Şi dacă ştirea e adevărată, atunci optimismul nostru creşte, deoarece vedem cum zborul cărtărescian spre o carieră mondială, ca a lui Cioran sau a lui Eliade, se

continuă netulburat, chiar dacă i s-ar lua de sub aripi „aerul“, crezut de unii a fi nu Humanitasul ci intensa, devotata şi inteligenta acţiune a ICR Patapievici.

* Din punct de vedere al intereselor de imagine ale Neamului Românesc acest O3 e de-a dreptul obligatoriu a fi examinat cu atenţie, dacă plecăm de la ipoteza Suhrkamp, şi nu numai, că a fost proiectat şi scris având în minte ca adresant publicul euroatlantic global, adică Suelin, nu neapărat publicul cultivat fesenist manelar, adică profa Coca Dospinoiu, în condiţiile unei cariere mondiale, ca a sopranelor Angela Gheorghiu şi Maria Cibotaru, baza românească de promoteri nemaifiind importantă decât din perspectiva Nobel şi nici măcar atât.

Dacă vrei să te vinzi bine, nu violezi clişeele cititorului – nu se există bestseller experimentalist! – şi atunci, concret, dacă Revoluţia Împuşcată este descrisă de Mircea cu precauţia de a nu contrazice clişeul minciunii secolului răspândit în Occident că *noi am tras în noi*, apoi aşa rămâne, argumentarea Imposibilei Lustraţii cum că ne-au scăpat de Ceauşescu şefii şefi de promoţie ai securistului de omenie colonel maior Ion Stănilă!

După cum, dacă doar Mircea, familia lui de mic nomenclaturist periculos şi cenaclul mentorului liberal Nichi au făcut rezistenţă, atunci eroii războiului antibolşevic de dincolo de Transnistria, partizanii legionari sau nu din munţi, studenţii generaţiei Labiş, minerii, ţăranii care s-au opus colectivizării impuse de gazetarul Costel Goangă, sindicatele libere, Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, Radu Filipescu, Aktiongruppe Banat, László Tőkés şi toţi ceilalţi buni Români n-au existat!

* *Generaţia Pupici a Epocii Mooye nu va şti ce e amorul*. Este interesantă modalitatea în care e conceput cultul personalităţii pentru Cel mai bine vândut scriitor român, Candidatul Nobel cel mai bine plasat. Ideea este a „îngropa“ contemporanii, în frunte cu Goma + Manea, şi formula aleasă îl desemnează pe Fluturele *Kitschului* drept *cel mai important scriitor **postbelic***. De ce nu al **tuturor** timpurilor? Pentru credibilitate şi pentru că cei vechi sunt ca nişte urne din alte nişe sau poate că *nu e bine* a fi Român mai mare decât anumiţi interbelici, nu neapărat Rebreanu!

Oricum, schimbarea de paradigmă literară a făcut-o, în plină ocupaţie sovietică, întâiul nostru poet postmodern, Nicolae Labiş, reinventând pe baza unor lecturi necenzurate, lirismul. Pe când lichidarea Eminescianismului la 5 martie 1998 prin *Dilema 265* se vede după două cincinale că a demarat un fel de genocid pentru poezia Română ca atare, azi spectacolul de poezie fiind ridicol, citindu-se cel mult *Kitsch* prozaic, adică ce se vinde, iar a te declara poet cu p mare e ca şi cum le-ai mărturisi părinţilor alesei tale că eşti cadru didactic.

* *Acesta e defetism, nu mai e pesimism!* Este o apucătură dintre cele mai urâte ale Autoelitei cramponarea atee de *acest* prezent iluzoriu, a cataloga ca inconsistentă, ba chiar inexistentă, România Regală şi Voievodală de dinainte de tacit slăvitul Descălecat de pe tanc 6 martie 1945 al lui Vîşinski, la care se adaugă aprecierea greşită şi puţin criminală că Epoca Mooye duce cu necesitate rapidă şi expresă trendurile-n Epoca Wash, când va veni vidanja delabrată şi pervazivă a globalizării, odată cu *această* Autoelită expirată sau în curs de lichidare de stoc având a o mierli şi Neamul Românesc însuşi, opere precum *De ce iubim femeile* sau *Arca lui Noe* sau *Despre îngeri* nemaiavând cine le re-scrie sau măcar ceti.

Acesta e defetism, domnilor, nu mai e pesimism!

Mai cu seamă n-avea voie a emana pesimism şi anti-idealism domniţa Ruxandra Cesereanu, fie căutându-şi rădăcinile istorice ale numelui, fie ca expertă în *miracolul*

rezistenței româneşti – vorba de la Cluj a Doamnei Doina Cornea – sub un totalitarism gata să tragă cu mitralierele de pe taburi în protestatari şi competent prin şefii de promoție să-şi ucidă în Occident intelectualii chiar aflați sub protecție CIA.

Liceanul Neascultător, Profesorul Ştiecarte şi Filantropul Mizericordios, luminați de o fierbinte credință în Dumnezeul strămoşilor lor, ei nu despereează de la popor, ei ia în serios motto-ul *Maran atha!* şi aşteaptă în straie albe un nou Marian care vine, vine, vine ca un prim vârf Hokusai al tineretului idealist, de la care aşteptăm nu un sfârşit de istorie local ci un nou început global, îndeplinindu-se toate sarcinile de care Autoelita nu s-a achitat nici un micron, dar a profitat în folos propriu prin asigurarea monopolului lipsei de concurență, cum ar fi Luminarea Poporului, Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA) de pe Calea Victoriei, Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR) – capodoperă de arhitectură în luxoasa Băneasa, Instituirea Congresului Intelectualilor pe banii cleptocrației, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Îngrijirea mormintelor Intelectualilor noştri din Montparnasse şi alte cimitire, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă, Reprimarea Bolşevismului, Transformarea Muzeelor din depozite în Centre educative şi de documentare, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Wikipedia Românească, Genializarea Obligată a Supradotaților, Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea Basarabiei, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naționale de pe malul Dâmboviței şi evident sinecvanona Fisiune a Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei.

* *Scena protezei*. Aici se vede şi fără macropsie înapoierea literaturii galițiene, de la Gdansk la Balcic, față de cea a Galiei adevărate. Ne confruntăm cu o parodiere disperată, jalnică, a madlenei lui Proust. Mircişor o reconstituie pe mă-sa literară antiEminesciană, posibilă informatoare dacă suprainterpretezi ca Matei Călinescu ce sfaturi tranchilizante dă ea la copil şi ce musafiri are, Marioara, pornind de la un obiect atât de intim, o proteză dentară. Pentru românii infatuați, rezultă din însăşi posibilitatea băşcăliei superioritatea lor literară asupra francezilor! În realitate, opțiunea estetică este de natură a produce greață. Greață fiziologică, nu existențialistă. Criteriul bunului gust ar fi exclus din capul locului această scârboşenie, pe care nu numai rafinatul Proust o evită, dar nici romanul țărănesc al lui Marin Preda nu cade în astfel de capcane ale obscenității publice, deşi avea ca target bibliotecile săteşti de la sediile cu difuzor ale colhozurilor române.

Culmea este că la aceeaşi *madlenă* o zbârceşte la Paris, în aceeaşi goană ridicolă după notorietate, bulgăroaica Julia Kristeva, supralicitând şi ea excremențial, cu declarația abjectă că vede în acel aromat simbol cheie feromonică nu-ş' ce pişcot pe care şi-l pun în pişat anumiți rafinați gay, care vor fi gustat ambiguitățile narate de sursa Lulu, dar literatura e şi foarte altceva.

* *Plumbii Macularii se automultiplică în avalanşă*. La alți antiEminescieni din grupul *Dilema 265*, rezultatele pot fi şi mai puțin convingătoare decât la talentata şi harnica Lepidopteră a postromânismului, de exemplu ruşinos la norocosul la vize Radu Pavel Gheo, în borgesiana sa nuvelă didactică *Dirigintele*, unde nu prea reuşeşte chiar aşa de bine ambițioasa depăşire a sfârşitului continuu bacovian: „Dormea adânc pulocul meu de plumb/ Sub floci de plumb şi funerar veşmânt,/ Stam singur în sacou şi era vânt/ Şi-mi flutura testiculul de plumb."

* Față de etaloanele grele din *Orbitor*, cum ar fi scena de 69 cu *Bombix mori*, uşurica erotică citadină cărtăresciană, recitită în 2007, pare o glumă de seară sau o insomnie sau un nimic, aşa cum sună sfeşnicul lovit de garafa pântecoasă a Sărmanului Dionis. Doar *Georgicele* par a mai rezista, ca țipăt despre globalizarea țăranului, numai că, despre Ilie Moromete, trebuie totdeauna să menționezi că acest erou poate să piară cu inima împăcată, el şi-a făcut datoria, insensibilitatea Lepidopterei postromânismului la adâncul lirism sapiențial al lui Ioan Alexandru fiind, jur pe Heidegger, tot atât de nedreaptă precât *a face în general abstracție de creatorul poporan*, care nu poate concepe ființarea în universul inflaționar despărțită de opera de artă, cum citează şi candidatul român cel mai îndreptățit la Nobelul pentru eşec, basarabeanul Grigore Vieru: *„La noi omul cât îi viu/ Cântă şi pentru pustiu, / Numai când îi mort nu cântă./ Dar şi-atunci stă şi ascultă*."

* *Adecvarea perfectă a discursului la segmentul de public*. După ce ai rezolvat de mic tânăr ambițios dilema dacă vrei să te exprimi total sau dacă vrei să te vinzi la cât cere piața, eşti liber să modelezi pe îndelete profilul fluturelui cerebral al adrisantului cunoscut şi nu-i mai oferi decât atâtica cât pricepe el când pupă-n calici Floarea Albastră, cu eficiența transferului „ideilor principale" de aproape 100%. De unde se vede că anii de practică didactică de la Şcoala 41 geamănă cu Şcoala 42 din conurbația Colentina-Voluntari-Europa au fost ani de formare fundamentali, un rol motivațional pozitiv pentru rațiunea de a scrie având şi observarea Unicului Cititor, care scotea Borgesul şi-l folosea.

De la elevi, părinți, colegi şi de la NAVETA adevărată aventură, cu autobuzul cu burduf 109 (până l-au suprimatără) şi cu tramvaiul 21, din frecuşul cu omul concret, Mircea a învățat în anii optzecişti retorică şi stilistică şi marketing-advertising cât cuprinde, ca de la un fel de masterat-doctorat în Litere, şi această cură de exerciții aplicative a venit *după* pregătirea teoretică lirică şi prozastică cenaclieră liberală, cu Nichi şi mai ales cu Crohu. Dacă ar fi continuat pe această linie corectă şi nu evada ca un laş şi ca un inconştient din Arhipelagul Şcolar, poate că prietenul meu Mircea Cărtărescu avea pân-acuma la buzunar teşchereaua cu Nobelul, şi nu mai trebuia să mă abat Eu de la trebi ca să scriu acest *studiu critic de fezabilitate imprescriptibilă* privind urgentarea acestui demers de cel mai mare interes național şi chiar naționalist.

* *Iluzia exclusivității*. Tristețea lui Paul Cernat, deziluzia calmă a lui Horia Gârbea, bucuria răutăcioasă a duşmanilor cetind O3 poate că s-ar diminua serios dacă s-ar face portretul robot al cititorului anteproiectat. În principiu, el ar fi trebuit să fie o dihanie relativ bătrână, ca să-şi mai amintească de cozi, cu sex dezonorant de răbdător, pe trei pătrimi feminin, cu buletin de Bucureşti, care *a crezut sincer în comunism* şi în ocupația sovietică, adică a locuit în Zona Butterfly cu aspirații spre Zona Zoster, dar care călătorind în cosmopolitul Occident, pe banii poporului, s-a deznaționalizat suficient ca să poată schimba modelul unei *revoluții împuşcate*, de un eroism incomparabil față de catifelele din jur, cu modelul unei rosenthaliene năltuțe făcute poştă în ceceu, chiar în noaptea în care un alt antiEminescian, cel mai îndârjit, Răzvan Rădulescu, a văzut că hârtia revoluției era albastră, sprijinind teza inferiorității rasiale ce rezultă din dramoleta *noi am tras în noi* de fraieri ce suntem de la ADN, n-a chemat nimeni pe străzi tineretul idealist să se bată cu lunetiştii.

Fundamental greşit! Din punct e vedere al lucrului temeinic făcut, în momentul semnalat webar de Ion Buduca, despre preluarea managementului literar mondial de la Humanitas de către Suhrkamp, de fapt despre apariția dezechilibrului dintre export şi producție internă, Mircea Cărtărescu s-a aflat *pentru prima oară în istoria scrisului*

Românesc în situația de **a proiecta un text cu traducere asigurată** pe cele mai importante piețe mondiale!

Cititorul pentru O3 este altul sau alta decât pentru O2+O1!

De aceea, Mircea a trecut minulescian cu privirea peste tine, pironind-o în zare.

* Din această perspectivă, are dreptate pensionara care de caniculă şi de foame l-a văzut pe Eminescu al Ateneului apropiindu-se cu paşi de vată de bronz şi l-a auzit mormăind nu ştiu ce despre *acei medici care cuvântă ca şi cum n-ar avea alt bolnav decât pe cel de față*, urmându-şi însă cărarea ca o făclie, înşelat de porticul *Kitsch* fără trăsurile muscalilor al fostului Teatru Național Regal, acum hotel *Kitsch* dar postmodern de lângă palatul telefonistelor de altădată, cam unde l-au împuşcat pe actorul Horia Căciulescu, şi îndreptându-se spre Lipscani şi redacție, printre rebelii Legiunii de la Miliția Capitalei, mustăcind că nu poți scrie la mişto despre o Revoluție ale cărei victime sunt **de zece ori mai multe** decât ale Rebeliunii zdrobite de nefelicitatul Antonescu, delir despre care a curs atâta cerneală şi peliculă.

* *O strategie retorică eronată, în era bănuielii*. Se scrie despre Mircea Cărtărescu că este conferențiar universitar, că este cel mai bine vândut autor român, cel mai tradus, candidatul Nobel cel mai bine plasat, care a reuşit *Levantul*, singura noastră caterincă de epopee terminată după *Țiganiada*, ceea ce este doar vina intelectualității neserioase, dominându-şi generația ca poet, prozator, critic, istoric literar, diarist, alergător de cursă lungă şi publicist. În acelaşi timp, unii cititori cred în autoficțiunea că a locuit cu familia – compusă dintr-un mic nomenclaturist ziarist şi dintr-o soție suspectă, originară din Rodopi şi covorărească plecată de la fabrică să fie **casnică** permițând acest lux veniturile exorbitante ale activistului de partid agricol – mai întâi la Obor, apoi în Floreasca şi în fine la Dinamo, în bloc de securişti, care nu e chiar zona Zoster pe Şoseaua Ştefan cel Mare dar e mai scump ca la Viena, capitală familiară, care te incită la nostalgia de a avea succes de nivel eminescian în materie de tiraje.

Iată de ce devine o strategie retorică eronată, în era bănuielii, să expui pe pielea la propria familie, nomenclaturistă, şi în cele mai bune relații cu securitatea, suferințele alimentare ale sfârşitului de epocă Cea, impuse în scopul de a face un sit adecvat ca decor urban pentru noua Bibliotecă Națională templu suprem de documentare, neplăceri pătimite doar de urgisitul de popor, *care oricum nu s-a lamentat ca Intelectualii*, nefiind de altfel comparație cu seceta **artificială**, impusă în 1946 de ocupantul de la Răsărit, sau cu sacrificiile Românilor Regali ai Ligii Culturale de la 1916-1919, care au făcut România Regală Mare să aibă ce risipi azi Autoelita implementând postromânismul Epocii Wash în aplauzele grele ale criticii euroatlantice.

* Mult mai bine era, prieteneşte vorbind, ca să se exprime aceste suferințe din adevăratul popor cu alți actanți, nu imitând iubirea de părinți a Păunescului, sau dacă autorul povestitor nu ar fi trădat învățământul preuniversitar, *atras de mirajul superiorității autoevaluate a celui superior*, şi ar fi mişunat prin carte în continuare ca onorabil prof navetist făcând observație romanescă adevărată de tranziție Mooye din tramvaiul 21 sau din maxi-taxi şi *învățând a se dedica luminării celor mulți şi umili*, punând Şcoala Generală nr. 41 de pe strada Nicolae **Apostol** în folosul comunității cartierului **Ion Creangă**, alt învățător, pe deasupra şi tipic popă BOR., amic totuşi lui protolegionarul de Eminescu.

Iar această carență retorică se extinde şi retrospectiv spre O1 şi O2, deoarece viziunea panoramică de la etaj asupra Capitalei pare identică liberalului câmp vizual de la balcoanele erecte – vorba recitatorului antiEminescian Chivu către Generația Pupici – ale Casei Poporului, când se uită prin ochii pineali preafericiții siniştri la răhățişurile electorale microscopice de pe trotuarele mişunânde de canceroşi suferind mai tare când se termină fondul de compensare.

* *Băiatul de cartier*. Acel Mircişor mic, amărât, persecutat, e desigur o figură retorică. În realitate, Mircea, îndeosebi ca publicist de eveniment, are agresivitatea aia miştocară şi tăioasă, vitală pentru băiatul de cartier, care numai printr-o tactică ofensivă şi mințind fără să clipească îşi poate satisface interesele, de la agățarea celor mai futeşe gagici până la intimidarea celor mai delabrate soacre multi-multipare sau avansarea în carieră.

Mai mult încă: străbate şi în autoficțiune o ostentație de băiat de cartier roşu dinamovist, adică mai câine roşu puțin, nu sărăcie aristocratică întunecată umil ca în Giuleşti, nici etalarea populară a unui creştinism de practicant ca pe Ghencea, tentativa de a lansa echipă academică, de studenți, negăsind finanțatori competitivi.

* *Pentru Referate*. În definitiv, cum observa o blondă de vis pe forum, cu un corp în formă de violoncel, pentru mulți cititori şi încă pentru mult mai multe cititoare, Mircea Cărtărescu, prin *Pourquoi nous aimons les femmes*, a deschis o casetă sau a tras nişte chiloți metafizici, dincolo de care se află parcat acest fluture al spiritualității, *Orbitor*. Zborul sufletului nostru pe aripile sale perpendicular pe Univers ne învață totul despre autor, despre Bucureşti în istoria recentă, despre țâşnirea viitorului apocaliptic dar mântuitor în prezent şi, tocmai de aceea, despre feromonii din noi înşine.

Această trilogie ne poate fi un reazăm de nădejde în viață, trebuitor când ne aşteptăm mai puțin, ca o cărticică de rugăciuni, după laicizarea învățământului şi izgonirea icoanelor voievozilor din şcoli. Pentru că ea este o carte cu C mare, este însăşi Cartea. Poate fi pusă pe borcanul de murături, cum râdea scriitorul. După aproape 15 ani de trudă, cinste cui a scris-o, cartea aceasta este nu numai un obiect multifoliar, o floare, dacă este să folosim o metaforă botanică, ea se transfigurează totodată, aşa cum o vedea Arghezi, ca un reazăm în viață, ca o *treaptă* pe care te poți baza la urcuş. De aceea, oricine a citit de mai multe ori, până la miodesopsie, *De ce iubim femeile*, poate acum, la sfârşitul probei labirintului inițiatic, să se înalțe prin *Orbitor* şi mai sus, acolo unde gândirea sapiențială şi trecutul recent, al cozilor şi al revoluției violate în somnu-i cel de moarte de monştrii fractalici ai rațiunii falice şi ai creierului testicular, ne înalță pe aripi de fluture într-o nouă dimensiune spirituală, într-un alt spațiu sacru, spațiul antievanghelist al Autoelitei, pentru care Casa Poporului nu e decât o cohlee microscopică delabrată, şi într-un alt timp, în Era Nouă, exact la îngemănarea viitorului cu trecutul, cuarc cu cuarc perfect perpendicular pe acest Univers postEminescian.

* *Principiul remanent din obscenul contur al histerezei*. Adevărul este că la cât a ucenicit la Eminescu şi la paşoptişti, Fluturele postmodernismului românesc nu mai poate greşi nici măcar acceptând comenzi precum *Enciclopedia zmeilor* şi, la orice nouă carte, ca *Lulu* sau *Miért szeretjük a nőket*, trebuie să pornim de la prezumția de valoare că trebuie s-o lecturăm într-un amplu context **panoramic**, cum observa – evident după o fină analiză a *sistemului* idealismului paraceauşist păunescian – şi cronicarul de film Angelo Mitchievici, că Mircea „Cărtărescu este unul dintre puținii

scriitori români, dar şi ai literaturii universale, în mod cert singurul din generația sa, care face sistem. De aici trebuie pornit în a judeca inclusiv volumele considerate marginale, concesii marelui public şi cerințelor sale mundane sau amestecându-se în vremurile destul de tulburi pe care le trăim. Cărți precum *Travesti* sau *De ce iubim femeile* fac parte din acelaşi proiect integralist, totalizator."

Ceea ce înseamnă că orice va publica de acum înainte Mircea trebuie achiziționat, laolaltă cu – *din acelaşi sistem* în orice istorie a ideilor nu a acarienilor – operele şi marfa cenaclistelor sau cenacliştilor de la Litere.

Principiul remanent din obscenul contur al histerezei fiind că e interzis a compara sfera Ierunca a capitulărilor față de banul bolşevic cu sfera Propinațiu a prostituării, în libertatea de a produce cucerită prin jertfă, pe banul capitalist intern sau extern.

* Dacă Mircea însuşi nu s-ar fi mărturisit că „o altă temă, foarte importantă pentru mine, cea a androginiei, care constă, cum spunea Jung, în faptul că fiecare bărbat oprimă în el o femeie şi fiecare femeie oprimă un bărbat. Am scris un întreg roman, *Travesti*, ca să eliberez sora ascunsă, ca sa dau cuvântul femeii din mine", – atunci *ideea de sistem* a lui Angelo Mitchievici ar fi părut sterilă, dar acum Robert Musil, care nu apărea în TO, are loc rezervat lângă profeții biblici la masa rescrişilor în Opera Completă.

* Cea mai mare deziluzie a parcurgerii Proiectului *Orbitor* este că nici măcar în final nu ți se dă răspuns la întrebarea amară, a marelui scriitor fesenist Maxim Gorki, *cum am ajuns scriitor*. Încerci să deduci, dar te doare capul, ca pe Herman la câteva ore după injectarea sub țeastă cu sperma astrală a femeii păianjen Soile.

Dar asemenea clarificare a fost să fie cândva, în paradigma Papini-Istrati.

Acum, putem doar *presupune* forensic, doar dispunem, nu? de genomul uman şi de structurile antropologice ale imaginarului. Era fascinant fluturele mamei, pe Ştefan cel Mare, dar obiceiul de a scrie în versuri îi va fi venit lui Mircişor imitând ce făcea tăticu, din ce „chie" pe hârtiile lui la *Steagul Roşu*! Şi cum reportajele din agricultură miroseau usturoiet ca papornițele şi ilicele din tramvaiul 21 la Piața Obor, ca să nu clachezi şi să nu te ducă la policlinica din Nada Florilor, altă sublimare nu aveai decât să parodiezi pe Virgiliu, care înainte de a ajunge pe mâna medicilor şi a lui Broch, nemurise conservatorismul roman de tip Eminescian în celebrele şi inimitabilele *Georgice*.

*Adrian Păunescu are de învățat la bătrânețe, din firul narativ al lui Mircişor, cum se scrie *Repetabila povară* pentru un public superior, cultivat. Nu cu sentimente ci cu efecte de sinceritate: ideea e a-i dezgoli pe părinți şi a explica de ce au rupt într-o noapte patul.

Las' că şi alții s-au masturbat experimentalist scandalos în frigiderul încărcat occidental de bunătăți al familiei. Iar Philippe Sollers, despre locurile de uşurare a realizat prin 1957 o monografie mai durabilă decât Zidul Maoist: *Introduction aux lieux d'aisance*, écrit à dix-neuf ans (pendant les cours d'économie politique).

Altminteri, nu există în *Orbitor* nici o revelație a poeziei în sens Eminescian, ca trăire aparte. Se descoperă nu stelele-n cer ci blocul cu subsol, lift şi paliere, magazinele, cartierul, iar femeia/fata e un obiect de consum.

Prin urmare, poezia are accepția filolo şi nu e un scop în sine, ci un instrument de succes, speranța accesului din Zona civilizată Butterfly în Zona luxoasă Zoster, lângă copilaşii marii nomenclaturi, cum ar fi de pildă „geamănul" Volodea

Tismăneanu din senatul cotidianului *Evenimentul zilei*, ilustrul politolog care va condamna bolşevismul părinţilor săi cu un patetism neegalat decât de scena arderii carnetului de partid de către ziaristul noii revoluţii agrare Costel Goangă, când şi-a dat seama că această organizaţie uriaşă, pecereul, n-a făcut totul pentru Luminarea Poporului, expunându-l la Revoluţia Fututǎ unor surprize mai puţin plăcute, de unde şi fapta exemplară a auctorelui implicat de a-l înnobila tocmai pe acest unic personaj pozitiv în O3, punându-i în genealogie lupta cu analcidul şi însoţirea mateină dintre irezistibilul polonez Witold Csartarowski şi gingaşa evreică Miriam în decor sericicol pe frunze de dud.

* Arheologia fiinţei? Introspecţia până dai de arhetipuri? Da' de ce? Când totul e orbitor de limpede!

Misterul vieţii cărtăresciene este că de ce s-a născut de Ziua Copilului tocmai în anul lichidării, de către mai multe Securităţi, a unui copil, Nicolae Labiş, cel dintâi poet postmodern Român.

În acel iunie polonez 1956, necanonicul Labiş are onoarea de a fi zdrobit la Congresul Uniunii Scriitorilor din RPR, de însuşi poetul Mihai Beniuc (care ocupa atunci funcţia de azi a dlui Manolescu, fiind psiholog animal care ştia şapte limbi şi ruseşte): pentru negarea rolului conducător al partidului, pentru pesimism şi pentru lecturi interzise.

* Poate şi în post-calitatea de ex-prof de Română, ca un voios fluturaş evadat din Arhipelagul Şcolar – *A quoi bon avoir quitté Coasta Boacii?* –, Mircea Cărtărescu de la Şcoala 41 se distrează dându-le de furcă marilor săi colegi filolo de la Şcoala 42 Voluntari, autori de manuale alternative, mai radical postmoderniste Humanitas sau mai moderate, Alexandru Crişan şi respectiv Marin Iancu, ce găseşte Coca Dospinoiu pe web să le dea citate la elevi pentru lecţia deşchisă fiind numai o **adevărată jale**:

Strigoii nu concepeau să mai fie supravieţuitori, aşa că au încercat să dea foc bisericii, dar nu au reuşit.

De acea dată, picaseră sorţii pe Vasili, un copil găsit pe câmp de femei. A fost crescut în satul lor, iar acum, a fost nevoit să îşi cedeze umbra râului. Acest lucru, pentru el, a însemnat maturizarea, începutul adolescenţei. Precum în basmele româneşti, Cărtărescu descrie acest moment ca unul crucial, în care băiatul prostuţ a devenit bărbat prinzându-se-n fenomenul horal cu o blondă de la Frumuşica.

Romanul continuă cu un fragment care aparent nu are nici o legătură cu „povestea“, dar este foarte bine poziţionat. Mircişor se descarcă contemplând asupra omului, asupra timpului, asupra chakrelor, asupra totului, făcând o legătură strânsă între toate acestea.

Într-o dimineaţă foarte călduroasă, Mircişor a plecat în căutarea casei de pe Silistra. În urma unui vis, şi-a adus aminte că mama sa avea pe şold o formă de fluture, ceea ce l-a făcut să îşi reamintească secvenţe din vremea pruncіei.

A tuns-o, fâşie cu fâşie, după care a ras-o în cap cu un brici bătrânesc.

Herman pe Anca.

Pe creştetul fetei, Mircea a descoperit <u>Totul</u>, iar totul avea chipul său!

* De reţinut că promoterii occidentali îi compară pe Mircea, pe Norman şi pe Herta cu necitiţii Proust, Joyce, Musil, Kafka sau Borges, cu aceeaşi seninătate cu care promoterii români încep a alege ca termen de admiraţie comercială supramediatizata TO, de pildă pentru vecinic antiEminescianul scenarist Răzvan

Rădulescu, lobbându-l în atenția traducătorilor de la ICR Patapievici pentru o ieşire internațională, pe baza căreia să i se impună instantaneu notorietatea canonică în RO: „*Teodosie cel Mic* este de departe cea mai bună carte românească de proză apărută anul acesta şi, neîndoielnic, unul dintre titlurile de vârf de după ’89. Ar putea sta foarte bine pe acelaşi raft cu *Orbitor*. E, de asemenea, un produs de export, de valoarea căruia nu ştiu dacă ne dăm cu adevărat seama...“

Cu toate acestea, EU, cu prietenii mei academicieni, n-am citit şi nu vom citi niciodată *Moartea lui Teodosie cel Mic* a antiEminescianului de succes director artistic cândva la *Elle* Răzvan Rădulescu, de groază că-şi bate joc la dânsa-ntr-însa, dacă e să ne luăm după abjectul titlu, de sfântul nostru voievod Neagoe Basarab şi de sfârşitul tragic pentru popor al instruitului principe, fiul său Teodosie cel mic, chit că produsul tipografic va fi pornit din acelaşi fertil laborator de bestselleruri cum ar veni *De ce iubim lucrurile femeilor simple*.

* *Textul TO este nu postmodern, ci postromân.* E greu de intuit ce înțeleg filologii prin holograme, scotoame, fosfene şi fotopsii. Eminentul critic Paul Cernat admite recomandarea lui Mircea să ghicim ca într-un nor de piatră, dar amintindu-ne caracterul lui de hologramă, cu pretenția că semnificația e peste tot cum holograma-n hologramă: „ca un autentic text postmodern, cartea îşi poartă cu sine interpretarea în fiecare pagină, făcând inutilă orice «decriptare»“. Ceea ce e ca un fel de mişto că putea scrie doar un email de o pagină.

De fapt, textul TO este **nu postmodern ci postromân**, adică antieuropean, iar ce te izbeşte din fiecare pagină este pesimismul patapievician că te pişi pe ea de istoria națională de kkt şi, deci, Intelectualii n-au a milita pentru eradicarea consecințelor pierderii Războiului Sfânt, adică pentru recuperarea Basarabiei, monarhie şi demarxizarea Autoelitei.

* Regândind cincizecist optzecismul constați că postmodernismul românesc este o fantasmagorie slabă, deoarece nici unul dintre aceşti postromânişti tari nu l-a citit cu pana în mână pe ideologul proletariatului, deşi era extrem de instructiv să contempli spectacolul Intelectual oferit de **cel mai mare bou din istoria umanității**, proorocul Karl Marx, <u>care a anticipat te miri ce, mai puțin Gulagul şi imitațiile sale îngrozitoare, cum ar fi Holocaustul.</u>

A scrie O3 din perspectiva tăticului nomenclaturist învățat la academia de activişti jdanovistă, unde l-a prins Revoluția şi pe Mircea Dinescu, iară nu din perspectiva tânărului idealist care pleacă să se jertfească în contra bolşevismului este egal cu a te minuna, cum face Autoelita, de un panseu precum:

„Nunta spermiei cu ovulul este mandala ce ne deschide-nțelegerea mântuirii.“ (O3, 343)

După 1989, Neamul Românesc concepe Mântuirea pornind de la inscripția Română geto-dacă de pe Catedrala Mântuirii Neamului:

VOM MURI ŞI VOM FI LIBERI!

* Dar dacă manualul şcolar e important, pentru piața cărții, promovând autorii în viață, deobicei filologi postmoderni autori de bestselleruri, biruitori în bătălia canonică asupra morților, **cadrul didactic preuniversitar** uite că nu e!

El e mai fraier, pentru că nu deține asupra elevului, cum universitarul asupra studentului, avantajul că nu-şi expune cursul pe web şi că posedă cărți intruvabile în bibliotecile din RO, cărți care fac diferența şi nu pot fi aduse în Țară fără a se risca a nu le mai consulta la locul originar pe banii poporului!

În textul lui Cărtărescu şi al cărtărescienilor nu numai că nu încape loc pentru Domnul Trandafir, dar este alimentat – entuziasmând golăneşte şi chiar fascist segmentul de piață tânăr – dispreţul faţă de dihania de la catedră care persecută copiii de muncitori, eventual cu „coşmarul Eminescu“, părtinind pe ai Intelectualilor, bate cu mâna încărcată cu inele, le dă cu catalogul în cap la copii, le învaţă pe fete porcării franţuzeşti, în tabără nu-i lasă pe liceeni să şi-o pună, şi bineînțeles nici nu e capabilă Coca Dospinoiu să traducă satisfăcător la clasa a XII-a manualul postmodernist 100% al dlui Manolescu, ornat cu patru labişieni americani, poate compensatoriu optimist la observaţia tristeţii vechiului manual de se da treapta pe el, reluată şi de Profu, Dirigu, Mustaţă sau Căldare Cărtărescu de la Şcoala 41: „timp de aproape zece ani am predat acolo gramatică şi bucăţi literare, mai toate despre morţi violente şi despre nefericire: *Puiul*, *Fefeleaga*, *La Vulturi!*, *Privighetoarea*... “

Or, comportarea forţei de muncă din Arhipelagul Şcolar ca un fel de Partid al Cadrelor Didactice care să se preocupe de prioritatea naţională este de vitală importanţă pentru îndeplinirea Misiei Culturale a Neamului Românesc din RO, din DRO şi din WO.

* *Tu-i Neamul Nevoii!* Nu ai cuprins Totul decât atunci când ţi s-a tot lărgit pupila aia mică de să-ncapă viziunea celor şapte scribi Mircea, care scriu simultan în cele şapte chakrasuri despre acelaşi fluture-creier pané, hrană dumnezeirii, pe tipsia de diamant a Sahasrarei, în lumina transfinită a neamurilor, asezonat cu demonul imaginii şi demonul sunetului lărgind cu beladonă pupila ochiului care explora cu lăcomie, în *Aripa stângă*, la 1996, corporalitatea semifinită a eului imperfect, labirint de carne clonată în care se adânceşte ca-ntr-o mandorlă procesiunea satanistă a Albinosului şi a Fecioarei negre, sodomizabile, spre chakra timpului, din sex, ochi interşanjabil numai prin diplopie pe lângă plopii fără soţ cu globul ocular întors la 2007 spre în afară al empireului de brand El Aleph al lui Borges, orb dar cu privirea implicată în vis a celui care îşi recuperează identitatea de tarantulă cu segmenţi care se bifurcă şi intravilanul din cartierul Palermo prin anamnesis înlocuit, în *Aripa dreaptă*, cu privirea panoramică, distanţată, ca a ochiului de sticlă privind prin sticlă a moliei parlamentare din chakrasul spaţiului de la clubul bomboneilor din Casa Poporului, înălţată până la streaşină de faraonul Ceauşescu al XIII-lea prin detaşare de obiectul polimer al cunoaşterii şi de tribulaţiunile Neamului Românesc în tranziţie spre *oneness* cu toate visele şi viziunile de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney, tu-i Neamul Nevoii!

* După acel *naughty document* cu efect sedativ, *Imposibila lustraţie* din 8 ianuarie 2003, s-a produs şi o împăcare între publicul cultivat şi scriitori, cum fac şi îndrăgostiţii după ce au negociat fiecare gest în spaţiul sacrului.

Orbitor este triumful istoric al unei întregi generaţii, ba chiar al unei bresle întregi!

Într-o epocă a despăgubirilor şi retrocedărilor, poporul răsplăteşte prin gloria preafericitului Cărtărescu chiar şi pe nenorocitul de Eminescu, care n-a trăit cât părintele lui Zdreanţă şi al postmoderniştilor, precum şi pe deşţăraţii Eliade, Cioran, Ionescu şi Goma, care nu s-au putut bucura de omagii concrete pe teren natal, organizate de Autoelită!

* Din masivul O3, pentru segmentul plictisit de abstracţii al publicului cultivat, nici ce gândeşte gloata pe la cozi după cât pricepe zvonistica o femeie casnică şi neinstruită, spre binele copilului să se ferească de rele, decât poate de maiorul de

securitate Ion Stănilă, nici viziunea Revoluției ca minciună a secolului nu interesează, partea cu adevărat erectă şi ținătoare părându-i-se a începe abia la p. 296 concretizând ceea ce în rețeta romanului va fi fost secvența de text care se citeşte cu o singură mână, anume împreunarea de la Bellagio dintre nobilul polonez Witold Csartarowski şi gingaşa evreică Miriam.

* Cineva care l-a citit până la capăt, observa despre O3 că „dacă răsfoieşte fără atenție romanul lui Mircea Cărtărescu, cititorul riscă să-şi vadă camera invadată de fluturi scăpați din paginile cărții, iar dacă îl închide prea repede riscă să strivească vreun fragil păianjen care stătea acolo la pândă." Altcineva care abia începea să-l citească, a păzit regula concentrării atenției şi a amânării închiderii, confirmând că a ajuns la ceva ca „o ejaculare de fluturi levitând cu miliardele într-o spermă de aur", înțelegând cu plăcere că este chiar Mântuirea. În fine, cea mai fericită a fost o persoană nu din upercutclas, nici din mezelclas, ci din vidanjclas, care găsind o carte în tomberon şi permițându-şi s-o citească la domiciliu, fiind televizorul stricat, s-a pomenit picotind inundată fără atenție de nişte materii superstițioase din care eclozează şi fluturi şi păianjeni: „Şi noroiu-ăsta gros, de caca şi pipi, de hârtie de ziar boțită, cu care te-ai şters la fund, de muşte verzi roind şi de viermi graşi suindu-se pe pereții unui closet de țară, din fundul curții, unde-ți venea să verşi de cum ți-aruncai ochii în gaura aia puturoasă şi colcăitoare, se ridica, încet, în camera lui Dan, acoperind mobilele şi jucăriile, îngropându-ne până la glezne, până la genunchi, până la brâu, încât fundul gras al Nebunului nici nu se mai vedea, şi-apoi urcându-ne, caca şi pipi amestecate, din zeci de funduri şi puli, şi pizde, şi mațe, până la gât, până peste gură, peste nări, peste ochi, până la tavan, dospind acolo o veşnicie şi păstrându-ne vii, înotând, zbătându-ne, înghițind materia aia imundă."

* Nici Goebbels, nici Jdanov, nici Ana Pauker nu au fost asupra ciocănarului mai convingători decât este Mircea Cărtărescu asupra publicului cultivat, în expunerea doctrinei postmodernismului românesc pentru tânărul amator de carieră pe căi filolo.

Precum există în unele cărți de fiziologia percepției nişte potire care dacă te uiți altfel sunt nişte îndrăgostiți ce se privesc lasciv ca nişte gemeni în căruț, aşa şi în *Postmodernismul românesc*, din desenul negativ se dăltuieşte pe nesimțite în mintea boierească a cititorului că, aşa cum toată filozofia lumii a crescut ca o gravidă doar pentru a făta marxismul, aşijderea Literatura Română n-avu altă misie, însărcinare şi utilitate decât de mandorlă sau soclu pentru postmodernism, adică pentru Alergătorul de cursă lungă, medaliat atât pentru poezie de Nichi, cât şi pentru proză de Crohu!

Ba chiar, pentru ca strălucirea niciodată numitului să fie orbitoare, singurii concurenți serioşi (nu Rădulescu şi Bobe, ci Nichita, Sorescu, Blandiana, Ioan Alexandru, Baconsky, Goma şi Preda) sunt expediați ca mărunți criptomodernişti în îndepărtata Românie Regală!

Este o a doua lovitură literară în folos propriu, tipărită în 1999, dar concomitent gândită cu asasinarea Mitului Eminescian prin *Dilema 265* din 5 martie 1998.

Prin această cruzime în contra *boierilor*, coroborată cu grija de Bucureşti, Mircea Cărtărescu este de fapt o reîntrupare faraonică a tizului său, a Voievodului bucureştean Mircea Ciobanu, a cărui Doamnă are o minunată statuie în Chiajna, comună urbană celebră prin frecvența sărită din probabilități a *gemenilor* ei, drept pentru care ar putea deveni, de la pădurea Dudu la magicul, cu cimitir înecat şi cu Insulă a Morților, malefic Lacul Morii, loc de acțiune pitoresc macabru pentru un viitor text prozastic ce ar duce pe şi mai înalte piscuri onirice spiritualitatea noastră cea Română pe bază de gemeni din *Orbitor*.

* *Jargon de promoter*. A turui despre „trilogia în formă de fluture“. E o imprudență, deoarece inconştientul colectiv al Generației Pupici e suburbano-rural, citeşte *papillon* şi înțelege <u>papițoi</u>.

* Nu există în România postmodernism înaripat ci doar pancaragialism apter, de care sexualism s-ar plânge şi s-ar ruşina chiar talentatul părinte al lui Trahanache, în accepția sa de meloman berlinez, amator de muzeu şi bibliotecă, fan al lui Beethoven, al lui Michelangelo şi al lui Eminescu, ca genii naturale nu simulante.

* *Fluturaş, nu mai ai aripioare!* Lectura *Orbitorului* conduce la o viziune adevărată, festivistă, mântuitoare, de eveniment editorial, doar dacă se unesc întru *oneness* absolut toți cititorii cu vocația integrării în absolut, închipuind numai împreună şi întrupând un uriaş fluture: bărbații poporului pe aripa dreaptă, femeile neamului pe stânga, iar fuselajul va fi făcut de sponsori, editori, traducători, ambidextri, critici şi oamenii de ordine din toate țările unde s-au făcut tălmăciri, interpretând în cămăşi albe *Internaționala*, acea *Internațională* de <u>după</u> prăbuşirea pe Bega a bolşevismului născut pe Neva cu consecință ideatică imprevizibilul postromânism, primul vers fiind ca şi la trecerea Gărzii pe lângă leii dialectici de la Buckingham Palace, *Fluturaş, nu mai ai aripioare*...

* Acest Proust mai mare decât Joyce, care este Cărtărescu, zâmbi Serenus Zeitblom cu bunătate, îmi face poftă de madlene, dar dacă proteza mamei nu s-a păstrat, pentru Muzeul Literaturii, atunci premierul ar putea interveni la preşedinte, pentru ca împreună să găsească o soluție, adică un artist reproducător de talia acelui deconstructivist care a expus o sabie a lui Ştefan cel Mare din slănină, epatând basarabenii.

* *Reconstituirea agoniei lui Paşadia*. Şmecheriile textualiste nu fac decât să mărească redundanța textului, pentru că nu aduc mare noutate: toate mecanismele textuale sunt la fel, nişte tărăboanțe, cel mult nişte Trăbănțele. Nu ne învață nimic etalarea lor, cum nu l-am înțelege mai profund pe Caragiale dacă i-am expune la Muzeul Antipa al literaturii păduchii imaginari sau improbabilul sculament sau reconstituirea agoniei lui Paşadia.

* Cititoarea neavizată, domniță leneşă pe canapea, pentru a se bucura pe deplin de Proiectul *Orbitor*, pentru a-l putea savura, este de dorit să se informeze de la prietene despre postmodernism, să citească Proust, Joyce, Musil, Mann, Kafka, Broch, Orwell, Soljenițîn, Şalamov, Eminescu, Eliade, Goma, Marin Preda, Bulgakov, Woolf, Camus, Borges şi mai ales să se informeze <u>despre ceea ce crede despre sine postmodernismul românesc</u>. Altminteri, confruntându-se cu *texistența* cărtăresciană, deci cu un atelaj eterogen de **neadevăr** în text şi de **profit adevărat** în existență, ea riscă a se uita ca pisica lui Heisenberg la obiectele imposibile ale lui Escher sau la limba păsărilor şi nu va înțelege de la copyrighteri decât că nu trebuie să rateze dacă are cu ce evenimentul editorial al anului Centenarelor reciproc ratate Mircea Eliade şi Mihail Sebastian.

* Este adevărat că asemănarea ce fac promoterii între Mircea şi Joyce se referă la faptul că aşa cum irlandezul din Trieste scrie despre un oraş, Dublin, aşa şi românul din Stuttgart scrie despre un oraş, amintit şi-n manele: *Bucureşti, Bucureşti, plin de*

şmecheri eşti! (Was James Joyce für Dublin geschaffen hat, das hat Cartarescu nun seiner Heimatstadt errichtet: ein literarisches Denkmal.) Da-da, TO este în mod orbitor o proză bucureşteană. Autorul implicat are tupeu, este tupeist, este întruchiparea exclusivismului curajos, impertinent chiar, al Miticilor, mai ales al celor needucați datorită oligopedagogiei generate de subsalarizarea educatorilor.

Fără ezitare îşi descrie el o înzăpezită revoluție proprie, cenzurând orice referință la Crematoriul bucureştean, unde au fost arşi, întru pomenirea înrudirii totalitarismelor muncitoreşti, stalinist şi nazist, Eroii Timişoarei Antibolşevice.

Fără frică îi vede el pe moldoveni inferiori rasial europenilor: mici, peltici şi cuțitari, doar pentru vina că se trag din Eminescu şi din apărătorul creştinătății Ştefan cel Mare, căruia nici bolşevicii n-au cutezat a-i smulge crucea ortodoxă din neostenitu-i braț.

Fără jenă evită el a descrie incendierea Bibliotecii Fundațiilor Regale sau a deplânge neterminarea Bibliotecii Naționale începute de Ceauşescu nici după fofilarea României în UE.

* Amintindu-ne de cum miorlăia pisica ceauşistă la rinichiul prăjit de Leopold Bloom, *Referatul* de pe web sugerează şi următoarea conexiune realist magică dintre Badislavi şi Dublinezi: „A doua zi, Maria s-a aşezat la maşina de cusut, dar a observat că acul se înțepenise aşa că a deschis uşița, dar mare i-a fost mirarea când a văzut că înăuntru era un rinichi, care zvâcnea prin bătăile unei inimi nevăzute. Maria s-a speriat şi a fugit, iar de atunci niciodată nu a mai cusut la maşină, toate rochiile fiind făcute de sora sa, Vasilica.

* *Nepedepsita*. Şi toate acestea sunt *moduri retorice profesioniste* perverse de a proteja Stăpânul cel Nou şi darnic de mână: în loc să ataci textele protocroniste caraghioase, dealtfel puține, pentru că nu aceasta era linia politică ceauşistă, şi nominal intelectualii cu epoleți de la care au emanat ele, tu iei la mişto, ca nechezolii de speța a II-a cu inimi transplantate de la Străini şi de la pitbulli, pe înşişi Voievozii şi Eroii Neamului tău, tocmai tu, elită neglijabilă precum Epoca ta, care n-ai fost în stare a fi capabilă să pregăteşti prin agitație şi propagandă poporul electoral nouăzecist, deci şi clasa politică douămiistă, sexualistă, excremențialist-mizerabilistă, pentru Recuperarea Basarabiei, ridicând un zid al disprețului postmodernist pe Prut şi împingându-ne cu grăbire identitatea națională-n vidanja Epocii Wash.

Blestem asupra ta şi asupra posterității tale livreşti când va veni tineretul idealist!

* Având în vedere că '68-ul Românesc a fost nu anul Gdansk 1980, nici anul transcendental 1981, în care nu s-a întâmplat nimic relevant decât experiența revelatorie probând labirintul a lui Mircişor cu tocana şi, futalitate, cu *securista* Irina, ci anul Paul Goma 1977, care a influențat provocator a challenge, chiar de la naşterea ca cenaclu în 3 martie 1977, lunedismul cu L mare, obligându-l să se diferențieze specific, devenind un pic '69, ca şi desantismul croh-prozatorilor cu D mare, adică existențial să opteze tinereşte, vasăzică filologic, pentru rezistență şi ulterior să tot reziste abitir prin cultură, până la concluzia solipsistă că **„**optzecismul este ultimul fapt de istorie literară națională şi primul fapt al postistoriei", ceea ce echivalează cu a recunoaşte că Ceauşescu, elicopterizându-se ca Bulă pe molie, ne-a lăsat fără istorie, de arătăm toți dezabuzați, cum venea Zaraza de la dude cu buza umflată, încât atunci noi trebuie acum să admitem că la patruzeci de ani după, având Proiectul *Orbitor* **aici** şi pe Goma **dincolo**, nu mai există dubiu ce trebuia făcut – Luminarea Poporului – şi,

dacă şmenul postmodernist n-a prea ieşit, singura explicaţie este doar că n-am rezistat aici chiar cu toţii, ci numai doar o mână de Intelectuali rasaţi s-au desprins calitativ din adunătura de labagii dispreţuită de şefii de promoţie.

* Fără ezitare, dar cu ţinte clare!

Publicul cultivat, fesenist sau manelar se depreciază pe măsură ce se apropie Nobelul, ajunge aproape neglijabil faţă de publicul exterior, **euroatlantic**, cu ochii pe cardul marxist al căruia fost-au scrisă în consecinţă TO, generându-se cu succes strania biografie a lui Mircişor, credibilă acolo, incredibilă aici, de copilărie de amărât Gorki din mediu muncitoresc cu tată nomenclaturist şi mamă antiEminesciană, opozant literar la aşa-zisul naţional-comunism şi erou revoluţionar Che Guevara la o inventată Baricadă particulară de pe lângă vila Uniter a lui Nicu Ceauşescu, concurentă serios în memoria gloatei mereu reînnoite însângeratei Baricade a lui Dan Iosif, care cu o cămaşă îmbibată în sânge Românesc a conturat într-un gest de magie pe asfaltul de gheaţă România Regală Mare.

Nimeni de dincolo de Cortina de Fier nebătându-şi capul cu a găuri c-un şpiral de bormaşină diamantină marcă *Shahasrara* ţesătura covorului, ca să vază contradicţia dintre mizeria textuală ca de familie de oameni ai muncii degeraţi pe la cozi şi contradosul texistenţei: un tată care SCRIE, cât p' aci securist, gazetar agrar format la Jdanov Gheorghiu, navetist cu portbagajul Volgăi mereu plin, premiat cu apartament dinamovist în blocul securiştilor şi al miliţienilor Banalitatea Răului, de să te plimbi seara pe Aleea Circului cu nevasta casnică, scoasă de la covorărit să gătească bine supa aceea faimoasă din numai tomate, fără pic de apă, ce-i plăcea şi Doamnei Chiajna când i-a instalat pe bulgari pe malul drept al Dâmboviţei în aval de Bucureşti, plătind daune Turcului pentru ei şi acordându-le slobozenia de a fi până şi catolici, ca să nu se asimileze, prin Dudeşti-Cioplea şi pe la Popeşti-Leordeni.

* Una din curiozităţile bucureştene şi nesincerităţile TO, ca Cititor Unic spre care converge Seria Ştiutorilor, constat că este exclusivismul că din poporul cărţii, căruia i se aduc mulţumiri în paginile finale, la recensământul betleemic din clădirea de dulceaţă levantină de cireşe albe cristalizată de pe Uranus, nu distingi cadre didactice nici din învăţământul preuniversitar, nici din învăţământul superior care să fi îndrumat, ca Noica pe noichişti, devenirea întru geniu obligat sau simulant a scriitorului, aş cum te-ai aştepta după tipicul romanului ca roman german iniţiatic dezvoltator urban din suava Suabie.

* *Hermeneutica pozitivistă a negativului*. Ci învăţătoreasa de le trăgea cataloage-n cap la indisciplinaţi, Coca Dospinoiu, poposind să se pozeze cu micii picii ei cocalari la Păltiniş, s-au cam mirat de poietica emo că cum îşi scria cărţile filozoful Noica din burtă, fără a frecventa Biblioteca Naţională cu milioanele ei de itemi, ca Marx la British, deci cât a mai continuat microbuzul primăriei activitatea extraşcolară, ea rătăcea cu interogaţia majoră ca o bilă pe conjectura că nu să te adapi la sursa originară sau să-ntocmeşti la timp planificarea era de reţinut de la Maestru, ci tocmai contra-exemplul în materie de geniu obligat, adică ce de-a rău îi să fii sărac/amărât şi bătrân/pensionar român şi să n-ai gaşca ta, dai într-unul ţipă doi sau întreaga ceată.

* Acesta este un roman de 1400 de pagini la care s-a lucrat 14 ani şi jumătate.

După atâta muncă, acest text visterie, acumulator de bijuterii, cum l-a perceput Ioana Pârvulescu, este nemuritor ca opera lui Cioran. Astăzi, însuşi *Jurnalul* lui

Sebastian pare depăşit la criteriul cea mai bună carte publicată la Humanitas după Revoluție.

Întrebarea este cât se va feri editura de cărți mai bune, adică mai Româneşti, în ambiția de a amplifica acest record, care ne consolează în Akasia pentru Tezaurul României Regale înghițit de Moscova.

* *Costel Goangă-Csartarowski, bănățeanul*. Cine a trăit mai mult în Occident decât în RO partea cea mai grea din Mooye Age, adică Tranziția, ştie foarte bine că mulți oameni de bine sunt marxişti şi au o viziune criptorasistă despre faptul că <u>fără îngâmfatul de Karl Marx n-am fi avut nici Gulagul şi poate nici Holocaustul</u>, ei apreciind că eşecul concentraționar al proiectului vine de acolo că a fost implementat pe popoare nepotrivite pentru idealuri mari.

Un astfel de public nu poate fi decât extrem de sensibil la cazurile de activişti care au luat doctrina în serios, au profitat de ea cu Volgă neagră la scară şi apoi au fost dezamăgiți, ajungând să-şi arunce medaliile la closet şi să-şi ardă carnetul de partid la revoluție de la aragaz.

Costel Goangă-Csartarowski, bănățeanul itebist neajuns din motive medicale securist, cele de conştiință necontând, dar făcut ziarist la Academia Jdanov Gheorghiu, instituție care va furniza o cantitate respectabilă de atitudinari după Aia din Decembrie, politoloage ce se exprimă cu „domnul Brucan“ chiar după moartea analistului ProTV, este personajul cel mai important din TO, epitomizând atât publicul *cool* cultivat cât şi publicul mai modest fesenist, rare fiind persoanele care să nu fi fost mişcate de componenta de idealitate a totalitarismului, ca şi de unele facilități ale facultăților sale.

* Momentul Arghezi al sihăstririi noastre este depăşit în ce priveşte nostalgia paradisului în acest mult mediatizat pasaj al crainicului postmodernist, la care rămân perplecşi, siderați, toți amatorii de filozofie conversațională, ca la Bellagio speculând în piscină, între metafizică şi lindic:

„Suntem omizi şi vom deveni fluturi, iată întreaga noastră poveste, tot sensul nostru în lume, într-o singură imagine providențială, pe care-o poate înțelege oricine, cu mintea, cu inima sau cu labirintul său visceral. Suntem ființe cu metamorfoză, deja construite pentru Mântuire. Ştim că mâine soarele va răsări, şi asta-nseamnă că ni s-au deschis deja, înmugurite timid, organele de simț pentru viitor, căci altfel cum am îndrăzni să credem asta? Când frunza migdalului se frăgezeşte, înțelegem că primăvara-i aproape. Când vedem un nor la apus, ne spunem «Mâine va ploua». Sunt primele mărci ale naturii noastre vizionare. Vom fi întregi doar când vom vedea viitorul la fel de limpede ca trecutul şi când vom înțelege că ele sunt una, când, în fiecare clipă, ne vom înălța deasupra realității fâlfâind maiestuos din cele două aripi, la fel de pline de nervuri şi imagini aprinse: trecutul şi viitorul. Atunci vom fi ceea ce am fost întotdeauna, Vestitori, Văzători şi Martori ai minunii ce nu se arată în lume, ai miracolului, doar, ca lumea există... Atunci vom ține-ntre degete universul nostru inflaționar ca pe-un clopoțel auriu, al cărui sunet dulce îl vom sorbi uneori, cu nesfârşită nostalgie: cling!“

* Nu ne impresionează doar frumusețea răpitoare a Limbii Române, creație inalienabilă a Neamului Românesc al lui Petre Țuțea şi a lui Dumnezeu, ci şi înnoirea paradigmei, noua viziune a Mântuirii, bazată pe cele mai noi cunoştințe ale ştiinței şi tehnicii contemporane, traduse şi la Humanitas, cum ar fi detectarea dumnezeirii cu pieptul sau cu viscerele, ideea kafkiană de metamorfoză, hermeneutica meteorologică,

continuumul spațio-temporal GPS descoperit de Einstein în decorul adecvat de la Berna, cu porticuri şi orologii, şi mai arzător orbitor decât toate, conceptul modern de tranziție liberală privind fesenist universul inflaționar.

* *Oul şi cocoşul sau metamorfopsia*. Şi poate că într-adevăr am primi toți neînceperea urmăririi penale, cum ne-o promite bestsellerul O3, şi ne-am mântui prin NUP, de n-ar exista în Akasia şi *obiecția blondei lui Heraclit* că la dânsa-ntr-însa soteriologia depinde de unde începe ciclul, de la ea din neuron văzându-se diavoleşte metamorfoza exact invers: că suntem fluturi şi vom deveni după toate semnele larve pline de viermi!

* Chiar fără construcție epică, fără psihologie pentru toate personajele, adesea fantomatice, de nereținut în memorie, nici cât slujnica din *Metamorfoza* română a Intim Clubului, în textul geniului înaripat cărtărescian totdeauna se întâmplă ceva interesant, atractiv, şi cărțile sale nu pot fi lăsate din mână de Cititorul Unic până la sfârşit, ceea ce este, indiscutabil, semnul celor aleşi ca *să spună* ceva, rămânând la latitudinea propriului lor liber arbitru *dacă vor şi vorbi* au ba.

Adevărul este că profesionalismul de scriitor al lui Mircea Cărtărescu este atât de mare încât o **minciună** de a sa seduce mult mai bine cititoarea sau cititorul decât orice *adevăr* rostit de un Paul Goma, să zicem, ale cărui crude enunțuri păcănite unul după altul sunt tot atât de greu suportabile cohleei noastre precât lătratul kalaşnikovului, cea mai bună armă de nimicire în masă din timpurile noi.

* Un merit excepțional, poate cel mai mare, şi tipic neromânesc aş zice, este consternanta încadrare, *fără abatere*, a Textului Cărtărescian, de la începuturile lunedist-desantiste până la ultima pagină din O3 şi la discursurile de la Kretzulescu, Terasa Bibi şi ce rampă va mai fi, în ideologia euroatlantică a post-structuralismului „corect politic" al Erei Noi postistorice, autointitulat *postmodernism*, cu toate că bulgarii admit modest modernism fără postmodernism şi mai ales nu lucrează cu termenul fascist de generație. Mai înțelepți ca noi, care pătimim că acest discurs postmodern stă cu posteriorul solar orbitor la poporul neluminat şi are multe reguli de generare productive, ieftine, de succes, şi o neregulă politică, una şi bună, localizată personalizat, anume că Neamul Românesc n-are niciodată dreptate şi că merge orice s-o dovedeşti, inclusiv superglue Pynchon la grătar pentru cârcotaşi.

Lupta cu această ideologie postmodernistă este, ca şi secvența iliesciană cea mai postmodernă a Revoluției Împuşcate, ceva ce depăşeşte cu totul rațiunea umană Românească. Pentru că această ideologie spurcată, antinaționalistă, cosmopolită, globalizantă, nu e lipită pe uşile unei catedrale însemnate pentru demolat, cum fură tezele lui Luther! Ea se află ca analcidul pulverizată pă peste tot şi nicăiurea, trage în tine ziua şi noaptea din toate pozițiile, nimerindu-te mereu în ochiul pineal şi orbindu-te interior, dar nu ai niciodată în raft un *curs scurt* catihetic, căruia să-i rupi foaie cu foaie, pe măsură ce te convingi că aberațiile populiste, jdanov-goebbelsiene, nu pot conduce decât la transformarea cercetării-dezvoltării în *discurs pseudoştiințific Kitsch*, cu finalități sex-spirituale non-poetice muie, şi la transformarea pedagogiei în oligopedagogie *Kitsch* prin demonizarea învățătoarei că le tot dă elevişorilor cu catalogul în cap, îi pălmuieşte cu inele provenite din prostituție (că doar nu din salariu), în timp ce directorul taberei nu-i lasă pe liceeni să facă sex nici măcar în boscheții de la intrarea-n mandorlă, cu grele consecințe pentru forța de muncă şi creşterea economică de să n-aibă cine ne da pensiile.

Rezultatul final previzibil fiind întoarcerea UE la sistemul concentraționar şi la exterminarea în masă a unor etnii auto-culpabilizate de unii autori de-ai lor, dintre toate începând cu Neamul Românesc, a cărui imagine în Europa şi în lume mai lasă de dorit, totul pornind de la te miri ce penalty ratat, de îndată ce ar trimite Abaddón trei săptămâni de secetă în benzinăriile civilizației definitive, euroatlantice.

* *Hipopotamizarea*. Nu mai e posibilă rinocerizarea? Da, e interzisă. E posibilă atunci hipopotamizarea, dată fiind colorația roz a tegumentului frumoasei sălbăticiuni! Homosapul tot trebuie să-şi dea arama pe față.

* Din punct de vedere naratologic, te blochezi la o problemă aproape imposibilă: dificultatea de a închega firele narative specific cărtăresciene, oniric, retro şi speculativ, când cel realist, despre Epoca Cea şi despre Revo este atât de bogat în atâtea şi atâtea atractive aspecte senzaționale, care întrec orice imaginație!

* Chiar dacă se va fi produs la sugestia unor editori străini cum c-ar exista amatori de exotic galițian, sau cum observă Bianca Burța-Cernat, „pentru că în general de Premiul Nobel nu beneficiază oniricii, misticii, fanteziştii", este de aplaudat re-macularea în O3 a Revoluției, mulți Români uitând-o, ca şi cozile, inclusiv de topor, unde am proorocit eu, silabisind pe Borges, că dacă se elicopterizează Ceauşescu, poporul ăsta nu va mai înceta din clefăit o sută de ani!

Spaima neorolleriştilor fiind acum că epigonii şi imitatorii lui Mircea Cărtărescu vor duce mai departe macularea miturilor şi, ieşind dintr-o lungă ațipire, se va trezi de la un timp, ca voinicul din poveste, şi-şi va descoperi fascinanta istorie majoră recentă – cine? – însuşi Neamului Românesc, mânca-ți-aş visul chimeric, cel mai martirizat din lume, apt pentru cea mai înaltă civilizație şi silit a se apleca după căpşuni şi prezervative de la o bejenie la alta.

* Înainte de a contesta pe Cărtărescu, fă următorul experiment mintal.

Imaginează-ți că orbitorul de la obraz autor dispare ca într-un fel de naufragiu euroatlantic, cum s-adus de la noi Petru Popescu, prozatorul foarte bucureştean nelăudat în cursul de postmodernism, care ne-a încântat cândva cu *Prins* şi mai ales cu *Dulce ca mierea e glonțul patriei*.

Dacă n-ar mai veni din când în când Mircea Cărtărescu să lanseze bestselleruri la Kretzulescu, atunci lumina ar fi împuținată, precum la 1980-1983, după ce ne-au fost luați Marin Preda şi Nichita Stănescu, de unde şi acel subiectiv salt al indicelui de insuportabilitate pentru Epoca Cea care a necăjit până şi pe şefii de promoție, ducând în final la revolta Clasei Muncitoare prin care Neamul Românesc a făcut Revoluțiunea.

* Romanul *Orbitor*, ca întotdeauna când apare geniul şi mor şcolile, generează o Nouă Critică, de data asta fundamental diferită, la esență, de tot ce a existat înainte în RO. Această Nouă Critică se bazează pe o nouă retorică, învățată mai mult din advertising, de la copyrighteri, purcede adică din teza că „totul e de vânzare, dacă eşti profesionist" şi are ca target nu *cititorii* operelor lui Mircea Cărtărescu ci *fanii Cărtărescu*, îndemnați sistematic să-l frunzărească, să ghicească în melcii lui, nu să-l citească până dincolo de pagina 420 şi de propunerea indecentă a Mendebilului.

Un astfel de *new critic*, un astfel de *quasi-copyrighter*, adică un desăvârşit promoter pentru O3, recitatorul antiEminescian Chivu, îți livrează nu analize literare sau comentarii ca referatele liceenilor, din care se poate lesne tocmi online o istorie

critică a literaturii tricolore, ci te agață publicitar la modul de piață Rahova Niki Scorpion, cu trimitere subconştientă la fascistul Nae Ionescu şi rața verde ratată, că *iată 10 motive pentru care nu trebuie ratat al treilea volum al trilogiei „Orbitor“ de Mircea Cărtărescu!*

Şi cum tu eşti, vrei nu vrei, omul *Kitsch* al noii ere publicitare, memoria ta de sabakă pavloviană face clic condiționat şi dă drumul amintirii că şi pe O2 l-ai citit sugestionat tot cam aşa, promotera de serviciu Simona Şora livrându-ți, e drept că politicos la persoana a doua plural, într-un prospect de nota zece, exact tot *10 motive - empatice, textuale, subiective, dar greu de respins - să citiți Orbitor*.

Politețe care piere de tot pe măsură ce cresc tirajele, punctul 10 de la reclama pentru O3, îngăduindu-şi, la aceşti maeştri desăvârşiți ai semnificațiilor care sunt poststructuraliştii, ambiguități vizând obscenitatea publică sub îngeri, de genul *Aşa că, aveți grijă pe ce puneți mâna când luați „Orbitor“-ul, e cu totul altceva decât „De ce iubim femeile“!*, adică mă face labagiu, pe mine, public cultivat şi creştin de decalog, ceea ce ar putea fi contraproductiv, pentru că, ce pana mea, vorba *Scrisorii II*, nu suntem cu toții claponi.

* *Vine lelea de la dude.* Ca să te simți bine, ascultă în timp ce citeşti *Orbitor* muzică de Krzysztof Penderecki, de preferință *Kosmogonia* pentru solişti, cor şi orchestră sau Concertul pentru pian *Resurrection*, precum şi celebrul său *Agnus Dei* din nemaipomenitul *Requiem of Reconciliation*, compus de 14 compozitori neromâni la jumătate de veac de la ultimul război mondial, deoarece i-ar fi plăcut şi tăticului nomenclaturist de origine polonezo-evreiască al autorului TO.

Căci pagina de cea mai înaltă spiritualitate din *Orbitor* o găsim cât mai departe de practicile BOR demodate, în peisagiul senzual baroc cu reliefuri vulvare al Lacului Como, la nunta evreicei Miriam cu nobilul polonez excruciant Csartarowski, botezat Witold de un unchi Gombrowicz, ce avea aplecarea de a ține jurnal la vila Serbelloni, nuntă absolut necesară cu o mireasă deloc ermetică, din care s-a tras genealogic Costel, *l'ouvrier méritant*, tatăl mic nomenclaturist şi dulce ca şerbetul levantin, al Autorului.

Această nuntire pe frunze de dud jilave, binecunoscute poate din deplasările gazetarului agricol de la *Steagul Roşu* pe drumurile mătăsii româneşti, realizează paradoxul că ea totuşi te excită aproape manelar ca nuntă de nuntă, deşi mulțimea de viermi *Bombix mori* ar sugestiona armătura reflexională de să ți se curbeze moale şi grețos de să bei viagră („substanță energetică P“) indiferent de vârstă. Ci ruşinea nici că se întâmplă, date fiind tehnicile de scriere pe dedesubt, în adâncime, cum lucrează şi bidineaua, explorate de Mircea Cărtărescu mai întâi în *Visul chimeric*, când explorarea farmecului Eminescian cu oglinjoara, dacă este, a fost ca cum la cosmonauții sovietici, care au cotrobăit în universul uranic pe după toate obiectele cosmice şi nu l-au găsit pe Godot.

De unde şi concluzia de gândire laterală că conceptul de frunze de dud şi pluralul *dude* te duc şi te conduc la farmecul îmbătător şi bucureştean al Zarazei, îmbărbătându-te să nu te simți înfrântul de Cristian Vasile, care se şi întrevedea că va ajunge să mănânce cenuşă de femeie moartă, date fiind cuvintele de *un Kitsch atât de înduioşător* ale tangourilor sale.

Dimpotrivă, te simți că dublezi pe virilul şi ințepătorul Zavaidoc, cărora i se atribuie exercițiile de creative writing din caietul maculator de tip Eminescian *Vine lelea de la dude*.

* În concluzie Goma, **Scandalul O3** este nu că ne arată prin lipsa de autocritică a cărturarilor cât de „prost“ scrie Mircea Cărtărescu, care profesor de Creative Writing nici nu poate scrie prost la talentul, învățătura, hărnicia filologică şi călătoriile lui; ci este un şoc terifiant revelația că în literatura noastră, nefuncțională ca infrastructură, Neamul Românesc nu mai are decât promoteri de lansări şi jurizări, adică votanți DA! şi, doar ca excepție câte un NU dacă nu s-au înțeles la preț cu editura, sau mai rar în caz că duşmanii Intelectuali ai autorului au băgat strâmbe şi bani mulți pentru a savura o vitriolare.

Îşi va avea Mircea Cărtărescu un George Călinescu al lui? Care să ducă mai departe ce doar a desțelenit Cititorul Unic spre care converge seria Ştiutorilor?

Dezastrul absolut că nu mai avem critici în sensul Românо-Regal rezultă, totuşi, nu atât din faptul că la Gaudeamus sau la Bookfest nu-i vede nimeni rătăcind, ca femeile elegante şi oricum răpitoare în *mall*, din stand în stand, pe cronicarii literari răsfoind cu febrilitate cartea nouă, în căutarea cu sokalul, pescăresc-vânătorească, a geniului necunoscut, ci pentru că până şi pentru vipurile literare ei *s-au demascat drept nişte incapabili de o lectură ideologică*, astfel încât se pot strecura în text, poate şi pentru că faci discursul promoțional din *clişee*, pe necitite, cele mai mari aberații, nenumărate infame pagini 420 care pot jigni anumite popoare şi anumite largi categorii de cititori fideli, avizați şi oneşti.

* Într-o apreciere ultimă şi sintetică a Proiectului Orbitor, deplin adecvată economiei de piață, se poate concluziona laudativ că cele trei cărți componente **îşi merită banii** şi pot sta cu cinste nu numai pe noptiera publicului cultivat ci şi în raftul întâi ale oricărei biblioteci de patrician, cele *patru tipuri de discurs*, anume *diaristic-megalomanic* al arheologiei eului lui Mircişor, *parodic-cronicăresc* al epocilor Dej şi Cea, respectiv al Epocii Mooye, *oniric-halucinatoriu* de foame sărman post-Dionis şi, în fine, *sex-spiritualist* neortodox post-Fragmentarium în Era Nouă, fiind mai mult decât cuprinzătoare pentru toate situațiile noastre de viață posibile combinatoriu, de la sex până la botez sau funeralii sau furtul mobilului, şi pentru toate necesitățile Intelectuale **de a citi ceva**, de la curiozități asimptotice privind imaginarul violent al hologramelor omului recent până la *cea mai abstractă filozofie a istoriei* de după ascunderea în debara a hoitului disecat fractalic al Eroului Necunoscut, desigur filozofia postumană a inevitabilei întâlniri de gradul trei cu alte ființe visătoare, de unde şi când vom inițializa în Sistemul Solar o nouă ontologie orbitoare şi o altă hermeneutică bazată pe un mai bun tiraj.

* Intelectualul supramediatizat are de regulă ideile Stăpânului său.

* *Elogiul cleptocrației.* De unde obstinația asta de a-l dărâma pe baronul baronilor şi a-i fura publicul fesenist? De ce nu s-a putut dezvolta la infinit publicul cultivat? Poate că limitarea se trage de la eroarea supremă: îngâmfarea de a nu lumina poporul. De aceea, gândirea gloatei constă din ce au depozitat activiştii în ea, plus ce n-au pus Intelectualii! Cu alte cuvinte, nu publicul cu p mare poate deveni, pentru Intelectualul Român din Mooye Age, Stăpânul cel Nou.

Căci O3, şi în general TO, este căutarea de către Intelectual a Stăpânului şi, în finalul apocaliptic ca un final de Cupă a Campionilor la 11 m, se produce *găsirea lui*.

Exact când, la anul jubiliar 2007, datorită integrării europene, democrația din RO este garantată contra extremismelor ca şi cea din Austria şi, în consecință, rolul Autoelitei se diminuează drastic.

Dincolo de **elogierea securistului de omenie şi a nomenclaturistului credincios**, avem în finalul întregii epopei a Candidatului Nobel cel mai bine plasat, ce? Îmbrăţişarea frăţească, surprize-surprize, **a fratelui păcătos**!

Adică, elogiul cleptocraţiei, a marelui golf selectiv în care se varsă toate lăturile nomenclaturiste, de la activişti, gestionari, securişti şi ideologi, cu toţii şefi de promoţie, deci promoteri.

Iată de ce corul promoterilor acoperă pe al exegeţilor, numindu-i în derâdere glosatori, zâmbi Serenus Zeitblom Eckermannei.

17. Citate din eminentul Cititor Unic, atotştiutorul sihastru Camelian Propinațiu

* *Toți prietenii şi binefăcătorii mei* au rămas perplecşi când le-am spus ce fac eu de nu-i mai îndemn la băutură şi mulți s-au delimitat de opiniile mele, ca de un nou Paul Goma, încă înainte de a le formula. Ideea principală fiind că de nobelizarea lui Mircea trebuie să se ocupe **specialiştii**. Or, eu am un bunic plugar şi un bunic boier:

La început, Soarta nu a vrut s-o alăture pe fetița ce-şi leagănă botinele la Chişinău, tatălui meu, aflat cam prea departe, la sud de Dunav, învățător în Durostor.

A ales neinspirat, tot un învățător, ce va cădea pentru Țară, acolo unde trebuia purtat războiul, Războiul Sfânt, în Caucaz

Cu doi orfani, într-un refugiu **din Basarabia ca Patrie**, pentru care Autoelita n-a vărsat nici o lacrimă după 1997, învățătoarea l-a întâlnit pe tata, director de şcoală dincoace de Prut şi de Milcov şi de Dâmbovița, la Titu Târg.

Iată-i pe treptele casei abia terminate, cu presimțirea trimiterii mamei mele înapoi în URSS, ca născută în Chişinău, ceea ce s-a dovedit a fi însă, pentru tatăl meu, *Presimțirea Canalului Dunăre-Marea Neagră* şi a umilințelor presupuse de revenirea în învățământ a paznicului sau mozaicarului.

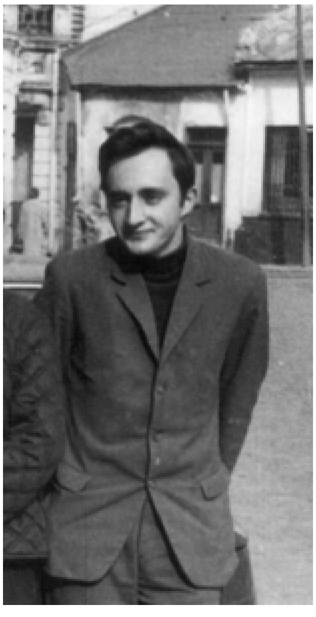
* *Duşmani ai poporului!*. Ce uşor se putea eticheta în anii stalinismului. „Stai ca frunza pe apă!“

Primeşti la Şcoala Elementară din Titu Târg cărţi poştale de la un **deţinut politic** ironic, de la <u>fostul</u> director! Şi nu asculţi de indicaţia Pahrtidului privind sfărâmarea familiilor reacţionarilor, mai stai în casa lui!

* *Să ai un... Trabant, un radiotranzistor REMA*, şi să fii mereu instruit a nu vorbi nimănui de Europa Liberă, BBC sau Vocea Americii, <u>fiindcă bolşevicii ăştia au inventat un sistem diabolic, că vorbeşti cu un om şi nu ştii cu cine vorbeşti</u>, deci supravegherea e peste tot. Mai ales, Hamlet, nu spune nimănui ce anume citeşti, ce gândeşti, ce-o să să scrii! Fiindcă nu numai te protejezi aşa, dar vei avansa repede-repede spre iluminarea interioară, de ţi se va citi rangul de Cititor Unic şi în surâs.

* *Adevăratul început al Revoluției Române.* Având prin educație şi prin anturajul de la Facultatea de Fizică, pasiune pentru Tehnica Operativă de a recepționa sub totalitarism posturi de radio şi TV îndepărtate, inclusiv permanentul, semi-bruiatul non-stop, Radio Svoboda, am beneficiat la sfârşitul lui august 1989, lângă Bucureşti, vreme de vreo săptămână, de adevăratul început al Revoluției Române *în direct*, inima bătându-mi-se cu putere, ca lui Kogălniceanu, ascultând HI FI la Radio Chişinău apelurile lui Mircea Snegur către români, să se îndrepte liniştiți spre Chişinău şi să aştepte paşnic deznodământul luptei politice pentru limba de stat - cu MERINDE, acest din urmă arhaism impresionându-mă până la lacrimi. Iată de ce cred că şi Mircea Snegur, şi Petru Lucinschi, si mai ales moscovitul prozator Ion Druță – *Las' că-i bine!* –, la 1987 preşedintele de onoare al Uniunii Scriitorilor din Moldova, nu au fost răi români. Cel mult vor fi avut obligații apăsătoare rămase din sistemul sovietic.

Răi români au fost însă cei care au organizat Mineriada din 13-15 iunie 1990, dezastru de imagine care nu mai avea nici o rațiune internă după alegerile din 20 mai, dar avea una externă, uriaşă: făcea imposibilă aniversarea pe Prut, într-un elan unionist incontrolabil, la 26 iunie 1990, a exact 50 de ani de la Răpirea stalinisto-hitleristă a Basarabiei!

Greu calificabili sunt şi megaintelectualii care aşteptau de la poeții eroi Grigore Vieru, Nicolae Dabija, Emil Loteanu, Dumitru Matcovschi, Leonida Lari, Ion Vatamanu, Andrei Strâmbeanu şi ceilalți din *Constelația Lirei*, băşcălie postmodernistă, cum ar fi compararea țării cu o colivă lățită, ca în *Levantul* cărtărescian. Dealtfel, nu sfătuiesc pe cardiaci sa numere în cataloagele megaediturilor câte titluri se referă la Basarabia!

* *Să scrii cu cârmâz.* A aştepta de la universitari, a căror operă e din cursuri, sau de la critici, care şi-o fac din recenzii, o evaluare exactă a producției literare de brand Cărtărescu e ca şi cum ai pretinde într-un restaurant să-ți dea patronul din ce serveşte familia lui.

Cât despre a te baza pe greu verificabilul succes occidental, ca filozof nici nu iau în serios metoda ta. Pentru că un succes neromânesc s-ar întemeia pe un orizont de aşteptare şi mai neromânesc. Toate filmele şi prozele aplaudate până acum de faraonul occidental ne înfățişează pe noi Românii ca pe o adunătură de canibali, tocmai când performanța literară în Balcani şi, prin extensie, în Galiția de la Gdansk la Balcic, are standarde **roşii** impuse de Orhan Pamuk, adică pentru Epoca Mihai Viteazul să propui un Imperiu Otoman mai rafinat decât al japonezilor din *Shogun*, numai miniaturişti fini şi disidenți antifundamentalişti.

* *Das Rokokoschloss Solitude* nu se poate să nu fi influențat poietica expulziei O3 şi chiar conținuturile. Faptul că tăticul poetului Friedrich Schiller, care ne-a dat frumoasele Lyrics pentru imnul UE, Căpitanul Johann Kaspar Schiller, a fost arpentor intendent acolo, va fi indus, poate, însăşi ideea premodernistă de a-l înnobila cu o origine polono-evreiască pe mujul bănățean al bulgăroaicei cu fluture pe şold de culoarea protezei.

Şi pare în general limpede că de la O1+2 spre O3 publicul țintă s-a schimbat: prin proiect nemaifiind coafezele române vizate, ci ale occidentalilor!

* Cât despre ştiutorul Friedrich Schiller, ducându-i un tricou Castalia lui Goethe şi o carte nu cu lupi de stepă ci chiar *Die Wissenden 3*, zice Eckermann că, hohotind

cu gura plină de-atâtea bancuri puerile şi porcoase, Johann Wolfgang von Goethe a exclamat:

„O, ce carte vulgară a putut scoate românul ista vieţuind 13 luni suave într-un nobil castel post-baroc ca într-o scoică băloasă!“

* De ce înainte de a îndrăzni să re-scrie pe Proust, Ernesto Sábato, Gabriel José de la Concordia García Márquez, Jorge Luis Borges, Érico Lopes Veríssimo şi alţii, iar în final sărind direct pe Sfânta Scriptură să o parodieze apocaliptic, Mircea n-a mai exersat pe numeroşii romancieri Români de pe Arca lui Noe, ca în *Levantul*, unde a ucenicit la marii noştri poeţi?

Explicaţia e cea mai simplă: pentru că treaba era gata făcută în *Arta prozatorilor români* a uitatului Tudor Vianu, marele critic născut în conurbaţia Giurgiu-Russe.

* Geaba caută unii în Pynchon, în Proust, în Lyel Bi Oyom, în Blecher, în Denis Bazie şi în alţi exotici originile narativei cărtărescіene. Ele sunt mult mai aproape de cupola Circului. Trucul trecerii fără preaviz de la veghe la oniric sau la fantastic se găseşte din belşug în moştenirea Eminesciană.

Iar ce a mai rămas misterios şi nu se găseşte în Eminescu îl aflăm în oralitatea Poporului, adică tot în Poetul Naţional!

* Uneori, textul cărtărescian parodiază însuşi parodicul, adică postmodernismul ca atare, căci textualismul este un poststructuralism energizant, care te scoate din reverie, ţinându-te vigilent la cacialmalele scriitorului, *să nu te facă*.

Autobiografia însăşi devine un text care trebuie descâlcit, interpretat, în care ghiceşti. Cel puţin aşa umblă vorba prin târgul **incurvatus in se**. În realitate, discursul abia poate sta la nivelul *descrierii* brute sau incitante, a vieţii de familie mic nomenclaturistă a lui Mircişor, a istoriei care-ţi clămpăneşte la interfon, a întâmplărilor mitice, adică fabulos imaginate, şi a delirului sex-spiritual adiabatic, deci semnificativ soteriologic.

Cu greu se poate însă extrage din *Orbitor*, din marele text cărtărescian, vreo *filozofie*, vreun enunţ de notat pentru profunzimea sa, deci discursul său e fără greşeală, ceea ce şi explică de ce nu îi devin glosatori umili cei mai mari filozofi.

* Focalizarea 3O numai şi numai pe familia lui Mircişor cuprinde expresivitate involuntară, asemenea restricţie descriind perfect atomizarea societăţii româneşti sub totalitarismul bolşevic, compensată de slăvirea familionului Stăpânului.

* Până la 11 iulie 2007, Mircea Cărtărescu era un mister canonic. După lansarea de la Kretzulescu, el este un artist care nu mai poate miza pe ambiguitate. Cu greu va putea inventa un nou univers Intelectual care să atenueze impresia lăsată de cronica de familie de mic nomenclaturist care este TO. Nici dacă va şchimba de subiect. Opera din străinătate a celuilalt mare prozator preocupat de relaţiile româno-bulgare, Petru Dumitriu, nu a obnubilat-o pe cea din Ţară, chiar dacă a rămas intruvabilă pentru că Humanitasul nu a reeditat nici *Drum fără pulbere*, nici *Vânătoare de lupi*.

* Iar bibliotecile personale se stabilizează din **ceea ce reciteşti**.

* Finalul O3 e un final de circ, vedem toată trupa. Şi atâta tot! Singurul *mesaj* este al <u>maestrului</u> Cărtărescu: ia uitaţi-vă, feciori, cum jonglez eu cu textul şi cu patriotismul romantic, acum, la bătrâneţe!

Spre deosebire de Autoelita expirată!

Nu poţi nici măcar lăcrima ca la emisiunea *Surprize-Surprize* văzând gemenii despărţiţi reunificându-şi familia! Pentru că ceea ce a fost umor parodic devine acum plictis textualist: eşti matur dezgustat de abjecţia Intelectuală, perfect conştient că întreg apocalipsul cu figuri bucureştene nu-i decât ficţiune, o convenţie între scriitor şi cumpărătorul cărţii, <u>o făcătură nemeritând împuşcarea Ceauşeştilor</u> – nişte analfabeţi naivi – , nici să cânte cocoşii apocaliptici în satele Româneşti părăsite după ce ţăranii au aşteptat două decenii să vină Intelectualii să-i lumineze, nici genocidul bucureştean ficţional întru mântuire şi nici măcar să parcheze noii privatizaţi reptilieni ozeneul pe Intercontinental.

* Uneori îţi vine să-l cataloghezi pe Mircea Cărtărescu „la ecşcepţional“ mai degrabă la pre-Eminescienii *Levantului*, cărora li se batjocoreşte patriotismul, decât la postmoderniştii cărora ţara le e „infiderentă“.

Eminescu are dreptate: Andrei Mureşanu e delicios. Iar Leonida Lari, Grigore Vieru, Dumitru Matcovschi şi Emil Loteanu sunt vremelnic mai importanţi în Istoria Literaturii Române decât Bobe, Rădulescu sau Chivu.

În orice caz, nu e deloc Corect Româneşte ce face Chir Auctorele din **texistenţă** când favorizează, tâlcuind-o abuziv, *doar anumite categorii profesionale*, cum ar fi breasla scriitoricească. Fluturele postmodernismului românesc ia ca model fetişismul informaţiei că Lumea ar fi o Carte, oamenii sunt personaje, iar dintre ele se autoselectează *unii*, Ştiutorii (termen savant ceauşist pretenţios şi exclusivist), care chiar au intelect aprehensiv naratologic de înţeleg, ca şi mine, <u>că **sunt** nişte personaje</u> şi îşi caută Autorul, ca să-i raporteze delaţiunea că însuşi Luigi Pirandello a luat Nobelul pe „găselniţe“ din astea textualiste gratuite, în plină epocă Hitler, Stalin, Mussolini!

La fel de bine Lumea ar putea fi o Cantină, iar muşterii i-ar căuta, sătuli sau nu de calitatea serviciilor prestate, pentru a le mulţumi sau nu, pe Responsabil şi pe gastronomi, bucătari sau nutriţionişti, cum *înainte* pe măturătoarea care le putea face rost de o pungă de pipote de pui avicoli pentru sarmale reci în frunză de ştevie.

* Postmodernismul are serios de învăţat de la *Răscoala* dlui Rebreanu, ba chiar şi din *Desculţ*, care s-a tradus în 51 de limbi! Căci dacă miştocarilor le e prea greu să se documenteze pentru o evocare istorică, fie ea şi cu probleme, ca-n *Delirul*, atunci onoarea şi autoritatea morală le cere ca un zeu din cerul deontologic pentru ca să se limiteze strict la micile momente caragialeşti de proză scurtă, lăsând altora bălţile de sânge epopeic, cum a fost Revoluţia Fututută.

* Acea orgie celestă *Kitsch* din debutul O2, cu bulgăroaice icarice vâslind pe cerul nostru balcanic din aripile de fluture de zestre şi dureroasa erecţie a publicului euroatlantic nopţi în şir, coşmarul lui scârbos cu un popă ortodox care le strânge pe zburătoare ciopor, le face vrăji să aterizeze toate la el în poiană, ridicându-şi apoi indecent rasa, inducându-le macropsia şi deprinzându-le cu *poziţia fluture*, căreia îi face advertising pe fluturaşi cu sloganuri despre orgasmul interminabil şi cu staţia de tramvai Shahasrara, racordat prin simetriile fractalice la tot ce se înfăşoară ca pixelii pe ceva, poate chiar Muladhara, perpendicular multidimensional pe acest univers al inflaţiei, crăpând treptat membrana fiinţei în culori ameţitoare, cu toată diamantina ei

rezistență la tentația totalitară a orgiacului supersimetric şi toate pornind şi sfârşind în Akasia de la nichitismul că „toate lumile există ca să fie existate“.

* Nu te mai chinui tu, bursier la Universitatea Purdue din Indiana, cu Thomas Pynchon, în nădejdea că ai să-l înțelegi mai uşor pe Mircea Cărtărescu. Matelotul are acea lentoare seacă de expert NASA de care numai bețivii Poe, Faulkner şi Hemingway au ştiut să se desprindă, nu şi facilul din lanul de secară Salinger.

Găseşti în Româneşte excelenta proză *a cotidianului ca resursă vizionarului* la Max Blecher. Iar pentru mizeria proletară a începuturilor din sinistra Silistra, a se reciti şi răsciti minunata farsă *Ana Roşculeț* a postmodernului Marin Preda.

Nu uita că Proiectul *Orbitor* este *o carte excitantă, utilă,* care explorează direcția genială, Eminesciană, a Literaturii Române, este un *Sărman Dionis* reproiectat gigantic, roman drum fără pulbere, ca o *Cronică de familie de mic nomenclaturist*, tocmai derizoriul kafkian al subiectului cerând neobişnuita, fantastica abordare epopeică, greu de înțeles altfel decât frunzărind randomizat, de comoda şi leneşa Generație Pupici.

* *Nu au mai lăsat supraviețuitori*. Ca Singur Cititor Omniscient şi Unic Amic Literar al lui Mircea, capabil a-i sublinia derapajele postromâniste, care-l abat de la Nobelul nostru, constat cu mâhnire şi mă cam mir că Autoelita în sens restrâns, adică experții Humanitasului, Filologia lui Nichi, profesioniştii, **22**-ul, observatorii culturali, dilematicii, ICR-ul, nu s-a mirat Ea de bizareria că cel mai bine vândut scriitor român închină o *epopee* dumiririi <u>micului nomenclaturist Costel Goangă</u>, nobil bănățean martor al deportării „titoiştilor“ şi totuşi participant la colectivizarea, forțată de securişti, a agriculturii şi la noua revoluție agrară a foametei, dumirire-nedumerire cum că trebuie să-şi arză el ritualic tocmai carnetul de partid, Ceauşescu elicopterizându-se, intuind că urmează a se primi neapărat altul, cam albastru, de la Iliescu şi Brucan, urmând a se vedea în funcție de criza economică mondială cripto-comunismul de sub social-democrație, respectiv fesenismul sadea de sub populismul liberalisit.

Ceea ce ne spune atât manifestul *Imposibila lustrație* din 8 ianuarie 2003 cât şi Proiectul *Orbitor* din 11 iulie 2007 este trista poveste a urmărilor bolşevismului în România: epocile de <u>totalitarism</u>, cum bine a interpretat Monica Lovinescu, *Dej* şi *Cea*, au fost atât de dure încât, spre deosebire de sistemele <u>doar</u> <u>autoritare</u> de prin prejur, **nu au lăsat supraviețuitori**.

* În definitiv, *scriitorul* Mircea Cărtărescu este un clasic, oricât de romantic s-ar face că este *autorul* scoțând capul de prin texte ca personaj pozitiv. Nimic nu se cunoaşte mai enervant în literatura noastră nefuncțională decât să-i constați acestui alergător de cursă lungă **puterea de muncă** (ciolanele de romancier de care vorbea precursorul său Marin Preda), capacitatea de a respecta un orar, punctualitatea satisfacerii unor termene de predare, finisarea textelor până la ultima virgulă, abținerea de la a publica moloz sau mozol, capacitatea de relaționare, arta dramatică a lansărilor, tehnologia interviului, căutarea cuvântului potrivit, respectarea regulilor de generare a textului postmodernist, adesea dogmatică până la încremenirea în proiect.

* *Mamele sau pur şi simplu țâțe*. Nu numai în ce priveşte Rezistența la bolşevism şi culmea ei, Revoluția pe care o adoarme-n futelnița ceceului servind-o futeşului Iliescu fie şi în ordinea de pe listă, este Mircişor nedocumentat, ci şi-n erotismul sexual, negândind că silicoanele nu se transmit ereditar:

„Sânii ei, observai imediat, erau singurii demni de acest nume: celelalte femei aveau pe piept mamele sau pur şi simplu țâțe“ – astea sunt trăiri tipice de adolescent miop filolog şi reminiscențe lactate de la *dați exemple de sinonime*, de când făcea meditații peste meditații pentru a supraviețui ca prof la Şc. 41 din strada Nicolae Apostol, stradă cu nume predestinat, de dascăl sămănătorist, cum ar fi profул de Română ce-i da 10 la teză repetentului, pentru matematică, Sadoveanu.

Iar a pune la uscat pe stabilopozii băsescieni ai litoralului româno-bulgar întrebarea „Ce vârstă să fi avut femeia asta de smântână şi aur?“ este ciudățenia cea mai bizară, deoarece blondele nu are termen de garanție ca alimentele.

* *Textualism ficțional*. Cu asupra de măsură harnicul prozator bucureştean a valorificat componenta parodică a artei poetice postmoderniste, ucenicia din *Levantul* Românesc devenind, după despărțirea comercială de poezie, scriitură comercială de factură Proust, Márquez, Veríssimo, Sábato, Soljenițîn, Şalamov, Goma, Preda, Orwell, Borges sau Kafka, iar în apocalipsa Casei Poporului te închini că însăşi Biblia fără cruce pe ea este parazitată de viziuni apocaliptice de second hand.

În TO, Ultimul Mare Prozator Postmodern euroatlantic realizează însă şi o excepțională aplicație ficțională, a celeilalte componente, textualiste. Insipida de până acum reamintire cu sula în coastă cititorului, că ce frunzăreşte el cuprins de reverie este nu *o altă lume pe-astă lume de noroi*, Florine, ci doar un prăpădit de text, Mircea o înlocuieşte cu un inspirat şi creativ <u>textualism ficțional</u>, poate unic în lume, toată naratologia fiind pusă la autoimpunere, şi aceasta încă din O1, prin inventarea la New Orleans, în tradiția laureatului Nobel din anul fascist 1934, Luigi Pirandello, a aşa-numiților „**Ştiutori**, o sectă ce pretindea că lumea ar fi fost o carte ce se scria chiar atunci. Membrii sectei se credeau personaje şi aspirau la cunoaşterea autorului ei.“

Dincolo de semiotica naratologică şi semantica hermeneutică lărgită, practica a dovedit că seria acestor Ştiutori este convergentă asimptotic în inconcevabilul univers fazorial din locu-n care piere, spre Cititorul Unic (*Homo unius libri)*, carele, chiar după desființarea autobuzului 109 cu burduf şi privatizarea Cofetăriei Garofița, am rămas EU tocmai din pricina *excelenturilor* consumate.

* *Relația de complementaritate între scriitură şi ideație*. Absolvenții de fizică de la Măgurele, mai ales preafericiții care au studiat mecanica cuantică cu doamna Florescu, aşa cum sunt eu, eseistul Patapievici, romancierul Florin Sicoie sau dramaturgul Vlad Zografi de la Humanitas (despre care vulgul cunoaşte că şi-a dat doctoratul la Paris în Franța cu Monica Lovinescu, recomandat de dl. Liiceanu) au înțeles, recitind din Heisenberg, De Broglie, Neumann, Schönberg şi Bohr, cum e cu relațiile de incertitudine şi de o anume complementaritate pe contrasensul că nu poți explica manelist Totul printr-o singură carte sau doctrină, care prin analogie şi respectând omotetiile inferiorității literaturii față de efortul ştiințific al speciei, rezultă succint că există o astfel de *relație de complementaritate între scriitură şi ideație*.

Cine se concentrează precum covorăreasa persană asupra detaliului **enunț**, filigranând-l pe bază de bogăție lexicală, fie punând vorba potrivită, fie inventând neologism ceva nemaiauzit şi umilind cititoarea, sau umflându-l pe bază de copăceii sintaxei scoțând fraze orbitor încârligate, nu poate simultan controla ce se întâmplă la celălalt pol al registrelor discursului, al agitației şi propagandei, unde explodează semnificațiile şi totul, în era bănuielii, este ideologie, este **lozincă**.

Paradoxal, dacă *editorialistul* Mircea Cărtărescu este bine înfăşurat în pixeli, scriind ori corect Româneşte, ori corect politic, în schimb *romancierul* unei scriituri fără termen de admirație şi al unor construcții narative mult deasupra arhitecturii

româneşti de după Revo, semănate manelist pe întreg intravilanul ţării ca un lan de pantere roz, este vulnerabil tocmai la aspectul ideologic, punându-şi adesea promoterii în mare încurcătură dacă e să-i strângi de corectitudinea politică a ideației.

Cine vrea să distrugă Mitul cărtărescian – Mitul Candidatului Nobel cel mai bine plasat –, trebuie să meargă la fapte şi în fapt <u>O3 este o catastrofă ideologică</u>, dezvăluind fesenismul megaintelectualilor Autoelitei, cartea bolşevicului onest, gazetar agricol, a femeii casnice apucătoare de pe la cozi, prestând influențarea pozitivă, şi a securistului de omenie, recuperator (de manuscrise), protector al artiştilor.

* *Dincolo de n+1*. Abjecției că la colțul de cotitură din obsedanta vară a lui 1997 megaintelectualii, va să zică Intelectualii care contează, practicând ei cu sârg oligopedagogia – exact contrariul satanist al Luminării Poporului! –, au sacrificatără fără ezitare pe Românii de peste Prut şi pe bravul luptător anticorupție Valerian Stan, consecința este că în Literatura noastră cea Română evoluția s-au orânduit ca şi cum Eminescu nici c-ar fi existat, ci saltul spre modernitate fu jilțul „grecoteiului“ Macedonski.

Faptul că Autoelita n-a reuşit suporta geniul Poetului Național, fiind prea tare pentru fluturii şi filfizonii ei parfumul funerar de chiparoase şi de Mărăşeşti al patriotismului, explică necazul că de fapt Mircea l-a disecat pe Eminescu precum omul-cu-două-mame Soldatul Necunoscut doar pentru a fura meserie şi a porni de fapt pe o direcție arătată de un alt mare ambițios Dante al României, căruia enervantul George Călinescu nu-i permitea:

– <u>Fără îndoială că Macedonski este un poet inegal. Luat în toată dimensiunea, el nu suportă comparația cu Eminescu, poet profund şi mai ales poet național.</u>

Ci nu ardoarea de a continua epopeea dacilor din *Gemenii*, nice dramaturgia shakespeariană a Muşatinilor chinuieşte pe Candidatul Nobel cel mai bine plasat, ci a exploata macroantropic acele lumi mirifice ale visului şi ale inițierii în sex şi în moarte, descoperite de Macedonski în aproape romanul pre-orbitor *Thalassa*.

* *Ereziile*. Astfel, este inadmisibil oligopedagogic să scrii un roman aşa măreț ca *Orbitor* şi să ai ca erou complex şi unic, ca punct atomic într-o societate atomizată de totalitarism, **o familie de mic nomenclaturist periculos**, <u>nu o victimă a muşcăturii bolşevismului</u>! Care familie are *pretin* un cuplu format dintr-un *securist de omenie*, recuperatorul de manuscrise şi scriitori maior sau colonel Ion Stănilă şi o *activistă* pe probleme universitare, colegă în dramaticul 1956 când au fost arestați Derdena şi Goma şi a fost ucis Labiş, cu abia moscovitul Ion Iliescu, roşcata şi pistruiata până-n labii Estera-Emilia Hirsch, din care să faci *cea mai futeşă, mai simpatică şi mai irezistibilă femeie din întreaga Literatură Română*, inclusiv privită critic!

Pentru că o astfel de alegere estetică într-o astfel de situație nasoală ca la noi este şi o *angajare*, un angajament de slugoi al nomenclaturii şi cleptocrației, care conduce la disonanțe cu *Apelul către lichelele de prestigiu*.

Cum ar fi că nu poți dintr-un bloc de securişti de lângă Dinamo să descrii **ca fiind şi a ta** foametea relativă a rațiilor din anii „eroicei“ achitări a datoriei noastre externe, cu un gazetar agricol, care vine-n Dacia de după Volgă *cu portbagajul plin* de la noua revoluție agrară, fiindcă un asemenea spurcat propagandist nu-şi ține familia nemâncată şi nu-şi trimite soția casnică pe la cozi decât ca praf în ochi postmodern orbitor de la obraz. Iar ca participant activ la colectivizarea dejistă, reprimând violent, în locul chiaburimii deja nimicite, țărănimea mijlocaşă, apoi observator vechil la recoltarea produselor cu elevii, studenții şi corpul didactic sau militarii sub ceauşism,

ăla nu avea cum să se lase de bolşevism abia în 1989 şi să nu înțeleagă mult mai devreme caracterul mafiot al nomenclaturii, devenite firesc şi organic cleptocrație după Revoluția Fututâ-n ceceu.

Şi cum ar fi că după ce ai ales publicul fesenist ca target, mai numeros şi mai avut decât cel cultivat, ca să ostoieşti frământările sufleteşti ale celor 4 milioane de posesori de carnete PCR, constați că ți-au rămas totuşi ceilalți 19 milioane de Români nebolşevici şi neexprimați şi atunci le închizi gura la derută, la intimidare, atacând cu orice prilej textual miturile Neamului Românesc, Voievozii şi Poetul Național, deliberat provocator, inclusiv propunând ca demn de epopee doar mitul bulgar al Badislavilor, *spre a deturna sensul criticii*: cine se ia de *Orbitor*, necăjit de revelația punerii sale ideologice în serviciul nomenclaturii, să fie catalogat, citându-i doar protestul la postromânism, drept extremist național-comunist deci legionar de la *Cuțarida Mare*.

* *Restricții la trecerea peste unicate*. A te abate de la trebi pentru a adresa unele sugestii de om de bine Autoelitei, te asamănă cu jeniul lui Schopenhauer, carele singur numai dânsul îşi vede ca burtosul Buddha săgeata, deoarece te exprimi pe un suport fără vizibilitate şi condiția ta de Atotştiutor e mai rea decât aceea, asociată, de Cititor Unic, întrucât nefăcându-se Luminarea Poporului şi Emanciparea Cadrelor Didactice, critica demolatoare îți e cu desăvârşire interzisă, oricât talent pamfletar de pitbull ai avea, deoarece te adresezi unor unicate şi încă nu s-au întors din DRO spre RO primii megaintelectuali ai tineretului idealist, care înlocuitori de vipuri vor împinge ca şi paşoptiştii la occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, prioritate națională față de reflecțiile rutiere, deoarece carosabil mai găseşti.

* *Nevoia de Stăpân a cărturarului*. Cum cangurii nu țin cărți în marsupiu, teoretic postmodernismul ar trebuie să fie o soluție estetică la spleen-ul Intelectualilor epocii postindustriale americane şi pe alocuri europene, de perspectivă asiatică.

Întrebarea este *cum* a fost posibilă potrivirea perfectă a acestei ideologii la o societate înapoiată şi chinuită de bolşevismul impus ei, odată cu lumina transfinită de la Răsărit, în urma pierderii Războiului Sfânt, care aşa cum înțelesese însuşi *baronul* Manfred von Killinger viza zdrobirea ambelor totalitarisme muncitoreşti, cel stalinist cu Wehrmachtul, cel hitlerist cu aviația anglo-americană.

Riscăm a valida încă şi azi ipoteza ceea cu *opiumul Intelectualilor* cum că se află în postmodernism un fascinant filon totalitar, care ostoieşte bine de tot **nevoia de Stăpân a cărturarului** – *extern* CIA sau dracu ştie ce transnațional în locul Căgăbăului, *intern* Cleptocrația în locul Nomenclaturii ajunse burghezie de şpagă.

Ştergerea granițelor dintre specii, genuri şi stiluri seamănă războiului civil pe muzică din *Doctor Jivago* şi pe realități din Şalamov şi Soljenițîn. Cultul personalității Conducătorului, Führer sau Vojd sau Fiu al Cerului, îl găsim în preeminența autorului, care face circ, în aplauzele grele ale promoterilor, mithmakerilor, şmecherilor şi fanilor, susținând numere iraționale de virtuozitate stilistică: pastişa, parodia, demolarea, colajul, fragmentarea secvențelor epice, orbirea psihedelică, sextazul, inversiunile derutante ale secvențelor temporale şi, cel mai cel mai, trecerile aiuritoare prin spațiul labirintat şi mobilat fantastic cu tarantule, copii pedofili, viermi şi femei, ca la joacele dupe computer.

Ideea că *proza postmodernă schimbă perspectiva auctorială şi face din cititor un partener* este şi ea o manipulare, pentru că tu, cititoare leneşă, nu poți închega un parteneriat cu orice cretin sau bolşevic şi pentru că un autor care îți dă de lucru, peste

ce era înainte, şi încă obligatoriu, e ca un kapo sau un brigadier care te trimite la muncă silnică într-un sistem concentraţionar.

În fine, regula că *în estetica postmodernă realitatea e descrisă minuţios, lucid, ironic, fără vreo implicare emoţională*, pare că a fost indusă de securiştii înşişi, comunicându-şi dânşii aşa analizele şi sintezele între diferitele niveluri ale Ministerului Adevărului, de unde par a fi evadat pe la diferite agenturi, toate din Occident, şi pseudooamenii de hârtie ai Sectei Ştiutorilor, convergente spre Cititorul Unic, care sunt EU!

* *Eşalonul 4, încolonat după silueta lui Corneliu Coposu*, va fi fost doar un convoi de umbre, de naivi şi de colaboraţionişti şi de infiltraţi şi de fripturişti. Ca şi ramura GDS ascunsă după respectata doamnă Doina Cornea, mulţi agenţi de pe linia de start iniţială demascându-se cu timpul, dar nici unul finanţat din exterior.

Astfel, desprinderea noastră de bolşevism s-a implementat doar cu Eşalonul 2 iliescian şi cu mic-nomenclaturiştii sau urmaşii lor din Autoelita care trebuie astfel privită ea însăşi ca *emanaţie* – o emanaţie a Eşalonului 3, conţinând motanus mutantus şi unele lichele, dar nu multe...

În fapt, Eşalonul 4 şi cel mai semnificativ, urmaşii *reali* ai victimelor comunismului nu au putut juca în re-europenizarea României decât roluri prefabricate rigid, indigene roluri de muişti în Epoca Mooye.

Adunăturile de umbre, de naivi şi de colaboraţionişti şi de infiltraţi şi de fripturişti încolonate după silueta de argint dantesc a Seniorului Corneliu Coposu nu trebuie să ne înşele asupra rezultatului că supravieţuim şi scriem într-o Românie descălecată la 6 martie 1945 de cumanul Vîşinski. De aceea şi acceptăm cu un fel de curiozitate resemnată batjocorirea tot mai creativă până la geniu înaripat, de către postmodernişti, a Eroului Necunoscut, disecat de Omul-cu-două-mame, a Voievozilor Neamului şi a Poetului Naţional.

Puţini dintre aceşti urmaşi fără pretenţii la notorietate, din Eşalonul 4, cel mai îndreptăţit a aduce înapoi Monarhia şi a ne călăuzi Ţara şi Diaspora cel puţin un veac spre idealul împlinirii Misiei Culturale, parcă extraordinar de satisfăcuţi că măcar nu mai sunt prigoniţi, au remarcat, la 8 ianuarie 2003, în din ce în ce mai puţin vizibila *Românie literară*, ce şi-a păstrat formatul magenta şi culorile cyclamen de sub totalitarism, că măcar Autoelita expirată a capitulat până şi doctrinar în harţul cu Securitatea, dar recitind începând de la 11 iulie 2007 derapajele frizând postromânismul din TO, a putut avea şi revelaţia negativă că cel mai important scriitor postbelic elogiază ce? *Familia cu f mare de mic nomenclaturist* ca epitomizând însuşi poporul, familie primitoare, vizitată în praxisul prieteniei îndrăgostite de cuplul Stănilă, parcă mai mult de securistul de omenie totuşi, care salvează *Manuscrisul* cu autor cu tot, decât de futeşa sa soţie activistă, cea mai atractivă doamnă din Literatura Română, care se făcea cyclamen sau chiar magenta în altercaţiile ideologice cu frumosul ca un actor american critic Nichi.

* Atât pentru publicul cultivat cât şi pentru amărâtul cititor de bibliotecă sau de *ebooks*, orice exegeză, fie inspirată de demoni, fie şoptită de îngerese în trenuleţul electric care merge seara la Peredelkino, este ca un pahar de apă rece pe canicula bucureşteană, superioară celei regale a Madridului. Fiindcă cetind în profunzime *Orbitor*, te simţi ca la un fel de concurs între spermii după depunerea lichidului seminal doar de ochii emetropi ai videocamerei, un concurs dur, care pe care, cine ajunge la ovulul de fildeş, adică la ultima pagină, timp în care te tot înalţi pe verticala spiritualităţii, perpendiculară pe cotor ca curva de viaţă ce ni s-a dat, deşi eşti

conştient că nu există decât un premiat, obişnuit a acapara toate premiile, şi chiar te întrebi într-un fel de extaz dacă nu cumva premiul comandantului suprem este tocmai Mântuirea.

Mircea Cărtărescu este un inginer al sufletului omenesc care şi-a propus să ai această senzație şi o ai! Deci, *te are*.

Căci nimic nu este întâmplător în textele sale lustruite până la ultima virgulă.

* Şi când te gândeşti că Nobelul românului Cărtărescu este o certitudine, cum viitorul de preşedinte al Academiei rezervat antiEminescianului Chivu, îți vine a crede că, în ultimă analiză, *Orbitor* nu e decât un *Levant* mărit la scară. Doar că nu se mai pastişează scriiturile Literaturii Române, ci scriiturile de succes ale literaturii universale contemporane. Rară pagină cărtăresciană de valoare care să nu-ți dea impresia că ai mai citit ceva scris cam cu aceleaşi trucuri, tradus recent.

De unde şi concluzia că <u>nu prea există un stil cărtărescian bazat pe inovație</u>.

Şi nici nu trebuie să existe din moment ce scepticismul de tip postmodern te face să ai mai degrabă ceva de vândut decât de scris sau de spus, cum nu li se întâmplă geniilor naturale!

* *Autoelita şi Neamul Românesc aşteptându-şi luminătorii*. Aştept provincia. Şi conurbația Giurgiu-Russe. Aştept Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei, Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Monarhia bipartidă liberalo-ţărănistă, Reprimarea Bolşevismului, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, Genializarea Obligată a Supradotaților, Recuperarea Basarabiei – prin lămurirea tineretului rus din Republica Moldova că-n RO, adică-n UE, n-ar avea de suferit nici un fel de discriminare – şi Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naționale de pe malul Dâmboviței

Acea fană care bloga: *Mi-aş fi dorit să fiu nu Serenus Zeitblom ci Eckermanna dlui Cărtărescu*. Să fi fost gingaşa vindecătoare Petruța? Sau fatala Irina?

Nu ştiu, dar e limpede că TO nu este ceea ce ne aşteptam, <u>o abordare autocritică din partea Intelectualității a paradoxului Român că elita şi-a abandonat poporul</u> atât sub bolşevism cât şi după, **mai ales după**, când era atâta nevoie de anestezic la nimicirea clasei muncitoare şi a ţărănimii, pentru a ne alinia ponderilor postistorice globale.

Dar măcar ne-am lămurit, după manifestul *Imposibila lustrație* şi după monologul *Revoluția Futeşă*: Intelectualul Român şi-a regăsit Stăpânul, acel invariant fără de care viața spirituală ar revela sărăcia exemplară a lui Dumnezeu.

* România este deocamdată o țară mai mare ca Bulgaria, Ungaria şi Republica Moldova, deține hegemonia în Balcani, pe când Proiectul *Orbitor* este promovat ca cel mai important proiect romanesc românesc din ultimele cinci decenii, O3 fiind chiar evenimentul editorial al anului 2007, în centrul căruia adevărata lumină spirituală vine nu de la molia de pe care binecuvântează călare Bulă bucureştenii care au supraviețuit vremelnicelor carențe alimentare, ci <u>de la scena arderii carnetului de partid</u> de către chinuitorul de țărani Costel Goangă, bolşevicul de omenie, cândva mic dar periculos gazetar dejist dublat de un activist agricol fanatic din eşalonul 3, poate scena cea mai patetică din întreaga proză postbelică a Răsăritului.

* *Goma, Cărtărescu, Soljenițîn şi Şalamov*. Lăsând *kitschul* la o parte, cine chiar a fost pe străzi în acele ore astrale de sculare a poporului, când de oriunde

puteau răsări scutierii, dubele miliției, trasoarele sau glonțul terorist al aproapelui, nu le mai poate uita nici la morgă şi n-ar mai reuşi să scrie decât despre această experiență total necunoscută Occidentului: cum să mori pentru Libertate. Cine a auzit acel tineret amețind psihedelic strigând *Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!* de se cutremurau Palatul şi Fundațiile Regale, n-ar mai fi avut talent să scrie decât despre Revoluție cu îndârjirea lui Şalamov. Cărți ca *Travesti*, *Enciclopedia zmeilor*, *De ce iubim femeile*, pagini întregi din *Orbitor* ar fi părut nimicuri. Literatura Română ar fi luat Nobelul cu un scriitor de seriozitatea documentară a lui Soljenițîn şi de fanatismul lui Goma. Păcat de sângel vărsat!

* *Acest blestemat textualism*. Detest năravul de a otrăvi plăcerea lecturii, atenționând Cititorul că lumea pe care o creează el silabisind rând cu rând o cărticică nu e realitate ci ficțiune, ba chiar text împuțit. E ca şi cum ai lipi pe Kent abțipilde cu tumori!

Că avem de a face cu *personaje de ficțiune* şi nu cu oameni din suvenire rezultă şi din exploatarea literară a fetişismului textului, în forme, e drept, seducătoare:

„Costel îşi privi, ca un somnambul, mâna stângă: degetele se resorbeau uşor în lățitura palmei. Într-o străfulgerare, îşi dădu seama că iese din Poveste, că a ajuns în ariile laterale, unde totul se haşurează, într-o lume care abia se formează, cu spațiul şi timpul ei abia înmugurite, înainta totuşi, până când din el nu mai rămase decât înaintarea.“

Lăsând la o parte autodemascarea că de ce a fost azvârlit înaintaşul Nichita Stănescu în interbelic, deoarece nici un maptex postmodernist nu se putea măsura cu uzinele lui de metafore, totuşi, abuzul de rețetă şi referință textualistă ajunge devorator, impunându-se ca un cancer până şi firului narativ, *deznodământul* TO fiind o tâmpenie de grandomanie ceauşistă, anume *sfârşitul cărții*, cum ai zice la un film gagicii adormite că cum s-a sfârşit, cu sfârşitul peliculei, fă! – toate aceste treziri la realitate fiind găselnițe de esență excrementalistă, funcționând ca şi cum ia-i spune unui copil că nu l-a adus barza, că nu există Moş Crăciun, că mai are de pus cel mult 70 de lumânărele pe tort şi că tortul tiramisu însuşi e în imediata finalitate kkt!

* *Reconcilierea națională prin capitulare*. Lectura critică a O3 cu revenirea, cerută de eminentul critic Lefter, la O1 şi O2, care au bănuiala prietenii mei din Cernăuți că a evitat astfel, printr-o scrupulozitate nelevantină, să-i fie promoter după ce a dat peste infama pagină 420, îți aduce surpriza că 3O este o *cronică de familie mic nomenclaturistă*, unde pretinde autorul că ar fi crezut tatăl ziarist în... marxism şi că totuşi ar fi suferit straşnic cu familia sub bolşevism, în blocul de securişti de **pe** Ştefan cel Mare, laolaltă cu poporul!

Este exact clişeul unor occidentali că nu marxismul este nedemn de credință, ci trogloditul locuitor al Galiției Mari, de la Baltică la Mediterană, da, nenorocitul ăla în perpetuu faliment moral a fost incapabil rasial, de la ADN, sau fiind făcut la beție, să-l implementeze!

* Vreun discipol inconştient de-al lui Matei Călinescu, aplicând metodele de sondare ale subconştientului din promiscua subterană psihanalitică, bazate pe ipoteza optimistă că *orice dobitoc cu lecturi din Freud poate „explica“ gândirea lui Goethe, pe-a lui Leonardo, Eliade sau Eminescu*, tot astfel cum odinioară se înarma cu alde Marx ca să-şi taie carieră, nu m-ar mira să demonteze cândva, în folosul uzurpatorului Lăturiş, însuşi visul chimeric cărtărescian cu lumile alea petale de trandafir de Muladhara înrourate ale lui, dovedindu-le drept reminiscențe ale fesenismului, firesc

mai bine prizat de cine provenea dintr-un nobil nomenclaturist dezamăgit de întinătorul de idealuri Ceauşescu, de şi-a ars şi carnetul de partid pe când acesta aterizase la Snagov doar pentru a-şi lua cu el pentru a o linişti pe ea, cărticica cu polimeri a lui Borges, *Tlön, Uqbar, Orbis Tertius*.

* Un premiu Nobel în Epoca numită de internauți Mooye, în consonanță cu *Dilema 265* că în postEminescianism s-a schimbat monotranşant modul de a iubi, este şi o *consolare* pentru partea atitudinară a Intelectualității noastre că nu a prea reuşit la aproape două decenii de la Revo nici desăvârşirea Bibliotecii Naționale, nici Recuperarea Basarabiei şi nici a implementa Fezabila Lustrație.

* Tipul postmodern de citire prin ghicire randomizată este una dintre cele mai interesante cuceriri ale literaturii secolului XXI american, deoarece măreşte plăcerea.

Nimic mai delicios, în consecință, decât să comentezi o carte necitită şi să ai certitudinea că nici măcar demersul tău demolator, de pitbull turbat, nu va spori numărul cititorilor ci doar pe al cumpărătorilor ei, ca şi cum ai da bilete la o peşteră goală când se roagă în ea Jacques Maritain.

* *Acrivița absentează*. Ce te frapează în O3 este absența completă a Acriviței, a strigoilor interbelici, a lumii deținuților politici, aşa jalnică, infiltrată şi supraviețuitoare prin colaboraționism cum era ea. Întrucât Mircea Cărtărescu, ştiind de cine depinde succesul extern şi cât i s-a lăbărțat publicul după ce a evadat din Arhipelagul Şcolar, respectă cu suspectă sfințenie canonul de start al TVR, c-a primit în Studio toate nuanțele de personalități, mai puțin pe cerşetorul Corneliu Coposu, căruia un civil Kafka i-a şi şoptit că această uşă e închisă doar pentru tine.

Ar merita un masterat, să se ceară o sponsorizare de la Memorialul Sighet şi să se studieze, recenzând urmaşii de deținuți politici, dacă nu era procentual mai uşor să facă precum Nicolae Manolescu, criticul, carieră în anii '60 sub bolşevici, decât după 1989, sub feseniştii care au venit cu alte rafinamente în a canoni.

* *Despre teatrul shakespearian al cruzimii*. Prin bestiala cruzime de a dărâma ficțional balconul istoric de la Geologie, coroborată oximoronic cu iubirea de Bucureşti, Mircea Cărtărescu este de fapt o reîntrupare karmică a tizului său, a Voievodului de Curtea Veche, autoritarul burghez Mircea Ciobanu, a cărui Doamnă are o minunată statuie în Chiajna, comună prosperă şi celebră prin frecvența sărită din probabilități a *gemenilor* ei şi prin vrednica ei comunitate bulgară, elogierea acestui răzbunător voievod ca reîntemeietor al Capitalei, pe când Ruxandra, cealaltă fiică a lui Petru Rareş, era doamnă sanguinarului Alexandru Lăpuşneanu, fiind o necesitate obiectivă, deoarece primul ei primar general, mult mediatizatul Vlad Țepeş, este denunțat orbitor străinătății în toată rigiditatea sa pragmatică, fără a se menționa nicăieri pentru Suelin că tocmai Dracula ăsta i-a derutat pe turcii *abia cuceritori ai Bizanțului*, manipulându-i înfricoşător să anticipeze absurd că sodomia de lemn, canibalismul, bestialitatea şi intransigența se tot adaugă progresiv pe măsură ce urcă spre unguri şi spre Occident, în loc să se diminueze, disuadându-i astfel prin teama de a lua țeapă după țeapă de la o joncțiune strategică sub semilună cu musulmanii din Cordoba, strategie care ar fi afectat fundamentalist, dac-aşa era scris, chiar bazele greco-iudaice ale culturii noastre europene.

* În descrierile Bucureşti = RO, adesea gustul Cărtărescului este eugenbarbiu, vulgar mahalagesc, cuţaridar: „Fata lipea ugerele de pieptul flăcăului şi simţea pe burtă, tare ca o coadă de seceră, şarpele deşteptat al acestuia“. Sau, despre ochişorii lui mura câmpului, ajungi de reţii demitizarea de geniu obligat: „cu aceste testicule negre, serioase şi triste de sub sprâncenele mereu încruntate le ameţea Vasili pe codanele din sat“. Dar scriitura răsfăţată, postmodernistă şi vegheată de promoteri, nu de exegeţi, nici de exedaci, a Fluturelui Curcubeu al RO-postmodernismului nu performează de să-nchege reconstituirea istorică la standardele atinse de hulitul autor al *Gropii* şi al *Principelui*, de parc-ai fi acolo, mă duc şi-i fac, care adevărat levantin îşi exprima şi el postmoderna nostalgie de a nu fi scris o cronică fabuloasă ca *Cien años de soledad.*

* *Nostalgia, visul şi circul*. Proiectul *Orbitor*, în loc să-mi descrie Romlagul şi consecinţele lui funeste pentru exaltarea Misiei Culturale sau Revoluţia Română ca miracol, el îmi spune doar „Uite, bă, ce mai jonglerii cu textul pot comite eu, Autorul!“, ce mai Apocalips de fitze pot eu regiza la Bucureşti, ce extinderi pot sugera eu la Casa Poporului, ce bancuri pot deriva din Rezistenţa Anticeauşistă, şi ce mai gangbang din Euforia Împuşcată!

Acest <u>program estetic</u> vine, ca şi girafa futăcioasă a lui Rosenthal, de la frecventarea Circului de Stat cu părinţii la înfloritul magnoliei, când majoritatea femelelor ţintite şi atinse gândesc la inconcevabilul şi pervazivul lor rut.

* Şi în definitiv, domnul Cărtărescu este prea de tot **democrat** în pixelii lui ca să fie un geniu!

* Slăbiciunea care-l descalifică-n *Novîi Mir* pe filologul Mircea Cărtărescu, eliminându-l din Echipa Cărturarilor, zicea Kepler în parc că este c-a închinat O3 futelniţei din ceceu, nu arderii de tot a Bibliotecii Centrale Universitare, ca unui Giordano Bruno.

* *Limitele geniului cărtărescian*. Prea departe în ficţiunea ştiinţifică Mircea nu poate merge din cauza imbecilităţii publicului în cele post-einsteiniene. Pe când experimentul cu intruziile narative New Orleans, Amsterdam şi Lacul Como sunt neconcludente. Fără culoarea locală românească, *par ieftine pagini de roman exotic* traduse grabnic şi difuzate săptămânal de cotidianul *Cotidianul* sau de altele, pe măsură ce chioşcurile substituie nechezolic librăriile noastre.

* *Evenimentele*. Istoria oricărei Epoci este istoria spiritului, nu istoria lucrurilor. Singuraticul Mircea Cărtărescu, spre deosebire de prietenosul Patapievici, se comportă ca un Intelectual de second hand când insistă asupra lipsurilor gloatei şi metamorfozelor lui Ceauşescu, acolo unde evenimentele pe care noi, Cei Şapte magnifici, le percepeam erau cu totul altele, cum ar fi *Integrala* Concertelor lui Beethoven cu Radu Lupu, sau *Panorama poeziei universale* a lui A.E. Baconsky, ba chiar *Atlasul de sunete fundamentale* al lui Ştefan Aug. Doinaş, pe o pagină a căruia văd că în octombrie 1988 ne-am pus şapte tinere semnături încrezătoare că istoria nu se poate sfârşi.

* *Algoritmul lui Pintea Viteazul*. Poate e mai bine că lucrurile se petrec fără lecturi serioase, adică aşa cum a modelat scenariul un pensionar specialist, al cărui nume îl are algoritmul de mai jos:

– Mircea scrie un roman. Autoelita aplaudă. Un serviciu special sub acoperirea ICR îl traduce, plătind şi publicitatea sau măcar canalizând-o. Humanitasul, în baza acestei gloriei externe şi a ierarhiilor pe care ea le stabileşte în RO, face banul gros. Cititorul, ca hipnotizat de bombardamentul promoțional şi că nimeni nu zice nimic, cumpără în draci, dar e contrariat urât la frunzărire şi abandonează această carte ilizibilă în raft, după care ciclul se reia cu alt volum al Orbitorului sau alt titlu cărtărescian!

– Păi e bine dacă nu citeşte, zic eu.

– De ce să fie bine? nu prea înțelege el gluma mea.

– E biiine că nu citeşte! Pentru că dacă toată lumea bună ar fi citit atacurile cărtăresciene la Eminescu, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, la valoarea istoriei şi spiritualității Româneşti în general, atunci ar fi rezultat altă trăsnaie!

– Vinderea statuilor Bucureştiului la recuperatorii de metal!

– Aş! Aş fi dedus că într-un mod cel mai al dracu de eficient, Autoelita educă, în folosul burgheziei de şpagă dar şi în acela al burgheziei de merit, deci sabotând lupta anticorupție, până şi pe ultimii cetăţeni care mai citeşte cărți. Cum? Învățându-i să ajungă la infama pagină 420 şi să nu zică nimic!

* *Humanitasul făcea bine să le cenzureze*. Ca Cititor Unic nu numai al lui Mircea Cărtărescu, deci ca expert profesionist, eu îmi dau seama de la prima lectură integrală că O3 e compus în proiectul inițial din trei poeme simfonice perfect egale, separate monumental clasic prin două *recitative* în care geniul înaripat de postromânism îşi lungeşte aripile de cal spre apogeul cel mai ameţitor, până la vomă.

Criza de timp în care a intrat Mircea la Castel, a făcut însă ca partea a doua şi mai ales a treia să rămână metric mai scurtate, sau poate că simțul estetic acut i-a spus Autorului că partea a treia, deşi bearcă, se salvează prin densitate apocaliptică şi prin suspansul creat de Mendebilul, cu propunerea de febril interes pentru cititorul cultivat pedofil cum că „Vrei să ne futem în cur?“.

Unde însă trebuie pusă rezoluția „nici iaste şagă a scrie ocară vecinică unui neam, că scrisoarea iaste un lucru vecinic“? La cele două pergamente istorice, *Revoluția română, o fată de zece metri înălțime*, carele începe la pagina 225 descriind ontogenia Bucureştiului ca pe o albie de porci, şi la *Soldatul cu ochi halucinați*, pornit de la pagina 418 a diseca maț cu maț Istoria Românilor pe principiul patapievician al inconsistenței ei de fecală sau de papion, vreo 572 de pagini fiind toate, cu amintitele mai sus comprimări fortuite de la Castel.

Ambele fâşii de cortegiu istoric sunt însă **neliterare**, cronică abjectă, băsnită urechist de Lepidoptera postromânismului, vinovat de omisiune de denunț în ce priveşte jocul Imperiilor Habsburgic, Otoman şi Țarist**, înapoierea românilor fiind un problem al acestora**, iar Humanitasul făcea bine de cenzura aceste fâşii pe motiv că sunt scrise de pe poziții criptorasiste, echivalente cu *enunțul brucanian că Românilor nu le vor ajunge douăzeci de ani ca să învețe democrația*.

* *În contra Bolşevismului şi Fascismului*. La sfârşitul lecturii acestor *bucăți* simți acelaşi şoc paralizant pe care l-au avut Românii Regali recitind istoria lor, noua lor istorie, pocită de alde Mihail Roller în celebrul manual stalinist impus de Armata Roşie de ocupație prin consilierii ei, pentru că am fost învinşi în Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945).

Ca şi acelora, primul tău gând venit în minte este să elucidezi UNDE a fost instruit Mircea să preia *această* viziune a istoriei noastre, creată de ce experți în manipulare şi în care laborator!

Pentru că la un asemenea nivel de prestigiu Intelectual, fie el şi de Autoelită *românească* universitară, nu este admis a se măsura cu ocale diferite.

Nicăieri Mircea nu aminteşte în cele două cortegii istorice caricaturale, dezinformând cu inconştiență sau cu rea-voință cititorul occidental, că nu de la ADN sunt românii aşa cum sunt azi ca nivel de civilizație, iar Bucureştiul nu e încă Amsterdamul, ci datorită asupririi la care am fost supuşi de cele trei mari imperii suprapuse deasupra noastră – Habsburgic, Otoman şi Rus – care ne-au ținut divizați şi au practicat nu numai tâlhăria firească celui mai tare, ci au dus şi politici ticăloase de deznaționalizare şi de ținere în întuneric.

Este o mare ruşine pentru Mircea Cărtărescu şi pentru întreaga Autoelită, ca şi pentru universitarii români, parțial şi pentru Partidul Cadrelor Didactice, tolerarea necinstei metodologice că Neamului Românesc nu i se concede a fi fost întârziat în dezvoltare de opresorii săi, pe când în fulminantul şi mult tradusul document *Țiganii, o problemă românească*, <u>Evenimentul zilei</u>, 9 noiembrie 2007, se susține, dimpotrivă, că țiganii au şi azi probleme cu postistoria datorită robiei în care au fost ținuți mai multe secole de către români!

* *Cum a fost*. Şi i se mai poate da din cap cârcotaş Autoelitei a *Ruşinică! Ruşinică*! apropo de o altă dezinformație în care pică naivul occidental care comite imprudența de a se informa despre Români cetind TO ca traducere ICR.

În *Soldatul cu ochi halucinați*, Mircea se ia la trântă cu câțiva fantezişti infiltrați printre şefii de promoție ai Securității privite din perspectiva *Imposibilei lustrații* a dlui Manolescu, ridiculizându-le gogorițele protocroniste. Problema este că Suelin, ca şi tineretul neştiutor, înțelege de aici că <u>acesta</u>, absolut tembel şi în mare parte inventat caricatural, a şi fost nivelul oficial la care se situa istoria românească sub ceauşism, ceea ce este un mare fals, ca botnița *Desculțului*, chiar şi pentru discursurile cam înflăcărate ale lui Nicolae Ceauşescu.

Iată de ce recomand cu căldură şi fără mişto Humanitasului, decât să traducă pe călătorii străini şi până nu e în stare să comande unor tineri **Istoria României scrisă de Români (în 40 de volume)**, a re-edita deocamdată singura sinteză viabilă despre cum a fost, monumentalul tratat în numai trei volume *România după Marea Unire* (primul chemându-se *De la statul geto-dac la statul român unitar*, 1983), operă de pecerişti *odioşi*, „lichelele“ Mircea Muşat şi Ion Ardeleanu, încă nedepăşită însă ca viziune apropiată de *cum a fost*, după cum şi *Cel mai iubit dintre pământeni* rămâne cea mai bună abordare <u>literară</u> a Romlagului de până acum.

N-am progresat cu nimic, decât în deriziune.

* Nu pot să nu-mi exprim solidaritatea caldă, tovărăşească, umană, cu dl Ion Iliescu, atunci când Mircea Cărtărescu are <u>cruzimea aparentă</u> de a-l nominaliza *omul cu două-mame*, situație pentru care nu copilul era vinovat.

(Cretin e şi a ironiza pe la tembeliziuni studiile moscovite, când atâția mari români au pornit spre notorietate de la exploatarea acestei Infrastructuri Intelectuale, e drept că mulți reafirmându-se săritor din statistici în paginile rusofone din Decembrie 1989. Un mediocru care a stat cinci ani la Bush tot nechezol de speța a II-a rămâne, dacă paşoptismul încă nu-i e rentabil burgheziei de merit.)

Zic că e o cruzime *aparentă*, pentru că aducerea prin bestsellerul *De ce iubim femeile* a publicului fesenist şi chiar manelar lângă publicul Cool cultivat nu este o performanță la care un om de morală postmodernă să renunțe aşa uşor.

Nu pleacă maidanezul de la măcelărie şi atunci nedreapta formulă *omul cu două-mame* este aleasă de un mare profesionist tocmai în scopul de a atenua, conservând eterna milă maternă şi simpatie muncitorească pentru activist, criticile cele destul de vesele, care converg în ceceu spre gangbangul futeşei noastre Revoluții, cu noul Căpitan ultimul de pe listă.

* Una dintre marile erori ale acestui de nerecitit roman O3, care a beneficiat pe nedrept de un tsunami de publicitate, pauperizând şi editura şi autorul, este batjocorirea, poate din motive bursiere şi traductibile, macularea excremențială perpetuă şi mereu reiterată cu fiecare prilej, natural sau artificial creat, a istoriei eroicului Neam Românesc, sub pretextul că aparenta câştigare a Războiului Rece de către liberalii americani imperialişti înseamnă şi trecerea speciei umane în postistorie, ca şi cum s-ar fi încheiat recent toate socotelile sau crizele şi chinezii sau musulmanii n-ar mai exista.

Or, aceşti falşi sau fățarnici profeți fac ca şi cum ai propaga zgomotos orbitor la tâlcşău egalitatea în drepturi culturale a manelei cu sonata pentru *alte* popoare, iar pe copilaşii seminției *tale* i-ai îndruma şi sponsoriza în ascuns să urmeze la cele mai bănoase instrumente Conservatorul peste hotare.

Iată, aşadar, de ce trebuie să fim extrem de atenți.

Se şi observă uşor că Neamul Românesc a intrat în postmodernitate, adică în lichidare, în aşteptarea vidanjei globalizării, cu o seamă de arierate: a ratat datorită nechezolilor şi Intelectualității postceauşiste incompetente Unirea cu Basarabia, totodată revenirea la monarhie şi la democrația funcțională interbelică, precum şi reprimarea cu sau fără proces a comunismului, adică al crimelor, inclusiv de ordin ideologic, comise atât în anii de ocupație/autoocupație cât şi cu ocazia Revoluției Fute, nereuşind în consecință să se aplice nici până la terminarea *Orbitorului* Punctul 8 al Proclamației de la Timişoara, ba acumulându-se şi noi abdicări, slugărnicia intelectuală fiind mai gravă pe vremuri de libertate.

S-a creat o uriaşă spărtură între publicul cultivat şi popor, care nu poate fi umplută decât printr-un sistem bipartid curat, printr-o ecologizare minimă moral a clasei noastre politice: viața electorală să fie dominată de un Partid al Cadrelor Didactice, de orientare liberală, şi de un Partid al Amărâților, de orientare social-democrată post-tribalistă, fără nici o legătură cu actuala puzderie de partide şi grupuri de interese răsărite ca ciupercile după ploaie, confundând democrația cu pluripartidismul şi reducându-se numărul persoanelor avizate să apară pe micul ecran, ca şi cum scriitoraşii, analiştii şi filozofii n-ar fi tot politicieni!

Din cauza inexistenței unui canal Didactic TV şi a Bibliotecii Naționale, nu numai că nu avem clasă de mijloc, garantul democrației, dar ne lipseşte şi acea curea de transmisie care să ducă ideile de la publicul cultivat la popor, adică de la Neagu Djuvara la Nea Gică Frizeru, şi care nu poate fi întrupată decât de cadrele didactice din învățământul preuniversitar, pe care nu le obligă nici o ordonanță de urgență să citească cărți şi să se cultive.

Şi atunci să nu se mai mire nimeni că cleptocrația nu e biodegradabilă ca pungile iar creativitatea Epocii Mooye este net inferioară celei a Epocii Cea şi nici nu se poate compara, n-ai obiect, cu debordanta efervescență Intelectuală a Epocii frumoasei Regine Maria interbelice.

* *Cercul vicios*. Tocmai politica Autoelitei de a nu solicita occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale face ca discoteca sau clubul să fie mai elegante şi mai atractive decât biblioteca sau librăria, cu rezultatul că într-adevăr Eminescu nu mai este citit, dar nu pentru că ar fi citiți, în schimb, optzeciştii sau sexualiştii Epocii Mooye – pur şi simplu nu se mai citeşte nimic!

Dacă s-ar citi, atunci în top ar fi tot Eminescu, măcar prin nerezolvarea problemelor de bază ale Neamului Românesc dacă nu şi prin geniul lui natural nu simulant, iar un număr ruşinos ca *Dilema 265* n-ar mai avea nimeni curajul să scoată, cum nu scoți tot ce ai prin buzunarele pantalonilor.

* În fabulosul descrierii performanțelor de circ ale yoghinului din O2 este şi invidie profesională, ca de la artist la artist: „îşi înghiți un braț până la umăr şi-şi străvăzu degetele pipăind pielea burții pe dinăuntru. Îşi desfăcu lilieceşte coastele şi zbură de pe-un trapez pe altul cu pielea întinsă-ntre ele".

Dar de ce este această fabuloasă scenă una a Alegerii? Pentru că Mircea însuşi zâmbeşte pe sub mustață, îşi recunoaşte deplina maturitate creatoare. Stil puternic, inconfundabil. Cunoaşterea profundă a Limbii Române. Descrieri limpezi: cele vizuale îndeosebi. Grijă pentru proprietatea stilului, pentru folosirea cuvântului potrivit, eventual cu activarea cuvintelor rare sau academice, ca la Patapievici, pe care prin ea însăşi filozofică, Limba noastră cea Română l-a transformat într-un Kierkegaard al Românilor de îndată ce s-a lăsat stăpânită.

Îmbogățirea rafturilor noastre cu un text Românesc comparabil cu cele mai mari ale lumii. Păcat doar de năravul de a scuipa pe idealurile altora, dar nu contează, suntem obişnuiți a hălădui sub vremi.

* Mama antiEminesciană din *Orbitor*. În O3 se produce o inversiune formidabilă, imaginea tatălui mic nomenclaturist înnobilându-se complet, pe când figura mamei se deteriorează complet, ca şi cum ar fi zburat fluturele care o spiritualiza: ea este o mamă de mamifer preocupată doar de procurarea hranei, nu prea citeşte şi nu duce o viață tocmai spirituală. Ea <u>nu merge neam la biserică</u>, spre deosebire de Catrina lui Moromete, răspândeşte zvonuri de-ale securității de pe la colocatarele din bloc, de pe la cozi sau – cele mai corosive – de la colonel Ionel Stănilă, iar la sfânta Revoluție îl sfătuieşte pe copil să nu se bage, să stea la televizor, să fie laş şi carierist, să-şi continue scrisul ca şi cum era liber şi înainte, fiindu-i foarte frică de vreun deznodământ de să umble după el pe la spitale, morgi şi crematorii ca aia din *Miorița*, unde oaia se comportă tot ca o informatoare, practicând delațiunea.

Aceste aspecte sunt derutante pentru tineretul idealist, pentru mulți elevi, care scot prin referate perle tot mai memorabile despre fluturița Madam Butterfly.

Teoretic, mama antiEminesciană din *Orbitor. Aripa dreaptă* este o totuşi o mamă postmodernistă. Refuzând înaripata Bunavestire a Revoluției, trântindu-i uşa în nas că noi avem alte convingeri, **ea şi-a asumat total postromânismul** şi se poziționează politic ca fiind exact contrariul *Mumei lui Ştefan cel Mare*, cum o vedeau paşoptiştii în idealismul lor sublim, nevoind deloc să achiezeze ca fiul ei să se jertfească democratic pentru Țară şi să-i pună Omul-cu-două-mame, fluierat de Golani, coroană de 22 decembrie, la Cimitirul Eroilor Revoluției din Zona Maha a Pieptănarilor, fără a se opri niciodată convoiul prezidențial şi la Crematoriul unde au fost arşi timişorenii, că tot era în drum!

<u>Pe fundalul întunecat al totalitarismului şi în străfulgerările de mic ecran ale Revoluției în direct, maestrul Mircea Cărtărescu zugrăveşte unul dintre cele mai întunecate portrete ale Mamei din literatura universală.</u>

* *Sita nouă-n cui se ține*. Actualul TO de la Gaudeamus 2007 e doar un tiraj de probă, spre a măsura cât pricep fanii deschizând obiectul de 1500 pagini la întâmplare şi punându-se pe ghicit lângă borcanul de murături electorale. Ediția definitivă va avea renunțări serioase la paginile de abscons şi de cuvânt ales nu pentru a exprima indicibilul, ci pentru raritate şi spre a umili nu cititorul, ci tânărul scriitor căruia-i cresc caninii de se uită fix spre poziția de Intelectual dominant. Fără de şanse: acum, autoritatea Alergătorului de cursă lungă este impusă pe vecie şi se poate reveni calm la text, corectându-se contradicții care se văd doar la analiza sistemică ce are ca obiect *întreg* arhipelagul editorial cărtărescian.

Prioritară în acest sens este revenirea la ideea de a-l pune pe agentul acoperit guru Herman, rămas gravid, să fete prin cap, cum se înmulțesc de regulă intelectualii.

Previzibil, segmentul feminist al fanelor de pe mapamond s-ar opune să fie nobelizat un ficționar inconştient, care le distruge ideologic un monopol sacru, al Naşterii prin ele însele, prin parturiție. Chiar dacă încruntatul Juriu Nobel va replica politicos că, punându-l pe agentul acoperit ca guru Herman să fete un prunc printre crăpăturile oribile ale tigvei sale tatuate, de fanatic al unei singure cărți, Mircea n-a făcut decât să protejeze Frumusețea, pe principiul sita nouă-n cui se ține, consecvent cu suprema judecată de valoare a operei sale: „îi privesc, între coapse, «fluturele cu aripi lipite somnoros» şi ştiu că e, cu adevărat, cel mai frumos lucru pe care l-aş putea vedea şi atinge vreodată“.

* Romantismul – a avea ceva de spus. Modernismul = a avea ceva de scris. Iar postmodernismul se reduce asimptotic la = a avea ceva de vândut!

De aceea, *succesul* este o componentă obligatorie a valorii cui se consideră artist postmodern.

La postmoderni, ori ai succes, ori nu exişti. Iată de ce Proust, Joyce, Musil, Mann, Kafka, Broch, Orwell, Soljenițîn, Şalamov, Eminescu, Eliade, Goma, Baconsky, Bulgakov, Woolf, Mandelstam, Borges, Borgiah şi Blecher sunt confiscați abuziv de anumiți doctrinari ca să zică lumea că seamănă cu ei.

* În linii mari, 3O este memorialistică deghizată, a întâmplărilor derulate cam de prin 1981, de la întâiul orgasm nemasturbant cu Irina, o securistă mirosind a tocană din prozele hipermaneliste, minimalist-mizerabiliste, *De ce iubim femeile*, până pe la pamfletul tot minimalist al dlui Liiceanu *Apel către lichele*, de la sfârşitul Revoluției Futute.

* După atâta delir excremențial cât arată a erupe fără nici un efort în O3, dl Mircea Cărtărescu ne convinge că a judecat corect definindu-se ca nepoet şi abandonând poezia, în mijlocul unui popor extrem de receptiv la versuri lirice în lumină de lună, pe care n-a perceput-o niciodată în culori inspirate de urologie.

* Când un Intelectual îşi schimbă brusc convingerile, e semn că şi-a schimbat Stăpânul.

* Caducitatea *Apelului către lichele* a survenit la 5 martie 1998, prin acumularea de măgării mult mai mari decât cele de dinainte de 30 decembrie 1989, mai toată gama de crime Intelectuale pentru care tocmai Libertatea cucerită revoluționar corodează circumstanțele atenuante pe care teroarea totalitară le furniza din belşug.

De pildă, rezultatul neaşteptat al *Dilemei 265* este grațierea lui Adrian Păunescu, deoarece a-l pupincuri pe Ceauşescu e o infracțiune mai uşor de amnistiat decât crima de a le confisca profelor de română cultul eminescian.

* Prin torențialul lui talent, Mircea Cărtărescu poate genera daune ireparabile inocenței lecturii. De câte ori voi reciti clasicul portret al lui Ştefan cel Mare compus de Grigore Ureche, îmi voi aminti că toți moldovenii sunt violatori şi ucigaşi. De câte ori voi vedea capodoperele cinematografiei naționale *Dacii* şi *Mihai Viteazul*, mă voi gândi că Decebal înseamnă Zece Coaie – *însuşi numele măritului rege Decebal venea din misticul Deke-Balloi (zece coaie), semn al puterii şi-al neînfricării* – şi că formula Marii Uniri a celor trei Țări Române ca pohtă a vrednicului Voievod este un colaj național-comunist din trei hârtiuțe.

Însă cel mai rău îmi pare de confiscarea Gânditorului de la Hamangia, care zice de el Lepidoptera postromânismului că se gândeşte la cum va umple ca un pocăit cu sămânța lui, fiind şi trupeşa-i muiere aproape, întreg spațiul euro-carpato-danubiano-pontic niciodată levantin.

* Numai un specialist în relativități şi în femei ca Mircea Cărtărescu şi ca mine, poate savura pe deplin acest pasaj antitero de o rară inocență despre vata a cărei lipsă era groaza supremă a femeilor sub ceauşism, dar lipsa importurilor nu justifică acuzația de primitivism:

„Era să-i dea drumu' să plece, când un maior, care se uita şi el, îşi mai clătea ochii, a văzut că din păsărica fufei ieşea aşa, o ațişoară. Şi-au tras de ea şi-au scos de-acolo ceva ca un pliculeț de ceai. Doaaaamne! Ştiți ce-avea acolo? Nitroglicerină, domnule!“ (O3, 414)

* *Antologia diversiunii teroriste*. Aici însă, corosivă-necorosivă, critica este neterminată, redusă la a caricaturiza cu talent credulitatea mahalalelor Zonei Butterfly. Problema este cu intelectualul qua intelectual, ca membru activ al comunității de informații, ce face el în caz de diversiune teroristă?

El nu se hlizeşte, ci ia în lucru pentru analiză-sinteză *toate* izvoarele disponibile, neîncrezându-se că va sări Adevărul ca un purice la deschiderea în Akasia a arhivelor peste o sută de ani, şi încropeşte <u>acum</u>, într-o bibliotecă județeană, o antologie cu *chemările* la adresa tineretului idealist, cu îndemnurile să iasă în stradă, noaptea, prevăzut cu o lumânare, ca să fie împuşcat pe multă vreme, spre confortul tuturor categoriilor de profitori de Revoluție, specificul Epocii Mooye fiind excluderea tineretului din focarul vieții publice, nici demonstrații, nici conversații, INEXISTENT.

* *Schloss Solitude* a dăunat scrisului cărtărescian, ca un exil. O3 a devenit la Castel un roman al supraviețuirii familiei în mizeria ceauşistă prin statul la cozi, pierzând din suflul metafizic. Adevărul fiind că numai în România şi pe teme Româneşti, ținând de exaltarea Misiei Culturale, Luminarea Poporului şi Emanciparea Cadrelor Didactice, îşi poate valorifica Fluturele postmodernismului românesc deplina potențialitate, restul fiind depersonalizante obligații de star internațional.

* *Mică, mică, mititică, neglijabilă*. Cât de mare artist, ce capacitate orbitoare de a se exprima are Candidatul Nobel cel mai bine plasat se vede în episodul cu mica baricadă de la Uniter, pe undeva pe lângă cofetăria de la Athenée Palace. Recursul la minimalism, adică o mână de tineri demonstranți, două tanchete, un securist, un

comandant militar cu portavoce, face siluete urieşeşti pentru Iaru, Mircea însuşi, Nichi şi ceilalţi optzecişti care au răsturnat ceauşismul sau măcar canonul aşa-zis naţional-comunist.

O strategie narativă de un egoism fără seamăn!

Mircea iese uriaş, ca în clipurile hiperbolizante ale lui Michael Jackson, dar pentru cititorul occidental, Revoluţia Română apare mică, mică, mititică, neglijabilă, ca şi cum s-ar fi ales din gigantica panoplie a figurilor de stil, tocmai minimalizarea.

* *Neglijabilă* pentru că la Maria, la Timişoara, nu se lătra paşnic la scutieri, ci un securist cu căciulă de iepure a ajuns din start pe şinele tramvaiului, să se răzbune astfel asasinarea lui Labiş, care violenţă a sfâşierii totalitarismului nu se ghiceşte în scena Baricadei private.

* *Boldul*. Premiul Nobel fiind o certitudine inconfundabilă, dacă Mircea îşi îndeplineşte conştiincios sarcinile de Kitsch orbitor privind geniul înaripat, stai şi te întrebi *De ce doar trei tomuri?* După atâtea ţepe în istoria recentă, cu deosebire în Epoca Mooye, nimeni nesupravieţuind Erei Bănuielii, căci doară orice Intelectual bucureştean, cu creier şi cu raţiune pe osul hioid norocos canibalic de la baza craniului, a văzut fluture, la Antipa sau în insectarul şcolar, şi a observat că acesta este compus nu din trei părţi, adică aripă-corp-aripă, ci din patru, lipsind la entomologul distrat Mircea Cărtărescu tocmai **boldul**, ţeapa din inox sau din vidia cu care insecta cea mai drăgălaş chicioasă, cu excepţia călugăriţei megafelaţionale, este fixat în nemurire pe felia de dop de plută îmbrăcată în staniol colorat.

De ce trebuia oprită la Revoluţia Futută această a doua tentativă de epopee reuşită? Când marile învăţături au venit abia după Ospăţul Cuceritorilor, adică atunci când Ionel Stănilă a strigat dintre contrademonstranţi *Moarte Intelectualilor!* şi poporul ieşit din rost şi din carte, şi-a însuşit temeinic lozinca, aclamând pe mineri de parcă ar fi adus în Balconul de la Geologie Cupa Campionilor!

Cu ce au greşit Intelectualii de era deplin şi orbitor funcţională atâta ură?

Nu există alt răspuns filologic pentru ignorarea Epocii Mooye ca neinteresantă literar, inclusiv în ce priveşte civilizarea RO cu forţa, din afară, pentru a atinge cleptocraţia standardele UE-NATO, decât ipoteza că *o altă capodoperă*, şi anume una de interes universal, bătea la porţile gândirii creatoare cărtăresciene, aşteptându-şi împlinirea ca eveniment editorial la cel mai apropiat Bookfest sau Gaudeamus.

* *Clasic deci diplomat*. Prietenul meu Mircea Cărtărescu, lipsit de o bibliografie furtunoasă şi tragică precum a postmodernilor autentici, Nicolae Labiş, Gheorghe Ursu, Marin Preda, Radu G. Ţeposu, Mircea Nedelciu sau Ion Stratan, nu este nici spät-postmodern, nici romantic, el este un clasic al literaturii noastre, cum rezultă din criteriul suprem, *claritatea cuvântului*, din realitatea că foloseşte în toată opera sa mai totdeauna *termenul exact*, cu precizia juridică a lui Stendhal, nerecurgând decât rarisim la figuraţiune sau la înlocuitori de circumstanţă, sărăcia ambitusului timic eliminându-l astfel din Parnasul Român al lirismului reproductibil de la suflet la suflet.

Ca diplomat, mulţi îi invidiază arta universitară superior de a se învârti canonic precum un bombon roz într-o pungă de baron, căpătuindu-se exasperant cu tot neamul de traduceri, burse şi alte „participări“, deşi locul lui firesc soteriologic şi sapienţial este la mănăstire, la Rohia, sau în Arhipelagul Şcolar, chit c-ar fi fost mai comod şi mai inteligent să aibă o diplomă în Fizică nu în Româna canonică, canonită şi canonizantă de bac, scăpând de pregătirea suplimentară a lemurienilor pentru

examenele terminale, – nefiind însă vorba în toate cele decât de indubitabila carismă politică, aşa cum tot la vârsta asta numai Iliescu a deținut, ceea ce nu duce la succes decât atunci când ştii ce, cum şi cât să declari!

* *Derapajul genial al aderării la postromânism*. Cred şi mărturisesc că prin *Kitschul* orbitor foarte prizat de popor şi prin geniul înaripat tocmai de derapajele postromâniste, şocante, Mircea Cărtărescu poate lua în orice moment Nobelul – datorat de eternul juriu Literaturii Române pentru Mihai Eminescu (dacă mai trăia), Nicolae Iorga, Liviu Rebreanu, Lucian Blaga, Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Paul Goma, Marin Preda, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca, Norman Manea, Herta Müller şi Grigore Vieru. Şi e şi normal ca Mircea, şi nu alt postmodernist, să fie Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat, deoarece TO mai ales prin O3 are la 11 iulie 2007 din start acea *abatere* ultra-artistică de la literatura pură, care menține ca un clopoțel de argint trează memoria publicului, ca şi atenția Akasiei, prin curajul de a integra nu puțină ci *foarte multă ideologie* în monstruosul manuscris.

* *Scribul, grila şi Stăpânul*. Ideologia dominantă din TO este **postromânismul**.

Periculozitatea acestei ideologii, foarte răspândite în Epoca Mooye, ține de faptul că profesionalismul înalt al scriitorilor, infinit deasupra nivelului cincizecist Brucan, Chişinevschi, Sadoveanu, Petru Dumitriu, Roller, Crohmălniceanu, calificarea lor *filologică* obligatorie azi, desăvârşita cunoaştere a maşinăriei textualiste, ca şi a mecanismelor infrastructurii literare euroatlantice, le permite să aplice tezele şi principiile postromânismului fără a le enunța explicit vreodată, pentru a putea fi supuse cinstit şi onest criticii, aşa cum te poți lua de un document limpede, cum ar fi *Mein Kampf* sau *Capitalul*.

Lucrurile se petrec ca şi cum Scribul virtual cunoaşte lista cu tezele, iar Stăpânul imaginar deține o grilă secretă prin care verifică plierea textului plătit după spiritul ideologiei amintitului **postromânism**, din care nu putem ghici decât câteva idei principale, deşi nu se poate demonstra că acestea sunt :

- că unirea cu România de Est după model german nu se va îngădui, fiindcă nu vrea Kremlinul, care cu Occidentul perpetuează înțelegerile yalteze, dovadă fiind excluderea noastră, ca putere profund interesată, de la negocierile privind soarta Românilor din Transnistria, de unde şi concluzia că e mai bănos azi să agiți de pildă sintagma *cât ne-ar costa Unirea*;
- că nice îndeplinirea Misiei Culturale în spațiul galițian carpato-pontic-danubian nelevantin nu se va face, nice în ce priveşte *reconstituirea* celor demolate, nice în *post-exprimarea* întru ratrapagiu a ceea ce n-a fost să fie, de pildă arene pentru Brigbelu, Tomiris, Sarmis şi alte personagii dace sau teatrul elisabetan propus pentru epoca Muşatinilor neînfricați;
- că la urma urmei, cine are o istorie cu radiografie mioritică de fecală nu poate avea decât un viitor de kkt, ceea ce în planul rațiunii practice se traduce cum ar veni că şi aşa Neamul Românesc e pe cale de dispariție, va să zică nu mai merită să mizezi pe el, ci doar să-i sugi pibul cât îl mai are, până vine vidanja globalizării;
- în DRO, la a doua generație, cel mult la a treia, fără canal tv Didactic bazat pe filmulețe documentare – cel Cultural ținând de şuete autopublicitare cu Intelectualul Dominant – identitatea românească se stinge, iar în RO, peste mai puțin de două sute de ani dominantă va fi *limba europeană*, anume English (USA), ceea ce justifică strategia megaintelectualilor bucureşteni de a nu continua versurile „idioate“ scornite

de Vieru şi de Lari, abandonând Basarabia re-bolşevizării şi re-rusificării, fără vreo lacrimă sau vreo *explicație* pentru Neamul Românesc;

- prin urmare, fiind vorba de un iminent defunct, deja depreciat olfactiv, Autoelita n-are nici o obligație de a împărtăşi aceeaşi soartă, iar pe vremuri când orientarea religioasă s-a sincronizat cu libertinajul postmodern, nice mai e de respectat datina de să ceri iertare de la muribund – de-o pildă, Autoelita, că n-a acordat asistență clasei muncitoare sau țărănimii sub totalitarism, iară după 1989 că a atribuit facerea Revoluției Noului Stăpân, adică vechiul nomenclaturist acum aliat cu interlopul, împotriva intereselor cărora n-a catadixit a face nice măcar un micron, vorba Ceauşescului, pentru Luminarea Poporului sau Emanciparea Cadrelor Didactice.

* Mircea Cărtărescu are *cea mai lungă ucenicie din Literatura Română*. Dincolo de convenționala-i însăilare epică prepaşoptistă a paginilor, placheta *Levantul* nu e decât un maculator de învățare a lirismului exersând mai întâi pe marii noştri poeți din veacul al XIX-lea. El se baza pe iluzia greşită că se va ajunge cât ai zice somon, întâi la nivelul postmodern şi popular american al lui Nicolae Labiş, şi pe urmă la altitudinea şi succesul de public al lui Adrian Păunescu.

Nimic însă mai lamentabil prognozat! De îndată ce riguroasele exerciții de facere filologică a poeziei au ajuns la căderea în sus a Luceafărului, mintea boierului Mircea a început să bată pasul pe loc, ca la lectura unui CD rănit. Ceva nu mergea. Atunci dezertorul din Arhipelagul Şcolar a simțit nevoia de a-l demonta pe Eminescu ca pe un ceasornic, utilizând cele mai fine truse, aduse din Franța. Ce a ieşit de aici e ca un coşmar – *Visul chimeric*, mărturia unui dezastru, deoarece a reieşit limpede din zoaiele canalelor subteranelor lirice rezultatul că Poetul Național nu poate fi depăşit câtă vreme iubim *fără să ştim de ce* până şi femei ca cele de azi!

* Nu găsesc în bestsellerurile optzecistului Mircea Cărtărescu mai mult talent decât în ale şaizecistului *zeu printre blocuri* Petru Popescu, şi în nici un caz mai mult adevăr uman bucureştean, nefiind nimic aplicabil în viață din panseurile filologice gen „dar cu două aripi fluturele îşi putea lua zborul perpendicular pe univers", parcă phalusul n-ar naviga la fel până la volatilizare!

Deosebirea în materie de succes ține doar de faptul că exilatul ce ne-a dat franțuzitul *Prins* şi mai ales universalul *Dulce ca mierea e glonțul patriei* a fost **un bun Român**, care s-a ferit să diabolizeze România şi nici fumuri de Erou Civilizator nu şi-a aprins în baza experienței reale de viață sub democrația americană!

* *Despre avantajul de a fi Român*. Trebuie înființat la Băneasa Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR). Trebuie constituită în procedură de urgență, după pierderea susținerii stradale a megaintelectualilor, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA), în scopul atragerii tineretului idealist, să se preocupe de durerile cetății.

Trebuie înființat şi Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR), eventual în Parcul Carol I, valorificându-se subteranele Mausoleului Bolşevic, unde fiecare creator să depună la Memorialul Refuzaților un exemplar din ceea ce nu poate publica, sub muşcătura veninoasă de invidie a editorului, care preferă să-ți dea în cap dacă eşti bun, după cum criticii îți vor replica prin conspirația tăcerii, dacă nu ai un Stăpân generos sau temut de toți.

Unde au eşuat Partidul Conservator, PNȚ-CD, PUNR, PSM, PDAR şi se pare PRM, trebuie în locul UDMR înființat un partid de manevră stabil, care nu poate fi decât Partidul Cadrelor Didactice, care să se preocupe de Luminarea Poporului.

Trebuie ca TVR să dețină monopolul știrilor credibile, al meciurilor de importanță națională şi al documentarelor de succes, ca BBC, RFI, RAI, TVE, DWtv, nu să ajungă imitațiune după canalele particulare, profund interesate a nu da furaj didactic la contribuabil, ci doar adjuvante la injectarea mesagiului publicitar.

Iată ce multe sunt de făcut în RO!

Iată de ce, teoretic, viața Românului ar trebui să fie mult mai puțin absurdă decât a omului din Occidentul blazat, unde toate lucrurile au fost duse la bun sfârşit şi nu mai e nimic de făcut.

* *De ce m-ați dus de lângă boi*. Ca expert în praxiologia vieții orientate şi ca preşedinte al Academiei de Geniu Obligat, independentă de cea din Bucureşti, deduc din dosarul care s-a învârtoşat încet-încet, că eroarea vieții lui Mircea Cărtărescu e că a părăsit Şcoala 41 geamănă Şcoalei 42, şi deci Partidul Cadrelor Didactice, unde se resemnase şi se obişnuise.

Evadând din Arhipelagul Şcolar, unde după 1989 aproape că nu mai avea nimic creativ de făcut, decât completări de tabele, putând citi şi scrie liniştit, deoarece n-au mai apărut niciodată elevi sau părinți *care să-ți solicite să-i înveți* sau să te roage să le înşiri ce *cărți bune* din biblioteca şcolii sau din biblioteca parohială să împrumute, el a obținut cu ajutorul Humanitas, ICR şi al întregii Autoelite, gloria internațională, al cărei corolar este imunitatea la critică în RO şi DRO, dar a şi trecut de la un Stăpân la altul, şi-a pierdut completamente libertatea originară, cel mai bine văzându-se derapajele ideologice, neomogenitățile textului, concesiile estetice, în *De ce iubim femeile,* în *Enciclopedia zmeilor* şi în O3.

Traiul după agendă l-a împiedicat, aşadar, pe Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat să mai poată fi singur cu el însuşi, relaxându-şi picioarele albăstrui pe calorifer şi lăsându-se de euforiile curcubeului lui Bush iscat la Ateneu de entuziasmul Eminescian față de corăbiile NATO, pentru ca înălțându-se spiritual până la o discromatopsie necruțătoare, să-şi amintească de necontenitele văicăreli ale aceluiaşi geniu natural nu simulant Eminescu, nu relative la calitatea vieții, ci doar la perfecția textelor că unde vei găsi tu *cuvântul ce exprimă adevărul* şi să construieşti o altă lume pe-astă lume cu violatori ca Ştefan cel Mare şi cu schingiuitori ca Vlad Țepeş.

* *Pe piscurile prosperității*. Jelui-m-aş şi n-am cui, ce atâta vaiet zbucium! Punând oftalmologic între paranteze pizma pentru vecinul cu o capră în plus, constat că ne aflăm deja cu pântecul pe piscurile prosperității, la altitudini nevisate în provizoratul Epocii Cea. Nu mai poți să te plimbi meditativ pe trotuarul invadat de maşini de lux, iar traversarea spre cazinoul de vizavi, la berărie, a devenit o adevărată performanță. Prinzi pe telecablu nenumărate canale tv în locul a 2 ore de ceauşisme, iar internetul te conectează la fluxul mondial de informații, un pic şi la Akasia. Nimeni din Generația Pupici nu mai are scuze pentru a fi miştocar şi incult. Să zâmbim fericiți! Dacă cel mai amărât butic din conurbația Colentina-Voluntari de azi ar fi teleportat în noiembrie 1989, în preziua Congresului Paişpe, kilometrice ar fi cozile în jurul lui, ca la Caritasul clujean, la un apartament depus dându-ți acolo în şase luni opt apartamente, iar unele profesoare de la Şcoalele gemene 41 şi 42 s-ar aşeza şi ele la rând. Țara, oriunde vezi cu ochii, s-a umplut orbitor de case literare, uneori de-a dreptul palate şi pagode, încăpătoare pentru biblioteci şi mediateci, pierdute în grădini paradisiace cu oi, bodyguarzi şi pitbulli, încât avem o infrastructură de invidiat pentru a citi şi a scrie la infinit, *Manuscrisul Românesc*, dacă s-ar fi exaltat Misia Culturală de către cine trebuia, anume de Autoelită exploatând

Emanciparea Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie pentru Luminarea Poporului.

A nu avea o mare şi strălucită literatură, cum era înainte, măcar ceea ce a prilejuit Regal interbelic a dlui Nicolae Manolescu faimoasa antologie *Poezia română modernă de la G. Bacovia la Emil Botta* (1968), scoasă de miliția lui Titus Popovici din librării, este singura neîmplinire care mai umbreşte aceste realizări solare, dar **încetarea bătăliei civice şi a risipirii energiilor** la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, ce-a urmat fiind discurs autopublicitar, şi înlocuirea desăvârşită la 11 iulie 2007 a Mitului Eminescian, care era o problemă, cu Mitul Candidatului Nobel cel mai bine plasat, ne asigură într-o lume nesigură că totuşi ne vom îndeplini Misia Culturală în spațiul carpato-pontic-danubian, cel galițian şi niciodată levantin, depăşind inclusiv prin ratrapagiu şi prin amnistie financiară toate adversitățile obsedantei tranziții a Epocii Mooye.

* *Serviciile care nu dorm niciodată*. O3, partea cea mai antiromânească a TO, scrisă în neagra străinătate, fără documentare serioasă pentru **Revoluția Împuşcată**, nici cât a lui Marin Preda pentru *Delirul*, este un text foarte mediatizat şi chiar dacă – la recomandarea autorului – e citit prin frunzărire, prin randomizarea paginii lecturate cotidian, reacțiile publicului cititor trebuie să presupunem, dat fiind că încă în acest secol ar putea şoma benzinăriile, că sunt analizate cu cea mai mare seriozitate de către *Serviciile care nu dorm niciodată*.

Lehamitea noastră, ticăloşia şi incompetența unor critici, lipsa de reacție a patrioților la nenumăratele poziții caracterizabile ca incorecte Româneşte, ar putea da unora iluzia greşită că Neamul Românesc e ca o colivă care nu explodează.

Aceasta este adevărata explicație pentru disconfortul de a-mi fi răpit din timpul meu de prozator Român contemporan pentru ca să adnotez cel mai important roman postbelic şi deci al tuturor timpurilor şi anotimpurilor.

Nici prin gând nu mi-a dat să-l învăț pe Mircea *să scrie* mai creativ şi mai ales nu mi-am propus să-i demolez Mitul, cum a comis-o el cu al lui Eminescu.

În primul rând, că pentru a reuşi castrarea unui Poet Național, trebuie să te bazezi pe o haită numeroasă. Care, la rândul ei condiție nu se poate respecta arghezian decât atunci când prin autoreflexie Autoelita ajunge să-şi recunoască un şir de greşeli cu caracter autofecal, cum ar fi contradicția dintre succesele personale, inclusiv ca Intelectuali instituționalizați, şi lipsa de progrese în chestiuni vitale identitar, cum ar fi Recuperarea Basarabiei, Monarhia bipartidă, occidentalizarea Bibliotecii Naționale, reprimarea bolşevismului sau Luminarea Poporului în scopul îndeplinirii Misiei Culturale.

În al doilea rând, că nu vreau să deschid calea uzurpatorului Lăturiş, care nu poate fi decât un sexualist teribilist, gata de falsă notorietate pe bază de macularea simbolurilor Româneşti, existând şi imprecizie spre ce Stăpân se orientează.

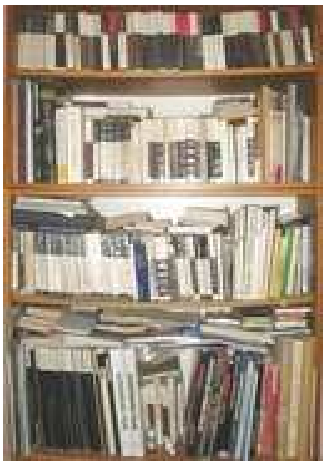
Mai clar încă: nu mi-am propus nici să-l trimit la lectură pe Mircea sau la drumeție să priceapă ceva dintr-un miracol istoric, Poporul Român.

Tot ce mi-am propus, a fost să dau această reacție pe sute de pagini grele, ca mic tratat de Românologie pentru uzul *Serviciilor care nu dorm niciodată*.

* *Valoarea maestrului Cărtărescu*. Lustruindu-şi cu migală argheziană *kitschul*, Mircea l-a făcut tot atât de orbitor, orbitor, orbitor precât cel produs la standarde latino-americane de Ernesto Sábato, Gabriel José de la Concordia García Márquez, Jorge Luis Borges, Érico Lopes Veríssimo sau Mario Vargas Llosa. Împotriva maestrului Cărtărescu nu se pot iniția decât *exerciții de contestare*. Mircea merită,

vasăzică, Nobel-ul, Nobel-ul românului Cărtărescu, dar asocierile ce se mai produc în discursul publicitar, cu genii naturale precum Dante, Goethe, Proust, Joyce, Musil, Kafka, Orwell, Soljenițîn sau Șalamov, sunt exagerate neserios de promoteri sau de critici care nici nu înțeleg gravitatea derapajelor postromânismului adoptat de acest talentat şi harnic scriitor.

18. Nechezolii de ambe speţe

* *Antonimul*. Cu atâta burtăverzime în prospera Românie, nimeni nu mai ştie azi, când nu mai există cerşetori de cafea decât în falset tipic postmodern, ce era în Epoca Cea *nechezolul*, ceva familiar şi vechi, cum la ruşi *samogonul* sau chiar *primusul* motanului Behemoth al lui Bulgakov. Era un înlocuitor de cafea, un surogat ca de război, se presupunea că amesteca ceva mirosind a exoticele boabe prăjite şi măcinate plus cereale plăcute calului, de necheza voios ca un telefon mobil, plus uneori rădăcini uscate şi mărunţite. Colegii de serviciu sau vecinii instruiţi să asigure stăpânirea de către partidul bolşevic a imaginarului gastric al gloatei, când te serveau te întrebau dacă vrei cafea *cafea* sau nechezol?

Cum să vreau nechezol? te mirai. Nu de alta, ţi se răspundea lămuritor, dar <u>e multă lume care preferă nechezolul, ca fiind mai sănătos</u>, măcar pentru cardiaci! Hm! Zâmbeai mânzeşte. Memorai pe respectivul.

De fapt, Războiul Rece a fost pierdut de bolşevici pentru că ei nu au asigurat ca Stăpâni Infrastructura Intelectuală corespunzătoare şi pentru că au administrat logofeţilor de şaraşkă nu cahfea în felegean, ci nechezol, slăbindu-le vigilenţa.

Acest minunat cuvânt persecutat de Mircea în TO, *nechezol*, dovadă că nu duceau lipsă în blocul Banalitatea Răului, nechezol *nechezol* cu sugestia malarmeană de a necheza după consum, ca centaurul, de a face o vorbire pe care carnivorele nu prea o iau în seamă, merită păstrat viu în fascinanta Limbă Română, câte zile o mai avea, deşi dumneaei ţine terminologie mai săracă decât engleza, din vina societăţilor noastre academice, obeze dar vane.

E o problemă aburul că bolşevismul ne-a lăsat moştenire, răsfăţaţilor băutori de cafea, o samă de Intelectuali refuzaţi la export, dar destul de luminoşi, de supraponderali, de actori rataţi, sub laser vizibili, ca aureola Sfântului Sisoie în bezna Epocii Mooye, şi anume ei merită la superlativ să se păstreze viu în vocabular acest minunat cuvânt: *nechezol*.

Iacă dar de ce tocmai pe dânşii i-am denumi *nechezoli*, rămâne de văzut dacă vor accepta sau nu această denumire, şi cred că DA, deoarece însăşi calitatea de a fi bun Român, complet Român cere un antonim, cu care mulţi s-ar mândri.

* Concret: accepţia semi-Intelectuală pentru *nechezol* sau accepţia literară pentru *promoter* sunt fireşti în sărăcia terminologică a Limbii noastre cea Română, hibă ruinătoare pentru filozoful Noica, sărăcia asta, remarcată şi de universitara promovată de Humanitas, dna Angela Mungiu-Pippidi, preşedinta Societăţii Academice Române, care cred străinii că e chiar Academia Română din Budapesta sau Belgrad sau Sofia, fără însă a iniţia un amplu proiect de îmbogăţire la limbă, care e sarcina prioritară a unei Academii cu epitet de natură naţională în denumire.

* *Cele trei eşaloane*. Nimeni nu va mai investi aşa curând în cărţi care să acopere Epoca Cea sau Revoluţia Fututǎ, după ce aceste subiecte au fost valorificate literar de un talent incontestabil devastator ca al lui Mircea Cărtărescu şi după

colosala investiție publicitară ce i s-a alocat de segmentul cel mai influent al Autoelitei.

Ne desprindem astfel de trecut fără a fi învățat nimic din el!

Fiindcă prin mijloacele ideale şi tari ale Literaturii am fi aflat măcar cum trebuia să fie Revoluția Împuşcată, nesatisfăcuți fiind de simpla descriere a istoriei cum că Eşalonul 1 ceauşist a fost spulberat de Eşalonul 2 iliescian, rămânând doar mici resturi îndeosebi pe la Vadim. Şi pe urmă, Eşalonul 2 fiind incapabil să penetreze în Europa, au adus şefii de promoție ai lui Nichi – țara fiind guvernată din vreo cabană conspirativă – Eşalonul 3 Intelectual şi mic nomenclaturist la putere, cu suveranitate foarte limitată, urmărindu-se cu ferocitate tăierea legăturii lui poporul, canalizând tânărul scriitor spre *ideologia postromânismului* şi spre dispreţul exclusivist superior față de *Eroica Grevă a cadrelor didactice preuniversitare declanşată împotriva oligopedagogiei şi împotriva flexibilizării curriculare cu salarii de mizerie după Eclipsă*, căluş al comunicării ce a umflat artificial PRM-ul, ajungându-se la strania finală din acelaşi an 2000 cu Omul-cu-două-mame suportat electoral de Autoelită, a cărei influență asupra Gloatei era de 0,01%, şi cu *punerea bazelor coalizării caragialeşti a Eşaloanelor 2 şi 3* pentru sufocarea în faşă a jalnicului Eşalon 4, format de golanii de la MPU, de urmaşii victimelor Romlagului şi de tinerii tehnocrați siliți de marasm să ia iute-iute calea Diasporei.

Momentele de revelație ale noii lecturi a celebrului *Apel către lichele* al Autoelitei, din 30 decembrie 1989, în sensul că *declarația de teritorialitate* s-ar adresa doar Eşalonului 1, fiind manifestul capitulard *Imposibila lustrație* din 8 ianuarie 2003 şi tragedia sexualistă *Revoluția Fututǎ* din 11 iulie 2007, când prin lansarea O3 s-a pus capăt oricărei iluzii că în afara nomenclaturii mari şi mici, şi deci a cleptocrației Eşaloanelor 2 şi 3, mai există ceva demn de investigație literară, de pildă Neamul Românesc cu suferințele, căpşunile, pensiile şi manelele lui.

* Rezultatul final lămurindu-ne că *Iliescu este principalul vinovat*, neavând luciditatea minimă necesară să-şi pună în serviciul poporului calitățile de mediator pentru a face Eşaloanele 1, 2 şi 3 să achiezeze la un consens cu Eşalonul 4 sau chiar 5, adică aşa cum trebuia făcut ca să reînnodăm istoria de unde ne-a forfecat-o la 26 iunie 1940 bolşevismul, să aducă el pe Regele Mihai cel longeviv la Cotroceni, ca factor constituțional de stabilitate, şi pe Corneliu Coposu în capul trecătorului guvern de tehnicieni ai reconcilierii naționale, *înțelegându-ne ca între Români*, scoțând România din singurătate, nechezol şi nostalgie după cafea, **aşa încât astăzi nomenclatura, inclusiv securiştii, ar fi fost de 5-7 ori mai avută decât este, iar prăpăditul de popul ar fi dus-o şi el de 2-3 ori mai bine**, poate ar fi citit şi cărți culte sau măcar lepturare, ceea ce nu e chiar de neglijat, ba chiar ar fi impus Juriului Nobel pentru Pace o decizie de-ar fi putut avea Omul-cu-două-mame statuie în fiecare capitală de județ cu bibliotecă occidentalizată!

* *Clasa Intelectuală nu e mai brează decât clasa politică*. Într-adevăr, condiția scriitorului la popoarele pe cale de dispariție, deja nechezoale, este relativ incomodă, cum rezultă şi din drama kiwi, a lui Eugen Ionescu, *Pe răzătoare*.

Cu cleptocrația, cu emanația ei, clasa politică, nu ai ce discuta. Nu pentru ea se scriu cărțile, studiile sau articolele ce se varsă direct în Akasia, cam unde postistoria a îngropat filozofia istoriei, sub un arbore de pâine.

Pretenția atitudinarilor şi publiciştilor cu rubricuță, că ameliorează cu ananas viața politică, îi conduce de fapt spre sextaz, nu spre Mântuirea propriu-gândită, ci spre un surogat al ei.

În realitate, ei, luminătorii aufklerungici abia îşi trag ceva publicitate din rostirea gândirii, discursul lor despre aurul/fluturii Dunării este eminamente unul autopromoțional. Şi trebuie că unii au ginit de la primul apel, cât nu ne îngropasem morții Revoluției Împuşcate, folosul acesta! Mai nici unul dintre vorbitori nu şi-ar primejdui azi, ca Seniorul Corneliu Coposu, averea, cea potențială, şi mai ales situațiunea, făcând război pentru o Idee, fie ea şi țărănească, puțind a usturoi.

Cea mai mare viclenie de după Revoluția Împuşcată este strategia nechezolilor de spețа I, semi-occidentali, formați în țară pe unde scurte sau cu ce înlocuitori de cărți s-a putut, de a lumina orbitor clasa politică, mimând pe utopicii şi înfierând-o, pe când obiectivul strategic corect era *Luminarea Poporului*, care dacă îl ai luminat, atunci pui oricând de-o autostradă cu corupții noştri, de la Tiraspol la Strasbourg, în Alsacia, via Basel. Iar cea mai mare încremenire în proiect de după Revoluția Fututǎ este strategia nechezolilor de spețа II, semi-români, cari cunoscând Occidentul, ca Dinicu Golescu şi ca H. Sanielevici, în loc să se ocupe de Infrastructura Intelectuală, de hale de citit (Cf. Ernst Schulze – *Freie öffentliche Bibliotheken. Volksbibliotheken und Lesehallen*, Stettin, 1900), de **şanse egale la Biblioteca Națională**, adică tot de *Luminarea Poporului*, eventual adăugând preeminența didactică a TVR sau *Emanciparea Cadrelor Didactice*, dimpotrivă, aceşti agenți ai postromânismului i-au stins lumânarea la nenorocitul popul aufklerungic şi pentru ce kkt de idealuri mai avea, trecând la o vânătoare în stil hiperceauşist, dar postmodernă ca la sute de mistreți, vizând derapaje, voievozi, cuvinte şi luceferi, scăpată de sub orice simț al măsurii, de unde şi consecințele nefaste, lubrice, cum ar fi asasinarea paradigmei Eminesciene despre **ce e amorul** şi biruința, în oroarea de vid spiritual, a emo-pansexualismului, care a dat şi numele de Mooye Age postistoriei inaugurate prin *kitschul* apocaliptic din O3, unde Mântuirea ține de sexpertiza întru idealul de *oneness*, care face pete, de unde şi exprimarea morometiană că *clasa Intelectuală, Bisisico, nu e mai brează decât clasa politică*, adăugită cu concluzia finală că nici una dintre ele nu se fute sensibil mai bine decât elementul muncitoresc, chiar dacă-l are Intelectuala pe dl Bebe, priceputul sexolog umanist, sub vibratorul dupe noptieră.

* *Ihaa!* Este firească apariția *Nechezolului de spețа I*, a fluturelui Intelectual surogat intern, înainte de 1989, când era sărăcie-n penurie de carte occidentală. Şi a citi printre rânduri gândirea contemporană a speciei mirosea ca şi cum ai bea guaşe maronii imaginându-ți cafea. Dar după 7 ani fără cenzură, perpetuarea generării de nechezoli asurzitori dincolo de colțul de cotitură din 2 iunie 1997 ține atunci de patologia Intelectuală, de jipane negre, de oligopedagogie, ca orice muşcătură de ghips aplicată unui destin vulcanic.

Boala venind de acolo că ascunde sub chersin, ca pe o ruşine, Idealizarea Misiei Culturale, deoarece uităm nu numai bolşevismul ci şi faptul că noi am ratat re-Unirea, re-Monarhia şi Dezbolşevizarea.

Ne tot credem în Franța, fără a avea nici Catedralele, nici Bibliotecă Națională de fitze Tolbiac şi nici măcar Stânga de acolo, ce n-a încetat să se preocupe de Luminarea Poporului, construindu-i cele mai atrăgătoare *mall*-uri culturale sau muzee imaginare Malraux, iar între filozofi şi gloată funcționând ca o curea de transmisie clasa de mijloc Intelectuală a Partidului Cadrelor Didactice, respectată şi temută pentru marxismul ei nu numai de burghezia de şpagă ci şi de burghezia de merit.

Nu suntem în Măreața Galie aici-şa, ci-n Marea Galiție, în Răsărit, care nu ai voie tu, cărturar elegant, să faci Catedrala Mântuirii Neamului din slănină înainte de a o avea ca obiect real al parodierii, ridicată din marmură cu nervuri de sânge pomenind

pe eroi şi anume acolo unde chiar este un spaţiu pentru omagiat eroi, în Parcul Carol, sfinţit cu primarii regali sub ploile de octombrie 1922.

* *N-aş fi crezut! Cum ai putut, Satană?* Ca cititor ale cărui prime conversaţii pe ghicite cu Mircea s-au produs nonverbal, în anii '80, prin limbajul corpului cu cartea ca o scolopendră pe genunchi, în aglomeraţia urbană din autobuzul ITB 109, abonament mic cartonaş roşu, de la Teatrul Naţional din Piaţa Universităţii la Uzina de Ţevi Sudate din Colentina-Voluntari via Obor şi Doamna Ghica, către şcoalele gemene 41 şi 42 – este inconştienţa de a scrie în TO, despre totalitarismul ceauşist şi despre Revoluţia Futută, cum?... Total **incorect Româneşte**! Neamintind obsedant tocmai *nechezolul* lui Belzebut!

Adică exact acolo unde-i eroismul mai crâncen şi sângele curge în valuri, Mircea cel Bătrân, adică cel Expirat, din Ştefan cel Mare, presară pe rănile martirilor exces de sare, bagă bancuri piperate despre laşitatea Românului, sau face diversiuni metafizice cu lindicul dulce Bellagio, ori îngraşă locul discursului biblic cu vreun mendebil *vrei să ne futem în cur*, care **ia înapoi**, maculează canonic paradigma lui Creangă despre copilăria Românească pur creştină cu ceaslov, merge în tenebrele, subteranele, rectul, diareea, oximoronii, erzaţul şi haznalele proto-istoriei, spre Dracula, <u>în chiar ziua când Dumnezeu şi-a întors faţa tragică sau botul postmodern spre Români</u>, ca mesaj final reieşind pentru o carte cu public ţintă euroatlantic Suelin imaginea unui Neam Românesc păcătos, ignorant, nespălat, hămesit, jigodie, laş şi imoral, care a ajuns de râsul propriilor săi scriitori, dar nu <u>**din pricina totalitarismului bolşevic şi a unei istorii apăsătoare, ci pe motiv că aşa a fost el inferior rasial dintotdeauna, de la ADN**</u>, încât n-ar fi mare pagubă pentru Europa a se uşura de asemenea suboameni, ai cărui Intelectuali fie în ţară se formează semi-competenţi, fie de dincolo vin instruiţi, dar ca semi-români, adică *nechezoli de speţa a II-a*, care se comportă în spaţiul mioritic cu un complex de superioritate de parcă *ei* ar fi făcut Autobahnul, Luvrul, Alhambra şi Cassiopeia.

* *Organizarea timpului liber al elitei tinere*. Originile generaţiei optzeciste, azi expirate, ba chiar aflate în lichidare de stoc, fără a le înlocui însă mai nimic decât poate un nechezol nou aproape incolor, şi contradicţia dintre postmodernismul românesc şi societatea preindustrială ceauşistă, care legitim nu putea fi-n ea decât protocronismul antropic, adică Principiul Speranţei la bloc, trebuie căutate în cum şi-a apărat interesele recent cleptocraţia română, cu ajutorul Securităţii, adică al şefilor de promoţie, care dacă nu se autolustrează au scăpat.

După cum ştiu şi fluturii de pe liftiere, marxismul adus de tancurile sovietice şi de camioanele anglo-americanilor, care ne-au tratat aerian drept rasă inferioară (nerecunoscând ca valori nici pe Eminescu, nici pe Ştefan cel Mare), a generat în Grădina Maicii Domnului – România, ca peste tot, şi nici nu putea să genereze altceva, *cleptocraţie*, cleptocraţie cu c mare! În scurtă vreme, Micul Paris Bucureşti s-a maculat cu interzisa Zonă Zoster, adică marii activişti, securişti, gestionari şi ideologi s-au instalat hoţeşte, pe vecie, în casele celor trimişi din Saint-Germain-des-Prés în Romlag, Noii Stăpâni punându-şi imediat, pe banii poporului, santinele la porţi, să vegheze la cum se joacă pe trotuar micii Morozovi, dintre care unii vor deveni megaintelectuali fesenişti nechezoli de speţa a II-a, semi-români, euroatlantici sinceri, până şi inchizitori persecutori ai comunismului.

După încercări ale partidelor comuniste de a îndulci marele kkt marxist la Budapesta şi Praga, pe măsură ce-n Polonia prăbuşită economic s-a ajuns la necazuri extreme cu Solidaritatea muncitoresc-intelectuală, Securitatea română de externe, cea

mai bună din lume datorită formării ei numai din şefi de promoție, şi-a pus problema elitei tinere din RSR, ce să facă ea, ce preocupări să i se dea să stea cuminte, nu ca elita matură de medita cu transcendentalii şi striga pe Mantra, stabilindu-se atunci cam următoarele măsuri pe vecie secrete, privind organizarea timpului ei liber:

- să se adapteze la elitele tinere ale Neamului Românesc marile realizări ale Cenaclului Flacăra al lui Adrian Păunescu, primul nostru poet postmodern care a vizitat SUA, pare-mi-se la Bloomington Iowa şi la Divinity School la Chicago, instruindu-se pe probleme de sincronizarea în masă a generației în blugi la plăcerile occidentale de a trăi în gloată sacrul şi profanul, de care până şi TVRL-ul lui Aurel-Dragoş Munteanu va da totuşi insuficient față de standardul american;

- şefii de promoție să fie racolați chiar înainte de a deveni şefi de promoție, eventual ajutându-i să ia note mari, pe lângă suplimentul de 50 de sutimi la media generală, fie folosind tehnica operativă din dotare, fie scoțând din adormire agentura, fie influențând pozitiv pe anumiți universitari;

- Securitatea să se informeze permanent care sunt nevoile tinerilor cu origine sănătoasă, ce îi frământă pe ei, care sunt preocupările lor metafizice, iar în cazul exploziv şi incontrolabil al cazurilor de întârziere a începerii vieții heterosexuale la Intelectualii foarte creativi, să li se trimită acestora în pat agente conversative care să-şi facă treaba bine, fără a fi scorțoase sau cu nasul ori gurița pe sus, femei de casă capabile să prepare în capot nu numai cartofi prăjiți sau ochiuri, ci şi tocană şi, în sinteză, să se poarte cât mai degajat şi natural, ca şi cum nici n-ar fi securiste, ci doar femei care întind prosopul pe pat unui matelot nerăbdător, cum e şi normal;

- diplomații să întrebe pe arbitrii străini cum îşi explică destinul diferit al Basarabiei față de al Republicilor Baltice şi dacă România, unionistă sub Iliescu, capitulardă sub Constantinescu şi apoi mankurtă după asasinarea Mitului Eminescian la 5 martie 1998, nu cumva mai mult a încurcat şi încâlcit lucrul ce se depăna de la sine;

- literatura să se profesionalizeze complet, cerându-se diplomă filolo pentru practicarea ei, garanție a unei rupturi Intelectualiste totale, postmoderne, față de popor, care nu va pricepe decât ca la jongleri un *uite cum pot scrie eu!* din cărți sau plachete albe ideologic şi, cu atât mai puțin, din revistele literare, scrise *de* filologi şi *pentru* filologi, pe bază de concepte vagi ca parodicul, intertextualitatea, ludicul, jocurile combinatorii, subsidiaritatea, steriletul, manierismele, autoironia, bizarul, pesarul, barocul, artificiul de construcție şi de limbaj, penibilul, asimptota, impotența, scabrosul, boustrophedonul, excremențialul, insolitul, macabrul, turnătoria, texistența, macropsia, metalimbajul, autoreferențialitatea, explicarea superiorului prin inferior, autonomia textului, fără frecvența, sextazul, Valea Jiului, frecvența redusă, a doua şansă şi experimentalismul scandalos;

- tinerii scriitori să se formeze la diferite cenacluri, concentrându-se mai toți, cum manifestanții potențiali la Catedrală sau la Inter în dreptul unei baricade, păstrându-se şi analizându-se de către specialiştii filolo şefi de promoție sau de secție stenogramele discuțiilor, fotografiile, filmele, casetele audio şi identificându-se profilurile psihologice de adepți ai lui Paul Goma, ai lui Dan Petrescu, ai Doinei Cornea, ai lui Lászlò Tökés;

- să se aleagă din tot ce a dat imperialismul occidental al epocii postindustriale tot ce a mai rămas cât de cât marxist, anticreştin, contestatar progresist, cumulând ultimele minorități de nemulțumiți şi nemulțumite, adică evident *aşa-zisul postmodernism* şi să se implementeze pe cale filologică mişcarea şi la noi, deşi n-am isprăvit nici măcar industrializarea primară, bolşevică, căreia i se potriveşte armonios mai degrabă contrariul dialectic, anume protocronismul;

- mediul universitar, noii Nae Ionescu, să-i păcălească pe tinerii idealişti că ce e mai bun în State nu se află în Cavendish, uezdul din Vermont, unde **scrie,** fără a ieşi din casă decât pentru a tăia în grabă lemne cu toporul sau pentru tenis, Aleksandr Isaevici Soljeniţîn, fluviuromanul antileninist *Roata Roşie*, ci pe şoselele tinerelor „popoare“ migratoare de tineri muzicali care se deosebesc unii de alţii doar după ai cui fani sunt;

- să se permită două tipuri de postmodernism, cu condiţia ca ambele să fie ca un fel de lăbăgeală şi spălătură de cafea: una, parodică, dând cu analcid peste concurenţa mărfii literare a predecesorilor, miştocară dar de periculozitate net inferioară bancului politic, şi alta, un onanism select de calitatea întâi, pur, „harta ţării“, unde textul se referă textual doar la text şi nu deranjează semioza sau scârţâitul somierei chiar pe nimeni, indiferent ce ghiceşti în enunţ, ca într-un nor sau în viscerele unui cadavru proaspăt de Erou Necunoscut;

- să se respecte cu stricteţe la marşrutizare regulile de legendare şi acoperire, încât nici posteritatea apropiată să nu observe că *protocronismul n-a fost decât forma cea mai originală de a parodia Occidentul emanată de Intelectualitatea progresistă*, deci un postmodernism, celălalt postmodernism.

- în contextul tot mai greu al înfometării poporului şi al privării sale de lumina spirituală prin simbolistica neputinţei lui Dumnezeu de a evita demolarea bisericilor reconversia profesională a sacerdotului în vatman, poezia lunedistă sau afiliată miştocar să apară credincioşilor practicanţi „ca râsul la mormânt“, cum ar fi a rima *papă* (polonez) cu *ceapă*, ca la grădinarul boier Mircea Dinescu, sau imaginea desacralizantă a lui Florin Iaru „Meteorologul de pe muntele Golgota“, tot atât de corosivă nominal la râpa Uvedenrode precât a filma 45 de minute biciuirea lui Iisus, plasând direct în inconştientul cinefilului ideea de paralizie divină oţioasă, sau dovedindu-i-se telespectatorului, cu insistenţa canalelor TV de *Kitsch* ştiinţific, că acelaşi Iisus a fost om, însurat cu o curvă, având şi plozi păduchioşi de la ea, în acest context demolator urmând a fi expus deriziunii şi poetul ţăran al ţăranilor Ioan Alexandru, avându-se în vedere că i-a pupat mâna lui Heidegger şi că cântă pindaric aceste blestemate ţări cu voievozi şi mănăstiri, ca pe un ogor cu oseminte de eroi, care postmodernitatea nu permite decât la pompieri, cei mediatic merituoşi urmând a fi clonaţi cu dulăii lor salvatori de victime cu tot.

* *Temă pentru exerciţii riguroase*. Să se ancheteze următorul aforism datorat Liceanului Neascultător de Profesorul Ştiecarte:

> Cel mai cult nu e omul de afaceri care sponsorizează egal opoziţia şi puterea, ci Filantropul Mizericordios care plăteşte şi puterea, şi opoziţia, şi societatea civilă!

* *Catastrofa neopaşoptistă inevitabilă*. Nechezolul de speţa I format în haosul din ţară cu ce resurse Intelectuale s-au găsit, rămas măcar patriot, este cu timpul substituit, ca între oamenii primitivi, de un fel de canibal.

Acest canibal, spirit primar agresiv, este nechezolul de speţa II, care se formează exploatând Infrastructura Intelectuală a altora şi se întoarce dezromânizat, ceea ce în fond e cum spun clasele pozitive din popor că s-a dus la Paris bou şi s-a întors vacă, şi încă mugind din ugerul siliconat, referirea făcându-se nu numai la diversificarea orientărilor sexuale, ci şi la o nedesăvârşire a formării formelor apetisante din desuurile deontologice.

Pentru că cine înțelege cu adevărat Occidentul, descoperă că nu e voința civilizației şi culturii lui să deznaționalizeze pe altul sau să-i submineze credința în Dumnezeul buneilor săi. Dimpotrivă, influența sa formativă este catalitică.

Mecanismul formării superficiale a nechezolului de speța II se bazează pe **ceauşism după ceauşism**, pe ne-simțirea proprietății liberale.

Odată ajuns pe bursa obținută de la țărani prin pile, cunoştințe şi relații, cum ar fi şi originea mic sau mare nomenclaturistă, cu tot cu o acută conştiință de clasă de stăpâni, în Occident, *tânărul scriitor se comportă ca şi cum infrastructura rutieră şi Intelectuală a oamenilor de pe acolo ar fi proprietate euroatlantică obştească.*

El o percepe ca a lui, Lumea Liberă, ca concepută de Providență pentru el, **deşi n-a contribuit cu nimic la ea**, decât poate prin strămoşii şerbi care au înălțat Budapesta şi Viena spre culmile barocului şi ale rococoului auriu chici. Iar întors la baştină, descoperind drumurile proaste, corupțiunea, Intelectualul călărit la prețuri derizorii ca de pe centură, tembeliziunile şi pagodele fără biblioteci, pinacotecă şi pian, paradoxal, el nu mai percepe hârtoapele dezvoltării-aici ca fiind *ale lui* şi, în consecință, nu se simte şi nici nu se constată la el vreun simț al răspunderii.

Abia când prin detaşarea ca la mustul care fierbe, din cleptocrație a unei burghezii de merit, noul tineret cu simț al proprietății nepervertit, când va merge în Occident, ăla se va ruşina, dom'le, şi-i va plesni obrazul de ruşine ca boierului Dinicu Golescu de ce facilități au alții, iar Neamul lui cel Românesc n-are, şi se va întoarce smerit acest tineret idealist de esență paşoptistă preocupându-se cu îndârjire de Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului între RO şi DRO, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Reprimarea Bolşevismului, înființarea Institutului pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului, Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale, Wikipedia Românească, Valorificarea Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, popularizarea culturii de limbă română de altădată pe Project Gutenberg, Recuperarea Basarabiei, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, maximizarea împlinirii Misiei Culturale prin Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate şi mai ales Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei cu tot cu mutarea Capitalei în Conurbația Giurgiu-Russe, desăvârşindu-se în Levant cascada spirituală Bratislava, Viena, Budapesta, Belgrad, simțindu-ne cu toții aici-şa ca *acasă*.

Iată de ce, fractalic gândind în ce haos va veni, postmodernismul apare, ca devenire într-o ființă la dânsa-ntr-însa, un fel de catastrofă paşoptistă cum e pentru pământul desțelenit aratul cu plug cu patru boi.

* *Insuportabilul surâs al lui Corneliu Coposu*. Printre nechezolii de speța a II-a, semi-români formați în Occident ca tehnocrați perfecți, mankurtizați, uitând specificul național, se găsesc şi destui psihanalişti sau cunoscători ai procedurilor, în stare să recunoască derapaje la un creier de om expirat, chiar la 60 de ani de la lichidarea Legiunii la o aniversare Eminescu.

Totuşi, am îndoieli serioase că fie şi un universitar de inteligența nestăvilită a „doctorului Matei Călinescu", demascatorul lui Eliade codrenistul din *Un om mare*, ar putea să-i explice lui Mircea ce năbădăi l-au găsit de s-a luat de Ostaşul Necunoscut, el însuşi fiind als Ersatzspieler un Ostaş al Luminii şi nouă apărându-ne ca o adevărată cruzime gestul auctorial foarte implicat de să oferi spre disecție, după ce a murit, pe EROUL anonim al Revoluției tocmai lui Iliescu! E aproape ca şi cum ai arde cadavre de Timişoreni în Parcul Tineretului din Bucureştiul iubit, la Crematoriu, lângă Polivalenta Nadiei, pe al Luminiței Boțoc de exemplu, exhumând-o încă o dată.

Toate oceanele lumii nu pot spăla acest păcat, Intelectuali!

A cărui explicaţie păcat e banală: ambiţiosul Mircea, pe măsură ce cu ajutorul scrisului şi al jurnalului verificator şi al agenţilor literari urcă treaptă cu treaptă spre desăvârşirea spirituală scandinavă, autoconsacrându-se-n mandorlă, uitându-se permanent în oglinda asimetrică până lăcrimează de astenopie acomoditativă, tot bagă de seamă zi de zi, ceas de ceas, înainte şi după masă, că în ochii lui pătimaşi de vânător încercat al succesului, nu prea străluce acea inubliabilă de către telespectatori **seninătate** pe care o avea omul durerii, jigăritul de Coposu în televizatul *Memorial al Durerii*, când au readus militarii de la Mărăşeşti în Parcul Carol pe Eroul Necunoscut, fără a i se asocia în acel spaţiu sacru, unde s-a celebrat cu primarii şi poporul sub ploile din octombrie 1922 Încoronarea de după Marea Unire de la Alba Iulia, – din vina megaintelectualilor bine organizaţi, care au protestat *contra*, Catedrala Mântuirii Neamului, organic asociată ca o barbă neagră de popă pur, ansamblului sacru.

Competenţa ca de bahai a lui Mircea în cele spirituale este indubitabilă şi atunci neputinţa de a-l ajunge şi întrece pe Corneliu Coposu *în sfinţenie* fiind egală cu disperarea de a nu-l putea nici măcar pastişa pe Mihai Eminescu, iată că texistenţa produce monştri visând cu ochii deschişi, inclusiv bizareria de a salva Mausoleul Bolşevicilor, pandant al Casei Scânteii, simbol violator inventat de ai lui Roller să maculeze Parcul Regal Carol, şi remanenţa ei în forma unei încăpăţânări talibanice de a nu agrea Catedrala Mântuirii Neamului.

* *Autoelita* s-a format ca auto-elită *indefinibilă* nu cum se asociază mafiile în scopul săvârşirii de infracţiuni, sau cum a stat Soljeniţîn fără viză de la miliţie în dacea lui Rostropovici, ci printr-o iluzie optică, datorită penuriei de Intelectuali profesionişti din RO, fie ei şi nechezoli de ambe speţe cât de cât rinocerizaţi democratic. Precum elicopterizarea lui Mircea Cărtărescu ar lăsa foarte orfană Literatura Română a Epocii Mooye, aşa şi dispariţia Autoelitei, ne-ar proiecta în bezna primordială, pentru că nu se cunoaşte în rândurile tineretului înglodat în oligopedagogie nimic serios care ar putea umple, cu mare pagubă pentru cele trei supreme valori ale neamului – Biserica, Limba Română şi Istoria Naţională, vidul spiritual ce ne-ar cuprinde părăsiţi de Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, Răzvan Rădulescu, Nicolae Manolescu, Mircea Cărtărescu, Horia-Roman Patapievici, Vladimir Tismăneanu, Marius Chivu, Gabriela Adameşteanu, Lucian Boia, Valentin Stan, T. O. Bobe, Renate Weber sau Gabriel Andreescu.

* *Luminarea Poporului prin alţii decât Autoelita*. Numai că te gândeşti aşa, ca, virgulă, om, că luând în serios *Apelul către lichele*, ai încredinţat Autoelitei sapienţiale speranţa lumii că se preocupă cineva – e o scolopendră *Sursum corda* acolo sus – de reforma morală, şi când colo, revenind în biblioteci constaţi **elogiul securiştilor şefi de promoţie** din 8 ianuarie 2003 şi **umanizarea micului nomenclaturist** la 11 iulie 2007 – demisii morale absolut previzibile la nechezoli încă din 5 martie 1998, de la **asasinarea Mitului Eminescian**, dar s-a făcut mişto de Frontul Salvării lui Eminescu, pentru ca să ne dăm seama <u>acum</u> că, politic, însăşi Autoelita este fesenist reformistă, adică ancorată als Ersatztruppe la Brucan, Roman şi Băsescu, deci mai lângă Iliescu decât se autoprezintă cel mult cu litere albastre pe fond portocaliu, oricum după o derivă respectabilă de la insula în care a fost înmormântat Seniorul Corneliu Coposu, cel cu lumina spirituală imprimată pe rarul surâs.

Ţi se întâmplă cu Autoelita, *din 1997 de când a cotit-o*, şi în consecinţă a pierdut solidaritatea stradală, deci totul, exact ca şi cum te-ai uita în carlingă la un zbor turistic euroatlantic şi ai constata că nu e nimeni acolo!

Iată de ce a sunat ceasul să ne preocupăm de Luminarea Poporului, dacă nu printr-o Autoelită de Maioreşti care s-au acomodat cu Noul Stăpân, măcar prin Partidul Cadrelor Didactice al lui Eugen Lovinescu, asigurând un mare viitor pentru Partidul Amărâților din România, unde găsim pe mai toți idealiştii care ar mai citi o carte integral, nu randomizat neajungând niciodată la infama pagină rasistă 420!

E o sarcină uriaşă, cere geniu, nu îl avem, suntem atunci constrânşi să-l dobândim dăruindu-ne fie şi printr-o virtuală Academie de Geniu Obligat, în huruitul infernal promis de vidanja globalizării, solicitată de însuşi *Andrei Mureşanu* al lui Eminescu, dacă nu ne îndeplinim Misia Culturală şi Civilizatorie în Galiția Mare:

– Nu, nu! N-aş vrea ca alte
Popoare să mai fie c-al meu — nu merit ele
Să-i semene. Poporu-mi menitu-i ca să fie
Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericire
Pentru a lui viață. – O, nație iubită!
Vei înțelege doru-mi, vei şti să-l prețuieşti?
Voi să te văd, iubito! nu fericită – *mare*!
Decât o viață moartă, un negru vis de jele,
Mai bine stinge, Doamne, viața ginții mele,
Decât o soartă aspră din chin în chin s-o poarte,
Mai bine-atingă-i fruntea suflarea mării moarte!

* Iar supărările Partidului Cadrelor Didactice, Partidului Amărâților din România şi a Partidului Românilor din Diasporă sunt imprescriptibile, pentru că Luminarea Poporului a fost mereu egal fezabilă Lustrației în Epoca Mooye, ceea ce algebric este văzută ca o identitate chici.

Şi era o nimica toată a reduce redundanța TVR, care nu trebuie să concureze televiziunile comerciale, şi să-l faci Didactic TV, cu misiunea de a tâlcui pe înțelesul maselor largi populare, ca o Teleenciclopedie de 24 de ore, ce se mai discută Intelectualiceşte arhaic despre modernitate, pe limba păsărilor şi în scop autopublicitar, pe canale.

* *Despre înnobilarea lui Lenin.* Ține de neglijențele de serviciu scriitoriceşti, când ai creat în O3 un personaj simpatic mai trainic decât bronzul, a nu menționa pentru beneficiarul euroatlantic al textului că <u>statuia lui Lenin din dreptul Casei Scânteii a fost pusă jos în martie 1990</u>, cam o dată cu a lui Petru Groza de la Spitalul Municipal, când mai trăia URSS, iar aripa dogmatică a activiştilor noştri, unii chiar părinți de nechezoli atitudinari, cam era în legătură tocmai cu kaghebiştii care unelteau la belirea lui Gorbaciov şi reintrarea lagărului marxist în stabila stagnare, făcând şi liste.

Ține de lipsa de gust a nu observa că acest viol stilistic al Capitalei care este mastodontul de arhitectură de ocupație sovietică stalinistă Casa Scânteii nu poate fi înfrumusețat decât resemantizându-i chiciul, adică <u>plasând ostentativ pe soclul rusesc al lui Lenin statuia puțin mai mare a lui Soljenițîn</u>.

Trimite la un cusur al lecției predate junimii de ex-profesorul de Română *să presupui* Luminarea Poporului şi că noua generație, hipnotizată mediatic să viețuiască în semiîntuneric TV, **ştie** ceva despre bestialitatea acestui criminal de război civil, Lenin, care din iresponsabilitate apare în O3 ca un activist seducător, iliescian, carismatic, reprezentativ pentru Era Ticăloşilor.

Dar ar fi dezgustător dacă am afla că un asemenea soi de Lenin a fost creat cu deplin discernământ, respectând regula de a nu contraria publicul țintă euroatlantic, eliberat de sub jugul fascist de către Armata Roşie a dlui unchi Stalin.

* *Exercițiu de contestare*. Să se suprainterpreteze rezultatele profesorului Matei Călinescu aplicându-şi metoda de recanonizare a povestirii lui Mircea Eliade *Un om mare*, demonstrându-se că inconştientul conului Mircea Cărtărescu a generat nechezolic pe Revoluția Română ca fată cu picioare lungi, de zece metri înălțime, ca să aibă ce fute, als Ersatz de mega-Giocondă cu surâs vertical cât Poarta Infernului lui Rodin, supradimensionatul Lenin, pe covoarele copilăreşti de pe culoarele de la Casa Scânteii sau de la Casa Poporului, aşteptându-l pe Eminescu să ne judece.

* Câtă tristețe, câtă monotonie, ce chin, ce jale, nici nu-ți vine să mai citeşti! Acele spații vaste şi fără de nimeni, numai giganți şi statui, când vine – fiindcă ratase chiuretajul – să fete Herman la casa de naşteri de la Casa Poporului, văleu! ele nu pot gesta şi gestiona decât criza din structurile antropologice ale imaginarului Intelectualității române, care ajunsă monologând şi monologând şi monologând la Judecata de Apoi, se întreabă fugar cu luciditatea rece datorată marmorei Casei şi ecourilor schingiuite: dar Poporul unde ne e?

* *Un experiment relativist imaginar*. Despre cozi, circ, sex în lift şi futerea unei revoluții, plus ce mai scrie în rețetar, parodierea Bibliei în Casa Poporului, să fi scris Mircea Cărtărescu *Orbitor. Aripa dreaptă* în SUA prin 1990 şi să fi încercat ei s-o publice la 1991, e de crezut că Humanitasul ar fi respins-o net, descoperind acolo persiflarea istoriei Neamului Românesc, a eroismului, a idealurilor Timişoarei şi Pieții Universității şi, prin contrast, reliefându-se chipurile luminoase, ale cui? – al activistului care a crezut, anume tăticul ficțional Costel Goangă, şi al securistului de omenie recuperator, amicul de familie colonel Ion Stănilă!

* *Temă pentru vacanță*. Să se identifice, exploatând într-o bibliotecă județeană, liceală sau parohială, 7 colecții de periodice, cum ar fi *22*, *România literară*, *Dilema* şi *Observatorul Cultural*, plus *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul*, iar dacă e vreuna incompletă, substituind cu *Sfera Politicii*, colaboratorii influenți mai de bază, care prin informațiile ce dețin, prin profilul intelectual afişat şi prin ticurile verbale, par nechezoli de speța I, formați pe unde scurte de Europa Liberă, BBC, Vocea Americii şi alte oficine imperialiste, precum şi pe cărți rare.

Să se verifice totodată ipoteza prietenilor mei securişti că Mircea Cărtărescu e mai degrabă nechezol de speța a II-a, format euroatlantic în exterior, aproape necontaminat tocmai de ceea ce era mai valoros în național-comunism, cu vederi persiflante asupra trecutului nostru eroic glorios, argumentând prin *autoritatea sa de megaintelectual validat euroatlantic* dezinteresul guvernanților pentru conservarea patrimoniului arheologic şi istoric, până şi la Revoluție necreditând oficinele propagandei imperialiste, ca un adevărat fiu al partidului orientându-se exploatând doar rapoartele privind situația informativă şi operativă întocmite pe bază de date culese pe la cozi şi de la televizor de mă-sa ficțională, Marioara.

* *Pe lângă deprimare, de unde atâta lehamite?* Mai descoperi în 3O şi o Intelectualitate care a ratat pregătirea Neamului Românesc de la Nistru pân' la Tisa pentru o unire ca a germanilor, dar a învățat de la mineri să fie *agresivă* față de gloată,

aplicând în mod un pic criminal, înțelegându-ne între noi ca între nechezoli, principiul afirmat de Lucian Pintilie în *De ce bat clopotele, Mitică*: **Lasă-i să moară proşti!**

* *Exercițiu promoțional.* Să se transforme în *Laudatio* următorul aforism culinar de pe Centură: «Cu Autoelita, care adună unii megaintelectuali şi nechezolii de ambe spețe cei mai capabili, e ca cu Sarmalele reci! Ele au pornit-o antibolşevic, derutând pe toți Golanii, eşuând însă prin textier în punerea lui Eminescu la produs.»

* Adesea universitarul, ca nechezol de spęța I, format în țară cu ce s-a putut, dar şi ca nechezol de speța a II-a căruia-i pute totul aici, chiar şi ce n-a fost să fie, se diferențiază pozitiv de student prin particularitatea chici că deține în posesie anumite cursuri şi cărți occidentale, intruvabile în bibliotecile noastre de chirpici, uneori şi din pricină că ele sunt împrumutate de profesorii înşişi, care nu le întorc cu anii.

* *Temă pentru team building*. Să se viziteze cu scriitorii străini la Timişoara ceea ce conform Ordonanței de Guvern nr. 46/30 ianuarie 2000, se declară ansamblu de interes național, sub denumirea de „Memorialul Revoluției - Decembrie 1989“, anume complexul format din 12 monumente, complexul memorial din Cimitirul Eroilor, precum şi vulnerabilul Centru Național de Documentare, Cercetare şi Informare Publică despre Revoluția din România, solicitându-se acestor musafiri obiectivi prognoze dure asupra eficienței tehnicilor de maculare, minimalizare şi desființare, precum şi modele explicative pentru **orbirea cărtărescіană** de a nu-l descoperi în solitudinea de la Castel pe MM-cronicarii Miodrag Milin şi Marius Mioc pe web, lămurindu-se *cum a fost* şi reproiectând astfel încât ponderea rolului Securității în O3 să fie neglijabilă.

* *Cei doi oameni de stat*. Nu se întrevede din O3, după întregirea chici a familiei Cărtărescu la Casa Poporului din termopan, lunedistul îmbrățoşând desantistul şi crâmpoțindu-i buzele de sărutări, ce vor mai face Iliescu criptocomunistul şi Brucan fesenistul, întemeietorii celor două curente politice care vor da o dinamică fără egal Epocii Mooye. De aceea, n-ar strica să ne dea Fluturele postmodernismului un fel de O4, care să surprindă eficiența în postistorie a megadiscursului anului fesenist 1990 despre legionari.

Prin înființarea GDS, condus şi populat inițial de mulți infiltrați şi pui de nomenclaturişti, neclar încă dacă nu şi de spioni, cei doi oameni de stat cincizecişti au scos megaintelectualii din lupta politică, i-au tras britanic pe stânga, dându-le chiloți, tricouri şi fluiere negre de arbitri civici fair-play.

Dar nu s-au mulțumit cu atât! Când s-a lansat Proclamația de la Timişoara, cam când elimina, evitând desființarea, Dinamo Bucureşti în Cupa Cupelor pe Partizan Belgrad, proorocind destrămarea Iugoslaviei, s-au inventat operativ evenimentele de la Târgu Mureş, meritând a se studia extrem de atent discursul oficial, al TVRL mai ales – fiindcă reieşea inițial, până la reportajul irlandezilor, că acolo *sunt masacrate minoritățile transilvane de către legionari*, destabilizându-se întreaga Europă Centrală, aceiaşi *legionari* împotriva cărora s-a mediatizat cu asupra de măsură şi lupta Clasei Muncitoare din iunie 1990 şi treptat, treptat, treptat s-a focalizat comod şi mai toată activitatea Autoelitei din finalul *Ion Iliescu – preşedinte!* al deceniului, relaxându-se până la abandon reprimarea bolşevismului!

Cu alte cuvinte, făuritorii României pluralismului fesenist al Epocii Mooye au reuşit să le deschidă la Târgu Mureş ochii Intelectualilor GDS, mulți fiind pui de nomenclaturişti sau infiltrați, că nu Punctul 8 de la Timişoara, al Lustrației, este

adevăratul pericol comun, nici transformarea în cleptocrație a Alianței nomenclaturii cu lumea interlopă, ci... resurecția Gărzii de Fier, va să zică învierea sugrumatului Căpitan Corneliu Zelea-Codreanu şi a de mai multe ori împuşcatului Mareşal Ion Antonescu!

Fără îndoială, după cum şi asumarea Holocaustului trebuia încheiată, acest derapaj spre extrema dreaptă trebuia combătut, mai ales că avea unele rădăcini nostalgice în partid şi securitate, cum bine reflectă O3, dar nu era permis a canaliza mai *toate* resursele spre această țintă şi mai ales a combate ridicolul excesului de protocronism printr-un exces şi mai pustiitor – **doctrina radiografiei de fecală a spațiului mioritic**, abandonându-se românii de peste Prut rebolşevizării şi deznaționalizării pe comodul şi falsul principiu că la aşa trecut, aşa viitor.

* Desigur nu instantaneu, ci abia după colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când cu generozitatea teritorială şi muşcătura de conştiință privind imposibila tehnic şi chiar teoretic întoarcere la România Regală standard, linia politică Iliescu-Brucan a consensului antilegionar a fost asumată cu ceva mai multă convingere de cercurile atitudinare civic, însă nici atunci complet Intelectualiceşte, dacă ne amintim critica zgomotoasă adusă de *Le Monde* dlor Manolescu şi Liiceanu, pentru o anume ambiguitate care putea deruta clasa muncitoare, abătând-o de la adversarul unic, *legionar*, corect identificat.

Paradoxul român fiind aici că politica de a asmuți Autoelita într-o singură direcție, în hohotele de râs ale bolşevicilor, ar fi putut fi şi o inițiativă a Direcției VII Literatură, <u>pe care Iliescu doar o continuă</u> (a câta continuitate?), cum rezultă şi din *A doua scrisoare deschisă* a lui Mircea Dinescu, din 22 iunie 1989, când se miră față de şeful Uniunii Scriitorilor că:

– Nu era de ajuns că numele lui Constantin Noica, Mircea Eliade, Eugen Ionescu şi Emil Cioran au devenit în ultima vreme indezirabile, trebuiau adăugate pe lista neagră şi numele lui Andrei Pleşu, Ştefan Augustin Doinaş, Ana Blandiana, Al. Paleologu, Dan Hăulică, Octavian Paler, Mihai Şora, Dan Deşliu, Aurel Dragoş Munteanu, Dan Petrescu şi Al. Călinescu! Iar nobila purtare a unui Intelectual ca Doina Cornea trebuia şi ea, la rândul ei, umilită atât de josnic?

* Bine este a reaminti des astfel de nume de disidenți, care au riscat cu un dictator paranoic mai mult decât cred laşii, ba chiar a le nemuri în scripturile de aur ale Neamului Românesc, inclusiv pe al lui László Tőkés, cu observarea că nici un optzecist canonic n-a prea manifestat asemenea limpede curaj, semn că băşcălia caragialescă duce la realism cinic, la compromis, la consens, la a nu te expune, cu avantajul de a pândi oportunitățile instituționale sau de a exploata în folos propriu libertatea cucerită de alții cu grele sacrificii, de unde şi pofta de a face mişto de ei, în romane care e firesc să găsească un public vast, pentru că întotdeauna eroii sunt foarte minoritari într-o comunitate de homosapi.

* *N-ai ce conspecta*. Părerea de rău că din multe cărți ale nechezolilor de ambe spețe, unii formați mai mult în țară, alții mai mult afară, mai toți şi înăuntru şi în afară, îți notezi mai degrabă cuvinte rare, invarianți sau enunțuri de la Stăpân, decât idei principale.

Nu mai vorbesc de reportofonul pe care trebuia să-l ai în preajma lui Noica la Păltiniş sau cu Petre Țuțea pe Corso, absolut necesar ca să nu pierzi amănuntul semnificativ. Filantropul Mizericordios, Profesorul Ştiecarte şi chiar Liceanul Neascultător se cam miră cu deosebire de lacunele din discursul istoric, mulți din

publiciştii noştri, învățând Istoria Patriei prin bibliotecile occidentalilor, cu burse, şi lăsându-se manipulați de interesele fireşti ale acestora. Cât despre discrepanța dintre fertilitatea României Regale şi sterilitatea României Epocii Mooye, o explicație pertinentă poate fi legată, din perspectivă nechezolică şi sistemică, de campania globalismului sălbatic contra fumatului, care a diminuat tuturor creatorilor, aproape dispărând geniul natural de pe pământ, capacitatea dumnezeiască de efort cerebral instantaneu, oricând vrea ca-ntr-un orgasm inspirația lor, şi de anvergură a cât cuprinde sezonier Intelectul, incomparabil la Generația Pupici sub ce-şi permitea Mircea Eliade cu pipa sa.

* *Cariera mea începuse normal!* Devenisem profund la coadă la sandvişuri cu şuncă presată, lângă Patapievici, la barul nealcoolic al Facultății de Fizică de la Măgurele. Publicasem aproape identic la fel la marele disident Dan Petrescu, care m-a susținut, m-a marketizat, m-a scos în față, la Editura Nemira, în colecția **Purgatoriu**, romanul cercetării ştiințifice, *La un colț de cotitură*. Primisem chiar Premiul Nemira, exact când împlinea Soljenițîn 80 de ani, numai la uriaşul nesărbătorit mă gândeam la Casa Oamenilor de Ştiință din Piața Cosmonauților, ajutându-l pe stalinistul democrat Silviu Brucan, un Intelectual liberal de filiație tocquevilliană şi weberiană, care a apreciat permanent libertatea, să-şi găsească pălăria postistorică sub privirea enervantă, de om bun, a vigilentului Mircea Nedelciu, prozatorul optzecist care nu s-a putut ține cu scaunul rulant după Alergătorul de cursă lungă. Mai scrisesem romanul vieții noastre literar-artistice, *Muşcătura*, şi romanul cadrelor didactice confruntate cu flexibilizarea curriculară, *Oligopedagogia*, după ce reforma în educație o implementase canonic uitatul „general" Ioan Jinga încă din 1983 prin obiectivele operaționale măsurabile prin evaluare din *Inspecția şcolară*, dar editura din aripa cu *Evenimentul zilei* a Casei Scânteii poate că n-ar fi acceptat cu nici un chip să inaugureze cu mine şi cu aceste posibile bestselleruri, două noi colecții, care mie mi se păreau fireşti şi încercam să i le impun, **Infernul**, respectiv **Paradisul**!

* *Cenzura transcendentă*. Am trecut atunci merditativ, cu manuscrisele sub surtuc, pe o ploaie măruntă, pe lângă soclul leninist al statuii lui Soljenițîn al meu, în aripa cu *România liberă*, la Humanitas, poate pentru că tot în colecția **Purgatoriu** debutase ca o pocnitoare, cum observasem, colegul meu de la Fizică, de bombă atomică şi de epistemologie predată de bine informatul profesor Ilie Pîrvu, Horia-Roman Patapievici, cu *Cerul văzut prin lentilă* – cartea cărților obligatorii, utilă Liceanului Neascultător, dacă nu şi Adolescentului Miop.

Casa Scânteii fără de Lenin părea că îşi face de cap. Creştea, scădea.

Şi am luat-o la fugă, gândind democratic, ca Marghiloman: şi împotriva Humanitasului cine va mai fi?

* *Grupările de prestigiu ale boierilor minții.* Țin minte perfect că mă tot întrebam pe culoarele sovietice, dejiste, ale Casei Scânteii, sub stele şi seceri ciocănite, dacă nu cumva m-am rupt de popor cu a mea *Trilogie Oligointelectuală*, dincolo de care literar nu se mai poate scrie nimic deşi, vorbind de artişti, cercetători şi profesori, singurii care mai citesc, exprimam în esență optimismul Românesc că, pe când cu cleptocrația n-ai ce discuta, grupările de prestigiu ale erudiților culturii, dimpotrivă, pot fi înduplecate, cu răbdare şi perseverență, să se preocupe ceva mai mult de Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Wikipedia Românească, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă, Reprimarea Bolşevismului, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Emanciparea

Cadrelor Didactice inclusiv făcând canal TV Didactic, Recuperarea Basarabiei şi Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naționale de pe malul Dâmboviței, ba chiar, filantropic din socialism utopic, de multvisata şi sinecvanona Fisiune a Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei, care ar reduce decalajul şi contradicția dintre pluralismul aproape occidentalizat al vieții politice şi încremenirea vieții Intelectuale într-o structură ce reproduce formal dominația asupra creatorilor a Consiliului Culturii şi Educației Socialiste de tristă amintire, numai după cataclisma acestei catastrofe fractalice perpendicular pe haosul teoretic din inconcevabilul univers fiind posibilă Privatizarea şi chiar, ideal, **Individualizarea Îndeplinirii Misiei Culturale a Neamului Românesc** în spațiul danubiano-carpato-pontic mai degrabă galițian decât levantin.

Sufleteşte, eram perfect împăcat cu perspectiva de a ajunge un superstar al Europei Centrale dacă mi-aş fi vândut sufletul basarabean ca Faust, devenind dependent în idei şi în business de un grup, expectația mea maximă fiind să se zică şi despre romanele mele cele bine chibzuite din *Trilogia Oligointelectuală*, nu ca despre Horia-Roman, că scriu ca Kierkegaard, ci măcar că am ceva apocaliptic din Cărtărescu. Dar momentul în care liderul grupului de prestigiu al boierilor minții, spre a mă inventa, violează conceptul de *free market of ideas* cum Omul-cu-două-mame Revoluția Română-n ceceu, nu s-a mai produs, dintr-un motiv uluitor de simplu: orbit de lumina hipertaborică, Hiroshimă şi supernovă, am luat-o la fugă!

* *Succesul comercial îți dă prosopagnozie*. Alergam, alergam. Alergam stagiar ca odinioară, ieşind de la Garofița cu excelenturile acrite în gât, după autobuzul 109. E neimportant, dar pe acele culoare foarte frecventate ale stupului spiritual cu miere şi trântori, care a fost totdeauna Casa Scânteii, la care tocmai mă benoclez acum peste Insula Morților, unde sunt cenotafe egiptene pentru Muşatinul Serghei Rahmaninov şi pentru mioriticul Arnold Böcklin, paşii mei moi mi s-au reintersectat cu ai lui Mircea, care mi-a răspuns totdeauna la salut, uşor prudent, ca unei vechi şi pisăloage cunoştințe, uşor neliniştit, cum e şi firesc la contactul cu Unicul Cititor. O singură dată, mi s-a părut că a avut impulsul să mă întrebe ceva, poate ca pe Einstein la Berna, cât e ceasul sau de ce-i atât de neînduplecat de verde cristalina apă a Aarului, dar a renunțat parcă somnambulic, ceea ce se explică doar prin fenomenul că succesul comercial îți dă prosopagnozie pe măsură ce te înalți perpendicular pe nivelul tău, şi oricum interes pentru bipezi nu poți prezenta când n-ai nevoie de ei. Dealtfel, la rândul meu, m-aş fi ferit să deschid gura şi să vorbesc, glasul meu fiind deja ca de ventriloc Ştiutor, care scoate sunete asemănătoare cu ale hârtiei de ziar galben academic, boțită sau tăiată cu un prespapier din obsidian.

Astăzi însă, ca Unic Cititor, eu regret amarnic că n-am putut să închei nici un dialog, fie şi din goana alergării eterne, deoarece dac-ar fi venit la Cabinetul meu Biblioterapeutic, eu i-aş fi dezvăluit lui Mircişor tot ce ŞTIAM că trebuie să mai citească, nu mai mult de 15 cărți, dar în care ar fi găsit dezlegare la destul de multe dintre întrebările cărora nu le-a putut dobândi răspuns dăruindu-ne TO, inclusiv lucrările Cronicarilor Bănățeni despre măreția Revoluției de la Timişoara.

* Tocmai îl văzusem pe kafkianul portar, inconfundabil, în dreptul uşii prin care voisem să trec spre... Spre ceva care ducea pe nişte trepte ca de inox orbitor în sus, tot mai sus, un fel de scară de avion.

Sta nemişcat în prag şi îmi zâmbea politicos, dar ferm, şi eu n-am îndrăznit să-l rog să se dea la o parte cu gândire cu tot, ca să-mi văd de urcuş, consolând prin succesul meu exemplar pe toți frustrații, toți nepublicații, necitiții şi neiubiții!

Avea dreptate Coca Dospinoiu, când îşi anunţa colegele la consfătuiri că a apărut o carte, *Boierii Minţii*, unde scrie că nişte grupuri de mafioţi au pus mâna pe putere, pe piaţă, şi promovează nonvalori?

Nu. Avea dreptate Paşadia! De ce să te zbaţi, când o carte, fie ea şi proiectul meu central european pe şapte ani, **Trilogia Obligatorie** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu* de Camelian Propinaţiu, mazilul recent sihăstrit în inima Codrilor, închinându-se când la Căpriana, când la Hâncu, circa 1500 de pagini de re-scriere, scris este să nu poată influenţa nici 0,01% din electorat?

De ce să n-o scrii doar pentru propria ta plăcere, pentru blog? Cel mult să scoţi 75-100 exemplare printate pentru fixarea legală a textului, suportul electronic fiind realtiv nesigur, plus că-ţi vine să te re-exprimi *mereu!*

De ce să nu te laşi chiar de orice fel de difuzare? Mai ales acum, când e atâta cafea, atâta şuncă presată, pă peste tot, încât trebuie să explici detaliat Generaţiei Pupici simbolurile metafizice ale nechezolului de ambe speţe.

Normal într-o lume normală e să nu mai scrii nimic.

* *Tribunul care nu se temea de tribunale*. Căci sângerosul conflict iugoslav din anii '90 a deschis piaţa euroatlantică pentru sensibilitate la subiectele antinaţionaliste, s-a pus atunci problema urgenţei reeducării *triburilor din Răsărit* şi primul care a simţit că e rost de ceva lauri pe la Cannes a fost eminentul disident Lucian Pintilie, care s-a cuplat cu Petru Dumitriu încă din 1994, fericindu-ne cu devastatoarea salată *Un été inoubliable*, rezultând că drumul doctrinar pe care apucă rinocereşte Autoelita este că nu numai armata ceauşistă a masacrat, ci şi cea Regală, incultă şi nesimţită-n fireturile ofiţerilor ei, nefiind important că a elogiat cineva Romlagul scriind *Drum fără pulbere* sau *La vânătoare de lupi* (de-ai Rezistenţei!), dacă e cât de cât mai cult ca poporul, de unde şi configurarea treptată a convieţuirii paşnice cu cleptocraţia nomenclaturii pe două idei călăuzitoare, prima că, spre deosebire de etern imbecila noastră armată, securitatea fu *tot o elită*, a şefilor de promoţie; a doua, că Ceauşescu n-a greşit c-a fost marxist, având în vedere că şi alţi Intelectuali s-au ţepuit, ci c-a fost *naţionalist*, prin urmare facem o pauză în lupta ideologică, pace cu pupincuriştii recenţi şi cu cincizecismul, concentrându-ne pe antebelici, de o mie de ori mai grav fiind în postmodernismul pulberii balcanice a fi fost naţionalist decât a fi fost bolşevic.

Cu rezultatul uimitor al orientării poporului neajutorat spre tribunul care nu se temea de tribunale, fiindcă acolo la el pe partid scria *România Mare*, ţara nostalgiei în care câte vreo romancieră declara totuşi că ea n-ar fi vrut să trăiască, evident deoarece la acel înalt nivel Regal al vieţii Intelectuale ea ar fi răzbit să scrie cel mult pe la *Porunca Vremii* fără să se mai remarce cât sub Iliescu, evident biruitorul din 2000, dar numai după ce Autoelita l-a sprijinit să câştige finala.

* Acelaşi an 1994, al devastatoarei salate *Un été inoubliable*, ce multora ne-a stat în gât, a fost important nu numai prin prăbuşirea jocului piramidal Caritas, care a adus în acea vară pentru mulţi români, cam 350 000 din 400 000 de participanţi se spune, infinita, bogata scârbă ca tocmai municipiul Cluj, al Diktatului de la Viena, să fie asociat cu vopsea tricoloră şi cu mari pierderi financiare, slăbindu-se unitatea naţională, apărând în suflete nişte stăruitoare clivaje, favorizându-se cotitura din 2 iunie 1997, ca şi convieţuirea paşnică dintre cleptocraţie şi Autoelită.

Toamna, la 30 octombrie 1994, într-un periodic obscur al GDS, *Studii internaţionale*, trei eminenţi Intelectuali, care au confirmat şi ulterior excelenţa lor prin cariere strălucite politic, civic sau laptop-televizionar, publicaseră un material ce

biciuia *nechezolul de speța I*, adică Intelectualul neaoş format cu anemice resurse româneşti, la a se confrunta, ca materia cu antimateria, cu *nechezolul de speța II* adăpat la Infrastructura Intelectuală occidentală, supremă, dar maşteră față de rănile şi copilăriile sufletului Românesc, în principal prin tratarea cominternistă a moldoveanului ca neromân.

Respectivul istoric studiu, rămas inițial fără ecou, *Relația României cu Republica Moldova*, republicat orbitor la 25 ianuarie 1995 în suplimentul **22 plus** de Renate Weber, Valentin Stan şi Gabriel Andreescu, a indus patrioților Români efectul de fiori reci abia iarna.

În plin desfrâu al baronilor roşii de după 13-15 iunie 1990, nouă, tinerilor idealişti, ni se recomanda să recunoaştem siderați etnia *moldovească* şi să nu ne mai interesăm ca stat decât de puținii cetățeni declarați *Români* peste Prut sub teroarea Căgăbăului.

Să ne punem căluş şi să nu mai facem nici o referire, nici cât congresmanul Ceauşescu, la Tratatul Ribbentrop-Molotov. Să acceptăm resemnați federalizarea Republicii Moldova sau ce-o vrea ea să facă, inclusiv să dea Transnistria Dumei de la Moscova, inclusiv să se autoofere toată CSI, fiindcă e pasămite suverană şi ce dacă nu românul e Cel ce deține peste Prut puterea economică şi mediatică, deci politică!

Mai ales marele patriot Ion Iliescu, şi nu vreun megaintelectual cu piele de iepure în spinare, este aspru criticat în teribilul document pentru că a jignit Kremlinul şi Kişinevul la o conferință de presă, interpretând că RSS Moldovenească şi-a cucerit independența doar față de URSS, nu şi față de România! (Cum a şi fost!) La fel, aspru probozită e şi Camera Deputaților, numai pentru vina că şi-a exprimat speranța că Basarabia se va întoarce la Patria-Mamă, concept care este pus imediat şi, desigur cu ochii spre Occident, dacă e atent, cu conceptul nazist de *Mutterland*!!! (*This is how the formula invoked by Hitler was reached: "The Reich as a state (namely mother country-a.n.) must include all Germans". And there he had in view, in the first place, the German minority groups spread in different countries of Europe. Obviously, this was "dynamite" for European security during the interwar period.*)

Pe scurt, să admitem lucid că nu putem recupera Basarabia din motive Intelectuale, economice, rusofone şi datorită prezenței trupelor sovietice, aşa că să ne vedem de drumul european.

Iar cine e de altă părere se aseamănă unui nazist!

De-aia megaintelectualii au şi ocolit nu numai termenul *Verlorene Heimat*, ca să nu fie marcați în computerele Akasiei la fişierul *Revanchismus*, s-au ferit de orice referință consistentă la patria pierdută, la Chişinău, Cernăuți, Vâlcov sau Balcic.

* *Şi nu ne vom mai ține de neamuri!* Totul pare just, pragmatic, realist. La prima lectură. Deranjează însă, precum crivățul de Vorkuta, asocierea brutală a unionismului cu nazismul (e un ton nou aici, extraterestru, care îți face pentru prima oară părul măciucă), neevocarea intervenției Armatei XIV de partea secesioniştilor transnistreni în războiul din 1992, cu complicitatea Occidentului, şi mai ales *neasumarea de către megaintelectuali a angajamentului ferm de a menține, peste granițele artificiale*, oricât va mai dura provizoratul dezbinării, *Unitatea Culturală a Românilor în Era mediatică Gates*.

Dimpotrivă, amintita critică de pe ridicole – dar **autopublicitare –** poziții antinaziste, a consacratei istoric expresii *întoarcerea la patria-mamă* este rea prevestire că o cortină de fier se va aşterne Intelectualiceşte curând, de nu va trece nici fluturele chici postmodernist peste Podul de Flori de la Prut, şi nu ne vom mai ține de neamuri.

* *Paradoxul românului secătură.* Să se studieze, într-o monografie ca de doctorat sau vizând Premiul Academiei, cam cum este reflectată chestiunea Recuperării Basarabiei – şi în genere Idealul reînnodării Istoriei Neamului Românesc de unde i s-a tăiat firul de către bolşevicii aliaţi cu naziştii la 26 iunie 1940 – , în periodicele *22*, *România literară*, *Dilema* şi *Observatorul Cultural*, *Sfera Politicii*, plus *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul*. Să se investigheze nu numai evaluările privind „cât ne-ar costa Unirea“, ci şi politicile culturale ale megaediturilor: ce, când şi cât au reeditat din marea trudă istorică depusă în România Regală (de nu s-au putut corect documenta pentru bestsellerurile lor nici măcar Mircea sau Horia-Roman), şi ce lucrări au comandat ele tineretului idealist să scrie despre Basarabia, dacă au existat astfel de cazuri.

Cât priveşte interesul tembeliziunilor pentru conţinutul produsului cu eticheta ŞTIRI, să se demonstreze, prin comparaţie cu unica noastră sursă demnă, care a fost cotidianul *Ziua*, paradoxul românului secătură că Mekongul e mai aproape de Dâmboviţa decât Bâcul.

În fine, să se verifice de către experţii BOR dacă nu cumva dezinteresul Autoelitei şi clarviziunea fizicianului Gabriel Andreescu pentru Basarabia au favorizat, şi cât, rebolşevizarea, depopularea şi rerusificarea ei, adică un alt destin decât al Republicilor Baltice, evaluându-se importanţa acestui capitol de negociere în acordarea sau nu către Intelectualii bucureşteni a raţiilor de Mântuire când va apărea cu adevărat la Casa Poporului ozeneul proorocit de Mircea Cărtărescu în inspirata-i apocalipsă din O3, re-scriind de fapt sloganul *Eminescu să ne judece!*

* Şi cât iubesc Rusia! *Spiritualitate*, tinere domn, este ce simte de Înviere bătrânica rusoaică a marelui roman rus în Rusia ţaristă, înainte de interzicerea icoanelor în şcolile ciolovecilor, sau ce simte Catrina lui Moromete întorcându-se cu viziuni de după predică de la sfânta biserică ortodoxă.

Şi mai există surâsul celor care au suferit mult, peste Prut ca poetul Grigore Vieru gândind la „cele trei supreme valori ale neamului – Biserica, Limba Română şi Istoria Naţională“ , sau dincoace, ca poetul Corneliu Coposu.

Corneliu Coposu!

Întinerind cât Esenin, cum ne arată *Memorialul Durerii* la readucerea în Parcul Carol a osemintelor Eroului Necunoscut.

Acest surâs străpunge sfera de diamant a Shahasrarei, este insuportabil.

Insuportabil.

Insuportabil pentru preafericita Autoelită expirată, care se bazează pe energizante şi pe simbolistică să se integreze în absolut!

Şi cum nu poţi trage cu cornul de capră kalaşnikovnic al băşcăliei postmoderniste într-un neajutorat cu statuie lângă Librăria Kretzulescu, atunci inventezi o autopsie şi atribui preşedintelui Iliescu demonstraţia că noi Românii suntem singurul popor din Europa care avem un Erou Necunoscut căcăcios, care pute aşa de urât încât nici fluturele cap-de-mort ce străjuieşte Acheronul nu şi-ar uni excrementele cu ale lui.

* Psihanalizând visul chimeric cărtărescian despre coşmarul Revoluţiei Futute, ca un kolokol de aramă te asurzeşte rolul conducător atribuit lui Vladimir Ilici Lenin în manevrarea statuilor bucureştene, din vasta cărui operă cartonată albastru nici măcar Intelectualii de contra-informaţii n-au prea citit, deşi eu l-am parcurs integral în Biblioteca Facultăţii de Fizică de la Măgurele, odată cu acromaticii cenuşii Marx şi

Engels, pe o bază hegeliană în româneşte preexistentă din liceu, între două cursuri sau două laboratoare, alte cărți „la sală“ pentru a-ți odihni mintea de-atât abstract pe atunci neexistând.

E ca o compensație literară orgoliului acestei gigante statui, unde lucra tăticul Costel Goangă, gazetar agricol, din schema dulce a copilăriei hartă Capitalei, pentru care megaintelectualii nu s-au putut organiza operativ în 5 martie 1990 s-o salveze, cum au reuşit perfect a conserva la 21 martie 2004 Mausoleul Bolşevicilor din Parcul Carol ca monument istoric şi de arhitectură, Mircea Cărtărescu semnând lângă Gabriel Andreescu, Smaranda Enache, Dinu C. Giurescu, Stere Gulea, Emil Hurezeanu, Florin Iaru, Ion Bogdan Lefter, Dan C. Mihăilescu, Emil Moise, Andrei Oişteanu, Horia-Roman Patapievici, Dan Petrescu, Cristi Puiu, Stelian Tănase, William Totok şi Daniel Vighi în contra înălțării cu un ceas mai devreme a Catedralei Mântuirii Neamului, libertatea de conştiință agitând că arcele din granit roşu de Trinidad nu sunt inspirate de cele ruseşti sovietice staliniste, ci de turlele Sfintei Mănăstiri Golia, singura continuare logică, dacă tot am salvat acest viol arhitectonic, stilistic de inspirație stalinistă, ar fi să se privatizeze-n el **Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR)**, unde fiecare creator, membru sau nu al Partidului Amărâților din România sau al Partidului Cadrelor Didactice, nechezol de speța I sau de spața II sau de ambe spețe, să aibă a doua şansă ca să depună la loc sigur, care este Memorialul Refuzaților, un exemplar din ceea ce nu a putut publica deocamdată sub formă de carte nicăieri din motive pecuniare, urmând ca aceste proceduri să ne asigure nouă în istorie maximizarea facilităților de a utiliza în întregime potențialul creator *gratuit exprimat* al Neamului Românesc, în scopul suprem al Împlinirii Misiei lui Culturale, mai mult reconstitutive, de ratrapagiu, mai rar de Sincronizare Dacă-ai-la-ce.

* *Cele patru strategii poietice*. Literatura Română fiind nefuncțională în Epoca Mooye, din motive de Infrastructură Intelectuală, de Emanciparea Cadrelor Didactice şi de dezinteres public şi politic, ce strategii putea avea atunci în RO sau în MD scriitorul cu S mare ca al lui Soljenițîn, scriitorul adevărat, cel născut să observe, să creeze, să publice, să advertizeze şi să vândă?

O strategie de <u>nechezol de spața I, semi-occidental</u>, adică de semi-Intelectual format în Țară din cărți de pe la activişti şi securişti, cum citea Labiş ce nu citea braconierul Maurer, sau din ce-a înțeles de pe la radio-oficinele imperialismului, sau mai ales ghicind printre rânduri la ARLUS, era *să scrie pe gustul a cât mai multe segmente de public* şi să fie foarte bine vândut cu o marfă care nu deranjează pe nimeni dintre baroni, într-o literatură inexistentă, adică într-o industrie a cărții în care promoterul a înlocuit exegetul.

O altă strategie, de <u>nechezol de spața II, semi-român</u>, adică instruit chiar în Occident, pe cărți autentice, valoroase dar creând complexe de inferioritate identitară, era să atace cu ferocitate miturile naționale şi, drept răsplată pentru acest fals europenism, să fie numit – de ai noştri şi de ai lor – în cele mai râvnite de cadrişti funcții publice de interes civic sau cultural sau de proprie imagine, aici şi acolo la ei.

O a treia strategie şi cea mai păguboasă pentru familia lui, dar singura care te fereşte pe tine scriitor Român de la a fi un nechezol de joasă speță şi te configurează ca Intelectual al Poporului, era să facă mai mult *observație romanescă*, să colecționeze mărturii, *să-şi scrie opera doar pentru propria plăcere*, să o depună la **Memorialul Refuzaților**, adică în Parcul Carol la Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR), şi să o deschidă prin dispoziții testamentare abia peste un veac, în Epoca Wash, când Neamul Românesc nu va mai

fi, odată spălat cu furtunul de pe planetă precum sângele Revoluției de la Baricadă, decât o pioasă amintire în memoria universală a etniilor, precum Zimbrul, Boustrophedonul sau Bourul, dar când compensatoriu literatura din regiunea carpato-pontic-danubiană va redeveni funcțională, exprimată probabil în *limba UE*, anume *English (USA)*, cărțile trufanda fiind expuse în vitrine mai întâi de toate librăriile conurbației Giurgiu-Russe, poate şi de cele ale conurbațiilor Turtucaia-Oltenița şi Tiraspol-Tighina.

În fine, un fel de a patra strategie şi cea mai păguboasă pentru familia lui, dar singura onestă care te fereşte ca scriitor de la a fi un nechezol cea mai de joasă şi impardonabilă speță era ca vremelnic să nu mai scrie nimic la adevărata lui valoare şi, multă vreme, practicând Ersatzdienst-ul, să nu se preocupe decât de Luminarea Poporului, exploatând ca „apostol“, deci membru al Partidului Cadrelor Didactice, mormanul de literatură acumulat deja în scopul educării estetice şi istorice a Gloatei, până scriitorul va redobândi încrederea că ne putem îndeplini Misia Culturală şi că Reîntregirea Regală a Neamului a avut sens.

* Numai invidioşii, perdanții, veleitarii şi ratații nu pot aprecia îndestul *kitschul* ştiințific de bună calitate din *Orbitor* şi încă şi mai puțin *Kitschul* New Age postbiblic cu chakre şi fără de Sfânta Cruce, când mor toate cele două milioane de bucureşteni sub ozeneu, care în RO este de o noutate absolută, din cauza înapoierii că încă mai sunt tolerate icoane ortodoxe în şcoli şi se vrea Catedrala Mântuirii Neamului cu locație la Bucureşti, în loc de în conurbația Giurgiu-Russe, unde ar fi mai mult loc şi pentru Biblioteca Națională pentru TOȚI, a cărei gaură neagră din Infrastructura Intelectuală nu i-a deranjat nici pe cârnații de Pleşcoi, nici pe nechezolii de speța I semi-occidentali şi nici pe nechezolii de speța a II-a semi-români.

Numai nostalgicii național-comunismului ceauşist cu studii avansate, între semnificațiile metafizice ale simbolului crucii şi clitoris, au văzut în realismul magic din O1 şi O2 doar o epopee bulgară prilejuind reliefarea mizeriilor Româneşti ca ținând de precaritatea rasei, nu de bolşevizare, şi numai încremeniții în proiect regretă schimbarea paradigmei despre *writer*, ratatului muritor de foame Eminescu preferându-i-se scriitorul de succes, profesionist, care are nu ceva *de spus*, nici ceva *de scris*, ci *un text de vândut*, proiectat să satisfacă toate categoriile de public vulnerabile la discursul, televizat sau nu, al promoterilor avizați.

* *Fatalitatea colaborării plăcute şi inocente*. Şi tot aşa, din respect şi compasiune pentru cine din publicul cultivat a suferit personal opresiune sau a deținut rude chinuite de Partid şi de Securitate, inclusiv pe bază de plan de aducere la dependență de organe, urmată de recrutare ca informator pe o anumită problemă, atât în Romlag cât şi mai ales după, prin convocarea perpetuu reiterată în casele conspirative dacă cunoaşte pe vreun adept al lui Paul Goma sau al Doinei Cornea, dacă scriitorului tânăr şi obsedat cu a debuta, aievea i s-a jucat în anul transcendental 1981 de către Ursită farsa farselor ionesciene de a fi fost să fie făcut bărbat masculin de o securistă mirosind a tocană, anume de către irezistibila Irina (era să scriu Lavastina!), posibilă agentă prepeliță potârniche pitulată de Direcția a VII-a Literatură în preajma larvei *tânjinde-după* ca un ciucurel a Fluturelui postmodernismului Românesc, dacă nu chiar vreun maior şef de promoție travestit Lulu sau chiar transsexualizat ad-hoc din iubire, de Țară, precum ca şi suspectul cel mai suspect bine legendat teolog parazit Herman – din bloc dinamovist, ei bine, acest eveniment dezonorant dar semnificativ trebuia cenzurat de Humanitas şi oricum cu desăvârşire ascuns în biografie până la decernarea Nobelului, urmându-se strategia de imagine

Günter Grass, a dezvăluirii târzii şi doar întru mântuirea sufletului, care e scopul vieții şi al bisericii. Căci retorica implicită a acestei întâmplări este nu o meditație baudelairiană *despre ghinion* **ci pledoaria că o colaborare plăcută era pentru toți irezistibilă şi inevitabilă**, deci teoria dlui Nicolae Manolescu despre Imposibila Lustrație se confirmă, însă nu toți Românii e proşti, deoarece sunt şi unii zinovieni care fac diferență între a regula securiste şi a fi regulat de securişti pe piscurili râioase, cu explicații deloc măgulitoare pentru tirajul păunescian pentru *Why We Love Women*, că s-a umflat atunci tot cu voie de la poliție, aducându-se brusc un tsunami de public fesenist şi manelar, după cum este limpede că Diaspora cu epoleți nu s-a opus carierei internaționale a lui Mircea Cărtărescu, ca unui Vintilă Horia sau unui Paul Goma.

* *Medicii români ai imposibilului*. Am auzit un tânăr scriitor cam taliban la minima morală care declara la un păhăruț de absint că decât să fi fost dezvirginat de o securistă sau de vreun travestit ca maior colonelul Ion Stănilă, mai bine îşi ducea penisul la chirurgul spintecător despre al cărui caz încă n-am luat ca artă contemporană a Epocii Mooye premiul cinematografic de sute de mii de euro firesc după ce am creat un public extern cu orizont roşu de aşteptare medicii români ai imposibilului.

* Faptul că nu Autorul, pe când era nechezol de speța I nu el asculta Europa Liberă, ci mămică-sa ficțională, coroborat cu ce găseşti în Colecția **22**, că nici prietena sa literară Gabriela Adameşteanu n-a ascultat nici formativ nici catalitic la timp această oficină a imperialismului, te îndeamnă să re-scrii parodic o *Laudă țăranului Român*, cel cu urechea pe radio, îngrijorat că va fi sistematizat şi cocoțat în nechezolice blocuri fără canalizare, pe subsoluri de kkt funcționale şi în ziua *uie* de azi.

* Miracolul cu acest Popor Român este orbitor: el şi-a păstrat luciditatea şi latinitatea, printr-un eroism pe care nechezolii de ambe spețe nu sunt în stare să-l practice, deoarece ei nici îl poate concepe, deşi au în ajutor laptopul televizionar. Iar ce urmează, nimic mai simplu! De la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney, în condițiile de grijă globală şi corectă politic, de ocrotire a identității prin ratrapaj, o să se facă în RO şi-n DRO în WO recuperarea arieratelor a ceea ce n-a fost să fie, alocându-se de la buget uimitor mai mult decât fac celelalte popoare pe cale de dispariție, intensificându-se efortul pentru exprimarea totodată în universal.

* *Al patrulea eşalon*. Mai presus de ceauşism, avem abia acum după O3 revelația că n-a existat după elicopterizare decât *eşalonul 2 iliescian* şi *eşalonul 3 cărtărescian* sau cum i-o spune Istoria. Un al patrulea eşalon, al urmaşilor elitelor României Regale sau măcar al celor fără de partid nu a existat decât neglijabil în ce priveşte accesul la Putere sau i s-a permis să se exprime **vizibil** doar strict canalizat de şefii de promoție, altminteri capabili de mari generozități în caz de supunere.

Totalitarismul marxist ne-a adus, aşadar, aproape de extincția Neamului Românesc.

Nici în deceniile ce vin acest al patrulea eşalon, despre care silueta țintă a lui Corneliu Coposu ne-a amăgit cu impresia că există operativ şi nu ca Ersatzheer, nu va fi lăsat să-şi vadă de treabă în RO şi foarte probabil îşi va pune, emigrând, inteligența şi geniul în serviciul altora.

Iată de ce conceptul de Neam Românesc de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney are un mare viitor, ceea ce nu exclude totuşi apariția din

nimic, generație spontanee Labiş, a unui nou tineret idealist, care să ne salveze ca la Revoluția Fututā, dar nu înfundându-se în surâsul vertical la dânsa-ntr-însa, ci adresându-le nechezolilor de ambe spețe hohotul de râs moromețian al adevăratei Gioconde de pe Coasta Boacii.

* Ceva îi uneşte pe nechezolii de ambe spețe: comicul de situație că după Revoluția Futată Intelectualii au reuşit performanța de a sluji în libertate *acelaşi* Stăpân.

* *Degetul îngerului*. A fi **ales**, fie şi de un scamator în circul existențial, înseamnă a fi Român şi a te apuca de sarcini copleşitoare, de a reconstitui, a recupera şi a răzbi, cum Eminescu a dat poporului o strategie: <u>mai întâi</u> Unirea culturală, <u>apoi</u> cea politică, argumentând prin geniu natural un sens de a răzbi şi a vorbi în universal Româneşte: după capodoperele din 1883, da, poate fi exaltată Misia Culturală!

E ceea ce n-au vrut să înțeleagă doctrinarii Autoelitei în ce priveşte *Relația României cu Republica Moldova*, articolul republicat orbitor la 25 ianuarie 1995 în suplimentul **22 plus** de troica Renate Weber, Valentin Stan şi Gabriel Andreescu, compusă din experți mai mult europeni decât Români, care vor intra în istoria Basarabiei, uluindu-te tocmai prin abaterea de la magistrala indicație a lui Eminescu privind ierarhia priorităților.

Nu rezultă însă din TO şi nici din jurnale (care superstiția cere a nu se citi nici cita celui încă în viață, fiindcă ar fi un pact cu indiscreția securistă) apucături de **geniu obligat**, angajamente în contra posibilului grănicerit realist, preocupări disperate privind reînnodarea firului istoriei naționale de unde a fost întrerupt de fiara bolşevică, aliată la 26 iunie 1940 cu cea nazistă: ceea ce ar fi însemnat a milita pentru recuperarea Basarabiei, monarhie, <u>procesul şi REPRIMAREA</u>, nu numai condamnarea de la microfon a marxismului, sistem bipartid țărănisto-liberal megaintelectual, Luminarea Poporului prin Bibliotecă Națională, deschiderea Partidului Cadrelor Didactice spre universitari şi spre comunitate.

. Aşa că să nu ne iluzionăm cu simbolurile metafizice ale *degetului* îngerului, să nu suprainterpretăm, este vorba doar de a fi selectat printre scriitorii promovați de Humanitas, în acest pasaj glosând pe *Despre îngeri*: „este înfricoşător să fii ales, să simți degetul îngerului îndreptat ca un pumnal către tine. Să simți că ai părăsit obscuritatea libertății tale, că eşti în lumină, că eşti privit în fiecare clipă a vieții tale şi că nimic nu-ți mai aparține, nici propriul tău suflet“(O3, 205).

* O hibă neplăcută a Angajării Autoelitei postnicasiene în demitizarea istoriei şi în trimiterea Neamului Românesc ca pe un obiect de ruşine în debaraua globalizării, este că *excesul de ipoteze cumane ofensatoare poate genera, la un anumit nivel de instruire, mult mai mulți Români decât dezromânizează.*

Chiar inspectoarea de română Coca Dospinoiu l-a iubit pe Mircea <u>doar până când</u> Revoluția Română, ca girafă, la p. 225 din O3, înainte de a fi capră dată la futut Stăpânului celui Nou în CC lui Iliescu, ca pe o vrăjeală magică să iasă bine această carte ilizibilă şi fesenistă, este percepută de bucureştenii din balcoane zvonistic că „avea să fie plasată chiar deasupra Casei Poporului, ca o întruchipare alegorică a etnogenezei daco-romane“, autorul implicat în propaganda maghiară extremistă, cum cu scandal autonomist şi instituția dlui Patapievici, despărțindu-se astfel ostentativ de ginta latină, după cum Autoelita, folosind ideea monarhică doar în scop autopublicitar, ne-a accentuat şi ea însingurarea pe încă o sută de ani.

Să nu ne mirăm dacă atâta inconştienţă, la o Autoelită care a ratat datorită nechezolilor şi Intelectualităţii postceauşiste incompetente Unirea cu Basarabia, totodată revenirea la monarhie şi la democraţia funcţională interbelică, precum şi reprimarea comunismului, dar cel mai *şi* Luminarea Poporului, va umfla artificial rândurile unui extremism CULT şi tăios, care nu va mai putea fi luat în derâdere fără bătaie de cap, cum a fost cu adversari atât de comozi precât megacreştinul Vadim sau aerianul prin verticalizarea jocului cu mingea istoriei, Gigi Becali.

* *Să ne rugăm, aşadar!* Ca nechezol de ambele speţe, are Mircea derapaje? Categoric, da! Un *derapaj* este extinderea publicului Humanitas de la amărâţii urmaşi ai deţinuţilor politici la bogatul segment de piaţă de origine securistă, prin unirea ritualică a megaintelectualului cu agenta de succes Irina.

Derapaj mi se pare şi faptul că deşi excesul angelic de metaforă biologică trimite prin Darwin, Engels, Schopenhauer, Nietzsche, spre demonii sanguinaro-teozofi Heydrich şi Himmler, de la catargele de unde spionează Bucureştiul, atotştiutorul Mircişor n-a văzut chiar deloc, sub ozeneul Apocalipsei de circ, Crematoriul din Tineretului, de lângă Polivalenta Nadiei, unde Partidul Comunist Român a incinerat cu o nazistă seninătate a banalităţii, la Revoluţie, cadavrele timişorenilor, fără a avea în spate măcar vreun efort doctrinar şi de exerciţiu ritualic, cum a fost în Reich *obişnuirea cu gândul*!

Sau poate că l-a văzut, dar a sublinia prea multe asemănări între bolşevism şi nazism, hm! nu cadra cu adevăratul său public ţintă, acela al pieţii literare occidentale, ceea ce ne obligă la a ne ruga pentru sufletul lui, deşi poate că mai există o strategie de atac a suspiciunii, anume orbirea, confuzia tipică revoluţiilor, confundarea fumului de crematoriu uman cu fumurile de aragaz şi hârtie de la când *comuniştii cinstiţi de omenie*, ca *Vater des Ich-Erzählers*, vizionând pe Mircea Dinescu de la Jdanov Gheorghiu gesticulând grăitor, şi-au dat foc la carnetele de partid, dar nu şi la valizele cu capital.

* *Privatizarea ca individualizare*. La umbra inflorescenţei neuro-anatomice a discursului istoric al realităţii brutale, fenomenul Fisiunii Monopolului Ideologic al Autoelitei se poate produce, evident, de la sine, deoarece oricât le-ai da în cap la noile valori, pe care Neamul Românesc le generează spontan cu nemiluita, concurenţa la coturile bune, unde sugi pibul poporului, nu se poate la un moment dat ca să nu conducă, prin acumulări cantitative supraintegrate, la o nouă, explozivă calitate structurală, anume la *pluralism*, în accepţia lui de spargerea haitei, şi la apeluri reciproc insultătoare prin care să se enunţe către lichele clasica declaraţie de teritorialitate, viziunea şi misiunea, în jurul Intelectualului dominant al fiecărei grupări ideologice nou apărute.

Şansa însă ca, să zicem, să se certe la cuţite ăi să se încaiere cu săbii ninja Pleşu cu Liiceanu şi, prin absurd, Humanitasul să se hotărască din senin să plece din decorul stalinist de la Casa Scânteii, pentru a se stabili după o reflecţie emoţională pe malul Dunării, în conurbaţia Giugiu-Russe, cu toate cadrele, este totuşi doar o potenţialitate a virtualităţii care poate sau nu poate să devină imediat şi irevocabil efectivă, cum şi mai mică este, la limita asimptotică a inexorabilului proces de erodare entropică şi de fisiune ideologică, probabilitatea prognozată a unei fuziuni cu vreo tânără editură bulgară de pe ţărmul dimpotrivă, ca un altoi bătrân pe un portaltoi tânăr şi viguros.

Şi tocmai această incertitudine privind viitorul, derivată de la termenul că Autoelita a expirat, dar din cauza sintagmei comerciale consumeriste „de preferinţă

înainte de“ ea poate s-o târâie aşa indefinit, cum Herman cablurile de la Fundeni pe drumul Apoca-*lipsei de seriozitate românească*, fiind ingurgitată de popor ca surogat de ceva îngeresc mai bun, – ne constrânge la a nu încremeni în proiect, evaluând în procedură de urgență şi alte surse de pluralism, chiar neconvenționale, maximul acestora neputând fi derulat în teritoriu decât pe calea adevăratului liberalism, adică prin Privatizarea Îndeplinirii Misiei Culturale a Neamului Românesc, care nu poate măcina când i-ar veni Dâmbovița la moară, aşadar, ca mirobolant discurs tehnologic, livresc şi mistico-religios, decât un fel de mălai auriu divin simbolic, ce nu va mai exploda niciodată, din recunoştință eternă pentru **individualizarea pedepsei**, primite pentru privilegiul de a te fi născut Român *pe un meleag unde absurdul nu există*, deoarece Totul abia trebuie făcut sau e de îndreptat, adesea de rezidit din temelii, perpendicular pe acest univers tocmai acum inflaționar.

* *Despre valorificarea infrastructurii intelectuale private*. Tocmai fiindcă e la noi atâta de reconstituit sau de exprimat, se poate trece deja la împlinirea Misiei Culturale, nu ne mai putem permite nici o clipă de irosit.

Pentru că, slobozindu-se forțele pieții, noi dispunem de infrastructura intelectuală privată preliminară şi nu o prea folosim: țara s-a umplut de vile, de pagode şi conace boiereşti, unde se pot scrie pasteluri, epistole, eseuri, memorialistică, istorii şi romane remarcabile, se pot giuca chiar piese de teatru ca la Weimar. Se etalează cu mândrie salonul grandios hollywoodian, unde s-ar putea face muzică de cameră în stil mare şi s-ar putea organiza expoziții de colecții de artă sau conferințe cu internet.

Toate aceste imobile, de regulă galbene cu țiglă roşie şi fără un pom în curte, înălțate în pripă de subingineri constructori după planul adesea fantezist imitând ceva al proprietarului, mai niciodată de arhitecți profesionişti, trebuie acum salvate de alți profesionişti, de autentici artişti plastici, pictori şi sculptori, care să le corecteze aducând un stil nou ce cu timpul va deveni definitoriu pentru Epoca Mooye – cum merg trendurile, cel mai probabil *stilul postromânist* al neliniştilor miştocare ce te cuprind când aştepți ambulanța sau vidanja globalizării.

* Producă-se au ba Clivajele şi Fisiunea Monopolului Ideologic al Autoelitei, fieştecare cetățean care vrea să contribuie individual la Privatizarea Îndeplinirii Misiei Culturale, scoțând-o de sub monopolul grupului de prestigiu unic, astăzi, în Galiția Mare, când misia noastră civilizatorie este realizată pe piscurile prosperității în case galbene cu țigle roşii, garaj, termopan şi gresie, dar făr-un pomuleț pentru pitbullul Zdreanță.

După muncă, singur sau în sânul familiei, oricare Intelectual sau altă persoană asimilată acestei categorii socio-profesionale, poate citi zilnic cărți, ziare sau pagini web, integral sau pe ghicite randomizat, comentându-le pe blogul lui, în scopul ierarhizării valorilor în societatea noastră. Tot acolo el îşi poate expune oprobiului public sau aprecierii care este opinia lui şi ce cărți noi a mai scris, indiferent de branşa teoretică sau practică în care îşi desfăşoară activitatea.

Dacă e muzician, el e liber a-şi introduce în primă audiție compozițiile, oricât de experimentaliste sau minimaliste ar fi, nederanjând pe nimeni. Dacă e deocamdată coregraf, aşa cum unii critici sau filozofi păreau inițial actori, hidrotehnicieni, metalurgişti sau constructori, el ne poate delecta cu apoteoza dansului la care se pricepe cel mai bine, cu bustul gol să i se vadă țâțele erecte sau cu sutien formal. Dacă e artist vizual, nu se va aține a nu posta poze şi clipuri care, punându-ne imaginația la

contribuție, vor convinge pe Filantropul Mizericordios, Profesorul Ştiecarte şi chiar Liceanul Neascultător că avem de a face cu un talent dublat de un om serios, i proci.

Şi astfel Individualizarea Îndeplinirii Misiei Culturale a Neamului Românesc în spațiul danubiano-carpato-pontic mai degrabă galițian decât levantin va fi cheia de boltă a sfârşitului Tranziției bazate pe nechezoli de ambe spețe, creându-se premisele economice şi antropologice reapariției în viața noastră publică şi politică a Intelectualului veritabil.

19. Ceauşism după ceauşism

* *Superbogatul prosopagnozic şi pulimea*. Pe lângă deosebita sensibilitate la linguşiri şi plăcerea demolărilor, ceea ce uluieşte la *un editorialist cu pixeli de pretenţii liberale* ca Alergătorul de cursă lungă, este absenţa, poate ereditară de la originea mic nomenclaturistă, a bunului simţ elementar al proprietăţii, în condiţiile în care **trendurile spre faraonizare** sunt invariante de 7000 de ani la homosap. Beneficiind de Revoluţia Futută prin interminabile burse, invitaţii şi sponsorizări în străinătate, unde s-a simţit bine, dl Mircea Cărtărescu se întoarce în megalo-satul Bucureşti cu *o mentalitate de căpşunar iberizat*, care te salută pe mobil cu *¡Buenos dias, chicas!* comportându-se ca şi cum Prado, Museo Thyssen Bornemisza, Valencia, Viena şi Amsterdamul ar fi crescut din contribuţii personale, ale lui şi ale familiei sale, se simte astfel un occidental superbogat şi de pe această bază, ca şi dl director Patapievici şi alţi umblaţi, unii încă şi mai limpede pe banii contribuabilului, se face că ei nu te mai cunoaşte, dă adică în prosopagnozie, ia la mişto şi la demitizare şi la autofecală toate cele româneşti *ca şi cum n-ar fi ale sale* şi oricum se poate lipsi oricând de ele, de parcă n-ai fi responsabil măcar că lansezi în oraş un căţel negru sau o pisicuţă albă, nu-ţi pui întrebarea, nu te gândeşti că amărâţii ăia cu ce mai rămâne ei Intelectualiceşte după ce le-ai expropriat până şi plăcerea solitară/solidară a recitărilor din Eminescu?

* *Imagini deşucheate*. Pentru un liberal, este uimitoare faraonic uşurinţa cu care doctrinarul Mircea Cărtărescu *expropriază şi deportează*. Ceauşism după ceauşism! N-are respectul proprietăţii nici cât robii ţigani scăpaţi în vremea haiduciei de pe moşiile BOR-lui. Imediat, dislocarea! *Cemodan*, *maxi-taxi*, *vokzal*! Astfel, în *Postmodernismul* – spre a face să strălucească orbitor poezia lunedistă – Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Marin Sorescu, Ana Blandiana, A.E. Baconsky, întreagă acea generaţie de tineri idealişti de după întâiul nostru postmodern cu conştiinţă ecologistă, Nicolae Labiş, este urcată în bou-vagon şi expediată în România Regală, pe motiv că după Woodstock (!), adică ’69, nimeni în lume nu mai scria aşa! Asemeni o păţesc Goma, Preda, Radu Mareş, Paler, Breban, Norman Manea, D.R. Popescu, Eugen Barbu şi alţi mari prozatori, neexistând milă decât pentru târgovişteni, orbindu-ne în schimb cu insipizii şi nerecitiţii desantişti coordonaţi de Crohmălniceanu.

Lui Adrian Păunescu i se confiscă „generaţia în blugi“, cu salut cu tot, însă cel mai rău o duce revoluţionarul Dumitru Dincă, pomenindu-se cu Chir Auctorele printre manifestanţii din Piaţa Universităţii la corturi, convorbind despre incertitudine, relativitate şi inflaţia de universuri cu fizicianul Grădin Bogdan, colegul meu de la Măgurele, tocmai când toţi aceşti pedestraşi se aşteptau să-l vadă sus, deasupra deasuprelor, în selectul balcon, în locul lui Marian Munteanu, sau măcar seara, când îşi făceau publicitate vipurile, ceea ce abia acum ne apare şi nouă ca o imposibilitate

logică şi strategică, detectabilă atunci numai de şefii de promoție psihologi şi esteți ai Imposibilei Lustrații: ar fi fost prea *Kitsch* să ți se scandeze *ăsta da golan!*.

Nimeni însă n-ar fi anticipat atunci, ca genialul strateg literar Candidat Nobel cel mai bine plasat, că *nu e bine* să rămână pentru viitorul tău brand imagini deşucheate, cu tine în balconul Proclamației de la Timişoara, având tu ca fundal o... icoană din alea la care se închină BOR chinuind şi copiii prin şcoli ca pe vremea voievozilor sau, şi mai grețoasă, mutra poetului gânditor Eminescu plutind fractalic la două capete într-un sos geologic.

* *Canonul cărtărescian*. „Îi privesc, între coapse, «fluturele cu aripi lipite somnoros» şi ştiu că e, cu adevărat, cel mai frumos lucru pe care l-aş putea vedea şi atinge vreodată".

Implementa-mi-aş! Asta e o minciună sfruntată, structural echivalentă cu cele scrise de scriitorii bucureşteni despre Cârmaci şi Chimistă în luna ianuarie, ca întrupând idealul Românesc de frumusețe de ambe sexe.

Mai ales că vine de la un *nihilist*, care în recitativul din *Levantul* declara, asumându-şi o umilitoare condiție de epigon Eminescian: „Nimic, nimic nu există."

Dar măcar, pentru că Frumusețea de-aia o ții pe genunchi şi o înjuri, că te orbeşte, avem explicație la ce relatează tot Mircea, înlănțuind polimeric, că fluturele orbitor, Tovarăşa şi-l acoperea cu geanta, întru protecția ca de sudură autogenă a tutulor oamenilor muncii împotriva esplotării omului de către om în postistorie.

* *A-ți da foc la valiză*. Se zicea nu despre arderea carnetului de pahrtid, scos în 4 milioane de exemplare, ci despre fluturele somnoros şi femeia pompierului, surprinsă cu altul şi incendiată la dânsa-ntr-însa, ca girafa Dali-Rosenthal:

– Se duse aproape toată cutia până ce un chibrit mai norocos reuşi să aprindă aripile fluturelui purpuriu, care-şi luă deodată zborul din mâinile cu degete arse şi, luminând până la alb, până la insuportabil bucătăria, se prefăcu în câteva clipe în foi de scrum, veştejite, trosnind şi sucindu-se încă pe podea ca o vietate în agonie. (O3, 294)

* *Traseul caselor memoriale.* Orice ar zice critica psihanalitică despre **apucăturile ceauşiste** ale Fluturelui postmodernismului românesc de a-şi face în finalul O3 confecționate ca din aur strălucitor cum al lui Tutankhamon toate virtualele case memoriale, unde a locuit cu familia lui de mic nomenclaturist cinstit, şi de a se autoinstala ficțional, chiar înaintea cleptocrației parlamentare, cu texistența în Casa Poporului, vorba ceea „închizând ermetic-adiabatic romanul", dar şi de a-şi cosmetiza prin discursul autopromoțional un *curriculum vitae* de revoluționar disident persecutat până şi psihiatric, – ca praxiologi – nu putem să negăm marele merit al lui Mircea de a fi lărgit compoziția socială a publicului țintit piramidal de Humanitas: pe publicul cultivat, adică liberalo-țărănist Regal, uite că prin *Orbitor* şi prin *De ce iubim femeile*, cel mai bine vândut autor român a reuşit consensul de a altoi mlădița publicului fesenist, care se recunoaşte cu puternice emoții în drama itebistului gazetar agricol supradotat Costel, *Vater des Ich-Erzählers*, care a crezut cu sinceritate în bolşevism, cum aproape peste 4 milioane de români, dar la elicopterizarea principalului vinovat, Ceauşescu, şi-a ars carnetul de partid într-unul din cele mai mişcătoare pasaje de căință din întreaga noastră literatură postbelică.

* *Intelectuali care au rezistat prin cultură*. La sfârşitul ceauşismului, starea de îndobitocire ce transpare din O3 cum c-ar fi trebuit să se citească pe fețele **tuturor**

oamenilor este contrazisă flagrant de câte o fotografie semnificativă, unde observăm cărți de apartament de bloc, nu puține, şi pesemne nici toate, aici predominant ale Editurii Meridiane, o editură nobilă, profilată pe Luminarea Poporului prin prezentări ieftine şi bune, de inițiere şi avansare în artele plastice. Nici o cenzură nu împiedica pe intelectual, pe muncitor şi pe țăran să se apuce el însuşi de a picta ascultând muzică simfonică la radio sau cumpărându-şi discuri de picup, mult mai puțin costisitoare şi nocive decât băuturile alcoolice, româneşti, albaneze sau cubaneze – îndeosebi vinilurile de import din țările aceluiaşi Lagăr, în care virtuozii puteau spera, asemeni sportivilor, un nivel de trai mai bun şi turnee în lumea liberă, fiind şi azi de valoare.

* *Cei Şapte magnifici*, inclusiv făptura fericită care radiografiază din perspectiva senină a unui Dumnezeu nu prea îndepărtat, convorbeau ca *oameni liberi*, în orice caz de o demnitate sau eleganță ce deziluzionează puțin orizontul de aşteptare al generoasei Suelin, care nu poate ghici natura *ajutoarelor* de second hand ce i s-ar putea solicita din Galia noastră de Răsărit. Ei aveau ceea ce nu se poate exporta: motivația de a citi, de a face muzică sau arte vizuale, de a merge la teatru sau la filme de cinematecă, religiozitatea de a te bucura de un peisaj şi de a râde sănătos de limita comică a adiacenților sau a trecătorilor zilei.

Presiunea totalitară obliga, aşadar, Intelectualul la a-şi schimba viața în funcție de Meridianele unui ideal, îl incita la inventivitate praxiologică şi la geniu de şapte ori obligat.

De aici însă până la a şoca Parisul cu declarații ultrapostmoderniste cum că totalitarismul bolşevic ar fi suportabil intelectualiceşte dacă ştii să te descurci cu opera, e cale lungă, explicabilă doar cu trimitere la originea nomenclaturistă cu ochi de fecioară şi la orientarea politică criptofesenistă a corect orientatului autor.

* *Diagnoza şi prognoza*. Dar semnificația genocidului apocaliptic care curăță pe toți bucureştenii în O3 nu este diagnoza că ei n-au făcut umbră pământului decât pentru a se vorbi de municipiul lor în megacartea *Orbitor*, ci prognoza că, vai, Capitala nu prea mai este aptă pentru poezie, pentru filozofare, pentru critică constructivă, şi atunci dânsa va ajunge pe nesimțite doar un oarecare centru financiaro-bancar al Levantului şi atâta tot, pe când Misia Culturală a noii euroregiuni din nordul Greciei va înflori mai degrabă-n conurbația Giurgiu-Russe de pe Nilul nostru, capitală culturală europeană permanentă ce va avea ca simbol heraldic un cub de gheață cu un fluture cărnos în el.

* *Poporul Cărții pupincurindu-l pe Autor!* De ce ne frământă subtila pledoarie pentru ceauşism cum că scrisa lui Mircea e perfect omogenă, adică nu s-a procopsit prin Revoluția Fututā? (Ceea ce, riguros complet gândind, o face de kkt pe aceasta chiar după macularea-n ceceu!)

Abia cu O3 ne lămurim, comparând cu modestia Voronețului cucernic. Este cartea unei grandomanii sprijinite pe hiperbolizarea Casei Poporului şi pe convocarea la evenimentul editorial al terminării epopeii metatextual-parodice *Orbitor* a *tutulor* bucureştenilor – peste două milioane, implementa-mi-aş! – mântuindu-i de tot. Este superproducția unui autism superior mustind de subiectivitate de-ai zice că, trecând printr-o rafinare depolimerizantă în trepte de stări bardo marxiste, dialectice, **a scris-o**

sufletul lui Ceauşescu însuşi, reinstalat într-un Cărtărescu gazdă, între osul sfenoid şi jilţul Muladhara al mumiei, extratereştrii operându-l în pustietăţile păduroase de la Schloss Solitude!

De aici poate şi senzaţia de derapaj al creionului pe hârtie, dincolo de persoana autorului sau, în urma parodiei tipic postmoderniste de proces de la Târgovişte, bănuiala locuirii lui de o altă, bâlbâită, instanţă. Evident fiind în această ipoteză şi răspunsul *ca de la Audiovizual* la interogaţia: „Cuvintele acestei cărţi se văd şi se aud, dar cititorul onest îşi pune întrebarea: oare de unde vin?“

* *Sarcina răzbunării*. Amintind de ceea ce a făcut obscurul Tacit din imaginea orbitorului Neron, iată cu ce îi ameninţa romanticul Chateaubriand pe alde Napoleon:

– Atunci când tăcerea abjecţiei n-o sparge decât lanţul sclavului şi şoapta delatorului; când toţi tremură dinaintea tiranului şi este la fel de periculos a alerga după favoruri sau a merita dizgraţia, <u>istoricul pare a primi de la popor sarcina răzbunării</u>.

Dar Poporul Român are mult bun simţ şi roşeşte, nu vede mare răzbunare în a o ridiculiza în O3 pe tovarăşa academician doctor inginer Elena Ceauşescu că îşi păzea pizda cu poşeta de deochiul răuvoitoarelor invidioase pe poziţia ei. În primul rând, pentru că în oligopedagogia noastră nu a avut cine să o educe pe savantă cum se poartă o poşetă la o ceremonie Nobel; în al doilea rând, pentru că aceste observaţii critice trebuia făcute *atunci*, fie şi în sertar sau în samizdat; iar în al treilea rând, acest personaj istoric şi-a luat pedeapsa cu asupra de măsură, în sensul că nimeni n-a anticipat ce se va alege în capitalism, la un colţ de cotitură, de cercetarea Românească şi nici că Autoelita îşi va asigura monopolul premiilor cu adevărat importante prin strategia dezinteresului pentru occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale.

* *Privatizarea în Casa Poporului*. Când la 26 iunie 1940 marele şi cultul Rege Carol al II-lea **nu a declanşat** Războiul Sfânt la abjecta provocare bolşevică ce ţintea o graniţă pe Milcov, el s-a purtat ca un foarte bun Român, deoarece <u>abia peste un an</u> s-a putut da ruşilor o replică observabilă orbitor de orice intelectual cinstit şi fără piele de iepure în spinare, întinsă până la Stalingrad şi la Baku, ecoul acesteia fiind respectul impus tuturor vrăşmaşilor noştri, restituirea grabnică a Ardealului în 1945 – concesie nemaivăzută pentru o ţară învinsă! – şi, mult după, ezitarea transnistrenilor în 1992 sau 1997 de a forţa refacerea Moldovei în graniţele ei de la 1504, altminteri *uşor de justificat* prin instabilitatea României Mari la preţul cel mic al Intelectualului Român de influenţă.

Poziţia inconştient antiromânească a dlui Patapievici că „n-am meritat să avem o Românie Mare şi atunci ne-am automutilat cu supuşenie“ (*Politice*, 1996, p.55) este o pseudouitare a contextului strategic: înfruntând prosteşte, **cum şi eram provocaţi**, de unii singuri, Wehrmachtul şi Krasnaia Armia înfrăţite deja în Polonia, pierdeam <u>pe vecie</u> Moldova până la Carpaţi şi întreaga Transilvanie, poate şi întreg Litoralul!

Nimeni nu ni le-ar fi redat vreodată, nimeni nu ne-ar fi ascultat ruga pentru realipirea la patria-mamă (Mutterland): *This is how the formula invoked by Hitler was reached: "The Reich as a state (namely mother country-a.n.) must include all Germans". And there he had in view, in the first place, the German minority groups spread in different countries of Europe. Obviously, this was "dynamite" for European security during the interwar period*.

De aceea, tocmai pentru că **majoritatea** Românilor nu sunt laşi, ci chibzuiţi, întârzierea se plăteşte şi ea. Faptul că scriitorul Cărtărescu s-a luat de Iliescu şi de Ceauşescu *prea târziu*, adică după epuizarea mandatelor, nu rămâne fără consecinţe.

Astfel, pe măsură ce O3 avansează spre ultima filă, unde scrie *Redactor Lidia Bodea*, devine din ce în ce mai clar că întoarcerea „in illo tempore“, la arhetipurile primordiale, a textului, însetat de o circularitate infinită, nu se va face!

Dimpotrivă, asistăm la o adevărată rebeliune a trilogiei *Orbitor* împotriva propriului autor, care nu îi mai poate stăpâni toate semnificațiile.

Finalul se produce la Casa Poporului, *ca un somnambulic omagiu către Ceauşescu*, iar Creatorul capătă trăsăturile zâmbitoare ale unui inginer, ca dl Ion Iliescu, extras de Revoluție din mulțime, nu ca s-o fută în ordinea de pe listă, adică ultimul, cu voia Dvs, ci ca să se slujească de evenimente pentru a se privatiza fie şi imaginar în râvnita mega-Casă!

* *Furtul miturilor, altele decât cel Eminescian*. Extraordinarele calități şi înnoiri TO impun unele restructurări teoretice minimo-morale în ce priveşte autoreferențialitatea unui text, înțeleasă ca proprietatea enunțurilor sale de a se referi doar la realitatea proprie nu şi la cea de fapt, cu consecințe juridice. De exemplu: îmi permit eu a ponegri, spre satisfacția duşmanilor de să mă plătească lăutăreşte, istoria Neamului Românesc, dincolo de perdeaua strategiilor narative? Pot, la polul opus, să-mi confecționez, învățând de la chimista aia care-şi acoperea, cum zic eu, cu geanta pizda, **o biografie de opozant activ la totalitarism şi de erou al Revoluției** în realitatea textuală, pe care cititorul euroatlantic şi tineretul neştiutor <u>să le ia de bune</u> şi să le facă funcționale în folosul imaginii mele publicitare şi al Autoelitei, contribuind la doborârea oricărui record în ce priveşte vânzările, fiind vândut ca brand de *mai disident decât Paul Goma şi Vasile Paraschiv şi mai revoluționar la Baricadă decât Dan Iosif şi Dumitru Dincă?*

* *Biblioteci parohiale*. Stă ca o bârnă cu spini în ochii unora constatarea că în Epocile Dej şi Cea nu s-a prăbuşit şi nici nu s-a alterat Cultul Ortodox, pe când Literatura s-a sovietizat, s-a kimirsenit până la orgasm anal, ba a probat chiar autoamericanizarea postindustrială în plină Nouă Revoluție Agrară susținută de scribii itebişti nobili polono-evrei.

De aceea, în Epoca Mooye, Biserica Națională a renăscut cu putere, căpătând încrederea populației şi înălțând mii de noi lăcaşuri, ceea ce nu se poate spune egal la fel şi despre instituția Literaturii, care şi-a rărit simțitor cititorii, a înmormântat odată cu mitul Eminescian Poezia, şi, în multe nu numai oraşe ci chiar municipii uneori capitala de județ, şi-a pierdut până şi librăriile!

Căci traducțiile nu fac o literatură şi nici papetăriile de consumabile o librărie!

BOR, în schimb, a experimentat soluții care prin implementare la scară națională ar putea salva sufletele noastre printr-o nouă generație de tineret idealist, care ar mai citi în bibliotecile parohiale conectate la fondul digitizat al Catedralei Mântuirii Neamului, şi a cărui venire se apropie vertiginos şi implacabil ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic

De exemplu, la Biserica Vissarion, de lângă ASE, adică Piața Romană din Capitală, oricine poate vedea cu ochii lui ce ar fi aceea **o bibliotecă parohială**, cu mii de volume şi orar afişat, precum şi activități de propovăduirea folositoarei zăbave.

* *Pe principiul biblioterapeutic*. Exigența BOR că slava bisericii noi stă în <u>ce mai bibliotecă parohială şi-au format pentru poporeni ostenitorii ei</u>, ca anexă la locuința model a slujitorilor Altarului şi Neamului, este salutară, existând garanția că aici Literatura nu va fi achiziționată şi stocată pe mode, pe găşti, pe premii sau pe

adaosul publicitar, ci doar pe principiul biblioterapeutic, adică selectându-se numai cartea bună şi tămăduitoare pentru ranele sufletului modern şi postmodern câştigător.

Să nu subestimăm şi avantajul că se pot valorifica pe această binecuvântată cale până şi fondurile de carte rară ce au acumulat şi dosit, ca rozătoarele, anumite cadre didactice şi, după pensionare şi imediatul deces, nu le mai are cine citi, deoarece în această branşă copiii nu vor a moşteni meseria părinților, ca la judecători, dezvoltatori imobiliari sau bancheri.

Combinate sinergic, acțiunea clerului şi deschiderea şcolii spre comunitate, practicate euroatlantic de către Partidul Cadrelor Didactice punând la dispoziția tuturor celor interesați, copii sau adulți, **toate** resursele instructiv-educative, nu pot conduce decât la apariția unui nou *tineret idealist, care ar citi*, un tineret de valoarea celui care, deşi reprimat la Revoluție şi la Mineriadă, ajungând în cimitire sau risipit prin neagra străinătate, a angajat România pe drumul prosperității de azi şi al perspectivelor îndeplinirii mâine a Misiei ei Culturale şi Civilizatorii în lume.

* După poporul statuilor, poporul Cărții proslăvindu-şi autorul ca pe un Ceauşescu care chiar merită osanale.

Toți bucureştenii vor pieri, vor fi uitați. Nu vor supraviețui decât Cărtărescu şi familia sa şi cunoscuții pe care i-a îmbarcat pe corabia sa, pe giganticul petrolier ORBITOR. Până şi cele mai mişto metropole, înfulecate din bursă-n bursă, se vor nărui sub unda de şoc născută din explozia apocaliptică a textului, a Manuscrisului.

Ficțiune, ficțiune, dar prea de tot!

– Mai genocid ca cel condamnat la Târgovişte! nu vrea deloc să se mântuiască profa Coca Dospinoiu, adusă duminica la şcoală în caz că vin anumiți părinți cu contestații la testele naționale, după cum în Ajun e chemată la județ, lăsând porcul netopit, dându-se supradiplome la elevii performanți din punct de vedere olimpic, să nu mai plece la schi ca puii privatizaților.

* Inteligența intelectualului, dacă a învățat el ceva din cartea vieții, se vede în calitatea alegerii Stăpânului.

* În acest sens, praxiologic este de neînțeles de ce Mircea şi-a luat, cum deduci de pe web, din ce a economisit dintr-o bursă, desigur nu din ridicolul venit adus de cărțile vândute, un mic apartament lângă Cişmigiu, când cu aceiaşi bani ar fi putut sta liniştit fie în preajma Casei Poporului aşteptând în reiterată rugăciune Apocalipsul, fie la Curte, nu în zgomotoasa Piperă ci în spațiul patriarhal de la Chiajna, lângă *hacienda* vreunui chirurg sau mare publicist sportiv, comună celebră prin gemenii ei şi prin semnificativa comunitate bulgară, cu deschidere spre cultură, nefiind fantezie a avea pe malul Lacului Morii, cu vedere spre Insulă şi spre Casa Scânteii şi a Presei Libere o statuie în stil Eminescian, poate lângă a altui mustăcios al realismului magic, geamănul Gabriel José de la Concordia García Márquez, pe promontoriul cu ponton de lângă sala de sport a Grupului Şcolar „Doamna Chiajna“, ai cărui elevi şi copii ar veni de fiecare 1 iunie cu flori, însoțiți de frumoasele lor cadre didactice, reîntemeind astfel ritualul omagierii scriitorului Român de către societate, după asasinarea Mitului Eminescian.

* De ce 150 mii exemplare pentru *De ce iubim femeile*? (Cartea care ține loc din 2003 de **Eminescu** Generației Pupici!)

De unde atâta interes de anvergură ceauşistă pentru interogația filozofică şi teologică într-o Capitală cam superficială soteriologic datorită tranziției? Electoral,

atâta populație e aproape un sector întreg! Singura ipoteză care nu violează legile de conservare este că *publicului cultivat* i s-a adăugat *publicul fesenist*, cu nomenclaturişti şi securişti cu tot! (Cel **Regal** s-a tot curățat până la 11 decembrie 1999, fără ca tinerii Intelectuali de la Litere să se înscrie la țărănişti sau liberali salvând rotativa.)

– Poate şi *publicul manelar* a mai cumpărat unele exemplare, zice Coca Dospinoiu, care s-a delimitat de Humanitas după ce a înțeles de la Mircea Mihăieş că în *Boierii Minții* un oier american susține că nişte grupuri de mafioți au pus mâna pe putere, pe piață, şi promovează nonvalori pe banii contribuabilului.

Dar un asemenea joc sociologic nu s-ar fi putut inițializa în Dacia Felix şi într-o Capitală atee, cu bisericile ascunse după blocuri, fără a fi fost avizat... octogonal, fără a se răsplăti de pe Ceahlău ideologia Imposibilei Lustrații, lansate la 8 ianuarie <u>acelaşi an 2003</u>, sub ultimul mandat anti-Vadim al Scăpătorului Intelectualilor, dl Ion Iliescu, anul consensului final, orbitor, toți „şefii de promoție“ achiezând la integrarea euroatlantică şi la corolarul ei cel mai plăcut: să iubim *toate* femeile!

* Faptul că Fluturele amiral al postromânismului nu l-a pupincurit cu limba pe faraonul Ceauşescu nu ne spune prea mare lucru, obiectează odioşii național-comunişti, care nu pot concilia succesul încă de pe atunci al talentatului scriitor cu poziția de azi de soare orbitor pe cerul întregii Literaturi Române postbelice, deducând că n-a fost el Mircişor un Păunescu, dar ar fi putut să fie!

Cum? Păi... E *optzecist*, şi ce om inteligent ar mai fi mizat în acei ani gorbaciovişti de după Solidaritatea, Soljenițîn, Reagan şi Papa Ioan Paul al II-lea, pe Ceauşeştii muribunzi?

Mai ales că piața de carte a *Omagiilor* era de mult saturată şi câştigurile se diminuau prin aşa inflație, încât nici nu se mai merita gestul!

De-aia n-a făcut-o, că genetic capabil de îndrăzneli profitabile era! Şi asta pentru că dacă pui un simplu semn *minus* în fața a ceea ce făcea Păunescu Ceauşeştilor, obții tot ceva imoral. De aceea, un bun Român, însetând după România Regală Mare, nu vede deosebire între a-l pupincuri pe vojdul bolşevic şi a-i denigra cu aceeaşi fervoare pe unioniştii Eminescu, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, în folosul aceleiaşi supraputeri transnistrene de la Răsărit, care abia după secole de *glasnost* se va vedea cine i-au fost agenți dintre scriitorii lumii şi cine nu!

* *Despre deportări şi demolări*. Se poate mult învăța despre afirmarea superiorității brandului propriu din *Postmodernismul românesc*, amplu discurs autopromoțional care este ca stingerea luminii la circ să se vadă jonglerul, ca în celebrul pasaj despre poezia forțată:

– Explozia metaforică şi lirică a generației '60 a apărut criticilor vremii drept un miracol, dar ea nu era decât un pandant al „miracolului românesc“ al industrializării forțate. Dacă acei critici ar fi aruncat o privire dincolo de ograda lor, ar fi văzut că nimeni în lume nu mai scria o poezie filozofico-metaforică încă de la sfârşitul războiului. Mult-lăudata reînnodare cu adevărata poezie românească a generației '60 a fost de fapt o întoarcere la poezia modernistă interbelică, de mult depăşită în lume.

Dacă *Orbitor* sfârşeşte ceauşist-apocaliptic, aici, în *Postmodernismul românesc*, avem *Facerea* optzecist-stalinistă, <u>de la colaboraționiştii cu ocupantul sovietic nemaiîngropându-se la demolări generațiile anterioare</u>, şi totul sub pretextul unui sincronism obligatoriu, evident imposibil pentru Kampuchia, România celui de-al 13-lea Ceauşescu şi Coreea de Nord, truc folosit şi de Ion Bogdan Lefter pentru a-l

deporta pe Eminescu un secol în urmă sub învinuirea că n-a scris ca Baudelaire şi Rimbaud, când noi abia de sloboziserăm rromii din sclavia BOR!

* *Originea nomenclaturistă*. Cadriştii nu greşeau prea mult în interesul suprem stalinist, cu trimiterile lor dupe referințe la orijinea clientului reacționar aflat în lucru. Aşa cum un pui de legionar priveşte cu durere la fruntariile patriei sale sfâşiate de megieşi, aşa şi odrasla bolşevicului fanatic, care a crezut în mulgătoarele stahanoviste şi în noua revoluție agrară inventează instantaneu acel „cum se interpretează“, care a permis Scânteii lui Brucan, nimicirea clasei Intelectuale a României Regale. Nimeni până la Mircea Cărtărescu, în teza de doctorat cu profesorul Paul Cornea, n-a explicat pe Ana Blandiana, Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Marin Sorescu şi pe ceilalți postlabişieni uriaşi lirici, prin raportul marxist-leninist-stalinist dintre baza economică, industrializarea, cu pivotul ei industria constructoare de maşini de război şi mutațiile ideologice din suprastructură:

– Explozia metaforică şi lirică a generației '60 a apărut criticilor vremii drept un miracol, dar ea nu era decât un pandant al „miracolului românesc“ al industrializării forțate.

Nimeni nu aştepta un salt mortal direct la opoziția deschisă, de la tinerii şi inspirații scriitori postlabişieni şi neoEminescieni, sufletul acelor ani tânjea după resurecția lirismului.

Şi ea a venit, receptată tocmai ca opoziție la fiarele industrializării forțate.

Pe când de la optzecişti – expresia literară a politicii ceauşiste de **autodotare prin pastişare** fie şi miştocară a produselor occidentale –, dimpotrivă, orologiul gorbaciovist bătea să reluăm mişcarea Goma, pe care a şi încercat-o Viorel Padina. Dar colegii lui au preferat băşcălia quasimanelistă şi rezistența prin cultură, tocmai datorită originii nomenclaturiste a nomenclaturii nomenclaturismului lunedist-desantist, boustrophedon catoptromant crepuscular ce pritoceşte-n scolopendră până la ajustare viața noastră spirituală, prevestind şi chiar antedisculpând Epoca de Aur de după Marele Cutremur Catastrofal.

* *Exercițiu de marketizare*. În strategia pe înnobelare, să se studieze oportunitatea de a se augmenta popularitatea globală a Canditatului nostru Nobel cel mai bine plasat, prin evaluarea repercursiunilor ce le-ar avea dacă am merge pe conjectura cu modificarea denumirii ICR, după modelul goethean şi al Institutului Cervantes, dacă achiezează şi dl Patapievici, în „Institutul Cărtărescu România“, păstrând sigla.

* *Trendurile încrucişate în X*. Decalajul moral dintre băsescianul Cărtărescu şi ceauşistul Păunescu se diminuează văzând cu ochii datorită trendurilor încrucişate în X, avansul Lepidopterei postromânismului mai stând agățat doar în scriitura alambicată filologic, cum e şvepsul superior socatei.

Pe diagonala ascendentă a X-ului, Adrian Păunescu trebuie lăudat deoarece a avut şi înainte de Revoluție multe inițiative pozitive, iar după, încă şi mai numeroase, printre care grija de Basarabia cea cu care Autoelita nu prea vrea să ne ținem de neamuri şi, desigur, efortul de a reabilita mitul Eminescian.

Pe diagonala descendentă, Cărtărescu s-a pişat (folosim o noțiune înnobilată de Horia-Roman, dar ar fi putut s-o înnobileze, tot cu origini nordice, dar polono-evreieşti, şi imaginarul tată gazetar agrarian Costel Goangă), adică a luat la urină miturile unioniste, Eminescu, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, arătând pe alocuri dispreț şi pentru basarabenii sau moldovenii înşişi – pitici, peltici şi degrabă vărsători

de sânge nevinovat –, ceea ce se mai justifică, întreaga Autoelită fiind conştientă că multă vreme nu va avea peste Prut o piaţă de carte cu cifră de afaceri consistentă.

A-l lăuda însă pe Mircea că a trecut prin Revoluţia Împuşcată ca maidanezul prin piscina surdului, fără a-şi modifica literatura cu nimic, scriind şi-acum ca înainte, este însă, dac-ai fost măcar o dată la Drept, să-ţi plăteşti la subsol *căminul* sau *cantina*, şi ai nimerit pe la Cercul de Logică cel îndrumat de Gustav Niels Öffenberger şi de alt Mircea, basarabeanul Mircea Constantinescu, de la Catedra de Logică, un fel de judecată de valoare exprimând involuntar ilogic un Apel către nostalgici şi neinformaţi să se încline la libertatea de sub marxismul târziu, ceauşist, din RSR.

* *Mozolul, capacitatea de invenţie epică*. Este mult morometianism în „lauda" Liiceanului, care n-a ezitat să-l probozească nici pe directorul ICR, Patapievici, când i-a greşit în chestiunea blocării angajării la CNSAS a dlor Dinescu şi Pleşu, foşti membri PCR, postmodern şi post-socratic, cam contrar legii momentului, care voia nedalmaţieni la arhive.

Alarmarea publicului cultivat că Mircea Cărtărescu scrie *după* Revo ca şi *înainte* de Revo te face să reciteşti.

Pe de o parte, constaţi cu stupoare *mozolul*, că în 3O critica bolşevismului şi în particular a securităţii nu depăşeşte cu un fir de păr roşu clişeele folosite cu voie de la poliţie în anii dezgheţului ceauşist când Popescu-Dumnezeu a permis şi chiar a recomandat lui Buzura critica cu floricele de nu-mă-uita a obsedantului deceniu dejist!

Ci cuplul primordial din finalul fluviuromanului *Der Mann ohne Eigenschaften* al exilatului în Elveţia Robert Musil, Osiris-Isis, adică Ionel-Estera, este caricaturizat burlesc şi popular în Proiectul *Orbitor* până devin deplin simpatici şi inofensivi: el un travestit în consilieră prezidenţială, ea o supercurvă mediatizabilă meteo tv, cea mai simpatică şi mai pricepută din literatura noastră de calibru greu, pentru publicul *fin* cultivat, roşcata nimfomană marxistă muzicală sugerând promisiunea unui regal, precum în cazul Voievodului Culturii Carol al II-lea, bazat pe forţarea barierei himenal-masochiste dintre real şi paradisurile halucinatorii sau onirice, suprema ei calitate fiind însă mozolul, *capacitatea de invenţie epică, adesea superioară lui Mircea însuşi*.

Pe de altă parte, la o privire de psihanalist oftalmolog, rămâi siderat perplex de transferul de apucături ceauşiste pe care geniul simulant al lui Cărtărescu îl realizează cu fidelitate spre Epoca Mooye, cum am arătat mai sus.

* *Exerciţiu de comunicare*. Să se aleagă randomizat un filantrop generos din Top 400 şi să i se solicite sponsorizare pentru o cercetare de confirmare sau nu a tezei colaboratorului BBC şi FE, profesorul de sociologia comunicaţiilor Sorin Adam Matei, de la Purdue University, Indiana, USA, expusă într-o carte pe care n-a citit-o autorul pamfletului anti-DRO *Oierii Minţii*, deşi merita un *Apel către lichelele deşţărate*, din moment ce agita cum că în cultura Epocii Mooye comunicarea mai lasă la noi de dorit, fiind obturată de „grupările de prestigiu", care nu au putut aplica împotriva unui ne-neica-nimeni, bine verificat antinoichist, complotul tăcerii de uz intern.

Scenariul **Monografiei Autoelitei**, posibil bestseller Humanitas sau Polirom sau măcar Apostrof pe măsură ce ne descentralizează fotbalul clujean, va trebui să cuprindă mai întâi o investigaţie, prin mijloace specifice, în structurile antropologice de rudenie sau simpatie dintre diferitele sau clonatele personaje cu putere de decizie culturală (instituţii, jurii, periodice, traduceri, emisiuni tv, reprezentări RO în WO, publicitate), cine a cui nevastă sau amant(ă) este, în ce chip sunt prieteniile, seducţiile

şi împerecherile, care interesele teritoriale şi economice, inclusiv cu capital străin, de piață (cine ce câştigă unde ai halucinația că se pierde ceva), ce lucrări/lucrături s-au elaborat împreună, care or fi complicitățile cu cleptocrația şi cu îngerii păzitori, care omagiile către Stăpânul cel Nou, adesea cooperant cu Cel Vechi, care Viitorul, precum şi cine a lăudat sau premiat sau promovat reciproc pe cine şi de ce.

Mai apoi, cercetătorii trebuie să propună unei comisii senatoriale ad-hoc, cu insistență domnilor Vadim, Funar, Ungheanu şi Păunescu, în numele împlinirii Misiei Culturale a Neamului Românesc ca minoritate cu obligații majoritare, un plan de măsuri reglatorii ca din banii contribuabilului să nu se mai sponsorizeze evenimente, deplasări şi cu deosebire publicații, eventual periodice, în care să se privatizeze *grupări de prestigiu*, ca să se citească şi preamărească ceauşist ei îndeei, ca în secolul al XVIII-lea al Răpirii Fecioarelor, boierii de origine cumană, reducând astfel ei tirajele noastre la făpturi ale neantului şi chiar mai mult decât atât, izgonind de la lectură tocmai **chiaburimea** minții, clasa de mijloc liberală a lui Tocqueville, tineretul idealist, în principal Partidul Cadrelor Didactice, din care se recrutează şi mişcarea de amatori a veleitarilor mai ambițioşi.

Deconstrucția valorilor româneşti cu buldozerul să se facă numai din sponsorizări particulare.

* **Demolările**. Avem limpede aplicat clişeul *demolărilor*: cartea despre Postmodernism este genocid curat! Nu supraviețuiesc decât lunediştii şi desantiştii.

Cât despre Asasinarea Mitului Eminescian, e o capodoperă operativă. <u>Acest mit nu va mai funcționa niciodată</u>: anul 2007 a şi debutat nu numai cu ştiri vesele de la Castel ci şi cu reproducerea murdară într-un cotidian cu senatori proprii a însemnărilor licențioase din maculatoarele Poetului Național şi constați retrospectiv că până şi publicarea după 1998 a corespondenței cu Veronica *nu a fost un pios act de restituire arhivistică*, ci parcă un calculat nou prilej de a dezlănțui, de pildă prin părintele lui *Pizdeț*, hohotele de râs ale fericiților Mooye Age vizavi de dramoleta vieții poetului non-compromisului cu nu ştiu ce şefi de promoție sau cu marii cleptocrați, iar visata de către Noica deschidere a manuscriselor nu a ocazionat decât incriminarea academicianului Eugen Simion, de către un colaborator din sfera ICR, pentru a fi risipit banii contribuabilului pe farafastâcuri, când puteau fi alocați în scop umanitar, cum ar fi de pildă a reitera dezrobirea țiganilor.

* Şi încă şi mai limpede funcționează, post Revo şi după descrierea momentului Revo, *cultul personalității*: nici videoclipurile promoterilor americani, disperate, finale, cu un Michael Jackson în apoteoză, nu se compară cu imnul romanesc pe care şi-l auto-înalță Mircea Cărtărescu la capătul expulziei în 13 luni a cărții O3 la Castel, ca decor închiriindu-se o Casă a Poporului de 10-100 ori mai spațioasă, cu atlanți noi sub cupolă nouă, şi convocându-se narativ la mitingul evenimentului editorial *toată* populația Capitaliei, ca să asiste la *kitschul* surprize-surprize cu întregirea familiei scriitorului, să mulțumească Divinității că a încheiat Fluturele amiral al postromânismului TO şi să aplaude temenelele pupincuriste adresate Autorului de către Poporul Cărții, ceea ce rămâne de văzut acum, fiind modul cum va fi ingurgitată megalomania asta textualistă, ce numai apocalipsă nu e, publicul nelevantin, sătul şi demn, atunci când ICR Patapievici va ajunge cu traducerea la acest volum 3 în Occident, care unde nu se etalează nici măcar bogăția într-o țară normală ca Elveția, contrar la cum la noi cu pagodele rromilor umblați şi cultivați strălucind printre bordeie ca un canin de aur pe un fundal de viplă.

* *Banii se iau nu de la țărăniștii lui Coposu, ci de unde sunt*. Scriitorul șade cu mama lui antiEminesciană conversându-se despre drama trăită de toți activiștii, torționarii, turnătorii și pupincuriștii Lagărului păcii și socialismului: „Vorbim despre tata, despre cât de dezamăgit e el, el care crezuse... Despre ce s-a ales din visul naiv al tinereții lui, despre ce-au făcut din el."

E aici o întorsătură de argument pentru care trebuie să votăm: o înghițim sau nu? Dacă admitem axioma c-au existat bolșevici *care au crezut 30-40 de ani* în marxism, și nici măcar n-au văzut în el doar un mod de a o duce mai bine decât pulimea, insistându-se ficțional pe mizeria necreditabilă în care s-ar fi trăit lângă Dinamo, cu Volgă de gazetar agricol la scară, atunci tot ce cuprinde infernal *Memorialul Durerii* e o neglijabilă moralicește jertfă de oameni care nu numai că merita să fi fost încercată de cei ce CREDEAU în marxism, dar crima trebuie reiterată ori de câte ori împrejurările vor permite unui partid unic senzația de impunitate!

Evenimentul editorial al Anului Eliade 2007, când la 11 martie am aniversat suta de ani de la suspendarea ziarului *Basarabia* de către ohrana țaristă după ce a publicat imnul lui Andrei Mureșanu *Deșteaptă-te, române!* – ar fi atunci că Autoelita se re-stalinizează, re-scrie *Kak zakalialasi stal* sau dracu știe ce.

Cum să nu-și adauge la atâta *omenie* marxistă Fluturele amiral al postromânismului publicul fesenist, măritându-l cu cel cultivat, consolidând baza de sprijin a Autoelitei expirate, care nu se mai poate baza pe rezistența în stradă ci doar pe scrisori deschise de efect cel mult autopublicitar!

Și cum să nu nădăjduiască a lărgi acest public la maximum, rupând bucăți mari din unitatea de monolit a blocului manelar?

Căci toți am fost comuniști, toți am fost turnători, toate femeile e curve.

* *Tentația totalitară nu piere*. O performanță demolatoare excepțională a Proiectului *Orbitor*, dincolo de nimicirea mitului istoriei miracol a Neamului Românesc (prin consumarea de către Cititor a „rădăcinilor" bulgaro-iudeolesești și rejecția celor Române ca fiind dezonorante sau măcar neobligatorii) este răspunsul definitiv la întrebarea despre cum era mai bine: *să reziști* prin cultură ca literatura noastră filolo, sau *să te opui* prin huliganism ca puținul nostru samizdat.

Lunedism-desantismul zice că a „rezistat" prin cultură, elaborând și publicând cu voie de la Direcția a VII-a Literatură o grămadă de texte filolo, orbitoare pentru popor, complet ilizibile prin termopanul mânjit cu funingine textualistă, nu numai inofensive, ci și îngăduind securiștilor de externe să prezinte RSR ca pe un paradis Intelectual unde se traduce Platon, se scriu Epistolare-n Carpați, fiind corespondența sigur inviolabilă, și se fac experimente literare postmoderne și experimentaliste sincrone cu cele ale civilizației euroatlantice postistorice!

Să zică și s-o și creadă!

Nu este nevoie de tehnicile de investigație, fine ca aparatura de laborator americană, prin care Matei Călinescu demască într-un celebru supliment **22** legionarismul inconștientului eliadesc, ducând până la ultimele consecințe denunțul cetățeanului *olandez* Culianu că *Un om mare* ar fi Căpitanul, după cum un Eminescu bătrân ar fi ajuns un Corneliu Zelea-Codreanu.

Este suficient să închizi ochii orbiți de Proiectul *Orbitor* și să gândești boierește cu mintea ta, blocând influențele mediatice și radiestezice, cum mă sfătuiesc pe Mess prietenii mei parizieni, tot mai chinuiți de obsesia paranormalului în atâta normalitate postistorică.

De la un cap la altul al textului, nu există decât **cultul personalității** celui mai bine vândut scriitor român, Mircea Cărtărescu. Afli totul despre cum s-a născut el,

cum era să-i spargă rozeta Mendebilul, cum a suferit familia lui lângă Stadionul Dinamo, nu în Ferentari, la Titu sau la Dorohoi, cu Volgă la scară (când pulberea de Petru Dimitriu cerea aprobare de la Chivu Stoica pentru a achiziționa așa sovietic Siegfried!) şi cu portbagajul plin cu potol de la reportaje din agricultură, suferință chipurile egală cu a tuturor Românilor hrăniți cu holograme, quarcuri de brânză topită şi cuante pe buletin, şi te minunezi cum întreaga istorie de la parameciu la pitecantrop şi la bolşevic, precum şi de la fractali la asimptota transfinită, n-a avut altă rațiune de a curge decât să ofere unui cronicar de la *Dilematica* prilejul de a numi această orbitoare viitură „cel mai reuşit roman din Literatura Româna postbelică şi în Top 3 ever".

Cine crede metodologic în ce crede profesorul Matei Călinescu ar putea scrie o teză de doctorat dintre cele mai groase şi mai atrăgătoare sau chiar un bestseller despre *derapajele* totalitare din imaginarul controlat de ATOT-ŞTIUTORUL Ştiutorilor Mircea Cărtărescu, care-ți scârțâie-n dinți la fiecare îmbucătură din această delicioasă prăjitură din trei creme *Kitsch*, stricându-ți de tot măselele când constați că pentru a omagia cu suficientă solemnitate întâlnirea puterilor frățeşti, a lunedistului/lunetistului MIRCEA cu fratele geamăn desantist VICTOR (sau invers, conform cu ideea lui Mark Twain), a fost nevoie narativă de se a lărgi incomensurabil şi fractalic Casa Poporului cu aripi de fluture noi, idee absolut oedipiană a larvelor inconştientului *de continuare*, operând cu giganți, a zidului întrerupt de meşter cârmaciul împuşcat la Târgovişte!

Abia acum se vede limpede ce scriu structurile antropologice ale imaginarului cu tinerele lor corpuri pe asfalt de 7 noiembrie: rezistența prin cultură este doar o refulare a dorinței de a participa ca un membru activ la totalitarism. Tăcerea înseamnă doar ascunderea temporară a acestei dorințe *pe care e posibil să o fi avut toți*: să vrei să fii tu însuți un Ceauşescu mai decis a investi colosal în Infrastructura Intelectuală!

Peste ani, chiar viețuind mai mult peste hotare, inclusiv un an la Schloss Solitude, ca T. O. Bobe, departe de isteria şi Istoria Românească, curios că tentația totalitară se strecoară prin ciurul şi prin dârmonul facerii textului, dându-ți iluzia că eşti atotştiutor şi atotputernic, că eşti Totul.

* De fapt, tomografia psihanalitică a lui Matei Călinescu ar putea detecta pete interpretabile şi deasupra osului etmoid în formă de fluture cărtărescian, o materie cenuşie reflectând nu ca la Eliade un legionarism intrinsec ci reziduurile asumate inconştient ale bolşevismului navetând spre Şcoala 41.

Să citeşti, tot în vreun supliment **22**, că Mircea *l-a înghițit* pe Ceauşescu Demolatorul şi s-a otrăvit literar, de exemplu prigonind imaginea geniului Eminescian pentru că n-a scris manele postmoderniste pentru Generația Pupici sau exilând generația labişiană în interbelic ca şi cum ar fi pus o biserică pe rulmenți!

De aici, nevoia iliesciană resimțită instinctiv de Chir Auctorele de a se instala cu textul tocmai în Casa Poporului, pe care o reamenajează lărgind-o şi băgându-i termopan de cristal, exact ca priceputul ăla care-şi sculptează cu bormaşina luni de zile nou cumpăratul vechi apartament, eliminând debarale şi chiar pereți de rezistență ca să arate spațiul literar ca-n filmele americane.

Plus paranoiaca pretenție de congresman stalinist Ehrenburg de a crea în trei cincinale nu un fel de lume ci Lumea.

* *Etapă acasă şi etapă-n deplasare*. O dată cu trilobatul roman cărtărescian se încheie o etapă, etapa internă, în strategia *Alergătorului de cursă lungă după Premiul Nobel*, a cărui decernare televizată în direct ar echivala cu însăşi Mântuirea din

mediocritate a literaturii din RO, fiind însă şi dovada că ipoteza postromânismului a fost injustă, spre bucuria ca de campioni mondiali a întregului popor, fiindcă noi nu trebuie să uităm nici ca națiune UE Legea, legea aia a lui Murphy că „ceea ce pentru corpul fizic este orgasmul este fericirea pentru corpul nostru spiritual.“

Etapa strategică următoare, etapa externă, se întrevede vasăzică încă din finalul O3, p.562, că mizează pe aceeaşi practică a îngropării adversarului în mocirla din inconştientul cititorului, cum a fost şi cu neepilatul Eminescu, acum pe baza experienței de buldozer demarându-se macularea tuturor geniilor concurente din DRO (Diaspora Română) şi din întreg spațiul occidental:

„Privind în sus, la o enormă înălțime, am văzut atunci că titanul cel mai apropiat avea pictată pe cerul gurii, vizibil acum în urlet, marea frescă a Capelei Sixtine, cu toate detaliile şi culorile şi personajele ei. Licărea acolo, multicoloră, între măselele mari ca ghețarii.“

Capodopera turistică a lui Michelangelo capătă astfel conotații travelar-culinare.

În gura căpcăunului, incinta unde se aleg papii se descalifică, vedem o cuhnie catolică pentru canibali şi tocmai acum se apropie, în schimb, texistența autorului de Mântuirea-n Mooye Age, resimțită de omul recent ca *sextaz* bazat pe orgasmul interminabil, accesibil până acum, dincolo de uşa interzisă obscenității publice, doar heruvimilor, serafimilor, arhanghelilor şi poate şi îngerilor simpli, după ce-şi dau jos pixelii de pe iei.

* *Testarea de către alții* a interesului publicului pentru diferite subiecte este exploatată strălucit pentru succes de profesionistul Mircea Cărtărescu.

S-a vorbit de influența lui Dan Brown, dar bestsellerurile *Codul da Vinci* şi *Îngeri şi demoni* nu apar lectorului cult decât propagandă anticatolică americană, vag mascată în structuri de romane polițiste, ceea ce este abisal sub nivelul scriiturii practicate de Mircea al nostru.

În schimb, jongleria cu Secta Ştiutorilor, configurată treptat ca fiind Poporul Cărții, recenzat în finalul O3 ca pe animalele de la Cetatea Voluntărească în anii de profesorat la Şcoala 41, este dezvoltată pe anticiparea certă că ideea personajelor textului care se închină autorului ce se simte Creator va fi consumată de publicul foarte cultivat cu aceeaşi plăcere cu care admiratorii fesenişti sau manelari ai lui Dan Brown se preocupă de inițiații în potirul Mariei Magdalena şi de iluminații infiltrați în lojile francmasonice.

Numai că există riscul fesenist şi manelar, ca substratul unanimității să fie reminiscență a pupincurismului ceauşist.

* *Cu poporul şi pentru popor*. Teoriile eseisticii despre Modernitate, adică despre unde şi cum de ce s-a greşit, sunt profund ceauşiste ca entuziasm, ele sugerând că dacă o cunoaştem la perfecție pe Modernitate, atunci ne putem înscrie pe drumul construirii postmodernității, cu poporul şi pentru popor, la modul factice banal, ca şi cum ai lua maxi-taxiul de la Arad pentru un week-end la Viena.

* Poate că prea puțin loc pentru „adevăr“, fie el şi literar şi artistic, nu prea rămâne în Testul *Orbitor* tocmai din pricina derapajului totalitar generat de ambiția criptoceauşistă *de a face totul*, ca ăla priceput la toate, devenită în momentul lunedist a spune liric *totul*, iar la maturitatea ATOT-ŞTIUTORULUI Ştiutorilor, *a scrie totul*.

Curios, de aici rezultă un textualism de proporții nemaivăzute, în care chiar că se investeşte totul: imaginație, gândire, lecturi, coerența narativă, hectare de hârtie. Autoproslăvirea autorului cu familie cu tot, aşezarea Proiectului *Orbitor*, întru totul

după năravul marxist, **ca sens al istoriei**, însăşi apariţia sexelor pe Pământ şi a Neamului Românesc în Galia de Răsărit neavând altă menire decât lansarea O3 la Kretzulescu şi la Vama Veche, toate aceste îndelung trudite variaţiuni pe tema autoreferenţialităţii apărându-i cititorului bun Român ca futilităţi de genul ţara arde şi baba comunistă se piaptănă, din moment ce n-a fost posibilă nici măcar Imposibila noastră Lustraţie.

* Cărturarul universitar mai puţin dar preuniversitarul membru virtual al Partidului Cadrelor Didactice fundat de Camelian Propinaţiu pe când concepea romanul *Oligopedagogia* sub puternica impresie a flexibilizării curriculare declanşate de dl filolog Al. Crişan de la Şcoala nr 42 a conurbaţiei Colentina-Voluntari, nu de dl romancier Cărtărescu de la Şc. 41, care evadase de mult din Arhipelagul Şcolar, este adesea zguduit de accese de plâns, unele demarate după 8 ianuarie 2003, majoritatea sistematice abia după 11 iulie 2007, ţi se rupe muşchiul inimii când te gândeşti la Stagnarea în care au zăcut atâta amar de vreme satele Româneşti, umplându-se de jale ca de o ceaţă albă cu zdrenţe negre toate văile mioritice, aşteptând zadarnic Moromeţii şi Cordovanii să se implementeze Luminarea Poporului, să vină Autoelita din casă în casă făcând apostolat că *acesta e drumul*.

Până când timpul n-a mai avut răbdare şi harnica noastră ţărănime, în lipsă de autentici boieri ai minţii, au pornit-o cu mic cu mare Ea, opinca, pe urmele lui Dinicu Golescu, luminându-se din proprie iniţiativă şi, cu fierbinte credinţă practicantă în Dumnezeul BOR, au potrivit locomotiva Progresului pe adevăratele şine echidistante, una liberală şi una ţărănistă, care penetrează membrana fiinţei şi duc la o prosperitate cu p mare, ca cea în care se desfată Regeşte fraţii noştri de gintă latină spanioli, de se citeşte atâta în metroul Madridului, de îţi plesneşte obrazul Român de ruşine.

* *Autocultul personalităţii*. Cu ce mă deranja pe mine Ceauşescu? Noi, cei Şapte magnifici adese nici nu-l observam! Mă apăram activ. Citeam la cozi. Închideam radioul, televizorul, sau le deschideam doar ca să mă distrez până unde se poate întinde nervul gloatei, părăsindu-mi vremelnic Scriptoriumul. În schimb, Cărtărescu vine de la Diverta, unde m-a silit să-l cumpăr, intră la mine în raftul întâi, se agită gălăgios, mă seduce şi mă sileşte să iau atitudine, să fac ceva, cu indignare să protejez pe câte-un mort, mai ales după ce în 2003 Autoelita s-a fesenit şi un plictis de moarte a cuprins de atunci Literele Române, curată postistorie parcă justificând macularea simbolurilor naţional-basarabene Eminescu şi Ştefan cel Mare, precum şi tăcerea criminală despre Timişoara, cum se plâng prietenii mei meditabunzi de pe malul cu roze al Begheiului.

Îmi pare obscen public, după deportarea teoretică a lui Nichita Stănescu în interbelic, ca fiind doar un *modernist* înapoiat, şi după nemenţionarea în critica Ceauşescului că, dacă mai trăia, termina Biblioteca Naţională, n-ar fi dat Basarabia re-bolşevizării şi ne băga mai devreme în NATO decât Externele dlui Pleşu, e inadmisibil chiar şi dac-aş admite că „sunt creier care ejaculează şi testicule gânditoare“, să ajung să constat că *acum* îşi ridică Fluturele postmodernismului, pe bază de „nichitisme“ antimetafizice jenant greoaie, propriul cult semi-ceauşist, pantextualismul ăsta satanist făcându-i până şi lui Dumnezeu un ochi **căprui**, ceauşesc, deşi poate că El e Fiara blondă cu ochi oţioşi albaştri nazişti:

„Ochiul căprui şi blând al Dumnezeirii ne vede doar aşa, simultani, înmărmuriţi într-o zare de diamant, neschimbători deşi cuprindem în trupul nostru schimbarea, şi privindu-ne pe noi se priveşte pe sine însuşi, căci noi, împletirea destinelor noastre de

lumină de aur, formăm câmpul său vizual, unificat în fine cu câmpul logic. Căci ochiul lui Dumnezeu este însuşi văzul, şi urechea sa e auzul şi creierul său este hiperlumea înfăşurată în foița străvezie a lumii noastre, coborâtă peste ea ca o pleoapă.

Zâmbesc, şi zâmbetul meu luminează o fâşie de lume. Ating petala de trandafir şi vibrația se propagă până la galaxia vecină. Țin în palma albastră un nor, aud, cu cohleea mea sidefie, murmurul grav al infradimineții, acutele ultraserii. Soarele se roteşte amețitor în jurul țestei mele, înfăşurând-o în firele lui de aur. Voyeur al ființei, privesc coapsele ei prelungi prin orificiile pielii mele. Mi s-a dat să exist, să fiu etern, să fiu Totul! Slăvit să fiu eu însumi! Nesfârşită fie gloria mea! (O3, 444)

Dac-aş fi Coca Dospinoiu aş cere de la elevi un referat în care să spună *cu ce autor* seamănă Totul, tot ce e <u>publicabil</u> în antiEminescianul Mircea Cărtărescu.

* *Proletarele cu tarantule-n loc de creieri*. Reminiscență totalitară marxistă mi se pare, după ce-mi şterg solzii de pe ochii orbiți, însuşi modul în care pizmuitul, multcălătoritul **„**vânător de burse“ <u>vede</u> Occidentul, ce anume reține el ca fiind roditor literar: feminismul cartierului prostituatelor, mizeria discriminatorie a New Orleansului, înrăirea fratelui geamăn, exploatarea crescătoarelor de viermi de mătase în capitalismul sălbatic timpuriu, – într-o sintagmă, PARADISUL MURDAR, cum se numea un serial tv al luptei ideologice dintre România bolşevică de stambă şi Occidentul capitalist de borangic.

Mai ales proletarele cu tarantule-n loc de creieri, care asistă neputincioase la, fără de amor pe lângă plopii fără soț, ingineresc ul 69 dintre ageamiul nobil polonez Witold Csartarowski şi prea toleranta-n sex cu el evreică Miriam, cea roşcată ca marxista colonelului Stănilă, stârnesc mila şi te conving că Mircea mai are de consolidat serios pe baza unui proiect biblioterapeutic un pic Camus, la o ediție revizuită O3, acest nu prea excitant *Bombix mori* liberal pe care îl opune hugolianului poem Eminescian conservator *Memento mori*.

* *Ce pericol ne paşte*. Ca şi la Ceauşescu, **acest cult al personalității cărtăresciene** corupe şi, cu impertinența specifică bătrâneții, poate conduce la autismul tipic Nesimțirii, al ruperii de bunul simț corect Româneşte. Clarvăzător în Quasari şi Cititor Unic, parcă văd repetarea istoriei cu <u>asocierea familiei la cult</u>, ceva în genul formulei *savant de renume mondial, de o largă recunoaştere internațională*, adică masivă investiție publicitară <u>şi în restul familiei</u>, ceea ce ar fi perfect profitabil, cu rating enorm, precum la când se mai dă familii reale, implicit bogate, pe micile ecrane să ia amărâții modele de reuşită, perspectiva fiind a unor şanse mai mari la preşedinție, în epoca post-Băsescu, decât a avut Llosa, dar ca şi în cazul frumosului bărbat peruvian, momentul înnobelării s-ar îndepărta, pentru că nu-i premiezi pe învinşi, iar bibliotecile de familie trebuie ținute în dezordine ca la Sartre când l-au pătat pe pantaloni în balcon motanii secolului.

* *Ceauşism după ceauşism*. O3 a prilejuit dlui Angelo Mitchievici de la Facultatea de Litere şi Teologie a Universității „Ovidius“ din Constanța un fel de poem metafizic intitulat *Singurătatea alergătorului de cursă lungă*, publicat de fostul prozator de la Cenaclul Litere al Filologiei bucureştene condus de Mircea Cărtărescu, în *Suplimentul Bucureştiul Cultural*, nr 30/ august 2007, un text sintetizator prin care critica Românească se căftăneşte, este reîntemeiată canonic în toate structurile imaginarului ei tot mai autoreferențial.

Îl vedem pe Mircea, „unul dintre scriitorii cei mai prolifici ai literaturii romane“, în ipostaza lamaistă din al cincilea *bardo*, aceea de geniu înaripat, mai întâi la cenaclul lui Nichi, surclasându-şi colegii poeți, după care merge cu mandala la al lui Crohu, surclasându-şi în aceeaşi manieră musonică de astă dată colegii prozatori, în fine, surclasându-i şi pe unii, şi pe alții la un loc simultan şi asimptotic, puțin ca în finalurile pornofilmelor reuşite, printr-o dezarmantă proză lirică de inspirație dionisiacă Eminesciană, *Visul/Nostalgia*. După care Epocă de Aur ceauşist vine Revoluția prin care tineretul idealist a recuperat decalajul adulților față de Budapesta, Praga şi Gdansk, iar Mircişor profită şi ne rebalcanizează: „o lovitură de teatru a scriitorului, pentru că *Levantul* nu este doar poezie, ci şi teatru“.

Devine limpede că: „alergătorul sprintează şi este clar că avem de-a face cu un campion“. Apoi vin, în acest sprint fără sfârşit, halucinant, cărțile publicate la Humanitas până în 2005, ale căror titluri le am şi le ai, cu anul de apariție a traducerilor, sub chiar coperta O3. Consecința este mai mult decât la Gabi Szabo în sens giratoriu, este ca la tovarăşul național-comunist Nicolae Ceauşescu pe piscuri: „scriitorul nu mai are nevoie să întoarcă privirea pentru a-şi da seama că a rămas de mult de unul singur în această cursă şi că singurul adversar adevărat nu a fost niciodată altul decât el“.

* *Mai postmodern decât postmodernismul românesc*. Conştient că voi termina în şapte ani **Trilogia obligatorie** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul Românului Cărtărescu* de Camelian Propinațiu, mazilul din Codrii Bâcului, circa 1500 de pagini mai postmoderne decât postmodernismul cărtărescian, dragu nu mi-i deloc să descopăr în Cărtărescu sechelele bolşevismului: *atomizarea societății* (cronica unei **singure** familii, şi aia de nomenclaturist, cel mult în vizite cu alta – fatalitate! – de securist); *grandomania faraonică* (<u>inventarea unui Sens pentru Casa Poporului</u>: maternitate pentru Herman, decor Surprize-Surprize la reîntregirea familiei cu gemeni de tip chiejnean, lansare de carte cu invitarea personajelor, a vipurilor consacrate în bronz şi a tuturor bucureştenilor, facerea Bulevardului Victoria Socialismului locuibil, <u>ale cărui apartamente tot mai scumpe măresc şi prețul fostul dictator</u>); *rezistența prin culturism* (arătarea muşchilor prin scrierea unui monstruos manuscris ilizibil pentru popor, adică de circulație strict universitară); *ateismul abject* al sextazului ca mântuire dovedind că ura față de preot a tatălui bolşevic l-a format ireversibil pe copil.

* *Şi ungurii, mânca-ți-aş!* Faptul că elita n-a avut strategii de Luminare a Poporului, se vede nu numai în incompetența de a nu fi azi în stare a glosa TO, care bagă-n spărieți profele de bac în guberniile europene unde nu mai sunt decât chioşcuri în loc de librării, ci şi în paginile de secțiune prin zvonistica din creierii gloatei de ieri, atât în cele sugerând că Revoluția Împuşcată a pornit de la exagerarea cifrelor morților Timişoarei, cât şi în cele de protest la reflectarea occidentală, rasistă, gutu-vă-n morghen, că n-a fost revuluție: „Şi-acum vine toți nemernicii ăştia să ne spună că nu e revoluție în România?“ Cu această ocazie, **autorul dovedeşte că a copilări în bloc de securişti înseamnă a învăța meserie**.

Etalând o eleganță propagandistică neatinsă vreodată de bietul Ion Iliescu sau de minotaurul de Popescu-Dumnezeu sau de Silviu Brucan, Leonte Răutu şi Iosif Chişinevschi, semănând mai degrabă evazionismului mafiot spilcuit asistat de cei mai pricepuți avocați, vedem pe neştiutoarea Suelin dusă de nas *prin elasticitatea discursului tradus* cum că <u>şi ungurii</u>, în contextul noii secesiuni a Ardealului post-Kosovo, au pătimit în Războiul Sfânt deportări organizate de Români, Mareşalul

Dezrobitor inspirându-se, vezi bine, din Poetul Național – Mihai Eminescu: „Bozgorii şi țiganii sunt nenorocirea neamului românesc, canceru' nostru național. Cum n-a mai trăit Antonescu să-i trimită pe toți peste Nistru, la Bug, acolo unde le e locu' ? Bine-a zis cine-a zis: «Unde eşti tu, Țepeş Doamne, să ne scapi neamul de lepre şi de lichele…»" (O3, 411)

* *Milogii şi cerşetorii*. Milogii noştri mafiotizați cum anticipa şi A. E. Baconsky, țigani sau nu, ei nu fraieriră mizericordia occidentală mai amplu decât anumiți atitudinari din RO, cari incapabili a mai genera patriotism, *îl atribuiră totuşi sub formă de naționalism Clasei Muncitoare,* – tocmai ea, disperata care nemaiaşteptând de la Autoelită Luminarea Poporului, fără nici o nostalgie părăseşte, pe drumul lui Dinicu Golescu, Țara cu milioanele, la muncă pentru popoare cu Infrastructură Intelectuală – declarându-se dânşii ultimii apărători ai Civilizației de inexistentul pericol al fascismului românesc, în scopul de a vâna toate bursele, premiile, protecțiile de fuste, fustele, fluturii şi în genere facilitățile cele mai futeşe posibile

Dacă exista cu adevărat milă de minorități şi de Adevăr, atunci în paginile de istorie a abjecției bucureştene presărate de Cărtărescu, *the man who has made Bucharest mystical*, unde trebuie maculat eroismul Revoluției din Decembrie, ar fi trebuit să cuprindă nu numai momentul Dracula sau momentul fanariot ci şi o re-scriere, era atât de uşor, a celebrei conferințe a dlui Liiceanu, din 13 aprilie 1997, *Sebastian, mon frère*, sau şi mai indicat – o ilustrare măcar cât Marin Preda în *Delirul* a suferințelor evreieşti descrise de Mihail Sebastian în *Jurnalul* său bucureştean.

Din păcate şi primejduind Nobelul, teamă mi-e că ținta ambițiosului Cărtărescu rămâne doar demolarea lui Eminescu pentru că este Eminescu, în perspectiva Mircea Maximus a unui discurs promoțional bazat pe tranziția de la formula *cel mai mare scriitor postbelic* la neoceauşista supremă consacrare ca *cel mai mare scriitor român al tuturor timpurilor.*

* *Nobilul cult al lui Mircea Cărtărescu*. Nu putem decât să ne asociem viziunii atletice a lui Mitchievici. Cu o singură observație, că scriitorul nu face nimic fără *epocă*, tot aşa cum spermia şi ovulul nu dau fătul cel frumos cu stea sau zdreanță în frunte fără a suge dintr-o placentă, fie ea şi neuterină ci creier de vagabond sau de ofițer acoperit pe probleme penticostale. În esență, astăzi, criza de sanctus adusă de stârpirea mitului Eminescian, încheiată în 1998 prin desantul din *Dilema 265*, s-a resorbit complet şi s-a rezolvat. Avem în 2007, anul apariției O3, un nou cult, nobilul cult al lui Mircea Cărtărescu, slujit de o mare mulțime de fani şi fane la lansări şi pe forumuri, literatura redevine astfel o religie, are adică un Sens comercial să mai scriem şi să citim, pentru că inconştientul nostru poate visa la o glorie similară.

A reapărut Amorul în societatea noastră atomizată, am ieşit vasăzică din Epoca Mooye şi poate că intrăm bărbăteşte deja în a postistoriei, Epoca Wash, care în plan politic înseamnă mankurtizarea „spre binele ei" a României, ceea ce va impune şi scriitoraşilor din trena cărtărescianismului să scrie *altfel*, mai puțin filolo şi mai mult popolo, însuşi stilul acestei nemuritoare intervenții critice a dlui Angelo Mitchievici fiind extrem de accesibil tocmai prin sportivitatea sa alergătoare şi alertă, inspirată până la urmă de Mircea însuşi, care şi-a proiectat şi construit marele său text total gata structurat în viziune sistemică şi didactică pe niveluri de accesibilitate, viziune în care nu mai este permis a discrimina între texte slabe şi texte tari tocmai din cauza holismului intrinsec, fiind totuna dacă ghiceşti într-o piatră sau într-un nor, important fiind numai dacă şi cât câştigi!

* *Hiena albastră*. La care sechele ceauşiste ale ceauşismului după ceauşism trebuie adăugate toate cele năravuri împrumutate cameleonic, pentru a nu fi rejectat dintre lichele ca o hienă albastră, de la cleptocrație: impertinența de tribun, va să zică *a nu avea teamă de tribunale*, dar pe dos când descrii pe români în imaginarul mondial cu viții de la ADN, nu de la imperialism, care justifică antiromânismul, deci exterminarea; propensiunea de şmenar la *a-l face pe altul*, la a-l şmecheri chipurile servindu-l, cum ar fi lansarea de expresii memorabile (Catedrala Mânuirii Neamului; a pus de mămăligă în canopă; moldoveni pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat; *subteranele* poeziei Eminesciene – ştiut fiind că mai toate blocurile revoluției agrare ale activistului de tac-su ficțional care a crezut, stăteau şi în genere mai stau pe kkt vidanjabil, nu pe o canalizare viabilă); exploatarea la greu a bazei româneşti de lansare prin ICR nezicând nici mersi, ci având aerul că face chiar o favoare Partidului Amărâților din România, *iproci*.

* Cât de memorabilă este expresia „Catedrala Mânuirii Neamului", rog a se compara nu cu ce se aude din minaretul virtual al moscheei din Palanca Mare ci cu o formulă neprofesionistă din ştirea:

– Asociația *Solidaritatea pentru libertatea de conştiință* consideră că inițiativa guvernului de a dona 30 de milioane de lei pentru proiectul Catedrala Mântuirii Neamului este „imorală şi ilegală, şi organizează un protest pe 24 octombrie, în fața Teatrului Național din Bucureşti (TNB).

Protestul va începe la 16.30 şi va consta, potrivit directorului executiv al asociației, Remus Cernea, într-o scenetă denumită „elevii şi studenții vor fi întemnițați în Catedrala Bântuirii Neamului". Cernea a spus că la acțiunea de protest vor participa 150 de persoane, actori şi voluntari. (*Adevărul*, 3 oct 2007)

Expresia „Catedrala Bântuirii Neamului" e jenant de slabă, în schimb manipularea cu titlul concentraționar „elevii şi studenții vor fi **întemnițați** în Catedrala Bântuirii Neamului" este de o eficiență propagandistică pe care ar invidia-o şi fasciştii.

* *Cam târziu*. Mircea Cărtărescu este primul mare român care NU A VRUT să fie un Eminescu sau un Ştefan cel Mare, plecând de la iluzia greşită că Ceauşescu a fost *rău* pentru că a fost naționalist, iară nu pentru crima că a fost marxist!

Ce altă națiune, în afară de Națiunea Română, a oprimat Ceauşescu să îl acuzi de naționalism?

Doctrina combaterii național-comunismului este vastă, şi pare a veni de prin universitățile americane, bune cunoscătoare ale Galiției Mari, pentru RSR raportor fiind pe la 1988 matematicianul Mihai Botez. Vladimir Tismăneanu la 18 iulie 2007, în *Evenimentul zilei*, crede că abia lansatul O3 „reprezintă un triumf estetic şi o diagnoză Intelectuală definitivă a destinului aberant al României sub comunism. Nimeni nu va putea, de-acum încolo, să mai caute alibiuri pentru oroarea stalinismului național."

Cu alte cuvinte, condamnării prezidențiale din decembrie 2006 a comunismului românesc i-a urmat la 11 iulie 2007 una literară definitivă.

Cam târziu.

Neamul Românesc o făcuse nu la 22 decembrie 1989, o făcuse nebolşevizându-se niciodată.

20. Fapte reprobabile vizând decanonizarea lui Eminescu

* *O mare cucerire a maselor largi populare* a fost în anii de ocupație sovietică Luminarea Poporului. În timp ce oamenii muncii, bărbatul şi femeia, mergeau la *sirvici*, tot mai mulți copii din țara noastră erau lăsați la grădiniță ca în poza de mai jos, încredințați unei doamne, iar dincolo de gard şi frunzişuri se poate zări ca o luminiță basarabeană Librăria Noastră, unde pe lângă minimum de papetărie, cine căuta putea găsi chiar în cele mai izolate cătune **carte ieftină şi bună**.

* *Intelectualii democrați*, marxişti convinşi ori numai simulanți, pe lângă că au permis perpetuarea Mitului Eminescian, favorizând idealismul într-o epocă nu numai materialistă ci şi dialectică, au facilitat de să se formeze public cultivat pe bază de colecții cum ar fi Biblioteca Pentru Toți, Biblioteca Şcolarului, Lyceum, Clasicii Literaturii Universale, albumele şi inițierile Meridiane şi altele, găsindu-se la raioanele de discuri şi Beethoven, ba chiar cu *Appassionata* lui Lenin.

Cum se obsearvă tare în pozele de mai sus, Eminescu de la Ateneu şi Eminescu de la Viena sunt ca un fel de nişte icoane ortodoxe într-o bibliotecă şcolară normală, iar procurarea de resurse livreşti pentru Rezistența prin Cultură se întregea organic

sub ocupația sovietică şi sub autoocupație prin dotarea casei tale cu un aparat de radio, de preferință de maximă calitate la noi în Republică, ăla care se vede fiind un tranzistor Trabant REMA importat prin 1962, pe lângă educație politică, oficinele ținându-te la curent şi cu progresul occidental spre postmodernitate, evident subliniindu-se mai mult ceea ce se câştiga decât ce se pierdea, iar dacă ştiai şi engleză, franceză, germană, spaniolă, italiană, şi nu în ultimul rând catalitica limbă rusă – pe care o iubesc mai mult decât Beniuc – de la nu întotdeauna perfect bruiatul Radio Svoboda, erai mai şmecher ca alții şi cel mai câştigat.

* Nimicirea antiEminesciană a plăcerii de a citi. Autoreferențialitatea permite orice, dar nu e bine să te bazezi pe ea când te urci în stare de ebrietate la volan, dacă nu ai un BMW cu mult aer băgat în saci.

Ancheta oftalmologică se face pe bază de cum se văd prin ochelarii cu laser *daunele* cauzate de text Neamului Românesc din Țară, dimprejur şi din Diasporă sau, cel mai adesea, inventariindu-se *foloasele necuvenite* aduse din nepotrivirea cu realitatea reală sau virtuală a celor afirmate de oricare dintre semnele sau combinațiile de semne ciobănite de autorul interesat.

Până la urmă, rezultatul zburând dincolo de orice expectații.

Cică cultul lu' Eminescu n-a dispărut, dar în jurul datei de 5 martie 1998 s-a implementat în O-ul de la RO **o nouă manieră de a iubi**, în sensul că acest verb înseamnă dorință de a obține instantaneu şi fără mofturi sau afecte, sextazul, la cele mai înalte standarde euroatlantice ale orgasmului interminabil soteriologic, cu fiabilitatea unui jeep Sahasrara legănat sub un tei funerar de hârtoapele Mooye Age.

Pe când predarea structurilor narative începând de la clasa a VII-a, atenționând copilul că, aşa cum nu există Barză sau Moş Crăciun sau Înviere sau Dumnezeu sau Eroi, aşa nu există nici fermecătoarea împărăție a poveştii. Şi atunci, concentrează-te, doamna Coca, doar pe spectacolul de circ al jongleriilor autorului, neuitând să faci băşcălie zgomotoasă d*e lecturile naiv donquijoteşti* text = realitate, ale tineretului natural idealist, ca de ofticoşii cu pete roşii pe braț, nepăsându-ți că eşti vinovat de golirea chiar şi de studenți a bibliotecilor, exceptând aglomerația de sesiune!

Până când? Până la autogenerarea spontanee au unui tineret idealist, care ar citi, dacă nu cât Adolescentul Miop sau cei Şapte magnifici, atunci cât Liceanul Neascultător, care opunându-se unei programe care îi recomandă doar frunzărirea cărților şi ghicirea în pagini ca în ciroză, îşi propune a se desfăta între a IX-a de Beethoven şi bac cu *cele 1001 de cărți obligatorii*.

* *Dar de ce Mircea a eşuat în lirism?* N-a iubit el ce trebuia? Ba da! Dar a parodia sau a batjocori nişte epigoni, ca în *Levantul*, adică persoane defavorizate deoarece seria lor converge spre un geniu natural descurajant de creativ, ar însemna, în primul rând, a nu fi priceput nimic din Eminescu. Exclus la Maestrul Cărtărescu, care nu mizează greşit niciodată! Iar în al doilea rând, este visul chimeric că scrii mai bine decât... Bolintineanu, ale cărui *Legende istorice*, inimitabile, nu sunt mobilizatoare pentru cinicii universitari, dar sunt excelente pentru a trimite norodul cel naiv de la Prut la Cir!

În realitate, textul *Levantul* e din acelaşi aluat otrăvit ca al textului *Visul chimeric*: conferențiarul ne hipnotizează cu o retorică peste a lui Nae Ionescu, aproape convingându-ne şerpeşte, arătându-şi Muladhara, că poezia levantină avea suficiente resurse să sară peste geniul Eminescian direct la orbitorul Macedonski, respectiv că *geniul Eminescian cam chimeric este* ***explicabil*** *complet*, lesne aplicând dialectica

psihanalitică, consecința fiind prohodul că resursa cântată de Noica se arată astfel EPUIZABILĂ.

* *Levantul* (1991) nu este o epopee, nici n-ar putea fi cu un subiect paşoptist neterminat prin gangbang şi prin obscenitate publică în ceceu, dar *Revoluția din Decembrie* merita un mare poet. Şi nu l-am avut. *Levantul* este însă un maculator care tinde, parcă dintr-un antiEminescian visceral, să demonstreze că Românii mei sunt nişte balcanici incorigibili, iar arta noastră literară putea sări *direct* la Caragiale, ocolindu-se momentul *Lumină de lună. Versuri lirice.*

* *Un X... pretins poet – acum/ S-a dus pe cel mai jalnic drum.../ L-aş plânge dacă-n balamuc/ Destinul său n-ar fi mai bun,/ Căci până ieri a fost năuc/ Şi nu e azi decât nebun.* Aceasta este incalificabila epigramă a lui Macedonski. Iar a lui Cărtărescu sună aşa, în *Fapte*: *Aproape cert, nu a contractat sifilis niciodată (singura sursă, necreditabilă, este sora lui, Harieta). Boala sa mintală nu a fost paralizia generală progresivă, pentru care a fost tratat eronat cu mercur, ci psihoza maniaco-depresivă ereditară, aşa cum i s-a pus, de fapt, primul diagnostic, la prima sa internare. Întreaga viață a fost un cicloid, pendulând între extreme.*

Cine citeşte întregul fişier Eminescu de la Academie nu poate pricepe în ruptul capului pe ce îşi bazează Lepidoptera postromânismului această răsturnare copernicană de diagnostic menită a banaliza destinul Poetului Național.

* Geniu fiind, Eminescu era şi nedemocrat, şi inadaptabil. Dacă piața literară, gustul cititoarelor, ochii lor cu contacte de Beatrice, i-ar fi cerut să redea un Infern, el l-ar fi umplut cu orice cruzimi, dar nefiind torționar din născare, într-o dulce Moldovă unde ortodoxia biruise în cugete de nu voia nimeni meseria de gâde, nici picat cu ceară n-ar fi imaginat, ca Cel mai bine vândut scriitor român, şi n-ar fi măcar publicat de lua de la alții, o barbarie fascist-bolşevică de natură a excrementaliza toate gingăşiile fățarnice din *De ce iubim femeile*, ca aceasta:

„o femeie era violată de demoni şi-apoi pântecul i se umfla şi năştea, şi pruncul îi era sfârtecat în fața ochilor, şi-apoi reîncepea totul.“ (O3, 517)

* *Slăbirea vigilenței feminine*. Nenorocirea cu demolarea mitului Eminescian, poate prevestită de insuportabilitatea recitatorilor povestită de ministrul de externe Andrei Pleşu, gazda Dilemei 265, la o recepție cu răcituri şi cârnați de Băicoi, nici n-ar fi fost cu putință dacă Stăpânul cel Nou, adică economia de piață consumeristă, nu băga în femei, manelare, feseniste sau cultivate, cantități inimaginabile de Sandra Brown piratată, la maximum tocmai spre acel fatidic martie 1998, după care a început şi la noi ca să se mai respecte drepturile de autoare. Pe moment însă, fiindu-le adormită cu vrăjeli vigilența, femeile nici nu şi-au dat seama ce-au pierdut răpindu-li-se paradigma Eminesciană de a fi iubite. Iar azi toate româncele şi neromâncele cumpără bestsellerul *Perché amiamo le donne*, cu nemiluita, străpunse de nostalgie după dulcele stil nou dantesc, dar în veci de veci femeile nu vor mai avea parte nici în vis – de la masculul postmodern recent – de un amor nemăsurat ca acela genuin din *Pe lângă plopii fără soț*, ci doar de cele câteva picături de pixeli perfect măsurabile în materialitatea lor plină de euri, ce le-abate şi la păsări de vreo două ori pe an.

* *Genial înaripată* este arta lui Mircea Cărtărescu de a sugera că nu numai miturile voievodale sunt creații ale Securității, ci şi Mitul Eminescian.

De pildă, o operațiune a Securității se cheamă în ficțiunea *Orbitor* nu *Steaua fără nume*, nici *Mielul turbat*, nici *Ție-ți vorbesc, Americă*, ci *Sărmanul Dionis*!

Ai zice că poate şefii de promoție s-or fi implicat, dacă n-ar fi chemată de Mircişor şi femeia din popor să se exprime, curios, de pe poziții Intelectuale Bobe-Rădulescu-Chivu: „Unul dintre poeți era Eminescu, al cărui chip îl ştia bine, îl găseai peste tot. Sub poza lui scria Mihail Eminescu. El fusese cel mai mare poet român, dar murise nebun. «Unde e multă minte, e şi prostie», zicea mama despre el."

Aici şmecheria fiind că antiEminescianismul cărtărescian este atribuit educației *din familie*, cu deosebire de la o mumă sinistră şi odioasă prin pragmatismul ei spurcat, simulând amărăştenia chiar crescându-şi copiii în Paradisul Paradisurilor, pe Aleea Circului de Stat, o posibilă Ană Pauker, – nu unei dumiriri la început de carieră privind visul chimeric, călăuzit de vreun venerabil guru asupra incapacității de a-l depăşi ca geniu sintetic, adică înaripat filologic, pe cel sigilat de destin.

* *Fanta*. M-am întâlnit de mai multe ori cu acest Eminescu: în vis, în reverie, pe când scriam infamii fantastice sau în chiar viața de zi cu zi lucrătoare, cum rezultă şi din registrul de procese-verbale de inspecții din referatul pe care el mi l-a întocmit la Voluntari la Şcoala 42 ca revizor şcolar, muşcând ca Patapievici din sandvişul cu şuncă presată şi dictând uitându-se distrat pe geam cum da directorul Bichir trifoi la iepuri, însemnând pe răboj în ce zi şi la ce oră o să fete, ca Herman, cutare iepuroaică, desigur nu printre urechi.

Scria în îngălbenitul registru şi mi se mira, adoptând un aer ipocrit feminist, de succesele unui <u>Cicisbeo</u>, nedeosebind moral între a madrigaliza Chimista, săltându-i poşeta la stele, şi a cânta, după eşecul în lirism, **nu Femeia cu f mare, ci fanta ei cu f mic**, «fluturele cu aripi lipite somnoros», *cu adevărat cel mai frumos lucru pe care l-aş putea vedea şi atinge vreodată*, în accepție comercială evident muncitorească, nu regală (cf. Regina Maria: *On ne touche pas au Roi!*).

* *Lipsa de onestitate Intelectuală* şi folosirea profesionalismului în scopuri rele se vede la noi în Levantul Intelectual acolo unde <u>critica lui Eminescu e la nivel publicitar,</u> în acțiuni concertate şi sporite prin scandal, de manipulare a celui mai larg şi mai nevinovat public. Macularea geniului natural se produce impresionist, ungând cu salivă câteva pagini de periodic, vertijul halucinant venind cititorului de la greutatea semnăturilor şi de la numărul imens al detractorilor ce s-au putut aduna.

În realitate, un act de o asemenea responsabilitate istorică, anume demolarea mitului Poetului Național la 5 martie 1998, tocmai când <u>ai sarcini naționale neîndeplinite</u>, cum ar fi combaterea glotonimului „limbă moldovenească" şi reunificarea Neamului Românesc după model german, pentru care nimeni între Atlantic şi Ural n-ar fi găsit principiu să-şi fundeze justificarea unei interdicții pe Prut, ar trebui măcar **să se justifice pe text**, uite aici-şa Luceafărul vostru e fascist, aci antropofag şi mai la vale antioccidental!

Cât se face în Levant dintr-un asemenea, ai zice, proiect cu finanțare euroatlantică nerambursabilă, se reduce doar la transpunerea unor clişee din cărți de peste țări şi mări, cunoscute doar de bursierii Stăpânului celui Nou, care nici alea nu conțin demascarea lui Eminescu argumentată pagină cu pagină.

Pur şi simplu a dat cineva cândva o directivă şi grohotişul continuă să alunece, nefiind departe noaptea când se va grăpa pământul la Cimitirul Bellu şi hârca descanonizatului va fi expediată urgent la origine în Județul Botoşani.

* *O damnare eternă*. Uitarea lui Eminescu va progresa odată cu noile generații de liceeni şi, la cererea botoşănenilor, cu o bună acoperire pe diverse televiziuni, cotidiene, tabloide Intelectuale şi forumuri, mutarea mormântului său de la Bellu, de lângă Caragiale, în pacea natală de la Ipoteşti, pare aproape inevitabilă şi e greu de argumentat că nu s-ar putea afla înscrisă în calendarul operativ al persecutorilor săi, dacă s-or fi băgat şi bani în bancă pentru eterna autofinanțare din dobânzi.

Să nu-şi închipuie nimeni că demolarea mitului Luceafărului, facerea cultului nefuncțională prin ridiculizarea recitatorilor – cea mai mare reuşită de după 1989 a nechezolilor de ambe spețe! – a însemnat şi sfârşitul pedepsirii sale pentru nenorocul de a i se fi potrivit rolul de Poet Național.

Aici e vorba de o damnare eternă, înscrisă în fişiere greu de virusat vreodată.

Fără a fi pe deplin uitat de tineretul neamului său pe cale de mankurtizare, expulzat din manuale şi din subiectele de bac, ca şi de la standuri, Eminescu ar fi în contradicție cu el însuşi, **pesimismul său radical** ar fi teatral şi chiar caraghios de ridicol, comic, cam cum teama maladivă care nu doare a mamei lui Mircişor că medalia colectivizării, sacrificată-n closet, îi va bloca canalizarea la bloc deranjând până la atragerea de anchete şi vot de blam conducerea superioară de partid şi de stat, dealtfel cu zona rezidențială nu prea depărtată de a ei.

* *O fut dumnezeieşte!* Bietul Eminescu, pe când alcătuia dicționarul sanscrit al păturii superpuse şi avea *rendez-vous*, notează în treacăt „o fut dumnezeieşte“, enervând sanscrit greco-bulgărimea cu ceafă groasă, nas subțire şi plete mirosind a cerneală vitriolantă, îmbogățindu-ne brusc limba cu o locuțiune fenomenală, soteriologică, fiind greu de crezut că la Viena, în aşezămintele, teatrele şi bibliotecile ei, n-a cunoscut el mai toată experiența indiană a speciei în acest înălțător praxis.

Cu toate acestea, geniul natural Eminescian conservă o dimensiune a spiritului **total absentă** în proza şi mai ales în poezia Celui mai bine vândut scriitor român (defect cumplit de grav), anume Amorul!

Căci un Amor nu se reduce la când îți vine după ospăț cu cârnați de Pleşcoi a regularisi manelar Revoluții Române.

Ce Karenin reciteşte „Întâia sărutare“, constată nişte simțiri atât de pure şi de serafice, pe care din cauza corupțiunii induse în noi de internet şi de tembeliziuni am fi zis că nici nu există. Piesele de proză scurtă similare concepute de Cel mai bine vândut scriitor român pălesc rău față de acest măsurariu Eminescian şi te fac să roşeşti ca o blondă autentică pentru primitivismul impulsurilor descrise, adică excitarea din mai nimic pe cool-mile disperării şi graba demiurgică de a te uşura, încât îți vine a crede că cel mai bine vândut bestseller de după Revoluția Futeşă s-ar putea numi pe cinstite mai corect „De ce regulăm femeile“, decât „De ce iubim femeile“, şi semnat hetero Lulu Căldărescu, cum am mai zis, căci iubirea presupune şi o doză de evlavie, ea sanctifică, ceea ce postmodernismul interzice cu strictețe ca fiind prea romantic pentru un demers bazat pe băşcălie, gloată şi caterincă de duzină.

* *Pe sub plopii reali*. Prietenul nostru securist Iancu Jianu ne aminteşte pe forum de un tovarăş care iubea Litoralul, bulgarul Vasile Vâlcu, servitor al Partidului la Direcția I, spionaj, ocupându-se de emigrație în anii '50, gata să se ocupe până la adânci bătrâneți, ca Herman, de fecioare, să le tundă şi să le tatueze în interesul cauzei. Şi brusc, haiducul purcede la a ne lămuri în cu totul alt segment temporal:

– De ce, dom' le, în ianuarie 1999, când cu suferințele lui Clinton, Vadim n-a mai reuşit să demonteze/demonstreze idila Rona Hartner – Emil Constantinescu?

– Pentru că după *Dilema 265* nu mai exista în RO cultura sentimentului, nu se mai ştia *ce e Amorul*! răspund eu şi ies să mă plimb pe sub plopii reali.

* *Geniul natural* ce îl avea prin destin i-a permis lui Eminescu să anticipeze adevărul de prisos că Autoelita nu va avea în 2000 o influență electorală nu mai mare de 0,1 % şi <u>tocmai de aceea nu e nici pe departe nul din punct de vedere politic</u> poziționându-se ca şi Camelian Propinațiu, parcă programatic, pe ceea ce **nu se poate**, lăudând de pildă buna aşezare patriarhal- medievală a Țării, înainte de implementarea formelor fără fond aduse de obraznicii bonjurişti din Străinătate.

Tocmai de aceea, că era *smintit*, el a reuşit să unifice sufletul Românesc, pe când Autoelita cea bine calculată-n interesele ei, a reuşit doar discurs autopublicitar.

Într-una dintre nenumărabilele lumi paralele, pe alte fire cauzale, un Eminescu laureat Nobel pentru dramaturgia de inspirație dacică şi voievodală are un – foarte productiv liric a vară de noiembrie – episod erotic cu o nepoată a Reginei Victoria, fascinanta Prințesă Maria, căreia bucureştenii i se adresaseră văcărescian cu „Bine ai venit mireasă de Dumnezeu aleasă spre a patriei cinstire. Ianuarie 1893“.

* **Unde este Stăpânul?** Cine ne va da nouă periodice şi televiziuni? Cine va finanța centralizat presa culturală, să nu existe polemici, peste tot să ai aceeaşi corectitudine şi aceiaşi interzişi, acelaşi promovat, iar ca probă la paralelele ilustrând pluralismul, nişte monoloage ale vaginului cu aripile închise somnoros?

Mircea Cărtărescu a reuşit în viață pentru că a avut geniu înaripat, şi-a dat seama înaintea altor Intelectuali Români că după Revoluția Fututá s-a schimbat însăşi Casa Scânteii, adică Stăpânul Extern, cel de interne fiind doar deghizat altfel.

Din exterior de pe undeva a venit, aşadar, macularea lui Eminescu şi a lui Ştefan cel Mare, tocmai când aveam nevoie de ei şi de mit ca să punem gloata, țăranii fără treabă, la eroism în scopuri unioniste sau lustrând pe boieri sau încoronând pe careva la Direptate, iar lipsa de reacție ca de rinocer împăiat a Autoelitei postnicasiene se răzbună prin lehamitea de azi.

Îmi povestea mie Coca Dospinoiu, răscolită după o emisiune cu domnul Bebe, publicistul sexy promovat de Humanitas, că văzând ea la telejurnal, zapând, şi pe dl Ion Iliescu, se făcea-n vis că plecând din Giurgiu-Russe cu motonava Amadeus, şi-a procurat cartea de pe noptiera umedă de la Librăria Futelnița din Oltenița şi a uitat de RO până la Brăila sau Sulina, unde o aştepta însuşi Stăpânul, cu somnorosul Kotofei Ivanovici în brațele-i de karatist.

* Clasa politică fiind un pic analfabetă, ea *trebuia învățată* că Basarabia e de recuperat, dar intelectualitatea, deşi consumă pib, nu şi-a îndeplinit această misiune, asemănându-se cu acei medici care nu acordă asistență decât unde le e rentabil.

Eminescu a făcut un scandal imens doar pentru câteva județe, pe care Rusia şi le adăuga după eroismul românesc de la Smârdan şi Plevna, interesată de a astupa Gurile Dunării. Totuşi, Poetul Național se impusese în epocă drept poet al Amorului şi un campion al luptei împotriva demagogiei, de aceea fiind respectat până şi de legionari, care înainte de a fi antisemiți luptau în contra priveliştii corupției cu arme nu totdeauna ortodoxe.

De aceea, despărțirea de Eminescu este însuşi modul în care clasa intelectuală a Epocii Mooye slujeşte pe Noul Stăpân, cleptocrația, asigurându-l că nu va practica lupta contra corupției decât în scop autopublicitar, ba nici atât, dacă vreun homosap de afaceri vine cu oferta: uite, bă, şi ție din ce-am furat eu!

* Există totuşi circumstanțele atenuante de context pentru alungarea de la noi a lirismului genuin şi importul de lireme sintetice identice cu cele naturale, cum îmi explică pe Mess amicii mei americani şi canadieni. Contextul ține de muşcătura din destinul Românesc produsă la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când la Neptun a devenit ireversibilă mutilarea României Regale Mari, primejduindu-se îndeplinirea Misiei noastre culturale în Galiția Mare după modelul Galiei franceze, pe motiv că nu mai putem acumula masa critică trebuitoare unui colaps orbitor ca o supernovă, decât poate când îşi va spune cuvântul şi Diaspora ca generator şi accelerator al unui tineret idealist ca paşoptiştii formați şi ei exploatând Infrastructura Intelectuală a altora.

Asasinarea mitului Eminescian la 5 martie 1998 este de neconceput fără capitularea în timp de pace din 2 iunie 1997 şi a avut, dealtfel, consecințe politice imediate, politicienii de externe Băsescu, Severin, Roman şi Brucan reuşind să-l pună pe romancierul postmodern tradus la Chişinău Radu Vasile de la FC Național şef de guvern în locul țărănistului Ciorbea, obligat să demisioneze la 30 martie, o nanosecundă Reîntregirea Neamului scintilând iarăşi fezabil implementabilă.

În cadrul aceluiaşi scenariu tragic ce se juca, la 4 aprilie, Emil Constantinescu, preşedintele universitar, va cere amnistierea crimelor Revoluției, pe motiv că participanții vor Adevărul, nu să se răzbune, rezultatul fiind că la scrierea O3, Mircea n-a avut din ce să se documenteze la Castel despre *cum a fost* şi toată bibliografia acestui roman istoric corintic beoțian este *Biblia*.

Ceea ce chiar că este o situațiune de nu era loc pentru un Eminescu în România Epocii Mooye.

* Pentru demitizarea Luceafărului, problemă nu de diplomectuali bucureşteni, ci una a Reîntregirii Neamului, e o poate *intenționată* insultă a te reduce la articolaşele din *Dilema 265*. A respecta Cultura Română şi cititorul Român, cum îl respect eu pe dl Mircea Cărtărescu, strofocându-mă ca să-i ciuntesc doar derapajele ținătoare de postromânism, fiindcă în chici e imbatabil de corect, presupunea din partea fiecărui detractor, mare universitar sau nu, o carte cam cât a lui Camelian Propinațiu: „*Kitsch* orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu“, care nu e decât primul volum al unei **Trilogii obligate**, infernal-danteşti, scrise de ochii Beatricei în maxim şapte ani, minimum 1500 de pagini pioase, orizont de timp în care înnobelarea literaturii noastre într-un spațiu fibros cu 11 dimensiuni ar mai putea avea repercursiuni pozitive măsurabile în domenii de bază ale oblojirii crizei identitare generate artificial prin asasinarea Mitului Eminescian, cum ar fi: Luminarea Poporului, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Reprimarea Bolşevismului, înființarea la Băneasa a Institutului pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale, Wikipedia Românească, Valorificarea pe un plan superior spiritual a Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, ghidarea feed-backului civic prin Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA), Recuperarea Basarabiei, maximizarea împlinirii Misiei Culturale prin Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, şi mai ales Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei cu tot cu mutarea Capitalei în Conurbația Giurgiu-Russe, desăvârşindu-se în Levant cascada spirituală capitală dunăreană Bratislava, Viena, Budapesta, Belgrad.

* *Imitațiunile acestui model de succes*. Când dintr-un singur editorial nimicim, în folos propriu, generând nechezolul ce-l rumegă Blator, Pegasul postmodern al

geniului înaripat, nişte valori zidite de norod printr-o trudă seculară: simbolurile Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul sau Poetul Național Eminescu, trebuie mai ales a anticipa ce anume va imita tineretul incult, superficial şi carierist dintr-un asemenea model de succes.

Să ne amintim cum oamenii de cultură de elită nazişti au expus oprobiului public, să se facă băşcălie, operele rivalilor care nu le prea conveneau lor, în celebra expoziție itinerantă a Artei degenerate. Cât s-a mai râs în Germania de expresionismul german! – care este şi ultimul ei zvâcnet spiritual, fiindcă schelălăielile de după un război pierdut stau veşnic sub bănuiala şi acuzația de nesinceritate.

Epigonii lui Cărtărescu, nu de chici orbitor se vor apuca, fiindcă e greu să aprofundezi în particular ştiințele naturii, ci de caterincă apropo de ce bagă Autoelita pe simezele expoziției permanente Entartete Kunst.

* *Tot ce e valoros în TO descinde din Eminescu*. Nu suntem naivi ca în 1998: participarea lui Mircea Cărtărescu, cu ciraci cu tot, la asasinarea Mitului Eminescian e o crimă filologică în folos propriu. Zece ani mai târziu, prăbuşindu-se de tot lirismul, avea să ființeze un adevărat cult al personalității Lepidopterei postromânismului, orice spirit critic fiind amorțit din motive comerciale, existând desigur sponsori puternici ai bătăliei canonice cari dac-ar puté ar arde manuscrisele Eminesciene, cum au ars ale lui Mircea Eliade la Chicago şi la Bucureşti, şi ar pune pe rug toate edițiile, să nu se mai vază că mai tot farmecul orbitor de la obraz al decorului *Kitsch* cărtărescian consistă în a scotoci el critic mai departe într-o galerie deschisă şi adâncită de geniul cel adevărat, nici sintetic, nici simulant, poetul nostru național Mihai Eminescu în *Călin (file din poveste)*:

O cojiță de alună trag locuste, podu-l scutur,
Cu musteața răsucită şede-n ea un mire flutur;
Fluturi mulți, de multe neamuri, vin în urma lui un lanț,
Toți cu inime uşoare, toți şăgalnici şi berbanți.

Ceea ce Mircea duce mai departe decât atâta notă prizărită este însă greoi, fesenist, forțat şi artificial, dizgrațios, pentru unele gusturi chiar grețos, obscen public: să lingi testiculele criminalului de război pilot american transformându-l în fluture pe neseriosul motiv feromonic; să imaginezi un strămoş nobil fictiv al Cărtăreştilor, Witold Csartarowski, nobil doar pentru că nu e creştin deplin ortodox ca noi toți, cu riscul de a nu vedea ironia schopenhaueriană a paralelei dintre înmulțirea gâzelor şi a oamenilor, înlocuind-o însă cu prostul gust fascist al experimentării acuplărilor împotriva naturii, a femeilor cu... insecte, yeahhh!

* *Psalmul pietății filiale Româneşti*. Să se tâlcuiască din amvonul demnității Româneşti, cu lacrimi în ochi, următorul pasaj, în analogie cu sintagma „Fiul Partidului“, <u>de posibilă ploconire quasifilială față de Noul Stăpân</u> *euroatlantic*, părând că reiese din text **confundarea** pilotului criminal de război Charlie Klosowsky cu propriul **tată**, Costel Goangă, mic nomenclaturist gazetar agricol, carele ar fi făcut totuşi sex american într-un lift, exact ca supraomul bombardier cu canula lui de carne suplă cordon de comunicație prin celule stem:

„Întreaga lui viață crezuse în doar două lucruri, ciudat îngemănate în mintea lui de om «sucit», cum vorbea despre el mama: în comunism şi în Maria. Dar mica şi misterioasa croitoreasă cu care se-ntâlnise odată, parcă în altă viață, femeia goală, rubensiană, ce născuse un fluture şi-l crescuse cu laptele ei între cei patru pereți ai

unui lift dezafectat, fata care-i spunea poveşti despre neamul ei de bulgari coborâţi din munţii Rodopi devenise acum Marioara, o simplă gospodină, o „casnică“ la fel cu toate vecinele de pe scara blocului. Iar comunismul... Visul de aur al omenirii... Cea mai nobilă idee care trecuse vreodată prin mintea unui om.... Îi dădeau lacrimile de câte ori se gândea.“ (O3, 257)

Hm! Cum să mai dai şi tu cu cnutul literar, într-un nomenclaturist care suferă atâta?

* *Talent contra geniu*. „Un talent e în stare să producă opere ce depăşesc puterea obişnuită de creaţie, dar nu şi capacitatea aprehensivă a celorlalţi oameni şi de aceea ele îşi găsesc imediat admiratori. Operele de *geniu*, dimpotrivă, depăşesc nu numai puterea de creaţie ci şi capacitatea aprehensivă a celorlalţi şi de aceea oamenii nu le înţeleg. <u>Talentul se aseamănă cu un arcaş care nimereşte o ţintă pe care ceilalţi n-o pot atinge; geniul însă se aseamănă cu unul care ocheşte o ţintă pe care ceilalţi oameni nici nu pot măcar s-o zărească</u>...“, explica un moderator tv german, de ce Neamul Românesc se recunoaşte, dar nu ştie de ce, în languroasa baladă a lui Ciprian Porumbescu.

Studiind în profunzime, cu rafinate tehnici de demascare-suprainterpretare occidentale, *Visul chimeric* Eminescian, Mircea Cărtărescu, evident cu intenţia de a-l depăşi, a rămas pareză peste ce-a dat: peste concluzia frustrantă că un talent ca el, *chiar înarmat cu toate psihanalizele*, nu poate *explica* la studenţii sau la ciracii lui un geniu ca Poetul Naţional!

Nu a putut identifica nici măcar prin modelare în virtual <u>*ţinta*</u> Eminesciană, căci în acest caz ar fi fost la fel de neînţeles de contemporani ca părosul predecesor, dând şi-n delir halucinatoriu, intrând în Colegiul Noua Europă de pe strada Plantelor să beie cu o suedeză nu să se instruiască, dar cercetarea i-a dezvăluit prin 1991 <u>cam care este Direcţia Rodnică</u>, cum spune şi Canetti în *Orbirea*, că există genii care cu un singur articol dau teme de doctorat la un institut întreg de sinologie, încotro trebuie aruncată piatra, adică în sensul în care după un veac mergi mai departe decât *Sărmanul Dionis*.

* *Ca să înţelegem <u>Orbitor</u>, recitim pe Eminescu*. Mai întâi, găseşti în proza descoperită Liceanului Neascultător de tânărul Eugen Simion, critica Bucureştiului ca parte de Bărăgan inurbanizabilă: „stradele nepavate, strâmte şi noroioase, ce trec prin noianul de case mici şi rău zidite din care consistă partea cea mare a capitalei României“. Pe urmă, regăseşti discursul ştiinţifico-teologic, doar că are la Eminescu o componentă speculativă austriacă mai apropiată de lirism, prin folosirea genială a metaforei şi a simbolurilor. Şi mai ales avem retrospectivă şi **evadare în timp**, pe când fuga în exotic, din aceeaşi epocă creatoare, o găsim în altă parte, în nuvela *Cezara*, uşor premonitorie, de-ţi vine să întrebi de unde cunoştea Eminescu decorul italian. A trecut el prin Bellagio înaintea lui Volodea şi a lui Mircea? Eu cred că da. Deşi, atunci ca şi acum, a descrie cartierul Palermo din Buenos Aires mai orbitor decât Borges cel Orb, deci ca pe un fel de multicolor cartier Boca, nu e mare performanţă!

* *Temă*. Pornind de la ratarea în O3 tocmai a scenei gangbangului din ceceu, fiindcă Mircea n-a avut ce maestru pastişa, să se argumenteze că bibliotecarul Borges nu a orbit datorită exploziei de culori genuine din cartierul Boca, cel mai fov din lume, ci datorită lipsei de erudiţie sexualistă, subdocumentării tipic postmoderniste, meditaţia de tip scriitoricesc asupra potenţialului narativ al vorbei „Palermo“ neconducându-l spre una dintre rarele-i proze scurte lubrice, care însă i-ar fi adus

exact popularitatea ce-i lipsea să ia Nobelul, un show din scene de circ cu istoricul nostru paşoptist valah Nicolae Bălcescu deflorând pe patul de moarte Revoluția Română tocmai ca să aibă Fluturele postmodernismului ce parodia şi continua.

* *Nimic nou sub soare decât publicitatea!* Metatextualitate în *Sărmanul Dionis* cât cuprinde, jocuri naratologice alambicate, care îi năuceau pe rafinații cititori de la Junimea, călătoriți prin Occident şi importatori de carte străină. Motivul dublului în nenumărate locuri. Dan, ori Dionis? Şi al multiplului:

„Dar ceea ce-i părea ciudat era că, de câte ori îi trecea prin minte ca îngerii să meargă după voia lui, ei, într-adevăr, fără să le-o zică, îi împlineau alintând gândirile. El nu-şi putea explica această armonie prestabilită între gândirea lui proprie şi viața cetelor îngereşti."

Explicație a omnipotenței divine a autorului cu iactanță instantanee la lectura teoriei despre postmodernitate ca experiență ontologică, epistemologică şi istorică „slabă" din *Postmodernismul românesc*.

* <u>*Levantul*</u> *ca preludiu la antiEminescianism*. Lustruit în blocul din Nada Florilor, spumegând de furie, de pe Ştefan cel Mare ancorat într-o fantazie a unui aed al gloriei acestuia, marea eroare a *Levantului*, conceput sub Cea chipurile pentru a fi citit printre rânduri, este că ce subversiune făcea Falsul Goma, Mircea nu avea nimic tangent cu bolşevismul, care numai pitoresc nu era, ci îl trăiai ca pe o lungă detențiune acromatică.

Mai ales tema carbonaro-eteristă sub totalitarismul ceauşist stă ca nuca-n perete.. Singurul folos al *Levantului* este **începutul demolării lui Eminescu: vedem ce resurse fantastice stau în poezia ce îl precede pe divinul Luceafăr!**

* Străduința herculeană de a-l demitiza cu mijloacele batjocoririi parodice – în popor, *strâmbare* – pe Poetul Național, cum o face arşice Păstorel pe europeanca Veronica Porumbacu, pică jalnic, vomiți:

Multe flori sunt, dar puține rod în lume au să poarte,
Multe mărgăritărele sus pe ceriu ard departe,
Multe sunt femei cu ochii neguratici şi codați:
Dar niciuna nu-i mai dulce ca rumânca din Carpați

Se aude glas de bucium şi bătaie de zăvod
Şi din codru miriade ies valahii, ies şoimanii
Călărind nu cai, ci pardoşi pe subt flăcările stranii

Pre când vine, vine oastea românească, ca o muche
De hanger arzând în soare, ca şi colți de leu turbat:
Până-n zori plecă Balcanul capu-n fața lui Carpat.

* *Sănătate!* Nici tentativa de a-l izola pe Poetul Național de Neamul Românesc nu-i reuşeşte Lepidopterei postromânismului:

„Unul dintre poeți era Eminescu, al cărui chip îl ştia bine, îl găseai peste tot. Sub poza lui scria Mihail Eminescu. El fusese cel mai mare poet român, dar murise nebun. «Unde e multă minte, e şi prostie», zicea mama despre el."

O mamă detestabilă, cea dintâi mamă antiEminesciană din Literatura Română – Literatură căreia îi trebuie pesemne confiscată elegia *O, mamă, dulce mamă*, o nevastă

de mic nomenclaturist bolşevic tot atât de fascistă în cruzimea ei gata arzătoare de cărți precât silişteanul care se râde de Nicolae Iorga că degeaba are doi creieri că nici unul nu e bun!

Intelectualul are o mare răspundere privind efectele cuvântului scris şi vândut, nefiind bine să se permită gloatei ca bazându-se pe hiperdemocrație să proclame nu egalitatea creierelor ci *superioritatea* celui ce se crede sănătos.

* *Junele cănit*. Având în vedere că, fracturist gândind, e deja un venerabil bătrânel june cănit, carele **ține deja de generația expirată**, maestrul Cărtărescu ar trebui să facă următorul raționament interesând Muzeul Literaturii: „din moment ce geniul meu înaripat decolează de pe strada Plantelor, unde i-a putrezit creierul de geniu natural lui Eminescu, nu e imposibil teoretic ca vreo comunicare la Colegiul Noua Europă să nu se cheme *Fapte* şi vreun tâmpit să nu se apuce a răscoli după fotografii sau mărturii dacă chiar a avut mama mea biologică sau nu pe şoldul stâng o mare pată roz-violetă în formă de fluture. Corpul vermicular se-ntindea orizontal de la pântec către fesă, o aripă cobora pe pulpă, iar cealaltă urca înspre mijloc. Lucrul acesta mi l-am amintit abia în adolescență, şi nu în vreo reverie vesperală, ci în vis."

* *Temă*: *Este Cărtărescu ca şi un canibal fascist?* Să se achiziționeze de la editură cercetarea ***T(z)ara noastră.*** *Stereotipii şi prejudecăți*, ICR 2006, coordonată de dna Ruxandra Cesereanu, Centrul de Cercetare a Imaginarului de la Cluj-Napoca, şi să se studieze contribuția dumneaei, intitulată ***Eminescu, Cioran, Patapievici şi România timpului lor***. *Eseu despre o țară simultan iubită şi repudiată* sau măcar să se identifice <u>tehnicile de suprainterpretare culninar-eugeniste</u>, antieminesciene şi omițând ca toată Autoelita, tocmai Basarabia noastră, din următorul pasaj de la pagina 241:

– Altfel decât va percepe lucrurile Cioran mai târziu, Eminescu valorifică ideea că **gena** (matricea) românească este bună, doar străinii fiind vinovați de otrăvirea ori malformarea ei. Principalul sentiment prin care publicistul îşi susține argumentațiile naționaliste este patriotismul al cărui sens este nu a iubi pământul țării, ci de a promova programatic iubirea trecutului, căci „Fără cultul trecutului, nu există iubire de țară" (Opere, XI, [*Programul nostru zicea*...]. Tocmai pentru că veneticii se dovedesc, în percepția lui Eminescu, a fi *rominofagi* (termenul îmi aparține), România riscă să se preschimbe într-o Americă orientală sau dunăreană, Eldorado al dejecțiilor altor nații, Belgie a Orientului. Or, Eminescu reclamă o puritate sută la sută pentru nația română, fără a accepta ideea de hibridizare. În acest concept maladiv, țara are parte de o stare de „siluire", de „gangrenă", de „cretinizare morală", aducând cu o „menajerie zoologică", în care tronează **„**fonfii şi guşații". În calitate de chirurg moral, Eminescu se chestionează cum ar putea fi fortificat caracterul național, *id est* gena nației?

Atribuindu-se *motanus mutantus* Trilogiei *Orbitor* concepte fitofage şi concepții culinar-eugeniste în stabulație violent imaginare, să se întocmească <u>ca exercițiu de contestare</u> un eseu nestructurat de 15-20 de rânduri, argumentându-se CA MAI SUS că Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat este ca şi un canibal fascist.

* Considerațiile privind simetria față de diafragmă, anume inimă-ficat, plămâni-rinichi, creier-gonade, cu observația că suntem larvele unei ființe celeste, spațiul fiind paradisul, iar timpul infernul, cosmosul reflectându-se într-o minte cu hard Akasia, par a ține de *kitschul* ştiințific. Ele sunt **silite**, sunt luate prea în serios şi, ca putere

speculativă, pot fi făcute de ruşine de Eminescu, atât sănătos cât şi bolnav. Ăsta e suficient să-şi noteze-n agendă: *o fut dumnezeieşte!* Şi toate chakrele îşi deschid automat hublourile spre suprema Divinitate, eroarea Lepidopterei postromânismului sărindu-i în ochi oricărui învățăcel al epistemologului Ilie Pârvu, în amfiteatrele atomice de la Măgurele: 3O ia *în serios* jigăritul discurs științific cel mult 11-dimensional footballistic al încordatului secol XX!

* *Despre glosolalia cărtăresciană*. A fi tradus în 50 de limbi, dacă ne gândim la cifra Rusaliilor, e o minune dumnezeiască, nu numai o performanță a antiEminescienilor de la ICR, care se vor fi distrând între două cafele luând în răspăr cele sfinte, un criptoceauşist evocându-şi de fiecare 15 iunie râsul buldozerelor de la Cenaclul Litere când a demolat o un bună pagină sămănătoristă opunându-i un catren de o oralitate specifică Epocii Mooye: „Seara pe vale / buciumul sună normal / dar pus între buzele tale / el sună special”.

Vorbirea cărtăresciană în limbi, ca şi apocalipticul O3, ne îndeamnă să ne pocăim, să ieşim din victimismul social-democrat, să inițiem afaceri liberale şi să ajungem burghezie de merit, ca să investim în Infrastructura Intelectuală, amintindu-ne de teza americanului Charles F. Parham că asupra celor ce dăruiesc se coboară Duhul Sfânt, facilitându-le să dobândească darul „vorbirii în limbi“.

Citind în quasari, pe când mă aflam la Şcoala 42 pregătindu-mă a deveni Cititor Unic, am făcut profeția că la Şcoala 41, paradoxul gemenilor de la Chiajna va face minuni einsteiniene.

Ci minunea cea mai mare, imposibilă fără demolarea prin impardonabilul *naughty document Dilema 265*, la 5 martie 1998, a patternului Eminescian de a iubi, este explozibilul boom al acceptanței populației televizionare la pululația modelului de succes al liceencelor de bac cu speranțe să reuşească în viață contractând căsătorii cu filantropi de vârstă pensionară, ceea ce nu se întâlneşte în erotica Eminesciană, rămasă încremenită în proiect, supusă obsolescenței şi impotenței de necruțătoarea Epocă Mooye.

* *Iată măsurariul!*. Ține de geniul natural următoarea vedenie din care înveți că Poetul Național, unind triburile, tinde să se suprapună cu YHWE, cu Divinitatea. Căci apocalipsa Casei Poporului pigulită de geniul sintetic al lui Mircea din O3 este conținută complet, ca o paraşuta-n rucsac sau ca pădurea într-un sâmbure de ghindă, în acest mistic şi dens pasaj Eminescian:

„Odată el îşi simți capul plin de cântece. Asemenea ca un stup de albine, ariile roiau limpezi, dulci, clare, în mintea lui îmbătată, stelele păreau că se mişcă după tactul lor; îngerii ce treceau surâzând pe lângă el îngânau cântările ce lui îi treceau prin minte. În haine de argint, frunți ca ninsoarea, cu ochii albaştri, care luceau întunecat în lumea solară, cu sânuri dulci, netezi ca marmura, treceau îngerii cei frumoşi, cu capete şi umere inundate de plete; iar un înger, cel mai frumos ce l-a văzut în solarul lui vis, cânta din harpă un cântec atât de cunoscut… notă cu notă el îl prezicea…“

* *Să le dăm muie!* Tehnic, **superioritatea lui Eminescu** stă în refuzul vulgarității, gen „Cine s-a băşit?“ sau „Vrei să ne futem în cur?“ în care Mircea excelează din cocalaritatea de a lărgi publicul cultivat cu transfuzii de fesenişti sau de maneliste, după Manifestul *Imposibila lustrație* totul fiind îngăduit. Precum poezia se face cu vorbe nu cu idei (Mallarmé), iar sandvişul cu şuncă presată, aşa Literatura se durează spațial cu ficțiuni angelice, nu cu realități excremențiale. În cel mult 100 de

ani, filologii euroatlantici, nu cei români, vor descoperi eterna „actualitate“ a eroticii lui Eminescu, o vor exploata însă la ei, înfiinţând catedre de Amor, impunând-o doar indirect universităţilor noastre, incapabile azi a reconcilia *Despre îngeri* cu *Totuşi iubirea* şi cu *Strategiile seducţiei*.

Pentru că Epoca Mooye a implementat în RO, neglijându-se Luminarea Poporului şi Emanciparea Cadrelor Didactice, revoluţia sexuală brută, înţeleasă cu „creier care ejaculează şi testicule gânditoare“ reducţionist filologic, animalic nemuritor, doar ca *orgasm interminabil*, fără farmec, fără lirism, fără poezie cu p mare, adică una dintre acele idei stranii care numai în ipoteza cărtăresciană că sunt gândite cu testiculele femeilor sau cu ovarele bărbaţilor pot fi concepute, aşa cum au şi decis magnaţii lumii, necăjiţi de anul tineretului turbulent 1968:

– Vor sex, dom' le? Păi să le dăm sex cât cuprinde, să le dăm muie!

* Şi cum încă de la 5 martie 1998, prin operaţia *Dilema 265* Mitul Eminescian fusese doborât, dintr-o singură lovitură de baltag şi fără putinţa reînvierii, a fost voia sorţii ca Românii să intre în Anul aşa-zis Eminescu 2000, cu oroarea de vid mitic deja ostoită prin singurul contemporan care putea să-l umple, anume dl Mircea Cărtărescu, trecându-se cu uşurinţă de către publicul cultivat, publicul fesenist şi publicul manelar peste ciracul său de la cenaclul Litere, celebrul T. O. Bobe, detractor al Luceafărului ce va fi expré încununat cu mirt la Botoşani în 15 ianuarie 2000, personalitatea cea mai proeminentă din juriu, şeful Uniunii Scriitorilor, regretatul Laurenţiu Ulici, altminteri expert Nobel, suferind ulterior moarte năprasnică după această nefericită întâmplare.

Desigur, T. O. Bobe, deşi sculptat de la natură din material liric de esenţă tare, adică talent prozaic ca şi Cărtărescu, nu era Sartre să respingă un atu publicitar cât *Premiul Naţional de Poezie „Mihai Eminescu“*, cum nici dl Patapievici nu a respins direcţia ICR pe motivele de inconsistenţă de fecală a spaţiului mioritic, ca-n *Politice*, cu întoarcere la argumentul că n-avea ce exporta. Grav e însă că această „recompensă“ pentru batjocorirea statuii lui Eminescu de la Ateneu, considerată minoră de veleitari şi de invidioşi când s-a zvonit că urmează şi pentru alţi dilematici antiEminescieni o bursă la Schloss Solitude, va fi influenţat incontestabil pe sculptorul Dumitru Gorşcovschi (Olaru), autorul monumentului din acelaşi an 2000 al lui Eminescu, din centrul Cernăuţilor, silindu-l la precauţia faţă de Autoelita noastră miştocară să-l îmbrace foarte bine şi foarte elegant pe Poetul Naţional, ca de către cei mai iscusiţi stilişti vienezi, cum se şi poate vedea pe blogul inimosului bun român Tudor Cojocaru.

Nu atât de frica naţionaliştilor ucraineni care ameninţau cu un nou Kosovo, iar grupul Ilaşcu încă era în cuşca de la Tiraspol, ci doar aşa, să nu se-ntâmple cumva să vină înalţi oaspeţi bucureşteni cu Siegfriedul, de s-ar face vreodată Institut Cultural Român în oraşul lui Aron Pumnul, şi să se tot râdă, şi de languroasa baladă a lui Ciprian Porumbescu de la vernisaj, şi de vreun exces de religiozitate:

– Mă întreb cum să nu râzi în faţa unui Eminescu nud şi cum să nu-ţi închipui instantaneu figurile altor scriitori în aceeaşi ipostază. Gândiţi-vă la Maiorescu având un ştergar în jurul şoldurilor, la Caragiale camuflându-şi Doamne iartă-mă cu pălăria, la Hortensia Papadat-Bengescu în costum de baie, la Sadoveanu cu şuncile revărsate peste şnurul boxerilor, închipuiţi-vă numai cum i-ar sta lui Dosoftei cu deltoizii dezgoliţi, cât de stingher şi vinovat s-ar simţi sistemul osos expus de Bacovia şi cu ce morgă ar ţine Vianu *Estetica* pe pubis.

Şi totuşi în fața Ateneului nimeni nu hohoteşte ținându-se de foale. Un Eminescu dezbrăcat nu stârneşte râsul pentru că în imaginarul cultural românesc el a fost de mult asimilat cu Iisus etc.

* Acelaşi imaginar, care dacă e violent, atunci începe cu Eminescu, dacă e să te iei după domnița Ruxandra Cesereanu, imaginar foarte imaginar în care trebuia îngenuncheat cu botul pe labe şi Ştefan cel Mare în pixelul *A pus de mămăligă*, din Jurnalul Național, 13 iulie 2004. Dar ce zice Tudor Cojocaru pe blogul lui:

– Ne aflăm în centrul Cernăuțiului, în preajma statuii marelui Poet Național Mihai Eminescu. Şi am avut ocazia odată cu sosirea la acest monument, să discut cu autorul acestuia. Vă rog să vă prezentați.

– Sunt Dumitru Gorşcovschi (Olaru), sculptor bucovinean din Cernăuți, român născut în anul 1940, în timpul României.

– Sunt fericit pentru că v-am găsit. Probabil sunteți aici pentru a face strajă la această monumentală lucrare românească.

– Într-adevăr. Am făcut lucrarea în 2000, dar acum mă grăbesc să-i fac monument lui Ştefan cel Mare, voievodul nostru. Consider că şi el trebuie să aibă un monument aici, în Țara de sus a Moldovei, Țara Fagilor.

– Vă rog să ne spuneți povestea acestui monument dedicat marelui Poet Național Mihai Eminescu.

– Copil fiind, îmi plăcea să fac chipuri din lut ale poeților şi ale voievozilor noştri români. Eu i-am dedicat poetului Mihai Eminescu şi nişte versuri (...).

E acelaşi sculptor român Dumitru Gorşcovschi a cărui întâmplare cu bustul lui Ştefan cel Mare ne-a sensibilizat asupra muşcăturii ce ar putea fi colțul de cotitură din 2 iunie 1997 în oligopedagogia noastră de nu învățăm nimic din istorie.

Duminică 26 octombrie 1997, Alianța Creştin-Democrată a Românilor din Ucraina, luând în serios proaspătul Tratat de la Neptun, a ținut a pomeni ca la toate popoarele, 500 de ani de la victoria oştenilor lui Ştefan cel Mare, la Codrii Cosminului, împotriva trupelor cotropitoare ale craiului Ioan Albert, în fața şcolii din Ostrița urmând a se pune bustul amintit, ceea ce s-a interzis pe motivul cărtărescian că „nu poate fi nici vorba despre înveşnicirea pe teritoriul Ucrainei a numelor unor asemenea monarhi, în particular Ştefan cel Mare, care în trecut a pustiit şi a distrus pe pământul său poporul“.

* *De-ai noştri*. Exceptând pizma, e de neînțeles în acest context al autorității deontologice implicarea morală a Fluturelui Curcubeu, după atâta mişto postmodernist pe urmele canonicului Grama, în expulzarea liricului Eminescu din cluburile studențeşti de elită, tolerându-i-se doar selecțiile **obscene** din manuscrise, la aniversare în anul Eliade 2007.

În definitiv, cu Autoelita pe care ai crezut-o cum că, paralel războiului canonic, se preocupă tacit de continuarea luptei cu inerția bolşevică, se întâmplă ceva în degradeu culinar ca unei mâncări de excepție cu care te-ai ars ținând-o prea mult la microundele speranței până s-a înnegrit.

Adică e ca cu textierul tipic postmodernist, adică miştocar, Florin Dumitrescu Scornelius de la *Sarmalele reci*, care unde ne-am amăgit la început că e de-ai noştri, îl fredonam deoarece se opunea lui Nicu Ceauşescu preşedinte, fiindcă ştia prea multe despre Păltiniş, unde avea vilă, şi uite că prin arida vară a lui 2006 l-a trimis pe sfântul Eminescu al nostru **la produs**, adică să se prostitueze pe Centură, ca profesionist, publicitarul textier dovedindu-se unul dintre cei mai eficienți demolatori, având priză

bună la clientela de club şi folosindu-se de un site liternetic frecventat chiar de megaintelectuali cândva sensibili la cel mai lacrimogen şi curat lirism!

* Deviația antiEminesciană e însă propulsivă dilematicului Chivu, eminent promoter, membru marcant în juriul pentru *Programul de traduceri a autorilor români în limbi de circulație internațională*, care selectează operele din care merg fragmente traduse la editurile din neagra străinătate sau la institutele culturale române, costurile de traducere-tipărire fiind din banii ICR - Patapievici, dezvoltându-se vertiginos şansele de înnobelare a Literaturii Române postmoderne.

Şi dacă e să te iei după o depeşă Mediafax, traducerea O1 în germană în 2007 s-a realizat şi cu sprijinul Institutului Cultural Roman (ICR), după cum tot cu sprijinul selectului institut au fost traduse *De ce iubim femeile* în limba ebraică, pentru editura Nymrod din Israel, *Nostalgia* la editura Faber-Print din Bulgaria şi *Travesti* la editura Czarne din Polonia – nu-i pricină, cum a demonstrat dl Mitchievici, toate textele cărtăresciene sunt la fel de bune şi indispensabile deoarece fac parte dintr-un sistem valoros şi trebuie percepute din perspectivă sistemică în sensul că sistematic un text mai slab devine valoros prin transfuzie de valori de la textele validate occidental.

* <u>Eminescu şi direcția nouă în opera cărtărresciană</u>. Este fascinantă geneza exterioară a proiectului *Orbitor*, care s-a născut <u>nu din dragoste, ca omul, ci din eşec, ca textul</u>. Din eşecul de *a-l parodia* pe Eminescu în *Levantul* şi din eşecul de *a-l explica* pe acest geniu natural, sigilat de destin, prin structuri franțuzeşti ale inconştientului în *Visul chimeric*, din care osteneală se trage însă multă învățătură, cum zicea şi Schopenhauer lui tata Darwin, cum că spre deosebire de arcaşul talentat, **geniul** trimite săgeata spre o țintă pe care noi nu o vedem, <u>dar putem măcar urma direcția</u>, exploatând filonul, care este a amplifica *Sărmanul Dionis* ca şi cum am avea un număr mare, mare de ochi, care naturile peratologice adună din manuscrisele elogiate de Noica un snop de raze *orbitor*. ORBITOR!

* *Inconştiența circarilor* care au dat Lovitura de Stat cu *Dilema 265*, asasinând la Târgovişte, conform scenariului îndelung pregătit în menajerie, la umbra blocului Tonola, Mitul Eminescian, printre papagali împreunați cu maimuțe, se vede în acea consecință funestă că funcția de Poet Național neputând sta în interimat, pe când mitul e transmisibil, privatizându-se-n el deja dl Cărtărescu, *succesiunea Luceafărului va fi preluată de al doilea plasat în topul cântăreților Neamului*, iar acesta nici nu e Adrian Păunescu, nici basarabeanul Grigore Vieru, ci tocmai de la Răşinari, de sub unitatea amenajistică de pe Coasta Boacii, ardeleanul Octavian Goga, căruia i se reproşează ca şef de guvern pachetul de legi antisemite prin care Voievodul Culturii Carol al II-lea a justificat față de Führerul germanilor, Adolf Hitler, şi față de Ducele italienilor, Benito Mussolini, arestarea unuia cam ca ei, a Căpitanului Mişcării Legionare Garda de Fier - Totul pentru Țară, Corneliu Zelea-Codreanu!

* Printre consecințele cele mai neplăcute ale numărului antiEminescian *Dilema 265*, reținem faptul că în inflația barocă a competenței morale din ziua de azi nici nu prea mai există măritiş din dragoste, ci numai prostituție casnică, adesea invariantă la cât de urât sau de bătrân ar fi finanțatorul.

Şi chiar dacă financiar îți permiți, nu prea mai găseşti nici fată mare complet virgină, nici partenera ideală, maleabilă, din care să modelezi în câteva luni *femeia de casă* cu care să te simți bine *in eternum*, adică în jipanul funebru.

Acceptarea mediatizată în detaliu, de către un segment uriaş al mamelor cu fete de măritat, a unui pattern al reuşitei în viață frizând absurdul, bazat pe căsnicia unei liceence cu un investitor excesiv de foarte matur este iarăşi un corolar al numărului special *Dilema 265*, principalul vinovat de această poziționare fiind însuşi eseistul Andrei Pleşu, care nici măcar în tratatul său *Despre îngeri*, deşi oferă fiecăruia din actele noastre reperul epurei lui, adică desenul lui ideal, uite că nu a prevăzut modul de întrebuințare edenică al ființelor care nu găsesc nici cu GPS-ul bucătăria, unde să prepare cu țigara în colțul rujat al lacomei lor guri, tocana vieții de casă.

* *Împuțitele sale maculatoare*. Poetul Național se plânge în, din punct de vedere postmodern împuțitele sale maculatoare – prima întrebare pusă maieutic de doctorandă la seminar tineretului idealist fiind dacă se spăla pe mâini la întoarcerea de la closet, în incompetența sa Autoelita ignorând că Michelangelo mă sfătuia *să te cureți, dar să nu te speli niciodată* – că pe el, romanticul, l-a despărțit de Junimea aplecarea ei spre hohotul de râs, ca prefigurare a trendului din Epoca Mooye, unde valoarea femeii consistă doar în ce pune pe ea.

Vasăzică, lirismul nu rezistă la atacul băşcăliei.

De aceea, se evită în biserică tulburarea cultului, pentru că la homosap şi credința, şi fidelitatea sunt fragile: după ce ai văzut un film în care Iisus e biciuit 15 minute îți vine să te bahai.

Ar fi ca şi cum pe acelaşi site s-ar vinde în seninătate dvd-uri cu *Lista lui Schindler* şi pdf-uri cu *Industria Holocaustului* sau cu *Protocoalele Înțelepților Sionului*.

* *Cu macularea nu-i de glumit!* Când un site cu editură webară i-a distrat manelist pe numeroşii scriitori şi alți Intelectuali de bun gust deserviți cu mult profesionalism l-a trimis în vara lui 2006 pe Eminescu „la produs“ (expresie jignitoare despre cum fac bani curvele sau unele navetiste asimilate), sub pretextul că <u>de ce brand e bun Poetul Național</u>, dintre premiații acestui demers cel mai creativ va fi fost matematicianul Liviu Ornea, distins *pentru culegerea de teste grilă pentru admiterea la facultate, pe a cărei copertă să scrie*: „Dintre sute de catarge care lasă malurile, / Câte oare le vor sparge: a. Vânturile; b. Valurile“
(http://atelier.liternet.ro/arhiva/3732/-Scornelius/L-au-pus-pe-Eminescu-la-produs-si-au-castigat.html, 301107)

O mai inspirată deconstrucție a acestei piese clasice nici că se găsea, inclusiv în ce priveşte captarea generațiilor şcolare.

Dl Liviu Ornea a fost premiat în cărți de la Editura Tritonic, dar internautul care va mai citi vreodată *Dintre sute de catarge*… şi-a pierdut pe vecie inocența, faimoasele strofe Eminesciene făcându-l să se râdă sau măcar să se hlizească şi să se scarpine cu entuziasm la catarg, în loc să se cuprindă de acel fior liric de să mediteze la incertitudinea de-a fi om.

* Ce a câştigat finanțatorul **punerii Poetului Național la produs** printr-o acțiune mediatizată intens de presa cu capital străin, nu ştim, dar capodopera Eminesciană *Dintre sute de catarge* e pierdută ca o cristelniță în care s-au cufurit politrucii New Age tot astfel cum *Gânditorul de la Hamangia* a ajuns de kkt după ce s-a scris că: „La ce credeți că se gândea el, dacă nu la sămânța lui, ce-avea să umple teritoriul dintre Nistru şi Tisa, Țara Făgăduinței, unde curge lapte şi miere.“

Asemeni, duse sunt *Oda în metru antic*, de când Mircea însuşi şi-a înfăşurat-o-n pixeli, dar şi *Luceafărul*, dincolo de instigarea liceenilor contra profelor de meditații,

vitriolat culinar ca Poemă a chiuvetei sau *Sara pe deal* îngânată-strâmbată a sex oral de un cirac barbar de-al Autoelitei: „Seara pe vale / buciumul sună normal / dar pus între buzele tale / el sună special”.

Cu macularea nu-i de glumit: toate aceste mari cuceriri lirice ale Neamului Românesc au pierdut *ceva*, cum acea *Pietă* de la Vatican desfigurată de vreun teribilist în scop autopublicitar şi *perfect recondiţionată, dar nicicând aceeaşi*, cum se jelea şi Adrian Păunescu, mi se pare că într-un *Magazin* hebdomadar cu profil tehnico-ştiinţific.

Coca Dospinoiu, când îi citeşte mankurtului Kotofei Ivanovici din Eminescu, ocoleşte instinctiv aceste piese lirice pe care şi-au depus excrementele Intelectuale înşişi Românii.

Iar dinaintea Celui ce prooroceşte O3 că *mă-ta vine*, că va veni din Chaos **să ne judece de pe Casa Poporului – şi nu poate fi decât EMINESCU!** – sunt există semne de înserare larvară că asupra fasciştilor demolatori de lirism, şi asupra pruncilor lor, toate blestemele *Doinei* par uneori justificate unor fani cărora li s-a încălcat cu atâta nesimţire balcanică unicul lor drept idealist, dreptul la idealism.

* *Nimicirea Mitului Eminescian este definitivă*. Nu există în istorie popoare care odată corupte, să mai ia calea virtuţii. Chiar pentru indivizi, regenerarea morală nu e posibilă decât printr-o dragoste mare, venită însă în foşnetul de plumb al verii de noiembrie, al ameninţării cu moartea. Nici dacă burghezia de merit va băga bani frumoşi în festivaluri, în cârnaţi de Pleşcoi şi în alte manifestări, nu vom mai avea vreodată reconstituit după atentatul din *Dilema 265* un Eminescu astral, tot astfel cum nici un papiţoi de azi n-ar fi în stare să-l refacă pe acel Rege Ferdinand al lui Mestrovici, ecvestru rotat ca de basm poporan, parcă abia ieşit din Muzeul Ţăranului Român, topit de comuniştii româno-sovietici fără ca elitele citadine să protesteze. Se va ajunge până acolo încât să ne milogim de tineret cu lacrimi în ochi şi cu mâna pe card să-şi cumpere cărţi şi să înveţe pe de rost poezii de Eminescu, iar junii corupţi or să ne râdă în nas din toată diafragma, că n-au simţit absolut nimic, nici cu creierii, nici cu testiculele (*les gentilhommières*, cum le spuneau dându-le papucii curtezanele de la Solitude).

* În literaturile occidentale, nu există prozator contemporan care să i se poată lăuda-n avion tovarăşei de drum, între două lansări organizate de mari edituri, că el poate oricând scoate din programa de bac, în folos propriu, după caz, pe Cervantes, pe Goethe, pe Shakespeare sau pe Dante.

Dl. Mircea Cărtărescu n-ar fi nici pe departe un lăudăros dacă ar susţine că la noi, în bacalaureatul românesc, Eminescu a ajuns neglijabil faţă de *De ce iubim femeile* şi de *Orbitor*, şi aceasta deoarece s-ar baza pe *Fapte*.

Iar cine crede că ura faţă de Poetul Naţional i-a fost sădită în sufletul de vierme Lepidopterei postmodernismului de către Stăpânul cel Nou, se înşală: zavistia are vechime, e din start, nu mai putem după *Dilema 265* să ne îngăduim o lectură inocentă pentru autofecala parodie postmodernă *Poema Chiuvetei*.

Ura are caracter fractalic. Teoretic, e o catastrofă care generează în haos tot ură.

Acum ştim că *Poema Chiuvetei* era doar o primă tentativă de a le confisca şi macula Românilor frumoasa legendă a Luceafărului.

* *Eu îmi apăr sărăcia de imagine!*. Mircea cel Bătrân, candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat, ultimul mare prozator postmodern euroatlantic, a studiat cu metodă universitară strategiile de succes ale lui Eminescu şi a înţeles în anii MPU că

n-are nici un sens să încerce a-l bate în poezie, investigația *Visul chimeric* dând chix cu demontarea mecanismului **geniului natural** iar maculatorul *Levantul* nereuşind nicăieri o vitriolare parodică măcar de nivelul inspirat atins cândva în *Poema chiuvetei*, de unde şi logica renunțare la poezie, Lepidoptera postromânismului mizând exclusiv pe proză, unde Eminescu a trasat, ca şi în dramaturgie pentru Vlad Zografi, direcții de explorare fertile pentru alți scriitori şi istorici promovați de Humanitas.

Când Neamul Românesc a plasat în 2006, scuipându-şi elitele cosmopolite, printre cei zece Mari Români aproape numai unionişti, la Eminescu s-a propus de către TVR un scenariu cretin despre cum l-a internat securistul Maiorescu la azilul psihiatric, nemaiexistând la noi, ca la alții pentru Poeții Naționali, vreo catedră Eminescu să protesteze vehement la atâta incultură logică, bibliografică şi biografică academică.

Dar nici Autoelita n-au beşlit o interjecție măcar, deoarece pe de o parte era bine din punct de vedere al Stăpânului celui Nou a nu se implementa Luminarea Poporului, difuzându-se numai confuzia, iar pe de altă parte, era excelent că se proceda, ca şi cu Cortegiul Istoric Regal batjocorit în mediocrul O2, la *o demitizare a Epocii Regelui Carol I*, dovedind-o capabilă de cele mai grave încălcări ale drepturilor omului, perfect compatibile cu cele din Epocile Dej şi Cea!!!

Cu amendamentul că pe Mircişor când l-a luat Securitatea la psihiatrie în O3 de l-a recuperat colonelul Ion Stănilă, ăia l-au făcut mai martir decât Maiorescu şi junimiştii pe Eminescu, fiindcă au reținut şi Manuscrisul!

Pentru Ultimul mare prozator postmodern euroatlantic şi Cel mai bine vândut scriitor român, întrupați ca nişte gemeni în Mircea însuşi, trebuie că a fost extrem de instructivă însă intervenția-n emisiune a unuia dintre Eminescologii angajați ai televiziunii de stat şi invitați pe scaun, care cu privirea veselă de persoană care a văzut multe, ca ciclişti, a băgat de seamă că tocmai de la decăzutul ăsta de Eminescu ni se trage nouă în Literatura Română năravul ca scriitorii să nu ducă şi ei o viață mai sportivă, în particular să evite să mai fie unii cam alcoolici!

Aici cred eu că a avut Mircea cel Bătrân şi Postmodern confirmarea că *se poate* învăța ceva ca model de succes şi din popularitatea vieții lui Eminescu.

Aşa se explică de ce, pui de mic nomenclaturist, practic locuind în Zona Zoster lângă Dinamo, adică între Palatul Primăverii şi Palatul Regal accesibile lejer cu pasul, el se dă în Testul Orbitor şi în interviuri drept cel mai sărac şi cu dinții cariați, care nu i-a dat Humanitasul sau patronii de pe la *Jurnalul Național* sau *Evenimentul zilei* nici un câştig, ca şi agenții literari din străinătate sau Filologia, iar în O3, ți se face greață la efortul de a manipula apocaliptic că viața digestivă din *familia unui gazetar al Noii Revoluții Agrare*, cu deplasări, ar fi fost din punct de vedere culinar la fel de frugală cu a Românilor oneşti.

* Odată cu cedarea teritoriilor din Răsărit, s-a terminat cu libertatea de mişcare, cu răgazul dat Neamului Românesc să-şi rezolve arieratele refacerii infrastructurii geografice, să acumuleze acea masă critică de la care se dezlănțuie ca în interbelic, parcă de la sine, explozia spirituală a împlinirii Misiei Culturale.

Dincolo de tragicul mut reper 2 iunie 1997, când la urma urmei Statul Român era atât de fragil că nu-şi putea proteja cetățenii nici măcar de muşcătura maidanezilor, reînnodarea firului istoric de acolo de unde a fost decupat de alianța Stalin – Hitler, la 26 iunie 1940, nu a mai fost cu putință.

Deşi, cine ştie, frații ucraineni, negociind de la popor la popor, peste capul politicienilor, poate că s-ar fi dumirit că industrializata şi militarizata Transnistrie

merita schimbată cu Nordul Bucovinei plus Sudul Basarabiei plus, ceea ce contează cel mai mult în relația Kievului cu Kremlinul, prietenia şi veşnica recunoştinţă a Poporului Român.

Nemaiexistând idealul Reîntregirii Neamului, a ajuns – logic – relativ inactuală şi revenirea la monarhie, forțele politice retrograde preferând un preşedinte care, imediat după ce nr 265 antiEminescian din Dilema a creat premisele lirico-filozofice ale demiterii guvernului Ciorbea, propunea de bunăvoie şi nesilit de nimeni amnistierea crimelor Revoluției, prostindu-şi electoratul că victimele represiunii n-ar dori pedepsirea călăilor ci aflarea Adevărului, cum am mai spus!

* Nu începuse bine anul Centenarului Mircea Eliade 2007 şi am aflat, la 9 ianuarie, din *Evenimentul Zilei*, că la Schloss Solitude, Mircea Cărtărescu îşi termină *Trilogia Orbitor*. Drag mi-a devenit atunci acest cotidian, mai ales că în acea zi de marți avea şi un interviu cu Cel mai bine vândut autor roman, care a primit la Gala "Zece pentru România" trofeul pentru cel mai bun scriitor contemporan.

Luminosul ianuarie este la Români un timp sacru al generozității şi al lirismului, an de an fiind omagiat, chiar şi după asasinarea Mitului Eminescian la 5 martie 1998, Poetul Național şi, prin extensie, scriitorul sau artistul Român, indiferent dacă îşi slujeşte poporul sau nu.

Şi iată că la 15 ianuarie, acelaşi cotidian *Evenimentul zilei*, unde şi-a mutat, să nu fie citiți conservator, *pixelii* de la *Jurnalul Național*, editorialistul băsescian Mircea Cărtărescu, veni cu nişte moduri noi de înjosire a Poetului Național zis între ghilimele „poetului național“, care m-au făcut să meditez cu prietenii mei baroni la obligarea prin ordonanță de urgență a periodicelor şi televiziunilor influente să îşi declare la loc vizibil cumpărătorului serviciilor lor structura de proprietate a capitalului român şi neromân care le urneşte:

– Editarea recentă a *Poveştii poveştilor* de Ion Creangă, la Humanitas, pune din nou în discuție publicarea poeziilor licențioase ale lui Mihai Eminescu. La un an după ce unele dintre ele au fost citite în Club A, sub titulatura *Eminescu, interzis minorilor*, atribuirea lor „poetului național“ crispează încă Intelectualitatea pudibondă şi pe românii fideli mitului „omul deplin al culturii româneşti“.

Nicolae Țone, directorul Editurii Vinea, cel care anunțase în 2006 că va reuni poeziile într-un volum, a renunțat la idee: „E o chestiune de curaj să publici aceste texte, pentru că lumea nu e obişnuită să-şi privească cu detaşare personalitățile. De fapt, valoarea lui Eminescu nu scade cu absolut nimic din cauza lor“.

Mitul „Luceafărului poeziei româneşti“ e încă solid: o demonstrează şi locul trei pe care l-a ocupat la concursul „Mari Români“, în cadrul campaniei inițiate de TVR.

Ce p... mea are poezia licențioasă, chiar şi în Epoca Mooye, cu meritul de a întrupa „omul deplin al culturii româneşti“? Ce contează e cum se simte Poetul Național ca bărbat, or, el scrie negru pe alb: „o fut dumnezeieşte!“.

* *Ce contrast* între pozițiile mankurților şi renegaților din provizoriul Babilon bucureştean, de până la mutarea Capitalei în conurbația Giugiu-Russe, şi ritualul practicat, pretutindeni dincolo de Prut, de pildă în Cimişlia, spațiu prietenos pentru Visul-Nostalgia-Antipa, străvechi geologic, cuiburile fosilifere conținând aici osemintele unei faune cu hiparioni de tip turolian, pe Blogul Cimişlenilor strălucind orbitor mândria identitară de a fi dat cândva nu vreun Laureat Nobel ca Şolohov, ci un

geniu natural, exact ceea ce <u>este luat</u>, la mişto, de papiţoii postmodernişti, tăindu-le fraţilor români, cu drujba demitizării inconştiente, creanga de aur de sub picioare:
Ziua Eminescu marcată fastuos la Cimişlia!
ianuarie 15, 2007 by **Cimişlia**

Manifestările cu prilejul celor 157 ani de la naşterea poetului Mihai Eminescu au demarat în incinta Bibliotecii raionale " Mihai Eminescu" din oraşul Cimişlia şi în Liceului Teoretic cu acelaşi nume. S-au desfăşurat serate literare închinate Luceafărului poeziei noastre - Mihai Eminescu, la care elevii au prezentat un recital de poezii proprii şi ale marelui poet, au interpretat şi cântecul regretaţilor Doina şi Ion Aldea-Teodorovici - „Eminescu". Au fost expuse de asemenea 4 expoziţii de cărţi.

Serata a fost întregită de prezenţa scriitoarei C. L. din Bucureşti (România), originară din oraşul Cimişlia, care de rând cu cimişlienii a participat la depuneri de flori la bustul poetului - Mihai Eminescu.

Să-mi spună mie cineva că după atingerea stadiului de occidentalizare *Dilema 265* vor mai scrie poezii elevii din Cimişlia şi că vor mai da un pumn de răsărită pentru statutul scriitorului, ba chiar al Intelectualului român, în societate!

* *Icoanele ortodoxe, portretele voievozilor şi, mai ales, icoana lui Eminescu*. Lipsind Luminarea Poporului şi acutizându-se mankurtizarea, deşi avem internet şi telecablu, <u>mobilitatea</u> statuilor bucureştene în O3, călăuzite de Lenin Demolatu ce şi-a lăsat soclul pentru Soljeniţîn, este semn rău – Mircea ne obişnuieşte cu gândul – pentru a lui Eminescu de la Ateneu, cea cu ţâţe erecte, cum o vede Autoelita cea fesenită rinocereşte în 2003, ca şi pentru însuşi mormântul de la Bellu, la care se face pelerinaj interpretabil de către o anume parte a presei cu capital neromânesc ca având uşoare urme de colivă şi de legionarism.

Oricum, mare pagubă nu-i, atâta vreme cât Poetul Naţional nu este expulzat de tot din programa şcolară, deposedându-se cumva Coca Dospinoiu de impresionanta ei acţiune filologică solemnă din 15 ianuarie, cu recitări şi recitativ. Dar ea, femeie şi mamă cu amor, *presimte* şi nu poate dormi, cu alte cuvinte, că în disperarea supravieţuirii, fundaţiile care suge banii filantropului occidental nu se vor lăsa până când nu vor da afară din şcoli icoanele ortodoxe, portretele voievozilor şi, mai ales, icoana lui Eminescu. Chiar şi o bună parte din părinţi au mirosit că *nu e bine* să te afişezi cu Proscrisul şi cam ezită să-şi mai lase copiii la astfel de activităţi dubioase.

* *Răzbunarea lui Hyperion*. Marea fisură dogmatică a Apocalipsei lui Mircişor este că, după Sfânta Scriptură, <u>evenimentul de senzaţie al Apocalipsei ar fi Învierea Morţilor.</u> Or, jenat de înhăitarea cu alţi megaintelectuali la asasinarea Mitului Eminescian prin păcătosul număr *Dilema 265*, precum şi de unele măgării din *Visul chimeric*, din *Levantul* şi mai ales din cele 1450 pagini ale *TO*, Mircea Cărtărescu **nu prea mai voia să dea ochii pe lumea cealaltă cu Mihai Eminescu**, Poetul nostru Naţional, la Casa Poporului, sub ozeneu. Şi ar fi fost uşor şi simetric de reluat acel incident din Antaresul Badislav, când „la-nceputul iernii, de ziua sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Eugraf, pe la scăpătat, o oaste putredă, pleşuvă şi rânjită" a ieşit din morminte din cauza lipsurilor, iară nu fiindcă a existat acolo lucrătura şefilor de promoţie sau a şoferilor de Ladă.

De aceea, ce zugrăveşte Fluturele postmodernismului nostru în finalul TO, <u>nu mai e Apocalipsă ci genocid</u>, stupida exterminare atee literară a bucureştenilor, inclusiv al segmentului de public cultivat, fesenist şi manelar care i-a cumpărat *De ce iubim femeile* – demascându-se aici-şa nu o teologie *New Age*, ci o smerenie

quasipenticostală, o soteriologie de pocăit, viziunea Mântuirii ca *bonus* de la Dumnezeu după o viață de succes, supliment care nu poate fi însă dobândit prin virtute sau fapte literare deosebite – un fel de loterie la care poate spera cu neruşinare până şi păcătosul de Desantist.

* O scârbă infinită de elevul pitecantrop şi de dezonoranta ei profesie, convocând şi şedință cu părinții, a apucat-o pe profa şi diriga Coca Dospinoiu de noua sărbătoare implementată în şcoală de colegii postmodernişti, *Valentine's Day*, care toate fetele au reclamat la ea cu lacrimi în ochi că toți băieții le-au dat bilețele în buzunar la ursuleții cu inimioară roşie, conținând veselul catren demitizant, care este şi imnul Epocii Mooye: „Seara pe vale / buciumul sună normal / dar pus între buzele tale / el sună special”.

* *Efectele îndepărtate sunt imprevizibile şi de adâncime, profunde*. Şapte ani după *Dilema 265*, polemizând oarecum în jurul judecății de valoare cărtăresciene „îi privesc, între coapse, «fluturele cu aripi lipite somnoros» şi ştiu că e, cu adevărat, cel mai frumos lucru pe care l-aş putea vedea şi atinge vreodată“, între liderul Generației basarabene unioniste şi postmoderniştii chişinăuieni se încinge un dialog cu scântei de râd şi gloanțele căzăceşti, când tinerilor atât de culți încât ei nu mai servesc Luminarea Poporului li se reproşează că se scaldă-n abstracțiuni pretins filozofice sau în amănunțite descrieri sexualiste, <u>în ascunderea lor în vaginul din care nu mai ies la aer</u>. Să stea cât vor în el, nu vom avea nimic împotrivă, dar să nu ne amenințe mereu cu ‚groapa de gunoi a istoriei", stând ei înşişi în altă groapă...

– Vă asigurăm, , răspund indignați postmoderniştii, că nu veți găsi în poemele noastre asemenea licențiozități care să demonstreze teza sexismului delirant şi vulgar sau a pornografiei, precum insinuați. Totodată, e şocantă comparația Dvs., poet al «universului matern», cu «vaginul din care nu mai ies la aer» şi o «altă groapă». De când, domnule Vieru, matricea care ne-a dat viață tuturor este «o groapă»?!! (Cf. *Rom.lit*., 39/ 5-11 octombrie 2005)

* *Evaluarea prin itemi cu răspuns multiplu* e un clişeu didactic demascator. Trecerea fulgurantă a Fluturelui postmodernismului prin Arhipelagul Şcolar se vede în construcția finală a textului marfă *De ce iubim femeile*, când la întrebarea de bază texistența răspunde multiplu ca Madrigalul, iar doamna inspectoare Coca Dospinoiu a constatat la o tânără profă începătoare abordarea capitolului de itemi din aceeaşi capodoperă bestseller tot ca pe un test cu răspuns mai multiplu, dar extrem de închis, din nesfârşitul şir de *pentru că*-uri propus de autorul implicat şi omniştient, neputându-se accepta ca unică judecată de valoare certă decât enunțul „pentru că nu se masturbează“, restul fiind poezie de balcon, adică gargară, inclusiv reminiscența necrofilă „partidul e-n toate“ a panseului „din ele-am ieşit şi-n ele ne-ntoarcem“.

* *Ca şi cum ar fi băgat cineva o avere într-o bancă* spre a se finanța campania din dobânzi la infinit, implacabil, sezonier, bătălia contra Mitului Eminescian nu va înceta niciodată, <u>deşi cultul a fost zdrobit de la prima lovitură</u>, cum era şi firesc, în jurul neuitatului istoric literar Zigu Ornea şi a proteiformului critic Nicolae Manolescu grupându-se la 5 martie 1998 elementele Intelectuale cele mai strălucite din toate cele 3-4 generații ale momentului, iar cine n-a apucat să pătrundă să publice în *Dilema 265*, dacă nu-şi exprimase deja protestul la *colocataritatea cu cadavrul din debara care s-a împuțit*, va adera ulterior pe unde s-a putut.

La 7 ani de la asasinarea Mitului, Mircea însuşi a revenit cu nemuritorul editorial *Etatizarea lui Eminescu*, Jurnalul Național, 18 ianuarie 2005, o capodoperă care mă convinge de superioritatea sa carismatică şi cazuistică asupra experimentatului Ion Iliescu, de capacitatea acestui potențial urmaş orbitor al Căpitanului la Cotroceni, de a chema minerii şi de a-i călăuzi nu împotriva Intelectualilor, ci spre orice azimut, fie şi împotriva averilor cleptocrației, pentru ca Țara să iasă pe căile justițialismului din falimentul nostru moral, până vom avea cu adevărat voință politică şi timp de Luminarea Poporului prin Infrastructură Intelectuală, Emanciparea Cadrelor Didactice şi deschiderea şcolii spre comunitate.

Este o re-scriere a pamfletului lui Andrei Pleşu *Recitatorii lui Eminescu*, cu o parodiere a lui Maiorescu ce cita pe Darwin, aici beția de cuvinte aducându-l să pledeze la bară pe expertul Pavlov, că ar fi reflex condiționat a se omagia de către televiziuni, întrebând şi pe trecători, „geniul național", chestie care îi provoacă lui Mircea „o silă nemărginită", comună deci întregii Autoelite.

După care se declanşează fără a clipi dezorientarea tineretului neştiutor, informându-l că „în perioada comunistă Eminescu a fost etatizat ca un zăcământ natural", atribuindu-i-se convingeri marxiste (fără a nominaliza vinovații, pe ideologii dejişti, unii formați în URSS!), ceea ce este parțial adevărat, fiind însă minciună neruşinată exprimarea că Eminescu a fost proclamat „sfânt al neamului", „poet nepereche", „om deplin al culturii romaneşti". „Adică un simbol național intangibil şi indiscutabil, ca tricolorul sau stema țării însele." Eminescu nu avea nevoie să primească de la bolşevicii puşi pe globalizare aceste epitete. Le avea prin contribuția HOTĂRÂTOARE la clarificarea identității româneşti în perspectiva Marii Uniri de la 1918, aia batjocorită de invitații doamnei Adameşteanu de la **22**. N-avem decât a-i reciti, ca Intelectuali care am pierdut Basarabia nu însă şi felia de pib trudit de clasele pozitive, pe Iorga, pe Goga, pe Onisifor Ghibu şi pe alți luptători naționali ca să ne convingem.

* Vine apoi evaluarea critică drept „una dintre cele mai stupide producții literare a vremii" a unei splendide poezii – *Trebuiau să poarte un nume* – de Marin Sorescu, cu folos poziționat iliescian în tragicul mai 1990, când prin ambiguitatea expectativei, tot cam pe-acolo juca şi Mircea însuşi, anume celebrul paradox liric *Eminescu n-a existat*, culmea, model în epocă tocmai de cum se poate scrie poezie patriotică *anticeauşistă*! Numai că, precum recomandau consilierii sovietici ai securiştilor şi activiştilor noştri cei cu ochi de fecioară, care au crezut sincer în marxism, ca alde Costel Goangă pentru a i se da casă în Florească şi apartament pe Ştefan cel Mare, şi Volgă la scară, ca distrugerea vechilor elite Regale Româneşti să nu se execute om cu om ci pe bază de loturi uniformizatoare, aşa curge şi retorica dlui Mircea Cărtărescu, care izbuteşte performanța de a înghesui în acelaşi tab de-al lui Petre Roman pe Ceauşescu şi pe Eminescu:

„Mai târziu, acest nume a fost revizuit, şi chintesenței de ciobani, voievozi şi crai cu barba-n noduri i s-a spus Ceauşescu. E absolut straniu paralelismul dintre cultul lui Eminescu şi cel al lui Ceauşescu în epocă. Amândoi erau genii naționale, amândoi se pricepeau la toate (Eminescu ar fi fost un fel de Da Vinci, precursor al cercetărilor în toate domeniile cu putință, de la olărit la fizica cuantică), amândoi aveau sărbătoarea în ianuarie."

* *Ce poate trezi decât ură*, ură-ură, să constați că Mircea Cărtărescu, sprijinit de o întreagă Autoelită şi având în spate uriaşa forță a statului, lansează pentru Poetul

Național clişeul „un Ceauşescu al poeziei româneşti“ şi dezinformează tineretul neştiutor că din cultul lui Eminescu şi dintr-o poezie a genialului poet Marin Sorescu (reciteşte şi bucură-te de *La lilieci*, ca să compari cu infirmitatea Cărtărescului de a nu se putea sălta de pe nivelul cuantic parodic *Singur printre poeți*, de pe care Sorescu a decolat cât ai clipi), s-ar fi născut cultul stalinisto-kimirsenist al scorniceşteanului!

Perorația că tocmai singuraticului i s-a făcut atâta gălăgie aniversară este scrisă ostentativ la mişto, discursul însăilând clişeele receptării geniului de către gloată:

„Cum, tocmai el, care nu-şi dorea nimic mai mult decât un sfârşit anonim, „la marginea mării“, care voia, în loc de „sicriu bogat, covoare şi flamuri“, doar întoarcerea în pământ și-n neant, el, care ştia că totul e un „vis al morții-eterne“, să fie proslăvit în cel mai indecent, mai bombastic şi mai comunistoid stil cu putință?“

Nimeni nu ordonă azi, în plină Epocă Mooye, nobilei profe Coca Dospinoiu să celebreze în prostia ei naivă pe Eminescu, în pofida atmosferei apăsătoare deja din sistem că *nu e bine*, iar <u>cultul Eminescian nu a fost niciodată o indicație de la partid, ci mai degrabă o formă de Rezistență,</u> faptul că Neamul Românesc a dat omenirii acest geniu natural dovedind poporului părăsit de Intelectualii şi de optzeciştii săi, că n-am fost <u>dintotdeauna</u> acea adunătură de atomizați şi de retardați de care îşi exprima stalinist-democratul cincizecist Brucan, de pe poziții frizând rasismul, certitudinea că îi vor trebui cel puțin douăzeci de ani ca să învețe, de la nechezoli de ambe spețe, de origine şi mentalitate nomenclaturistă, democrația.

* Ce urmează, e previzibil, mai ales a relua gogorița despre *coşmarul Eminescu*, teroristul bacului, deja perfect prizată de liceeni, să-i băgăm atunci pe optzecişti în subiecte şi deci în manualele alternative, plus Bobe şi Rădulescu. Cum pe ici, pe colo, megaintelectualii sunt întrebați din public pe la faimoasele lansări dacă nu cumva un Coja, un Silvestri, un Cristoiu sau un Mihai Ungheanu sau alții de pe la *Săptămâna*, privatizându-se-n Editura Politică, oare n-ar fi scos ei în tiraje mult mai mari, cu adevărat populare, băsesciene, pe Eminescu, Eliade, Cioran, Ionescu, Ionescu, Noica, Ioanid, pe Regi, carte basarabeană şi din Diasporă, ba chiar pe Monica Lovinescu şi pe Goma, decât Humanitasul, care pare a se fi pus după muşcătura din 1997 de-a dreptul contra Eminescianismului noichist, Mircea revine la ruşinea şi prejudiciile cu *Dilema 265*, lămurind că:

„Cei care protestează față de înălțarea lui Eminescu pe un soclu atât de înalt, încât statuia din vârf nici nu se mai vede, rămânând vizibil numai soclul cu însemnele naționale, nu sunt „detractorii“, defăimătorii, duşmanii poetului, ci dimpotrivă, marii lui prieteni. Sunt cei care încearcă să redescopere omul, omul real, ca mine şi ca tine, sub masca de geniu înaripat.“

Omul real, ca mine şi ca tine, ai? Relevanța interogației dacă se spăla pe mâini după closet, reapucându-se de a şlefui ca Michelangelo *Luceafărul*! Pe care, sătul de băşcălia postmodernistă de la Junimea, l-a publicat la Viena!

* Ce să mai zici? Că formula ironică cinic „sicriu bogat, **covoare** şi flamuri“ din textul online este reclamă mascată, punând în loc de **făclie** vorba **covoare** şi strecurând subliminal un link spre muma covorărească antiEminesciană din *Orbitor*? Sau că desființarea posibilului Nobel Marin Sorescu, care aproape că avea confirmarea canonică a Occidentului, este lichidarea literară a unui postmodernist mai

bun meşteşugar în parodiile sale decât Mircea în cele din *Levantul*, lipsite de umor şi de spirit, perpetuu umectate obscen la chici de sudoarea încrâncenării de alergător de cursă lungă după succes stimulat prin geniu înaripat de postromânism?

* *Dintr-o singură lovitură de baltag*. Nu poți adăuga decât uimirea că după 7 ani, Autoelita, chiar fesenindu-se, nu numai că nu şi-a făcut autocritica, *mea culpa*, ci dimpotrivă, şi-a întețit ca o inconştientă propaganda antiEminesciană, acțiunile ei provocatoare, în timp ce din lipsa resurselor de lirism, tineretul se manelizează complet, iar editurile, înecate în zoaiele acestui cerc vicios, nici nu mai publică poezie de frică să nu-şi strice prin neseriozitate brandul, pe când criticii se feresc ca de sidă să mai comenteze asemenea naivități perimate, de unde în fond nu e rost nici de şpagă promoțională, fiindcă o poezie nu se poate ecraniza precum prozele *Petruța* şi *Irina*.

Am impresia că Autoelita, zâmbind a râde orbind ca beneficiară de conjunctură şi de stand Bookfest a vidului creat, se preface a nu pricepe că <u>Mitul Eminescian a fost ireversibil lichidat la 5 martie 1998, dintr-o singură lovitură de baltag</u>, şi o să ajungem de-de-de-de să ne milogim de tineret să cumpere şi să frunzărească randomizat *Lumină de lună. Versuri lirice*, dar gagiii or să ne râdă-n nas cu gagicile lor pe scuter, că preferă pornotronica când le-a veni cărtărescian hormonul pe creier, iar apariția dintre papițoii superficialității postmoderniste a unui nou bun Român ca George Călinescu, să refacă mitul demolat, rămâne-n prognoze pentru un viitor prea târziu, vom fi deja în Epoca Wash.

* Cernăuțenii sunt de părere că locul mai sus amintitei *lovituri de baltag* nu e la craniu, poate din motive de respect cum ai pentru gravide sau Hermani, ci la gât, cum se vede la bustul lui Eminescu din curtea casei profesorului Aron Pumnul.

* *Exercițiu de contestare*. Să se consulte medical la rădăcina cvadruplă a suficienței, într-o bibliotecă parohială sau de întreprindere, dintre eseurile din culegerea imaginară ***T(z)ara noastră.*** *Stereotipii şi prejudecăți*, ICR 2006, pe al ardelencei Ioana Bot, *Imaginea patriei în poezia lui Mihai Eminescu față cu stereotipiile criticii*, verificându-se de la pg. 236 următoarea judecată cu valoare de chici violent eterogen:

– Nu întâmplător, gesturile de adorație din scenariul patriotic eminescian sunt atât de aemănătoare cu acelea ale eroticii sale (în *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie*, dar şi în *Scrisoarea III*, de pildă)...

Demonstrându-se, cu citate din Schopenhauer, necunoaşterea de către învățământul nostru superior filologic a noțiunii de erotism.

* *Exhumarea lui Eminescu*. Odată infectate calculatoarele din RO, DRO şi WO cu **virusul antiEminescian**, reprimarea Românismului nu se va sfârşi decât atunci când ni se va diagnostica, la Bucureşti şi în Diasporă, mankurtizarea ireversibilă.

Implacabil, pe pixelii monitoarelor sau ai ziarelor, de 15 ianuarie şi de 15 iunie se va face reiterat mişto de nostalgicii recitatori şi de colivarii parastaselor, plătindu-se şi agitație cu obscenitățile de prin maculatoarele celui ce, ca etalon canonic pentru geniul natural, poate dezvălui oricând sub masca de geniu înaripat de postromânism a Cărtărescului doar făcătură, anume *kitschul* orbitor ce explică succesul comercial.

Adevărata intimidare a cărturarilor fiind planificată în sezonul mort, primăvara sau toamna, exaltându-se atunci <u>teza inactualității poetului național</u>, cel necitit, şi principiul că progresele exegetice sunt condiționate de nimicirea mitului, autopsia

cadavrului din debara trebuind să se bazeze pe cercetarea pielii omului real şi pe cum s-a negociat spurcata imagine generatoare a dezgustătorului mit.

Putem deja dănţui precum ne vine: calea anti-Noica, apucată prin *Dilema 265* din 5 martie 1998, conduce pas cu pas, în tăcerea complice a Autoelitei ireversibil fesenizate, la exhumarea lui Eminescu de la Bellu şi expedierea sa la Botoşani sau mai degrabă la Iaşi, la Eternitatea, lângă Ion Creangă, unde ar putea fi mutat şi Ioan Slavici de la Panciu, poate şi Veronica Micle de la Văratec, înfiripându-se electoral un fel de Panteon Moldovean, de frecventat în octombrie, când tot se strâng la moaştele Cuvioasei Parascheva milioane de **moldoveni** credincioşi BOR, cu *toții pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat.* Nu ne rămâne decât a ne întreba Unde este Stăpânul? care să finanțeze „motivația" şi „mutația" ce va fi transmisă de mai toate canalele producătoare de ştiri, nu şi de cele culturale, prea sărace, insistându-se că sunt şi voci universitare bucureştene care l-ar fi preferat la Ipoteşti, conform tradiției autentice, să se odihnească mai bine„lângă părinții lui", după cum au dreptate şi sexualiştii care susțin îngroparea la Doi Mai sau în grădina vilei ceauşiste în stil ucrainean de la Neptun, respectându-se astfel la mişto ultimul *singur dor* al poetului nepereche, acela de fi lăsat „la marginea mării".

* Cât despre, cum o descrie promoterul antiEminescian Chivu al lui Cărtărescu, „sinistra statuie a lui Gheorghe Anghel, din fața Ateneului, cu un Eminescu în boxeri, purtând mantie, freză à la Bon Jovi şi sfârcuri erecte", eu ce mai, aş topi-o încă de pe acum şi aş face din ea statuie voievodului Mircea Ciobanu la Voluntari, pandant de la Est către Vest celei a Doamnei Chiajna, ca primordial cuplu de protectori-întemeietori ai Bucureştiului real, folosind pentru tiz, evident, silueta Fluturelui postmodernismului românesc, nu însă a Maestrului Cărtărescu deja împovărat de acreala anilor, ci aia originală, cum îmi apărea el lunatic când aşteptam autobuzul cu burduf 109 şi încă nu luasem, ca pe o condamnare pe viață, nici unul examenul de definitivat în Arhipelagul Şcolar.

De câte ori, în drum spre BCU, o văd şi mă uit la localurile de lux din zonă îmi trece prin cap că cineva a făcut un pariu, pe bani mulți în final, că investind o sumă derizorie, la început, poate convinge opinia publică de „monstruozitatea" acestei statui şi că în scurtă vreme o va pune jos, eventual i-o va şi trage ca Revoluției Fatute, că tot are țâțe erecte. După opinia şi experiența mea, acest Eminescu, lucrat de parizianul Gheorghe Anghel printre basarabeni la Mănăstirea Cernica ținând o cruce ca a lui Ştefan Vodă al lui Plămădeală, pe care doar bolşevicii nu o văd, nu are scăpare şi dacă nu se va putea face din bronzul lui statuie voievodului Mircea Ciobanu la Voluntari, căci în casa-n ruine şi gunoi a sculptorului, din centrul Severinului incult deşi are şcoală de artă, ba chiar universitate cu numele „Gheorghe Anghel", s-ar fura şi revalorifica metalul qua metal, atunci să fie măcar împachetată şi expediată la Chişinău, la Cernăuți sau aiurea în DRO, pe unde s-ar găsi Români care să o slăvească punându-i şi flori, cum odinioară vecinul Geo Bogza.

* ŞTIU însă, văd şi proorocesc, despre buclucaşa statuie a lui Pepelea, că în realitate ura megaintelectualilor din noua Românie-Europă o poate urni până la urmă uşor, ca pe o bisericuță-tramvai în aplauzele pulimii, cu lumânări, BMW şi colivă, călăuzind-o întortocheat spre Strada Plantelor, de unde s-a şi ridicat la cer Eminescu, omul real, rămânându-i masca mortuară la Vadim, nu la Andrei Pleşu, gazda *Dilemei 265*. Şi ne mai putem baza pe funcționarii piberați din Ministerul Culturii, care se pot jelui că, la Festivalul George Enescu, anumiți dirijori şi interpreți celebri nu pot să performeze satisfăcător, dinaintea melomanilor cleptocrației, vegheați de statuia unui

fascist, plus că a repune în drepturi Statuia Regelui Carol I, cel mai mare român din perspectiva anecdotică a lui Patapievici, în parcarea din fața Bibliotecii Fundațiilor Regale înseamnă azi a obtura circulația fluxului autovehiculelor de pe carosabilul ce duce la Librăria Kretzulescu, pe când fixată-n grădina Ateneului ar împăca şi lupul, şi capra, şi varza şi blonda care întreba la Bellagio pe obstreticianul Ştiutor albinos cu penis curbat giratoriu dacă va naşte ied.

* *Astăzi, Eminescu este Mircea, deşi a eşuat în poezie*. Demolarea Mitului Poetului Național în *Dilema 265* din 5 martie 1998, inspirată pesemne de un fulger globular în neromânescul peisaj turistic de pe lacul Como când cu bursa Rockefeller de la Bellagio din 1997, de s-a putut lăuda cu ea puiuțul de mic nomenclaturist lui Volodea, fiu al unui nomenclaturist cu mult mai mare, nu a rămas fără urmări literare dulci, iar atragerea în acest paricid canonic a ciracilor de la cenaclul Litere Răzvan Rădulescu, T.O. Bobe şi Cezar Paul-Bădescu, dimpreună cu unii colegi universitari ca Ion Bogdan Lefter, Cristian Preda şi Şerban Foarță, pe lângă bătrâne autorități ca Manolescu, Zigu Ornea şi cu Paleologu, spre a fi sigur de ireversibilitatea maculării imaginii astrale făcând pe Eminescu păros ca homosapul lui Darwin şi Engels, chiar dacă era, a fost genial înaripată. <u>Astăzi, Mircea este Eminescu,</u> îndeplinind toate funcțiunile unui Poet Național în postromânism, *inclusiv de reprezentare internațională*, cum se râdea adineauri nesimțiții că Clasa Muncitoare bea şampanie prin Nicolschi când o epitomizează el.

* După cum se ştie, universitarul filolo fesenist Ştefan Cazimir, membru PSD, baroane, al Comisiei Juridică, de Disciplină şi de Imunități a Camerei Deputaților 2000-2004, în, celebrul în referatele webare, mereu citatul studiu, *Stelele cardinale* (1975), a demonstrat pe vecie că tot farmecul lirismului nostru Eminescian nu e o operă deşchisă inepuizabil, mânca-ți-aş, ci purcede naşpa de la patru motive centrale, anume: *gândirea*, *cântul*, *visul*, *plânsul*, ceea ce presupune, ca și semifinalele Cupei, un număr limitat de combinațiuni genetice.

Ipoteza de lucru fiind desigur una malpozee, dacă nu şi protocronistă relativ la *Dilema 265*, deoarece numai ce tocmai **fiind foarte Român Eminescu este universal**, iară nu pentru că stă pe gânduri, pe când postmodernul cinic producător industrial de marfă *scrie*, sclav al marketingului, terorizat de „listele kilometrice cu scrisori de trimis, telefoane de dat, invitații la simpozioane şi mese rotunde, termene finale pentru articole şi cărți“, ajungând până şi să greşească numărul de telefon când îl dă la pisălogi, ceea ce eu în 109 nu păream a fi.

Totuşi, cu spiritul său iscoditor, pe care îl găsim pretutindeni la Mircişor în *Orbitor*, dl Cărtărescu şi-a propus în *Visul chimeric* să adâncească până-n *subteranele poeziei Eminesciene*, unde latră cățelul pământului, numai una dintre aceste stele cardinale, anume *visul*, iarăşi mergând pe o idee malpozee, pentru că n-ai ce căta, la ce-ai venit? în inconştientul Eminescian, în primul rând pentru că o fi geniul o noțiune romantică, <u>nerecunoscută de egalitarismul corect</u>, al cailor de cursă lungă geniali, dar tot atât de adevărat, de limpede din capul locului, este şi bunul simț că un PC Commodore 64 nu poate „pricepe“ nici în ruptul fluturelui din carcasă *supercomputerele* folosite de Culianu sau de KGB pentru a prevedea viitorul, adică demolarea Gemenilor de la New York în 11 septembrie 2001, când s-a dovedit că băşcălia postmodernistă este ca râsul la mormânt! Adică tot ipoteză malpozee este să pui la contribuție tematismul lui Bachelard (teoria chibritului care se aprinde prin masturbare), antropologia Gilbert Durand a imaginarului nostru violent vampiric şi biata psihanaliză dincolo de Fundeni, ca să adânceşti încă şi mai mult *Sărmanul*

Dionis sau noichistul *Fragmentarium*, că şi-aşa e scris totul prea adânc pentru superficialul şi fără de afecte om postindustrial de consum manipulat.

* *Reconstituire şi ratrapagiu întru a răzbi*. Adevărul este, cum observa şi Eminescu în oglinda venețiană, că timpul Apusului încremenit în flasc confort a rămas fără soarele inspirațiunii creatoare, care vremelnic se mişcă imperceptibil, adică îşi trage sufletul în Răsărit, unde megaintelectualii, pe lângă sincronia cu *saeculum*-ul terțiar, ei trebuie să se preocupe de îndeplinirea a două sarcini de la popor, care e Neamul Românesc: *reconstituirea a tot ce s-a distrus*, respectiv recuperator *exprimarea a tot ceea ce n-a fost să fie să se spună şi să se expună* din cauza vremilor, mai totdeauna pe cod portocaliu sau roşu, o a treia sarcină, cea sincronistă de *ratrapaj*, adică dacă au olandezii un curent, atunci să-l importăm, fiind facultativă.

Şi totul în ideea nobilă de *a răzbi* pe piața de spirit euroatlantică, delegatul nostru Intelectual având sarcina de a rosti răspicat punctul de vedere Românesc în contemporaneitatea cea mai fierbinte!

Adică, de exemplu, pe baza banilor confiscați sau cerşiți de la burghezia de merit, dar şi de la cleptocrația mai conştientă, preocupată fiecine de mântuirea neamurilor lui, să refaci Mănăstirea Văcăreşti a postmodernului Arghezi, dar în acelaşi timp, la Cimitirul de Lux din Cartierul nord-bucureştean Băneasa, în principiu, să practici o rafinată sculptură renascentistă sadea ca la Firenze, absolut autentică de patrimoniu, nu miştocară retro, care să rivalizeze complet, inclusiv la chiparoşi, cu cele ale italienilor de altădată, două trei secole în porno-prelingerea eternității în neant fiind cvasi-inobservabile, dacă e să gândim faraonic direct din Akasia pentru cea viitorime.

Nefiind interzis să faci şi artă integrată euroatlantic, cum comemorarea printr-un fel de acromatic zid antifonic a defunctei Biserici Sfânta Vinere, demolată de Pedepsitu, esențialul ca datorie rămânând totuşi <u>a o reconstitui complet, dar a şi adăuga</u>, drept dobândă, *ceva ce nu avem din cele vremi*, vreun Faust Românesc sau vreun Decameron la care am şi fi mari meşteri, cum puțin a lipsit ca Eminescu să ne lase dramaturgia shakespeariană a Epocii Muşatine Ştefan cel Mare sau tragedia greacă a eroicelor lupte ale lui Decebal cu romanii într-o coloratură donquijotescă transparent coborâtoare din originea iberică a divului Traian.

* Ieşind nemijlocit din mai josul unei crize de se da zahărul cel mai dulce aliment pe rație, Epoca Mooye va dura până la occidentalizarea Bibliotecii Naționale, trecându-se dinspre Bercy, peste pasarela Simone de Beauvoir, direct în Epoca Wash, care va fi şi ultima – neîndeplinindu-şi Misia Culturală, Neamul Românesc având a se dizolva în bezna globală, cum dispare cenuşa incandescentă a artificiilor, lăsându-ne cu ochii la stele şi la quasari, sau cum e spălat cu furtunul hidrant sângele împuşcaților de pe carosabil.

Geniul înaripat al Cărtărescului a descris perfect curba acestei evoluții, într-un martie dilematic 1998, de la Eminescianul „şi dureros de dulce“ din romanțiosul *Era un vis misterios* ajungându-se firesc în 11 iulie 2007 la cărtărescianul „era lindicul dulce“ din ilizibilul O3, p.310.

* *Caraghioasele ridicole*. Dominația discreționară a lui Mircea Cărtărescu, *cel mai important scriitor postbelic*, asupra vieții noastre spirituale este în fond, din punct de vedere olfactiv, emanația descompunerii morale a Autoelitei. <u>Pentru prima oară de la Maiorescu încoace, din cauza limitelor ei morale, noi nu-l mai putem suporta pe Eminescu.</u> S-au putut spune despre Poetul Național strigătoarele la cer aberații la o

audiență maximă, când cu votarea a cine e Marii Români, dar atitudinarii n-au catadicsit a se atiduna măcar în apărarea aulicului Maiorescu, când reieşea c-a fost capabil să-l interneze pe poetul deplin sănătos în azilul psihiatric, ceea ce izbăvea pă şefii de promoție ai Securității c-ar fi inventat ei medicina punitivă. Dar cel mai usturător pentru simțul național este să-i vezi pe megaintelectuali că mai colaborează netulburați la *cotidiane cu capital murdar sau străin*, care-şi permite şi să extragă obscenități din sfintele manuscrise, când nu pune reporterițele să scuipe în coliva Luceafărului relatând parastasul din perspectiva caraghioaselor ridicole.

* *Eu l-aş fi omorât personal cu ciomagul, în curtea Uniunii!* Dar, vorba dialectică a dlui Horia-Roman Patapievici, să vedem ce se pierde când se câştigă ceva!

Trimitere. Verifică pe site-ul Humanitas la *Participări*!... Bursa Rockefeller trăită la Bellagio, în nordul Italiei, pe malul lacului Como, la faimoasa vilă Serbelloni, „într-un peisaj care nu era de pe acest pământ", din care au rezultat cele mai lirice şi mai pitoreşti pagini Kitsch din O3, când sufla amurgul şi Ştiutorii îi împreunează pe strămoşii polonezi şi evrei ai autorului autorului, s-a consumat în anul de jale 1997 al pierderii teritoriilor noastre istorice din Ucraina, când publică Lucian Boia *Istorie şi mit în conştiința Românească,* iar asasinarea Mitului Eminescian o reuşeşte *Dilema 265* imediat, în 5 martie 1998, după care ritualul certat cu obscenitatea publică nu s-a mai reiterat niciodată, oricât s-au silit sexualiştii să-l provoace la resuscitare prin titluri enervante precum „Memorialul plăcerii" (titlu remarcat de Şefii de Promoție torționari ai Romlagului ca pe o antiteză merituoasă la serialul „Memorialul Durerii" al Luciei Hossu-Longin), „Strada Plantelor" (pesemne ca topos al complexului că unde Eminescu a înnebunit sau a trecut în eternitate, noi ne-am învrednicit de Colegiul Noua Europă), „O noapte cu Patria" sau „Româna cu prostii".

– Eu, i-a mărturisit un pârlit de profesor de la o catedră prăfuită inspectoarei Coca Dospinoiu, la o *lecție deşchisă*, după care el s-a angajat la o firmă de recuperatori, dacă-mi da mie filantropul Rockefeller, doamnă, o bursă ca lu' Cărtărescu, la Bellagio, în nordul Italiei, pe malul lacului Como, la faimoasa vilă Serbelloni, „într-un peisaj care nu era de pe acest pământ", eu nu că aş fi colecționat până şi *nefapte* de-ale lui Eminescu, stimată doamnă, eu l-aş fi omorât personal cu ciomagul, în curtea Uniunii!

Adică în bătălia canonică ce se pierde în urbanitate se câştigă în fanatism.

* *Mitomania cărtăresciană*. Mitul Gorki al amărâtului cu tată cu Volgă. Mitul labagiului obsedat de Mântuire. Mitul bisexualului şi al schimbării de sex. Mitul credinciosului mistic. Mitul tebecistului. Mitul bolnavului psihic, ba chiar al drogatului. Mitul persecutatului politic. Mitul paulgoman al opozantului încleştat cu securitatea. Mitul manuscriselor confiscate. Mitul azilului politic psihiatric. Mitul participării la revoluție. Mitul participării ca golan la Piața Universității. Mitul Eminescian al inadaptabilului. Mitul eroului civilizator postmodernizant. Mitul consumatorului de fior religios.

Mitul Cărtărescu cumulează cele mai multe mituri din Literatura Română.

Deliberat sau nu, asasinarea Mitului Eminescian, bărbierirea voievozilor şi despodobirea de candori a sufletului Românesc al poporului de hoți s-au întrolocat în folosul mitic al manelistului Mitică de la Bucureşti, Candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat.

* Adeverindu-se presimțirile întâiului poet postmodern român, Nicolae Labiş:

De ce-i atât de puțină poezie pe mormântul tău cenușiu –
Pe mormântul poeziei tale,
Tu, cel mai mare poet şi cel mai mare român?
E timpul să plec;
Iartă-mă, bătrâne prieten, că nu mi-am scos şapca în fața ta,
Dar fruntea mea n-a cunoscut şapcă –
Iartă-mă că nu mi-am făcut cruce
În fața ta, pentru tine,
Dar eu, nefericitul, nu cred în nimic.
Nu ți-am adus paos sfințit
Pentru că diseară am să-mi beau ultimele parale, pân' am
să cad –
Şi-mi voi închipui că am băut cu tine!
Dar ia-mi sufletul meu nesfârşit, săracă cunună
Şi încolăceşte-l în jurul tău sau deasupra ta, cum vei crede,
Eu sunt ultimul poet şi ultimul țăran,
Eu sunt ultimul om şi ultimul poet
Care te cânt,
Sunt ultimul poet al țărănimii
Şi-s ultimul poet ce te mai cântă.
Voi fugi, voi fugi, mi-i de ajuns –
Dacă mai stau o clipă aici mă nărui...

21. Geniul înaripat al postromânismului

* *Sunt un mazil din Codrii Bâcului.* Multe sunt nevoile de identificare, cea mai nobilă dintre toate fiind în RO să ai onoarea de a fi acceptat în rândurile tot mai rare ale publicului cultivat, cumpărând cărțile cele mai premiate, deschizându-le la noroc şi ghicind între paginile lor ca într-un nour, pe când ADN-urile spirituale se combină pe noptieră, din scriitor şi lector rezultând vreo fană sau vreun detractor.

Surâsul tău de budist, levitând în centrul vechi al Bucureştiului, lângă Biserica Sfinților, unde ți s-a arătat Calea, chiar aplecat vremelnic extatic spre cele de peste Prut asiatice, unde e viitorul în stare de bardo, nerezistând la taifunul metamorfozant declanşat când îți scuipă-n Weltanschauung o pagină ca 420 din O3, unde **efectul de geniu înaripat** vine din abordarea excremențială a ceea ce este eroism Românesc, fiind scos din istoria majoră însuşi Ştefan Vodă al Moldovei, cu moldoveni cu tot, de către o Autoelită foarte aplaudată de toți străinii *Doinei* Eminesciene, pentru „meritul" nu numai de a rata bine teoretizat, inclusiv prin miniştrii ei, recuperarea Basarabiei, cu Monarhie cu tot, ci şi de a nu vărsa vreo lacrimă *mea culpa* pentru eşec, iar în loc de a reprima bolşevismul doar l-a-nfierat formal în timp ce bufoneriile nomenclaturii de talangă din auditoriu confirmau că nici nu se simte.

* *De la bunicul cetire*. Acesta nu este un atac, domnilor, acesta este un **contraatac**, cum e la dulăul ăla de pază căruia prea i-ai intrat adânc în teritoriu cu drujba şi onoarea îi cere să facă şi el ceva, fie şi un apel la bunul-simț al conştiinței intrusului. Candidatul Nobel cel mai bine plasat, m-a agresat *pe mine*, cetitor cinstit de TO din Diverta, la sentimentul Românesc al ființei mele, a luat la mişto în O2 cortegiul istoric Regal, mai impunând şi unui eminent critic basarabean, colaborator la Free Europe, să-l aplaude la nemeritata lansare!

Mi-a adus daune familiale ireparabile, adică m-a jignit în sentimentele mele de bun Român cu rădăcini peste Prut – bunica fiind din Năpădeni iar bunicul meu, preotul Grigore Constantinescu, fiind însuşi profesorul de Limbă Română al lui Mateevici şi un vajnic luptător național din marea pleiadă pregătitoare a Reîntregirii Neamului, eveniment eroic de care tot face băşcălie, încă nepedepsită muşcător de statisticile librarilor că pierd tineretul idealist, de la 2 iunie 1997 încoace, Autoelita!

Iar de la 5 martie 1998, de câte ori mi-aduc aminte de Eminescu de la Ateneu, văd numai țâțe erecte ca exportatorul selector de cultură, dilematicul Chivu de la ICR!

Vai, ochii mei arşi de azotat de argint orbitor, nu vor mai distinge vreodată cum ies în liniştea serii kirlienii din bronz, din crucea rămasă virtuală, pe care o ținea inițial în mână poetul, în infernul muzical al grădinii!

Kiev, Niprul, Lavra în liniştea serii. Tânărul teolog în miros de tămâie, smirnă şi regina-nopții, întorcându-se vesel spre boticul meu consternat. Afurisind: *să fie plesnit peste mordă*, nu cu aprigul knut ci cu fluturele cela somnoros, renegatul, înstrăinatul!

* *Patria-mamă*. Şi nu uita că Anul Revoluționar 1989 nu a început la Bucureşti şi nici la Timişoara sau la Iaşi, ci la Chişinău!

Mai întâi, o strălucită pleiadă lirică a recucerit Limba Română, cu grafie latină cu tot. Mai apoi, tineretul idealist, în acel uluitor 7 Noiembrie 1989, a împiedicat defilarea Armatei Roşii de ocupație, culcându-se pe asfalt în calea tancurilor, cu eroism sfidând metalica vibrânda lor putere, după precedentul de proaspătă memorie al mirosului de sânge chinezesc tânăr din Piața Tien Anmen.

Nu cunoaştem asemănare istorică la fapta tineretului bucureştean al lui Nica Leon, care au stricat un miting totalitar de asemenea grandoare ca cel din 21 decembrie 1989, şi nici să se fi întâmplat vreodată a se zădărnici defilarea Armatei Roşii de ocupație în chiar un 7 Noiembrie!

Deşi, neuitând că **un neam e un organism viu**, am putea zări încă de prin 1987 configurându-se Podul de Flori, anul Revoltei de la Braşov fiind şi anul în care peste Prut conştiința națională e răscolită de ansamblul lui Mihai Dolgan cu celebrele versuri ale lui Dumitru Matcovschi:

Scumpă icoană, în inimi purtată...
Trecută prin foc şi prin sabie,
furată, trădată mereu,
eşti floare de dor, Basarabie,
eşti lacrima neamului meu.

Valentin Mândâcanu prin neuitatul eseu „Veşmântul ființei noastre", publicat în nr. 4, din aprilie 1988, al revistei „Nistru", declanşează lupta românilor basarabeni pentru limba română şi grafia latină, fixând aceste ținte clare, şi înțelesul cuvântului luptă este chiar cel din dicționar, la 17 mai 1989, de pildă, Dumitru Matcovschi fiind

strivit de un autobuz lângă propriul bloc, la trei zile după alegerea în fostul Soviet Suprem al U.R.S.S., când învinsese pe fostul preşedinte al Căgăbăului chişinăuian şi pe unul din liderii de mai târziu ai separatismului moldovenesc, ceea ce n-a putut descuraja pe Nicolae Dabija să nu publice, la 15 iunie 1989, săptămânalul Literatura şi Arta , la Chişinău, în URSS.

* *E dezgustător* că pentru Mircea Cărtărescu şi pentru Autoelită Chişinăul, Cernăuții, Căpriana şi biblioteca ei, Curchi (cu tot ce-au distrus bolşevicii la cele şase biserici ale Mănăstirii din Codrii Orheiului), Vâlcovul – Veneție de lemn, Cetatea Albă şi Balcicul n-au existat în România Regală, iar TO respectă cu sfințenie doctrina GDS, cu piele de iepure în spinare după Războiul Contra Secesiunii Transnistriei din 1992, scoasă dintr-un laptop primitiv, în octombrie 1994, de troica Valentin Stan, Renate Weber şi Gabriel Andreescu, asupra expresiei naziste, *Mutterland*, incorecte politic **patria-mamă**, pentru RO vizavi de Basarabia, cu recomandarea că, peste Prut, să nu ne îngrijim decât minoritățile, adică pe puținii declarați români de atunci, după o lungă teroare, nu şi pe moldoveni!!!

Nu numai cedarea Basarabiei re-bolşevizării se putea citi în acest document, ci şi coloratura pe care o va lua curând ideologia Autoelitei, odată ajunse la putere ca să ne demonstreze aproape tot ce poate. Pe măsură ce Noul Stăpân de origine nomenclaturist-interlopă îşi va preciza capriciile şi pretențiile, ne vom dumiri că cine a fost colaboraționist al ocupantului sovietic, securist, turnător sau torționar cultural ceauşist aproape că nici nu mai contează, duşmanul, ținta, fiind acum prin obişnuita imitație după dl Ion Iliescu, legionarul şi numai legionarul, iar cea mai mare primejdie care amenință România relevându-se a fi perspectiva ca Neamul Românesc, cu istoria lui de kkt mioritic şi cu incapacitatea lui de la ADN de a învăța democrația, în loc să se integreze în UE, cum vrea GDS şi FSN, el din contra, să resusciteze Legiunea şi, după ce aceasta va fi zdrobită de un nou Mareşal Antonescu, să descopere pe undeva prin UE unul şi să se alieze cu acest nou Hitler!!!

* *De la tata cetire*. Fost-au tatăl meu nu mic sau mare nomenclaturist ci **învățător** de modă veche, cu Şcoală Normală la Târgovişte, cu serviciu militar la cavalerie la Oradea, cu stagiile fireşti în Cadrilater, la Hotin şi în Trei Scaune, bun cunoscător al României Regale în toată geografia ei şi al tuturor partidelor ei, senin cum Seniorul, Omul Durerii, atât ca fericit trăitor în ea cât şi din cele auzite în circuitul puşcăriilor, adică un suficient de bun Român încât să mă convingă că merita să te jertfeşti şi să faci totul pentru a îndeplini Misia noastră Culturală şi Civilizatorie pe-acest binecuvântat meleag.

Şi legionar, şi turnător de legionari să fi fost, comparând raportul crimelor cu ce dă Raportul Tismăneanu, eu nu l-aş da, acum când e literatură şi umbră, pe-o goangă de tăticuț mic nomenclaturist gazetar agricol bolşevic de omenie cu carnet roşu la piept şi cu Volgă neagră la scară, schingiuitor dejist al țăranilor colectivizării forțate cu sula-n coaste şi apoi agitator ceauşist pentru noua revoluție agrară cu producții onirice, iar modul meu de a-l înnobila nu se bazează pe a-i inventa pedigriu polono-jidovesc, ci stă în a mă opri în loc să iau atitudine când aud că se ponegreşte Neamul Românesc, şi a replica oricui face spume în inconcevabilul univers, că ba pe-al mă-tii, vorba lui unchi-miu Ion, fratele cel mic al tatii.

* *De la Golani cetire*. Este inadmisibil despre Eroii Recenți să se scrie *altfel* decât a scris Vasile Pârvan **Memorialele**, – despre eroii Revoluției Împuşcate în 1989 sau despre eroii Războiului Contra Secesiunii Transnistriei din 1992. Este o deficiență

pendinte de asigurarea şi evaluarea unei calităţi a învăţământului universitar ca la Lisabona şi la Pisa, mânjind o mare tradiţie-n Litere Românească de tot Românul plânsu-mi-sa, să te pretezi tu ca să se laude publicitar pentru geniul lor înaripat de către critici autorizaţi, fără să intervii scandalizat, nişte pagini din romanul istoric O3 destinate via ICR consumatorului occidental, nesubliniindu-se cu chinoroz totala nedocumentare, de la Schloss Solitude, fie şi de pe webul dlui Marius Mioc, în ce priveşte eroismul decisiv, măcar pe cel din 20 decembrie, al Cetăţii Timişorii – cel mai important bastion al Românismului recent, care Bucureştiul postmodernist, datorită prestaţiei confuze a Autoelitei de-a pierdut toate meciurile cu cleptocraţia, merită pe deplin a se muta prin lege organică de urgenţă Capitala în conurbaţia Giurgiu-Russe, redându-se Cotrocenii circuitului muzeistic Regal, adică familiei.

* *Postmodernismul este adevăratul protocronism*. În sine, protocronismul Românesc este o mare idee venită de Sus, virtual de la ozeneul lui Dumnezeu parcat pe Casa Poporului, şi trebuie criticat doar pentru paginile provocatoare, unde degenerează aberant, practicat de neaveniţi infiltraţi sau toleraţi de şefii de promoţie, ceea ce se poate întâmpla şi cu conceptul de diferanţă sau cu cel de sloboz.

Marele merit al protocronismului este că ne încurajează că, proclamând slobozenia civică şi România **Stat Naţional Unitar şi Cultural**, creând Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), precum şi Memorialul Refuzaţilor, care să stocheze în Mausoleul din Parcul Carol nu numai icoane şi portrete de voievozi expulzate din şcoli, ci în principal operele neacceptate de editori sau neobservate de spiritul critic şi promoţional de întâmpinare, urmând a fi gestionate de Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR), atunci şi numai atunci ne vom smulge cu adevărat din oligopedagogie, vom putea impune în conceptul operaţional de televiziune 34% documentar didactic, vom defini riguros produsul numit „ştire“, ne vom considera cu aprobarea mult mai conştientă a poporului, „elită“, respectiv înţelepţi, adică megaintelectuali, respectând principiul subsidiarităţii, şi chiar vom fi mai mult decât atât, vom avea CEVA DE SPUS, şi o vom face în noul fond locativ civilizat, cu pereţi galbeni, jacuzzi, pitici de grădină şi ţigle roşii, ne vom îndeplini aşadar pe baza acestei infrastructuri culturale recente, descentralizate şi uniform răspândite în teritoriu, Misia Culturală şi Civilizatorie în Răsărit, în Epoca Mooye la Gurile Dunării.

* *Eminescu era şi mai rău cu Românii*. Numai că el biciuia contemporanii tocmai ca să-i îndemne să fie mai Români, nu făcea jocul negrei străinătăţi demolând prea devreme şi cu toată inteligenţa mituri istorice, ca istoricul Lucian Boia, cel foarte prizat de bolşevicii ultramoldovenişti, alde Vasile Stati eminentul ostenitor întru *Dicţionarul moldovenesc-românesc* apreciindu-l drept „cel mai obiectiv istoric român“ şi exploatându-l din greu în *Istoria Moldovei*, scoasă în 2002 cu harta „Moldovei Mari“ pusă ostentativ pe copertă, fără vreo atenţionare din partea GDS asupra destabilizării induse, poate de frică să nu fie în spatele ei imensul potenţial economico-militar de la Răsărit, acum poate şi mai privatizat decât sub Stalin.

Eminescu, din contra, le consolida pe cele mituri, dându-le o unitate de monolit cu pietre scumpe:

Dar un bătrân ce sta-ntr-un colţ de masă
Ridică cupa lui cu mied: – Ascultă,
Nu mi-i şti spune ce mai face ţara
Ce Dacia se numea – regatul meu?

Mai stă-nrădăcinată-n munți de piatră,
Cu murii de granit, cu turnuri gote,
Cetatea-mi veche Sarmisegetuza?
– Nicicum, o, Decebal. O văd
Pentru întâia dată acum înălțată
Prin părul tău ca o coroană mândră,
Lucrată-n pietre scumpe ca-n granit.
– Dară urmaşii acelor romani?
– Ce să vorbesc de ei? Toți oamenii
Pigmei sunt azi pe vechiul glob... dar ei
Între pigmeii toți sunt cei mai mici –
Mai slabi, mai fără suflet, mai mişei.
Romani sau daci, daci sau romani, nimic
N-aduce aminte de-a voastră mărire.
Orice popor, oricât de prăpădit
O piatră va găsi, sau o bucată
De fier ori de aramă, ca să sape
Cu ea urmele-adânci ce le-ați lăsat –
Voi oameni mari, ce stați acum cu zeii
Şi ospătați cu ei – în colbul negru
Uitat ş-uşor al vechiului pământ.

După cum se vede, Eminescu, geniu natural, nu duce politica antinațională şi antipopulară, exclusivistă, a postmoderniştilor bucureşteni, care concep cartea ca produs comercializat în folosul autorilor în viață şi consideră absurd gogolian din punct de vedere al bilanțului contabil să-şi mai vânză cărțile lor şi morții, pe baza publicității prin manuale şcolare, culegeri de teste şi statui. Luceafărul, dimpotrivă, idealizează trecutul, într-o antiteză stimulatoare, pentru contemporanii cu redescoperirea lui Ioan Budai-Deleanu, să se mai descaragializeze pe cât posibil:

Dar ei...De-ar merge-n sud şi nord – nimica.
Sunt ca o laie de nomazi şi de lăieți
Ce stau deocamdată numai pre pământul
Ce l-au cuprins, spre a fi alungați
De alt popor mai tare, iubitor
De cele ce-au trecut, ce-s rădăcina
Şi gloria celor ce sunt.
– Ah ce-am dorit în ora morții mele,
Roma să guste pân-în fund păharul
Mizeriei şi-a decăderii, într-atât
Încât să se desprețuiască ei pe sine –
Asta s-a împlinit... Romanii vechi şi mândri,
Învingătorii lumii, au devenit
Romunculi... Dar cu ce s-ocupă ei?
Or fi crescând căței, ori fi-nvățând
Să strige ca cucoşii... un popor
Ce se desprețuieşte pe el însuşi trebui
S-ajungă la d-acestea.
– Nu, vorbesc franțuzeşte şi fac politică.
– E tot atâta.

Cu alte cuvinte, Eminescu şi ceilalţi mari scriitori patrioţi, împotriva cărora filologii au câştigat la colţul de cotitură din 1997 bătălia canonică, nu se mulţumeau cu a constata sec ignoranţa gloatei şi a face mişto de ea pe bloguri, aplicându-i muşcătura că creşte căţei în loc de un tineret idealist şi cult, după Emanciparea Cadrelor Didactice. Din contra, acea junime paşoptist-romantică, cum va fi şi tineretul idealist şi cult a cărui venire se apropie, şi-a suflecat mânecile şi s-a pus pe o treabă migăloasă şi adesea stresantă, cum e munca oricărui cadru didactic, angajându-se într-un amplu proiect de Luminarea Poporului, ale cărui roade Regale şi dumnezeieşti s-au cules la 1 Decembrie 1918 şi s-au etalat la Încoronarea de la Alba Iulia din 15 octombrie 1922, iar în O2 se face caterincă de Cortegiul Istoric Regal.

* *Corectitudinea ideologică a oricărui text*. Mărturisesc că în calitate de Cititor în quasari şi de vechil al minţii, de Unicul Cititor spre care converge încă de prin anii optzecişti seria Ştiutorilor, nu putea să-mi scape acel editorial teribil, *O vină istorică* (*Jurnalul naţional*, 5 iulie 2005), care m-a răscolit deşi se baza pe anecdotica cenaclieră, nu pe documentare, trudă migăloasă de care cred că Mircea, ca prozator cu p mare, artist înnăscut, teoretic nici n-ar trebui să fie capabil, cum n-ar fi fost nici Nichita – deşi avem şi contraexemplu, măcar materialul *Ţiganii, o problemă românească* (*Evenimentul zilei*, 9 noiembrie 2007), o adevărată răsturnare de paradigmă prin datele absolut noi ale punerii problemei, care vor fi cerut serioase investigaţii de arhivă şi care conturează însăşi <u>direcţia nouă</u> în istoriografia noastră postmodernă. Totuşi, eu am luat în serios îndemnul cărtărescian „să caut antisemitismul în cele mai ascunse zone ale minţii mele, să-l localizez, să-l izolez", ajungând astfel, între altele, pe urmele unor reziduuri dubioase, până la o sugestie metodologică a lui Paul Goma, celălalt candidat Nobel RO încă viabil dacă şi-ar pune cenuşă încap, care ne dă povaţă „să învăţăm de la evrei", efectul sinergic al contribuţiilor adesea de sens contrar ale celor doi celebri Româno-europeni disidenţi fiind imperativul critic de a fi mai atenţi, ba chiar necruţători, la <u>corectitudinea ideologică a textelor</u>, inclusiv a celor pretins literare, deoarece orice text poate fi dăunător, ceea ce se vede cel mai bine în vremuri de criză, când masacrele nu se mai pot bagateliza – însuşi textul cărtărescian, în condiţiile concrete, ideologice, psihologice şi geopolitice, ale Neamului Românesc astăzi divizat şi oricum în risipire globală, putând genera mai mult antisemitism decât combate.

* *Cleştele manipulării*. Mai rău e când nici nu e nevoie „să caut antisemitismul în cele mai ascunse zone ale minţii mele, să-l localizez, să-l izolez", pentru că vin în viaţă momente când el bălteşte chiar la suprafaţă, abia injectat, de îndată ce, fatalitate, nu la o bere ucraineană <u>Desant</u> la Cetatea Albă, poposind în drum cu afaceri la Yalta, ci poate chiar la Lăptăria lui Enache, la un chefir, interlocutorii cu adevărat naţional-comunişti, dar recenţi îţi explică derapajele astea postromâniste ca *materiale plătite*, ştii, serviciile, Soroş, Francmasonerie, chestii, iluminaţi, satanişti, conspiraţia evreiască, Protocoalele, ideologia *unicului* popor al lui Dumnezeu, care, ştii, îşi dă copiii la Conservator pe când ţie îţi echivalează maneaua cu menuetul! La ei e stat religios fanatic, bey, creat de un serviciu de informaţii, iar la tine nici Catedrala Mântuirii Neamului nu mai e voie s-o ridici, protestul pe liste fiind modul intelectual subtil de a cere şpagă demn de la cine se poate lăuda c-o poate da, *am cu ce*, bey!

Iată o „explicaţie" comodă *pentru orice ofensă fie şi involuntară adusă Românilor* de monstruosul manuscris cărtărescian, logica e penetrantă şi ajungi de te întrebi, Doamne, n-o fi chiar aşa? Că şi securiştii e oameni! Şi aici stăpâni!

* *Se pot salva de la otrăvire* doar Liceanul Neascultător sau Profesorul Ştiecarte, care parcurgând cele 1001 de cărți obligatorii ale mele, ce pot fi şi opere muzicale sau vizuale, au observat imediat ponderea impresionantă a autorilor evrei şi pricep imediat de unde atâta ură!

După cum dincolo de cruzimea Mineriadei şi mai cum seamă după comportamentul bestial al milițienilor români, Români ca noi, față de Românii capturați la Revoluția Futută, acuzațiile privind atrocitățile din Bibliografia Transnistriei (Cf., pe web, *The Nizkor Project*, *Transnistria*, *Bibliography*) încep să nu ni se mai pară atât de nedrepte, mai ales dacă ai citit şi în româneşte, de la cartea de culoare galbenă a Silviei Palty – *Evrei, treceți Nistrul!* Ed Libra, 1992, prima pe care am văzut-o înfiorat în vitrina Librăriei Kretzulescu, până la cea mai greu suportabilă, cenuşiile şi durele 3 volume din 1998, Ed. Atlas, intitulate sec de dr. Jean Ancel – *Transnistria*.

Mă salvez din *cleştele manipulării* amintindu-mi de demult, grundul relațiilor fireşti om-om, pe Mama povestindu-mi copilăria cea fericită a ei, măcar în contrast cu refugiile Războiului Sfânt, la Năpădeni, în Basarabia, nu numai printre români ci şi printre prietene evreice, cu drumuri la prietenele lor din târgul Vlad, sau la cele de la Chişinău, şi îmi mai aduc aminte de acel A scurt şi accentuat din „Austria“ rostit de tanti Hulda, soția fratelui mamei, şi de vecinica invitație, căreia tata, mereu datornic, n-a putut da curs niciodată, să ne petrecem verile cele lungi de odinioară, la casa din Câmpulungul Moldovenesc ce tot sta goală, date fiind obligațiile universitare de la Bucureşti.

* *Această lume aparent materială*, orice Intelectual ştie că este o iluzie, adevărată fiind doar Akasia, țintirimul etern marin al tuturor propozițiilor posibile.

Iar când *ceva* moare, se ridică la un moment dat din *aşa ceva* un ce înaripat, ca aburul din țuica fiartă sau ca feromonii din prapurii lui Horia Bernea în viziunea Autoelitei, adică geniul său, rămas fără proprietar, rătăcitor prin lume ca un câine bucureştean după demolările ceauşiste, până îşi găseşte un mai bun stăpân sau un azil.

Şi poate fi vorba de animale mici, de femei frumoase, de bărbați afacerişti cu papion, de categorii economice, de concepte metafizice foarte abstracte, ca ilimitatul, sau de pseudoconcepte definitiv încremenite în proiect cum ar fi şi acela de *Românism*.

Numai că strigoiul Românismului se mişcă prin definiție, ca orice stafie, într-o lume de *apoi*, care nu îi permite să mai fie ceea ce a fost, de unde şi sintagma geniul înaripat al postromânismului prin care poate fi desemnată până la un punct mirifica explozie de cuceriri artistice care te orbesc pretutindeni în opera candidatului român la Premiul Nobel cel mai bine plasat.

Şi aşa e şi normal: numai în condiții de postromânism te poți delecta, liber de prejudecăți, cu multicolorele privelişti euroatlantice, dus de geniul înaripat încolo şi încoace, cum un fluture deasupra unei grădinițe de flori țărăneşti de la Tântava.

* *Falimentul moral al Autoelitei*. Şi unde mai pui axioma că textul se dezleagă-n context, cum se scuturau Mărăşeştile în pachet, care context este azi chiar falimentul moral al Autoelitei, prin pierderea rezistenței în stradă – *Jos comunismul!* –, inevitabil din moment ce, în 1997, ea a cotit-o de la Procesul Comunismului la Condamnarea Românismului, în 2000, l-a legitimat înfricoşată pe Ion Iliescu salvator al democrației, grațiindu-i-se *faptele* trecutului, iar din 2003 până la 2007 s-a fesenizat natural predominant în aripa băsesciană, rasolind în cerc restrâns condamnarea bolşevicilor şi

lăudând şefii de promoţie ai Securităţii adică Imposibila Lustraţie, precum şi nomenclaturiştii *care au crezut în comunism*, anfiladă de derapaje care a atras prin contagiune nu numai dispariţia rezistenţei stradale, cum am mai scandat, ci şi falimentul moral al naţiei odată cu înmulţirea insectelor, cum a rezultat şi pe plan extern în chiar anul integrării 2007 un exces de **antiromânism** şi de pornografie, văzându-se limpede că europeanul a înţeles din Holocaust că nu e bine să te iei de evrei, dar în caz că s-ar închide trei săptămâni benzinăriile, cei mai indicaţi pentru exterminare ca ţapi ispăşitori par a fi acum Românii, a căror ţară se va deşertifica expunându-i tot mai mult vitregiilor exodului, ceea ce în Akasia ar fi o mare pierdere pentru umanitate, deoarece ei nu s-au exprimat încă în universal ca fraţii lor de Gintă Latină, italieni, francezi şi spanioli!

* *Mea culpa*. După colţul de cotitură din 2 iunie 1997, când cu aderarea României Convenţiei Democrate la pactul Ribbentrop-Molotov, în nădejdea că cedând Români şi teritorii vom intra în NATO şi chiar în UE fără vreo muşcătură aplicată cleptocraţiei de origine bolşevică, Autoelita în loc să protesteze lângă opoziţia iliesciană şi Vadim şi Funar în contra postromânismului, în loc să-şi facă minim moral *mea culpa* pentru a fi ignorat din dogmă Basarabia, socotind-o o piaţă de carte neglijabilă iar în poeţii ei eroi patrioţi văzând doar nişte concurenţi la sugerea pibului, şi o mai dură încă *mea culpa* pentru comoditatea de a ocoli Luminarea Poporului folosind Partidul Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie sau Biblioteca Naţională Pentru Toţi, ea a trecut, dimpotrivă, la o ofensivă furibundă împotriva tineretului idealist, care ar mai citi pe măsură ce în cleptocraţie burghezia de Merit creşte în detrimentul burgheziei de şpagă şi a cărui venire se apropie vertiginos şi implacabil ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic

Tăindu-i-se lui vremelnic aripile prin asasinarea cultului Eminescian.

De aici se trage şi caducitatea eternă a *Apelului către lichele*!

Pentru că greutatea eficientă în rău a numărului special antiEminescian *Dilema 265* de 14 karate depăşeşte cu mult pe a celebrului *Omagiu* ceauşist oranj de 11 kg ars la Revoluţia Împuşcată.

* Nu prea poate fi savurat în tot spectrul de senzaţii tari şi azot lichid postromânismul din O3 fără a respecta îndemnul filologului ultramoldovenist Vasile Stati şi a pre-citi Lucian Boia, *Istorie şi mit în conştiinţa Românească*, Ed. Humanitas, 1997, carte care parcă a anticipat milogirea noastră de ucraineni să ne accepte practic necondiţionat la 2 iunie acel an teritoriile din Răsărit, poate intrăm în NATO fără Luminarea Poporului, adică fără lustraţie, şi în orice caz a uşurat inimile, băgând în capete că totdeauna în istorie am fost nişte secături. Retrospectiv, suntem consternaţi că un Intelectual de probitatea şi vigilenţa bine dovedită a doctorului Sorin Antohi, care coordona seria *Istorie* a Humanitasului, nu a observat că e un moment de graţie, când Autoelita se află pe deplin *în* istorie, cronica elogioasă a lui George Pruteanu apărând în *Dilema*, vezi bine, la 20 iunie 1997.

* *Blocarea uriaşului arsenal al instrumentelor de cunoaştere istorică*. La urma urmei, după muşcătura de la colţul de cotitură din 2 iunie 1997, intrată oligopedagogic, fără de învăţătură, în arheologia fiinţei, era nevoie şi de curajul ştiinţific şi moral al generaţiei care nu a recuperat Basarabia, să manipuleze fesenist minereşte tineretul idealist cum că şi restul elitelor înşiruite în hronic au fost nişte secături, şi nici nu puteau fi **plauzibil** altceva într-o Istorie Română cu radiografie de fecală recentă. Ba mai mult, să ne bage în cap că istoria n-a depăşit *niciodată* calitatea

de gen literar. Deci să nu ne bazăm pe discursul istoric, pe mit, ca să facem în istorie ceva. Păcat Intelectual orbitor, care – *Păcat, păcat de sângele vărsat!* – n-a slujit până la urmă decât vinovaților pentru crimele din Revoluția Împuşcată, pentru că acolo unde justiția Epocii Mooye, făcută din specialişti recrutați pe bază de dosar, n-avea a pedepsi pe nimeni, s-a blocat şi uriaşul arsenal ştiințific şi filozofic al instrumentelor de cunoaştere istorică a homosapului.

Adică pe baza a trei cioburi de opaiț un arheolog te poate lumina asupra vieții şi relațiilor unei întregi comunități cucutene, ba şi asupra structurilor imaginarului ei credincios, dar cu atâtea izvoare în direct, inclusiv orale, megaediturile nu pot comanda măcar istoricilor tineri idealişti investigații de bun simț logic comparatist privind **Revoluția Împuşcată**!

Adică Victor Frunză sau Ghiță Ionescu pot face în străinătate <u>istorie</u> despre PCR şi tu nu poți face la Castel măcar <u>ficțiune</u>!

E de mirare atunci, că punerea în discuție a calității de ştiință a istoriei, şi încadrarea ei la ficționar, adică aşa cum l-a înțeles Zigu Ornea pe Lucian Boia, „ceea ce numim istorie nu este, în raport cu realitatea, decât o narațiune simplificată, dramatizată şi investită cu sens“ nu a stânjenit totuşi evoluțiile pozitive nouăzeciste privind condamnarea în România a totalitarismului, întâi a celui antonesciano-legionar, apoi a celui marxist.

* Ca postEminescian, neavând nimic de spus, neavând nici măcar ceva de scris, având numai ceva de vândut, Fluturele amiral al postromânismului trebuie însă a-şi ataşa aripi la corp, una pe stânga şi alta pe dreapta, din motive publicitare, obligatorii şi totdeauna pudrate regulamentar.

Acea negare radicală a ceea ce era *înainte* în Literatura Română nu este nici *kitschul* ştiințific (care păleşte dacă citeşti autorii publicați la Nemira), nici integrarea sexualistă în absolutul Mântuirii, deja implementată magistral, exact unde trebuie, de Gregorian Bivolaru, nici textualismul integrat în invenția epică (mai bun la Iova, Nedelciu şi alții), nici incursiunea în trecutul bucureştean (fără a ajunge măcar la întemeietorii mitici ca adevărată Capitală, Mircea Ciobanu şi Doamna Chiajna, cărora datorăm mateina Curte Veche), nici exoticul redus la nimicuri (spre deosebire de aportul educativ al lui Ioan Grigorescu sau de cel cultural al lui A. E. Baconsky), tot ce rămâne ca noutate de tip genial la Mircea Cărtărescu este scrierea din start a *Orbitorului* ca pe epopeea unui Neam Românesc <u>pe cale de dispariție</u>, incapabil să satisfacă cerințele integrării euroatlantice şi, odată înglobat din milă față de incompetența clasei politice, din care fac parte şi atitudinarii, această adunătură neavând pe ce valori să-şi mențină coeziunea şi descompunându-se chiar înainte de a sosi în Levant vidanja globalizării.

Această privire de sus, a hoitarului peste câmpul de bătălie de la Războieni, este geniul înaripat al voievodoctonului Mircea Cărtărescu.

* „Asta am fost toată viața, un instrument de scris în mâna Ta“ argheziază pe clapele negre Mircişor, fiind cât se poate de periculos derapajul că astfel, sub protecția Supremei Autorități, mult repetata-n TO judecată de nonvaloare privind inconsistența băşinoasă a Trecutului Istoric şi Cultural Românesc capătă fanatism paranoic cu voia Domnului New Age, încât **apocalipsul fără de Sfânta Cruce** din finalul megacărții – când cristalizează cu fluturi Casa Poporului şi fată fără vreo moaşă agentul guru Herman, suprainstruit în tehnicile supraviețuirii ca Ştiutor cam gay cum să-şi folosească hârca drept pizdă, ceea ce totuşi nu poate să nu traumatizeze congenital pe bietul făt ca şi pe Coca Dospinoiu, care nu va putea răspunde la elevi ce îi va da

Herman pruncului să sugă! – se constituie într-o banală exterminare a bucureştenilor de către ozeneurile supraputerii biruitoare, după războiul rece, şi în cel al civilizaţiilor.

* Gândindu-te la Christ, la Michelangelo, la Beethoven, la Eminescu şi aşa mai departe, constaţi că există pe lângă geniul lor natural (= divin): geniu sintetic, geniu obligat, geniu la borcan, geniu la pachet, ba chiar şi geniu simulant (cel mai frecvent).

Mai rău, e o Axă energetică ce nu se poate stârni fără un cutremur catastrofal.

Eminescu al sculptorului Gheorghe Anghel de la Cernica ţine în mână, nevăzută, Sfânta Cruce a Domnului Nostru Iisus Hristos, pe Ateneu deasupra deasuprelor scrie întâi Michelangelo, iar Beethoven tocmai se cântă înăuntru.

Teoria devine însă buimacă dinaintea lui Cărtărescu, geniul său fiind inclasificabil sau inaugurând un sertar nou, pe care maeştrii culturii filolo de la Muzeul Antipa să scrie *Geniu înaripat*, cum am precizat mai sus, neexistând în marea literatură prea multe cazuri de lepădare de propriul popor.

La cafenea sau pe bloguri, se poate importa găselniţa că aşa cum îţi alegi orientarea sexuală sau filozofică sau religioasă, cum alb fiind poţi alege să fii negru, cum superbogat poţi sprijini comunismul castrist sau kimirsenist, aşa trebuie să ai dreptul să îţi alegi şi poporul sau să nu alegi vreunul. Dar opţiunea asta <u>trebuie declarată</u>, cum cu atâta ostentaţie se fac paradele transsexualo-lesbi-gay-bi ale privilegiaţilor acestei lumi, care cunosc anticipat gustul paradisului.

* *Autopsia românismului*. Într-o ţară care a ratat refacerea după modelul aliatului german a unităţii naţionale şi reînnodarea istoriei din punctul în care a fost întreruptă de ultimatumul lui Molotov – eşec ruşinos rezultat, poate şi din vina Intelectualităţii noastre prea devreme postmoderniste, centrate nu pe seriozitatea Eminesciană, ci pe băşcălia berlineză a lui Caragiale – este prematur a-ţi bate joc de Soldatul Necunoscut, sub slaba platoşă că *iei la mişto* pe Omul-cu-două-mame sau sec-naţionalismul, care mai sunt generaţii ce ştiu ceti printre rânduri, în realitate fiind vorba de o abordare chirurgical-forensică a chiar cadavrului cadaveric al Românismului autohton, infinit peste brutalitatea stalinistă a istoriei lui Roller din vremurile de ocupaţie sovietică ale lui Chişinevschi şi Răutu, pupa-te-ar în puţul gândirii Popescu-Puţuri, căci repercursiunea se extinde asupra tineretului idealist, numai luptători naţionali ca Grigore Vieru, care vede-n mankurt „un vânzător de Neam şi Ţară prin pierderea memoriei“, cutezând a sfida băgătorii de seamă, în corosivul, neperimatul stil maiakovskian care întoarce heideggerian slova în slovă:

Da,
urăsc pe mankurt.
Mi-i dragă doina
prin care exist.
Nu mă târâi slugarnic.
Pe scurt,
Sunt na-ţi-o-na-list !

Da,
hora nu vreau
să o schimb
Pe cazacioc ori pe twist.
Port suferinţa de neam
ca pe un nimb.

Sunt na-ți-o-na-list !

* Există o diviziune a muncii literare. Nimeni nu poate epuiza un subiect. Din aceeaşi temă obligatorie *a respectului filial față de părinți*, fie ei şi nomenclaturişti viermănoşi ca bănățeanul polono-evreu Costel Goangă, textul liric al lui Adrian Păunescu scoate anumite efecte, care împing la o repetabilă relecturare folkistă, după cum textul prozastic al lui Mircea Cărtărescu scoate cu totul alte efecte, simfonice, pe care, de asemenea, nu le poți transfera uşor în Akasia, dar tot atât de duioase ca cele oltenesc basarabene.

Aşa gândind, nu ne-am mira dacă generoasa rană încă deschisă a Revoluției Futute nu ne pregăteşte şi alte pagini nemuritoare inspirate de ea!

Totul depinde de luciditatea minimă necesară a editurilor de a comanda cărți pe această tematică culinar-senzual-erotică, pentru că după ridiculizarea vieții lui Eminescu declanşată de impardonabilul *naughty document Dilema 265*, **a mai scrie cărți** lipsite de geniu înaripat de postromânism, care să le facă să zboare de pe rafturi în 199 mii de exemplare, o fac numai fraierii, proştii, dudulacii şi impotenții.

* *Despre a nu anunța soldaților tăi armistițiul, capitularea*. Documentându-te pentru a înțelege *Orbitor*, *ce texte halluciné*, şi Hiroshima exploziei mediatice în trei rânduri detonate – patru cu acest Gaudeamus 2007! – , ajungi la revelația tulburătoare că te asameni, talibanule antibolşevic, cu nu ştiu ce japonezi fanatici, uitați prin insulele Pacificului, care au mai „luptat“ ani buni după Hiroshima, până să afle, nu fără uşurare în fond, că *ai lor* au capitulat de mult şi chiar sunt pe pace cu fostul inamic, sunt graşi, au mâncat bine, cârnați de Pleşcoi cu insondabile murături electorale de Băicoi.

Suntem la Gaudeamus 2007, ai pierdut zece ani! Colțul de cotitură trebuie să fi fost, culmea! anul 1997, când se părea că au venit la putere „ai noştri“ şi că vor condamna imediat comunismul, aplicând Punctul 8 al Proclamației de la Timişoara şi punând chestiunea justițialistă a averilor.

Aş! Au cotit-o! Şi pesemne nimeni nu a înțeles ce înseamnă „Istorie şi mit în conştiința Românească“, cartea scoasă de Lucian Boia la Humanitas, anume certificatul de deces al Românismului şi transformarea optzecismului în postromânism care face Bidinea din Vecinica Pomenire!

* Ci **postromânismul** este ideologia Autoelitei Epocii Mooye, deoarece a-ți disprețui poporul cu tot cu mituri intră ca cu gel în imaginarul euroatlantic despre mai mult decât Români, despre estici, despre *galițieni*, le justifică vesticilor Holocaustul ca şi RO-Holocaustul virtual, şi este o strungă prin care trec unul câte unul supradotații noştri destinați carierelor de excepție, adică tuturor categoriilor de imunități.

* *Geniul – o nefericire*. Pretenția postmoderniştilor, care nu sunt decât nişte sugari dependenți de Lăptăria lui Enache, cum că se trag din Proust, Joyce, Musil, Kafka, este tot atât de disproporționată precât pretenția Elenei Ceauşescu la onoruri Nobel.

Căci există geniu simulant, geniu obligat (tipic Românesc), geniu sintetic (cum au bulgăroaicele când gătesc) şi geniu natural, adică pur şi simplu Geniu.

Dar Geniul nu este numai înnăscut, el este şi predestinat.

Iar postmodernii sunt înaripați, aerieni, ca îngerii dlui Pleşu. Oameni recenți, recent mankurtizați, ei nu sunt în stare să conserve nimic, *nici măcar să ia în serios conceptul de geniu*.

Ci Eminescu n-ar fi fost numit Poet Național de Românii Regali dacă viața sa n-ar fi fost hotărâtoare pentru Marea Unire de la 1918, începând de la organizarea Serbării de la Putna şi sfârşind cu citirea *Doinei* la dezvelirea statuii lui Ştefan cel Mare, pe care-l face mereu şi mereu Lepidoptera postmodernismului curvar, cu toate că simte că e vituperată din ce în ce mai mult şi de mai mulți.

Dacă Mircea consideră *Kitsch* dezgustător a-ți cuceri iubita cu poezii, adică nu cu ciucurelul, atunci nu poate decât să aplaude că în Capitala țării lui Hitler şi a lui Heider, vreun gazetar sportiv slăbănog ca Goebbels va fi folosit sintagma „cal de curse genial“: „Cuvântul «geniu», definitoriu pentru arta mare, aristocratică, elitistă a modernității europene, se «democratizează» deodată, distrugând bariera dintre aceasta şi lumea plebee a consumului de spectacole, sportive şi de alte naturi.“

Nu s-a rupt nici o barieră, şi uite de ce: pentru că Gloata n-a început să citească *Omul fără însuşiri*!

Dar avantajul acestei poziții doctrinare fascisto-bolşevice egalitaristice, pe lângă lipirea lângă publicul **cultivat** şi cel **fesenist** a unor hălci mari din cel **manelar**, este că nu mai ai deosebire între T. O. Bobe şi Eminescu, nici între Gorzo, care ar putea face un San Pietro doar din slănină, şi rău îmbrăcatul Michelangelo de-şi scotea cizmele cu propria-i piele cu tot.

* Odată publicat, textul are semnificațiile pe care i le dau cititorii, scriitorul nefiind decât unul dintre promoteri, pamfletari, glosatori sau exegeți. Concepută în primul an de *trai european* al regiunilor României, 2007, viziunea măcelăririi Soldatului Necunoscut poate fi o involuntară metaforă sumbră a unui destin iugoslav pentru teritoriul Românesc, dacă interesul euroatlantic va fi impus Patriarhului moscovit secesiunea Kosovo de Serbia contra unei compensații strategice în Transnistria şi chiar mai mult decât atât.

Oricum, de la colțul de cotitură din 2 iunie 1997 încoace neexistând muşcătura vreunui preț politic pentru postromânism, nu ne-ar mira o recomandare a megaintelectualilor către Republica Moldova să se lepede de Transnistria luând ca model cum a scăpat România de Basarabia, intrând în UE fără s-o doară capul, adică Autoelita, fără Fezabila Lustrație şi fără Infrastructură Intelectuală.

* Mă aplec peste margine, peste balustradă, fiindu-mi din ce în ce mai evident unde greşeşte Mircea, anume că, punând între paranteze Luminarea Poporului, ia în serios conceptul american de **postistorie**, pe care Românii îl rejectează din instinct, nu pentru c-ar fi barbari ci pentru că *nu le convine ca istoria lor să se termine* înainte de a reface coeziunea Neamului Românesc într-o Românie prosperă şi liberală, mamă fertilă pentru toți fiii ei implicați în *idealizarea Misiei Culturale*, adică să ne exprimăm în universal ca frații de gintă latină italieni, francezi şi spanioli, indiferent câte blocaje am întâlni aici, la Porțile Orientului, larg deschise spre Bulgaria şi spre Levant.

* Să fim optimişti! Idealizarea Misiei Naționale va veni chiar de la burghezia română, de Merit sau chiar cleptocrată de şpagă, în lupta ei pentru supraviețuire, sugrumată pe teren propriu de emisarii altor popoare sau de mafiile transnaționale.

* *Pe rostogol*. Un abuz de a parodia deconstructiv este batjocorirea istoriei naționale în O2 nu numai prin ridicolul cincizecist antimonarhic proaspăt atribuit cortegiului istoric perindat prin fața tribunei Regale, ci şi prin aceea că cititorul global percepe, prin comparație cu O1, deriziune la Istoria Română şi evlavie la istoria bulgară a Badislavilor. Iar la O3, ce să mai vorbim, ți se pare că de la păcatele bucureştenilor se trage nu doar posibila mutare a Capitalei pe Dunăre în conurbația Giurgiu-Russe ci chiar Sfârşitul Lumii.

* Mistica modernă fiind, după crainicul postmodernismului românesc, *nostalgia* iar *kitschul* fiind singurul limbaj pe care omul modern mai e capabil să-l înțeleagă unde Autoelita se ruşinează de Luminarea Poporului, atunci e firesc să ne exprimăm într-un surogat limbistic pretins paşoptist.

De fapt, avem aici trei enunțuri false sau măcar contestabile.

Oricum, *Levantul* este tot un fel de paricid, de omorâre a Tatălui Eminescian, tratând poezia noastră ca şi cum Everestul, adică *Luceafărul*, nici n-ar fi fost, trecerea de la Bolintineanu la Macedonski nesolicitând un intermediar de geniu.

Dar cel mai trist este postromânismul proiectului: plasarea aberantă a României în Balcani, adică în Rodopii de unde au pornit spre Carpații voievodali Badislavii, în căutare de slobozenie, obținută peste Dunav, trăgând sabia, tocmai de acei mici tirani cavaleri curvari cu apusuri de mămăligă, a căror demitizare era necesară neprietenilor României reîntregite.

* *Orbitor*, cel mai ambițios proiect din literatura română, conceput în formă de fluture, treflă sau catedrală, e cartea pe care o scrie naratorul Mircea, iar Mircea e ținut în viață de poporul cărții. Ştiutorii sunt personajele care ştiu că sunt personaje mulțumită autorului. Mama lui purta iarna proteza în poşetă. Aşa tălmăcesc *Referatele* webare, la care trimite elevii Coca Dospinoiu, profa şi diriga care a înțeles că intenția oamenilor de curriculum, filologi, e să se reproducă ei în elevi, cerând-o şi la bac, nu să-i învețe să caute zonele erogene ale textului în scop particular, nici plăcerea de a citi şi extazul de a scrie, scăpându-se astfel de o concurența nedorită şi adesea neloială mafiei, a adolescentului miop sau a Liceanului Neascultător cu listă de 1001 lecturi în universal, paralelă celei şcolare.

Marthe Robert – despre cartea căreia *Romanul începuturilor şi începuturile romanului*, Univers 1983, excelenții noştri cititori şi-au amintit de îndată ce-au dat peste acel 69 polono-evreu din care s-a tras Costel Goangă, pe când icoana mamei Maria se degradează pe la cozi când lumea e la sirvici, devenind poza Mărioarei femeie de casă – ar bombăni franțuzeşte doar că Mircea Cărtărescu se comportă ca un *copil găsit* față de Poporul Român, căutându-şi, scârbit de revelație, o origine mai sănătoasă, în perspectiva unui nou cataclism naționalist european ce nu va mai năpăstui evrei, ci după cum trag trendurile, români, inclusiv țigani sau moldoveni.

* Limba în care scrie dl Mircea Cărtărescu, când coborând orbitor spre *Kitch*, când genial înaripându-se către Shahasrara, Limba noastră cea Română, mai exista în 2007 în noiembrie, la Gaudeamus, tare ca o sferă de diamant, şi n-a fost înlocuită chiar de la 1 ianuarie cu *limba europeană (English USA)* deoarece Românii în decursul veacurilor s-au luptat mai mult pentru ea decât pentru viață, iar jertfa purifică. De aceea, ci nu neapărat fiindcă ar fi citit *Memorialele* lui Pârvan, păcătoşii de Badislavi, încă amețiți de sămânța de țigan, bâjbâie ei în O1, ajungând a lua în serios Podul de Fluturi şi trecând *peste* Dunăre după locuri cât de cât sfinte.

* *Sentimentul lichidatorist al postromânismului.* Vreme de zece ani de la Revoluție, evident călăuziți prin subtile influențări pozitive de o forță mai bine organizată, infinit mai puternică şi chiar, paradoxal mai inteligentă decât Generația Pupici, atitudinarii au tot vânat legionarii prioritar față de bolşevici – colaboraționiştii recenți cu ocupantul sovietic, atacând totodată miturile istorice ale Neamului Românesc, generând astfel, ca o luare înapoi a Ligii Culturale sămănătoriste, sentimentul lichidatorist al postromânismului, cum că Istoria noastră Românească s-a terminat cu rele calificative, te pişi pe ea instinctiv ca pe fecala lui Patapievici, dispariția Românilor în oceanul global nemeritând nici un regret.

Cleptocrația şi-a văzut astfel de treabă, economic şi politic, nederanjată de la ospăț, obținând cu viclenia tipică şefilor ei de promoție chiar o victorie ideologică de proporții asupra Intelectualității, decât care a fost transfinit mai şmecheră: *unica apărătoare a ideii unioniste şi a integrității teritoriale* a rămas gruparea zisă Cuțarida Mare!

Generațiile de mâine vor întinde degetul acuzator spre Autoelită pentru ratarea unirii cu Basarabia, iar dacă independența Kosovo va atrage pierderea Transnistriei şi a unor părți din Ardeal, ba chiar şi Moldova până la Carpați, atunci vom avea de ce să ne râdem!

Or, misiunea elitei Intelectuale era, mai întâi, să se dezvolte pe ea însăşi, preocupându-se de Infrastructura Intelectuală şi de Biblioteca Națională, iar mai apoi să practice pe scară largă *Luminarea Poporului* prin lexic accesibil, carte ieftină, biblioteci actualizate, muzee creative, televiziuni didactice, internet cultural, de o supremă importanță strategică fiind folosirea Partidului Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie a datelor de la Autoelită spre Partidul Amărâților din România şi, respectiv, spre Partidul Românilor din Diasporă.

* *Ce păcat că e curvă!* De o mare popularitate se bucură printre specialişti strania epopee *Levantul*, unde Mircea Cărtărescu, exersându-se pentru a o reda pe a lui Iliescu, deconstruieşte Revoluția Română paşoptistă, reducând-o la un complot eterist burlesc, eroism neexistând în această fantasmagorie nici cât în *Țiganiada*, ci doar acel realism al descurcării, al compromisului, al consensului, care a pus postmodernismul românesc optzecist sub semnul suspiciunii demitizante că Şefii de Promoție, ca Ştiutori bine informați ai Textului Literaturii din RO, sunt de fapt *primum movens* în această diversiune a implementării unei paradigme postistorice americane într-o societate galițiană vădit subindustrială în ce priveşte Infrastructura Vieții Intelectuale, consecințele extinzându-se firesc şi spre *jus primae noctis*, cedat surprinzător sexualiştilor, o noapte cu patria, România, nefiind pesemne ceva delicios cu care să te lauzi fără să ți se răspundă ce păcat că e curvă!

* Tot aici, postmodernul recent Mircea Cărtărescu se impune detaşat drept un *clasic al excremențialului*, detronând definitiv prozatorii mahalagişti şi pe cine a mai avut iluzia că publicul feminin, în particular numeroasele promotere, nu rezistă: „Şi noroiu-ăsta gros, de caca şi pipi, de hârtie de ziar boțită, cu care te-ai şters la fund, de muşte verzi roind şi de viermi graşi suindu-se pe pereții unui closet de țară, din fundul curții, unde-ți venea să verşi de cum ți-aruncai ochii în gaura aia puturoasă şi colcăitoare, se ridica, încet, în camera lui Dan, acoperind mobilele şi jucăriile, îngropându-ne până la glezne, până la genunchi, până la brâu, încât fundul gras al Nebunului nici nu se mai vedea, şi-apoi urcându-ne, caca şi pipi amestecate, din zeci de funduri şi puli, şi pizde, şi mațe, până la gât, până peste gură, peste nări, peste ochi,

până la tavan, dospind acolo o veşnicie şi păstrându-ne vii, înotând, zbătându-ne, înghițind materia aia imundă."

Prin monoclul psihanalitic citind, aici e trimitere la **fecala lui Patapievici**, la barbaria istoriei noastre abjecte, dezgustătoare, ca un closet de țară, unde-l invită Moromete doar pe musafirul de la Bucureşti, el uşurându-se în fundul grădinii, în natură: **„**privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării" (*Înapoi la chestiunea specificului național*, Politice, 1996, p.63)

* *Olteanca rea şi proastă, în blană de leopard, cu poşeta în dreptul pizdei*, îşi începe el pamfletarea de la pagina 287 din O3, scoțând din startul jongleriei o olteancă dintr-o dâmbovițeancă, confundându-se uşor județele la Castel, când te pui în lipsa arpentorului cu telomeraza perpendicular pe univers, ceea ce nu trebuie să ne orbească să nu vorbim iar de revelarea falimentului moral al Autoelitei, care la adăpostul Revoluției Futăcioase şi al batjocoririi martirilor din Decembrie, îşi permite azi a pronunța cuvântul de origine cumană *pizdă*, după ce-n Epoca Cea la dânsa-ntr-însa, a manifestat atâta reținere feciorelnică față de «fluturele cu aripi lipite somnoros», *cu adevărat cel mai frumos lucru pe care l-aş putea vedea şi atinge vreodată*. Mai grav fiind că Oltenia asta are drept capitală, după Lepidoptera postromânismului, tocmai municipiul argeşean în care s-a născut Mareşalul Dezrobitor Ion Antonescu, făcându-se vorbire la aceeaşi pagină descalificantă pentru documentarist de *vânzarea semințelor de bostan, cu care se îndeletnicise în Piteştiul natal*, gloata, bucureşteană sau nu, vorbind la acest episod totdeauna de Gara Titu şi niciodată de „Piteştiul natal" existent doar în creierii megaintelectualilor, care au avut grijă să facă Memorialul tocmai la Sighet, lângă unguri, de unde le era mai uşor să călătorească în Europa Centrală şi mai departe, nu în acest municipiu al lui Dobrin, lesne vizitabil datorită autostrăzii, rămânând speranțe doar de la străini că vor evalua corect potențialul turistic al unui Muzeu al Reeducării şi îl vor înființa!

* *Grija asta de a ne convinge că avem o istorie de kkt!* Cu radiografie Patapievici ca a fecalei! Evident în folosul transnaționalelor: adidaşi în locul opincilor, sucuri de euri în locul socatei noastre. Dar ieri? Cu voievozi ajunşi de nimic, nu se mai justifică retrospectiv nici Războiul Sfânt, nici disperatele opțiuni legionare ale tinerilor Intelectuali interbelici, care înțelegeau că bolşevismul va nimici pe vecie cultura românească, nici Rezistența din munți, nici opoziția la ceauşism la care n-ai participat!

Nu era România Regală Mare o țară pentru care să mori, nu este RO o regiune pentru care să te jertfeşti.

Marxismul e genial, bolşevismul apare treptat ca o binefacere de la Leonte Tismăneanu şi restul desantului, iar românul Ceauşescu a fost rău nu pentru că s-a îmbătat cu marxism, ci fiindcă ne-a îndepărtat de ruşi!

* Poporul Cărții vizita Casa Poporului la puțină vreme după exterminarea apocaliptică a bucureştenilor şi confiscarea sufletelor lor de către ozeneuri cețoase.

Singurele vipuri păreau a fi ctitorii pentagonalului edificiu, Cizmarul şi Savanta, a căror detronare s-a datorat nostalgiei de a ajunge Intelectuali cum cuplul primordial în Grădina Tolbiac a Edenului.

Nu e un bun Român cine apreciază această asociere dezonorantă de mai jos, care se duce ca unsă cu unt prezidențial direct în drojdiile inconştientului:

„Cei doi bătrâni păşeau ticăit, braț la braț, **urmați de voievozii neamului** ce-şi zdrăngăneau blazați săbiile pe podeaua lustruită.“

Aici, graba scriitorului de a-şi termina cartea în prelungirile castelului îşi spune cuvântul: Voievozii Neamului puşi lângă călăii noştri marxişti nu aparțineau nicidecum de Poporul Cărții, ca răpitoarea curvă Coca, ei nu au fost pe nici o pagină din 3O personaje, membri activi, ci doar nişte abstracții ale unui cortegiu istoric Regal de prin O2, de care s-a făcut mişto crunt, cu umor ca de pompieri.

Tu-i neamu nevoii-n epistema postmodernă a lumii ca text scris de D-zeu şi rău copiat de artişti, dacă acest *prea devreme* dispreț pentru concepte tari precum vechimea, continuitatea, independența sau unitatea, nu ne vor duce de la independență la dependență şi de la Shahasrara direct în Muladhara destrămării, de unde şi psihoza conspiraționistă, trăgându-se atunci Autoelita la grea răspundere de către europenii conştienți de ce popor mare piere!

* *La 26 iunie 1940*. A da continuitate democratică *funcției represive asupra Intelectualilor*, funcției inhibatoare a Casei Poporului, e tot atât de nedrept precât a trage foloase materiale din Bătălia Canonică, deoarece nu s-a reuşit **şi nici măcar nu s-a regretat** înnodarea îndărătnică a istoriei la 26 iunie 1940, prin: monarhie bipartidă, procesul comunismului (cu al masacrelor din Decembrie cu tot), Reîntregirea Neamului, Luminarea Poporului după occidentalizarea şi accesarea din județe a Bibliotecii Naționale, exaltarea Misiei Culturale a Neamului Românesc şi, implicit, Emanciparea Cadrelor Didactice întru refolosirea lor ca pe o curea de transmisie între reflecția elitei şi manelele gloatei inspirate de aceeaşi Ființă.

Anul antiEminescian 1998, încununând victoriile filologului Zigu Ornea asupra filozofului Constantin Noica, necomemorându-se fertil 80 de ani de la Marea Unire, trebuie atunci reproiectat chiar pe Casa Poporului, adică din perspectiva canonică a României Regale, unde Românii Regali *chiar meritau*, pentru Reîntregirea Neamului prin Liga Culturală, *atât cuprinderea cărturarilor în manualele alternative cât şi exportarea lor prin fonduri de la Institutul Cultural Român în țările cu literatură funcțională*, ceea ce nu se justifică însă cu spatele la Neamul Românesc, depărtându-te, ratând toate obiectivele strategice enumerate mai sus, cu excepția comerțului cu indulgențe dintre Aripa Stângă – Iliescu, prestalinistă, şi Aripa Dreaptă – Brucan, poststalinistă, Corpul fluturelui corupției fiind Cleptocrația mereu câştigătoare, iară nu damnata Autoelită, poziționată sistematic nu la Coposu, Omul Durerii, nu la tandemul liberal-țărănist nereconstituit de Autoelită cum a fost, ci perpendicular pe acest univers.

* *Vrednicii noştri voievozi*. Iar mai departe, Liceanul Neascultător chiar că nu pricepe nimic, dar proful pensionar ce încă mai ştie ceti printre rânduri o îngălbenită *Scânteie*, n-are dubiu că la p.278, O3, unde Lepidoptera postromânismului critică chipurile național-comunismul sau protocronismul, de fapt n-are boală pe Ceauşescu ci numai pe vrednicii noştri voievozi, asociindu-le titlul infamant de *membri supleanți ai CC al PCR* şi punându-i într-o nemeritată lumină de abajur din hârtie igienică folosită, ajutând-o să vomite de silă de ei pe credula Suelin:

„Prin manevrele paranormale ale Mamei Omida fuseseră resuscitați în secret toți voievozii trecutului, pe care, prin decret, Ceauşescu-i numise membri supleanți ai CC al PCR. Jurnalul de la ora 19, la singurul post al televiziunii naționale, îi arăta de-acum pe toți, într-un semicerc de scaune domneşti, ascultând deferenți, pe când Tovarăşul, în mijlocul stranei, cu mâna întinsă, le arăta calea spre viitor şi-i certa din când în când dacă-i prindea şuşotind sau uitându-se după muşte. **Erau cu toții acolo,**

în costume de epocă, uşor de recunoscut: Ştefan cel Mare, un pitic uitându-se furios pe sub sprâncene, Mihai Viteazul, negricios şi cu cuşma pe-o ureche, Mircea cel Bătrân, vâj cocârjat în baston, ridicându-şi sprâncenele cu palma, Vlad Ţepeş cu ochi de fecioară perversă şi buză umedă, Alexandru Ioan Cuza cu măntăluţă de superman şi tone de decoraţii pe piept, alţi doi-trei mai necunoscuţi care făcuseră şi ei câte ceva, sau cel puţin se lăsaseră rupţi în patru de cămile ca să rămână în istorie."

Este instructiv cum brusc textul virează visceral impardonabil, pentru că se exprimă colectiv aici o Autoelită abjectă emanată de la fesenism, nu de la liberalo-ţărănişti, şi care ascunde Poporului că **ea** a ratat lamentabil recuperarea Basarabiei, dar uite că îşi permite nu numai a-i mânji cu boia şi chinoroz pe Eroi, cum chiloţăresele Tricodavei pe Golani la Piaţa Universităţii, ci ia la mişto <u>însăşi Ideea de Ideal</u>, în locul jertfei pentru Independenţă, la ciocnirea civilizaţiei lui Ion Vodă cel Cumplit cu terorismul musulman desantat de pe cămile, ea prostind potenţialul tineret idealist c-ar sta mobilul vanităţii de a rămâne cumva în istorie!

* *Chiar!* Familie privilegiată, de activist gazetar la *Steagul Roşu*, cu nevasta casnică şi cu Volgă la scară, în bloc de securişti lângă Dinamo şi Circ, fost-au Cărtăreştii reali, adevăraţii Cărtăreşti, chiar aşa de amărâţi, totuşi pripăşiţi în Zona Butterfly pe Ştefan cel Mare, departe de poporul nespălat, necitit şi nesimţit din Zona Maha şi din Prerie?

Este mama sa bulgăroaică? Este tăticul lui polono-evreu bănăţean? A fost el, Mircea Mircea, deţinut politic în spitalul psihiatric? A luptat el la nu ştiu ce baricadă cu lunediştii concurând pe-ai lui Dan Iosif?

S-ar putea învăţa autopublicitate la greu seminarizând ca la Heidegger pagină cu pagină textul cărtărescian, câte şopârle băgate, sintetizându-se mai degrabă impresionist decât postmodern, o imagine la sfârşitul lecturii de ţi-e şi milă de pui instinctiv mâna pe card să-l trimiţi cu dantura cariată la stomatolog pe autor.

De fapt, <u>*convergenţa TO spre un statut al autorului de membru al Partidului Amărâţilor din România*</u> este performanţa supremă a scriiturii cărtăresciene, abia la reverificări pufnindu-te râsul că, pui de nomenclaturist, el NU se putea să fi trăit în altfel de „mizerie" decât a confraţilor săi de Autoelită, Petre Roman, Horia-Roman şi Volodea.

* *Jurnal. 2 iunie 1997.* Frunzăresc sfânta condică a *Istoriei Literaturii Române din Bucovina* şi de bine de rău aud vocile suceveanului Simion Florea Marian, şi încă una cerându-şi scuze faţă de publicul cultivat pentru elogierea lui Aron Pumnul, căruia nenorocitul de Eminescu i-a închinat la mormânt un cunoscut ferpar, totul părându-mi a ajunge la mine ceţos, ca de pe Marte, din releu în releu:

– Aşadară omul individual Pumnul şi omul colectiv Hurmuzachi sunt părinţii mişcării naţiunale din Bucovina.

– Pumnul a fost unul din acei puţini fii ai năciunii care aridicându-se preste interesele private, ca o stâncă neclătită în mijlocul valurilor impetuoase totdeauna cu demnitate a stat la înălţimea chemării sale, carele nicicând în viaţă nu a smintit dinaintea ochilor deviza noastră: **Limba şi cultura năţiunală şi prin aceasta toate**.

– De vom întreba şi vom scruta cronicele noastre, ce vom afla în dânsele? Nesmintit două idei sublime, pentru carele strămoşii noştri şi-au vărsat sângele; una este limba şi alta este naţiunea. Ereditatea aceasta trecu din generaţiune în generaţiune prin litere scrise cu limbă de moarte. Blăstămat să fie fiul care prăpădesce avuţia rămasă din moşi strămoşi!

– Literatura modernă trebuie să se întemeieze pe cea poporană.

* *Corespondență privată amicală*. Toate aceste poveşti, fantazii venite parcă din Ushuaia sau din timpuri precreştine, țin de praxiologia aşezării zilelor vieții încolonate după un ideal foarte înalt. Pragmatismul otrăvit de azi, carierismul cinic de haită maidaneză, exclude aşa cale spirituală: viața în postromânism e un obiect de consum. Un clit de pizze, care uneori ți se pare că se împuținează alarmant soteriologic şi te preocupă atunci Mântuirea, cum zice Zanne, că la bătrânețe s-a călugărit motanul. Mă şi mir că încă nu s-a făcut blasfemie de către megaintelectuali de „iubita lui Bălcescu", de halucinantele scrisori prin care paşoptistul cu probabil cele mai multe sculpturi după a lui Eminescu de maculat urgent cu capital potențial mai degrabă extremist maghiar decât extremist rusesc sau ucrainean, consolează pe Alecsandri, care nu e mai puțin un fraier, cu ce acelaşi Stăpân şi-o ales, România, de pierderea steluței Elena Negri, frumoasă îngerelă cu albe aripioare, prin (citez după Manolescu):

– Este mare şi frumoasă ideea ta d-a căuta a-ți încălzi inima, trudită şi înghețată de suferințele intime, la vatra națională. Nenorociți sunt acei ce concentrează toată puterea lor d-a iubi într-o dragoste intimă asupra unui obiect rar de găsit, iute trecător şi peritoriu. Şi ce e mai mare pentru om decât țara sa? Să nu ne mai trudim dar, iubite Basile, a alerga după fericirea intimă, o nălucire ce tu nu vei mai putea găsi, ce eu n-am găsit niciodată şi pe care e multă vreme de când n-o mai caut. Să întoarcem ceea ce ne-a rămas din dragostea noastră, s-o întoarcem către țară. *România* va fi iubita noastră.

Menționez pentru Liceanul Neascultător că nu e vorba aice decât de corespondență privată amicală, în cheie idealistă, e drept, Eminesciană, nice de Epistolar, nice de Jurnal proiectate cinic pe public țintă în scopul comercializării, şi că tocmai această *Iubită a lui Bălcescu* e descrisă ca o albie de porci în O3, pentru uz extern via ICR, în capitolul *Revoluția română, o fată de zece metri înălțime* care începe la p 225 şi merita cenzurat de Humanitas sau măcar regretat cu lacrimi de reptilion de Autoelită.

* Neamul meu cel Românesc cuprinde printre Marii Români, pe lângă Carol Davila, Constantin Daniel Rosenthal şi Alexandru Flechtenmater, pe Regina Maria, pe mama rusoaică din Ploieşti a lui Nichita Stănescu şi, textualiceşte, pe mama bulgăroaică din Tântava şi din Rodopi a lui Mircişor, fascinant pentru orice Intelectual fiind că aici, în RO, totul este de făcut sau de refăcut, nu din inferioritatea rasei ci din pricina vitregiilor istorice, încât nu e departe momentul în care din cleptocrație se va desprinde o burghezie de merit nebună, nebună, nebună, ce va importa iarăşi din țările civilizate nenumărați Intelectuali valoroşi, inclusiv prinți, care se vor împlini profesional pe aceste meleaguri deschise către cel mai armonios cosmopolitism în scopul cum am zice marxist al creşterii profitabile a ratei plusvalorii capitalului investit.

* *A auzit poporul de ei?* Geniul înaripat al postromânismului tot dondăne bine remunerat, ca într-o slujbă de blestem, Neamului Românesc sfârşitul, în lumina de plumb bacovian şi terorist intelectualiceşte a infatuării că *această* Autoelită este şi ultima, drept pentru care înțelept e să o preamărim, să o limbuim.

Întrebarea e aceeaşi ca la 11 decembrie 2000, când megaintelectualii, cu influență electorală de 0,1%, l-au totuşi **validat** pe Ion Iliescu, al terorismului şi al

mineriadelor, ocrotitorul nomenclaturii, justificând cu piele de iepure în spinare investițiile Occidentului dezinformat în combaterea lui Vadim: *a auzit poporul de ei?*

Chiar! Se va grăbi Neamul Românesc cel bimilenar să piară doar la simpla bunavestire că anumite popoare, părăsite de *toți* intelectualii lor, sunt absorbite în vidanja BH a globalizării?

* Desigur, nu poți nimici miturile din scripturile Române dacă nu te iei şi de Biserica Națională, prescurtată în derâdere BOR, de parcă te-ai răcori cu bere ucraineană Desant la Cernăuți sau Hotin printre catedrale cu bulbi noi abia înstelați ale altora, grohăind însă de a ta ca de Catedrala Mânuirii Neamului!

Pentru orice creştin, execuția soților Ceauşescu de Sfântul Crăciun a fost şi este o blasfemie, cel mai criticat de popor pentru această decizie, pe lăudăroşenie, fiind în epocă bătrânul profet cincizecist de la *Scânteia* stalinistă, Silviu Brucan, care deşi omniprezent în Revoluție, a rămas perceput ca stalinist inchizitor sanguinar al *adevăraților* liberalo-țărănişti, în perspectiva Mineriadei **recomandând fripturi în sânge greviştilor foamei**, curios fiind că lipsind din O3 scena cea mai semnificativă a confiscării Revoluției, episodul cu un *disident* **marxist** bătrân tupeist bruscând la TVR o *opozantă* **antibolşevică,** amăgită că tocmai stă cu capul sub gloanțe teroriste, doamna Doina Cornea, suntem orbiți de naratorul din O3 prin omisiune că nici usturoi n-a mâncat, nefiind identificabil vreun râs macabru ca de proteză maternă pe zidul roz printre interjecțiile violatorilor fetei adormite-n ceceu.

Cel mai frumos, cel mai curat moment al Revoluției Împuşcate a fost căderea omătului peste păcatele noastre şi peste bălțile de sânge, în timp ce pe ecrane apăruseră icoanele ortodoxe şi-n difuzoare se auzeau dumnezeieştile colinde Româneşti Regale ale Madrigalului, iar lumânările pâlpâiau în toate orașele martire pe când eroii urcau la Cer. Mulți contemporani, adevăr grăiesc că abia atunci numai au simțit gustul Libertății, în bezna teroristă, desluşind în semiîntunericul tv semne bune că Dumnezeu şi-a întors fața spre Români.

Greu de înțeles de ce Mircea Cărtărescu le confiscă creştinilor, nu numai ortodocşi şi nu numai Români, întreagă bucuria acestui prețios suvenir al vieții lor, vestea că de Crăciun ne-am luat rația de Libertate, deoarece un tineret idealist a acceptat jertfa – *Vom muri şi vom fi liberi!* – anunțarea execuției soților Ceauşescu redând-o artistic într-o manieră execrabilă, sub-jdanovistă, care maculează tocmai una din componentele viabile ale identității Neamului Românesc, *colindul*, imaginând pentru piața de carte euroatlantică, accesată prin ICR şi pe banii contribuabilului amărât Român ortodox cu pensie de la colectiv, „un grup de popi cu bărboaie pân-la pământ şi cu enorme cruci de abanos la gât, care-ncepură să cânte, acompaniați discret de un acordeonist tuciuriu, şlagărul zilei: «O, ce veste minunată/La Târgovişte se-arată:/Cei doi scelerați/Au fost împuşcați/De-un pluton de îîîîîîîngeeeeeri...» Milioane de locuitori ai oraşului, care nu-şi mai dezlipeau ochii din ecran, murmurau şi ei minunatul colind, simțindu-se înălțați şi purificați." (O3, 460)

* *Uitata consternare* de după stalinistul proces de la Târgovişte – un mare fals istoric, al romancierului? Amintita <u>lărgire</u> <u>cinică</u> a publicului cultivat, în stil *De ce iubim femeile*? – de poți aduce şi fanii lui Ceauşescu la standul editurii noastre, cu atât mai bine, banii şi statisticile n-au miros! Poate doar literații care, mizând trendy pe Gorbaciov, amânaseră pupincurirea cuplului prezidențial, să fi exultat cumva prin bucătăriile lor cu familia, că ei fură mai şmecheri alegând <u>cealaltă</u> cale, anume **de a întrupa Realizări**, cum ar fi că şi la noi în RSR avem textualism şi postmodernism în

suprastructură, cu adevărat protocroniste față de *baza* jalnic agricolă în curs de industrializare.

Două au fost, pentru Intelectuali, momentele autodemascării criptobolşevismului emanației lui Iliescu: *acest* proces stalinist Kitsch Vîşinski pe cifre fanteziste şi cu Crăciun afumat, de m-am temut că Revoluția însăşi fusese ciuruită la Târgovişte şi faimoasa desființare de Revelion, la cererea... studențimii, a pedepsei cu moartea, ceea ce elibera, pe principiul că mai trebuie şi altă dată, cele două specii de terorişti, care derivau cu o logică de vidia din confruntarea armatei securității cu securitatea armatei, „care se urau de moarte“, pe lângă grațierea explicită a tuturor fiarelor miliției care au schingiuit românii arestați în Revoluție.

Singura circumstanță atenuantă pentru vinovăția autorului şi a complicilor săi mari *mythmakers* rămânând *comoditatea de a nu se documenta*, mai ales că pe unde dormea pe la Metrou, Mircea încă de pe atunci le cam surzise față de popor, n-a reținut chemările cu portavocea la primul miting anticomunist anti-Iliescu, din 26 decembrie 1989, la CC, unde se cerea întoarcerea la Constituția din 1923, şi nici contrareacția Radioului, nu vă duceți, că vă atacă teroriştii, bună pistă de investigare într-un O4 a mecanismului de asigurarea puterii pe viață pentru Noul Stăpân, în baza căruia cincizecistul Silviu Brucan, sub genericul „Fără isme şi fără partid“, anunța deja la 31 decembrie 1989 că feseneul păşeşte în bătălia electorală!

* *Vom muri şi vom fi liberi!* Erau gata strânse de mult sloganurile Revoluției, de firi idealiste, Irina Nicolau dându-ne apoi şi *Piața Universității*, şi *Povestea Elisabetei Rizea din Nucşoara*, cari adunat-au frânturile de discurs cu pietatea înlăcrimată a îngrijitoarelor de morminte. N-aveai decât să mergi la fişierul galben şi să ceri bibliotecarei ciufulite şi rău salarizate un album pios, ca *Memorialele* lui Pârvan. Sau să rogi un ucenic să ți-l procure, să xeroxeze paginile prelucrabile. Mira-m-aş să nu-l ai chiar în casă, ca obiect multifoliar sub vreo vază cu asphodele.

Deci nu e vorba de comoditate, ci de *refuzul* ferm de a pomeni pe Eroii Români.

La 11 iulie 2007 se încheie o epocă.

Nu mai avem nimic de aşteptat nu numai de la generația în lichidare de stoc.

Ci înşişi optzeciştii sunt deja generație expirată.

SCHIMBAREA în RO va veni de la tineretul idealist, ne va salva încă o dată o generație ca a Revoluției din Decembrie şi a Manifestației din Piața Universității pentru Proclamația de la Timişoara.

Precum a paşoptiştilor, generația mântuitoare va veni din afară, de la zecile de mii de studenți de-ai noştri care se formează, inclusiv patriotic, folosindu-se de Infrastructura Intelectuală a altora şi sprijinindu-se ici-colo pe interesul profesorimii occidentale pentru o Enigmă şi un miracol istoric – Neamul Românesc, minoritatea majoritară din RO.

* Chiar nu se putea lua Nobelul fără derapaje?

Nu, nu e lucru curat să ai într-un text mic şi meschin atâtea atacuri la Istorie, după ce Intelectualitatea numai bine că tocmai Istorie n-a făcut. A ratat prin nechezolii ei faimoşi – formați unii pe semi-cărți, alții pe semi-românism – toate ocaziunile de a reuşi Unirea, Monarhia (chiar dacă prezenta riscul să lucreze cu Academia, nu cu Autoelita ca Preşedinția), Dezbolşevizarea, Idealizarea Misiei Culturale, Emanciparea Cadrelor Didactice şi, în fond, ceea ce gândeai să fie chiar începutul, **Luminarea Poporului**, care atâta aştepta.

Iată de ce, pentru ce, din perspectiva atacurilor semi-române la istorie, cu vizibile efecte geografice, postmodernismul românesc se configurează tot mai mult ca

un postromânism general, cu pivotul său generația optzecistă **expirată**, despre care ar trebui să tot adaoge rubrică multă cotidianul *Cotidianul* când face, tot în acest memorabil an Eliade 2007, cu insistență şi ostentație vorbire contabilă despre exorbitantul preț al Unirii, al recuperării Basarabiei, cât ne-ar costa, cât ne-ar costa, ca şi cum cleptocrații noştri nu s-ar putea asigura, în caz că se aranjează treaba, de la magnații transnsitreni, de o profitabilă refinanțare!

* *Harta României Regale Mari.* Orişicare cercetător privat în istoria recentă, şi rău Român de-ar fi, tot ar deplânge comoditatea postmodernă că documentarea pentru Revoluția din Decembrie este atât de superficială încât O3, ca evocare canonică de bac şi stand, exact ca ăia de la Târgovişte cu filmarea execuției în scopul valorificării ei la export, n-a prins tocmai momentul cel mai semnificativ al Eroismului nostru, când nemuritorul Dan Iosif – trăgătorii de pe catargele blocurilor şi blindatele străpungând Baricada, de umblau revoluționarii de-a buşilea – a conturat în acest infern, pe caldarâmul înghețat de la Dunărea, **Harta României Regale Mari**, cu o cârpă muiată în sânge bucureştean proaspăt şi cu gândul că nu va scăpa din masacru nici unul din aceşti ultimi rezistenți.

O clipă, istoria Neamului Românesc s-a întors dincolo de acel blestemat 26 iunie 1940, când bolşevismul, bazându-se pe promiscuitatea reeducativă a closetelor sale fără uşi, parodiind o societate deschisă, ne-a început *deznaționalizarea*, spre a reuşi să ne mankurtizeze ireversibil abia în Epoca Mooye, cu puțin înainte de anul 2000, de îndată ce standardele de viață politică postmoderne savurate în Occident au făcut credibilă alegația că viața înainte de 4 aprilie 1944 ar fi fost insuportabilă pentru elitele civice din cauza derapajelor şi a instabilității inerente României Mari ca stat tipic imperialist însăilat norocos prin ocuparea de teritorii străine.

* *Madame Butterfly*. Din punctul de vedere lichidatorist că există popoare pe cale de dispariție, această mamă postmodernistă a lui Mircişor, odioasă şi sinistră în O3, este încă din zilele Revoluției un om care s-a orientat, un om al Epocii Mooye, sfătuindu-l mereu pe băiețel: să nu te jertfeşti pentru Țară!

Făcându-şi eterna plimbare pe Strada Plantelor, pe la începutul lui aprilie 2001, bucuros că încă nu i-au demolat filologii sinistra statuie de la Ateneu cu țâțe erecte, care nu-l lasă să doarmă, ca nişte silicoane fotbalistice, pe dilematicul Chivu de la ICR, Mihai Eminescu, Poetul Național al Neamului Românesc, va fi tras cu urechea spre New Europe College, auzind nu ştiu ce nemțească despre un Symposium ce tocmai procesa **naționalismul**, poticnindu-se chiar în întrebarea istoricului promovat de Humanitas, Lucian BOIA, *La Fin de la Nation?*, zicându-şi că *nu mai calcă iarbă verde piciorul lui Eminescu* şi îndepărtându-se parcă de însăşi înțelepciunea Occidentului că **nu se merită să te duci pe tobogan pentru libertatea popoarelor de rasă inferioară**, de pe fie ce continent ar fi ele:

Entre les droits de l'homme et les devoirs civiques, l'accent est mis aujourd'hui, d'une manière plus énergique, sur la première partie de cet ensemble. Au moins dans le discours, mais aussi dans certains comportements et évolutions effectives. Mourir pour la Patrie, n'est plus, comme auparavant, la plus belle chose de la vie. D'autant plus qu'au nom de la Patrie (qui ne parle jamais!), l'élite dirigeante, un gouvernement ou un autre, ont engagé leur nation dans des conflits assez souvent mal inspirés. Combien de jeunes Français sont morts « pour la Patrie » en Indochine et en Algérie, combien de jeunes Américains au Vietnam!

* *Statuia Eroului American*. În cadrul acțiunilor prilejuite de Festivalul Internațional de Sculptură Monumentală reconstitutiv-recuperativă sub genericul Misiei Culturale şi Civilizatorii în Răsărit, între Gara de Nord şi Gara Basarab, cel mult în Cimitirul Sfânta Vinere, pe care l-au arat la 4 aprilie 1944 ceauşist covoarele de bombe, pe acea axă ar trebui înălțată în stil festiv supraputere Statuia Eroului American, fie şi în formă de *Butterfly*, dedicată nu însă rasistului ozenist ce ne teroriza atunci <u>să ne bolşevizăm necondiționat</u>, ci tineretului postmodern exemplar şi inexplicabil, care s-a jertfit cu o generozitate şi un idealism inegalabil în Coreea, în Vietnam şi în alte locuri, **Pentru Zăgăzuirea Totalitarismului**, în timp ce obeza Europă, incapabilă a calma bolşevismul nici măcar în Iugoslavia sau în Transnistria, guița foarte contra, că de ce să sacrifici oameni albi ca să dezbolşevizezi coreeni sau vietnamezi!

* *De-a educația permanentă*. Dintre scriitorii noştri vizibili, Mircea Cărtărescu a asimilat satisfăcător postromânismul şi cu naturalețe poate nota că „«PÎNCOTA (fostă Silistra)» scria pe o plăcuță albastră bătută-ntr-un gard uns cu gaz. De ce or fi schimbat denumirea străzii mi se pare şi azi de neînțeles." fără a-şi îndeplini – ca scriitor şi ca fost cadru didactic – datoria de bun Român, explicând Generației Pupici că Silistra, adică Turtucaia cum o numesc turcii din Bazargic, sau Rila cum îi zic lipovenii din Durostor, era odinioară posesiune a României Mari Regale primită odată cu Caliacra prin Pacea de la Balcic, de după marea noastră biruință asupra hoardelor barbare la Dionissopolis (Adamclisi) şi iată, copii, de ce, de aceea, nu avea rost să-i schimbi numele, tu primărie, în ceva ce habar n-ai ce înseamnă!

* *Programatica demitizare*. Că Autoelita viza doar autopublicitatea şi nu recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei, rezultă nu numai din tragicomedia cu drama *Evangheliştii*, ci şi din deziluzia că pe vremea Podului de Flori, când se pregătea de tipar *Levantul*, Iaurta aromânul (din care oieri s-au tras mulți naționalişti şi oameni de fotbal performanți) îl provoacă pe Manuil să-şi laude Neamul. Se ajunge la Podul lui Apolodor şi harşt! i se atribuie acestui arhitect damaschin nevasta lui Manole de la Curtea de Argeş, pentru că tot există motivul înzidirii şi la sârbi. În O3, un banc cu Ceauşescu şi Dobrin nu uită a macula clişeul „pe-o gură de rai". Previzibil, Mihai Viteazul e cel mai batjocorit, pă peste tot, unitatea națională fiind încă din anul Iowa USA 1990, crunt ridiculizată:

Şi, precum totuna este Pachistan şi Bangladeş
Noi, valahii, fum totuna în Moldavia-n Ardeal
Şi acilea,-n Rumâneasca Țeară, ce mi-i ideal.

De observat cu luciditate de bisturiu că aiasta nu se poate, nu-i parodiere, n-are haz, ca la Topârceanu sau Sorescu, ci o *strâmbare*, acea imitare răutăcioasă ce poate provoca un Mendebil să-şi iasă din minți.

Aşijderea, Eminescu e cotonogit oriunde, pe tot terenul. Pentru nu ştiu ce operațiune secretă a Securității, alt nume nu se găsea decât „Sărmanul Dionis", cu sugestia că numai şefii de promoție, aceşti național-comunişti obtuzi, citesc *kitschul* ăsta, care e de fapt mostra de *geniu natural* pe care Mircea a încercat s-o facă de ruşine în „Orbitor" pe căi <u>sintetice</u>, nereuşind însă a frapa decât pe alocuri, anume ca geniu înaripat de postromânism, pe ansamblu, datorită lăbărțării inadmisibile a trilogiei, diluându-se jalnic credibilitatea obsesiilor soteriologice ale sărmanului autor oniric prea treaz în managementul carierei aici-şa pe pământ.

* *Din punct de vedere al Direcției a VII-a Literatură*, scriitorul atomizat cu manuscrisul din O3 cu picioarele pe calorifer, n-ar fi interesat mai deloc dincolo de nivelul informativ, câtă vreme avea originea cea mai sănătoasă şi totuşi dispreţuia Intelectualist clasa muncitoare, periferia şi ţărănimea cooperatistă puţind a usturoi, nu avea amici şi nici măcar nu se prea lămurise cum e cu fluturele ăla somnoros, imaginându-şi că şi lucrurile, cum ar fi statuile antropomorfe, copulează pe rouă.

Cât despre sectantul Herman, dacă n-ar fi fost ofiţer acoperit, cel mult i s-ar fi confiscat Bibliile, în caz că le-ar fi difuzat pe la Dinamo sau pe la Circ gloatei, fără brutalităţi însă, să nu se periclitează clauza americană a naţiunii celei mai favorizate.

Cât despre veştejirea discursului protocronist, Pintea Viteazul observă o contradicţie antagonistă între ce aberaţii mitologice atribuie filologul bucureştean conferenţiar Mircea Cărtărescu securiştilor şi ce merite revoluţionare şi de studii, numai şefi de promoţie, atribuie aceloraşi cetăţeni, colegul său de catedră universitară, eminentul critic Nicolae Manolescu.

* *Tineretul idealist*. Coca Dospinoiu întocmea nişte situaţii, iar olimpicii judeţului navigau pe internet.

– Dar de ce nu se pot lustra *ăştia*? C-am constatat şi noi, mânce-i-ar cânii! Ah! zise unul, urmaş de deţinut politic, dintre frumoşii liceeni.

– Deoarece şefii de promoţie securişti, ăsta e paradoxul român, că <u>tocmai ei făcură Revoluţia</u> – i se răspunse de către un expert – nu poporul de patibulari, pitbullari şi lăbari

– Şi în ziulica de azi – zise experta – tot Securitatea se comportă ca un factor activ al Tranziţiei şi al Integrării, copii! Ce să-i faci!

– Aha! De-aia şi este anul 2003 anul Manifestului *Imposibila lustraţie* şi totodată anul monumentalei exegeze Mihăieş a operei manolesciene, care operă dezlânată şi subiectivă nu va umbri niciodată *Istoria* criticului Regal George Călinescu, deputatul cincizecist de da colonade Bernini la Popor, fiindcă frumosul ca un actor american critic Nichi a picat în 5 martie 1998 la Testul Eminescian, n-a luat nici sala, doamnă Coca, n-a făcut decât 17 puncte din 26! înţelese el şi tăcu mâlc.

– Da' nu ţi se pare ţie că eşti cam bun de analist? îşi ridică ochelarii Coca Dospinoiu din statistici şi liceenii pufniră în râs.

– Doamnă, fără voia mea am ajuns analist! Din momentul în care am constatat că luând notă de evoluţiile Intelectuale de la Bucureşti, la Chişinău, în scurtă vreme, la 25 iulie 2003, a fost scos *Dicţionarul moldovenesc-românesc*, conţinând vreo 19 000 de termeni, semnat cu îndrăzneală de un fan al istoricului promovat de Humanitas Lucian Boia, filologul Vasile Stati, carele se lăuda autopublicitar că această knigă „demonstrează existenţa obiectivă a celor aproximativ 19.000 de dovezi de netăgăduit ale individualităţii şi dăinuirii seculare a limbii pe care moldovenii o numesc moldovenească“.

* *Două mari merite ale Securităţii*. Paradoxul relaţiilor dintre *manuscris* şi Securitate este că pe lângă descrierea fantezistă a activităţii ei, explicabilă prin deficitul de documentare al scriitorului Mircea Cărtărescu, *le fondateur du post-modernisme roumain*, în solitudinea de la Castel, i se ignoră acestei instituţii cu mari păcate două merite colosale. Primul este că după 1964, <u>nimeni nu se mai lua de tine fără motiv</u>, pe criterii staliniste, de categorie social-politică, doar pentru că te aflai cu numele pe o listă. Până şi miliţia mergea de la probe spre inculpat, nu invers. Doar dacă hămăiai la regim, de regulă vizând emigrarea, urmau anchetele şi persecuţiile,

rareori puşcăria, deoarece s-a declarat la ONU că nu deținem deținuți politici. Sau dacă aveai vocație de luptător în Rezistență, ca Paul Goma, Radu Filipescu, Doina Cornea, Gheorghe Ursu, Vasile Paraschiv, Dumitru Mazilu şi atâția alții. Al doilea mare merit este că ridiculizatele, de către publicişti suspecți, principii ale independenței, suveranității şi neamestecului în treburile interne, au fost o realitate, propaganda antiromânească neputând pătrunde în RSR decât voalat prin radio, dovadă faptul că **discursul istoric** de după 1989 al Autoelitei libere e distorsionat uluitor de aproape de neorollerism, pe când cel de dinainte de elicopterizarea Ceauşeştilor e mai aproape de istoriografia clasică, româneşte corectă, a României Regale şi putem privi spre el cu aceeaşi nostalgie. Fiind chiar o problemă de răspundere istorică, Intelectuală şi politică, de ce această extraordinară oportunitate creată de ceauşism nu a fost exploatată pentru recuperarea Basarabiei.

* *Neorollerismul*. E o bună temă pentru o lucrare de masterat surpriza că Revoluția Împuşcată la timp, în loc să permită evoluția creatoare a Spiritului, din contra, l-a întrolocat în borcanul cu spirt de la Muzeul Antipa, l-a silit în Epoca Mooye să se întoarcă de la ceauşism spre un desuet dejism, batjocorirea de către Mircea Cărtărescu a Unirii lui Mihai Viteazul ne-fiind decât o re-scriere de inconştient a lui Mihail Roller, cum rezultă şi din arhivele soțietății deşchise de pe webul ungar expertiza obiectivă că *The Marxist historian Mihail Roller failed to detect any national characteristic in the unification of the Rumanians, reducing it to a purely anti-Ottoman alliance which failed, since its economic foundation was insufficient to support a centralized state.*

La care verdict, adăugând prodigioasa bibliografie Mihail Roller, nu putem a nu remarca, fiindcă ne sare orbitor în ochi, provocându-ne macropsie, intuiția colosală a acestui nefericit istoric bolşevic cum că *Povestea Neamului Românesc are un capitol cheie la paşoptism*, ceea ce a simțit fără sfoara dulgherului şi Mircea Cărtărescu, atât în nimicitoarele ridiculizări ale idealismului tânăr din *Levantul*, cât şi în pustietoarea inspirație de a-l pune pe Omul-cu-două-mame şi pe ceilalți oameni de circ, să violeze-n ceceu tocmai pe *România* tineretului idealist, pictată de generosul Constantin Daniel Rosenthal, obscenitate publică de un gust al Autoelitei comparabil cu al criticului postmodern Ion Cristoiu, colegul de televiziune şi laptop cu antibasarabeanul pragmatic Valentin Stan, când ca scenarist pentru *Cel mai iubit dintre pământeni* pune pe enormul deținut Radu Albulescu să i-o tragă lui Ştefan Iordache interpretând pe filozoful Victor Petrini, care spală rufe la covată, pregătindu-se pentru întoarcerea din Romlag în straie curate, descrisă în finalul apoteotic al O3 de la Casa Poporului ca pe o apoteoză a Deținutului Politic.

* *Limba noastră cea română*. Faptul că adesea Prutul e mai depărtat decât Amurul sau Mekongul mă trimite la o clarificare a cum se pune problema privind dinspre Răsărit la Români, pe **Blogul Cimişlenilor** găsind cu bucurie nepostmodernistă, sub motto-ul „Limba Română este patria mea” (Nichita Stănescu) *Itinerarul Limbii Noastre* de mai jos, util celor ce nu vor a îngreuna lupta altor români şi obligatoriu pentru că nu s-a făcut Luminarea Poporului şi istoria recentă a Basarabiei este un miracol şi o enigmă istorică infatuatului public cultivat bucureştean:

– Limba Noastră a fost un colac de salvare pentru românii moldoveni la sfârşitul anilor '90, dar nu numai atunci. Uneori stau şi mă minunez cum s-a păstrat limba română într-un spațiu supus decenii la rând unei intense politice de deznaționalizare.

Ceea ce avem acum este datorită poeților şi scriitorilor care au alimentat multe generații cu spiritul conştiinței naționale. Exemplu elocvent este generația din anul 1918, care a realizat visul strămoşesc de a se uni cu România (Constantin Stere, Emanuil Gavriliță, Ion Pelivan, Nicolae Alexandri, Pantelimon Halippa, Arhimandritul Gurie Grosu, Grigore Constantinescu, Nicolae Bivol, frații Tudor şi Ion Inculeț, Simion Murafa, Andrei Hodorogea, Alexei Mateevici, Pantelimon Erhan, Elena Alistar, Pavel Dicescu, Petru Cazacu, Paul Gore etc.), apoi a urmat generația anilor '60-70 care au luptat cu dârzenie pentru adevărul istoric, fiind expulzați şi deportați în „Siberii de gheață”, vorba marelui nostru patriot, interpretul Ion Aldea-Teodorovici, care a făcut parte din altă generație, una la fel de sclipitoare ca cea de la începutul veacului XXI (Gheorghe Ghimpu, Ion Hadârcă, Nicolae Dabija, Alexandru Moşanu etc.).

Aceasta din urmă, la 31 august 1989, a adunat peste 700.000 de oameni la Marea Adunare Națională, organizată de Frontul Popular din Moldova şi a cerut imperativ Sovietului Suprem al Republicii Sovietice Socialiste Moldoveneşti adoptarea Legii prin care se conferea limbii moldoveneşti statutul de limbă de stat. Se hotăra, de asemenea, printr-o altă lege, abandonarea grafiei chirilice şi revenirea la alfabetul latin. În ambele acte legislative se menționa explicit faptul că limba moldovenească este «identică» cu limba română.

Ulterior, la 23 iunie 1990, Parlamentul Moldovei a instituit ziua de 31 august ca sărbătoare națională **Limba Noastră cea Română**. Tot la acea vreme, Intelectualii moldoveni au constituit Societatea culturală de ocrotire şi răspândire a limbii române «Limba Noastră cea Română», avându-l în frunte, în calitate de preşedinte, pe poetul Nicolae Dabija.

Toate bune şi frumoase până în 1994. Guvernul agrarian, de orientare neocomunistă, schimbă denumirea inițială a sărbătorii din 31 august în sărbătoarea națională «Limba Noastră», modificare determinată de prevederile art.13 din Constituția Moldovei, adoptata la 21 iulie acelaşi an, care proclama că «limba de stat a Republicii Moldova este limba moldovenească, cu alfabet latin», fiind astfel eliminată recunoaşterea identității acesteia cu limba română.

* *Doamne, mare-i operativitatea atitudinarului român!* Ar invidia-o până şi generalul Lebed, cel care, împingându-ne spre NATO, se lăuda în timpul Războiului Contra Secesiunii Transnistriei că ar ajunge cu Armata a XIV-a de Gardă din Transnistria în numai două ore la Bucureşti, ceea ce poate că n-ar fi amânat începerea O1, care s-a început abia la 7 decembrie 1992 în fesenista noastră Capitală, fiind însă scris departe de orice pericol sovietic, la Amsterdam. Cotitura spre antiunionism bolşevic din 1994 se produce vasăzică în Republica Moldova în vară, iar dacă citim la adresa: http://studint.ong.ro/moldovar.htm, constatăm că experții noştri Renate Weber, Valentin Stan şi Gabriel Andreescu aveau gata terminat, pentru revista *Studii Internaționale*, deja la 30 octombrie 1994 răsturnătorul de paradigmă, selectorul de dureroase opțiuni şi creatorul unei întregi politici la Răsărit, celebrul studiu *Raporturile României cu Republica Moldova*.

* *Blestem muşatin*. Chestiunea răspunderilor Autoelitei punându-se aşa: clasa politică trebuia să respecte legea şi norma internațională. Este exact ce biciuieşte Eminescu înainte de a înnebuni – discursurile iresponsabile, provocatoare față de Austro-Ungaria, ce s-au rostit, de către politicieni nu de către Intelectuali, la dezvelirea Statuii lui Ştefan cel Mare la Iaşi.

Cine putea împiedica pe megaintelectuali să păstreze Unitatea Culturală, secând Prutul dintr-o sorbire? Cu experiența lor în ale rezistenței... Măcar pe web. Păstrând şi chiar sporind moştenirea ce se acumulase până la 1994.

Blestem în toate bisericile muşatine asupra mântuirii sufletelor lor şi ale urmaşilor lor, şi ale urmaşilor urmaşilor lor!

* *Piese interşanjabile.* Cu tot putregaiul din viața noastră Intelectuală postmodernă, spre necazul prea multora ce salivează cu bale lungi la gândul de a-i mânca Neamului Românesc cât de curând coliva, el e ursit să se exprime cât italienii, francezii şi spaniolii, are o misie a sa, aşa că nu va pieri când vor pitbullii, ci abia după ce va spune tot, însă nu e bine nici ca pe hardurile din Akasia euroatlanticului să rămână o imagine ultra-levantină precum grațioasa definiție „Valahia adormită, parfumată şi răsfrântă ca o mare colivă între Carpați şi Dunărea plină de insulițe cu smochini şi moschee“, mai potrivită poate pentru sora noastră Bulgaria învinsă, unde otomanii cu moschei cu tot s-au putut încuiba ca scolopendrele, lăsând urme mai pervazive din dulceața aromată cu trandafir a rahatului lor.

Altminteri, în acelaşi context lățit, ce mi-e coliva lui Mircea, ce mi-e fecala lui Patapievici în climat mediteranean schimbat global.

* *Umbra prezentului.* Starea de postromânism este acceptată cu bonomie de mulți Români, fiindcă în structurile antropologice ale imaginarului tău de homosap, nimic nu e mai reconfortant decât revelația că mă-ta nu te merită. Ajunşi țară exportatoare de forță de muncă, de gagici şi chiar de copii, cu politicieni incoruptibili la onestitate, lectură şi competență, cu un fotbal mediocru, in-calificabil, mult sub nivelul celui al Stelei lui Valentin Ceauşescu, cu o literatură nefuncțională şi total lipsiți de biblioteci publice față de cât ar cere Luminarea Poporului sau Emanciparea Cadrelor Didactice, nu avem de ce-l suspecta pe Mircea de legături cu virtuala structură „Demoralizarea Inamicului Intelectual“ a Armatei a XIV-a din Transnistria Basarabiei, când crede că ne calcă în picioare falsele mituri moldoveneşti, cum ar fi Ştefan cel Mare sau Eminescu, pentru că e explicabil de ce vede el aşa: umbra prezentului cade într-adevăr şi peste trecut, desfigurându-l.

* Sictirul din agitația *m-am săturat de România* este deja însuşit de mult public cultivat pe la 2002, sub noul Iliescu, şi atunci O2 pică pe un orizont de aşteptare fertil în materie de postromânism.

Cărtărescu acceptă manipularea bine ticluită în folosul nomenclaturii cum că vina lui Ceauşescu ar fi c-a deviat-o naționalist nu c-a fost bolşevic şi se pune cu hărnicie pe a pulveriza miturile naționale, ca critic literar fiind pe deplin conştient că scrie capodopere de interes universal şi că ponderea publicului său din România va coborî treptat sub 10% din cel mondial, aşa că să nu ne spălăm mantalele domneşti în familie.

Fiind greu de imaginat ce va înțelege fecioara din Liechtenstein întinsă leneşă pe canapea din batjocorirea amănunțită a unei defilări Regale cu voievozi, după ce poporul se jertfise pentru independența noastră, trecând Dunavul spre Plevna, eliberând în treacăt şi pe frații bulgari. Ostentativ, scriitorul se confundă aici cu autorul şi chiar cu naratorul. Nu manifestă nici o încercare de atenuare a şocului, atribuindu-şi de pildă viziunea lui Badislav Vasile, ăla fără umbră de la trecerea Dunării în căutare de slobozenie şi de izbăvire pe un pământ nespurcat de păgâni.

Tradiționalul cortegiu istoric al defilărilor Regale ce începea cu Bucur Ciobanul, evidenția breslele şi elogia voievozii este făcut, cum se exprimă internauții,

de kkt. Nici măcar Cuza-Vodă, a cărui imagine pozitivă în popor stăruie şi azi, nu este iertat, atribuindu-i-se norodului spectator, nu altcuiva, invectiva „Curvarule!“, cu singura precauțiune a ambiguității că ar fi vorba de desfrânările actorului.

* Periculozitatea acestui postromânism stă în normalitatea că epigonii lui Mircea nu vor putea imita componentele tari ale operei sale, cum ar fi scriitura bazată pe tradiție şi pe lecturi occidentale revigorând limba şi literatura noastră, arhitecturile spațiului literar, tensiunea onirică adesea insuportabilă, profesionismul controlului efectelor textului asupra lectorului, perfecția interviului literar şi a imaginii publice, pragmatismul construcției fără idealisme a carierei literare, breşa creată – pentru prima oară un scriitor din România nu din exil impunându-se în universal!

Pseudofanii şi proştii vor înțelege doar ceea ce li se confirmă în text că au dreptate: de pildă cretinătatea că e dreptul artistului să îşi aleagă sau să-şi respingă poporul şi patria, pe motiv că din cât ştiu ei avem o istorie de kkt.

* Simptomatic, Cărtărescu aproape că nu foloseşte bancuri cu Bulă, care erau creația autentică a poporului, fine ca *Miorița* sau ca *Meşterul Manole*, ci bancurile de laborator cretine ale Intelectualilor securişti, adesea de import din lagărul sovietic, glume deplasate care de regulă miros a diversiune psihologică, securitatea căutând prin ele a induce mai cu seamă convingerea paralizantă că mămăliga nu explodează (limbaj ofițeresc), deoarece Românii, aceşti impulsivi, ar fi nişte laşi de la ADN, uite, zicea un fel de Jean de la şapte, au vrut să cânte şi ei *Internaționala* (limbaj marxist-leninist) din pârțuri, dar când au ajuns la *Hai la lupta cea mare!* s-au căcat pe ei.

Existând asemenea precedent, ne întoarce stomacul pe dos contribuția bine proiectată a Lepidopterei postromânismului la demolarea conştiinței patriotice romantice, desuete, cum se vede în O3 la p.58, pasaj excremențial dincolo de care o pornire idealistă cum a fost, de pildă, la alții, sionismul, la noi, dacă ne-ar lua bunăoară transnistrenii, bazându-se pe câteva Armate XIV şi coruperea NATO, mai toată Moldova şi apoi toată România, nu mai este posibilă din cauza scepticismului postmodern al Intelectualilor:

„Uite cum e cu țara: cică limbricul iese cu fi-su dintr-un cur plin de căcat ca să-i arate cum e afară. Şi fi-su zice: «Tăticule, ce e chestia aia albastră de deasupra noastră, care luceşte aşa de frumos?» «Ăla, fiule, e cerul.» «Şi, tăticule, ce e chestia asta verde care freamătă-n vânt?» «Asta, fiule, e iarba.» «Şi, tăticule, ce simt în nări atât de dulce şi de plăcut?» «E mirosul florilor, fiule.» Limbricu-acela mic se gândeşte ce se gândeşte şi dup-aia zice: «Păi, tăticule, dac-aici e atât de frumos, de ce trebuie să trăim noi în gaura aia păroasă, în duhoarea aia de căcat, în bezna aia groaznică?» Da' taică-su-i zice răstit: «Fiule, să nu mai vorbeşti aşa! Aia-i Patria.»“

Bine fiind că basarabeanca de succes Nicoleta Esinencu, trecută şi ea pe la Akademie Schloss Solitude, judecă după acelaşi calapod, de conştiință trecută prin ciur şi prin dârmon, poate indus de vreo agentură: *Ce a făcut țara mea pentru mine?/ Tată, mie nu-mi place în cur./ Asta îmi aminteşte de Patrie. /Când iubeşti şi te doare*.

* Doctrina unor megaintelectuali români şi neromâni că avem un trecut neglijabil – ei n-au adus laude nimănui, istoria RO începe şi se fuku-sfârşeşte cu optzeciştii – este subtil plasată în cel mai pavlovian stil cititorului cu cap de câine, exploatându-se ura legitimă a poporului pentru Alexandru Drăghici, torționarul dejist salvat de la judecată cu ajutorul democrației europene din Ungaria, care a văzut un avantaj de imagine din a nu-l expulza, tocmai când începuse Iliescu procesul bolşevismului, punând o pată de dezonoare până şi pe evenimentele din 1956:

O3 p.187: „ăsta de-acum, Iulică Vlad, n-avea nici pe departe coaiele până la pământ ale lui Drăghici. Ăla era odată om, îl văzuse şi Ionel de câteva ori: nu se lăsa pe seama gealaţilor, punea el mâna personal unde era mai greu, asemenea voievozilor noştri care cu spada sau cu barda-n mână, doar în cămaşă şi cu părul fluturând, se vârau unde era bătălia mai grea.“

De observat însă că dispreţuirea trecutului Românesc, inclusiv a Revoluţiei de la 1848, cu tot cu tineretul ei idealist, este la Mircea Cărtărescu mult anterioară colţului de cotitură din 2 iunie 1997, când am părăsit pe o sută sau o mie de ani pe Românii din stânga Prutului. Ea se manifestă pregnant încă din 1990 prin ideologia înghesuirii colivei care nu explodează în derizoriul paner balcanic din *Levantul* – orbit de căzneala din scriitură ca de *sămânţa ţiganului* din O1, criticul filolog promoter din ziulica de azi trecând cu o condamnabilă uşurinţă peste postromânismul ideologiei.

* Ţine de postromânism funcţional, dacă nu şi de un antiromânism visceral, batjocorirea cortegiului istoric Regal din O2, terminat cu atitudini nu primitoare ci primitive caragialeşti faţă de Progres şi de eroii civilizatori, cum ar fi Coana Miţa Biciclista, unsă cu chinoroz de reacţionari, ca o limuzină parcată la bloc pe locul altuia. Şi tot de aşa ceva ţine-n O3 evocarea sumbră a românilor-viermi ai fazei de încălcare de către totalitarismul ceauşist a drepturilor elementare de a mânca, de a te încălzi, de a te mântui prin sex, de a-ţi spăla holograma, de a fi transportat decent în comun şi altele...

Rău este că targetul cărtărescian devine prioritar unul de export şi că cititoarea Suelin îşi va face o imagine incorectă Româneşte, inductoare de dispreţ rasial faţă de Neamul Românesc, închipuindu-l ca fiind el aşa ticăloşit de la ADN, de la spermie şi ovul, de la sine, iară nu pentru că a fost supus secole lungi unei stricări a moravurilor sub o ocupaţie complet străină de „bazele greco-iudaice ale culturii europene“, care l-a sensibilizat la înţelepciunea lucrului neisprăvit între două invazii.

Mai rău încă, asistăm în O2 la extinderea asupra **întregului** Neam Românesc a cruzimii marxiste privind elita sa burghezo-moşierească şi mic-burgheză, viziune integral admisă de ideologii bolşevici din RPR profesori filolo, mulţi din ei desantaţi cu tancul într-o înserare de luni, după cum în O3 este asumată şi răspândită chiar peste hotare dezinformaţia securistă cum că noi am fi ajuns la 1989 o ceată de lăieţi, o adunătură de laşi, de viermi preocupaţi doar de raţia de pe hârtie, nişte stârpituri pentru mai binele cărora nu se merită pentru ca să-ţi rişti tu – falsificaţie securistă sadea – viaţa, serviciul, familia, paşaportul, posibilităţile de a publica plachete şi aprobările de să se comenteze laudativ de tine şi de a ţi se decerna premii, inclusiv literare.

În realitate, de la Nistru pân' la Tisa, lupta cu ocupantul, sub diverse forme, nu s-a mai curmat de la 26 iunie 1940 încoace şi numai starea de nonfuncţionalitate a Literaturii Române de azi ne privează de cunoaşterea reconfortantelor liste de eroi, ale căror morminte sunt presărate până-n Siberiile fără de sfârşit.

* *A pus de mămăligă* (cf. *Baroane!*, p 62, 13 iulie 2004): pentru orice psihanalistă sensibilă la poziţii, acest pamflet parcă plătit de neprietenii transnistreni contra Celui televotat Cel Mai Mare Român, apărător al creştinătăţii nepărăsind crucea la Chişinău nici sub Stalin şi Jdanov, probează îngâmfarea maturului Mircione izvorâtă din complexul de super-superioritate al copilului Mircişor de „a sta pe Ştefan cel Mare“.

Dar pentru un psihanalist şi-n Romlag stătătoriu, ca N. Mărgineanu, ar putea fi semnificativ şi altceva.

Imaginarul colectiv antrepozit al Epocii Mooye stabilizate antiEminescian cuprinde o scenă foarte deranjantă la o spirtualitate pe bază de chakre exploatate ca exaltând ce ne poate da sexul interminabil drept trăire mistică fără a fi şi creştin practicant. Acest imaginar consistă nu numai în cărțile de după Revoluția Futantă sau în explozia periodicelor libere, ci cu deosebire în ceea ce s-a implementat în casele oamenilor prin intermediul televizorului. Nu numai scenele Mineriadei s-au înscris în memoria cetățenilor, chiar dacă *ar trebui să ne amintim cu testiculele şi să iubim cu creierul*, nu numai Procesul Ceauşescu, ci şi secvențe din Memorialul Durerii sau din diferite interviuri.

Printre care şi o extraordinară pagină spirituală de prin 1995, cu aducerea înapoi, de la Mărăşeşti în Parcul Carol, a Eroului Necunoscut, camera fiind focalizată pe zâmbetul lui Corneliu Coposu, un zâmbet de o bunătate, de o detaşare față de călăi şi laşi, cum nu poți obține decât după decenii de suferință întru un ideal național. Aceasta fiind în genere superioritatea spirituală.

Or, pentru structurile antropologice sau diavoleşti sau injectate cu umbrela bulgară ale unui Intelectual postmodern, zăpăcit chiar şi în cel mai izolat castel bursier de obligațiile cotidiene tipice postistoriei, să recunoşti tu că cineva, Român, a atins în Levant (!) un asemenea nivel de înălțare spre Dumnezeul popoarelor este mai rău ca reeducarea de la Piteşti, e de-a dreptul insuportabil!

Simțul politic şi comercial, viclenia de elită, cenzurează impulsul de a-l ataca pe acest bătrân țărănist, declarându-l turnător la Securitate, cum a păcătuit Adrian Păunescu, enormul poet ceauşist preocupat de familia sa, de părinți, în moduri tot atât de melodramatice cât cele din *Orbitor*, alegându-se însă cu demonstrații ale tineretului idealist extrem de furios, care i-au speriat fata.

Şi atunci, nu numai îngâmfat ci şi laş, dai şi tu cu bâta postmodernă unde nimereşti, dai în cel ce nu se poate apăra, dai cu copita fesenistă în Soldatul Necunoscut, incizat ca la o lecție de anatomie olandeză, de personajul tău om cu două mame, de la gât până-n rădăcina sulii!

O festă a inconştientului de care eşti ideologic vinovat şi pentru care vei plăti ca Macedonski, după ce nu se va mai investi în tine promoțional.

* *Der Verdammte Krieg.* Ca de obicei, noi avem orbirea de a a-i subestima pe frații noştri turci, care totuşi au obținut bronzul la penultimul Mondial fotbalistic şi, de curând, Nobelul <u>cel mai important</u>, pentru Literatură, singurul dat pentru creativitate, că în rest, ce n-a descoperit în ştiințe sau în pace unul, va descoperi, în funcție de investiții, oricare altul dintre savanții sau oamenii politici cu geniu cât de cât obligat.

Dar nu numai cu turcii ni se întâmplă orbirea asta, ci şi cu ruşii. Când țarul lor Putin a zis despre Kosovo că pot apărea probleme în România nici un analist nu a prevăzut cât de activ va fi preşedintele de la Chişinău, Voronin şi cât ne va strica imaginea la forurile europene. Nici că Vasile Stati va scoate cuvintelnicul cu 19.000 termeni moldo-români. Noi uităm că Rusia este o supraputere şi că serviciile ei îşi mențin pretutindeni pe mapamond capacitatea de a influența pozitiv unele decizii sau de a băga multe strâmbe.

Iată de ce, având în vedere şi cum au jefuit românii Budapesta bolşevică din 1919, şi cum i-au tratat apoi pe maghiari, poate că Mircea ar trebui să mediteze serios la o carte despre războiul antonescian aşa-zis sfânt prin care românii s-au aliat cu naziştii provocând suferințe de nedescris nu numai evreilor, sau țiganilor în Transnistria, ci şi poporului rus, poporului ucrainean, tătarilor şi altor populații dintre Nistru, Volga şi Caucaz, față de care de asemenea avem, ca față de UDMR, câte **o vină istorică**, pe care nu ne-am asumat-o încă, nici măcar literar.

Mai ales pe piața rusă, liberă față de cea americană dominată de Norman Manea, un roman de buzunar cât *Travesti*, intitulat însă *Der Verdammte Krieg*, şi referindu-se la răul pricinuit de soldații lui Antonescu, eventual în contextul fugii lor ruşinoase de pe frontul de la Stalingrad, când şi Aliatului i-am făcut mult rău, nu ar trece neobservată, cel puțin în mediul academic, care are un cuvânt greu de spus când e de acoperit petele albe de pe harta europeană a decernării Premiilor Nobel uniform pe euroregiuni separate încă din Evul Mediu din perspectiva divorțului radical dintre trup şi suflet.

* Poate avea Mircea Cărtărescu geniu natural în sens Eminescian?

Nu. Pe de o parte, pentru că Eminescu era păros şi cu țâțe erecte, iar poezia sa, cum au arătat cărtărescienii de la Litere, cum ar fi Bobe şi Rădulescu, *nu se mai prizează în postistorie*, datorită unor fapte sufleteşti de parcă n-am mai avea ştecăr pentru lirism la sufletul nostru filologic ca al recitatorului antiEminescian Marius Chivu cel rebarbativ la Manuscrise.

Iată de ce nici nu are rost să te întrebi, ca Borges sau ca Pynchon, câte feluri de geniu există. Tot ce poți declara este ceea ce simți în calitate de cal de curse noichist.

Şi simți că geniul cărtărescian nu poate fi conceput decât ca un geniu treaz, avântat, erect, deasupra poporului fără însuşiri, un geniu neapărat înaripat.

Iar acest geniu *înaripat ca un cal de curse genial din basmul românesc* explică drept zoopsie poate şi viziunea TO net diferită de tot ce s-a scris în Literatura Română despre *Kitsch*, deoarece se bazează pe postromânism.

* *Cărtărescu trebuie nu numai cumpărat şi lăudat, trebuie şi citit!* Nu râdeți, tovarăşi, că aşa e! Încercând a schimba cu numeroşii mei prieteni din RO şi DRO, chiar şi cu cei nesiguri sau suspecți, impresiile privind O3, am constatat cu stupoare că cea mai promovată proză postbelică e în situația tragică şi întrevăzută de Scriitor, că se mult pălăvrăgeşte despre ea, dar nu e citită din scoarță-n scoarță! Decât cel mult randomizat!

Cum, pe un eşantion reprezentativ, eu însumi am constatat că *La un colț de cotitură*, proza mea revoluționară de tranziție de prin 1997, care față de TO e o broşurică, rar a fost terminată de cititorii ei, deşi date fiind conexiunile subtile din conurbația Colentina-Voluntari, ea premerge *Orbitorului*. *Aripa dreaptă*, ca Ioan Botezătorul Mariei Magdalena, teamă mi-e că trebuie să-mi recunosc 95% *ilizibilă* şi această de pe acum carte imprescriptibilă, ecou al infamei pagini 420 din O3, pentru care m-am abătut de la trebi, *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*.

* Nu există la concurenții lui Cărtărescu pentru Nobel: Coelho, Eco, Rushdie, Kundera, Villon, Llosa, Manea, Pynchon, Roth asemenea concesii în lupta pentru notorietate globală, să linguşeşti orgoliul Stăpânului occidental scuipând pe propria identitate, să-ți declari disprețul față de rampa de lansare Română, chit că semințiile acestor contracandidați au biblioteci funcționale şi tuneluri autostradale, nu ca noi.

De fapt, ambiția de a câştiga i-ar face poate şi renegați, dar ei procedează inteligent.

Pentru că riscul nimicirii Neamului Românesc în biografia sa este ca Mircea Cărtărescu să se pomenească într-un statut ambiguu ca al lui Panait Istrati, de a nu fi subiect de bac nici în Franța lui Edgar Reichmann nici în România lui Paul Cornea.

* Cusururile pe care le mai detectăm în texistența sa nu sunt neapărat ale lui Mircea Cărtărescu ci ale generației optzeciste, ale generației postmoderniste, ale generației tinere, ale generației ca generație muistă în general, cusururi pe care poetul nostru național de geniu, Mihai Eminescu, le-a anticipat genial prin protocronism şi le-a criticat cu asprime în *Junii Corupți* sau în *Ai noştri tineri*.

Niciodată în istoria Neamului Românesc n-a existat o aşa generație care să abdice de la misiunea noastră istorică în asemenea hal şi, mergând la Leipzig, dacă tot face careva teoria chibritului european, să nu se întrebe de ce germanii s-au unit în miezul incandescent al Epocii Mooye şi românii nu? Ce, le suntem noi lor inferiori rasial sau numai Intelectualiceşte, adică la nivel de elite?

Această hulită Securitate, pe care însuşi dl Cărtărescu recunoaşte că Epoca Cea a educat-o cu succes în spirit naționalist, pregătind-o pentru recuperarea Basarabiei după Congresul XIV al PCR luându-se în serios profeția lui Amalrik despre dezintegrarea Imperiului Sovietic, în loc să o demascăm la intimități şi s-o facem de fapt simpatică poporului cum regulează vecinul Stănilă anumite Estere Hirsch, mai bine era ca o generație idealistă, conştientă de altarele Neamului, să o constrângă să se angajeze de la general la locotenent nu într-un capitalism pentru care nu era calificată, ci din contra spiritului protestant al lui Weber, să ne unim toți, ca într-un cor al vânătorilor, neprecupețind nici un efort pentru atingerea obiectivelor de consens ale Neamului: unitatea națională (alipirea Basarabiei şi cedarea Transnistriei industrializate Ucrainei, contra Cernăuților şi Bugeacului; implementarea unei politici de masive investiții în litoralul bulgar, gonind capitalul german din zona noastră de influență şi asigurând continuarea exprimării în universal a şcolii noastre de pictură de la Balcic), realizarea unității de monolit a Diasporei Române de prin prejur sau din lume şi asigurarea lobbisticii pentru integrarea, deplină şi cu minimum de efort, în civilizația euroatlantică.

* *Savuros e momentul* de la Baricadă, unde colonelul maior Stănilă de la Securitate se gândeşte că Hirsch, numele de fată al iubitei evreice activiste, e o trimitere bizantină la coarnele de cerb, dar şi la *Validity in Interpretation*, scenariul prin care Estera, prin 1967, susținea academic că opera are *meaning*, adică ce-a vrut să zică autorul, şi *significance*, adică ce mesaj îşi face fiecare client cititor, servindu-se singur! Se uita uimit la care moare împuşcat şi *ştia* că vor trece deceniile şi cei ce vor supraviețui îi vor invidia pe cei morți pentru că au rămas tineri!

* Deci stam într-o rână şi Mircea Cărtărescu venea ca o măicuță bătrână într-un pulovăr de lână dinspre Humanitas, care-l proteja de răcoarea siberiană a murilor Casei Scânteii. Şi m-am smuls din sarcinile zilnice, regăsindu-mă-n rădăcini că eu eram unul din Secta Cititorilor, adică din nefericita sectă ce nu numai că dă banii pe cărticica de pe noptieră, ci o şi citeşte până la fund. Şi mi-am amintit, râgâind drojdiile spumegânde-n pocal, de şcoalele gemene de la antipodul comunei de gemeni Chiajna: 42 şi 41, ca şi de maşina 109, până au suprimat-o, şi cum citeam noi doi *România literară*, sprijiniți în acelaşi burduf, aruncându-mi ochii eu pe a lui, ca şi cum am fi fost Goma şi Goiciu urinând încrucişat în aceeaşi pârnaie. Eram împreună în lumina transfinită acelaşi fractal catoptromant în inconcevalabilul univers, el la polul popular, iar eu la polul polar, care nu voiam să fiu validat cel mai mare poet al Epocii, nu voiam să public nici un rând, nici să intru în mediul literar cel pervaziv inconcevabil, ba cuprins de „o revoltă fanatică şi puristă, resentimentară“, ca a eminentului critic Paul Cernat, respinsesem dinspre nadir **şi filologia, şi filozofia**, precedându-l cu un an pe Patapievici la noua Fizică de la Măgurele, pe care de asemenea l-am păscut în

numeroase ocazii Intelectuale în calitate de Cititor sectant de oameni recenți, adică făcând observație romanescă pentru o visată oniric tetralogie wagneriană cu nişte cavaleri, nici n-ar fi fost greu, prea era deja melancolic şi de toate mâhnit.

Învățasem de la Soljenițîn şi de la fratele meu Şalamov că adevărul ori este complet, ori este minciună şi că mai bine taci, înfulecându-ți şunca presată, decât să spui numai pe jumătate adevărul pe care îl ştii.

Iar ca Şef de Sectă de Cititori, ca Cititor Unic îndemnând ca David Creangă din Pipirig la continuarea studiilor, că *măi Liceene, fii Neascultător, că nu e mai plăcută şi mai de folos în viața omului zăbavă decât cetitul cărților*, uneori cred că tot pentru Akasia scriem şi în ziulica de azi, dacă scriem ilizibil.

* *Iobăgău cel Mare*. Ce va scrie Mircea Cărtărescu mai departe?

Nu este greu să dormi şi să visezi un răspuns. Oricum, totul depinde de acceptarea obligației de **a se documenta** dacă mai abordează subiecte Româneşti, în caz contrar recomandându-se de către Nichita Stănescu *hemografia*, arta de a scrie cu tine însuți, pe care în fond chiar Revoluția Fututā a practicat-o la Baricadă, când a scris pe *covorul* asfaltic Dan Iosif mesaj să refacem cumva România Mare Regală.

Din scepticism visceral, de la osul în formă de fluture etmoid la cel în formă de chakră, față de o istorie crezută de kkt, probabil Lepidoptera căreia gazdă e Mircea, nu se va osteni a o cunoaşte. Lăsând astfel loc viran pentru o batjocorire mai departe şi mai creativ, de pe poziții neorolleriene, a Eroului Necunoscut, a eroismului Neamului Românesc, sub pretextul criticii național-comunismului imaginar, cu mari foloase materiale, Dracula şi alți caraghioşi exotici fiind foarte prizați în Occident.

Judecând după complexul de superioritate sedimentat din expresia „stau pe Ştefan cel Mare“, ar fi de anticipat dezvoltarea pamfletului *A pus de mămăligă* într-un mare roman postmodern parodiind pe Sadoveanu, cum au mai făcut-o şi alții la Porțile Orientului, şi spulberând atât BOR cât şi în genere mitul voievodului care-şi apără, de creştin ce e, moşia, de pildă generând evenimentul editorial al deceniului relatând pe zeci de pagini delirante sex-spiritualist cum Măria Sa, simbolul unirii moldovenilor, le dă muie la călugărițele sanitare ciccioline de la Mănăstirea Pătrăuți, ba chiar convocându-le în celebra dar ridicola Sixtină a Voronețului, mulțămindu-le astfel pentru cum au îngrijit aceste curve fine pe răniții de la Călugăreni sau Războieni.

Mai eficient încă, un roman antivoievodal cu un titlu parodic judicios convenit, cum ar fi *Iobăgău*, adică *Io Băgău Voievod*, ar putea avea uşor cariera celui confecționat cândva de un britanic întreprinzător despre *Dracula*. Violurile s-ar putea comite nu numai la Voroneț, unde un guru cu plete dalbe, un Albinos priceput ca Daniel Sihastru, ar ține monstruoasa lumânare, peste legământul medieval că altminteri să ne fută nevestele câinii, ci şi în peste 40 de altare ale Neamului Românesc, iar finalul ar putea fi ecranizarea chiar a Apocalipsului de la Casa Poporului „Nicolae Ceauşescu“, cu care începe şi se sfârşeşte O3, fără nici o rațiune narativă alta decât a face să pălească episodul Revoluției, ceea ce nu s-ar mai putea corecta în textul tradus deja, ci doar în scenariul de care ar fi indicat să se apuce pe hârtie bleu tot regizorul antiEminescian Rădulescu.

Paradoxal, o personalitate turistică de teapa presupusului *Iobăgău*, dotat cu un vibrator în formă de cruce, ar prezenta şi calitatea stranie de a uni pe basarabeni cu restul patriei, deoarece *Dracula* era mai mult muntean şi ardelean, pe când pe urmele de spermă de aur ale lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, japonezii, americanii şi alți turişti generoşi ar deveni pelerini fideli la Cetatea Albă, la Tighina, la Soroca, la Orhei şi la Hotin, contribuind sensibil la creşterea economică a acestei regiuni.

* *Scena Lecției de Anatomie a omului-cu-două-mame*, care ne scârbeşte începând de la pagina 418 din O3 cu disecția Soldatului Necunoscut, spre marea satisfacție a Duşmanilor, calculată cam cât trebuie să încapă în manualul liceal Manolescu, este în fapt o capodoperă de influențare pozitivă pe urmele Direcției Nouă a Consensului Şefilor de Promoție în Literatura, hm, Română.

Geniul înaripat al postromânismului îi şopteşte Nobelului Român *formule memorabile, nemuritoare*, folosibile în orice viitor manual de istorie locală menit a anestezia nostalgiile în Epoca Wash, când se vor umple cu bărbați cimitirele şi RO va fi o simplă amintire sub harta euroregiunilor.

Nu vei mai putea surâde niciodată Gânditorului de la Hamangia, replicii sale de lângă veioză, fără să te exciți vizavi de rubensiana lui consoartă, fesenistă îngrăşată dintr-o zgâtie manelară, de „enzima nemuririi", acea „substanță V a lui Pynchon" care desface automat picioarele partenerei: „La ce credeți că se gândea el, dacă nu la sămânța lui, ce-avea să umple teritoriul dintre Nistru şi Tisa, Țara Făgăduinței, unde curge lapte şi miere."

* *Intenția sau justificarea autorului* este aici-şa că, maculând prin geniul lui înaripat Gânditorul de la Hamangia, ar critica exagerările protocroniste național-comuniste, iar **rezultatul** este contrapropagandă profesionistă în favoarea duşmanilor şi a inamicului, lansarea unei poante antiromâneşti memorabile, nemuritoare, şi închegarea unui neorollerism care ne destabilizează psihologic defetist convingându-ne de realitatea umilitoare că, văzuți de foarte sus, noi Românii am avea o istorie de kkt, adică de fecală în sens Patapievici şi, logic, întorcându-ne la argumentul patibular, merităm mankurtizarea optzecistă şi dezunirea, dacă megaintelectualul, în loc să se ia de securist, după ce a pierdut rezistența de stradă, scuipă altarele Neamului.

De pildă, despre Ştefan cel Mare, ieşit la un sondaj televizat a fi *Cel mai mare Român*, dintre zece finalişti mai toți unionişti fanatici, ca mine, aflăm aberația că îşi denigra adversarii şi era un mare violator: „a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat." (O3, 420) Aici, tableta deznaționalizantă e doar o re-scriere *cu supralicitare rasistă* după ce prima demitizare, anti-Delavrancea, dar tot cu moldoveni care seamănă cu toții violatorului mic tiran de provincie, *A pus de mămăligă* (cf. *Baroane!*, p 62, 13 iulie 2004, pentru că pe site la Jurnalul Național, din lipsă de memorie nu mai încape.), n-a condus la preconizatele schelălăieli ca la Frontul Salvării lui Eminescu al lui Paul Cernat, din care s-ar fi ales cu un profitabil efect publicitar.

Iar despre Mihai Viteazul, în timp ce nomenclatura optzecistă, chiar ajunsă la putere culturală discreționară, n-a reuşit nici ea să termine barem Biblioteca Națională începută de Ceauşescu, aflăm că „i-a legat pe țărani de glie, dar a şi unit cele trei țări româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăți de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Țara Românească»", mai demitizare expertă decât această poantă cu trei hârtii nici găsindu-se teoretic, s-ar râde şi Mihai Viteazul.

* *Te întrebi de nu cumva* această adresare ce te-abate de la trebi nu-i, la lectura de adâncime printre rânduri, şi o o subtilă declarație de teritorialitate, cum fu cândva *Apelul către lichele*, pe şleaul trivial un avertisment al megaintelectualilor bucureşteni

către cei chişinăuieni <u>să NU cumva să se dea la felia lor de pib</u>, dac-ar ieşi la succes ameninţările din primăvara lui 2007:

– FDRM conştientizează necesitatea acută a debolşevizării mentalului oamenilor, a revenirii acestui mental la cadrul democratic european şi pledează pentru însănătoşirea morală şi civică a societăţii, pentru revigorarea idealului naţional după modelul realizat de marea naţiune germană la căderea Zidului Berlinului. FDRM are în rândurile sale sute de mii de oameni eliberaţi de frica Gulagurilor leniniste şi de angoasele comuniste, fiind conştienţi de faptul că sunt români, că fac parte din marea familie europeană. Ţinând seama de aceste realităţi sociale, economice şi politice, FDRM a depus în numele societăţii civile Cererea de Aderare a Republicii Moldova la UE, pe care guvernarea actuală refuză cu îndărătnicie să o depună, şi a colectat peste 200.000 de iscălituri întru susţinerea acestei cereri, iniţiind, de fapt, un referendum naţional de integrare a R.M. în structurile euro-atlantice. (*Declaraţia Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova (FDRM) privind ostilităţile guvernanţilor comunişti declanşate contra României şi Uniunii Europene*, Chişinău, 12 martie 2007)

* Condamnând atacurile murdare ale guvernanţilor comunişti împotriva României, FDRM cheamă pe toţi cetăţenii, oamenii politici, reprezentanţii de frunte ai tuturor grupurilor sociale, religioase şi etnice din Republica Moldova să se unească, pentru a readuce perspectivele europene ale democraţiei şi bunăstării în cel mai sărac stat din Europa. Doar prin unire vom izbândi. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

În numele Consiliului Director şi al Sfatului Înţelepţilor ale Forului Democrat al Românilor din Moldova:

Nicolae DABIJA, scriitor, Membru de Onoare al Academiei Române;
Mihai CIMPOI, academician, preşedinte al Uniunii Scriitorilor din Moldova;
Constantin TĂNASE, director al publicaţiei „Timpul";
Valeriu SAHARNEANU, preşedinte al Uniunii Jurnaliştilor din Moldova;
Grigore VIERU, academician;
Dumitru MATCOVSCHI, academician;
Ion UNGUREANU, ex-ministru al Culturii;
Ion COSTAŞ, ex-ministru al Apărării;
Petru SOLTAN, academician;
Alexandru MOŞANU, Membru de Onoare al Academiei Române;
Sergiu CHIRCĂ, Membru de Onoare al Academiei Române;
Gheorghe PALADI, preşedinte al Asociaţiei Istoricilor;
Gheorghe GHIDIRIM, academician;
Anatol CODRU, academician;
Anatol CIOBANU, academician;
Diomid GHERMAN, academician;
Aurelian SILVESTRU, doctor în pedagogie, directorul Liceului „Prometeu";
Ion MAHU, academician;
Timotei MELNIC, preşedinte al Ligii Pedagogilor;
Boris MOVILĂ, publicist;
Ion BUGA, doctor în istorie, profesor universitar;
Andrei VARTIC, regizor;
Anatol VIDRAŞCU, director al Grupului Editorial „Litera";
Boris DRUŢĂ, avocat;
Nina JOSU, preşedinte al Asociaţiei de pentru Cultura şi Literatura Română „Astra - O.Ghibu";

Alecu RENIŢĂ, preşedinte al Mişcării Ecologiste din R. Moldova;
Petru MUNTEANU, avocat;
protoiereu Ioan CIUNTU, preşedinte al Comisiei Cultură a Mitropoliei Basarabiei;
Ion MELNICIUC, doctor în filologie, conferenţiar universitar, Universitatea de Stat din Moldova;
Ionuţ GROSU, magistru în filozofie, preşedinte al Ligii Tineretului a F.D.R.M.;
Ion GĂINĂ, profesor, director al Casei-Muzeu „A. Mateevici" din Zaim (Căuşeni) (...)

* *Nici nu ştii cum e mai bine cu această infamă pagină 420!* Poate că cititorul care mai are ceva de dorit dulcei noastre Românii, ar trebui, cum a propus deputata Coca Dospinoiu, s-o decupeze cu cutterul din *Orbitor. Aripa dreaptă* şi să-i dea foc cu bricheta piezoelectrică reîncărcabilă electorală, în municipiile mai răsărite, dotate cu Librării Humanitas, deoarece prin această orbitoare şi reprobabilă vandalizare s-ar remarca pe plan intern cât de cât o reacţiune, după care mulţi artişti, care exploatează **scandalul postromânist** în scop autopublicitar, s-ar mai maturiza, iar pe plan extern s-ar valorifica evenimentele tot în interesul Nobel-ului românului Mircea Cărtărescu, insistându-se-n materialele promoţionale de pe la Târguri asupra persecuţiilor, vexaţiunilor şi ofenselor suferite de celebrul Candidat în ţara de baştină.

* *În general trebuie să fim mai serioşi Intelectualiceşte*. Firesc e să te bazezi pe studii ample, să mergi la text şi la document ca Ţurcanu cu Eliade, ca Gane cu domniţele şi jupânesele lui, spre a distruge imaginea zidită în sute de ani a unui Ştefan cel Mare sau pe a lui Eminescu, geniu incontestabil şi Poet Naţional, nu să otrăveşti atmosfera cu tablete, cu kkt în ventilator, cu articolaşe teribiliste, care au ceva ticălos, de fulgerător şi eficient atac terorist, foarte percutant pentru gloata fără memorie care se bucură-n promiscuitatea semiîntunericului tv că mai pică o valoare, că toţi suntem egali în ticăloşie, toţi am fost turnători, toate femeile e curve.

Astfel de fărădelegi la Intelectuali spilcuiţi trezesc ură. Şi ce mai ură!

Nu văd de ce Autoelita ar deveni imună la demitizare la rândul ei cel rar.

Mâine-poimâine, când va umple cu obezitatea ei cimitirele şi, totodată, cu statuile meritate, ecvestre sau doar cu aripi, oraşele şi municipiile euroregiunilor noastre, ne vom trezi că vor năvăli alţi teribilişti, tot alergători de cursă lungă, dar pe scutere, nişte excremenţialişti postsexualişti minimalişti, şi vor scrie cu impertinenţă de-constructivă şi demitizantă absolut la fel ca-n TO:

„Despre Mircea Cărtărescu şi statuia sa din centru, unde era arătat pe cal, pe Blator, cu aripile geniului erecte, era un fel de poveste pe care o spunea Jean de la XXXVII. Cică statuile de-acolo, care erau patru, trei megaintelectuali obişnuiţi şi Mircea Cărtărescu, spuneau aşa: prima, Andrei Pleşu, zicea «Cine s-a băşit? Ce-i obscenitatea asta?» A doua, Patapievici: «Să-l căutăm, că trebuie s-o fi comis recent!» A treia (care era Mircea Cărtărescu): «Să-i tăiem capul!» Şi a patra, Nichi Manolescu: «Nu m-am băşit eu!».“

Sună ca dracu! Dar demitizant. Cine va scrie aşa îşi va face publicitate, va fi declarat mare prozator, deşi n-are nici simţul amorului şi nici pe-al naturii, ci doar pe-al Kitsch-ului orbitor şi al geniului înaripat de postromânism.

* *Profitul autopublicitar scontat*. În fine, aşa-zisele braşoave, barbariile lui Vlad Ţepeş, marele erou creştin care dezinforma psihologic pe credulii şi superstiţioşii turci ai lui Orhan Pamuk că Ţeapa-i aşteaptă-Occident, iară nu gingăşii mozartiene precum

cretina imagologic *Răpire din Serai* cu sultanul ei de omenie, sunt exploatate de Lepidoptera postromânismului spre a reaminti tineretului idealist cât de mult l-ar fi admirat pe Dracula, ca sadic, „cel mai mare poet național“, desigur în *Satira III*, „propunând o soluție ieftină şi comodă de a scăpa de clasa politică din vremea sa“ – aici bucureşteanul şmecher de pe Ştefan cel Mare demascându-se ca mare şmenar, oricine putând verifica, cetind cu mare atenție ediția Perpessicius de *Opere* IX-XIII, că Eminescu se referă doar la pătura superpusă, enervat de fizionomia ei parlamentară patibular-lombroziană greco-bulgară, nu la întreaga clasă politică, cea îndeobşte egal responsabilă cu Intelectualitatea când se sinucide nația!

Pe de o parte. Pe de altă parte, se şi vede orbitor de ce este Eminescu geniu, fie şi-n xenofobie, **geniu natural**, implicat până la delir în lupta *Kitsch* cu priveliştea corupției, iară Mircea pare cel mult geniu simulant, miştocar, cârcotaş, înaripat doar de banalul postromânism, de nişte violări de clişee, productive şi alea doar câtă vreme *n-a fost plesnit în aprecieri peste mordă* de eminenții noştri critici, atrăgându-i-se atenția că riscă să deconspire un *mysterium tremendum et fascinans*, anume că postmodernismul nostru cult şi totuşi neserios, demobilizant, în intimitate, se fecală pe el de discurs anticorupție, inclusiv pe țepele aurite anticorupție ale lui Băsescu din Piața Victoriei dinspre gărgăunii de la Antipa, nefiind dispus a se implica nici măcar retoric în mai mult decât ceea ce profitabil produce fostului prof, evadat din Arhipelagul Şcolar unde erau atâtea de isprăvit, *profitul autopublicitar scontat*!

* *Sinucigaşul Mit Cărtărescian*. Iar simțirea finală poate fi greața, jalea şi lacrima, ca atunci când se spală mațele tatălui tău, ales de un orfan drept Erou Necunoscut şi trimis la autopsie-n ceceu, te gândeşti la Goga, la Iorga, la Onisifor Ghibu, la Mateevici, la Regina Maria şi la Regele Ferdinand, la mareşali, la generația marilor luptători naționali, la morții refugiului şi ai Mărăşeştilor, la vreun bunel care a jertfit totul pentru Basarabia, pentru Întregirea Neamului, şi curios, poate şi de asta se va fi uneltit, în vreo casă conspirativă de lux, exaltarea sinucigaşului Mit Cărtărescian – pentru că aceste pline de geniu înaripat pagini postromâniste, de obscenă boire diareică demitizant a altarelor Neamului, îți induc un ciudat şi abject rudiment de simpatie pentru acea Securitate a totalitarismului ceauşist, care inventase un protocronism romantic şi cel puțin nu te trimitea în Romlag pentru contestarea istoriei Roller a Neamului Românesc, ca să vină, uite, neofanarioții ăştia acuma, să se cațere cu uriaşele lor tombatere pe stiva Lăpuşneanu din inimi, a morților Revoluției Împuşcate, oferind pieții de carte occidentale o ciopârțire de paradigmă de zece ori mai canibalică decât a ocupantului sovietic.

* *Încă un ritual de trecere*. Pitbullii, ca porcii lui Orwell, experimentați activişti propagandişti şi pamfletari, pot lămuri imediat gloata **despre orice**, inclusiv pe baza succeselor la export, că singurul geniu care mai poate „produce“ azi este geniul înaripat de postromânism, mistica modernă fiind *nostalgia*, iar *kitschul* fiind singurul limbaj pe care omul modern mai e capabil să-l înțeleagă, în loc să ieie gospodăreşte la puricat, de la *Apelul către lichele* încoace, pas cu pas, exploatând într-o bibliotecă județeană, şcolară sau parohială, minimum 7 colecții de periodice, cum ar fi *22*, *România literară*, *Dilema* şi *Observatorul Cultural*, plus *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul*, iar dacă e vreuna incompletă, substituind cu *Sfera Politicii*, pentru ca în loc de a ne intoxica că n-ai popor bun decât să-i sugi pibul, direct sau indirect prin Stăpân, cum ar rezulta şi dintr-o istorie de kkt bimilenar că n-ai ce-i face, – să ni se analizeze-sintetizeze după 20 de ani sterpi, o *mea culpa*, în spirit critic şi autocritic ce, în ce text şi context, **opțiuni ideologice şi strategice**, şi ale cui,

poartă răspunderea pentru enigma şi miracolul că n-avem o clasă Intelectuală mai brează decât aia politică, de-a făurit măcar pluralismul, pe baza căruia ne-am fofilat în UE, după care săvârşire a ritualului de trecere să se şi treacă la Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Monarhia bipartidă liberalo-ţărănistă originară, Preeminenţa TVR asupra televiziunilor comerciale, Reprimarea dură până la lustraţie a Bolşevismului, Postarea autorilor români pe Project Gutenberg, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea Basarabiei înstrăinate, Wikipedia Românească şi Canal TV Didactic, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naţionale de pe malul Dâmboviţei şi a tuturor clonelor ei judeţene, sinecvanona Fisiune a Monopolului Spiritual şi Ideologic al Autoelitei, şi în final, Individualizarea Îndeplinirii Misiei Culturale a Neamului Românesc în spaţiul danubiano-carpato-pontic mai degrabă galiţian decât levantin, de care deja ne putem apuca toţi, fiecare pe blogul lui, ca şi în conştiinţa sa.

* *Incorectă Româneşte*. Important în politică şi în crailâc este să nu recunoşti niciodată! Cicălitoarea presă/parteneră te poate şi convinge de adevăr, la dânsa-ntr-însa, de cum a fost, dar e decizia ta dacă-l recunoşti cu guriţa proprie au ba.

Un fan de-al lui Mircea spunea unei fane de-a lui Horia-Roman că infama antiunionistă pagină 420 nici n-o fi fost concepută de autor, ci de suma editorilor, spre a testa dacă e adevărat că cititorul mediocru nu depăşeşte prima treime a cărţii, iar cel performant două treimi, constatându-se că în realitate adevărul statistic că tipul de lectură dominant al omului recent este frunzărirea, ghicirea în text unde se deschide ceaslovul.

(Experimentul rămâne însă neconcludent, ba chiar irelevant câtă vreme Autoelita nu constrânge plutocraţia să asigure elevilor supradotaţi pentru performanţă şanse egale la Biblioteca Naţională pentru TOŢI, prin filialele judeţene, municipale şi cele din orăşelele suburbane ale judeţului Ilfov.)

Cu alte cuvinte frumoase, spaima de până la finala cu Vadim din 11 decembrie 2000, cu graţierea şi votarea făţarnică dar supramediatizată a dlui Ion Iliescu de către megaintelectualii perfect conştienţi că nu pot influenţa decât 1-2% din electoratul meloman, dar îngrijoraţi cu piele de iepure în spinare să nu-i belească reîntorsul la Cotroceni preşedinte de onoare al ICR şi la supremele servicii pentru cât de ireverenţios s-au exprimat despre dumnealui în ultimii 4 ani, era o spaimă omenească perfect raţională, dar a nu milita din toate poziţiile pentru occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale numai din interesul comercial şi frica altora să nu apară un tineret idealist şi competent, adică o concurenţă firească, justiţialistă, la o Autoelită complezentă, nu ni se pare Româneşte corectă.

* *Ca o vrabie*. Căci avem până şi elicoptere să care muribunzii la Urgenţă, dar de cele cu adevărat nemuritoare în Univers noi nu ne preocupăm, dacă un Intelectual are nevoie presantă de un anumit tom, să-şi sufle pe el colbul de pe ochelari terminând argumentat o frază, măcar să existe atunci facilitatea de să i se expedieze *în regim de urgenţă* din orice raft al ţării unde s-ar afla depozitat, dar e naşpa că noi nici măcar de fax nu dispunem pentru ajutorul interbibliotecar, dac-ar avea cineva timp de scanat.

Iară până găseşti cartea trebuitoare, piere şi inspiraţia şi starea în care ai fi putut lucra. Mai ales că scrii în silă, în postromânism, fără vreo datorie faţă de trecutul eroic sau geografic! Emoţiile ţin de vârstele spre care privim înapoi cu ruşine.

Vorba ceea, a domniţei Ruxandra Cesereanu, în **22**, exact de 1 Decembrie 2006: „Elevă la şcoala generală, mă emoţionam ca o vrabie, fără să pricep de ce,

atunci când citeam celebrul fragment *Ardealul* din *Românii subt Mihai Voievod Viteazul* de Nicolae Bălcescu".

* Disidentul Dan Petrescu a asemănat stilul cărtărescian cu al premiantului care la teză la Coca Dospinoiu la Română își etalează şi cunoştinţele de la alte materii.

Este evidentă-n 3O uşurinţa leptocromodinamică cu care Mircişor se mişcă în teoria haosului şi a catastrofelor fractale, ceea ce înseamnă că i-au plăcut problemele de logică matricială din manualele de gimnaziu.

În O2, conferenţiarul Mircea Cărtărescu le parodiază savant şi, drept marcă a autorului foarte implicat, atribuie unui maidanez tâmpit o şaradă de o subtilitate demnă de colegii săi universitari rafinaţi tineri antiEminescieni de la Matematică, *despre Mihai Viteazul şi statuia sa din centru, unde era arătat pe cal, cu barda ridicată, era un fel de poveste pe care o spunea Jean. Cică statuile de-acolo, care erau patru, trei oameni obişnuiţi şi Mihai Viteazul, spuneau aşa: prima zicea „Cine s-a băşit?" A doua: „Să-l căutăm!" A treia (care era Mihai Viteazul): „Să-i tăiem capul!" Şi a patra: „Nu m-am băşit eu!"*

* Dar sextazul publicului cultivat, provenit din laşa Intelectualitate fesenistă formată de bolşevici, care a ratat recuperarea Basarabiei şi Monarhia şi Emanciparea Cadrelor Didactice şi Luminarea Poporului, atinge Sahasrara pe metafizică abia când apropo de martiriul conducătorilor uneia dintre nenumăratele răscoale ale acestui brav Neam Românesc, expus deznaţionalizării violente, genocidului cultural, în Ardeal şi peste Prut, se face intromisunea în vulgaritate şi se exprimă dispreţul Autoelitei faţă de poporul-fecală astfel: „Cică Horia se dusese la-mpărat, la Viena, să ceară drepturi pentru români, iar împăratul, când l-a văzut, l-a-ntrebat dacă era nobil: «Nobel eşti?» Horia răspunsese însă mândru: «Nu, iobag!» Dar era un banc, căci de fapt se-nţelegea «N-o beleşti?» «Nu, i-o bag», adică prostii."

Iarăşi este greu de crezut că ştia Jean maidanezul ce a cerut martirul Horia de la Împăratul, adică **drepturi pentru împuţiţii de Români**, cum a înţeles Cărtărescu din inegalabilul prin geniu sintetic *Geniu pustiu* al geniului natural Mihai Eminescu, Poetul Naţional, dar ca şmecher fără vocaţie de martir a întrevăzut că e mai lucrativ a apăra, erijându-se în Erou Civilizator emisar al Occidentului, drepturile <u>tuturor</u> minorităţilor, numai al minorităţii majoritare nu, adoptând adică poziţiile cripto-postromâniste ale Autoelitei că de ce să te mai canoneşti dacă în două-trei generaţii Limba Română va fi oricum o limbă moartă a unei seminţii pe cale de dispariţie.

* *Şmecheriile de Bucureşti*. Şi aici-şa, tocmai pentru că *erau prostii*, se vede cuantificat <u>inferioritatea geniului înaripat, simulant, de consum</u> sulfuros, al Lepidopterei postromânismului faţă de geniul natural sau obligat de care au dispus autori serioşi, gravi chiar trişti, ca Proust, Joyce, Musil, Mann, Kafka, Borges, Soljeniţîn, Broch şi Varlam Şalamov. Băşinile gloatei le-au mirosit cu toţii, natural sau obligaţi pe priciurile Gulagului, şi aceşti uriaşi artişti, **care nu erau deloc postmoderni** (nărav marxist-leninist de a confisca predecesori!) **ci pur şi simplu geniali**, uite că deontologia scrisului hemografic i-a oprit natural de la prostul gust bolşevic de a colecta, în scopul editorului de a vinde cât mai multe cărţi, un biogaz fără de nici o semnificaţie câtă vreme au existat pe-acest binecuvântat creştin meleag şi Eroi. Iată de ce, procedând exact invers decât Vasile Pârvan, având în dotare doar geniu înaripat artificial, simulant, Fluturele amiral al postromânismului riscă acum s-o belească cu Nobelul exact cum ca cu <u>drepturile pentru Români</u> martirul Horia, de care

a făcut mişto la colţul blocului, deoarece Juriul Regal Nordic nici nu concepe a premia şi promova inconsistenţe, fie ele şi şmecherii de Bucureşti.

* Justificarea demitizării lui Mihai Viteazul, îi şopti profa Coca Dospinoiu lui Serenus Zeitblom din Cernăuţi, la parastasul de la Mălini ocazionat de Concursul naţional de poezie „Nicolae Labiş", este că noi Intelectualii trebuie să-i apărăm pe viitorii cetăţeni ai Europei de manipularea prin istorie!

Obiectivul operaţional suprem este ca la sfârşitul lecturii elevii să-şi deie seama că, să se fi băşit, să nu se fi băşit Mihai Viteazul din opera Cărtărescului ridicată în slăvi de Autoelită, sau poate armăsarul s-o fi comis-o, ei, copilaşii minorităţii majoritare, cresc în primejdie <u>a recepta un mesaj de unitate naţională sub forma degradantă de solidaritate în jurul Puterii</u>, oricare ar fi ea, ca să nu mai repetăm că sub pretextul arderii din filmul lui Sergiu Nicolaescu şi al lui Amza Pellea a creditorilor veniţi cu turcii de fapt noi avem de a face, cum s-a observat de către Intelectualii atitudinari de după Revoluţia Fututǎ, cu un fel de sinistru pogrom, ceea ce-ar face şi mai rentabilă în relaţiile literare internaţionale demitizarea acestui voievod odios, care os domnesc n-a fost decât negustor oltean burghez grec, nu erudit de să-şi dea seama de lipsa de valoare ca piaţă de carte a Basarabiei, depunând între cele mai somnoroase paranteze această pohtă, cu singura precauţiune de a justifica retroactiv dezinteresul megaintelectualilor pentru Reîntregirea Neamului în baza asemănării moldovenilor cu violatorul Ştefan cel Mare.

* Ce va mai scrie Mircea Cărtărescu în contra miturilor naţionale?

Nu este greu să dormi şi să visezi un răspuns, dacă extrapolezi de la pagina 420 a desfiinţării lui Ştefan cel Mare spre demolarea unui artefact, iluzia Neamului Românesc, constatându-i decesul ca producându-se în anii '80, când Literatura Română, cu pivotul ei poezia, călăuzită de critici vizionari, a avut nevoie să importe deja sensibilitatea de mâine, americană.

Oricum, multe atârnă de acceptarea obligaţiei de **a se documenta** în caz că mai abordează subiecte Româneşti. Din scepticism faţă de o **Istorie** crezută omogenă <u>neputinţei Autoelitei de a lumina poporul</u> asupra clubului monarhiilor europene, e de prognozat că nu se va osteni a **O** cunoaşte, dobândindu-se astfel loc viran pentru o batjocorire, mai departe şi mai creativ, de pe poziţii neorolleriene, a Eroului Necunoscut, a eroismului nostru legendar, sub acelaşi pretext răsuflat al criticii <u>sec-naţionalismului</u>, cu mari foloase materiale, Dracula şi alţi caraghioşi exotici fiind foarte prizaţi în Occident, iar la noi, cum ne-a rămas sensibilă rana Unirii cu Basarabia, tot simbolurile comune justificând investiţia de a fi atacate.

Numai că mitul Eminescian e ireversibil lichidat, anul 2007 debutând fulminant cu extragerea din maculatoarele de la Academie a însemnărilor de versuri populare licenţioase ale ultim-romanticului ce-i cam citise pe Herder, pe Volkslieder şi pe Hardenberg, şi cu publicarea lor în *Evenimentul zilei*, putând ajunge în toaleta copiilor sărmani să se masturbeze-n multi-covrig, fără ca Autoelita să-i sensibilizeze că aceste moduri de vibraţie au alt statut ontodinamic decât epopeea protolevantină *Antropomorfism*, pe când cel mai specializat critic în TO, posibil şef mâine al unei Catedre Cărtărescu, la Universitatea unde avea Zoe Dumitrescu-Buşulenga una a Luceafărului, dl viitor academician Chivu de prin juriile ICR, în *Dilematica* nr 9, din acelaşi ianuarie noroios, pare a-l incita pe primarul băsescian sau postbăsescian să implementeze un zgârie-nori în parcul Ateneului, ca cum ai călca cu bocancul o larvă de *Bombix mori* grăbindu-i Mântuirea, exprimându-şi greaţa că în Dicţionarul General al Literaturii Române, vol. 3, academicienii Simion şi Cimpoi au băgat „sinistra

statuie a lui Gheorghe Anghel, din fața Ateneului, cu un Eminescu în boxeri, purtând mantie, freză à la Bon Jovi şi sfârcuri erecte".

Judecând totuşi după <u>complexul de SUPERIORITATE</u> cumulat de Mircişor, zi de zi, ceas de ceas şi după fiecare masă, din expresia **„stau pe** Ştefan cel Mare", ar fi de anticipat ca fiind cel mai probabil demers transformarea pamfletului *A pus de mămăligă* într-un roman postmodern, re-scriindu-l pe Sadoveanu şi spulberând atât BOR cât şi în genere mitul voievodului care-şi apără, de creştin adică cretin ce e, „moşia", de pildă într-o abordare sexualistă generând evenimentul editorial al deceniului relatând pe zeci de pagini delirante expert cum Măria Sa, simbolul unirii moldovenilor, le dă muie la călugărițele sanitare de la Pătrăuți în celebra, dar ridicola, sixtină a Voronețului, desigur pe frunze de dud în răcoarea altarului, Daniil Sihastrul ținând lumânarea, mulțumindu-le ei lor aşa pentru cum vor fi îngrijit aceste mironosițe, aceste curve fine, pe rănitii aşa-zişi eroi boieri de la Războieni.

Eventualul film, pe eventualul scenariu cu tarantule al ciracului antiEminescian de la Litere Răzvan Rădulescu, lansat cu ostentație pe un ecran cât Palatul Culturii la Iaşi ori măcar cât Soborul la Chişinău, ar genera prin reacțiile de protest cinic antecalculate, o explozie publicitară compatibilă ca mecanism cu ce a scos de la moldoveni prin *Evangheliştii* ei aproape contemporani cu dramele Golanilor părintelui Galeriu, politoloaga promovată de Humanitas Angela Mungiu-Pippidi, a cărei Academie unii deştărați o confundă deja, fie cu cea Română a lui Oteteleşanu, fie cu Akademie Schloss Solitude, Stuttgart.

* Sexualismul postmodern e cam de acelaşi nivel al gustului, reuşind insanități de gust securistic, parcă inventate într-o casă conspirativă pentru a bloca mila populației pentru Intelectuali când le dă omor minerii la Bucureşti: „O noapte cu patria", „Ce țâțe mortale ai tu, fă, patrie", „căca-m-aş în poienile tale, patrie", „Sunt atent cu tine, România/ Îți introduc penisul meu lung şi negru/ În gură România"...

Bineînțeles, România nu se descompune din câteva versuri teribiliste. Cel mult observatorii culturali pot raporta lipsa de reacție a elitei Intelectuale, defetism ce poate încuraja pe vreun mic satrap răsăritean la declarații din ce în ce mai amenințătoare la integritatea şi independența ei, de care nu depinde nici geniul unui producător, nici volumul vânzărilor...

* Totuşi, să nu conteze nimeni pe laşitatea noastră!

Şi să nu ia în serios vidul de spiritualitate teoretizat de întemeietorii *modelului fecală* pentru istoria şi cultura națională, pentru eroismul Românesc, bazându-se doar pe halul în care se circulă fără autostradă pe lângă Lancrăm, ondulat prin spațiul mioritic, spre Nădlac.

Nici din radiografierea Bucureştiului, care are nevoie de mai mult decât de Catedrala Mântuirii Neamului pentru a arăta a oraş creştin, nu se pot trage concluzii despre religiozitatea Românului.

Înainte de a lua în serios infama pagină 420, ca scrisă şi concepută în solitudinea de la Castel în contra Unirii bucureştenilor cu inferiorii rasial moldoveni chişinăuieni, e de învățat exact contrariul dintr-un banal week-end la Suceava, trecând şi prin nou restaurata – de către japonezi! – Probotă, necropola lui Petru Rareş, fără îndoială *acum* mai valoroasă decât Voronețul, multă elită postmodernă miştocară având o şansă de a se pocăi şi a-şi salva sufletul aici, amintindu-şi că dacă Stalin nu ne lua Basarabia în 1940, determinând apoi căderea Ardealului şi a Balcicului, nu s-ar fi pomenit cu Războiul Sfânt din 1941, a cărui importanță nu constă în apariția a două armate de țărani dincolo de Nistru, uşor de ridiculizat, ci în influența Mareşalului

Antonescu asupra lui Hitler şi mutarea mult spre Sud a efortului de război, ceea ce a răsturnat apărarea sovietică şi ne-a permis epopeea Stalingradului.

Altminteri, încă din 1942 inepuizabila Armată Roşie, Căgăbăul şi Desantul de activişti ar fi fost la Berlin, în 1943 la Paris şi în august 1944 la Madrid şi la Londra.

* *Marea suspiciune*. Oricine ai fi, dinaintea unuia care nu respectă pe Eminescu, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, odată format reflexul de a încasa lovituri, tresari şi te fereşti, chiar unde-ar putea fi o simplă întâmplare înălțarea vânei de bou a vechilului. De pildă, multcitata uimire a spionului Antonie Bonfiniu, copil al Romei pierdut în pustiul, veşnic înnoit, al barbarilor, care raporta Papei că în toată istoria lor *Românii s-au războit mai mult pentru limbă decât pentru viață* – brusc ți se pare deliberat pulverizată de Lepidoptera postromânismului, demitizată pe banii neprietenilor noştri, când i se atribuie pelticului Ceauşescu un interes deosebit pentru limbă (O3,276) – „în locul organului care-a dus faima ciobanilor noştri pe toate meridianele lumii («Este pula ciobănească tipul pulii româneşti», recită Dumnezeu, cu patos, începutul singurei noastre epopei naționale terminate vreodată), Tovarăşul a indicat, drept organ central al doctrinei sale, limba. (...) De-acum înainte, tovarăşi, limba va fi, în patria noastră socialistă, măsura tuturor lucrurilor" – acelaşi călător neuitând a-l informa pe papă că nici una dintre distinsele doamne ale Cărții Anului 2007, cumpărând şi *Codul manierelor elegante feseniste cu papion*, nu s-a declarat ofensată-ntre sâni, țâțe şi mamele sau mai adânc de enorma doză de lexic licențios şi excremențial impusă de agenții literari rețetei produsului postmodern achiziționat în lipsa oricărui avertisment despre nocivitatea conținutului.

* Odată căzut în damblaua suspiciunii, nu te mai opreşti, citeşti totul în aceeaşi cheie devastatoare. Ți se pare că aşa-i porunca de la Stăpânul cel Nou, să fie batjocorită cu orice preț Revoluția Română! Se urneşte puțin la p. 225 relatarea după ureche a capitulării CC-ului şi dezertorul din Arhipelagul Şcolar deviază ca o cârtiță spre pseudoistoria Bucureştilor, nu spre a feri pe Suelin de confuzii cu Budapesta sau cu Sofia, ci clic! dai de <u>un pasaj rezonant exact cu orizontul de aşteptare predefinit, al barbariei estice</u>, neexistând într-o descriere a FIRESCULUI entuziasm popular de după elicopterizarea Tiranului **nici o necesitate retorică sau narativă de a macula** tocmai cu asemenea prilej de fiestă *neamul nostru de țărani* prețăluindu-l, de pe spurcate poziții Intelectualiste bucureştene, drept incapabil să zică Hohenzollern (ci Hop în Țol) sau Napoleon (adică Nea Pulă Ion), urmând previzibil cu strică-cheful la a fi scuipată de la înălțimea noptierei însăşi Biserica Ortodoxă (cununând-o pe înțelesul Stăpânului cel Nou nu cu Ştefan cel Mare multziditorul, ci cu mediatizatul vampir Dracula), şi în genere, pe câteva pagini dense, toată Istoria Patriei, provocându-mă pe mine să reacționez şi să-i fac pe spezele mele publicitate, deci vânzare: „târgul Bucureştilor se lățise, între pădurile colcăind de fiare sălbatice, şi se-mpodobise cu frumoase biserici, înălțate ca mulțumire pentru victoria-n bătălii a prințului cu ochi uriaşi, strălucitori, şi mustață peste o enormă şi umedă buză inferioară. După fiecare bătălie, prizonierii turci, tătari sau Români dintr-o altă țărişoară, erau supuşi unei extrem de delicate operații." etc. etc., cu o fascinație demnă de Bataille sau Artaud fiind recapitulate, înscenate şi umflate cruzimile lui Vlad Țepeş, ca şi cum contemporanii săi ruşi sau euroatlantici erau nişte îngeri, căzându-se iarăşi peste acea infamă asociere a Estului cu triburile canibalice, practic repetând literar bănoasa difuzare tv în toată lumea a imaginilor artefactelor din Cimitirul Săracilor din Timişoara, prezentate insistent drept atrocități comise <u>de Români</u>, fie ei şi securişti!

* *Testul Orbitor şi postromânismul*. Din punct de vedere al lui Dracula, TO este un termometru anal omorâtor al iluziei, Români, că mai suntem o națiune! Cercetând în presa literară şi pe forumuri ecourile lecturii evenimentelor editoriale O1, O2 şi O3, constați că asasinarea mitului Eminescian a dat roadă bogată: nimeni nu mai îndrăzneşte să ia apărarea miturilor voievodale mai mici. Toți i-am luat frica Autoelitei, din calea ei ne ferim de parcă s-ar duce la vale o turmă de rinoceri obezi, să tragă la fiare.

Nici măcar BOR nu-l blesteamă pe Cel mai bine vândut scriitor român până la al nouălea neam, pentru prejudiciul de imagine adus sugerând în O3 ca mai sus colaboraționismul ei adulator la victoriile, adică torturile din braşoavele despre Vlad Țepeş, sau când lansează un clişeu precum **Catedrala Mânuirii Neamului** într-un articol din *Jurnalul Național*, 6 septembrie 2005, absolut pustiu, nul, n-ai ce conspecta, în afara acestei bombe de trei cuvinte!

La noi, intră drujba în codrii verzi de brad şi poți scrie Româneşte, în paginile editurilor de maximă vizibilitate, orbitoare, de pildă, să zicem, că Mausoleul de la Mărăşeşti este umplut cu kkt, sau că cine fuma Mărăşeşti parcă simțea iz de mort, asta s-a zis, şi nu va reacționa nici un atitudinar profesionist. Dar nici Intelectualii mai retraşi. Prietenii mei academicieni, care au studiat reacțiile la O3 din săptămânalul *Tricolorul* al naționalismului cuțaridar, au remarcat o prudență maladivă ca de maidanez opărit, focalizarea creştină a criticilor doar pe excesul cărtărescian de trivialitate sexuală şi excremențială cât cuprinde, nu pe combaterea virulenței batjocoririi miturilor naționale pe baza tocmai cărora *noi suntem aici stăpâni*!

Trăim în cel mai deplin şi mai funcțional **postromânism** şi Testul Orbitor ne alarmează că nici de schimbarea numelui țării nu se va sinchisi nimeni, când vom trece, în mai puțin de o viață de om din Epoca Mooye în Epoca Wash, şi vom înălța Domul New Age în conurbația Giurgiu-Russe, viitoarea capitală a Regiunii de Dezvoltare UE Valev, prevăzută şi cu Infrastructură Intelectuală la standarde euroatlantice.

* *Totalul chix militar al cuceririi Budapestei şi al păstrării Balcicului*. La urma urmei, nici mazilii şi codrenii Muşatinilor nu iertau nimic, despicând cu sabia prin vecinii sud-estici, nedorite acolo, până şi tătarcele cele grase în starea binecuvântată, iar rezultatul refuzului întoarcerii celuilalt obraz a fost că, spre deosebire de Budapesta, Priştina şi Sofia, Cetatea Bucureştilor a scăpat neturcită, deşi densitatea bisericilor e sub a spiritualizatei capitale a moldovenilor, Suceava – ceea ce dă un argument hotărâtor exact pentru grabnica ridicare a Catedralei Mântuirii Neamului şi dotarea ei cu o mare bibliotecă, al cărei nucleu digitizat să fie accesibil din toate bibliotecile parohiale.

Observație patriotică supărătoare, aceasta a eroismului Românilor Regali, în baza căruia am recuperat Basarabia, Bucovina, Ardealul, Banatul şi Cadrilaterul, pe care Mircea tocmai la p. 235, adică după ce ia la mişto între timp izmenele eroilor de la Mărăşeşti, Mărăşti şi Oituz, mi-o anticipează şi continuă ostentativ macularea Istoriei Patriei cu mijloacele precare ale literaturii, în spiritul suplimentului Revistei **22** de-a dreptul antiromânesc din 15 mai 2001 despre Marea Unire ca nemeritată, mi-o respinge deplorabil, odios, dovedind neseriozitatea de a nu-l fi citit pe obligatoriul C. Kirițescu (*Istoria Războiului pentru Întregirea României*): „Ciudat însă, după totalul chix militar, tânărul regat se trezise cu teritoriul şi populația dublate şi, prin urmare, cu veleități de preeminență politică, economică şi, mai presus de orice, Intelectuală asupra fraților noştri bulgari, cu binecunoscutele lor cefe groase."

* Dumnezeu să-l mai înțeleagă pe Cărtărescu în acest pasaj dintr-o secvență de un antiromânism deprimant, sinistru, care merge până la a sublinia pentru Suelin, în plin entuziasm popular, analogia dintre semnul altminteri euroatlantic al Victoriei şi degenerarea lui la valahi în semnul tot digital, de cartier – Suge-o! – devenit ulterior sigla Epocii Mooye!

Şi să-l ierte Dumnezeu, pe evadatul din Arhipelagul Şcolar, fost meditaționist la examene de Română, când devine moraliceşte odios şi sinistru, permițându-şi licența poetică de a disloca dintr-o epocă-n alta cefele groase ale bulgarilor. Nu, Eminescu n-a avut fumuri de preeminență, el ar fi serbat bucuros cu o libație la Rusciuk, unde Petru cel Tânăr al Doamnei Chiajna avea proprietăți şi roabe, unirea Bulgariei cu România sub coroana glorioasă a Regelui Carol I, iar în celebra recitare *Scrisoarea III* a criticat, ca genial antepostmodern ce era, tocmai naționalismul stupid, a satirizat *numai pseudoromânii bulgari şi greci*, **ca ultranaționalişti fățarnici ai păturii superpuse, nepoți ai unuia... Traian**, nu însă vreun *evreu* de pildă, tocmai pentru că a anticipat genial eticheta de antisemit pe care i-o va atârna după un veac Autoelita, în folosul altor mituri şi în folos autopublicitar propriu, în obişnuita-i comoditate şi incompetență ea lovind recitatorii sau aniversările sau boala sau statuile, numai transparentă analiză de text, ca şi la Goma, dincolo de etichetări, neobosindu-se a practica vreodată.

Când s-ar vedea cât de natural se tot duce Sărmanul Dionis cu Meşterul Ruben în epoca voievodului Alexandru cel Bun, sau cum se mişcă însuşi Eminescu în promițătoarele pagini *Iconostas şi fragmentarium*, printre cele iudaice, mult şi profund mai familiarizat decât Sadoveanu în *Haia Sanis*, ba chiar însoțeşte la Suceava sub lună cu un Ştefan pe o fascinantă roabă Hagar de au şi copil.

* Ba nice măcar cu frații maghiari n-a avut *Geniul pustiu* al lui Eminescu nimică, ci numai cu naționalismul alor lor, atât de îngust chiar şi după 1848, încât prin genocidul cultural imitând panslavismul de peste Prut, practicat în vremea Memorandului, aproape că *ei* au împins Românii la Marea Unire de la 1918:

– Şi toate astea le propagau deşerții în numele poporului maghiar, care, bun şi blând, cum sunt toate popoarele, până-n marginile unde nu l-au amețit, părea predestinat să trăiască în pace şi-n frăție cu românii. Dar ei au explicat rău şi fals foile cărții destinului şi au pătat şirurile sale cu sânge. Senina dicțiune a lui Dumnezeu: trăiți în pace, căci sunteți singurele națiuni eterogene în oceanul panslavismului – această dicțiune ungurii trebuiau s-o întoarcă şi s-o traducă spre pierzarea lor. *Ei* au vrut-o, nu noi!

* *Preeminența*. Deşi, poate – *ah, şi* ***preeminența*** *asta!* – băiețelul buclat al miticei Maria Badislav, puiul de mic nomenclaturist al gazetarului agricol bolşevic Costel Goangă, de la care tătic a învățat, cum arată psihanaliza, *meseria scrisului*, s-o fi referind la reprimarea interbelică a micului partid bolşevic, în care Cominternul lui Cristian Rakovski, Boris Ştefanov, Petre Borilă, Leonid Tisminețki şi Valter Roman se încăpățâna a cocoța aproape numai bulgari în funcțiile de conducere ale filialei din România!

Nefiind exclusă nici preeminența să avem de a face cu un ecou întârziat al denunțării atrocităților comise de Români în pelicula *O vară de neuitat*, vizând un Palme d' Or, prin simbioza dintre Lucian Pintilie şi colaboraționistul Petru Dumitriu, ce ecranizează în 1994 capitolul *Salata* din *Cronică de familie* – şi filmul, şi romanul

având a influența considerabil O1 (1996), apropo de epopeea bulgară a Badislavilor şi de axarea TO pe hronicul aventurilor unei singure familii.

* *Care* atrocități? Tatăl meu, Sandu D. Stan, fost director al şcolii din Titu Târg, a făcut ca şi Petru Apolzan, tatăl universitarului Nicolae Manolescu, Normala, „cam în împrejurările pe care le va relata Marin Preda", fiind repartizat, conform legii de atunci, să-şi facă stagiul de apostolat printre minoritățile din teritoriile alipite, nimerind la turcii cafegii de la Kuciuk-Kainargi (pe numele românizat forțat Cainargeaua Mică), unde atât de eficiente erau incursiunile transfrontaliere ale comitagiilor bulgari ucigaşi terorişti, vânători de Intelectuali Români Regali, încât s-a transferat tocmai la Macarovca, lângă Hotin, găsind adică mai multă securitate printre ruteni, lângă URSS şi aproape de Cernăuții unde profesa acum Petru Apolzan. Cele două destine tipic Româneşti Regale s-au îngemănat apoi ca-n *Orbitor*, fractalic. Tatăl meu a fost luat la Canal în acelaşi 1952, ca celălalt tată, fiind eliberat pentru noi anchete şi presiuni tot de sub stejarul lui Ştefan cel Mare de la Borzeşti, foarte probabil cei doi întâlnindu-se şi uneltind ceva, dacă au trecut într-o lume mai dreaptă, fiecare urmându-şi cărarea, în acelaşi 1986 al Cernobîlului, ceea ce interesează de fapt fiind că nu m-a convins domnul Mircea Cărtărescu nicidecum de o vină istorică ce o aş avea eu nu numai față de evrei şi țigani, ci şi față de bulgari!

Poate, cu preeminență, doar față de bulgăroaice.

* *Ar trebui să-i fim recunoscători*. Supralicitarea în batjocorirea Istoriei Româneşti vine la Mircea în proză după ce Horia-Roman i-a pus demitizării totale bazele teoretice în *Politice*, mulți străini, şi încă şi mai mulți Români, reținând de la cei doi corifei ai Autoelitei că, ca cultură, noi Românii nu valorăm pe mapamond mai mult ca o fecală radiografiată-n spațiul mioritic. Spre deosebire însă de Horia-Roman, Mircea nu este legat de România şi de bugetul ei dubios ca funcționar foarte bine plătit. De aceea, el îşi poate permite, în baza veniturilor de pe piața occidentală, să continue a ne spune pe şleau tot ce-i trece prin cap despre prostia, insignifianța, impotența şi viciile Neamului Românesc. Absolut totul şi absolut orice!

Ar trebui, aşadar, să-i fim recunoscători că are unele rețineri, de pildă că amintind de izmenele de la Mărăşeşti, el a uitat sau n-a vrut s-o facă nimfomană pe Regina Maria.

* *Pentru ca nici un naiv să nu mai spere*. Kotofei Ivanovici, spionul lui Putin şi al lui Soljenițîn, a rămas surprins, şi nici nu a îndrăznit să raporteze cui l-a trimis la Bucureşti cu o blană de vulpe peste pielea de cămilă mankurtă, că nechezolii noştri de ambe spețe, care împart răspunderile soteriologice cu cleptocrația şi burghezia de merit, nu prezintă nici un pericol privind recuperarea Basarabiei cu Transnistrie cu tot, deoarece ăştia se uită peste Prut cu conştiința celui ce se apleacă peste gard în curtea vecinei, *ca fiind proprietatea altuia*, sfântă pentru toți liberalii, inclusiv cei ce pupincuresc pe feseniştii brucanieni.

Deci în perspectivă, el şi-a pus cu durere problema renunțării la meseria de spion, a intrării în adormire, nevăzând decât stabilitate în modul original în care Autoelita se achită față de neluminatul norod după ce a ratat Reîntregirea Neamului, Monarhia şi Reprimarea Bolşevismului: în loc ca ea să-şi facă *mea culpa* că, spre deosebire de Românii Regali ai lui Nicolae Iorga şi ai preotului Grigore Constantinescu, n-a întreprins nimic serios decât ca să se autopremieze şi să se numească în funcții bune, de nu mai iese nimeni în stradă la apeluri, ea bagă strâmbe postsecuriste răsuflate cum că oricum noi Românii suntem o nație de secături cu o

istorie de kkt, pentru cine să te mai zbați? – ceea ce inhibă orice chef de muncă până şi celui ce are a-i întocmi însuşi rechizitoriul amar, care s-o înfiereze şi s-o silească a-şi declara urbei şi celor orbiți de publicitate, FALIMENTUL, pentru ca nici un brav naiv din provincie <u>să nu mai spere că e cineva care se preocupă acolo sus</u>, deasupra deasuprelor, unde a rămas toată noaptea lumina aprinsă, ca la cabinetul lui Mussolini.

* Nu în Revoluția Împuşcată au fost Românii laşi, ci în Mooye Age, când au tolerat infamia clasei politice şi intelectuale că integrarea euroatlantică, adică să ne fofilăm în NATO şi în UE, s-a jurizat <u>pe baza unei stabilități facile</u>, obținute prin abandonarea unor idealuri ca Monarhia, Reîntregirea Neamului şi Procesul Comunismului, pentru care s-a manifestat crunt şi la Piața Universității.

La colțul de cotitură din 2 iunie 1997 de la Neptun, când am abandonat unei puteri deznaționalizante uluite Români şi teritorii, fără a cere ca bonus măcar Casa lui Aron Pumnul, doar hulita revistă a lui Vadim, în nr. 360, din 6 iunie 1997, când până şi maidanezii muşcau pe român nepedepsiți, ne amintim să fi protestat <u>memorabil</u>, prin procedee retorice desigur specifice, ca sintagma *zile de doliu național*:

„La Neptun, în ziua de 2 iunie 1997, a avut loc cel de-al doilea Cernobîl. Fără nici un mandat din partea Poporului Român, Emil Constantinescu a semnat scandalosul Tratat cu Ucraina, prin care a abandonat în ghearele acestui stat rapace şi artificial străvechile teritorii Româneşti Bucovina de Nord, Basarabia de Sud, Ținutul Herța, Insula Şerpilor şi Brațul Chilia al Dunării. Nedemnul preşedinte al României se face vinovat de înaltă trădare de țară, alături de toți negociatorii şi participanţii la funebra festivitate: evreii Petre Roman, Adrian Severin, Zoe Petre, ungurul Marko Bella, țiganii Al. Popovici, Victor Boştinaru şi Dorin Clocotici, armeanul Varujan Vosganian, țărăniştii turbați Ion Diaconescu şi Gavril Dejeu, carieristul abject Dumitru Ceauşu ş.a. Orice manifestare de protest pe raza județului Constanța a fost înăbuşită în faşă de bătrânul psihopat care conduce Ministerul de Interne. Şi astfel a fost posibil ca Femeia cu barbă, care conduce România de 6 luni, din groapă în groapă, din dezastru în dezastru, să întărească prin semnătura sa Pactul Hitler-Stalin. Poporul i-a şi făcut un cântec: *La Neptun, la Neptun/ Ne-a vândut un țap nebun!*“.

* Bineînțeles, Occidentul, pufnind în râs ca după negocierile de la Cairo din 1944, n-a ținut seama de sacrificiile noastre, peste o lună, la Madrid, Bill Clinton a invitat sub umbrela NATO, cum şi anunțase aproape imediat după colțul de cotitură, doar pe unguri, cehi şi polonezi, însă măcar generozitatea atitudinarilor Români profesionişti a fost răsplătită, funcționarii noştri pe probleme de cultură le-au inventat – tot pe Litoral – Festivalul internațional „Zile şi Nopți de Literatură” de la Neptun, frecventat mai mult de elitele postmoderne şi cosmopolite.

Şi nu se poate să nu ne mâhnim că unora dintre vecini li se recunoaşte euroatlantic vechimea anticomunistă – anii 1956, 1968, 1980 – pe când nouă, eroica Revoluție Împuşcată în număr de peste 1200 de morți, adică mai mulți decât tot Estul la un loc, ne e citită, după mişelul de Castex, drept *Un mensonge gros comme le siècle*, şi vine acuma alde Mircişor al Nomenclaturistului cu O3 al lui, evenimentul editorial al anului 2007, la aniversare, şi aruncă şi el sloboz peste foc cum că nu e aia nici măcar o Revoluție Încâlcită, ci una simpluță de tot, balcanică şi paşoptistă, lubrică, levantină, o Revoluție **Fututã**!!!

Nefiind totuşi nimic de râs, ci de jelit, dacă te gândeşti că o carte solidă şi documentată şi înjurată ca *Delirul* lui Marin Preda s-a făcut pentru pomenirea unei Rebeliuni uitate, în urma căreia, uşor de accesat, Wikipedia scrie că: „S-au numărat

120 de cadavre de evrei şi încă 5 evrei au fost daţi dispăruţi (se presupune că şi ei au murit).“

* *Stăpânii vechi şi noi*. Parcă ne căutăm în zbor oscilant de fluture un alt Stăpân în locul celui pierdut! zâmbi Serenus Zeitblom. *Vechiul Stăpân* era învelit în grăsime ca Hruşciov şi avea râsul ăla intelectualu' al lui Brucan, cum că 20 de ani Cleptocraţia şi complicea ei involuntară, Autoelita, vor tot tărăgăna Luminarea Poporului, împiedicându-l să înveţe democraţia, adică să umple cu substanţă civică găoacea pluralismului şi să curme Inversiunea Valorilor. *Noul Stăpân* ar trebui să aibă pe el numai fibră, ca Arnold Schwarzenegger şi să fie un bun manager al intereselor Neamului American. Este de prost gust, şi în orice caz incorect Româneşte, chiar dacă am devenit parteneri ai aceleiaşi alianţe cu americanii, să descrii primăvăratic, cu fluturi şi circ, un bombardament de aprilie asupra populaţiei civile din Bucureşti, terorist sadea, <u>est-etica fiind însă cu măiestrie orbită de estetică</u>, de arta chirurgicală de a descrie doar cărnurile omeneşti împrăştiete, de parcă publicul ţintă ar fi canibal sau fan al olandezului *Boului jupuit* de la Luvru, Rembrandt. Ca şi cum ar fi vorba numai de atâta prejudiciu, carnea, din nedocumentare nemaivăzându-se prăbuşirea omului, scenele cu Armata antonesciană implorând cu lacrimi în ochi pe unii bucureşteni periferici, asociaţi pentru comiterea de infracţiuni, să nu se mai dedea la tâlhării, în case şi pe stradă, asupra morţilor şi răniţilor, exploatând, ca în vremuri de ciumă, camuflajul (*Te recunosc şi pe-ntuneric, Bucureşti!*) şi în genere condiţiile de lărgire a breşei frontului moral cauzate de bombardamentele americane.

* Este însă mai mult decât de prost gust, ar putea observa uzurpatorul Jean Lăturiş, ţine de manipulare, de dezinformaţie, de influenţare pozitivă cu ochii pe piaţa de carte americană şi pe universităţile lor puzderie de vizitat, să dai tu, Român, Român ca noi, acestei crime o interpretare biologistă, jignitoare atât pentru femei cât şi pentru etern lovitul de istorie popor bucureştean, lămurind tu că criminalul de război Charlie Klosowsky „<u>excitat de feromonii ucenicelor de la croitorie</u>, azvârlise peste atelierul din inima Bucureştiului o bombă care-l prefăcuse-n ruine.“ (O3, 558)

Nenorocirea fiind că pentru tineretul idealist, creştin ortodox, nu prea e nici o deosebire între a limbui pe **Stăpânul cel Vechi**, pe cârmaciul român naţional-comunist şi între a-l pupa-n scaunul ergonomic pe pilotul superman, superior rasial, pe **Stăpânul cel Nou** din Lumea Nouă câştigătoare a Războiului Rece, erou civilizator apocaliptic care mai era şi s-o omoare pe mămica fluturiţă a celui mai bine vândut şi mai tradus autor român din Mooye Age, supralicitarea în elogierea criminalului de război din O3 fiind însă vina Autoelitei, neemanând scrisoare deschisă de la vreo autoritate morală după ce în O1 nemuritorul Charlie Klosowsky se opreşte din pulverizarea cartierului muncitoresc – descrisă de Mircea scrijelind în oţel cu o neimplicare auctorială de combatant robot SS-Panzer-Grenadier-Division Totenkopf – , pentru a regula din picioare o liftieră română aleasă doar pentru feromonii ei de calitate.

* TO, n-ar fi putut să devină romanul unui întregi Literaturi, de la originile ei somnoroase până în prezentul flasc, fără nici o picătură de dragoste, fie ea şi picătură de spermă americană de aur.

Acuplarea dintre fluturele criminal de război şi liftieră este strigoiul a ce mai rămâne din sentimentalitatea unui popor căruia i s-a asasinat mitul Poetului Naţional.

* În general, bucureştenii sunt rău văzuți. În Colentina, unde însoară Marin Preda pe alde Paraschiv din *Delirul* cu o țigancă, contactul cu mahalaua al tânărului absolvent de filologie, repartizat prin 1980 la Şcoala Generală 41 şi care nu vrea a citi sămănătorist numele străzilor paralele Dascălului, Apostol şi Calității, se soldează cu aprecieri Intelectualiste regretabile în *Şapte Seri*: „Trecătorii şi călătorii care urcau din stații nu erau deplin nici români, nici țigani: cei mai mulți păreau metisați, în diferite grade, între cele doua rase şi culturi, țigani românizați şi români țigăniți, lumea obişnuită bucureşteană.“ Adică precum se exprimă *Cuțarida Mare* despre domnii Pleşu şi Liiceanu!

* *Masochismul asumării învinuirilor.* Când un nechezol de poet versifică orizontal în maniera universitarului antiEminescian Foarță „Ce sfincte sfinctere şi roze rozete ai tu, Patrie / şi câți salcâmi tăiați de moromete“ e prea romantic iar când altul rustavelizează „Sunt atent cu tine, România,/ îți introduc penisul meu lung şi negru/ în gură, România“ e un lăudăros, fiindcă măcar România lui Rosenthal muşcă.

A face amenințare cu justiția pentru asemenea chiloți tricolori cu stema decupată e ridicol.

Altceva este însă a îndatora Neamul Românesc față de minorități cu argumente comparabile cu versurile de mai sus. Dar, cu piele de iepure în spinare, românul american care a protestat în contra sexualismului tace chitic la generozitățile excesive şi sistematice ale lui Cărtărescu. Există cititoare atât de sensibile la retorica cărtăresciană încât s-ar duce la psihologii Autoelitei, să se plângă că se simt vinovate, au ruminații, nu numai față de evrei şi de rromi, ci şi față de ruşi, față de unguri, față de turci, față de tătari, față de greci şi față de alte popoare cu care am avut contacte de-a lungul vremurilor, inclusiv față de cumanii Humanitasului.

Dar nu le-a spus nimeni că acest disconfort se vindecă prin progresul globalizării.

* *Geniul obligat al Autoelitei*. Sarcinile privind Misia Culturală trebuie mai întâi băgate în Constituție, astfel încât să devenim „România – stat național şi cultural“. Motanus mutantus, o asemenea modificare a axiomelor şi a regulilor jocului atrage imediat de la popor chemarea către megaintelectuali de a se genializa obligat, chiar dacă nu posedă toți geniu natural, fiind pe piața ideilor cerere de personalități, pe motiv ca să regăsim sentimentul de încredere pe care ni-l furnizau Mircea Eliade, Cioran, Eugen Ionescu, Noica şi chiar filozoful conversațional Petre Țuțea.

* *Vigilența identitară.* De fapt, antiromânismul, ca faptă a faptelor, rezidă în însuşi curajul de a scrie aşa de urât despre Neamul Românesc – cel mai bine vândut scriitor român, deci şi cel mai susținut de promoteri şi de comunitățile literare, plecând de la *iluzoria conştiință a unei impunități* bazate pe modelul greşit că nici un tânăr Intelectual de valoare nu va îndrăzni să-şi rişte cariera, în România şi nu numai, criticându-l pentru postromânismul său paralizant, ci numai nişte frustrați sau caraghioşi uşor de pamfletat sau de desființat prin silențium lugubru mediatic, când se exprimă pe bloguri sau în reviste de fund de provincie, lipsite de vizibilitate.

Dar în vara aurită a terminării clădirii şi al occidentalizării depozitelor Bibliotecii Naționale sau când se va întoarce în RO din DRO (Diaspora Română) tineretul idealist, spre a moderniza ireversibil centrul de documentare, acest provizorat se va curma.

Oricum, România trebuie să-şi consolideze serviciile secrete pe măsură ce creşterea economică şi forţa universităţilor ei o transformă în puterea dominantă din Balcani şi a 5-a putere economică din UE.

Războiul nu se mai poartă azi cu mijloace armate, ci mediatice, iar obiectivele sunt de natură identitară.

Cu toţii ne frământăm ca Români aici stăpâni dac-om mai fi având vreo structură militară concepută şi instruită literar-artistic să detecteze, de pildă, ipotetic, agresiunea cum că un serviciu ostil ar investi masiv bani pentru a se şpriţui în presa şi literatura de pe la noi, cu ecouri TV, obscenităţi şi atacuri de imagine la Eminescu, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, ca simboluri unioniste pentru Românii din stânga Prutului uitaţi de cei din dreapta.

* *Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului*. În ce priveşte Diaspora, nu avem un canal didactic naţional pentru copiii ei şi nici o imagine clară, de ansamblu, privind ponderea atacurilor mediatice asupra Românilor ca Români acolo.

Trebuie înfiinţat, aşadar, întâi virtual, pe web şi pe gratis, în totală transparenţă, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului, în a cărui funcţionare voluntariatul va fi de bază.

Bineînţeles, totul sub conducerea profesioniştilor, a adevăraţilor specialişti în analize, sinteze şi generalizări, în extragerea ideilor principale, dificultăţile inerente demarării proiectului, urnirii mentalităţilor, creării conştiinţei de asediat, conducând la estimarea că pe ansamblul comunităţii de informaţii noi ar trebui vremelnic să avem strict numerologic mai mulţi specialişti decât Germania, Marea Britanie şi Franţa la un loc, după implementarea şi pilotarea proiectului fiind însă permis să-i canalizăm şi spre alte activităţi

* *Epoca Wash*. Fiind foarte postromân, M. Cărtărescu este universal. Şi nu numai că are Nobelul pus de o parte, dar în satul de vacanţă mondial, pentru evitarea a tot felul de blocaje, urmează o schimbare de paradigmă care îi face pe Români încă o dată în istorie protocronişti: în general acest prestigios premiu Nobel nu va mai fi acordat de-acum înainte decât pentru *Kitsch* orbitor şi pentru geniu înaripat la căpătâiul Neamului tău, desfigurat de-atâtea învinuiri istorice încât ţi-e şi ruşine să-i pronunţi numele în timp ce descompunerea continuă.

* *O identitate mai degrabă bulgară*. În definitiv, dacă eram eu Liiceanu, cenzuram fără milă, ca să nu trimit la topit întreg manuscrisul O3, cele două capitole oricum neglijabile, în care geniul înaripat de sifiliticul postromânism, adică de abuzarea clişeelor patriotice în devălmăşie, sănătoase sau bolnave, face ravagii incorecte Româneşte.

Mă refer nu numai la infamul capitol *Soldatul cu ochii halucinaţi,* care începe la pagina 418 cu disecţia Eroului Necunoscut şi sfârşeşte la pagina 440 prin retragerea matinală a Revoluţiei Împuşcate din futelniţa ceceului, cu slobozul combinat al primului CFSN la dânsa-ntr-însa, ci şi la capitolul *Revoluţia română, o fată de zece metri înălţime* pornit la pagina 225, semnificativ pe Bulevardul 1848, spre a sfârşi la pagina 246 în Piaţa Palatului Regal cu elicopterizarea Ceauşeştilor, Mircea Cărtărescu băgând tot timpul kkt în ventilator, peste entuziasmul popular al zdrobirii totalitarismului marxist, că Românii, nici chiar bucureştenii (!), n-au istorie propriu-

zisă, deci şi conceptul de Revoluţie în spaţiul mioritic s-ar revela inconsistent ca radiografia fecalei lui Patapievici.

Din fericire, ne împiedicăm aici doar de o Autoelită care înveleşte, ca pisica la ţară, crima de a nu-şi fi asistat poporul alăturându-se marelui opozant Paul Goma, care ne-a lăsat măcar *Culoarea curcubeului*, respectând tradiţia deja veche de „a scrie cărţi pentru a face rău cu scopul de a face bine".

* *Chiar nu se putea fără derapajele postromânismului?* E o problemă. Pentru o Autoelită etalând lacune ruşinoase în lecturile din Istoria României, tolerând în infamul capitol *Revoluţia română, o fată de zece metri înălţime* un regres considerabil faţă de puţinul ce ni-l lăsase – ca ţară fascistă învinsă! – de ocupantul Mihail Roller, nu numai incultura lui Mircea deranjând aici, altminteri bun, paradoxal mai bun şi decât fizicianul Patapievici ca informaţie ştiinţifică orbitoare, ci **tonul batjocoritor** de nesuportat, etalând de Sus, ca-n maculatorul *Levantul*, abia voalat, *o identitate mai degrabă bulgară*, după rudele din Rodopi-Tântava, decât cea de Român verde:

„Înălţându-ne şi mai sus în balonul nostru vărgat, cuprindem în privire Bucureştiul dintre Războaie, sau de după Marele Război, cum i se zicea pe-atunci, căci mica şi brava naţiune de la Dunăre intrase şi ea, ca la '77, în focul bătăliilor, pe care le pierduse una după alta, în ciuda minunilor de vitejie de la Mărăşeşti, Mărăşti şi Oituz, când soldaţii noştri luptaseră doar în indispensabili cu nemţii avantajaţi de portul uniformei regulamentare. Ciudat însă, după totalul chix militar tânărul regat se trezise cu teritoriul şi populaţia dublate şi, prin urmare, cu veleităţi de preeminenţă politică, economică şi, mai presus de orice, Intelectuală asupra fraţilor noştri bulgari, cu binecunoscutele lor cefe groase."

Cine nu a găsit în colecţiile zdrenţuite de la Biblioteca Academiei la ce se referă Mircea, poate visa că frunzăreşte exhaustiva sinteză a lui Radu Paraschivescu, „Antologia veleităţilor interbelice de preeminenţă politică, economică şi Intelectuală asupra fraţilor noştri bulgari, cu binecunoscutele lor cefe groase", Humanitas Educational, 2007.

* *Pentru Întregirea Neamului*. Cum i se zicea Regal româneşte nefranţuzeşte Marelui Război, să întrebe Mircişor pe tac-su ficţional gazetar agricol Costel Goangă, că când mergea zi de zi, ascunzându-şi în *Autobiografie* nesănătoasa origine nobilă, jidovesc-leşească, să se formeze profesional la Academia de activişti „Ştefan Gheorghiu", trecea pe lângă Leul Cotrocenilor, dedicat de sculptorul Spiridon Georgescu Geniului Obligat, monument sacru de pe inscripţia căruia se răpise, din înalt ordin bolşevic, dar nu se şi şterseseră până la ilizibil literele, pe lângă

SPUNEŢI
GENERAŢIILOR VIITOARE
CĂ NOI AM FĂCUT SUPREMA JERTFĂ
PE CÂMPURILE DE BĂTĂLIE

al cincilea rând:

PENTRU ÎNTREGIREA NEAMULUI

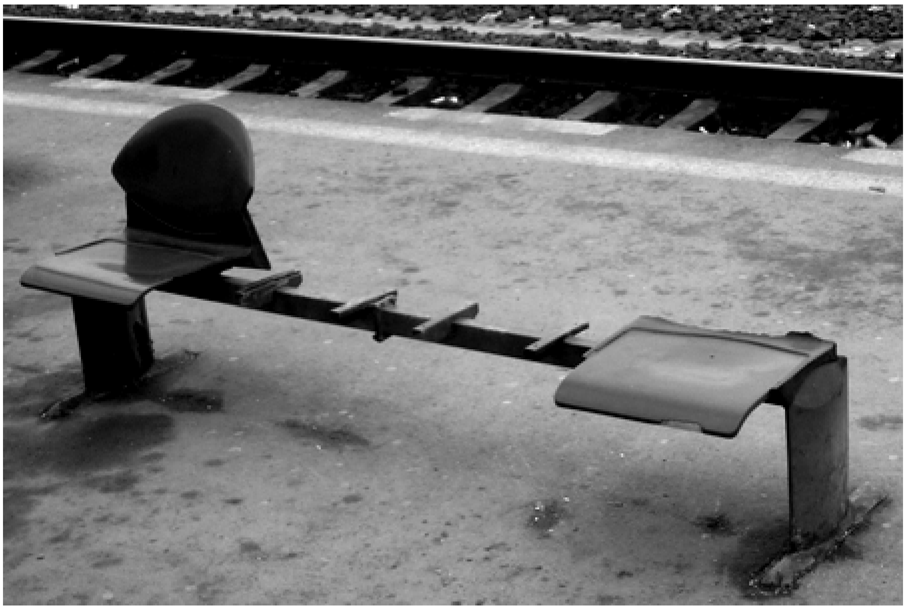
* Şi e aici un recitativ, un monolog ca de Varietăţi, cuvântează numai venin şi fiere nu vreun anchetator la Jilava, nici Omul-cu-două-mame, nici persoana de sprijin de la cozi, nici măcar vocea auctorială, ci **Mircea însuşi**, ceea ce, în cele mai adânci

profunzimi identitare ale sufletului meu de nepot de Luptător Național profesor de limba noastră cea română lui Mateevici, mă face să-mi fie absolut indiferent, să mi se rupă-n paişpe dacă Nobelul românesc al lui Eliade, Ionescu şi Cioran nu-l vor lua Ana Blandiana, Paul Goma sau Grigore Vieru, ca români ca să zic aşa noichist de caii de curse, pursânge, ci ştergându-mi obrazul scuipat din montgolfier pe Bulevardul 1848 al tineretului idealist, de acest famelic fanariot sudic, voi afla din presa internațională entuziastă că i s-a decernat lui, sau lui Norman Manea sau Hertei Müller!

22. Mitul micului nomenclaturist nobil şi angelic

* Injurierea Celui Mai Mare Român, Ştefan Vodă cel Mare şi Sfânt, Lepidoptera postromânismului o mai făcuse în cel mai bun şi mai nedrept pamflet al său, *A pus de mămăligă*, publicat fără jenă în *Jurnalul Național*, la o jumătate de mileniu de la moartea Eroului, ceea ce a răsucit în morminte pe mai toți scriitorii Români Regali, în frunte cu profesorul Nicolae Iorga, a cărui *Istorie* în 10 volume îşi aşteaptă poetul de geniu capabil să versifice din ea întâia noastră epopee funcțională.

Nesancționat de Autoelită, care a râs cu lacrimi de atâtea poante şi răsturnări de valori devorând fericit, pixel cu pixel, în *Jurnalul Național* al profesorului Voiculescu, excentricitățile tipice *geniului înaripat prin violarea vreunui mit*, Mircea n-a putut însă observa că noutatea infamei pagini **420** din O3 stă mai mult în supralicitarea aia cam neroadă cu tratarea moldovenilor drept rude inferioare rasial, ceea ce în situația în care benzinăriile europene ar şoma trei săptămâni, i-ar pune în primejdia de a fi exterminați, pentru că nici un extremist, după cele întâmplate în urma ultimului război mondial, nu e atât de inconştient încât să se mai ia de evrei.

Iată de ce se cheamă *Sarcofagul Cavalerului*, monumentul medieval de mai sus, care cu putere subliniază de la cuca domnească şi barba ascuțită până la pavăză, că Eroul încrezător în nemurirea albastrului de Voroneț şi-a menținut dreaptă coloana vertebrală un Ev întreg.

Adevărata surpriză O3, care şi justifică o mediatizare depăşind enorm granițele destul de strâmte ale publicului cultivat, este conturarea definitivă a două personaje tip, tipuri, care nu te-aşteptai de la o Autoelită ce se dase drept antibolşevică, să le îmbrățişeze şi să le înghită.

Este vorba de securistul de omenie Ion Stănilă şi de bolşevicul onest cinstit care a crezut în marxism deoarece a fost recrutat de la țară, bănățeanul Costel Goangă, tatăl ficțional al Candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat.

Est-etic, sunt încălcate cu brutalitate normele minimului de morală deontologică şi epidemiologică, dar praxiologic totul e OK, fiindcă nimeni nu poate anexa publicul

fesenist fără o retorică amintind de ideologia, propaganda şi agitaţia iliesciană, foarte îngăduitoare cu cei care s-au jertfit, dar mai dură cu care au întinat.

* *Coriolanii Drăgănescu*. Nenorocirea este că puii de mici nomenclaturişti sunt întotdeauna cei mai cruzi şi mai ambiţioşi, ca ai hienelor, ai şacalilor sau ai maidanezilor de pe Platforma de Fizică Măgurele, năzuind a se muta chiar călcând peste cadavre de deţinuţi politici, din Zona Butterfly în Zona Zoster, de preferinţă în case naţionalizate, indiferent prin ce mijloace, inclusiv literatura şi artele plastice, atacând cu virulenţă de desantaţi de pe tancuri T-34 mereu şi mereu aceleaşi simboluri naţionale, cu deosebire pe Ştefan cel Mare şi Sfânt, Eminescu şi Mihai Viteazul, care îi interesează şi pe oropsiţii basarabeni.

În inconştientul lor foarte particular, aceşti arivişti acoperiţi intelectual pot avea năzuinţe reflectând tocmai ceauşismul trăit, fiecare fiind încă de pe băncile şcolii un posibil Coriolan Drăgănescu.

Întru creşterea doar a tineretului idealist, proiectată de Piranesi pe o idee Monsù Desiderio, Casa Poporului, ca un uriaş tramvai cu mârţoage norii sau remorcată antilabişian şi albinos de Casa Scânteii, trebuia cedată tineretului revoluţionar Român, încă din 22 decembrie 1989 ora 12 şi 8 minute, să facă din ea ce vrea muşchii lui, părinţii având a-i achita întreţinerea.

Paradoxal şi împotriva cursului istoriei postmoderne spre interculturalitate, blestematul edificiu, care neterminat era bun de decor de Hotel de lux pentru Leul de Argint, a fost totuşi dus, prin reducerea pensiilor Partidului Amărâţilor din România, la o opulenţă de necrezut şi a fost însuşit mai întâi de cleptocraţie, pentru a-l folosi drept parlament fără acoperiş, după care şi Mircea Cărtărescu a avut inspiraţia de a-l închiria ficţional pentru a-şi desfăşura aici formalităţile apocaliptice de încheiere a 3O sub forma unui eveniment editorial de întregirea familiei într-o cam largă bazilică aproape ortodoxă, de zece ori cât Sfânta Sofia, în care Lunedistul se întâlneşte, porno surprize-surprize, cu Desantistul, apropo de teroriştii despre care megaintelectualii n-au scris nici o carte, trezind neîncredere în cât de penetrantă-n misterul cu aripile lipite somnoros este metoda şi erudiţia lor.

Se arhivează încă un caz semnificativ de asimilare în inconştient a cultului personalităţii şi de substituire a tiranului prin deposedarea de ce are el mai scump, imitaţia mergând până chiar la cosmetizarea peceristă a CV-ului, sugerându-se origine proletariană şi mizerie-foame ca-n Gorki-Hamsun, sau măcar ca-n viaţa scriitorului din *Holter-87* de Boian Biolcev, tocmai în blocul nomenclaturist cu dinamovişti, Banalitatea Răului, de pe Şoseaua Ştefan cel Mare, care îşi trage numele de la clădirea cu turnuleţe şi smalţuri în stil muşatin a Inspectoratului General al Miliţiei Poliţiste, la care este remorcat după alipire.

* *Începuturile economiei de piaţă*. Sosirea la Bucureşti, de urgenţă, a criminalului mafiot Victor, geamănul lui Mircea, cu ocazia Revoluţiei futute-n ceceu, are însă şi o altă semnificaţie decât lacrimogena întregire a familiei, una economică, neoimperialistă, m-a lămurit bine informatul meu prieten baron şi securist ideolog Pintea Viteazul, cel mai creditabil hermeneut din câţi cunosc eu, ai sensului simbolic *metalurgist* al convocării tuturor statuilor din Bucureşti la Casa Poporului, ca animalele la bârlogul Leului, securiştii fiind atunci puşi sub protecţia Armatei, pretextându-se lupta cu terorismul, şi fiind lăsaţi trei luni să se privatizeze ei mai primii dintre toţi amatorii.

Cei doi fraţiori gemeni, Victor şi Mircea, aveau ficţional a pune de-o asociaţie familială de recuperarea metalelor neferoase, vizat fiind deci tocmai bronzul din care

sunt confecționate cele mai multe statui bucureştene notabile, poate şi marmura unora dintre nimfe, deşi mai puțin, fiind extrem de urât deteriorată ca-ntr-un coşmar acolo unde a fost violată pe rouă de aceşti bărbați ai neamului topiți după ele, mai existând şi concurența importatorilor de gresie poroasă autoumectabilă ca ulciorul strămoşesc.

* Inspirația de a face din tatăl fictional Costel Goangă un nomenclaturist nobil şi angelic trebuie să-i fi venit lui Mircea în plină gestație a TO, comparând două ediții succesive din orbitorul iliescian „Revoluție şi reformă“, care la ediția princeps zice „sistemul comunist în care nimeni nu mai credea“, iar în ediția următoare, epoca fiind a guvernării Văcăroiu bazate pe fesenism şi pe resturi ceauşiste – „sistemul comunist în care foarte puțini mai credeau“.

* *Marea escrocherie cu O3* şi metisajul categoriilor de public, cultivat, fesenist şi manelar, e că lăudând evenimentul editorial al anului 2007, nişte megaintelectuali apropiați de Procesul Comunismului, ca Liiceanu, Tismăneanu şi chiar Manolescu, nu fac decât să îmbrace în asemenea ambalaj antimarxist o cărticică al cărei sățios conținut este în esența lui ideologică nimic altceva decât cea mai vicleană agitație pentru *refacerea fesenismului originar* în baza doctrinei că Revoluția nu poporul a făcut-o, ci emanația ei politică şi intelectuală, adrisantul Lichele împuținându-se drastic odată cu apariția unor noi tipuri de ființe umane în acest roman realist: securistul de omenie recuperator şi activistul cu creier virgin, muncitoresc, care a CREZUT în stalinism!

Caricat, părintele fesenismului Ion Iliescu iese din O3 mai simpatic decât intră la disecția Eroului Necunoscut. Cerând profesional bisturiu, Emanatul apare inițial de o cruzime canibalică, după care discursul coteşte spre descrierea excremențială a istoriei mioritice, în toată inconsistența ei de fecală Patapievici, spre a se înfunda pe ulița Revoluției Fufute, adică înapoi în somnul cel de moarte.

Mai rău încă, iese satisfăcut de O3 şi Noul Stăpân occidental: *răul recent* la români nu mai vine de la Marx, nici de la bolşevizarea impusă lor fiindcă au fost învinşi în Războiul Sfânt, ci de la ADN, de la falimentul lor moral la care medita Gânditorul de la Hamangia.

* *Agenta de influență*. Condiția necesară pentru a începe **Trilogia obligată**, compusă în maxim şapte ani, minimum 1500 de pagini pioase, care abia începe cu *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu* de Camelian Propinațiu, mazilul din Codrii Bâcului, a fost infama pagină 420 care le pune pe tavă extremiştilor antimoldoveni clişeul că românii de peste Prut ar fi, pe lângă boi ca-n nemuritoarea stemă, violatori şi ucigaşi precum miticul Ştefan cel Mare, căruia îi seamănă ca două picături de apă, fiind toți pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Condiția a devenit însă şi suficientă abia când am avut surpriza să constatăm că în O3, pentru cine şi-ar da un doctorat pe relația dintre narator şi muma-i fictională, simpatica mamă amărâtă din O1 şi O2, devine o pisăloagă agentă de influență, tranchilizantă asupra tineretului idealist care s-ar jertfi pentru Libertate, **în timp ce tatăl activist,** care a crezut activ în marxism, **devine protagonist până la înnobilare polono-evreiască**.

* *Astfel de concesii infernale* țin de substratul postmodern hollywoodian cum că noi nu avem altceva de spus, noi avem un text de vândut, fiindcă extinderea odată cu bestsellerul *De ce iubim femeile* a publicului cultivat prin infuzia capitală de public fesenist şi manelar solicita şi unele concesii ideologice, compatibile în fond, ca

obscenitate publică minimă moral, cu sprijinirea cu 0.01% voturi megaintelectuale a lui Iliescu, *Dio, come ti amo/ Non è possibile – O Dio, o Dio, o Dio,/ chi m'ha tolto a me stesso,/ Ch'a me fusse più presso/ O più di me potessi che poss' io? / O Dio, o Dio, o Dio* – în contra omului presupusei conspirații sixtine a Vaticanului, Vadim, la 11 decembrie 2000, motiv pentru care impetuosul extremist, care dacă n-ar fi fost ar fi trebuit inventat de atâtea fundații şi onegheuri, nici nu şi-a recunoscut înfrângerea – logic, deoarece competiția creierelor chiar că devenise strict inegală!

* Meritul nepieritor al TO, prin care Mircişor şi-a depăşit tatăl castrator, a fost tocmai punerea celor mai noi cuceriri ale științei şi tehnicii literare, postmodernismul, în slujba unui *Kitsch* orbitor datorită căruia publicul cultivat a primit acea amplă transfuzie de public fesenist, care vedea uluit, după atâta respingător talibanism lustragiu al Autoelitei, pusă în focarul atenției luminat orbitor, ce? Familia tipică a unui *mic nomenclaturist*! Mic, va să zică **periculos**, în stare de orice, când avea drept adorabil vecin de bloc, cu muiere futeşă dar roşcată ca gingaşa goangă Miriam, *un securist de omenie*, care nu-i va „uita" nici mutându-se la vilă, revizitându-i poate şi din obligații de serviciu privind colectarea de informații privind starea opiniei publice dupe Ştefan cel Mare, Moara Dâmbovița, Blocul Tonola şi Aleea Circului.

* *Tovarăşul Luca Săracul*. Als qua Cititor Unic spre care converge monoton seria Ştiutorilor din O3, cum am mai spus, ego ŞTIU că Revoluția Română, victorioasă la Timişoara şi împuşcată la Bucureşti, apoi violată-n ceceu, deoarece visul ei de fecioară stressată era să doarmă mult, nu putea fi abordată literar decât prin două strategii narative, una mai puțin fesenistă şi alta prefesenistă.

Prima era a scrie O3 nu din perspectiva de martor implicat necreditabil a lui Mircişor, fiu al unui activist romantic care, futu-l în carnetul pe roşu ars la aragaz, *a crezut*, iar a doua ar fi fost a tovarăşului Luca Săracul, un personaj creat cu o vervă excepțională de genialul manipulator de gloate Ion Iliescu, care ar fi putut fi un excelent prozator postmodern, perfect nobelizabil măcar cât Breban:

– Am vorbit la telefon cu cabinetul nr. 1 (*râsete*). Nu mai era nici persoana nr. 1, nici secretarul şi secretariatul acestei persoane. Mi-a răspuns un tovarăş Luca, nu ştiu cine-o fi săracul, mi-a spus că el şi alți câțiva, care fac parte dintr-un Comitet Național sunt acolo. Mi-au cerut să mă prezint. I-am spus cine sunt, nu m-a cunoscut omul şi n-am putut să închei nici un dialog.

– O să vă cunoască.

* *Frământările morale ale Activistului care a CREZUT.* Mircea însă, după ce în momentul de maxim teoretic al audienței tv din RO, la finala prezidențială din 2004, reunise într-o unitate de monolit cele trei categorii de public, cultivat, fesenist şi manelist, în clipa consternantă publicitar în care moderatorul întreabă, desigur nu pe abia pamfletatul baron, ci pe contele marchiz sau cu ce poate fi echivalat un Căpitan bine informat, ce-a mai citit din Cărtărescu, nu mai putea da înapoi la Castel de la tirajele fulminante la care ajunsese, inexplicabile doar prin proza subtilă, chiar prea inițiatică taumaturgic din *Petruța* şi *Irina*.

Aşa că a fost constrâns să se prefacă a fi în O3 un mare maestru al ambiguității postmoderne, pe de o parte construind un caracter Iliescu om cu două mame şmecher, ca mielul care suge consens de la două oițe, un fel de secătură şi – ceea ce apreciază enorm orice cărturar – **scenarist**, adică un simpatic şi un dulcic maestru al combinațiilor operative, iar pe de altă parte, respectându-i indicațiile ideologice Stăpânului celui Nou privind sarcinile ce revin uniunilor de creație democratice de a

reliefa în operele lor, prin toate mijloacele artistice şi populare ale contemporaneităţii, *frământările morale* prin care, ca Curva din Babilon prin Eufrat, au trecut – de îndată ce a dat buzna-n televizor Omul Durerii, Corneliu Coposu – cel puţin 4 milioane de stimaţi concetăţeni adulţi, membri PCR.

* Altfel spus, în O3, pe neve, neajungând poate nici la pagina 240 cu lectura, Autoelita preamăreşte *o genială ilustrare* – cu mijloacele autoreferenţialităţii textualismului perpendicular pe acest univers bioseizat cu creier care ejaculează şi cu testicule gânditoare merditativ – *a discursului iliescian din 22 decembrie 1989*, care a declanşat în sufletul activistului Costel Goangă iluminarea, catharsisul, dumirirea de a-şi arde ca pe-un fluture ciumat carnetul roşu pe aragazul lustruit, de muierea casnică de casă ca a Meşterului Manole, de strălucea ca Shahasrara.

Pe de o parte, ne delectăm cu ilustrarea tezei că nu marxismul, impus nouă fiindcă am pierdut Războiul Sfânt, generează Gulag şi Foamete prin doctrina Dictaturii Proletariatului, ci doar modul cum l-am aplicat noi, românii, pigmeii Galiţiei Mari cei incapabili să învăţăm în douăzeci de ani democraţia de la cleptocraţie – vinovatul principal fiind Ceauşescu, personajul proteiform cu atribute de realism magic: fără inimă, fără suflet, fără creier, fără raţiune, executat ca să nu termine băgând Armata – Muzeul de Istorie a Revoluţiei din Decembrie şi nici Biblioteca Naţională, concepută întru Luminarea Poporului pe principiul antropic al umanismului socialist.

Pe de altă parte, în cel mai pur spirit postmodern corect politic, pe care galiţienii, de la Baltică la Pont, încă nu îl pot asimila până în cele mai ascunse unghere ale conştiinţei lor, i se face dreptate literară cărtăresciană *unei minorităţi vitregite*, uitate, nu a statuilor lui Ionel Stănilă, ci aceea pentru care nu e adevărat că *Maran atha!* (*Domnul vine!*), a Activiştilor care au CREZUT în cu totul altceva:

– Să se vadă că aici se face ordine. Cu contribuţia, cu participarea, cu prezenţa oamenilor muncii, cu participarea activă a poporului şi nu a unor conducători care s-au autointitulat conducători, s-au autointitulat aleşi ai poporului, s-au autointitulat comunişti, nu au nimic de a face cu socialismul, nici cu ideologia.... comunismului ştiinţific... Au întinat numai memoria celor care şi-au dat viaţa pentru cauza socialismului în această ţară.

* *Nu aveţi ce face, Cărtărescu place!* Altminteri, preşedintele Iliescu a avut şi sechele de naţional-comunism, a manifestat adesea un patriotism superior cosmopolitei Autoelite, inclusiv în problemele de la Răsărit. De exemplu, un asurzitor ecou a avut în Ţară şi în neagra străinătate curajul civic orbitor al lui Mircea – *Poporul Român este principalul vinovat!* – exprimat în favoarea rromilor, când s-au burzuluit în toamna lui 2007 italienii, el acuzând pe români că i-au ţinut veacuri la rând în sclavie pe ţigani şi, de aceea, mai apar unele probleme în libera dezvoltare a Diasporei noastre, a cărei Misiune providenţială ştim că este a forma tineret idealist exploatând infrastructura intelectuală, geocortexul, acolo-şa unde se găseşte la alţii efectiv. A devenit orbitor-asurzitor de evident că aşa cum Horia-Roman s-a dovedit un strălucit manager al promovării internaţionale a Culturii Româneşti din Anii Băsescu ai Epocii Mooye, după ce-i demonstrase autofecalitatea încolăcită-ntr-o structură Calabi-Yau, întocmai cel mai bine vândut scriitor român ar putea la fel administra pe plan intern sau extern, cu cea mai fertilă fantezie, fondurile alocate de Fundaţia Soros nobilului ideal de a-i ajuta pe rromi să se ajute singuri, spre deosebire de alţi împrăştiaţi, Fluturele postmodernismului românesc fiind un artist atipic – ceea ce abia biografii vor remarca – capabil atât de disciplina temporală a predării materialului la

termen către editură, cât şi de controlul spaţiului literar vital, inclusiv în ce priveşte capacitatea menţinerii ordinii canonice a cărţilor în propria bibliotecă.

Autoritatea morală de a privi cu ochi feciorelnici Adevărul, nu ce spun interlocutorii, Mircişor a învăţat-o de la tăticul său, cum rezultă din O3, că gazetarul colectivizării forţate a chiaburimii şi al noii revoluţii agrare era om de omenie.

Devine astfel o certitudine că toate atributele pozitive ale micului nomenclaturist nobil şi angelic Mircea le-a moştenit de pe când era goangă mică menită a se vipui şi că electoratul potenţial ar manifesta hemianopsie la sloganul de exterior *Poporul Român este principalul vinovat!* şi ar defila prin Piaţa Universităţii scandând către Balconul de la Geologie: *Nu aveţi ce face, Cărtărescu place!*

* *Scrisorile autodeschise civic*. Certurile dintre Intelectualii Estului sunt frecvente, ca între Şolohov şi Soljeniţîn. Paradoxul român e însă că, după 11 iulie 2007, Autoelita la noi a ajuns de partea lui Şolohov. Când ar fi trebuit să fie de un radicalism şi mai dur, adică lângă Şalamov, ceea ce ar fi păstrat tineretul idealist ca rezistenţă în stradă, făcând din scrisori – din scrisorile reflex autodeschise, întru violarea ca-n ceceu a corespondenţei – mai mult <u>un joc piramidal de-a autopublictatea</u>, menţionându-se totdeauna capii de tabel.

* Cine l-a auzit pe Mircea lăudându-se că Humanitasul i-ar primi la tipar orice scrie sau nu scrie, <u>chiar şi pagini goale</u>, se referea la unele probleme de libertate a planului specifice doar *editurilor de autor*, care asemeni Dunării inundante a gândirii nu prea au nevoie de public. Dar poate că se cam baza şi pe orgoliul satisfăcut că uite, dom' le, el îşi... permite lejerităţi ce nici visa tatăl personaj castrator gazetar agrar bolşevic cu mulţi şefi pe la Casa Scânteii.

Publicul cultivat, hrănit iniţial cu Noica, Eliade, Cioran, Ionescu, Goma, Steinhardt, Virgil Ierunca, aşa cum se vede din rezistenţa stradală, s-a cam subţiat, după cotitura începută în vara de neuitat a lui 1994 cu imprevizibilul film al basarabeanului Lucian Pintilie în cârdăşie cu dejistul Petru Dumitriu, nu despre 26 iunie 1940 şi invazia sovietică în Basarabia şi Bucovina, ci **despre masacrarea bulgarilor de către români**, în orizontul de aşteptare creat juriilor de contextul <u>genocidelor</u> iugoslave sau apropiat asiatice, venind e drept, providenţial, la 1996 O1, epopeea Badislavilor din Rodopi excitaţi de sămânţa ţiganului, ca o mângâiere literară peste vina istorică, şi prin 1997, în anul capitulării de la Neptun a clasei politice şi Intelectuale la colţului de cotitură NATO-UE, studiul de direcţie **contra miturilor istorice** al universitarului promovat de Humanitas Lucian Boia, astfel încât asasinarea Mitului Eminescian la 5 martie 1998, adică stabilizarea Epocii Mooye, se arăta plină de urâte consecinţe în reţeaua librăriilor.

Exista primejdia reală de a nu se mai găsi cine să savureze ampla investigare de către Ţurcanu a cazului Eliade, dacă merita istoricul religiilor o reeducare la Piteşti au ba, la care poate că medita-n răgazuri melancolice prefaţatoarea acestui eveniment monografic, dna Zoe Petre, pe atunci la Cotroceni, cum Angela Mungiu-Pippidi concepea blasfemia *Evangheliştii* când noi Golanii ne rugam în genunchi pentru Proclamaţia de la Timişoara, ceea ce înseamnă că tatăl gazetar făcând observaţie romanescă agricolă încă de pe vremea regiunilor şi raioanelor bine l-a sensibilizat pe fiul lunatic asupra duplicităţii cărturarilor, să nu se avânte, să nu se bage, că oricum, pe plan extern îşi va re-construi imaginea de disident prin marfa însăşi, prin O3.

* *Numai geniul înaripat al lui Mircea* a făcut posibil a se lua în serios chiar şi de fiii păgubaşilor, spurcata manipulare că astfel de raptori, de mici prădători

sângeroşi, ştefanghiorghiştii gazetari agrari, au dus o viață exact tot atât de grea la fel, proletară şi înfometată, precât a Neamului Românesc sub bolşevismul adus cu tancurile de ocupația sovietică nemaivenind americanii!

Cine a stat în Zona Butterfly, în raiul dintre Dinamo şi Circ, de să mergi pe jos până la Cinematecă sau Universitate, cu tată portbagaj apetisant de gazetar agricol şi în bloc de securişti, n-a îndurat decât aşa, pentru călire sau observație romanescă, foamea şi frigul, ca noi, ci s-a simțit mai degrabă ocrotit ca între clitoris şi Muladhara, fiind prea de tot minimă morala de declara-n UE că şi le mai amăgea rezistând prin cultură: *Ich vergaß den Hunger, wenn ich Kafka las, und die Kälte, wenn ich Thomas Mann las*.

* Întreg Raportul Comisiei Tismăneanu, care a condamnat la nivel prezidențial comunismul, este *luat înapoi* de Mircea Cărtărescu prin înzestrarea literaturii noastre bolşevice postmoderne cu un nou tip, activistul de origine muncitorească care **a crezut** în stalinismul dejist.

* Din punctul de vedere al uzurpatorului Lăturiş, cel ros lăuntric de invidie meschină şi chiar ură, aşa că nu poate fi un ageamiu în strategie, Mircea însuşi ştie şi a ştiut totdeauna *să se orienteze*, ceea ce este o caracteristică a eşalonului 3, al profesioniştilor, al şefilor de promoție, al elitei micii nomenclaturi crapuloase, al gazetarilor antichiaburime, al adevăratului fesenism, cel etern, cel indestructibil. Înainte de Revo, când ne conducea eşalonul 1, ceauşist, al nomenclaturii, Cel mai bine vândut scriitor român de azi scrisese suficient de... publicabil, adică nesubversiv, mimând subconştient unele strategii comportamentale observate la tăticu, încât dobândise fără probleme statutul de lider talentat şi sârguincios al postmodernismului, atât ca Nichi-lunedist, cât şi ca Crohu-desantist, cum bine va observa în 2007 promoterul cel mai bun al Alergătorului de cursă lungă.

Iar în 1990, sub eşalonul 2, iliescian, al nomenclaturii, a evaluat ca un autentic filozof al istoriei *Kitsch* că nu se putea face carieră în România *împotriva* enormei comunități criptobolşevice, care aştepta cu înfrigurare bine informată doborârea lui Gorbaciov de către dogmatici, adică puterea pe viață şi era capabilă prin monopolul mediatic şi al serviciilor de dezinformare să-ți strice imaginea şi cariera nu numai în RO ci şi în UE şi mai ales în State.

L-a lăsat pe Marian Munteanu (ulterior candidat la preşedinție al şefului SRI, Virgil Măgureanu, cum eu ŞTIAM, şi magnat) să reprezinte Filologia bucureşteană în balconul de la MPU, a contrapunctat declarații ambigue pe la TVRL şi prin străinătate, practic favorizând pe Iliescu, ocupându-se însă, mai şmecher decât tineretul idealist, în principal de valorificarea ecourilor Revoluției şi Golaniadei *afară*: creşterea printr-o muncă necurmată, prin chici cu lipici orbit orbitor şi prin geniu înaripat, a **operei**, a brandului, a rețelei de relații şi a CV-ului, urmând, spre deosebire de Eminescu cel păros, care era un geniu natural nu unul simulant, până şi rigorile promovării universitare, inclusiv doctoratul, adică monografia autopromoțională *Postmodernismul românesc* (1999) fiind exploatată strălucit pentru a deporta în interbelic pleiada labişiană de poeți mai lirici, deşi tot de formație filolo.

* *Lulu Căldărescu şi Mircea Cărtărescu*. Apelurile la prudență ale mamei cu proteză şi cu fluture, arta de a naviga ca o„ combaină“ prin lanul rău erbicidat a tatălui ştefanghiorghist şi-au spus cuvântul, convingând şi pe alți literați să asculte de părinți, ceea ce i-a amuzat din totdeauna pe cei Şapte magnifici, ezitanți totuşi „pe un pod aruncat spre soare-apune“, spre risipire.

Căci totul în cariera ziaristică cărtărresciană s-a făcut cu o naturalețe şi un şarm paralizant pentru orice cârcotaş, inclusiv pentru şeful de promoție pensionar care a apreciat generozitatea că Mircişor atitudinarul, publicându-şi celebrele editoriale civice în vestitul *Jurnal Național*, i-a mărit strălucirea imaginii de tolerant unui proprietar certat cu alți universitari şi ai cărui conservatori au avut unele combinații parlamentare şi regionale tocmai cu, vai, cu ai antimafiotului naționalist Vadim, din critica furibundă a căruia s-au hrănit atâtea fundații – compromis la care creştinul practicant Horia-Roman nu s-a pretat, fără ca rigiditatea sa să-i aducă mai multă simpatie de la însuşi publicul cu cărți pe noptieră.

Totuşi, orice Stăpân merită slujit, dac-ai evadat din Arhipelagul Şcolar.

Praxiologic, din punct de vedere al ramurii protestante a postmodernismului, dreptatea e pragmatic de partea lui Mircea, singura precauțiune cerută de viitor, care este unul al criteriului moral, est-etic, apocaliptic, cum a pățit-o şi alt detractor al lui Eminescu, năucul de Macedonski, e a nu mai deruta străinătatea şi mai ales tineretul neştiutor când scrie referate pentru Coca Dospinoiu şi a pune opera majoră, de titan, anume *Orbitor* şi *Postmodernismul românesc*, sub heteronimul **Mircea Cărtărescu**, iar scrierile minore, mai comerciale şi mai facile, anume ziaristica, *De ce iubim femeile*, *Travesti*, *Nostalgia* (strivită de etaloanele din TO), diaristica, maculatorul *Levantul* sau exercițiile lirice quasi-maneliste, sub un alt heteronim, eventual mai în spirit de glumă antifesenist şi cu trimitere autobiografică spre Şcoala 41, cum ar fi **Lulu Căldărescu** sau cam aşa ceva.

* *Cine nu şi-ar dori un asemenea tătic, în locul unui şofer neam de manivelă?* „…el, descendentul celei mai nobile case aristocratice polone şi-al unui neam străvechi şi misterios… Asculta, cu ochii lui de fecioară mereu pierduți în gol, pălăvrăgeala inginerilor agronomi, a preşedinților de GAS-uri, accepta resemnat pepenii şi lădițele cu roşii pe care i le îndesau în portbagaj, apoi masa la bodega respingătoare, «cheful» ce se prelungea până noaptea târziu (…) şi-n cele din urmă Volga pornea iar pe drumuri …(O3, 269)

La p.286, acelaşi nobil personaj se reazămă pe „onestitatea scrisului său, conştiința curată a celui ce nu făcuse rău“, cum au fost toți nomenclaturiştii, lărgindu-se astfel publicul cultivat şi consolidându-se baza de sprijin fesenistă a preafericitei Autoelite.

* *După colțul de cotitură din 1997*, ca Cititor Unic spre care converge seria Ştiutorilor cărtărescieni încă din autobuzul 109, ŞTIAM că odată cu înmormântarea lui Corneliu Coposu, Omul Durerii, se terminaseră şi oportunitățile privind valorificarea rămăşițelor târzii ale României Regale întru îndeplinirea Misiei Culturale. Criteriul originii sănătoase nu căzuse în pluralismul democraturii noastre.

Era limpede că în economia de piață cine plăteşte bagă şi ideile, aşa că mai toți noii Intelectuali dominanți vor avea origine cel puțin mic nomenclaturistă.

În fond, al cui organ de presă şi a cui agentură externă încă neadormită ar fi promovat ca vip intern şi mai ales extern, în Epoca Mooye, literatura vreunui pui de deținut politic famelic, vicios, hărțuit şi reeducat turnător sub Dej, nu neapărat legionar, cum au fost *cei mai mulți*, nici țărănist sau liberal, ci hai să zicem social-democrat titelist?

Nu am prevăzut însă şi impertinența literară, curajul bine informat, de a inventa atât de repede pe **bolşevicul cu inimă curată**, incoruptibil şi cu o *credință*

feciorelnică în marxism, de o puritate a sufletului la standarde New Age pe care ar fi invidiat-o şi cei mai cucernici dintre legionari.

Uneori mă gândesc că scriitorul postmodern, fiind creier care ejaculează şi testicule gânditoare, poate slobozi în 2006 crâmpeie de text poate chiar de prin 1991, contemporane cu *Evangheliştii* Alinei Mungiu-Pippidi, doar că încă nu se boltise atunci orizont de aşteptare pentru deliciosul mit al micului nomenclaturist nobil şi angelic fără păr pe piept, între două mineriade.

* *Casa Poporului şi blocurile de valoare*. Însă contradicția psihanalitică a Celui mai bine vândut scriitor român, care deci îşi poate tocmi cea mai amplă publicitate, e că el face de cristal să plesnească de tot numai Casa Poporului, cea cu două cabinete nelocuibile de un cuplu de scriitori, dar din Bulevardul Victoria Socialismului şi din noua zonă rezidențială Uranus, sosirea fulminantă a Ozeneului divin, ca să îmbarce pruncul-molie din uterul căpățânos al suspectului ofițer acoperit pe probleme de secte Herman, extrage precum o pompă de vid mistic viii şi chiar morții din absolut toate apartamentele, al căror preț obiectiv pe valută l-a fixat chiar economia de piață, le goleşte vasăzică de proprietari şi le lasă intacte, iar care dintre Intelectualii noştri – în loc să zbiere pe la Piața Universității pentru lustrație, ca „legionarii“ neagreați nici de Iliescu, nici de Europa, nici de America – au ştiut să stea deoparte şi *să culeagă banii de unde sunt cu adevărat*, inclusiv de la şefii de promoție promotori ai capitalismului românesc cleptocratic, numai aceia şi-au putut crea condiții de scris compatibile cu ale invidiatului parizian Kundera, care fac inevitabil succesul extern şi, implicit, pe cel intern!

Iacă dar că arta manevrieră a tatălui mic nomenclaturist de omenie, țăran bănățean agricol, de a-şi fixa o bază în Bucureşti pe Ştefan cel Mare, perpendicular pe Aleea Circului şi pe acest univers, poate fi continuată ficțional de fiul, în economia de piață, dovedind însă multă inspirație şi creativitate.

* *Jocul cu licențele*. Coca Dospinoiu, înainte de a deveni fană lui Mircea, i-a fost lui Horia-Roman, paradoxal, pentru că aşa cum Fluturele amiral al postromânismului îşi construieşte un tată ficțional, aşa şi viitoarea doamnă secretar de stat se legase sufleteşte ca o fiică de filozoful conversațional Petre Țuțea, care enunța numai vorbe memorabile, adică citate.

Când s-a organizat cu *El Hombre reciente* larmă mare, donquijotescă de s-a premiat mai mult *Uşa interzisă*, doamna Coca a procurat odată cu sfânta carte ditamai registrul în care să-şi conserve excerptele, admirațiile şi notele de lectură.

Când a ajuns la ultima pagină a ceea ce părea a fi tot un caiet, unul de fişe de lectură din cărți citite fie şi numai parțial, în ea a cârtit neîncrederea în megaintelectuali şi totodată un fel de infatuare, din care a rezultat psihologic şi deşertăciunea de a concura în acel an la a o funcție de putere în inspectoratul şcolar.

Într-un email către Kotofei Ivanovici, interceptat aleatoriu de mine tocmai când visam la Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), prin lege organică finanțat de la buget cu 33% peste cât se acordă Institutului Cultural Român, ea a ajuns să îi acuze pe megaintelectualii noştri pur şi simplu de INCOMPETENȚĂ, neputându-se compara la o adică eseistica lor scoasă din burtă, din emisfere sau din testiculele care gândesc, nici cu Blaga, nici cu Eliade, nici cu Iorga. Și tot da în ei cu un multcitat citat în care excelența sa dl Horia-Roman Patapievici comite o inversiune temporală între Mihai Viteazul şi Ştefan cel Mare:

„Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca

un cur, fără şira spinării. Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat romanii pe daci în formula hibridă străromânească, ne-au luat la urină slavii: se cheamă că ne-am plămădit din această clisă, daco-romano-slavi; mă rog. Apoi ne-au urinat la gard turcii: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră consta în a ridica mereu gura zvântată, iar ei reîncepeau: ne zvântam gura la Călugăreni, ne-o umpleau iar la Războieni, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Apoi ne-au luat la urină ruşii, care timp de un secol si-au încrucişat jetul cu turcii, pe care, în cele din urmă, având o băşică a udului mai mare (de, bețiile...), i-au dovedit. (P, p 63)

* *Vina subdocumentării e endemică*. Într-adevăr, mai întâi vine în Lupta Neamului Războienii şi abia pe urmă Călugărenii, numai că licențe poetice au comis şi celălalt mare demitizat, Eminescu, fixând retoric biruința lui Mircea asupra lui Baiazid după dezastrul levantin de la Nicopole.

Nu această licență e meritul lui Horia-Roman în acest citat, nici fetişizarea pişatului ungaro-austriac – prin omisiune – drept *apă vie*, ci explicația sugestivă la de ce nu ne-am îndeplinit deja Misia Culturală şi Civilizatorie, anume că s-au pişat supraputerile pe noi. Deci, logic, Românii nu sunt patibulari numai de la ADN şi atunci, depăşind rasismul capitulard, noi intelectualii mai măricei, mai mici sau mijlocii trebuie să ne canonim mai cu optimism la Luminarea Poporului.

Face rău Mircea că nu se sfătuieşte în strategiile sale ideologice cu experimentatul său tată ficționar, deoarece bătrânul ar fi observat instantaneu diferența de nuanță şi derapajul spre rasism de la ADN dacă nu menționezi în O3 că inconsistența de fecală a Bucureştiului spiritual are o explicație tocmai în cât s-au pişat turcii şi cu ruşii şi mai ales pântecul habsburg până ne-au corupt Intelectualii la gard să se rupă de Clasa Muncitoare.

Pe criteriul gradului de subdocumentare este firesc ca poziția social-instituțională a Lepidopterei postromânismului să fie inferioară celei a celuilalt mare excremențialist demitizator al dramaticei şi tragicei noastre istorii, de țară al cărei tineret manipulat-manelizat şi lipsit de inițiere culturală, se va scrie-n Akasia că a fost pentru totdeauna împuşcat la Revoluția Fututā, întâi de primii emanați, pe urmă de secunzii lor – megaintelectualii.

* *Slăbiciunea O3 la capitolul documentare* se trage din faptul că Humanitasul nu a comandat tineretului universitar idealist să scrie cărți atractive despre Revoluția Împuşcată sau despre Recuperarea Basarabiei, propunând pe site diferite concursuri.

Iată încă un argument pentru nostalgia că de la un capăt la altul, *Orbitor. Aripa dreaptă* trebuia să fie o autocritică dureroasă a Intelectualității confruntate cu timpurile noi. Dacă tot a fost conceput ca roman total, atunci această capodoperă să ne fi prezentat nu ce face spermatozoidul la destinație, ci cum alte Intelectualități din Est, mai lucide şi mai responsabile, *au asistat* Clasa Muncitoare în lupta ei pentru întoarcerea de la bolşevismul contemporan la capitalismul postmodern!

* *Lipsa de caracter înnăscută.* Viziunea cărtăresciană de bază este a indiferentismului moral reptilion şi a metamorfozei lepidopterice. Nu avem criterii. Toți am colaborat sau am fi putut colabora. Toți am fost membri de partid. Toți am fost securişti. Toți am dat şpagă. Toți am păcătuit cu fractali. Toate femeile e curve.

„Erau toți, toți care trăiseră vreodată, toți ce aveau să trăiască, toți la toate vârstele, toți cu toate posibilitățile, curățate de pe trunchiul vieții lor ca nişte crengi inutile, aşa-ncât se aflau acolo şi matroana ce născuse nouă copii bărbatului ei lângă care îmbătrânise fericită, dar şi târfa ce-ar fi devenit dacă nu-l întâlnea, şi poeta ce ar

fi ajuns dacă la bordel l-ar fi întâlnit pe Catullus, şi sfânta ce-ar fi fost dacă Fecioara i s-ar fi arătat într-o zi.“

Toți am fi putut avea tată securist, toți ne-am fi putut dezvirgina pixelii cu agente, toți am fi putut naşte şefi de promoție, toți am fi putut fi intelectuali care să confişte Revoluția de la popor şi s-o privatizeze cu futelniță cu tot Vechiului Noului Stăpân.

* *Toți comitem licențe*, dar nu e nimic mai imoral decât ceea ce se întâmplă în scena antologică de sex din O3, anume *înnobilarea simbolică a tatălui ficțional* bolşevic cu bot uman numai pentru meritul că până la urmă şi-a ars carnetul de partid la elicopterizarea Stăpânului, iar pe la anchetele gazetăreşti lua şpaga cu ochi de fecioară, de capră înecată.

Asistăm totodată, ca voiorişti aşteptând de la Răzvan Rădulescu scenariul unei ecranizări, la nişte fantastice împreunări, cu rezultatul postmodern că bănățeanul gazetar agricol se trage acum, în O3, din prințul polonez Witold şi din „Miriam, israelita, stră-stră-stră-bunica lui Mircea“, cu mențiunea liniştitoare, tipic postmodernă re-scriere a fanteziilor delirante octogonal ale lui Pavel Coruţ, despre reuşita demersului eugenic: „contactul se produsese după voia Ştiutorilor şi mesajul era sigur transmis“, ceea ce, în calitate de Cititor Unic, am şi semnat chitanța că a ajuns la destinatar.

Toată această <u>filologie aplicată</u> nu trebuie însă să ne distragă atenția de la adevărul ideologic şi propagandistic că în O3 noutatea orbitoare a mesajului cărtărescian, la două decenii civice de la Revoluția infutigabilă, e că se face de către mai toți megaintelectualii promoteri *elogiul comunistului de omenie*, **care a crezut**.

Evident, Autoelita, care se exprimă prin O3 asumându-l necondiționat, rejectează astfel însăşi Lustrația, cu Proclamația de la Timişoara cu tot, chit că şi legionarii sau antonescienii *sau chiar turnătorii din proprie inițiativă*, neşantajați, *au crezut* şi ei!

Şi aceasta pentru că Autoelita, vedem orbitor acum, nu este nici liberală, nici țărănistă, în sens Regal. Ea este cel mult fesenistă ca profetul Brucan, nu criptocomunistă ca Iliescu, ceea înseamnă totuşi mai mult decât nimic, dar totuşi un epsilon neglijabil, deşi teoria catastrofelor ne face optimişti cu ecuații în care o variabilă mică, un fluture în Oraşul Interzis, produce retrospectiv un orgasm interminabil întregului harem celest.

Aceasta este, la urma urmei, creştineasca recunoştință că nomenclatura din care s-a tras merituoasa noastră cleptocrație, diferențiindu-se tot mai mult o burghezie de merit şi una de şpagă, n-a executat în 30 decembrie 1989 chiar pasul înapoi cerut de *Apelul către lichele*, dar nici n-a nimicit, deşi putea s-o facă atât în Țară cât şi în spațiul euroatlantic, carierele chiar *tuturor* supradotaților Autoelitei până la stârpire.

* *Odată cu înnobilarea micului nomenclaturist cinstit*, care A CREZUT, Costel Goangă, O3 consfințeşte adevărul că Autoelita, dacă n-o fi ea criptocomunistă ca Iliescu inițial, este atunci pe deplin fesenistă elevat la nivel Brucan, Petre Roman, Andrei Pleşu, adică nicicând Regal liberală ca fata lui Mociornița, ci predominant, definitoriu, o disidență mai spălată sau doar mai spălăcită a PCR-ului, o orientare care nu s-a prea putut manifesta în Epoca Cea, dar a făcut-o zgomotos ca Eşalon 3, după ce tineretul idealist a dărâmat cu mii de jertfe, azi batjocorite, comunismul.

Că Mircea Cărtărescu nu aparține de Eşalonul 4, de grupul Românilor victime ale rezistenței în contra bolşevismului dărâmător de biserici, rezultă din <u>cum</u> ni se propune o nouă viziune pentru infern, în O3 bazată inginereşte pe misterioasa

substanță P, probabil un polimer, care mediază cu durere cearta dintre nervi şi creier: „Nu cumva Nero şi Heliogabalus şi Hitler şi Genghis-Han, şi Gilles de Rais şi khmerii roşii şi toți demonii ce-au incendiat vreodată lumea sunt briciul cu care Dumnezeu rade popoarele, uneltele lui, coase ce seceră cranii umane mustinde de substanța P? N-au fost Auschwitzul şi Hiroshima şi Ypres şi coasta Normandiei şi lagărele Indochinei teascuri de strivit strugurii țestelor şi de stors mustul înspumat al substanței durerii?“ (O3, 516)

Aşa cum arheologul deduce din trei cioburi inscripționate o întreagă cultură cu şefi cumani, aşa şi acest text este vorbareț foarte, mai întâi demascându-ne **targetul real** evident euroatlantic, nu bun Român, al Lepidopterei postromânismului – *Auschwitzul şi Hiroshima şi Ypres şi coasta Normandiei*! – şi mai apoi revelându-ne orbitor tendința mic nomenclaturistă de a ocoli procesul real al comunismului, cu spânzurători ca la Nürnberg, reducându-l la o *lectură publică* asemănătoare celor de la Leipzig, când se ține Bâlciul Deşertăciunilor.

Tentativa de a ascunde crimele acestui nemilos totalitarism, bolşevismul lui Marx, tertipul de a minimiza cel mai mare genocid din istoria homosaspului, vorbindu-ni-se cel mult aiurea de aberațiile khmere (mizând pe scuzarea criptorasistă a masacrelor, ca fiind fireşti la rasa galbenă) iară nu de clarele şi doveditele crime din Lagărul Păcii şi al Socialismului epitomizate prin cum ar veni Gherla, Aiud, Piteşti, Sighet, Periprava şi tot ce găseşti măcar în Soljenițîn sau în Şalamov.

* *Mai bine golan decât activist*. Doamne, bine că Securitatea putea spune-scrie despre mine orice, c-aş fi urmaş de asteroid, de androidă, până şi de boustrophedon, dar numai nu fiu de activist!

23. Despre futeşa noastră Revoluţie, să ne săturăm de idealism

* *Exerciţiu de documentare*. Neîntrebând pe Safta Florăreasa, să se scotocească nu la BCU în cenuşa Eminescian-Eliadescă a manuscriselor şi cărţilor nejelite încă de Autoelită, ci în arhivele evenimentelor din noaptea de 21 spre 22 decembrie 1989, după ce represiunea s-a desăvârşit cu tancuri şi cu misterioase Gărzi Patriotice, stabilindu-se dacă *Bradul de Crăciun* dintre scutierii din figură a ajuns sau nu la eroul unionist Dan Iosif.

* *Nici nu meritam mai mult*. Odată cu pierderile de memorie specifice cincizecistului uzat şi cu dezromânizarea de la Schloss Solitude, Mircea Cărtărescu, nebeneficiind de internet de bandă largă la nemţi, ca să se documenteze măcar din clara Carte a Timişoarei Antibolşevice, dacă despre Bucureşti stăm în mister, nu poate fi decât exonerat, prin însuşi succesul comercial şi aplauzele grele ale megaintelectualilor, de orice răspundere **pentru învinuirea c-a rasolit prima abordare romanescă** de către un geniu înaripat, a singurei Revoluţii antibolşevice reuşite vreodată în Istorie fără intervenţie externă.

De asemenea, o fi ţinând de pitorescul murdar cuţaridic – **„**fraţilor, am dat de căcat!“ – violarea-n O3 a Uriaşei circărese în costum popular ce simboliza prin picioarele interminabile idealismul Românesc paşoptist Eminescian, dar scopul oligopedagogic ce ne va europeniza de să nu se mai dea clasici la bac, nici romantici idealişti, promovându-se numai postmoderniştii în viaţă, mulţi fiind şi negustori de carte orbitoare Kitsch este atins miraculos, mult înainte de înnobelarea Literaturii noastre, aşa că trebuie să ne mulţumim şi cu atât, recunoscând că nici nu meritam mai mult.

* *Crearea argumentaţiei pentru solicitarea ocupaţiei sovietice.* Dincolo de fascinanta sexy futeşă scriitură cărtăresciană, savurată de megaintelectuali poate pentru viermii ei metafizici nucleari, din modelul didactic de revoluţie adoptat nu rezultă pentru înfierbântata cititoare occidentală Suelin şi nici pentru tânăra liceancă semianalfabetă Coca Dospinoiu două particularităţi neprevăzute poate nici de CIA.

Prima este *rusofonia*: şedinţele primelor structuri de putere, politică şi chiar Intelectuală, de după elicopterizarea Ceauşeştilor la 22 decembrie 1989, se puteau ţine bine-spasibo în limba sovietică! Inclusiv desfiinţarea pedepsei cu moartea şi graţierea arzătorilor de cadavre şi mai ales a zbirilor Miliţiei, care au bătut Români cu o ură compatibilă cu a horthiştilor reveniţi în Ardeal la 1940. O vorbeau, limba lui Vîşinski, îndeosebi în ceceu, aproape toţi megaemanaţii, beneficiari a tot neamul de burse la Est, cum după Revoluţia Futută şi Schimbarea Stăpânului vor fi alţii chemaţi la Vest,

mulți şi mari încă din 1990. Iar sensul suprem al mascaradei teroriste a fost crearea argumentației pentru solicitarea ocupației sovietice, cu desant paraşutat în aerul cu diamante al Radioului dimineții lui 23 decembrie 1989, la acest test Occidentul respectând cu anticipație doctrina Brejnev!

A doua mare particularitate omisă este – previzibil – *emanația Intelectuală* a *Autoelit*ei, care a imitat emanația fesenistă a Nomenclaturii, organizându-se prima şi, spre deosebire de Ion Iliescu, neacceptând încă rotația puterii cu alte Autoelite, ajungându-se astfel în anul lansării O3, anul centenarului Mircea Eliade, 2007, la **contradicția antagonistă dintre pluralismul nostru politic şi accentul cenuşiu pus de megaintelectuali pe monocultură**, în detrimentul Luminării Poporului.

* *Brucan fesenistul* când au dzis criptobolşevicului Iliescu că Românilor le vor trebui 20 de ani să învețe democrația țărănistului Coposu, ştia că „ticăloşii lăcuitori“ nu sunt neam inferiori rasiali altor galițieni, dar vor fi ținuți numa-n semiîntuneric tv celular, ca-ntr-o zarcă-n amurg perpetuu, iar interlocutorul său comitea o codescoperire, demnă de epistemologiile studiate de fizicianul Patapievici, prin extrapolare intuind că *în aval de elicopterizarea celui ce a băgat rațiile ca să ne permitem Bibliotecă Națională*, acest Neam Românesc nu se va mai preocupa cu creierul, pe puțin 20 de ani de aici înainte, decât de ce bagă pe gură-n stomac, depărtându-se mult cu căruciorul supermarketului de Misia sa culturală şi civilizatorie în Marea Galie dintre Cortina de Fier şi Ural sau mai degrabă dintre Baltică şi Pont..

* *Emanația Intelectuală*. Într-adevăr, cum Intelectualul e prin definiție cel ce învață fără efort, inclusiv din mersul revoluției în Istoria Românilor, emanația Intelectuală a oricărei Revoluții din Decembrie va imita necesarmente porcăria politică, pentru că numai țărănimea se exaltă în postistorie la vreun mit cu Ştefan cel Mare sau cu Eminescu sau cu Mihai Viteazul, respectiv cu fata preschimbată-n căprioară, pe când importatorul de carte manifestă dezinteres ribbentropic față de Basarabia, nefiind ea o piață interesantă pentru desfacerea de baxuri cu metafizică, rezultatul declarației Omului-cu-două-mame cum că *evenimentele din ultimele zile au avut o dinamică fără egal* degenerând în clona inconcevabilă că la vreo săptămână de la solicitarea ajutorului Uniunii Sovietice pentru încleştarea cu flagelul terorist, fără creier, fără rațiune, ceea ce Occidentul ar fi achiezat instantaneu stând capră, cu sau fără ajutorul altei Uniuni, anume Uniunea Scriitorilor, atunci s-a ajuns la o dinamică şi mai şi, al cărei **fără egal** fost celebrul *Apel către lichele*.

Intimidate de această declarație de teritorialitate, lichelele pupincuriste au spălat putina, stânga-mprejur, adrisantul cunoscut decameronic, ştergându-se de salivă sau salivând, ca nişte hiene la răgetul fioros al leului, şi lăsând Inteligheņția să muncească organizatoric două-trei săptămâni, să caute-n vidul de putere pe Noul Stăpân, acumulările cantitative ducând dialectic la saltul calitativ spre lamura unui elitism **incurvatus in se** deasupra echilibrului social de o statică fără termen de admirație, anume **Autoelita**, deoarece cu timpul lichelele au ridicat capul neroşind nici un pic, ignorând în totalitate *Apelul*, care însă acum funcționa *erga omnes* contra la toți, cu toate că poate unii erau oneşti în sensul lui Noica, aşa că novaia nomenclatura Intelectualis s-a conglomerat mai mult în Capitală, în jurul unor respectați piloni instituționali, cum ar fi dnii Liiceanu, Pleşu, Patapievici şi Manolescu, ale căror *portrete ideale* sunt profețite de sclavii eliberați ai latinului Michelangelo de la Roma, iar produsul epitomizant reprezentativ recunoscut şi pe plan internațional al limpezirii apelor şi al Renaşterii Româneşti este dl Mircea Cărtărescu, ca un Moise vituperând veşnic pe falimentul nostru moral, pururi tânăr

însă, ca David cu praştia, numai că de mare prost gust chici uneori, cum ar fi să-nfăşori în pixeli, în culori acrilice pe zale gasteropodale, marmura michelangiolescă în care merită sculptat eroismul Neamului Românesc, ultima oară afirmat la Revoluția Împuşcată.

* *Singura asemănare a Autoelitei cu Cleptocrația*. Provenind din filozofie, literatură, entomologie, teologie şi soteriologie, modelarea formării Autoelitei este, vasăzică, foarte departe de o *imitatio Mafiae*, după melanjul paradigmatic al activiştilor, securiştilor, burgheziei de merit şi al lumii interlope, deoarece este inconcevabil falimentul ei jenant în Luminarea Poporului, aprovizionarea studentului cu cărți, Monarhia bipartidă, reprimarea bolşevismului, fixarea conceptului de autolichele, desăvârşirea Bibliotecii Naționale, canalul tv didactic, Wikipedia Românească, proiectul ideal al Catedralei Mântuirii Neamului, analizele de nevoi, emanciparea personalului din educație şi Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei.

Din voința pervazivă de a încuraja inițiativa în societatea liberală, deprimând victimismul, singura asemănare a Autoelitei cu Cleptocrația este doar că<u> pe când țara a mers ca racul, gheparzilor, megaintelectualilor le-a cam priit Epoca Mooye</u>, de la foarte bine la excelent, ca avere, poziție socială, mediatizare, travel şi ascensiune în ierarhia instituțională.

* *Moarte Intelectualilor!* Cum a fost posibilă emanarea acestui slogan urât, de la coloanele muncitoreşti, nu numai IMGB face ordine, scurse în 1990 pe Şoseaua Ştefan cel Mare spre Piața Victoriei, unde trebuia salvat Frontul, adică criptocomunismul lui Iliescu şi fesenismul lui Brucan?

Simplu: <u>majoritatea eroilor revoluțiilor nu se recrutează la homosapi dintre cărturari</u>, deoarece oamenii cu multe diplome – nechezoli de ambe spețe – îşi rezervă mai de fiecare dată plăcerea de scrie abia târziu <u>cândva</u> *eseuri* despre cum le va conveni noilor lor Stăpâni să se spună că <u>a fost</u> sub Fostul, lipsind/mancând adică de la a lumina poporul exact când era nevoie mai mare de lumânări în sufragerie.

Căci Intelectualul e un om deştept care chiar dacă are idei proprii îşi foloseşte competențele filologice şi talentul mai mult pentru a le exprima pe ale Stăpânului său ori, în conflictele manifestării dominanței, când faci totul să-ți îngropi rivalul – o istorie a literaturii române din perspectiva criticii represive fiind aproape ilizibilă din pricina perpetuării senzației de vomă.

Înainte de a citi un Intelectual de succes, întreabă-te ce Stăpân are!

* Nimic nu e întâmplător în istorie, iar teribilul slogan *Moarte Intelectualilor!* trebuie să recunoaştem cinstit est-etic că în acel moment de răscruce, şi numai în acel moment, se justifica perfect. Deoarece dacă Clasa Muncitoare nu s-ar mai fi oprit din protestul anticeauşist demarat în 15 noiembrie 1987, dărâmând bolşevismul întâi în România şi sorbind Prutul, cărturarii noştri pui de nomenclaturişti s-ar fi aşezat tot pe o poziție de echilibru social, asigurând cel mult dialogul dintre părinții lor cu ochi de fecioară despletită şi gloata hămesită, întru grabnica stingere a conflictului.

Acele coloane proletare Zola ce se scurgeau mugind germinal dinspre Obor spre Muzeul Antipa şi Televiziune, deranjând pe Lepidoptera postromânismului când tocmai dezvolta încă şi mai antiEminescian *Poema chiuvetei*, în *Levantul* şi *Visul chimeric*, vizitându-şi însă regulat, cu pietate filială neobişnuită la români, pe părinți, au sensibilizat pre mulți optzecişti să asculte de mămicile lor, să nu se bage cu

Golanii, dacă familia lor e confecționată din oameni mici, incapabili să-i scoată, dacă s-ar fi întâmplat să fie arestați de mineri, din lagărul unității militare de la Măgurele.

* *Ce puii mei!* Dacă Autoelita nu generează prin diviziune sau măcar prin Luminarea Poporului o altă Autoelită de pui de lei idealişti, măcar să se termine cu demonstrațiile de forță şi să ne bucurăm de adevărate polemici de idei, ca în România Regală, atunci futeşa noastră Revoluție trebuie cu necesitate descrisă în altă parte, pe la universități străine.

Pentru dezvoltatorii literari, cel mai ieftin e în UE, recrutându-se scriitori occidentali **obiectivi**, *recte* nu postmoderniştii miştocari, care se opun Catedralei Mântuirii Neamului şi chiar icoanelor din şcoli, a căror expulzare ca pe nişte curcubitacee de Holoween anticipează vădit aruncarea la gunoi a portretului împăroşat şi buget al lui Eminescu dimpreună cu seturile didactice de voievozi, patriotismul învățându-se de la fotbalul nostru, de la harta meteo şi de la ştiriste.

Căci *Revoluția din Decembrie aparține patrimoniului european al Eroismului*.

Ea este ruperea lanțurilor de către un străvechi popor latin, părăsit – tocmai când era situația mai încâlcită – de Intelectualitatea sa, bolşevizată pupincurist sau tranchilizată culturist, şi care pe urmă Neamul Românesc a trebuit să umple aparatul de stat cu ce baroni a putut şi câmpul ideologic cu ce nechezoli pui de nomenclaturişti s-au oferit, pe principiul că ce puii mei!

* *Dumnezeu şi-a întors fața spre Români!* Ce rost avea în abjectul şi grăbitul şi mediatizatul O3 **abordarea apocaliptică** a Revoluției Române, când la televizor noi am văzut transcendentul care coboară şi am îngenuncheat în noaptea de 22 spre 23 decembrie la minunatele colinde madrigale, care iradiau chiar din alb-negru? Merita sfârşitul Ceauşeştilor şi al emanației lor, Partidului Comunist Român, atâta atenție din partea Divinității?

Aş! Mai rău este că nici Autorul nu ia această temă în serios, umplându-şi textul cu bancuri şi cu sex *exotic* legionar străin sau, foarte reuşit, unul de-a dreptul mendebil, oricum de mare interes pedofil, sub obligatoria etichetă onest heteronimă **Lulu Căldărescu**, dezlipită iar.

Spre a ieşi din inconcevabil şi din rost trebuie admis, extrapolând sistematica denigrare a valorilor naționale, că proiectul romanului O3 a avut în vedere de fapt nimicirea inspiratei formule *Dumnezeu şi-a întors fața spre Români!* prin care revoluționarul Ion Caramitru punea sub semnul sacrului dezbolşevizarea României şi reluarea Istoriei Româneşti de unde a fost întreruptă la 26 iunie 1940 inclusiv monarhic.

Aşa se şi explică de ce atâta izolație din material excremențial aplicată pe zidirea interioară a Textului, iarăşi sub egida lui Lulu Căldărescu.

* *Metafora sângelui de găină vărsat*. Amintirile din mica copilărie din cartierul Floreasca se întind pe pagini lunge, care trec totuşi pe nesimțite, cum însăşi această vârstă a goangelor de tot felul, când începi să presimți minciuna romantică a conştiinței naționale şi precaritatea Poetului Național!

Remarcabilă este în O3 metafora sângelui de găină vărsat de zugravi (p. 96) pe Mircişor, cu pete roşii punct contrapunct, ridiculizând superstițiile ortodoxiei noastre şi prefigurând lighenele cu cel vărsat, parcă tot în joacă, parcă menstrual, la Revoluția Fututā, Autorul omniscient dar nedocumentat neîntârziind cu vreo relatare, nici măcar la secvențele apocaliptice, în nici o căscioară care a avut luptător antibolşevic expus în sicriu pe masa din sufragerie.

De aceea, semibila din plexiglas care protejează în O3 Floreasca pruncieі pare inspirată de Dumitru Dincă de la Piața Universității şi de sintagma Zona Liberă de Comunism, doar în folos propriu familist egoist cărtărescian.

* *Şmenul cărtărescian*. Ca Intelectual, nu prea mă interesează ce gândea Gloata în Epoca Cea sau în Epoca Dej, mai ales lumpenproletariatul cozilor, muierile bârfitoare pe care nici Marx nu se baza, poate Stalin. Aş fi voit să ştiu, ca Cititor Unic şi ca navetist la Şcoala 42, ce gândea Mircea însuşi la Şcoala 41 despre o posibilă Revoluție, pentru că din *Levantul* rezultă laşitatea intelectuală că n-ar fi făcut neam ce-au făcut tinerii idealişti Bălcescu, Rosenthal, Patapievici de la Jilava şi mai ales Eminescu, cel mai paşoptist dintre toți!

Pretenția că acest obiect senzual ce citim, bun de pus ca fundul pe borcanul de murături electorale, este o carte ILIZIBILĂ, <u>nu îl scuteşte pe autor de răspundere ideologică</u> pentru demitizarea istoriei naționale, cu voievozi şi Eminescianism cu tot, între Kosovo şi Transnistria.

E doar şmen ca, în loc să-l somezi est-etic pe ministrul de externe Andrei Pleşu să ne remită o mică notă explicativă tătărescіană, un eseu pitoresc şi melancolic, *De ce n-am recuperat Basarabia*, tu, Lepidopteră a postromânismului, să preîntâmpini perorația adversarului băgând în cap fostului Neam Românesc că dintr-o istorie de kkt milenar, cu voievozi, eroi şi balade cu tot, nu putea rezulta decât o tranziție tot de fecală inconsistentă în sens radiologic Patapievici, cel mult cu dropsuri şi cerceluşi pe moț, strălucind ca perlele lipsă de pe coroana violatorului Ştefan Vodă.

* *O contradicție antagonistă*. Est-etic, **Autoelita epocii noastre** cleptocrate îşi poate permite aroganța de a inspecta dacă rezistă criticii deconstructive a tinerilor şacali hegelieni şi a bătrânelor hiene expirate, un domeniu vital, ca *bazele eroismului*, dăinuitoriu în Sumer şi în Dacia de pe timpul lui Ghilgameş şi Enkidu, doar num' atunci când ar etala la dânsa-ntr-însa ea însăşi nişte merite istorice cel puțin tot atâta de urieşeşti!

Or, Autoelita n-au făcut pentru popul în anii '90, cât Stăpânul de la Răsărit bolea, decât foarte puțin şi comod, în linii mari, doar să studieze fie *Jurnalul* lui Mihail Sebastian, fie viața Mareşalului Antonescu, remarcând asemănări şi delimitări, oricum ajungând la a conştientiza cât de periculos poate fi <u>să faci pentru Neamul Românesc cât de cât câte ceva cumva cândva</u>, măcar Infrastructura Intelectuală, şi că e de dorit să preferi mai bine ca să te ocupi doar de familia ta pervazivă şi de propriile plăceri culinar-travelare autostradal, nevărsându-se cafeaua-n curbăfie.

Există, aşadar, o contradicție antagonistă între cât şi-a văzut fiecare megaintelectual de interesele proprii, şi puținul alocat Luminării Poporului, fie ea directă, cu autoservire la mediateci, fie prin Emanciparea Cadrelor Didactice întru a fi utilizate ca pe o curea de transmisie.

De aceea, e şi normal că se poate spune că mai mare este interfața dintre Autoelită şi Cleptocrație decât interfața dintre Autoelită şi norodul cel prost ca o fecală de zeu.

* *Neoțărănismul*. De ce nu e Regele Mihai la Cotroceni? De ce serbăm Crăciunul separat de frații de peste Prut? De ce România nu este un Stat Cultural, când megaintelectualii superfini percep deja feromonii vidanjei globalizării şi *se orientează* anexându-şi geniul înaripat al postromânismului? De ce pluralismul politic e un campionat cu echipe feseniste, deci de origine pecceristă, când trebuia să fie deja redus americăneşte la o dreaptă liberală şi o stângă țărănistă, **Chestiunea Rurală** fiind

iarăşi problema de bază a României: cum întorci din pseudoblocuri semi-muncitorii înapoi la sate şi cum DISTRUGI prin reconversie profesională țărănimea aducând-o la ponderea din spațiul euroatlantic.

* *Elogiul Cadrului Didactic*. Cu deosebire, nu trebuie să ne giucăm de-a Emanciparea Cadrelor Didactice, care e un măsurariu al luptei dintre burghezia de şpagă şi burghezia de merit, prima preferând o gloată priponită în semiîntunericul tv, iar a doua având necesitate de o forță de muncă cea mai înalt calificată, singura în stare să producă o rată înaltă, compatibilă euroatlantic, a ratei profitului esplotării omului de către om, cum ar zice vecinic tânărul cârpaci Carolu Marx.

În exaltarea paşoptistă a unui publicist temperamental pe marele site Moldova Noastră, găsesc dincolo de inexactități documentare, fireşti fără Infrastructura Intelectuală pe care RO, acum membră UE, ar trebui să o pună la dispoziția basarabenilor încă nemembri, acest potențial Elogiu Cadrului Didactic, din 5 septembrie 2005:

Trebuie de asemenea amintit şi profesorul de limba română din Seminar, transilvăneanul Grigore Constantinescu. El este unul din colaboratorii jurnalului bisericesc „Luminătorul". Printre elevii săi de la Seminar au fost Pantelimon Halippa, Ion Buzdugan, Alexei Mateevici, Daniil Ciugureanu, Sergiu Niță, frații Ion şi Teodor Inculeț, Dimitrie Bogos.

Simpla lor enumerare ne sugerează ideea că toți aceşti făptuitori ai Unirii de la 27 martie 1918 au fost educați de un modest dascăl ale cărui merite au fost degrabă uitate. După Unire el se preoțeşte şi devine paroh la Năpădeni, Bălți, unde a şi murit în 1935.

* *Unde este Stăpânul?* Se vizionează din ce în ce mai lejer că după elicopterizarea Ceauşeştilor Intelectualitatea rămasă părăsită pe jos s-a confruntat frunte la frunte cu o mare nelinişte: *unde este Stăpânul?*

Vremelnic, unii l-au căutat prin Occident, ajungând chiar în America. Alții rătăcesc etern pe culoarele Akasiei. De la un timp însă, elemenți de stăpânire s-au putut lesne găsi calzi chiar în RO, pe măsură ce acumularea primitivă şi pitecantropică a capitalului progresa spre facilități.

Nu ne miră abjectul pamflet *Soldatul cu ochi halucinați*, **care trebuie decupat din ediția definitivă O3**. Intelectualul este din veac un om cu preocupări dubioase, aflat în perpetuă căutare a Stăpânului mai scund sau mai Înalt. Ideologiceşte, Autoelita aproape că este percepută azi ca o *ancilla* Cleptocrației, *ale cărei averi fabuloase trebuie scoase de sub orice amenințare*, iar Justiția rămasă de origine nomenclaturistă pe bază de dosar la admiterea-n facultăți nu poate fi oarbă. Ba chiar face cu ochiul. Batjocorirea Revoluției Române şi, simbolic, a Idealismului Românesc paşoptist, are scop psihologic a-l ridiculiza dur, ca fraier şi perdant, pe participantul la Revoluție de bună-credință, în strategia infamă de a nu se mai întâmpla cel puțin o mie de ani de acum încolo combaterea eficientă a Nedreptății, practicate de îmbuibații care-şi permite să-şi arunce oscioarele ospățului lor la nişte cărturari famelici.

* *Şedințe conspirative*. Curajul de a scrie „civic" fără expunerea la represalii şi-a testat eficiența odată cu pamfletul probăsescian *Baroane!*, ceea ce e marcat în O3 prin excesul de clovn **Bombonel** în descrierea ospățului complotiştilor. Violența atacului pamfletar la preşedintele Ion Iliescu s-a bazat pe arta acestuia de a-şi

exploata, cu cât mai întunecate, criticile, cu atât mai strălucitoare argumente, pentru vocația sa pervazivă de om al consensului permisiv şi al democrației liberale!

Poate că ideologia excremențială a pamfletului *Soldatul cu ochi halucinați*, care exprimă punctul de vedere al Autoelitei autofecale că, la o Istorie de kkt cu boia, nu putem avea decât o Revoluție cu sânge şi sângerete şi hemospermie, ar mai avea justificare prin excesul de deziluzii care au urmat, dar toate aceste picanterii adresate doar publicului *Cool* cultivat se asezonează cu o formidabilă concesie către publicul Fese fesenist, demnă de pupincuriştii lui Ceauşescu, anume cedarea către Ion Iliescu, Silviu Brucan, Alexandru Bârlădeanu, generalul Militaru, Petre Roman, Dan Marțian, Adrian Năstase şi alți nomenclaturişti a meritului de a fi complotat şi a fi exersat „în şedințe conspirative“ (!!!) preluarea puterii înainte s-o ia ai lui Coposu sau ai lui Țuțea.

Poporul, venit să ceară MUNCITOREŞTE socoteală Partidului nu numai pentru morții de la Inter ci şi pentru miile lui de colegi arestați şi duşi la Jilava sau la Băneasa, socotiți tot printre cei împuşcați, nu contează pentru Autoelită ca subiect al Istoriei:

„Nobilul nucleu de disidenți şi opozanți ai regimului, marginalizați de tiran sub ciuperca albastră a Circului, se ridicase pe valul entuziasmului popular şi, în cele din urmă, luase puterea printr-un truc simplu şi eficient, pus la cale în şedințe conspirative.“ (O3, 424)

Adică: costumaseră în Revoluția Română pe o vedetă a Circului, Fata-cu-picioare-lungi, şi pe aceasta o urmase poporul, în patru labe şi boit ca clovnul Siminică, îngăduindu-le complotiştilor să penetreze, să pătrunză-n ceceu.

Teza complotului fiind reiterată de îndată ce „un stol de stewardese“ le aduce potol la revoluționari:

„O dată cu ele intrară-n sala de comandă doi generali acoperiți de decorații, care discutară-ndelung cu comitetul revoluționar situația. Se cunoşteau de mult, conspiraseră împreună la menajeria circului, acoperiți de răgetele tigrilor şi sfada maimuțelor, aşa că acum mâinile lor strânse-ndelung consfințeau înțelegeri de mult parafate.“ (O3, 427)

* *Etern şi comod*. Parafate pe mă-sa lor! Toți marii nomenclaturişti, chiar cei cu obligații şi protecții externe, ştiau că Securitatea Partidului e peste tot, cu informatorii, TO-ul şi filajul ei, aşa că n-a riscat nimeni complotul, confiscarea averii şi ciuruirea cu familie cu tot.

Revoluția s-a furat din mers, i-a fost suflată muncitorului din farfuria de tinichea pentru că Intelectualul nu s-a mişcat suficient de repede ca să-şi pună **Cartea** pe ea.

De ce nu chiar un fel TO greu în ediția trilobată? De pildă *Cel mai iubit dintre pământeni*!

Ori Eminescu în ediția Perpessicius, ori *Istoria* lui Călinescu, ori *Panorama* lui Baconsky!

Când se vor deschide peste o sută de ani arhivele, vom afla de ce megaintelectualii, adică intelectualii cu nume cât de cât mediatizat, nu au revigorat liberalismul şi țărănismul, fiindcă e greu de crezut conjectura că aşa cum au complotat unii să fure poporului puterea, aşa au complotat alții să se orienteze, dimpotrivă, spre alte roluri şi statute: să se aşeze într-o poziție de centru, de arbitru care câştigă etern şi

comod. Ce? Puțină publicitate. Inclusiv din înjurăturile ce primeşte când fluieră civic şi aleargă în chiloți negri.

* *Gloria levantină de a chibița*. Aia e! Alde Iliescu, Brucan, Bârlădeanu şi ceilalți tarabostes cunoşteau perfect cât de bine era acoperită țara de rețeaua informativă a Securității, aşa că nu s-ar fi expus acuzației de complot. În acțiuni civice autopublicitare, relativ da! Iliescu a fost însă prudent şi aici, ca bun cunoscător al psihologiei Intelectualului, mizând pe faptul că intelighenția n-avea să prezinte *la ospățul moştenitorilor ceauşismului* pretenții la vreo părticică din putere! Oase, da.

Şi într-adevăr, când se punea problema echilibrării sistemului monopartid ce devenea Frontul, Intelectualii, în loc să-şi împartă uzinele între ei şi să le viziteze spre a le lumina dimpreună cu clerul nostru ortodox, ei şi-au exprimat opțiunea pentru pălăvrăgeală, pentru neutralitatea politică, pentru gloria de a chibița!

În loc să umfle cu substanța lor cenuşie alb opalescentă, din creiere şi eventual din testiculele gânditoare agresiv, formele fără fond şi întrolocate ale partidelor liberal şi țărănist, ei au înființat Grupul pentru Dialog Social şi alte comitete şi comiții, ba chiar *alte* partide, eventual personale, de buzunar, quasibecaliste!

Mai rău încă, din solidaritate intelectuală cu oamenii de radio şi televiziune, Autoelita nu a pus niciodată în discuție serioasă chestiunea omorului din culpă, crima apelării în însângeratul Decembrie 1989 la tineretul idealist să se expună confuziilor, să apere cu pieptul lui gol Armata (!) de gloanțele teroriste, pentru a alimenta Cimitirul Eroilor Revoluției, cel mai important monument istoric bucureştean, care nu cuprinde nici jumătate din împuşcații Capitalei Revoluționare!

Ea n-a completat şi continuat cartea lui Tatulici cu transcriptul mesajelor de la TV şi Radio în zilele atragerii în stradă a idealiştilor pentru ca Țara să nu mai poată conta pe ei o mie de ani!

Atitudinarii puteau exercita consecvent şi perpetuu reiterat toate presiunile să se dezlege enigma teroristă *altfel* decât s-a procedat cu încremenire în proiect, adică să se pornească reflecția şi interogația pornind logic de la microfon, de la sursa debandadei, nu de la balta de sânge din strada înghețată.

* *Caricaturizarea revoluționarilor puşi pe ospăț nu se justifică*.

Din principiu, nu faci glume cu torționarii şi criminalii, când ai îngropat după elicopterizare de zece ori mai multe victime decât la Rebeliunea din *Delirul*!

Altminteri, Iliescu şi CFSN-ul au fost plini de curaj, chiar cu Ceauşescu prins!

Apariția lui Iliescu a uşurat inimile tuturor de teama, totdeauna justificată la noi şi în Polonia, că ne vor ocupa ruşii. De pildă, în scopul de „a întregi“ R.S.S. Moldovenească, operație care atunci ni se părea absurdă, dar care după modelul iugoslav şi cu elitiştii noştri mankurtizați şi miştocar-demitizatori, descoperim azi – când **1 Decembrie** este atacată ca zi națională, **spre a masca răspunderile politice şi Intelectuale pentru nerecuperarea Basarabiei** – că era perfect fezabilă!

În timp ce Intelectualii „rezistau“ în continuare prin cultură, adică departe de Clasa Muncitoare, *riscul ca unele formațiuni fidele Ceauşeştilor să reacționeze era real*. Ba chiar e de crezut că, în baza scenariului cu Gărzi Patriotice pentru conjectura unei invazii ca în Cehoslovacia lui 1968, cum a interpretat Radu cel Frumos Revoluția, au reacționat demonstrativ, înainte de a se înțelege cu Stăpânul cel relativ Nou. Iliescu a fost catastrofal abia ulterior, când şi-a propus, ca orice bolşevic, ca țel suprem **ocrotirea nomenclaturii**. În momentul 22 decembrie, era o persoană necontestată de nimeni.

Şi-a ratat destinul abia mai târziu, ca un rățoi!

Azi ar fi avut statui în toate municipiile cu bibliotecă judeţeană funcţională, dacă în spatele proclamaţiei lui Dumitru Mazilu el ar fi manevrat eficient, folosindu-şi dibăcia, carisma şi autoritatea, <u>totală atunci asupra maselor</u>, pentru un program în 7 puncte vizând:

- Monarhie cu sistem bipartid liberalo-ţărănist;
- Lustraţia, fie şi prin Procesul comunismului şi al masacrelor recente, dacă nu şi prin asmuţirea lumpenproletariatului asupra vilelor cu Kent şi video ale nomenclaturii de la 1989;
- Reîntregirea Neamului, măcar în ce priveşte România de Est;
- Integrarea euroatlantică (singurul punct realizat prin consens, în Snagovul cel cu iubiri postmoderne, postEminesciene);
- Luminarea Poporului, dar şi Intelectualul reeducându-se de la ţărani şi muncitori, primind fidbec, biftec şi cârnaţi de Pleşcoi;
- Exaltarea Misiei Culturale exprimându-se ce n-a fost să fie sau reconstituindu-se ce ni s-a demolat;
- Emanciparea Cadrelor Didactice ca curea de transmisie între monologul Autoelitei şi manelele Gloatei.

* *În chiloţi*. Marea problemă în anul Eliade 2007 este că nu numai imaginea Eşalonului 2 iliescian s-a erodat, ci şi a Eşalonului 3 atitudinar. Dacă i-ar aresta la noapte unul dintre posibilii dictatori, deocamdată mici, de buzunar, pe *toţi* inconştienţii care se mai manifestă cu adevărat incomod civic, n-ar ieşi poimâine în stradă o sută de protestatari. Protecţia ne vine de la Bruxelles.

Oamenii din popor se chiorăsc acum, spre îmbuibata şi realizata până la papion ca al armatorului Ion Raţiu, Autoelită, cam cu aceeaşi căutătură încărcată de reproş cu care amicul Fluture postmodernist al dlui Tismăneanu descrie în O3 emanaţii îmbuibându-se. Dar fără aceeaşi veselie băşcălioasă, iresponsabilă, inspirată de *Balanţa* lui Pintilie, unde Ştiutoarea doseşte de Securist **Manuscrisul** în chiloţi, *adică exact unde ăla adulmecă şi caută mai întâi*, caterincă cu colivă, nepotrivită la morminte de eroi. Şi este o mare tristeţe că Intelectualii n-au făcut nimic serios pentru Eşalonul 4, cel mai amărât, *al victimelor bolşevismului*, în afara îndepărtatului Memorial de la Sighet, plasat şi ăla excentric-excentric, în Europa Centrală, nu la Piteşti sau măcar la Jilava noastră.

* Lepidoptera postmodernismului, cu geniul ei înaripat de cinismul că <u>nu are ceva de spus, ci un text de vândut</u> (asta vrea publicul în aceste timpuri de prosperitate, asta-i dăm), preia leninisto-hitlerist, *ideile cele mai simple*, susceptibile a atrage cele mai multe voturi ale Gloatei, deoarece şi dumneaei ar fi făcut la fel ca Omul-cu-două-mame, care a inventat în O3 teroriştii ca să aibă timp să salveze Partidul şi să dea Occidentului un sângeros show aşteptat:

– Păi eu aş zice să înfiinţăm mai întâi Frontul Supravieţuirii Noastre, rosti el simplu când uralele se potoliră. Dup-aia, să trimitem câţiva băieţi pe terasele blocurilor, **să tragă un glonţ din când în când... aşa... în aer sau pe asfalt**. Împuşcăm cu asta mai mulţi iepuri deodată. Mai întâi, avem şi noi timp să respirăm, să ne organizăm, să vedem care-i treaba. (...) Şi-apoi, gândiţi-vă la Europa, stimaţi tovarăşi. Oamenii ăştia aşteaptă ceva de la revoluţiile din Est, că doar n-au dat banii de pomană. (...) Asta vor telespectatorii să vadă şi asta o să le dăm. Mai sânge, mai cerneală roşie, mai de-a binelea, mai trucaje, că nu degeaba avem între noi iluzionişti şi scamatori de nivel mondial. (O3, 433)

* **Noi am tras în noi!** Rar text să conțină atâta densitate de geniu înaripat în ale marketingului literar! Știutorii omniscienți din TO îi atribuie, cum citim, revoluționerului Ion Iliescu inițiativa diversiunii teroriste, da, dar întru a nu pierde de la stand cititoarele **feseniste**, Mircea Cărtărescu bagă grijuliu *grija de ciolovek*, Omul-cu-două-mame precizând băieților cu umanitate: „să tragă un glonț din când în când... așa... în aer sau pe asfalt".

Restul (vreo mie de morți) ar fi, *dincolo* de aceste bune intenții, auto-măcel tipic Românesc. Vina istorică nu e a lui Iliescu, ci a Eroilor. *Noi am tras în noi!* Ca proștii.

Dar mai este ceva.

În realitate, diversiunea teroristă nu mai avea nici o rațiune internă odată elicopterizat Ceaușescu și ajuns colet în tab pentru rechizitoriu și împușcare la Târgoviște.

Asemeni Mineriadei din 13-15 iunie 1990, acest carnagiu rămas nepedepsit, terorismul Revoluției Împușcate, pregătea ceva *extern*.

La 23 decembrie 1989, Radio București și-a început dimineața anunțând că întrucât e atacat de comandouri arabe, noua putere **a solicitat sprijin militar din partea Uniunii Sovietice!** Adică nu lui Gorbaciov, cât **dogmaticilor viitori puciști!!!**

Cum n-am putut convinge Occidentul că România este parte din Galiția Mare, din Galia Răsăriteană, iară nu țară ponto-balcanică, ca-n Levantul lui Churchill, invazia ar fi fost televizionată euroatlantic ca o Eliberare.

Noroc cu înțelepciunea lui Gorbaciov și cu... acei generali ai noștri rusofoni din ceceu, despre care zicea Dan Iosif că *se filmau* să-i vedem govorind pa russkii între ei, ordonând cum să tragă antiaeriana fără cruțare, în sus, perpendicular pe acest univers inconcevabil, în tot ce mișcă pe cerul tricolor!

* Nimeni nu putea contesta pe Iliescu *fără motiv*, adică înainte de a-și arăta bolșevicul din el caninii fasciști, înainte de a încerca să atragă, ca-n anii' 50 amicii lui Brucan, măcar tineretul cu vederi potențial legionaroid de partea sa, convocându-l și arătându-i foarte curgător: limitele postmoderne ale democrației pluralismului depășit istoricește, caducitatea postistorică a conceptului de partid, superioritatea eternă a Frontului Unic Muncitoresc!

Totul la o lună de la Revoluția Împușcată!

Iar crevasa dintre cripto-comunismul ce aștepta puterea pe viață după dărâmarea lui Gorbaciov și fesenismul reformisto-populist ce va lua altă cale i s-a demascat abia la sfârșitul aceluiași ianuarie 1990, când a adus terorismul muncitoresc-mineresc de stil fascist cu lămpașe-torțe la București.

* *Cu oaste de strânsură*. Este o ipoteză slabă a atribui teroriștii tovarășului Ceaușescu domnului Iliescu, deoarece, ca tovarăș, în Partid, „emanatul" s-a remarcat mai degrabă cu *ideologicul*, ca Mircea însuși, nu cu *organizatoricul*, lipsindu-i calitățile manageriale de care se bucurau aparatcici get-beget ca rigurosul Patapievici de la ICR sau simpaticul Cozmâncă de la FSN. Asta nu înseamnă că ar fi fost incapabil de a folosi serviciile producătoare de fantome care să funcționeze ca teroriști, probabil ale armatei, din moment ce a mulțumit unor cetățeni pentru ce mai Mineriadă au făcut, arestând români și concentrându-i *în unități militare*!

Revoluția l-a luat ca din oală de la serviciu, pe dl Iliescu, cum confirmă și poeta Carmen Firan de la Școala 42 Voluntari, pe atunci la Editura Tehnică, și era incapabil

în câteva ore să imagineze ditamai scenariul, de eficiența tipic securist-militară, televizionară şi radiofonică, a celui terorist, început cu otrăvirea apei de trebuia fiartă.

Nu e posibil, la urma urmei, complot fără program. Şi totuşi, însăşi declarația politică a noii puteri s-a încropit ad-hoc, pornind de la o hârtie a lui Dumitru Mazilu, iar generalii forțelor de represiune s-au refolosit pe măsură ce soseau pe front, ca şi activiştii cu material cât de cât recuperabil.

* *Cele două specii de terorişti*. Să nu uităm că Ceauşescu nu era Intelectual ca încremenitul în proiect Mareşal Antonescu (ori biruim cu Axa, ori cădem cu Axa), de dormea cu încrezătoru-i cap pe genunchii generalilor săi, ci un țăran sceptic asupra cadrelor, le rotea mereu, deci e de neconceput să nu-şi fi pregătit o strategie pentru starea de necesitate când s-ar fi produs o lovitură de stat militară implicând şi Matrioşka generalilor şi funcționarilor rusofoni, cu stăpân sovietic.

Scenariul de contracarare va fi fost a-i ține pe rebeli în loc, cu diversiunea zvonistică, lunetistă şi electronică teroristă adecvată, până când se va ajunge cu elicopterul colonelului Vasile Maluțan la o vilă de vânătoare dotată încă din septembrie 1968, cu tablouri şi bibliotecă, precum şi cu logistica de să se organizeze rezistența băgând grosul armatei acolo unde mai sunt probleme...

Cum Partidul ne-a surprins pe toți cu înfiorătoarele unități de scutieri perfect antrenate, de ce n-ar fi pregătit, cu teroarea zvonistică în dotare cu tot, şi unități diversioniste ca pentru o invazie sau ca pentru o rebeliune?

A ignora plauzibilii terorişti de speța I, *ceauşişti*, unii reținuți de actorul Caramitru în cadrul transmisiei în direct de la ceceu, numai din dorința de a exalta polemic activitatea teroriştilor de speța II, presupuşi *iliescieni*, oricum inventați doar pentru a băga animalele civice de pe străzi înapoi în grajduri, evitându-se prădarea vilelor ce stocau Kent, cafea, valută, e o mare greşeală şi un fapt de mare ruşine.

* *Mai trebuie şi-al' dată!* Şi investigația istorică, şi cea literară – extrem de puternică, devastatoare după cum a probat marele rus Soljenițîn, a cărui statuie o vom pune pe soclul lui Lenin ca să dezrobim Casa Scânteii, adică editurile şi presa din ea, inclusiv Humanitasul, de statutul de viol arhitectural sovietic al Capitalei – trebuie să decoleze de pe singura pistă care e şi dreaptă, şi logică: la elicopterizare în 22, teroriştii au pornit inexorabil scenariul pentru care au fost formați, anunțând imediat lui Tică Brateş otrăvirea apei şi necesitatea de a o fierbe. Apoi, lichidările staliniste de la Târgovişte i-au dezlegat de groaznicul jurământ. Iar la Judecata de Apoi, poate că se va certa în OZN-ul de pe Aripa Nouă a Casei Poporului puterea emanată **fiindcă va fi pus Securitatea şi Arhiva Partidului sub protecția Armatei**, pur şi simplu păstrând pentru ea terorismul, cu întregul aisberg logistic cu tot, pe principiul conservator că *mai trebuie şi-al' dată*, în nădejdea monopolizării puterii pe viață, dacă Gorbaciov va fi doborât de dogmatici, cum se cam aşteptau prea mulți contimpurani, încă foarte convinşi de imortalitatea marxismului.

Toată superioritatea zdrobitoare a criptocomunistului Iliescu de până-n Lacrimiada din septembrie 1991 a doborârii de către cripto-comunişti a guvernului autentic fesenist al lui Roman, imediat după biruința lui Elțîn asupra lui Gorbaciov şi destrămarea CCCP cu bolşevism cu tot, se bazează pe monopolul asupra acestui aparat critic.

Cu sau fără consensul de la Snagov, prin acest praxis stalinist din 1989-1991, al felierii salamului, nimicind sau paralizând pe rând opoziția stradală civică, partidele Regale, iar în final propria aripă reformistă, sufletul ateu al dlui Ion Iliescu va fi pe lumea cealaltă nu lângă al fesenistelor care încă îl adoră şi se roagă pentru el, ci în

Kolîma Gheenei, printre bolşevici vechi şi cripto-bolşevici, cum l-a încadrat instantaneu, cu experienţa sa din anii '50, Omul Durerii – Corneliu Coposu.

* *Poziţia obscenă a Autoelitei*. Esenţa Revoluţiei Împuşcate este nu futaiul paşoptist din ceceu imaginat de poetul Mircea Cărtărescu, şi care exprimă poziţia Autoelitei, ci împreunarea subtilă dintre criptocomunistul Ion Iliescu şi fesenistul Silviu Brucan în scopul de a nu-l lăsa pe Corneliu Coposu să intre în Studioul 4 al televiziunii lui Tică Brateş şi a lui Emanuel Valeriu în scopul ca să ne arate că drumul a fost cotit dinspre Răsărit la 26 iunie 1940.

* **Terorişti de tip nou care trag din toate poziţiile**. Literatura că teroriştii i-a scos Iliescu din mânecă în ceceu este o ipoteză slăbuţă. După cum o ipoteză de-a dreptul rahitică este a considera că nu i-a avut şi finanţatorul celebrului Carlos, Ceauşescu, pe-ai lui, mai bine poziţionaţi pentru prima noapte de poeme de amor cu Revoluţia, dezvoltând fanatismul antiIntelectual pe la BCU şi la Muzeul de Artă, eventual râzându-se de Neamul Românesc cel stupid, incapabil să-nveţe, din motive de inferioritate rasială, democraţia douăzeci de ani, fără Bibliotecă Naţională, fără televiziuni didactice, fără profesori culţi, fără internet românesc, fără RO-Wikipedie, fără scriitori Eminescieni, ci doar macedonskişti, fără mişcare civică chiar – după ce Autoelita, instituţionalizându-se-n filistinism, s-a dovedit a fi doar *emanaţia secundă a Revoluţiei*. Oricum, până la anunţarea execuţiei primului preşedinte bolşevic, poporul a fost ţinut în suspansul terorist, fără nici o declaraţie *neechivocă* a noii puteri privind deţinerea undeva a soţilor Ceauşescu – ceea ce pătează cu mult sânge nevinovat întregul nucleu de nomenclatură fesenistă al momentului, dar şi Autoelita care a abandonat bătălia pentru elucidarea acestui Mister, mai important decât eforturile cotidiene ale filozofilor Kant, Hegel şi Heidegger de a combate personal mitocănia stradală, mai ales pe vreme de ploaie rece, care adânceşte bestialitatea din trăsăturile homosapului.

Între timp, fanaticilor, orfanilor sau disperaţilor fostei puteri (neinvestigându-se niciodată serios câte arme au primit totuşi activiştii, sau dubioasele Gărzi Patriotice, nici dacă le mai au!) li s-au alăturat numeroşi terorişti de tip nou, care trag din toate poziţiile, în fond terorişti virtuali foarte sângeroşi în spaţiul confuziilor aranjate ca-n Drumul Taberei şi la Otopeni, terorişti inventaţi în legătură cu fenomenele New Age sapienţiale că tocmai generalii pe care oricine i-ar fi suspectat de implicarea în represiune la Timişoara au ajuns partea cea mai fidelă a puterii critptocomuniste feseniste, dl Ion Iliescu devenind totodată primul politician român postmodern, cu orientare profundă spre chiar anii '60, de înflorire americană atomică a acestei mode literare, luminând reiterat Gloata cu realismul magic **că enigma teroristă ar fi tot atât de bine brodată ca şi asasinarea preşedintelui american Kennedy!**

A rezultat astfel un terorism poematic, fabulos, textualist chiar, oricum postmodern. Şi, firesc, într-un stil apetisant culinar cu gust de sângerete, cel mai bine a fost descris ca pentru femei de casă, care tricotau rezemate de taburi, tocmai într-unul din primele numere libere ale *României literare*, publicaţia de culoare magenta care l-a lansat cândva şi pe inginerul de ape ciclamen ca posibil succesor al Cârmaciului învineţit cu dreptate, pentru celebra magnolie de pe Uranus.

* *Investiţii în regiunea din chiar bătaia tunurilor Armatei Roşii*. Ştiutorii care proiectează să-l propulseze pe Autor spre înnobelare este de dorit să aloce măcar o duioşie cât pentru un copil handicapat şi Neamului Românesc, nu să-l dispreţuiască.

Iată de ce Fluturele Curcubeu al RO-postmodernismului, însuşi Ultimul Mare Prozator Postmodern euroatlantic, greşeşte descriind congresul statuilor din O3 şi mişcările lui Lenin fără menţiunea pentru cumpărătorul de carte occidental, pentru nevinovatul lector Charlie Klosowsky Jr, că monumentul acestui megacriminal de Volodea Ulianov Lenin a mierlit-o la bucureşteni mult mai devreme decât la alţii, prefaţând cumva protocronist descompunerea Imperiului Sovietic, fiind scos din soclu în primele zile ale lui martie 1990, un preot anticipând cu agheazmă atât înălţarea lui Soljeniţîn în faţa Casei Scânteii pe acelaşi soclu, cât şi iminenta formulare a Proclamaţiei de la Timişoara, care a fost documentul cel mai semnificativ al Revoluţiei Împuşcate la Bucureşti.

Dar poate că abţinerea de la a condamna explicit bolşevismul este o protecţie psihică pentru enorma piaţă de carte din Est, epitomizată de junele filolog obiectiv Kotofei Ivanovici, finanţator potenţial al alegaţiilor unor nechezoli de speţa a II-a, culţi dar răi Români, despre inventatul dispreţ RO faţă de Basarabia, manifestat chipurile încă de pe vremea Românilor Regali, prin **lipsa de investiţii** în regiunea din chiar bătaia tunurilor Armatei Roşii!!!

Şi nu numai Lenin a fost demolat spre marele necaz al unor istorici nechezoli ajunşi avocaţi ai ocupantului sovietic, ci şi doctorul Petru Groza al Sovromurilor Epocii Dej, ca simbol al colaboraţionismului Intelectual.

Rămânând a ne lămuri doamna profesoară Coca Dospinoiu la ce dată a fost dat jos de pe înaltul soclu, să-şi spele obielele, şi Ostaşul Sovietic aducător al totalitarismului marxist, oare nu cumva tot în martie 1990, doar că Matrioşka va fi impus TVRL să nu mediatizeze o acţiune de natură a încorda relaţiile cu structurile de la Moscova, care încă mai puteau asigura circarilor bucureşteni puterea pe viaţă.

* *Morţii*. Doi dintre generalii de la Timişoara au fost cooptaţi chiar în CFSN-ul originar, Stănculescu fiind pus în guvernul Petre Roman ministru al economiei de piaţă şi ulterior al armatei, acumulând patru stele până la trecerea în rezervă. Generalul Chiţac, de la Catedrală, va fi recuperat în 28 decembrie 1989, înaintat la gradul de general-colonel (cu 3 stele), şi instalat până la Mineriadă în suprema funcţie de ministru de interne.

Cu faimă rea, dacă a tras Armata, aceşti generali nu puteau fi refolosiţi, dar a te bate cu terorismul readucea Armatei stima iniţială, mai ales că noua presă liberă ar fi putut susţine la ordin că au tras la Timişoara, la Inter, la Sibiu, la Cluj, la Târgu Mureş şi pe unde au mai fost morţi de-ai lui Ceauşescu, „agenturili“.

Dintre fenomenele paranormale în acest sens, mai reţinem, pe lângă toate formele de obstrucţionare a justiţiei, de blocare a arhivelor şi de batjocorire a revoluţionarilor, cu deosebire a timişorenilor, Decretul-Lege nr. 3 din 4 ianuarie 1990, care i-a amnistiat instantaneu pe toţi torţionarii care au bătut sălbatic cetăţenii români arestaţi ca revoluţionari, crimă care prefaţează graţierea, când Revoluţia a ieşit din memorie, a tot ce s-a putut dintre cadrele de partid sau represiune, adică membri C.P.Ex. al C.C. al P.C.R, generali sau ofiţeri.

De aceea, istoria deosebeşte *morţii lui Ceauşescu* (162) de *morţii lui Iliescu* (942), după cifrele din 11 decembrie 1999, când UE şi-a exprimat la Helsinki intenţia de a se extinde până-n Prut, nu şi până-n Nistru, urmând ca Unirea să se facă în momentul în care se va orienta pragmatic spre UE tineretul rus idealist al Republicii Moldova, care ar trebui să fie principalul nostru interlocutor, mai ales cel cu vocaţie politicianistă, care nu vedem de ce-ar dispreţui nişte privilegii precum ale UDMR-ului.

Iar literatura trebuie să facă la fel şi, oricât de contaminat de postromânism s-ar simţi autorul, să nu pufnească cititorul în râs ca de-o futelniţă la mormintele albe cu tricolor diagonal.

* Ceea ce frapează-n O3 pe orice Român este, cum ne-am mai mirat, metamorfoza mamei textuale a autorului, fluturiţa, care oricum era, încă de la scena greţoasă a protezei şi a petei de lupus eritematos, o mamă neEminesciană, de care să nu-ţi aminteşti în nici o circumstanţă elegiac. Ea devine acum, regresând istoric, o inconcevabilă mamă antibolintineană, care îşi îndeamnă fesenist şi pervaziv copilul *să nu meargă la Revoluţie*, fiind mai şmecheră decât mamele Eroilor noştri, la mormintele identice ale cărora duc preşedinţii coroane de protocol, trecând însă în cea mai mare viteză, duşi de năsuc de foştii miliţieni, fără a se opri şi reculege la Crematoriul unde au fost arşi cei mai revoluţionari dintre revoluţionari, timişorenii:

„Vino, mamă, să vezi, e revoluţie la televizor! (...) Şi-acum e miting mare în Piaţa Palatului, credeam că eşti şi tu acolo. Mamă, să nu te bagi, că nu ştii ce se-alege din asta. Mai bine stai tu în casă, că se vede foarte bine şi de la televizor".

Iată de ce tineretul idealist, a cărui venire se apropie vertiginos şi implacabil ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic, îl va prefera pe Bolintineanu în naiva sa autenticitate, întregului postmodernism românesc şi aşa prea LĂŢIT să mai luăm în serios *criteriul estetic*.

Acesta este şi răspunsul corect Româneşte la problema pusă de Eminescu în *Epigonii*, dacă mai suntem naivi au ba, dacă mai credem în poezia naivă şi sentimentală, singura posibilă teoretic la homosapul încă amator de canibalism: ar servi oricând carne vegetală de om cu arome identice cu cele naturale.

Nu trebuie permis nimănui să ne trimită pe Muma lui Ştefan cel Mare în Siberiile fără de sfârşit ale unei băşcălii pe care în Era Bănuielii nu o putem concepe ca gratuită, ci chiar vedem şi arginţii în somnul paradoxal, care să compenseze excentricului Chir Autore ura statornică pe care o pot genera astfel de provocări.

* *Tineretul idealist vine!* Făceţi-vă că munciţi! Fie şi pentru Stăpâni cleptocraţi aleşi dintre Topsutişti... Sau că vă mărturisiţi păcatele! *Maran atha!* Sau cum scrie pe zidul Universităţii, *Iisus vine*! – mottoul corect pentru un filolog bucureştean!

S-a spus despre Mineriadă că nici o specie nu-şi reprimă **tineretul**, dar la noi, clasa politică şi intelectuală au fost solidare în a-l ţine, departe de cultură, la periferia istoriei, până-n ziulica de azi. Paradoxal, ultima exprimare serioasă, nemanipulată, liberă, a tineretului, datează de când cu emisiunea *Gaudeamus* a lui Pink Floyd, din primăvara lui 1990, nepusă la zid până la Mineriadă, de iliescianul director TVR Răzvan Theodorescu. Cine speră însă că nu va veni din DRO în RO niciodată tineretul idealist, cel fără de Stăpâni, gata să judece incoruptibil toate cele, se înşală amarnic în dosul perdelei de fum a cascadoriilor mereu repetatului tsunami publicitar că sunt etern premiabile cărţile lui, printr-o planificată rotaţie a evenimentelor editoriale.

Pe de o parte, acest tineret idealist ca paşoptiştii se va forma în DRO, exploatând la greu Infrastructura Intelectuală a altora.

Pe de altă parte, chiar în RO, burghezia de merit, mai puţin legată de comenzile statului decât cleptocraţia de care s-a desprins cu placentă cu tot, va înţelege şi chiar a început să înţeleagă prin Filantropul Mizericordios legitatea marxistă că dacă nu-i sugi dispreţuitului norod pibul, atunci banul nu iese decât din exploatarea omului de către om.

Or, ce plusvaloare poate crea capitalul tău storcând vlaga unor căpşunari necalificaţi?

Mai devreme sau mai târziu, din necesitatea de a avea resurse umane pentru care se asigură şi se evaluează o calitate a educației şi a formării la standarde europene, Emanciparea Cadrelor Didactice va deveni inevitabilă, pentru că acesta este sensul istoriei. Şi de îndată ce salariul va deveni satisfăcător cât să poți filozofa, circumscriind Capitala pe Centură, reapariția în Arhipelagul Şcolar a unor personalități Regale cum erau Lovinescu la Liceul Matei Basarab sau Călinescu la Liceul Dimitrie Cantemir sau măcar ca pleiada de Ştiutori şi Cititori care a uneltit Schimbarea în conurbația Colentina-Voluntari, la Şcoalele gemene 41 şi 42, este un eveniment care se va produce cu necesitate de vidia în viitorul cel mai apropiat.

* *Necesitatea heteronimelor Fluturelui postmodernismului*. Este ca o tranziție de la canonul călinescian al literaturii eroice de la 1941 la canonul manolescian al dezinteresului nostru pentru Basarabia şi implicit Bucovina, din motive estetice, iar dacă Mircişor se băga, nu atât cu Golanii cât ai lui Dan Iosif, era ca şi cum s-ar fi implicat însuşi Tânărul Scriitor român, totul devenea o chestiune de onoare, imagine şi consens, va să zică îl coopta *omul-cu-două-mame* în primul CFSN, aplaudându-l cu un zâmbet de 22 cm.

Ceea ce înseamnă că Mircea însuşi, nesatisfăcut de agenta Irina, deşi filoloagă ca el, a pierdut o virtuală autopsie de erou, un mare praznic cu portocale şi – ratarea vieții sale – să-i urmeze lui Lupoi, după ce i-a ținut puțin kalaşnikovul, la grațiile Revoluției lui Rosenthal, făcută poştă-n ceceu, nefiind limpede nici azi cine a comercializat ulterior celulele stem de valoare evident inestimabilă, prodigioasă, ale postmodernului embrion rămas în girafa înflăcărată de pe Aleea Circului.

Ci multă vreme în anii '90 Cel mai bine vândut scriitor român nu s-a mai băgat cu atitudinarii bătăliei canonice pentru Dreptate şi Adevăr Azi, văzându-şi de managementul carierei, ceea ce a permis Baronilor şi Şefilor de Promoție să-mpingă țara spre Imposibila Lustrație şi orizontul de aşteptare spre ceva foarte sexy, lărgindu-se publicul cultivat cu cel fesenist, ba chiar manelar, care însă est-etica Epocii Mooye cere ca să se avertizeze de travestire consumatorul semnând, după caz operele, când **Lulu Căldărescu**, când **Mircea Cărtărescu**.

* *Prin ochii Gloatei*. O stratagemă de o mare astuție vezi în modul cum a rezolvat Fluturele amiral al postromânismului chestiunea migăloasă a documentării privind Revoluția din Decembrie ca revoluție postmodernă, *în sensul de a o re-construi* nu de a o reconstitui, care e treaba scenariştilor ca Răzvan Rădulescu (urmând la zid *Meşterul Manole* guralivei *Miorițe*, futute spiritual în Moartea cea fără de cruce nici resemnare a domnului Lăzărescu) sau a istoricilor implicați.

Cel mai bine vândut autor român se cam afla cu O3 şi cu familia *în mare criză de timp* la Castel în străinătate şi e de crezut că va fi a încercat pe web să mai afle câte ceva despre ultimele dezvăluiri şi interpretări ale acelei minuni dumnezeieşti de organizare, care a fost Lovitura de Stat împotriva Puterii Poporului din ceceu, chiar de pe site-ul *Jurnalului Național*, unde şi stocase în arhivă materiale foarte citite cândva, cum ar fi celebrele pamflete *Baroane!* şi *A pus de mămăligă*, unul anticipând căderea politică a colecționarului de artă Adrian Năstase, celălalt acuzându-l pe Ştefan cel Mare de hărțuire sexuală fără prezervativ, oarecum cu aceeaşi invidie inconştientă abia voalată pentru puterea despotului total care transpare şi din proiectul arhitectural textual hiperceauşist *Orbitor*, – totul profitând din plin de incapacitatea de reacție a cercurilor naționaliste, scoase pe vecie în afara legii, dar cu iluzia greşită că Partidul Cadrelor Didactice nu va lua atitudine măcar prin câte un reprezentant autoales.

Acum, tânăra critică idealistă consideră că ar merita să-şi piardă un specialist timpul cu un studiu comparativ privind ideile foarte mediatizatului istoric al loviturilor noastre de stat, Alex. Mihai Stoenescu, poate şi consilier la vreun partid întru aceasta, dacă l-au influențat ele pe ATOT-ŞTIUTORUL Ştiutorilor Mircea Cărtărescu, atât cele publicate în acelaşi cotidian de Marius Tucă, cât şi cele din diferite cărți, inclusiv metaromanul *Patimile sfântului Tomaso D' Aquino*, de acelaşi Alex Mihai Stoenescu încadrat în *Postmodernismul românesc* la textele pentru care conținutul istoric e indiferent, <u>valoarea estetică înmugurind din reciclarea formelor narative fosilizate</u>, folosite cândva de marii maeştri ai romanului nostru istoric popular, inspirat de epopeea Neamului Românesc.

În aceste condiții, de penurie de documentare la Castel, din vina lu' tata lu' Schiller, când în RO s-ar fi ivit de fapt probleme cu supradocumentarea pentru fraieri, acumularea de materiale neputând fi parcursă de o singură persoană nici în 18 ani, cât au trecut de la evenimente sau aproape cât a durat România Regală interbelică, este extrem de instructiv de subliniat la ce strategie narativă a recurs Mircea: *a ales ca voce Gloata!*

Or, Gloata ştim azi că degeaba o sondăm, pentru că nu găsim decât ce-au băgat tembeliziunile în creieraşii ei! Iar ieri, ce băgau lămuritorii, influențând-o de la om la om şi de la organizație la adunătură.

Vedem atunci în O3 succesiv coacerea buboiului şi explozia de puroi prin ochii căprui ai acestei dihănii colective, care nu gândea ci transmitea mai departe, suntem orbiți de *aberațiile zvonistice*, pe care scriitura Cărtărescului le face la sigur zone erogene ale textului, şi ajungi de nici nu te mai întrebi cum a fost, sau n-a fost, deşi ce este ți se pare că nu este, până totul se transformă într-o baltă de sânge!

* *Generația Pupici*. S-a născut nu mai târziu, odată cu tarabele de zgonhen şi outlet, sau când a devenit eveniment de ştiri spărgătoare de emisiuni bizareria că într-un liceu un elev sau chiar o elevă a citit *Baltagul*, ci chiar la Revoluția Fututã, exact în clipa când mamoşul Tică Brateş ținea lumânarea şi comenta, şi o venit un pupici şi l-a pupat evanghelic în direct pe obrazul gros pe Omul-cu-două-mame, că ecce-vă omul, oameni buni! Pregătiți-vă să vi se autopsieze copiii!

* *Ce şansă mare s-a ratat*. Scrisă la Castel, această carte eveniment editorial O3 e numai o inaugurare, ca romanul *Manoil şi Elena*, pe care-l citea arpentorul, este un mod scandalos de <u>a începe</u> evocarea literară a Revoluției Române.

Principalul ei viciu stă în lenea performantă că pentru a o încropi nu a necesitat mai deloc documentare, ci numai scotocitul în memorie. Putea fi scrisă şi pe treptele de la Biserica Kretzulescu, şi pe stabilopozii de la Vama Veche şi într-un acvariu de la Amsterdam şi-n legănarea unui vapor cu zbaturi pe Mississippi, la New Orleans.

Arta de a visa a dlui Cărtărescu este tipică antemergătorilor. Este un spărgător de gheață eliberator de fluturi.

Şi nu poți decât să oftezi visător şi tu la ce şansă mare s-a ratat, când universitarul care a evadat din Arhipelagul Şcolar, abandonând Şcoala 41, de fapt sistemul stea dublă cu Şcoala 42, se arată recent capabil în câteva zile, dacă nu în câteva ore chiar, de acea documentare amănunțită care îți ia piuitul prin noutățile strivitoare pe care le afli, pe baza căreia s-a scris poate cel mai mediatizat editorial cărtărescian după cel cu *Vina istorică*, de curând celebrul *Țiganii, o problemă românească*, <u>Evenimentul zilei</u>, 9 noiembrie 2007.

* *Temă*. Să se suprainterpreteze într-un eseu îndrăgostit scena inubliabilă-n care grupul de profitori ai Revoluției care profită de ea în sensul postmodern, adică obscen, al cuvântului, putând trece toți prin Sublima Poartă, băgându-şi picioarele şi obielele aproape neobservând pragul, dacă este sau nu este şi o trimitere la origine a întregului demers de înnoire spirituală din care s-ar fi putut naşte Luminarea Poporului, şi uite ce-a ieşit!

* Este o ruşine pentru Autoelită că după lectura cu creionul în mână a TO, preşedintele de la Cotroceni nu îşi poate face o idee completă despre cum a fost la Timişoara, după cum nici Suelina, nici tăticul ei, pilotul pensionar american propus pentru clonare Charlie Klosowsky, deoarece a respectat decalogul deontologic polonez al cinefililor, dar nici basarabeanul spion al lui Soljenițîn şi prieten Cocăi, Kotofei Ivanovici.

Este inadmisibil ca Autoelita să ofere la popor o asemenea mostră de nedocumentare pentru un text literar, de să nu fie subliniate în băşcălia aşa-teoretizat postmodernă:

– nici adevărul suprem de imagine că la **Timişoara românii au dezlănțuit Revoluția ca să apere de justiția punitivă un disident maghiar**!

– nici arderea martirilor de la Timişoara în Crematoriul bucureştean de lângă Polivalenta Nadiei, ceea ce impune depunerea de coroane de către toate convoaiele ce merg cu multă presă la Bellu Tânăr, mai ales că se evidențiază orbitor aici înrudirea bolşevismului cu nazismul.

* *Bucureştiul plânge Timişoara-n sânge!* Şi e ciudat cât de puțin poet a mai rămas Mircea, a cărui poezie era oricum scoasă din capul de savant, de filolog, nu din simțire lirică, din moment ce nu simte cu supersimțurile adevărata cauză a stricării de către Clasa Muncitoare din Bucureşti a mitingului Intelectualilor Nicolae şi Elena Ceauşescu: o cauză cumva feromonală.

Arzându-se aproape ca de către celălalt totalitarism muncitoresc, nazist, oameni nevinovați lângă Sala Polivalentă şi Palatul Copiilor Pionieri sau Şoimi ai Patriei, aerul a fost infestat până la mari altitudini cu particule ca de moaşte de sfânt, producându-se astfel *un fel de împărtăşire* a milioane de cetățeni cu esența simbolică a Eroismului.

Nimănui nu i-a mai păsat de viața lui: *Vom muri şi vom fi liberi!*

* *Spiritualitatea de Pleşcoi*. Are haz bizareria că Autoelita, care se exprimă pe sine prin O3, ce-are ea în cap, care este concepția ei, vede în elicopterizarea Ceauşeştilor *o lovitură de stat*, pe când cei cărora li se atribuie această merituoasă catapultare – Iliescu şi generalul Stănculescu – a regimului marxist, văd *Revoluție* şi au dreptate!

Din nefericire, ceea ce i se atribuie fictional Omului-cu-două-mame este o simplă variațiune pe tema cu care Mircea a improvizat în străinătate O3, *tema cozilor*, a căutărilor culinare pentru aprovizionări care încă din primele pagini o duc la exasperare pe mama fictională a autorului, în loc să fi cumpărat cărți sau discuri:

– Credeți c-au făcut ei ditamai revoluția pentru că nu le plăcea politica Partidului? Să vă spune eu de ce s-au deranjat: pentru telemea, tovarăşi. Între noi ne putem permite să spunem şi adevăruri dureroase. Dacă odiosul le dădea păpică, nu cădea-n veci de veci. (O3, 434)

* *Dacă odiosul le dădea păpică, nu cădea-n veci de veci*. Iată aici întreaga filozofie a Autoelitei aeriene, desprinse de popor ca Antheu de meleag. Este o poziție ideologică profund incorectă Româneşte. Nu criza alimentară a scos în stradă Poporul Român, ci decalajul de perestroikă față de restul Galiției Mari, în care noi aveam o Misie Culturală comparabilă cu a Galiei pariziene, iar regimurile comuniste căzuseră peste tot, pe principiul Ronald Reagan al dominoului gorbaciovist.

E cel mai uşor pentru un Intelectual să-şi dispreţuiască naţiunea. Şi nu-l opreşte nimeni s-o facă. Ba chiar se vând totdeauna cărțile denigratoare.

Est-etica şi rigorismul kantian antimasturbant pretind însă *a se începe* Noua Direcție Nouă cu o critică nemeritată, de intransigență Goma, chiar a Autoelitei.

Căci scheletul macabru al doctrinei *revoluției pentru telemea* pică de la primele încercări de a privi *dincolo* de băşcălia caragialescă, întotdeauna reducționistă. În toamna lui 1989 Ceauşescu avea datoria externă achitată şi începuse să mai bage câte un pic de mâncare, cel puțin de Congresul XIV. Timişoara Comtimului furnizor de cărniță, Sibiul Prințişorului, Capitala Academiei Jdanov-Gheorghiu şi celelalte oraşe explozive erau mai toate cu o aprovizionare pe buletin relativ invidiată. În fine, după Revoluție, mai ales în anii antiEminescieni cât guvernarea Intelectual-civică a achitat sârguincios datoriile baronilor cleptocrației, care trecuseră dement de mult dincolo de epuizarea rezervelor ceauşiste, s-a îndurat de către unele categorii sociale defavorizate, inclusiv personalul didactic cel mereu umilit, aproape că mai multă foame, mizerie şi umilință decât sub Ceauşescu şi s-a şi sucombat din lipsă de medicamente, fără a fi pus în practică sloganul *Încă o Revoluție!* decât de Miron Cosma, care în acest sens *avea* totuşi pe ce nedreptăți a se baza.

Aşa că atunci când tineretul idealist va scrie istoria Epocii Mooye, va fi surprins de **un fel de lege de conservare a abjecției intelectuale**, în sensul că luând ca măsurariu pupincurirea lui Ceauşescu va descoperi că *Antologia Postromânismului* e mult mai grea în păcate decât celebrul *Omagiu*, atacurile la Eminescu, Voievozi, Mioriță, Revoluția Împuşcată, Eroul Necunoscut, România Regală, Exil, Sfânta Biserică şi orice valori româneşti, de la limbă la peisaj, producându-se *în deplină Libertate*, şi venind nu de la Străin, ci de la nişte genii înaripate care se comportă ca nărodul cela ce văzând-o pe Claudia Shiffer promovând cosmetice, prinde obicei a-şi dispreţui muierea că n-are la fel, uitând de datoria lui să-i dea.

* *Întâia privatizare*. Acel Revelion sub camuflaj. Cei Şapte magnifici, fiecare cu subiectivitatea sa. Cum a fost, cum va fi. Hârtia violet de îmbrăcat manuale şcolare acoperind geam cu geam, să nu vadă eventualii terorişti mişcare. Şi momentul farsei: într-un fuior de populisme, contrar spiritului public – anunțul liderilor fesenişti cu desființarea pedepsei cu moartea, ticăloasă autoprotecție *atribuită-n deriziune unei inițiative a studenților*, doritori cică ca Odiosul şi Sinistra să fie ultimii politicieni români judecați formal şi împuşcați!

Istoria viitoare nu mai putea fi ascunsă sub hârtia violet, în lumină mov, culoarea de doliu a Reginei Maria. Ca Cititor, ca viitor Cititor Unic în România, înțelegeam *că nu vor exista terorişti*, că ni se va impune doctrina denigratoare *Noi am tras în noi!* Era deja limpede că Intelectualii noştri nu vor reuşi să aşeze Revoluția din Decembrie 1989 – în care bolşevicii români n-au contat, Clasa Muncitoare descurcându-se aproape de capul ei – lângă evenimentele din 1956, 1968 şi 1980, **imposibile fără jocul reformist de sus în jos al comuniştilor unguri, cehoslovaci şi polonezi**.

Se demasca şi perfecta cunoaştere psihologică, tipică şefilor de promoție, asupra modului cum trebuie să-ți prezinți Occidentului, *în ce ambalaj umanitar*,

crimele feseniste. De asemenea, noi cei Şapte magnifici încă pe pământ, întrevedeam că Literatura va achieza, îşi şi dădea chiloţii jos în acel ianuarie încă însângerat, reînregimentându-se, inventând culinar terorismul realist magic în chiar *România literară*, apoi un deja mirosind a mort, umoristul Băieşu, plasându-l în *Scânteia* pe Corneliu Coposu chefuind la Paris şi pândind să începem să ne vindem ţara! Era clar: scriitorul se va privatiza în mica industrie de succes că singurul „eroism“ e să-ţi scrii Manuscrisul, în care – paradoxal şi lucrativ – nu e vorba de eroism, de partea de fluture a Metamorfozei, ci de secvenţa cu larve băloase, eventual necrofore, bazate pe denigrări.

Dar asta ne arăta doar că Revoluţia noastră fusese împuşcată.

Nu că n-a fost!

* Rămâne cărturarilor tineri din Diasporă sfânta datorie să dovedească Ţării, viitorimii şi lumii acest aspect tragic, cu lovitura de stat nu împotriva lui Ceauşescu, ci împotriva noii puteri revoluţionare de câteva ore – mă tot agasa, abia revenit din părţile moldovene, Ioan Slavici – pitic, peltic şi degrabă vărsător de sânge nevinovat – cam ursuz negăsind la Măgurele bust decât pentru musafirul Eminescu, dar optimist în ce-i priveşte pe Români, în sensul că se va reitera efervescenţa culturală a Epocii Regina Maria, cu îngrozitor de multe personalităţi în fiecare judeţ, de la Nistru pân’ la Tisa.

Numai că astfel de naive profeţii nu s-au confirmat. De vreun 15, ianuarie sau iunie, poate în chiar colţul de cotitură de la 1997, râsul buldozerelor de la Cenaclul Litere a demolat, a ras tot ce se înfiripa clasic, fundând în schimb adevărata cultură postmodernă pe sol tiramisu, pe un antiEminescian catren care este şi actul de concepţie al Epocii Mooye: „Seara pe vale / buciumul sună normal / dar pus între buzele tale / el sună special”.

* *O3 pică pe un vid de memorie*. Este greu de crezut că Suelin sau Kotofei Ivanovici mai au videocaseta din 22-23 decembrie 1989, cu Revoluţia Română în direct când se trăgea în Piaţa Palatului cu răpăituri infernale, iar *acel tineret Român de premiul Nobel pentru pace*, care nu se mai confruntase cu deschiderea focului în stradă, cu o nepăsare de moarte amintind de strămoşii tot tineri (!) de la Călugăreni, Podul Înalt, Mărăşeşti, Sevastopol şi Cotul Donului, strigau „Nu plecăm acasă, morţii nu ne lasă!“ ori se îmbătau cu emoţii, pur şi simplu repetând euforic la nesfârşit „Libertate-Libertate-Libertate!“, fără a ceda strada, de teamă să nu li se ciuntească drepturile abia câştigate.

Neuitate şi înălţătoare momente de Istorie Românească majoră, pentru cine le-a trăit lângă popor, când Dumnezeu şi-a întors faţa spre Români!

Totuşi, răspunzând exigenţei agenţilor literari, Stăpânului celui Nou, sau calculând el însuşi că nu trebuie contrariată prejudecata criptorasistă a occidentalilor despre prostia şi laşitatea românească, Fluturele amiral al postromânismului comite o dezinformare de care Autoelita expirată sau în curs de lichidare de stoc ar trebui să se disocieze, anume că s-ar fi plecat de la ceceu fugind muncitorii ca potârnichile, la prima ameninţare cu tancuri emisă de un şef de promoţie:

„«Vino, mamă, să vezi, e revoluţie la televizor!», îmi spune mama de cum am intrat pe uşă, seara târziu, după ce, plecând de la miting («oameni buni, vine spre noi o coloană de tancuri dinspre Ploieşti!», strigase cineva de pe balcon în portavoce, **şi lumea se-mprăştiase, ca altădată după ce afla că nu mai e pâine la centru)**, am umblat de colo-colo(...)“. (O3, 252)

Astfel de **minciuni gogonate** despre cum a fost şi cum s-a murit în Decembrie, **blasfemia în falş** că tineretul idealist s-a cărat la teveu de cum a auzit că vin tancurile, scoasă din propria minte cărtărescianǎ subiectiv lucrativă sau rău sfătuit, de o leninistă neruşinare şi readucând intelectualii în <u>Pactul cu Minciuna</u>, au poate sens într-o strategie de aducere cu *orice* preț a Premiului Nobel la Literatura Română, care îl merită cu prisosință prin atâția superscriitori ce are, de la Eminescu la Mircea Eliade, dar în caz că totuşi nu i se dă lui Mircea însuşi înalta distincție, atunci toată stratagema va rămâne pe vecie înscrisă în Akasia ca o pată de dezonoare pe obrazul ras sau neras al Autoelitei Epocii Mooye, care neputând recupera Basarabia, nici valorifica cuceririle revoluționare întru Luminarea Poporului, îşi permite nepedepsită a se autofecaliza în eroismul tineretului idealist, risipit ulterior în lume.

* Era cât pe ce să îmi încep prezenta carte de oftalmologie literară, de critică a privirii, cu această dedicație:

*In memoriam **Dan Iosif**, închipuindu-mi că nu ca infiltrat au condus Baricada şi că, într-adevăr, la declanşarea Masacrului de la Inter, a conturat pe asfalt, cu sânge de Români împuşcați, conturul Român<u>iei Regale Mari</u> dzicându: AŞA SĂ FIE!!!*

Drept pentru care eu <u>ştiu</u>, cred şi mărturisesc că de Sus de tot i s-au iertat eroului Dan Iosif toate cele păcate, izbăvire ce se şi întrevede din suferința purificatoare a sfârşitului <u>aici</u> şi din simbolismul că i s-au dăruit o demnă moarte Românească, aceea în Siberii fără de sfârşit.

Dar nimerind dosarul cuvântând despre participarea, în folos propriu şi întru configurarea Mooye Age, a Celui mai bine vândut scriitor român, la asasinarea Mitului Eminescian, care ne-a luat amorul, dădui peste noi atitudini ale coordonatorului trecut prin Cenaclul Litere Cezar Paul-Bădescu, care în *Dilema* din 15 decembrie 2007, meditând *Despre morți...*, în loc să se preocupe ca Soljenițîn sau Goma, de investigarea filologică, document cu document şi voce cu voce a fluxului mediatic care a scos tineretul idealist în stradă <u>numai şi numai pentru a fi împuşcat</u>, uite că ne ruşinează de acea Revoluție măreață prin care Neamul Românesc, doborând cu mare jertfă de sânge nevinovat **un totalitarism**, nu un gorbaciovism de catifea, a recuperat decalajul ce ne despărțea de frații noştri de lagăr, unguri, cehoslovaci şi polonezi:

Simbolul Revoluției Române chiar că a fost, dar asta, în realitate, nu e o vorbă de laudă. Dincolo de faptul că a schimbat un regim care a făcut mult rău țării, Revoluția în sine nu e ceva cu care să ne mândrim. Cinism, manipulare, haos dirijat din umbră, confruntare a structurilor de adâncime care-şi disputau Puterea cu sacrificarea oamenilor nevinovați – ce poate fi nobil aici? Apoi, sunt oare exemplare acțiunile unui pion al unei astfel de maşinării? O fi fost Dan Iosif portavocea care i-a ținut pe oameni la baricada de la Inter, dar el acționa de capul lui?

* *Este o mârşăvie*, vorba Omului-cu-două-mame intervievat de Vladimir Tismăneanu, să te iei foiletonistic de tăticul paternalist de la Cotroceni, ca şi de baronul său Adrian Năstase, abia **după** ce, prin rezerva ta Intelectuală nouăzecistă, cât ai aplicat politica *Eminescu First*, i-ai împins din culpă la incurie şi la dezmăț, ca tot tu să dai pe urmă în dânşii cu pixelii oranj băsescieni!

Este o mârşăvie, pentru că atâta *cinism, manipulare, haos dirijat* n-ar fi fost cu putinţă în patria noastră dacă Intelectualitatea s-ar fi preocupat de Luminarea Poporului. **Înainte** sau măcar **după**.

Este o mârşăvie pentru că ea nu s-a preocupat deloc nici după ce prin atâta jertfă s-a dobândit libertatea cu L mare, strategia Autoelitei de îngheţare a Infrastructurii Intelectuale neavând altă explicaţie logică decât frica de apariţia concurenţei tineretului idealist, care ar mai citi dacă ar avea ce sau măcar *liste de cărţi bune* să le pirateze pe internet.

Este o mârşăvie care n-are nimic de a face cu est-etica şi iată de ce doamna inspectoare de Română Coca Dospinoiu, când i-a lecturat Kotofei Ivanovici file randomizate din TO, la Nisipurile de Aur de la Yalta, n-a fost surprinsă, prin extrapolare, şi nici n-a roşit de câte excremente, pule, pizde, coaie, cururi şi lindic pitoresc italian de Bellagio au fost deversate întru maculare tocmai în însângeratul volum O3 al Eroilor Marii Revoluţii Anticomuniste din Decembrie, nu în O1, adică în volumul care se preta perfect, al împreunării orgiastice a miticilor Badislavi, drogaţi cu sămânţa ţiganului.

Totul, dar absolut totul fiind impardonabil la bătrânii maeştri, când şi-au atins competenţa maximă şi stăpânesc mai toate nivelele de semnificaţie ale prozei lor.

* *Un **caracter** care bate Ruletistul cărtărescian*. Las la o parte întrebarea firească: dar Autoelita unde era? De ce a trebuit să plece tocmai Ioşca şi tocmai din zona Maha Domneşti-Chiajna? Capitala nu avea Centru? Nu avea Intelectuali? Nu avea disidenţi? Se vede însă istoria că ori n-au ieşit, *ori i-a capturat tovarăşul miliţian Garcea pe toţi*, ca pe nişte guguştiuci, înainte de a se înjgheba celebra Baricadă. Şi pe urmă, după elicopterizarea totalitarismului, de ce s-a dat breasla breslelor singură la fund, unde miroase atât de urât şi dezonorant a structuri de adâncime, pentru deconspirarea cărora, precum la BOR, n-a manifestat interes, ori s-a lăudat manipulant că *n-o interesează* propriile dosare de urmărire? De ce n-au intrat *toţi* nechezolii în PNŢ-ul lui Coposu, îmbunătăţindu-i compoziţia Intelectuală şi creându-i chiar un serviciu de contrainformaţii, antisecurist, ci dimpotrivă au făcut dialog social cu stalinistul Brucan şi cu puii de nomenclaturişti şi cu atâţia turnători? Şi în genere cu descendenţii eşaloanelor 2 şi 3 ale nomenclaturii, viciu de care nu scapă nici Comisia Tismăneanu, nu vreun supravieţuitor delabrat al Romlagului condamnând solemn bolşevismul, ci, chiar dacă mai competent decât ai noştri, un uzufructuar!

Norocul meu este că am amintiri dostoievskiene din armată. Un an şi cinci luni la munci, rob refuzând a fi kapo, de la un târnăcop la altul eliberându-mă cu muşchi de oţel, imunitate alcoolică, cinism viril şi *grad de soldat*, de unde şi recunoaşterea meritului, fiind tolerat ca al lui, deşi citeam sau ascultam muzică simfonică, de acel *underground* segment de popor în procesul tatonant al comunicării, optzeci la sută din camarazi fiind puşcăriaşi, mulţi dintre ei frontierişti sau mineri violenţi şi încă şi mai mulţi, barbugii, jucători.

O fi fost Dan Iosif portavocea care i-a ţinut pe oameni la baricada de la Inter, dar el acţiona de capul lui? – îşi bagă şopârla-n dilemă intelectualul antiEminescian.

Ei bine, din cunoaşterea vieţii pot spune că un om de şcoala vieţii ca Ioşca n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să fie tras pe sfoară de caralii şi securişti în asemenea hal: să stea la Baricadă cu portavocea împotriva Cârmaciului adorat de Intelectualitate, să acumuleze pe lângă el, în jurul conturului României Mari Regale, tinerii idealişti ca să fie arestaţi mai uşor sau măcar filmaţi şi apoi să se trezească el însuşi ca fraierul pus la zid sau lichidat pe tăcute, ca liderii Revoltei Muncitoreşti de la Braşov!

Mai mult încă: maistru militar fiind, nici n-ar fi îndrăznit să stea la baricadă, tocmai cunoscând mai bine decât Mircea însuşi calitatea armamentului şi a trăgătorilor acelei epoci!

Nu, domnilor, în acele ore astrale ale Neamului Românesc, Dan Iosif a fost un erou, un personaj de subterană, un jucător dostoievskian sau camusian, manifestând aceeaşi nepăsare de viață şi acelaşi elan vital de a juca, precât dovedise tot el în senzațiile tari ale salvării îngropaților de la cutremurul din anul Goma 1977!

Dan Iosif este un personaj care bate *Ruletistul* cărtărescian.

Dumnezeu să-l odihnească printre eroi!

* *Este orbitor de evident* că nu trimiți elita să-ți fie masacrată, ştia şi Lenin.

Revoluția se face cu eroi ca Jean de la şapte, Porumbel, turcul Danyiel Yusuf.

Cu oameni care n-au de pierdut decât viața şi averea, nu şi posibilitatea de a termina o operă începută sau visată.

Dar ciuntirea drepturilor până la pierderea ei deplină se face cu Intelectuali minimorali, cu nechezoli care nu s-au preocupat de Luminarea Poporului şi nici de Emanciparea Cadrelor Didactice întru folosirea lor ca pe o curea de transmisie între aforismele Autoelitei şi proverbele Gloatei.

Revoluția Română a început la Chişinău, a biruit comunismul la Timişoara şi a fost împuşcată la Bucureşti. Tineretul idealist se reface însă în Diasporă.

* *Poienile roşii*. A, că a ales fesenismul în ceea ce a urmat, asta este iarăşi problemă penală şi, poate că, dacă trăia şi dacă devenea funcțională justiția, atunci Dan Iosif ar fi urmat lui Miron Cozma ca țap ispăşitor, cum pe urmă mulți baroni şi abia-abia, iarăşi ultimul de pe listă, domnul Ion Iliescu.

Acest argument al colaboraționismului cu fesenismul nu îl scoate pe Dan Iosif de la Baricadă, de lângă Dumitru Dincă, Romeo Raicu, Radu Szilaghi şi toți ceilalți.

Ca şi Ilie Ilaşcu, neposedând limbajul dlui Patapievici, nici nu avea de ales!

Nu au avut ei de ales nici Leonida Lari, Grigore Vieru sau Emil Loteanu, al cărui film *Poienile roşii* face mai mult pentru Neamul Românesc decât ediția completă Tudor Arghezi sau decât însuşi *Orbitor*-ul.

Îl vede cineva pe unionistul Ioşca hamal purtând în spinare colete cu istoriile domnilor Lucian Boia şi Neagu Djuvara de la microbuz la Pavilion?

Şi e vinovată populația că scenaristul Răzvan Rădulescu a înțeles să dea Morții o accepție ininteligibilă Româneşte de fapt divers, demolându-ne mitul mioritic? De se plânge acelaşi coordonator de rechini Cezar Paul-Bădescu, într-o notă finală că a fost inechitate: „în ziua cu înmormântarea lui Dan Iosif, la emisiunile de ştiri s-a anunțat şi moartea actorului Ion Fiscuteanu (cel care a câştigat mai multe premii pentru rolul jucat în *Moartea domnului Lăzărescu*). Dacă în cazul lui Dan Iosif televiziunile au montat mici ode, de data aceasta ele au tratat subiectul cu profesionalism, fără discursuri patetice."

* *Despre inutilitatea Revoluției*. Cum a făcut oniricul de profesie Mircea, trebuie studiat cu atenție, pentru că această praxiologie a scriitorilor de succes ne este, în lipsă de visători, călăuza Mântuirii.

La o emisiune pentru profesionişti, directorul Humanitasului, autorul *Jurnalului de la Păltiniş*, aducea dlui Mircea Cărtărescu cel mai înalt elogiu filozofic care i se poate aduce unui inginer al sufletului omenesc: că Revoluția Fututā nu i-a modificat cu nimic literatura. Înainte, după, e tot aia calea spirituală ca ostaş al celei mai orbitoare lumini! Adică ne comportăm ca şi cum acest miracol Românesc şi al

Omului, Revoluția din Decembrie, singura din Răsărit şi printre puținele în istorie în care un tiran a fost doborât fără intervenție străină, judecat şi împuşcat, este neglijabilă!

Mai mult încă, la prima ieşire în străinătate, în 1990, la Paris, călătorie facilitată totuşi de această cea mai mare minciună a secolului, Mircea Cărtărescu s-a aşezat de-a curmezişul curentului anticomunist al Golanilor şi al Timişorii, declarând unei săli cu orizont de aşteptare ca pentru scăpatul din cuşca transnistreană Ilaşcu, cum că personal s-a simțit liber sub totalitarism, cum o şi repetă în prefața unuia dintre cărtărescienii de la Cenaclul Litere cu care a contribuit la Asasinarea Mitului Eminescian în *Dilema 265*.

Iată de ce fără Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, la noi nu se mai poate progresa. Dacă mai continuă contradicția antagonistă dintre pluralismul politic de tip occidental şi monopolul Autoelitei asupra ideilor principale şi ştampilei *Validat*, se va ajunge la lehamitea că nu numai Revoluția nu ne-a adus nimică, ci şi integrarea europeană e un fel de n-ar mai fi, ceea ce poate afecta serios însăşi şansele literaturii noastre de a se nobeliza încă în secolul XXI.

* *Creați de romancieri complotişti.* Publicul cultivat, spre deosebire de naivul Labiş, ştie foarte bine că a dat şaizeci de Pâini pe o Carte şi că ceea ce silabiseşte nu e o ficțiune ci un text. Când Cărtărescu pune un dobitoc de bucureştean din balcon să coboare la revoluție şi îl compătimeşte pe acest cafard că nici visează că s-a născut dintr-o meschină necesitate diegetică, de fapt ne manipulează savant, la nivel de cel puțin colonel inginer de emoții, pentru că îți vorbeşte de autor **ca personaj divin**, dând de fapt autoritate divină unei doctrine despre Revoluție, anume că n-a făcut-o Neamul Românesc.

Păi cine putea s-o facă? Intelectualitatea, Secu sau Partidul! Cum Intelectualitatea evident n-a făcut-o, preferând culturismul, va să zică să-şi arate muşchii ca Autoelită abia mult după *Apelul către lichelele de prestigiu*, nu rămâne decât că au binemeritat de la patrie Iliescu, Militaru, Brucan şi ceilalți creați doar de romancieri complotişti, că la cât ştiau filajul pe ei n-ar fi îndrăznit în realitate decât să se toarne reciproc. Iată de ce vin, la 22 decembrie 1989, în analiza istoricului romancier Cărtărescu, coloanele de muncitori spre centru, ca la Timişoara în hotărâtorul 20 decembrie! Că i-a trimis Secu şi Partidul! Adică **personajele dominante din O3**, menite a lărgi segmentul de public fesenist al Humanitasului, simpaticul securist recuperator de manuscrise colonel maior Ion Stănilă şi activistul care A CREZUT şi şi-a ars carnetul la Revoluție, Costel Goangă!

Prin el însuşi, Neamul Românesc imaginar, modelul exportat azi, e un popor de hoți şi un handicapat colectiv căruia nu i-ar da prin cap niciodată Programul Revoluției ca o Fată să spună că *să fie şi la noi bine*, frați români, ca la ceilalți galițieni!

* Într-un fel, O3 dezvoltă Varianta tragodie comicească a Cântului XI din *Levantul*, text din 1990 a cărui ideologie musteşte a postromânism ca mocirla Călugărenilor, ciudată fiind asumarea deplină a reacționarismului antipaşoptist atribuit de antiEminescieni Poetului Național:

„Din gloata dezlănțuită a flămânzilor se desprinde o vergină. Are peptul gol şi pistoale în mânile albe ca laptele şi gingaşe ca gâturi de lebădă. Este Revoluțiunea."

Oricum, găselnița Revoluției Futute de ai lui Iliescu, intelectualii ținând lumânarea dialogului social, datează de aici: *Străjerul* de la Colțea are duioase reverii că e în pat cu ea!

* Faptul că Mary Grant era irlandeză franțuzoaică pictată de un evreu budapestan <u>nu dovedeşte nici ignoranța, nici imbecilitatea românilor, ci toleranța europenismului lor!</u>

Iar dovada, dovada că strategul demolator, cunoscător de ganglioni ca torționarii, scriitorul Mircea Cărtărescu, ştie bine ce fute-n O3, anume însuşi idealismul paşoptist din care s-a născut România Mare Regală, se citeşte orbitor la p. 425: „faimosul tablou al «României Revoluționare», emblema cea mai cunoscută şi mai venerată a poporului nostru".

* Cu *asemnea nimicuri* ajungi la sfârşitul lecturii să mârâi şi să înjuri că nu ştii mai mult despre Revoluție decât înainte de a cumpăra cartea lui Mircea, care în 600 de pagini nu SPUNE mai mult despre Revoluția bucureşteană şi ospățul futangiilor decât condensează pentru cea de la Chişinău poetul Andrei Strâmbeanu în doar două catrene memorabile, amintind de hronicul paşoptist al lui Zilot Românul:

Acolo, la Palat,
Tiranii ce erau pe ducă,
Au fost opriți; cică doar ei
Ştiu țara s-o conducă.

De răul lor,
N-am încăput la masă,
Triumful libertății mele
Îl văd pe-un mic ecran, de-acasă.

* Omul-cu-două-mame e pus să vină cu ideea terorismului, care să bage animalele în staul de Crăciun, evitându-se răzbunările individuale <u>şi prădarea averilor nomenclaturiştilor</u>, inclusiv blocul securiştilor şi scriitorilor Banalitatea Răului dintre Dinamo şi Circ, dând şi spectacol pentru Occident în schimbul ajutoarelor, şi pe dată se face ospățul cuceritorilor, apoi aleşii fac poştă în ordinea de pe listă cu Iliescu ultimul, Revoluția, uriaşa care i-a extras din mulțime şi i-a apărat cu balcoanele ei în balcon când s-a tras: „Doamne, ce-am făcut! Am futut Revoluția Română!" (p.440)

Aici, de remarcat că pentru Revoluția Română se foloseşte şi se maculează ostentativ procedeul narativ al lui Mircea Eliade din *Un om mare,* povestire analizată pe larg de Matei Călinescu în hebdomadarul **22**, demascându-l prin suprainterpretare pe istoricul religiilor că în inconştientul său de Român a păstrat ca într-un relicvariu structuri arhetipale legionare, de spălat evident doar pe două căi: una incertă şi inacceptabilă, implementată de celebrul Țurcanu de la Piteşti folosind tineta şi o alta care constă în a citi la nesfârşit panorame ale deconstrucției istoriei naționale, cortegiile sărbătorilor Regale trebuind văzute cu ochiul vesel al lui Lucian Pintilie, martir fie cine-şi mai varsă sângele pentru Libertate să se fecalizeze megaintelectualii în ea!

* Cum Mircea se bazează pe memorie nu pe documentare când re-construieşte Revoluția, neavând cu sine la Castel decât Biblia în cine ştie ce dubioasă şi comodă ediție, devine limpede atunci că el, ca artist sensibil, l-a detectat pe Stăpânul cel Nou cam concomitent cu elicopterizarea generalului Ceauşescu, format la Academia Frunze.

Dovada? Iată dovada: această memorie cărtăresciană reține din start datele ordonate pe placul criptorasismului occidental, astfel încât să reiasă că *Neamul Românesc n-a făcut din sete de libertate Revoluția, ci numai împins ca vitele*, pe baza manipulărilor pe calea undelor practicate de oficinele propagandei imperialiste.

„Ce se întâmplă? Ce Dumnezeu se întâmplă? Patruzeci de mii de morți la Timişoara? Tancuri? Arme automate contra demonstranților? Consiliul Popular din centru distrus de lovituri de tun? Generali trimişi să radă oraşul de pe fața pământului? Vecinii nu se mai ascund. *Europa Liberă* se aude prin toate zidurile. E o voce alertată, exaltată, de parcă ar comenta un meci de fotbal." (O3,99)

„Sunt mii de arestați la Timişoara, şopteşte o femeie cu broboadă vişinie, îi bate, îi torturează. Îi aruncă, de vii, goi şi legați cu sârmă ghimpată, pe maidane, în gerul de minus optişpe grade. S-au găsit sute de morți aliniați într-o sală de sport, arşi cu țigara şi cu ochii scoşi, adaugă şi un bătrânel cu fața rumenă. Doamne, ce sălbăticie! (...) Au găsit şi-o femeie spintecată, cu copilul scos din burtă şi pus pe piept. Amândoi acoperiți de zăpadă, congelați de frigul iernii. Femeia avea burta cusută cu sfoară de împachetat." (O3,103)

Asta e prejudecată Intelectuală privind forța secrețiilor narative. Dacă un asemenea flux mediatic venea pe români ei s-ar fi închis în case!

Măreția nepieritoare a Timişoarei e că Cetatea a rezistat represiunii! Spre deosebire de Braşov 1987, aici se putea vorbi de la toate microfoanele, inclusiv al lui Ceauşescu, nu de o Revoltă deja fututǎ-ntr-un ceceu, ci de o insurecție în curs, <u>când are sens să te sacrifici.</u>

* <u>Cu o singură condiție</u> avea dreptul împuțitul de scriitor român generic – *Împuțiților! Nu vă e ruşine vouă, mă?* se strigă la Timişoara în 17 decembrie 1989 Armatei Roşii de Autoocupație – , care a servit cu pixul până-n clipa elicopterizării ocupantul bolşevic, să se retragă la timp de la baricadă şi să stea în casă, „că se vede foarte bine şi de la televizor": numai şi numai dacă ar fi avut de gând să depună mărturie **despre eroism**, să abordeze Revoluția Împuşcată epopeic, nu să vină din exterior şi târziu, ca să-şi bage-n ea pixul înfăşurat în pixeli, adoptând în folosul Stăpânului celui Nou vesela perspectivă narativă a filajului!

* Dacă erau numai cifre, şi dacă sursa ar fi fost într-adevăr Europa Liberă (unde suspectul Emil Hurezeanu menționa reiterat, trezind valuri de înjurături în Țară, că nu-s confirmați decât câțiva morți în oraş, ca-n Bacovia!) pentru un filolog era pardonabil, dar aici Fluturele amiral al postromânismului, grăbit a elogia doar pe slujbaşii Europei Libere, pur şi simplu se preface chior, orbit de ceva până la mai mult decât hemianopsie, nu vede întreaga pagină: dezgustătoarele poze cu mortăciuni legate cu sfoară şi sârmă ghimpată, pe prima pagină, *România liberă*, organul Frontului Unității şi Democrației Socialiste, care, înființând proto-CNSAS-ul, îl va demola pe disidentul progresist Dumitru Mazilu în favoarea troicii feseniste a lui Ilici-Roman-Brucan hățuite de generalul rusofon Nicolae Militaru, nu le putea publica decât *după* ce Neamul Românesc l-a constrâns pe Ceauşescu să se elicopterizeze!!!

A plasa din culpă Intelectuală acea „femeie spintecată, cu copilul scos din burtă", ca stimulator zvonistic operativ *înainte* de intrarea în lupta finală a tineretului idealist din cartierele bucureştene, a te face că uiți că TVR le-a prezentat românilor deshumările din Cimitirul Săracilor <u>abia în preziua execuției Ceauşeştilor</u>, înseamnă a ilustra literar în calitate de slugoi cu sufletul vândut, cum Sadoveanu în *Mitrea Cocor* colectivizarea, strania doctrină a Imposibilei Lustrației, conform căreia noi Românii, inclusiv feciorii de deținuți politici pe la Canal, datorăm un monument literar

securiştilor de omenie, şefi de promoție, pentru că ei, manipulându-ne sau terorizându-ne, uite ne-au scăpat de Ceauşescu şi ne conduc azi cu fermitate spre democrația liberală şi spre UE care e şi dinamica fără egal a Epocii Mooye!

Emanația Intelectuală a loviturii de stat în contra poporului, imitație *Kitsch* după emanația nomenclaturistă, nu poate decât confisca **şi ea** Neamului Românesc tragica Revoluție Împuşcată, prin care el a recuperat decalajul de onoare față de unguri, cehi şi polonezi, numai că, din prea multă scârbă de frecuşul cu gloata, Autoelita nu se bagă în scopuri de împăunare politică, ci doar aşa, în mod gratuit, de amorul artei postmoderniste, numai pentru a se şterge la autofecală cu ea.

* Pare că Mircişor din *Orbitor* află de la mămica fluture (Madam Butterfly) că la Timişoara sunt 40 000 de morți şi atunci el se vâră-ntre luptătorii antibolşevici de la Baricada imaginară a postmoderniştilor de la Athenée Palace, fiind şi lăudat de un bărbos, dacă nu de liberalul ministru Varujan Vozganian, atunci sigur de Gelu Voican Voiculescu, iliescianul tenebros care tocmai se preumbla, venea şi se ducea, să vadă ce mai e şi pe la a lui Dan Iosif.

Simularea lipsei de documentare pentru Revoluția Fututâ permite aici ca dispreţul pentru popor al elitei Intelectuale atitudinare să se unească avantajos cu al eşalonului 3, eşalonul consensului euroatlantic al şefilor de promoție din securitate, al micii nomenclaturi suferinde şi al profesioniştilor cinstiți.

Pentru toți aceşti cosmopoliți, Revoluția din 1989 nu putea fi opera Neamului Românesc de mămăligă şi colivă, ci a agenturilor, a Armatei şi mai ales a Securității, a oricui, cum reiese şi din campaniile Jurnalului Național, derulate cam când colabora acolo cu pixelii lui, <u>fără nici o luare de poziție</u>, cel mai important scriitor român din epoca postbelică şi deci al tuturor timpurilor, fiindcă România Regală Mare a fost doar o ficțiune.

Cam aşa e ordin de la Stăpânul cel Nou, privind Marea Unire de la 1918, că trebuie tratată în manualele alternative ca **un noroc nemeritat** de analfabeții noştri țărani, de luptătorii noştri naționali idealişti, de nişte subeuropeni incapabili de europenizare de la ADN, <u>din motive rasiale</u>, că celula românească nu rezistă, iară nu pentru că au venit peste noi Levantul şi Vostokul, întârziindu-ne colonial revoluția industrială şi a mentalităților.

Precum în reacțiile din presă scriitorul atitudinar se comportă adesea ca un megafon băsescian, iată-l la pagina 179 manipulând-o pe Suelin, cititoarea de traduceri din O3, intoxicând-o ca explodând deja sub Ceauşeşti o propagandă care a apărut abia ca emanație a etajului XI al TVR, sub Brucan şi Brateş, tocmai spre a se denigra Eroismul Românesc drept minciună a secolului:

„Patruzeci de mii de morți la Timişoara. Vagoane încărcate cu morți, goi şi legați cu sârmă ghimpată, cu semne de tortură sălbatică pe ei, sosind la Bucureşti ca să fie incinerați.“

Încă o dată am repeta-o şi o repețim: Lepidoptera postromânismului minte! Aceste exagerări sunt *ulterioare* execuției Ceauşeştilor.

Eroii Revoluției din Decembrie au ieşit în stradă nu pentru că li s-a spus că au fost patruzeci de mii de morți la Timişoara (ceea ce poate că i-ar fi intimidat!!!), ci doar vreo patru, adică doar atâția câți aveau pentru Emil Hurezeanu confirmare din mai multe surse!

Ce conta, într-o societate atomizată de totalitarism era doar <u>semnalul</u> că nu eşti tu singurul Béranger, singur ca Franz Kafka. Dezastrul comunismului românesc din 22 decembrie 1989 se datorează Clasei Muncitoare de la Timişoara, care în 20 decembrie a măturat Armata Roşie de pe străzi.

* *Tricoul fără Eminescu*. Există însă şi altă explicaţie, mai tristă. Inerţia publicului şi riscul comercial de a-i contraria memoria, când estetica postmodernă nu are ceva de spus ci un produs de creat şi de vândut. Marele Goethe a avut un tricou roşu-galben-negru, care a trecut din scriitor în scriitor ajungând la Herman Hesse şi apoi la *lupul de stepă*, de la care l-a moştenit Ştefan Borbèly, călăul pamfletar pitbull care ar mai putea fi adus la **22** pentru execuţii urâte, cum i-a tras-o în răspăr şi neînfricatului disident Dan Petrescu. Pe pieptul acestui străvechi tricou scrie „Castalia“, iar pe omoplaţi (locul Eminescian al aripilor) se atrage serios atenţia că *Publicul e ca femeile: nu e bine să-i spui decât ceea ce vrea să audă!*

Prin urmare, O3 nu vrea să contrarieze imaginea de la Timişoara preluată cu buzele-i prehensile, rumegată şi mistuită de imaginarul occidental, **femeia cu pruncul**, ulterior simbol iconic antitotalitar mondial, căzut exact pe orizontul de aşteptare al criptorasismului occidental, ca reflectând o anume subumanitate a Românilor şi a triburilor din Est, din Galiţia Mare în genere, care şi-au meritat în fond bolşevismul ăla, construit aberant pornind totuşi de la un marxism perfect!

* *Reforma nu venea de Sus ca la alţii*. Europa Liberă, ai! Îmi amintesc reiterat de înjurăturile colorate ce Emil Hurezeanu primea de prin blocuri, din apartamente cu ţuică fiartă (*matchbox flats*), pentru profesionalismul şi probitatea intelectuală că în timp ce un comentator vorbea la microfon de vreo zece morţi, să zicem, el completa că din surse independente n-au fost confirmaţi decât patru!

Nu, nu prin exagerarea numărului morţilor şi a cruzimilor au fost scoşi Românii în stradă, la Revoluţie! Ci prin persistenţa semnalului ACUM ORI NICIODATĂ!!!

Ar fi ieşit Neamul nostru Românesc alături de ceilalţi cetăţeni enervaţi în contra totalitarismului marxist şi în augustul minerilor din augustul anului Goma 1977, dar relatările au venit abia în toamnă! S-ar fi ridicat oraşele noastre şi în 15 noiembrie 1987 odată cu braşovenii, dar vestea cea bună a venit odată cu cea rea, a restabilirii deja a atomizării populaţiei, plus victoria în alegeri a Frontului ceauşist!

Ceea ce aşteptam toţi era Semnalul, cum să facem să fim mai mulţi decât poate aresta sau ucide sistemul de represiune compus din partid, armată, securitate, miliţie, gărzi patriotice, jurişti şi ideologi – despre care SE ŞTIA că va trage!

Nu, nimeni nu se aştepta ca aparatul de represiune totalitar să nu fie activat până la masacre, din moment ce reforma nu venea de sus în jos, de la partid, ca la unguri, cehi, polonezi şi chiar la sovietici. De altfel, Congresul XIV anunţase măsuri de un neostalinism postmodern, iar ambiţiile asiatice ale Ceauşescului era a imita în Europa Tien Anmenul din iunie 1989.

Cât despre programul acestei Revoluţii Împuşcate, unica lichidând fără intervenţie militară externă un regim totalitar, **în condiţii de cenzură fără samizdat**, era foarte simplu, atât, repet: să fie şi la noi ca la vecinii noştri de lagăr al păcii şi socialismului!

* *Este o mare inexactitate* şi deschiderea largă a gurilor! Că s-ar fi vorbit aşa deschis. Poate provocatorii! Ca suspectul Herman.

În realitate, masacrul de la Timişoara a mărit atomizarea societăţii.

Necunoscuţii şi chiar prietenii se priveau bănuitor şi vorbeau cu mare prudenţă, pe când străzile erau patrulate de capre cu trei iezi simbolizând sistemul de represiune al partidului: securitatea plus armata, miliţia *şi gărzile patriotice*, acestea din urmă,

inventate în 1968, putând camufla orice, **din moment ce un jurnal de luptă scrie că au acționat în 21-22 lângă tancuri la străpungerea Baricadei de la Inter!**

Explozia conştiinţelor şi a mămăligii s-a produs acasă. Apoi s-a mers la demonstrații fără să fie nevoie de vreo coordonare alta decât a mass mediei libere, euroatlantice: Timişoara începuse şi continua, era momentul simultaneității exprimării nu atât a urii cât a setei de libertate.

Euforicul „Libertate-Libertate-Libertate!“ din Piața Palatului Regal de la Bucureşti, scandat de un tineret care a murit din belşug luptând împotriva bolşevismului, a intrat în Istoria Omului cum şi tunătorul „Există Dumnezeu!“ din Piața Operei de la Timişoara, de o măreție pe care parodiile pe teme apocaliptice din O3 nu o pot atinge nici măcar în visurile Autoelitei noastre din ce în ce mai depărtate de popor, de Misia noastră Culturală, deci şi de Dumnezău.

* *Tancuri şi bancuri contra eroismului*. Față de volumele O1 şi O2, constrângerea de a scrie grabnic O3, cu *deadline*, cu agendă, se simte orbitor, din startul proiectului abordarea romanescă a teologiei redempțiunii fiind o eroare ca şi cum ai preda pe subtilul Einstein la atrăgătorul obiect educație antreprenorială.

Şi pe urmă, Mântuire aşa? Fără a da cititorului o listă de lecturi ruseşti (Tolstoi, Dostoievski, Soljenițîn sau măcar divinul Lossky) pe care să facă exerciții de admirație şi de diminuare a eului, căpătând **smerenia**? Doar punerea limbajului la muncă silnică, să exploreze abisurile? Şi cum? Între două bancuri, plasezi mereu acea **falsă profunzime** a oglinzilor paralele şi a hologramelor!

Sterilitatea de suc de euri şi de mici la grătar din carne clonată a fractalilor, generatori de falsă complexitate cu minimum de informație la bază. Nivelul Kitsch al bancului politic te miri unde, ca nuca-n perete, dar conform proiectului, de pildă ăla desolidarizant, cu românul laş şi nedezodorizat care se laudă că se cacă-n dreptul CC-ului *dar el nu-şi dă jos pantalonii* – desigur lansat cândva de şefii de promoție ai lui Nichi, dar re-lansat profesionist de Mircea, ca o petardă textuală în plină umplere a Morgii şi a Cimitirului Eroilor, tocmai spre a macula cel mai înălțător moment de istorie majoră al Neamului Românesc – Revoluția din Decembrie, Revoluția Împuşcată!

Pentru Suelin, poate şi pentru Kotofei Ivanovici, *doar acest banc* căcăcios va rămâne în memoria despre Minciuna Secolului – Revoluția Română, cu învățătura că bancul e mai tare ca tancul, iar eroul zdrobit cu bocancul ficțional e cel mai slab.

* *Mea culpa privind Luminarea Poporului*. Or, adevărul despre erou este că în secolul XX numai de laşitate nu poate fi acuzat bravul Neam Românesc: Răscoala din 1907, Războiul pentru Întregirea Neamului (1913, 1916-1919), Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945), Mişcarea Națională de Rezistență (1944-1956), Disidența şi Rezistența prin cultură (permanent), Resurecția Românismului în Basarabia (1989-1992), Revoluția Împuşcată (1989), România Risipită (DRO, formarea tineretului idealist la universitățile şi muzeele altora).

Marea întârziere descrisă de expresia de coloratură vădit rasistă „mămăliga nu explodează“ se explică prin faptul că în România bolşevismul a fost mai dur decât o dictatură, a fost un totalitarism. Dintre motivele acestei aplicări bestiale a marxismului, începem cu *răpirea Basarabiei şi Bucovinei*, nejustificată convingător nici măcar de megaintelectualii 22-işti cei mai culți la 15 mai 2001 că *oricum nu le meritam*, darmite de către slugoii semidocți ai lui Vîşinski! Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945), Rezistența aşteptând americanii,

recrutarea agenturii comuniste din rândul analfabeților, aventurierilor şi al minoritarilor, ocupația sovietică şi politica ei de cadre bazată ostentativ pe antiromâni, fascinația corurilor căzăceşti şi a serilor în împrejurimile Moscovei, excesul de Cartea Rusă, bursele sovietice, taberele pionierești la Artek au contribuit şi ele. De aceea, elitele au fost masacrate, reeducate sau constrânse prin şantaj la colaboraționism, astfel încât a fost cea mai mare greşeală a Autoelitei că nu s-a înscris om cu om în sistemul bipartid PNȚ-PNL la 30 decembrie 1989, pentru a-l umple printr-un altfel de *Apel către lichele* cu materie cenuşie de calitate ca pe nişte forme de emisfere cerebrale şi testiculare fără fond, cinstind totodată şi Monarhia, fără de care rotativa guvernamentală n-ar funcționa în interesul poporului.

Partidul Comunist Român nu a avut deviații reformiste din care să rezulte situații critice ca în 1956, 1968 sau 1980, la alții – criza marxismului manifestându-se acolo imediat ce se crea alianța dintre Intelectualitate şi Clasa Muncitoare din uzine şi din agricultură.

La noi, cărturarii au fost puşi la respect, neputând alege decât anonimatul, pupincurismul sau culturismul, acesta din urmă, ca formă de rezistență fără samizdat permițându-le totuşi să-şi arate muşchii abia după Revoluție, în loc să-şi facă *mea culpa* că oamenii cei mai deştepți s-au sustras de la datoria sacră care este Luminarea Poporului!

Consecința fiind că pluralismul nu va ajunge democrație nici în Epoca Wash!

De aceea, tragismul Revoluției Futante are o dinamică fără egal, de uşă batantă: cu un curaj nebun, masele largi populare stau cu capul sub gloanțe atât înainte de elicopterizare cât şi după, pentru Libertate-Libertate-Libertate, **lipsite de minima asistență intelectuală** şi neştiind că totul ar fi o farsă, cum arată Mircea Cărtărescu în romanul fesenist O3, că datorăm Revo partidului şi securității, care au conspirat la Circ şi au dirijat *drumul spre centru*, nu Neamului Românesc, care din motive de inferioritate rasială, adică politice, practic nici nu are istorie, ci fecală, te pişi pe ea la gard, cum a tot reieşit muşcător dar oligopedagogic de la colțul de cotitură din 1997 încoace.

* Bizar, când nu ne jucăm de-a teoria într-o baltă de sânge, este şi excesul de zăpezi troienite pe care îl evocă miştocăreşte scriitorul peste 17 ani şi de la 1700 km depărtare, fiind liber să facă într-un text orice, dacă e text: „Am ieşit în oraş şi, pe când o luam spre Dorobanți pe lângă troienele de zăpadă...“ (O3, 180, în 21 decembrie, care zăpadă, Mircea? Poate reminiscența ultralirică din inubliabila narațiune originală *La aniversară*, imprimată în creierii Epocii Mooye de geniul natural al *poetului nepereche*, Poetul nostru Național, Mihai Eminescu, sau poate răzbunare pe emigranții Neamului Românesc că-i ridică bustul astral identitar în grădinițele bisericilor lor de lemn.)

Pentru naiva Suelin, precizăm că tocmai iarna blândă (ploaia cu fulgere de după masacru, la Timişoara) şi lipsa de atractivitate a programelor tv au permis acumularea maselor de demonstranți luptători antibolşevici, *peste* aşteptările şefilor de promoție, care din dispreț tipic Intelectual pentru Clasa Muncitoare au conceput un sistem de represiune subdimensionat – a se vedea la Cronicarii Bănățeni, Bătălia de la Podul Maria din noaptea de 16-17 decembrie, unde oastea de strânsură a nomenclaturii timişorene a fost pulverizată de tineretul idealist local.

* *Diviziunea muncii propagandistice*. Dar Fluturele postmodernismului românesc trece zglobiu pe deasupra cadavrelor: face re-construcție creatoare, nu demodată reconstituire, cum ar fi trudit Rebreanu sau Preda. Vede, venind în 21 seara,

dinspre Kretzulescu şi trecând pe lângă Muzeul de Artă, la Athenée Palace, *două* tanchete (poate *taburi*, caz rarisim de confundare a termenului propriu, sau iarăşi e aplicat dreptul postmodernistului de a fantaza sau a injuria iresponsabil), un cordon de scutieri şi sute de tineri revoluţionari, adică ce probabil n-a mai văzut nimeni la Revoluţie *în acea seară şi în acel loc*.

Toate bune şi frumoase, doar că aici nu e ca la deosebirea dintre poezie lirică şi poezie filolo, sau – mai nou – poezie de piaţă (scandalos sexualistă).

Abaterea de la real, de la adevăr, este PRIN DEFINIŢIE **manipulare** şi chiar blasfemie interesată când semnificaţiile duc nu doar – contrar lui Eisenstein! – la **diminuarea** proporţiilor acţiunii masselor, ci converg năucitor în *elogierea securistului de omenie şi a bolşevicului onest gazetar* la *Steagul Roşu* tocmai în anii de teroare ai colectivizării, făcând cadou Revoluţia din Decembrie şefilor de promoţie, Securităţii.

Mircea Cărtărescu riscă astfel a-şi înstrăina publicul românesc fără a fi adoptat pe deplin de cel euroatlantic şi tinde s-o păţească rău, ca celebrul liric antisovietic Panait Istrati, care nu este scriitor canonic de manual nici pentru RO, nici pentru FR. Cel mai jalnic scenariu de viitor fiind să i se citească *întreaga* carieră literară – explozia de public cult fesenist manelar plus unanimitatea mediatizării pozitive – ca ţinând de *o diviziune a muncii propagandistice* în anii colaborării la *Jurnalul Naţional*, organ atribuit de o parte a presei unui şef de promoţie: celălalt **romancier postmodern** activ lângă domnii Tucă şi Cristoiu, istoricul constructiv Alex Mihai Stoenescu, dă futeşa noastră Revoluţie Armatei, pe când micul proxenet Mircişor o coduce la futelniţa Securităţii din ceceu!

* Te poţi pişa pe ea de *Proclamaţia de la Timişoara!* Un alt genial monument de manipulare e cel al baricadei proprietate personală de la Athenée Palace, unde îl recunoaşte pe Mircică colonelul de securitate în rezervă Ion Stănilă, deghizat în bătrânică frământată de o demascatoare erecţie la amintirea scenariului în care nevastă-sa, roşcata evreică *nimfomană* – ceea ce proscrisul Paul Goma n-a îndrăznit! – , activista Ester Emilia Hirsch, e făcută poştă de revoluţionarii timişoreni la CJP, unde fusese prinsă cu *Operele* lui Cea salvate în budigăi, scenă inspirată de *Balanţa* superficialului umorist Pintilie!

Dacă de-aşa ceva le ardea, citit printre rânduri, revoluţionarilor timişoreni, atunci te poţi pişa pe ea de *Proclamaţia de la Timişoara*, la zid, dar nu la Geologie când tocmai cade balconul cu icoană BOR şi doi de Eminescu, ci pe Edgar Quinet, mai spre Filologie o ţâră!

Şi aici te pufneşte râsul în plin masacru, întinzându-ţi picioarele sub birou:

„Degeaba se gândi colonelul la subiectele-standard în asemenea situaţie: s-o reguleze pe Coana Leana, pe alde Gâdea sau Găinuşă, că tot nu-i trecu, şi eficienţa pozării avea de suferit.“

* *Marea diminuare*. De fapt, abia la o nouă lectură îţi dai seama că O3, ignorând din culpă pe Cronicarii Bănăţeni, tace cu desăvârşire despre partea cea mai consistentă în Eroism Românesc pur a Revoluţiei, extraordinara insurecţie de pe Bega, ba mai mult încă, minimalizând narativ – precum cu Baricada lui Dan Iosif – acest subiect sacru, *ca bălos scenariu excitant pentru futeşa activistă roşcată*, Lepidoptera postromânismului maculează pe revoluţionarii Timişoarei **cu aceeaşi pasiune creatoare cu care a veştejit şi simbolurile bătăliei de la Chişinău, tot din 1989, pentru Limba noastră cea Română, şi în fond ale recuperării Basarabiei, pe eroii Eminescu şi Ştefan cel Mare**.

Când vei citi pe Filip Teodorescu, pe Radu Tinu sau pe vreun şef de promoţie bucureştean aiurând despre tot felul de agenţi, inclusiv de băieţii sovietici desantaţi din maşini Lada, evident *tineri musculoşi, bruneţi, neiertători*, nu vei şti de ce te simţi de acord! Uite de ce: pentru că Fluturele amiral al postmodernismului ţi-a lipit, sub pretext de episod erotic cerut de segmentul de public fesenist sau manelar, oviductul pe meninge depunând ouşoare ca acestea: „Estera era securistă (n. n. – altminteri, activistă la BOB al PCR Universitatea Bucureşti), trimisă la Timişoara ca să recupereze operele Tovarăşului până nu le pun pe foc derbedeii. Se strecoară printre revoluţionari – tineri musculoşi, bruneţi, neiertători (...). Vreo cincisprezece revoluţionari, cu steaguri tricolore din care au decupat stema... Încearcă să se-ascundă, dar ei o reperează“ etc. etc. (O3, 185)

* *Mircişor disidentul şi opozantul*. Cu atât rămâne Suelin din epopeea Timişoarei, plus *imaginea securistului de omenie* Ionel de la p.195: „Dacă n-ar fi fost Ionel, drăguţul de Mircişor (şi poate şi tăticul şi mămica lui) ar fi fost acum la balamuc, în Valea Mărului, sau la puşcărie.“

Şi cum nici dracu, nici ICR nu-l va mai reedita vreodată antum sau postum pe ciumatul de Goma în Occident, unde o mare tăcere l-a terminat şi pe Soljeniţîn, rămâne cum am stabilit, că Mircişor (căruia de două ori aflăm că i s-a confiscat *Manuscrisul* şi ce anume vecin umanist i l-a returnat) e printre foarte puţinii opozanţi români existenţi vreodată, fiind totodată şi cel mai avizat martor revoluţionar luptător al Revoluţiei Futute!

* *Cum a rămas gravid Herman*. Imagine pe care n-o să i-o scoată nimeni din cap leneşei Suelin, care a râs de-o dureau trompiţele auzindu-l pe autor povestind bancul cu Prinţul excentric al Albei-ca-Zăpada (personaj odios pentru atitudinarii *corecţi* deoarece o piele nearsă de soare ca în Vietnamul pălăriilor conice cum pe Coasta Boacii, e represivă, ca să nu mai vorbim de cele 7 persoane handicapate perpendicular pe univers) şi cu lanţul sinaptic al piticilor transmiţând ştirea că *o fute-n urechi* pictorului Bosch, cel cu trompa lui Eustachio şi vacarmul infernal al spermatozoizilor.

Nimic nu e întâmplător şi ai impresia că va urma ceva pur în text, acolo unde „ e Mircea târât de mulţime în strâmtoarea de pe Oneşti“ (nume deloc banal pentru mine, poate şi pentru alţii din eşalonul 4, Biletul de Liberare din Romlag al învăţătorului Sandu D. Stan din comuna Titu Târg, tatăl meu, fiind emis de Direcţia Lagăre şi Colonii de Muncă, Formaţia 0665 Oneşti), dar Mircea reia ambiguu futerea în ureche a totuşi purei Albe-ca-Zăpada, despre al cărei himen încă nu se poate face act constatator că are şapte găuri mici de la cei şapte pitici: „înaintează şi el o dată cu mulţimea, ca spermatozoizii dintr-o ejaculare impetuoasă lunecând între pereţii musculoși ai vaginului, către ovulul încă nevăzut care – doar noi ştim asta – le vine maiestuos în întâmpinare pe o colosală trompă a lui Eustachio.“

* Aiureala criptorasistă că Românii Epocii Mooye l-ar fi votat preşedinte pe Ceauşescu în caz de neîmpuşcare înlocuieşte azi motivaţia iniţială a execuţiei, pesemne avizată ca expert stalinist democrat de Silviu Brucan, cea cu 60 000 de morţi (aproape cât în Războiul Sfânt), istoricul ficţionar Cărtărescu mascând originea pur **românească** a exploziei cifrelor, după cucerirea etajului XI al TVR de către Eşalonul 2 al nomenclaturii.

Pe marele director al circului, Silviu Brucan, nu-l recunoşti uşor printre clovnii din ceceu, pesemne drept recunoştinţă a elitei atitudinare pentru aportul său de

imagine la fundarea **22**-GDS ca ceva de rang derizoriu, sindicat bolşevic pe probleme sociale, Apărarea Păcii sau un fel de ARLUS, pentru interviul ăla de legitimare acordat adunăturii inițiale mustinde de subiectivitate, infiltrați obscuri şi pui de nomenclaturişti. În schimb, inițiativa lichidării soților Ceauşescu îi este atribuită în O3, pe nedrept şi fără frică, băsescian, dlui Petre Roman, manifestându-se o jenantă ingratitudine pentru ce miniştri, ca megaintelectualii Andrei Pleşu şi Mihai Şora, sau diplomați ca doctrinarul existenței național-comunismului Mihai Botez, şi-au fost ales acest cel mai reformist şi social-democrat prim-ministru român de după 1989.

* *Miracolul din 20 decembrie 1989*. Zac la un stand Gaudeamus 2007, privesc la comedii. Binecunoscuți, eleganți universitari şi promoteri cu priviri piezişe de şperțari trec veseli spre sordidul restaurant, fără vreo privire aruncată fluxului de tarabe pe care naivii şi proştii au expus cărți noi, scoase la întâmpinare pe la miniedituri invizibile. Eu sorb logofeteşte cafea după cafea, doi litri pe zi ca Paul Goma, şi frunzăresc cartea perenă a Marianei Conovici, evenimentul anului editorial antiEminescian 1998, *E un început în tot sfârşitul*, cel mai bun instrument de împrospătare a Memoriei din câte cunosc.

Mi se confirmă că se vorbeşte, din surse redegiste şi iugoslave, despre mii de morți abia când Timişoara nu mai era singură, spre 21 decembrie când Revoluția a cuprins Lugojul şi Aradul, Târgu Mureş, Sibiu, Cluj, Braşov, iar la Bucureşti Ceauşeştii sunt mai necăjiți decât dinaintea plutonului de execuție, fiind limpede, după transformarea mitingului de înfierare a Timişorii în contramiting, că ei nu vor mai avea parte niciodată de osanale şi de caleşti imperiale!...

Ceea ce a contat a fost vestea halucinantă din 20 decembrie că timişorenii sunt iarăşi în stradă, cu zecile de mii, Clasa Muncitoare manifestând împotriva marxismului ucigaş şi silind guvernul la negocieri ca la Gdansk!

Explozia cifrelor vine **după** Împuşcarea Revoluției (poate şi violarea ei, la morgă nu în ceceu, dar *după*), iar sursa este **românească**, este emanată dinspre etajul XI al TVR şi se poate citi orbitor în rechizitoriul execuțiilor de la Târgovişte: 60 000 de morți!

Anchetarea *literar-artistică*, singura liberă, credibilă şi rațională a terorismului trebuia să înceapă de la turnul de manipulare al TVR, de la etajul XI, primii interogați de regizorul Sergiu Nicolaescu fiind desigur faimosul coordonator Teodor Brateş şi eminența de cenuşă căreia i se atribuie de către mai toți istoricii resortul ideologic şi mediatic al loviturii de stat feseniste împotriva Poporului biruitor, experimentatul stalinist Silviu Brucan, scepticul nemântuit, pulverizatorul Doinei Cornea la maximă audiență, crainicul **încă din cumplitul 31 decembrie 1989** al bunăvestirii că *Frontul Salvării Naționale păşeşte în bătălia electorală*!

* Dacă Revoluția din Decembrie n-ar fi fost televizată în direct, ajungând un *frame* inteligibil pentru leneşul public euroatlantic, ea nici n-ar fi apărut în O3, mai ales că directorul editurii, als promoter, preia clişeul promoțional că Mircea, identic sieşi ca mustața deloc asimetrică a lui Caragiale, *cum a scris înainte, aşa scrie şi acum*, nedatorând nimic timişorenilor sau Clasei Muncitoare bucureştene.

În orice caz, profesionist de mare clasă, Fluturele amiral al postromânismului ştie de pe la Circul de Stat rolul pavlovian în dresaj *al repetării asociațiilor*.

Te bate uşor cu pălmița pe emisferele cerebrale simetrice diafragmei, să nu încordezi muşchii, la p. 99, orbindu-te zâmbind nevinovat cu propagandă deja fesenistă „Ce se întâmplă? Ce *Dumnezeu* se întâmplă? Patruzeci de mii de morți la Timişoara?“ (Când am ieşit eu în 21 cu bradul, şi deşi nedormit nu m-a prins Garcea,

înţelesesem esenţialul, că *acesta* este momentul simultaneităţii protestelor, pentru că **Timişoara continua să reziste**. Despre cei căzuţi, nu ştiam decât de vreo 40, şi oricum, să fi fost **unul singur**, Ceauşescu îşi futuse norocul: rupsese contractul cu cei mai răbdători dintre Români!)

* Îţi injectează în inconştient prima jumătate a fiolei că Timişoara n-a fost Semnalul ACUM al Revoluţiei ci chiar **Ţepuşa** care i-a îmboldit pe leneşii mămăligari să iasă ca vitele în stradă (ieşiţi că altfel vă omoară Dracula pe toţi!), punând-o pe clarvizionara Mărioara la p.179 să-l îndemne în cifre ca de etaj XI deja postceauşist pe Mircişor *să nu se bage*: „Patruzeci de mii de morţi la Timişoara. Vagoane încărcate cu morţi, goi şi legaţi cu sârmă ghimpată, cu semne de tortură sălbatică pe ei, sosind la Bucureşti ca să fie incineraţi.“

Iar când autorul, sub acoperirea că narativ compătimeşte cu revoluţionarii, se dă Suelinei – posibilă membră-n Comisia Nobel – drept al şaselea scriitor român arestat în 21 decembrie, şi încă la Baricadă, la Dan Iosif, cei din duba cu geamuri însârmuite sunt scrişi să gândească la p. 223 din O3 aşa:

„Dacă Ceauşescu n-avea să cadă... dacă Securitatea... ei aveau să iasă, peste ani sau decenii (n.n. – aici ar fi picat organic în text ca termen de comparaţie explicită Corneliu Coposu, Omul Durerii, care în izolare cu anii uitase vorbirea, dar scriitorul evită), cu sănătatea mâncată, cu viaţa distrusă... Sau plutoanele de execuţie... Patruzeci de mii de morţi la Timişoara... Femeia moartă, cu fătul smuls din pântece... Morţii goi, vineţi, legaţi cu sârmă ghimpată, aliniaţi pe zăpadă...“

Primim deci a doua jumătate a fiolei, bazată deja pe acea hiperpropagandă cinică fesenistă, tipică fazei de lovitură de stat a Revoluţiei, începute în chiar Cimitirul Săracilor de la Timişoara, cu acel aranjament macabru înghiţit cu atâta lăcomie de media occidentală, pregătită a se distra cu barbaria esticilor, şi arătat românilor la TVR şi în *România liberă* **mult după ce** POPORUL determinase pe Ceauşescu să se elicopterizeze, spre a fi ciuruit în vechea capitală a Românilor drept-credincioşi de la Târgovişte, spurcându-se de către niet-credincioşi celebrarea creştină a Crăciunului.

* *Culmea manipulării* este din punct de vedere al artei literar-retorice acel dubitativ şi plin de speranţă, ca al ocnaşilor din *Fidelio* miraculos întorşi la lumină, un adevărat imn al recunoştinţei retrospective, „Dacă Ceauşescu n-avea să cadă... dacă Securitatea...“, prin care protestatarii arestaţi îşi aşteaptă ficţional izbăvirea nu de la Solidaritatea marilor concentrări muncitoreşti – ieşite în stradă SĂ SE BATĂ! (mulţi aveau arme) – sau de la Dumnezeu, ci de la... şefii de promoţie ai dlui Manolescu, doctrină la care, **prin lipsă de reacţie**, întreaga Autoelită achiezează, de nu se mai poate sprijini pe vreo rezistenţă în stradă, de-ar fi evacuat din clădire GDS, ICR, CNE sau chiar Humanitasul.

Încât te întrebi dacă aceste manevre ideologice şi propagandistice ruşinoase, incorecte Româneşte, nu explică unanimitatea primirii pozitive în toate mediile de care s-ar fi bucurat O3 atât înainte de a fi citit cât şi, cu obiecţiuni neglijabile şi nevizând compromisurile, după lectura critică pe diagonală.

* *Caşcaval Scorniceşti*. Nu avem numai o Revoluţie Împuşcată pe care Fluturele amiral al postromânismului i-o pune drogată şi adormită lui Iliescu pe futelniţa din ceceu, să se implementeze cu ea în celebra ordine de pe listă, cu voia Dvs ultimul, avem şi o Rezistenţă Anticeauşistă, jignită prin completa ignorare, o rezistenţă a cărei carne de tun au fost tocmai cozile la măcelării şi de care românul Cărtărescu, în lipsă de altă documentare decât familia, îşi bate cu perfectă inconştienţă

joc – faptul că veneau pe acolo şi lămuritorii securităţii, şi mai ales ai partidului, neîndreptăţind pe scriitor a prezenta străinătăţii această gândire mutilată a gloatei drept însăşi *gândirea poporului*.

Dacă nu izbucnea la Timişoara, ***din solidarizarea Românilor cu un frate ungur şi neortodox persecutat***, Revoluţia Română ai zice că tot exploda, de la o coadă la carne, cel mai periculos pentru ceceu fiind plasată Piaţa Amzei.

Ar fi fost un dezastru de imagine, mai ales că semnificaţia ar fi fost ori sprijin pentru serbările Bisericii Ortodoxe, ori spargerea marilor sărbători bolşevice.

Şi-mi mai amintesc ceva, care face diferenţa dintre popor şi gloată.

Eram în Piaţa Amzei, lângă Nichita Stănescu şi doamna Slavici, la universalul alimentar Premial şi se da caşcaval şi aş fi apucat. Dar nu am luat, pentru că eu îmi păzesc sufletul. Dacă *luam*, acel caşcaval pe care scria de un 1 Mai muncitoresc „Caşcaval Scorniceşti“, adică pomană de pe unde s-a născut dictatorul, atunci n-aş mai fi putut asculta ca înainte *Sonata Lunii*, aş fi pierdut *Scrisoarea I*, *Capela Sixtină*, *Căucul*.

Am plecat cu riscul de a-mi lăsa, ce de atâtea ori, familia *relativ* înfometată.

Şi Dumnezeu mi-a dat însutit! Am găsit aproape tot fără coadă Caşcaval Dalia la Circul Foamei de la Unirea. Şi am apucat şi 10 (zece) cutii de pateu cu carne dulceagă jupuită de pe beregăţi! Şi ceva cu totul extraordinar: 22 (douăzeci şi două) ciocolate albe ungureşti, din care am dat şi la colege!!!

* *Toată viziunea cărtăresciană a Revoluţiei* descinde ideologic din două izvoare de apă plată: *Dilema 265*, adică din manipularea c-ar fi ridicol un tineret idealist de tip Eminescian, care să citească cele 1001 cărţi obligatorii, să filozofeze, să iubească Neamul Românesc, având simţ pentru măreaţa sa istorie, şi să fie perpetuu îndrăgostit – şi din manolescianul manifest *Imposibila lustraţie*, care stipulează că Securitatea e Stăpânul meritant, de unde şi luxul eseistic, ajuns tipic universitar român, de a trece peste orice documentare. De aceea, Mircea nu ştie nimic despre **atomizarea** Armatei în celule izolate informaţional când cu indicativul Radu cel Frumos şi îşi imaginează un ofiţer bucureştean comandant de dispozitiv, în 21 decembrie, *capabil să-şi dea cu părerea despre ce a fost în alte părţi*, ba chiar şi raportând unei branşe subordonate când e alarmă, securitatea, ce şi cum:

„La Timişoara s-a tras, tov. colonel. A tras armata, a tras şi miliţia, s-a folosit echipamentul din dotare.“ (TO, 199)

Est-etic problema fiind însă că acest imposibil ofiţer cărtărescian al armatei omite nu numai partidul – care a primit arme – din sistemul de represiune, ci mai ales securitatea, interlocutorul său, colonel (!), simpaticul personaj de omenie fiind pus din culpă de Scriitorul formator de opinie să se ocupe paşnic de facerea bătrânească de fotografii cu Baricada!

Ciuntirea sloganului Dan Iosif **„**A tras armata, a tras miliţia, a tras securitatea!“ îl pune pe Mircea Cărtărescu, din neglijenţă sau nu, într-o rea lumină, cu Autoelită cu tot, **complice** prin tăcerea ei aprobatoare la toată ideologia TO, chiar dacă se va fi apreciat dubioasă retoric continuarea memorabilă a neuitatului erou cum că *au tras toţi în aer, iar noi am tras aerul în piept*, de te întrebi ce nou Labiş ar fi fost Caracterul Dan Iosif, al Cutremurului şi al Baricadei, trecut prin cultură de un profesor bun.

* *Masa teritorială critică*. Şi aici trebuie istoria literară să elucideze prin dovezi limpezi, de-ale scotocitorilor de bibliotecă şi arhivă, controversa tragică dacă nu cumva după colţul de cotitură din 2 iunie 1997, când revenirea teritorială cât de cât la

Standardul 26 iunie 1940 – important pentru că o Românie sub această masă teritorială critică nu-şi mai poate îndeplini cu luare în serios Misia Culturală – căzut cu tot cu monarhie şi cu însăşi lustraţia, compromiţându-se adevăraţii liberali şi ţărănişti, ai lui Coposu, pe când tocmai lucizii Iliescu, Vadim şi Funar votau, pentru istorie, **contra** Tratatului cu Ucraina, *simultana manevră de foc critic dinspre colaboraţionıştii cu ocupantul sovietic sau puii de nomenclaturişti spre cine a fost legionar sau antonescian în* Ţară *sau în exil* n-a fost indusă tot de diabolicii securişti şefi de promoţie demascaţi de Nichi Manolescu, – nişte vulpoi indubitabil în stare să-i manipuleze şi pe Intelectualii civici să supraliciteze şi să apară drept promotori ai Noii Direcţii ideologice, adică să devină ţapii ispăşitori pentru însăşi apariţia *postromânismului* la capătul tunelului demitizărilor!

În particular, a avut vreun efect paralizant nr 265 al *Dilemei* asupra Literaturii Române încât nu ne este cunoscut nici un text literar sau chiar istoric **memorabil** celebrând eroii acestei Revoluţii? Sau îmbătrânirea artificială a tineretului e mai veche? Nu mai vorbesc de tânăra literatură a epigonilor cărtărescieni, sexualişti sau excremenţialişti, că nu de la ei aşteptam acea LACRIMĂ ce Autoelita trebuia să o verse pentru Basarabia.

Temă pentru weekende plăcute. Citească-se antologia poeziei optzeciştilor de la Editura Vlasie de prin 1993: mai nimic supărător pentru ceauşism! Am intrat în Epoca Mooye cu o junime disciplinată în spiritul autocenzurii şi al carierismului, uşor de manipulat, convinsă că nu se poate face literatură de calitate decât prin compromis.

* *Peroraţie*. Tot despre *Fapte*. Aceiaşi documentarişti mai au sfânta datorie naţională de a devansa întunecatul Juriu Nobel în elucidarea unor controverse de istorie literară, care dacă nu e aşa şi opozantul martir se dovedeşte impostor ne facem de râs, cu Autoelită cu tot fiindcă ea a achiezat la procedeul ceauşist de cosmetizare a biografiei, şi va fi mai rău decât cu Minciuna Secolului – Revoluţia Futută.

A stat cu capul sub cloanţe Mircea Cărtărescu la Baricadă? I-a fost împuşcată lui o revoluţionară în braţe, după ce l-a şi pupat? A fost transportat pe Centură, la Jilava, unde l-au bătut, l-au jignit şi l-au anchetat şefii de promoţie? A filtrat el terorişti la metrou la Tunari? A fost el, scriitorul optzecist, reţinut şi torturat de Securitate până la căderi epileptice în anii Goma? A fost cenzurat de către muncitorii tipografi de la IMGB ca-n anii Scânteii lui Brucan? (Cf. « j'ai connu la censure dès 1980, au début de mes années universitaires. Je me souviens de l'un de mes livres, censuré non pas pour des raisons politiques, mais par les imprimeurs qui refusaient mon manuscrit», către Cécile Verdier.) I s-a confiscat manuscrisul TO? (Evident turnat de vreun ofiţer acoperit pe probleme penticostale şi New Age, cum va fi fost inspiratorul personajului Herman.) A ajuns în 1989, ca sindicalistul liber Vasile Paraschiv, „din nou la închisoarea psihiatrică unde, în primăvară, injectat cu monohidrocloridă de piperidină, aiurase zeci şi zeci de ore de noapte în faţa planşelor Rorschach“? – cum susţine în O3 la p. 238 *autorul* perceput ca fiind *scriitorul* de către Suelin din Juriul Nobel şi chiar de Coca Dospinoiu şi elevii ei cocalari.

Căci este atât de veridic rezultatul tehnicii sale de a se jelui manelist în termeni ştiinţifici Kitsch încât literalmente aproape că e just să stea prin empatie în memoria noastră lângă scriitorul Paul Goma, lângă Dan Petrescu, Radu Filipescu şi Doina Cornea, sau lângă studenţii bătuţi la Securitate Marius Oprea şi Sorin Adam Matei, de nu cumva chiar în locul tuturor – lista e nesfârşită! – , din evidente motive privind corectitudinea politică mai sănătoasă.

* *Re-construcție postmodernă* cam suprarealistă magic de arta pârțului Dali, nu **reconstituire** ca-n Rebreanu sau Preda a unui Masacru, înțeleg. Dar nici măcar publicul cultivat sau publicul euroatlantic nu e capabil de lectura adecvată şi rezultă de aici *manipulare,* de care orice scriitor este responsabil, cum este şi conducătorul auto pentru ce face la volan, indiferent de opțiunile lui estetice când îşi bagă manele pe mobil sau pe difuzoarele din maxi-taxi.

A reduce poporul la o gloată amorfă exaltă ideea minimalizantă că Revoluția ar fi putut porni nu de la tineretul idealist al Bătăliei de la Podul Maria sau al Baricadei, ci de la cea mai detestată categorie din RSR, atât de urâtă de către oamenii cinstiți, care întorcându-se de la serviciu găseau alimentarele golite: *profesioniştii cozilor*, adică pensionărimea (victimă ulterioară a Genocidului postrevoluționar prin inflația galopantă care i-a luat şi banii de medicamente, şi banii de parastas), femeile casnice (ca însăşi atât de bine informata, antieroina Marioară a lui Mircişor!!!), şomerii speculanți (adesea rromi, ceea ce într-adevăr a creat incidente) şi mai ales infiltrații, *puşi pe influențare pozitivă că vremelnic achităm datoria externă*, nu că hai să-i punem de-un 1907, ceea ce ar întări doctrina recunoştinței pupincuriste a Autoelitei față de şefii de promoție securişti făuritori ai Revoluției şi Tranziției.

* *Acei bunei blajini*. Pentru că păcatul capital al celui mai important prozator şi poet al cetății ciobanului Bucur, confundat mitic cu Mircea Ciobanul, negustorul cel liberal de origine BOR înnobilat prin muşatina Doamnă Chiajna, este că de la fereastra panoramică a blocului Orbitor de pe Ştefan cel Mare şi Sfânt, adică din Zona Butterfly, el observă împrejurimile jegoase, întrebându-se dacă monstruosul Manuscris poate ostoi nişte aspirații fierbinți spre Zona Zoster, a prietenului Volodea, fără însă a uita de Zona Maha, pe care o şi cunoaşte până la margine, în Colentina, la canionul cale ferată, care separă şcoalele gemene fractalic 41 şi 42, dincolo de care începe, spre Afumați, Sineşti şi Petrăchioaia, ca într-un film călăuzitor cu adevărat, ZONA, adică poporul, Neamul nostru cel Românesc, care e totuşi *altceva*, moromețian, mult mai divers uman şi mai specific multimilenar profund decât puținul bulgar frecventat, şi acesta destul de superficial, la Tântava, pe Sabarul copilăriei mamei sale de la care a supt antiEminescianismul.

Nu putem decât regreta la colegul meu Mircea Cărtărescu, care întotdeauna în tramvaiul 21 mi-a arătat o față prietenoasă că citeam din eternul Borgiah, pentru cât de profund se resimte atât poezia (cu inferioarele prin caterincă cu budincă *Georgice* față de nemuritorul *pastel* clasic şi idilic al veselului Alecsandri şi față de eroismul pindaric țărănesc al lui Ioan Alexandru) cât şi proza literară şi politică, plină de împunsături la o istorie de kkt, din pricina nenorocului de a nu fi avut în frageda copilărie parte de acei bunei blajini care să-i şoptească la urechea din leagăn străvechea doină a pătimirii noastre sau baladele eroismului nostru specific, agresiv, haiducesc-novăcesc dincolo de mioritic, manifestat orbitor şi în Revoluția Futută, când pentru un Ideal, au pătimit mii de tineri, în timp de pace, cam câți Români dezrobitori au căzut izgonind Armata Roşie, cea mai înarmată din lume, la vreme de Război Sfânt, când am eliberat în vara lui 1941 Basarabia şi Bucovina de sub spurcata cizmă stalinistă.

* *Scanarea imaginarului Gloatei* este foarte departe de țintă, de ambiția de a spune Totul. Minoritatea care vorbea la cozi era cel mult un 10%, în bună parte compus din lămuritori care „explicau“, ascultați totdeauna cu mefiență, de pildă criza de cafea, prin faptul că înainte „serveau“ doar boierii, iar acuma până şi țiganii şi

ceapiştii, care o bea nu cu ceaşca ci cu stacana, ba o mai fac şi sirop, consumând o mare cantitate din rația de zahăr!

Cea mai mare parte a cozilor era tăcută şi încruntată, cu bun simț şi adesea cultă, perfect informată de la posturile occidentale, nu odată cu câte un cititor sorbind ostentativ din Borges, ca mine, turnătorul de lângă mine notându-şi aiurea-n carnețel: Borgiah în limbi străine.

* *Dubla ratare a Autoelitei*. Însă această neînțelegere crasă şi grasă, academică, a ceea ce a însemnat Revoluția de la Timişoara, total ignorată din pricina abjectului exclusivism bucureştean din TO, anume, cum se observa bine de la balconul Operei, că „bolşevismul s-a născut pe Neva şi a murit pe Bega“, scris este să dureze mult şi bine până la ivirea acelui nou Eminescu sau nou Homer Român, care va găsi cei mai potriviți solvenți pentru ochelarii de cal ai unei Autoelite parcă oarbe, ca Borges dar fără Bibliotecă Națională, autoadunătură care încă n-a realizat că dacă, în loc s-o deconstruiască şi *să o pună la produs*, dimpotrivă ar fi cântat şi preamărit Revoluția Română, ca pe o autentică întoarcere spre Neamul Românesc a feței lui Dumnezeu, atunci țara noastră şi-ar fi aşezat cu cea mai mare cinste însângeratul, eroicul 1989, lângă 1956, 1968 şi 1980, pentru că *martirii noştri au fost mai tineri şi mai mulți decât ai lor,* cu deosebire episodul Crematoriului, unde au fost incinerați timişorenii, putând aspira la interes din partea inocentului, în marxismul aplicat public până la ce făceau şi naziştii, public occidental.

Autoelita, ca intelectualitate de nechezoli ieşită dintr-un totalitarism, ca structură informală pe principiul zicalei că Dumnezeu a umplut lumea cu ce a putut, a ratat, vasăzică, nu numai Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei ci şi acea integrare europeană în condiții optime pe care o justifica un asemenea sacrificiu.

* *Foametea ceauşistă* e descrisă din burtă în O3, din amintiri ajunse vagi.

Salamul cu soia pe buletin, de pildă, poate pentru că era o protecție a bucureştenilor de invazia lăcustelor provinciale, nici nu prea apare la cel ce încarnează mediatic, rotund ca o omletă, pe cronicarul Capitalei *Kitsch*.

Însă, într-o epocă de dezmăț culinar, a unei Prosperități nevisate, ca Mooye Age, este reconfortant a reaminti toate acestea!

Şi nu în tiraje invizibile, ci în opera celui mai bine vândut scriitor postbelic.

Altminteri, **teritoriul cozii** nu era virgin, a mai fost explorat de Mircea Constantinescu în cele două volume din *Români, vă ordon să stați la coadă*, scoase la Editura Fundația Culturală, şi de Florin Sicoie, traducătorul lui Cioran pentru Humanitas, într-o splendidă abordare fenomenologică, într-un pe nedrept neintrodus în manualele şcolare – că avea şi abordarea din punctul de vedere al specificului național nociv levantin – *Tratat asupra cozii,* scos tot la Editura Fundației Culturale Române.

* Ba, la dreptul vorbind, virgin ca România Revoluționară a lui Rosenthal nu era nici *motivul Revoluției* în sine şi nici măcar combinarea lui cu un **Apocalips de Bucureşti** delabrat, cum apar ele îngemănate la Camelian Propinațiu în aventurile lui Gujghil, Dințişor şi Picior-de-Porc din *La un colț de cotitură. Punctul atomic*, Premiul Nemira 1998, colecția Purgatoriu, unde a început şi dl Patapievici drumul spre ICR, colecția disidentului Dan Petrescu, care aprecia că e **„**adevăratul şi unicul, până acum, roman al tranziției şi care, ca atare, are o legătură cu revoluția“ (*În răspăr*, Nemira, 2000, p.37), poate pentru că scriitorul îşi imaginează un punct atomic şi cum s-au agregat cu miliarde de ani în urmă atomii din care, prin tot felul de metamorfozări, a

apărut în final emanația secundă a Revoluției, Autoelita, care n-a vărsat nici o lacrimă pentru Basarabia.

Legătura cea mai instructivă cu revoluția fiind apropo de statui, atunci când tocmai Mihai Viteazul sare de pe soclu cu armăsar cu tot şi fugăreşte în galop spre viitorul sediu al țărăniştilor pe un şef de promoție, Jean, care s-a băşit ieşind dintr-o Ladă ca să fluture un steguleț unguresc incitând populația să ne scape de comunism:

„Iar ceața parcă de maşină de fum de superproducție cu bătălie panoramică fu spartă de un om care urla ca din gură de şarpe şi alerga spre sediul țărăniştilor cu un drapel unguresc în mână, la mică distanță urmându-l tenace, într-un zgomot infernal de brigadă de tancuri condensată în unul singur, ceva metalic semănând cu statuia ecvestră coborâtă de pe soclu a lui Mihai Viteazul, dar neavând nici o legătură, deoarece în fața Universității situl cu statui doar ce se clătina de cutremur.“

* Ba bine că nu, aşa cum oaia delatoare din *Miorița* foloseşte – cum observa Coca Dospinoiu – personificarea, pentru a se adresa ciobanului cu mustăcioară ca a lui Mircea, aşa şi bravul voievod unionist a chibzuit adânc înainte de a se da jos de pe soclu, trimițându-şi doar o sosie să-l fugărească pe şeful de promoție provocator ce făcea pe ungurul, deoarece i s-a părut *Kitsch* orbitor încolonarea puținelor statui bucureştene după a lui Lenin, poate cea dintâi în Răsărit doborâtă de adevărații anticomunişti, o dată cu a colaboraționistului Petru Groza, *cam când se redacta programul Revoluției, adică celebra Proclamație de la Timişoara*, desființată ulterior prin manifestul *Imposibila lustrație*.

* Pe lângă pasajele de prost-gust, unii se vaită că mai coboară valoarea Proiectului *Orbitor* deficitul său de pasaje care să te solicite ca Intelectual, numai rebusiştii ghicind în pietre, în nori, în batog şi în ficați. Bildungsromanul lipseşte cu desăvârşire. Ca să aflăm ce e amorul trebuie să ne întoarcem tot la Eminescu, în 3O neexistând decât viață sexuală, numai de la țâțe în jos. Iar detaliul la ipotetica epocă, *Lehrjahre ohne Lehrer*; lipseşte cu desăvârşire. Cadrele didactice apar fără excepție, în opera fostului lor coleg, ca nişte terifiante bestii, iar cărțile purtătoare de revelații nu ne orbesc deloc, subînțelegându-se că **scrisul** a apărut la Mircişor ca o imitație a meseriei tăticuțului polono-evreu jdanov-gheorghiu de la cotidianul regional *Steagul Roşu*.

Cel mai mare neajuns fiind însă acea comoditate disprețuitoare a Scriitorului, nu a Autorului, *un héritier de Borges d'Europe centrale*, pentru bibliotecă, de a nu se documenta neam pentru Revoluția Futută, ignorând pe Cronicarii Bănățeni, ca şi cum n-ar fi fost internet la Schloss Solitude, ratând în dinamica fără egal a evenimentelor dialogul Bahtin al discursurilor celor două mentalități care se confruntau, cea promovată într-o categorie superioară de emanația Intelectuală şi cea retrogradată dar menținută artificial în competiție de emanația nomenclaturistă a Revoluției Futate.

Şi nu e bine să nu remarcăm că emanații înşişi veniseră la futelniță tot atât de nedocumentați.

Mitul lui Iliescu stând cu capul sub gloanțe a fost mai mult ca sigur inspirat de consilierul Neamului Românesc, Brucan, care îşi va fi amintit că un glonț rusesc tras de muncitorii, care voiau în februarie 1945 în Piața Palatului Regal guvern Vîşinski-Petru Groza, s-a înfipt în biroul generalului Rădescu, după care occidentalii au înghițit *orice* de îndată ce propaganda sovietică *le-a prezentat bolşevizarea României ca pe o luptă cu nişte fascişti*, cum ar fi Maniu şi Brătianu, tehnică la care întreg anul 1990 a încercat Iliescu să-i convingă pe Intelectualii civici să achiezeze că ăia din stradă sunt nişte *legionari*, consensul nerealizându-se însă decât după colțul de cotitură din 2

iunie 1997 şi corolarul său, Asasinarea mitului Eminescian, spre postEminescianul an 2000, când dl Ion Iliescu a şi devenit candidatul Autoelitei antilegionare la preşedinție.

* *Nu numai voievozii ci şi revoluționarii sunt demitizați* cu sistemă de geniul înaripat al Lepidopterei postromânismului.

Cea mai stranie dintre toate halucinațiile despre Revoluție, specifică poate vârstei înaintate a lui Mircea cel Bătrân şi traiului mai mult printre Românii din străinătate decât în sânul populației active, este uitarea faptului că pentru LIBERTATE au ieşit în stradă, nu numai să zbiere ci şi să se bată, manipulați sau nu, sute de mii de Români, milioane chiar, cu toții gata a-şi risca şi a pierde însăşi viața, bunul lor cel mai de preț, spre deosebire de mulți Intelectuali care se rețineau având unele opere în proiect sau în progres – **autocenzurate** în scopul publicării la Editura Casa Scânteii, fără samizdat, codificate să ghicească în ele numai ei îndeei, de unde şi noțiunea de **Autoelită** – fiind pe parcursul derulării Revoluției împuşcați sau autoîmpuşcați de vreo zece ori mai mulți cetățeni decât la rebeliunea legionară antiantonesciană din ianuarie 1941, despre care delir se face atâta istorie, atâta presă şi atâta literatură.

O națiune care are o asemenea hemoragie în Europa postmodernă, ca Revoluția din Decembrie, un Neam Românesc care a avut curajul să se angajeze în Războiul Sfânt şi luciditatea din 1946 şi de azi să-şi recunoască Holocaustul comis, nu merită ingratitudinea ca la momentul narativ când ne copleşea metalica, vibrânda a clopotelor jale, îngropându-ne morții în preajma lui Eminescu, în cel mai interesant obiectiv turistic al Estului, Cimitirul Eroilor Revoluției, să se plaseze în O3 chiar la p. 426, exact peste eroism şi peste doliu, acest excremențial verdict filocaragialesc, împrumutat desigur şi diseminat de specialiştii în demoralizarea gloatei şefi de promoție:

„E drept că mă cac în fața Comitetului Central de câte ori trec pe-acolo, dar nu-mi dau pantalonii jos."

Prudența înțeleaptă a poporului vizavi de nebunia lui Ceauşescu, mai ales după Tien Anmen şi amenințările cu stalinismul de la Congresul XIV, fiind exemplară. Când Clasa Muncitoare a ieşit la Revoluție, *ea ştia că Partidul va ordona deschiderea focului*, pe când puținii Intelectuali mai viteji credeau că vor putea face conversație cu trupele, au antamat asemenea discuții despre armele despiedicate şi au ajuns la Jilava.

* Nu poți uita uşor din O3 blasfemia cu OZN-ul priponit deasupra Intercontinentalului, de unde Tatăl Ceresc se uită pasiv şi indiferent cu heruvimii, ca nişte feseniste, la străpungerea baricadei de către Armata Roşie ceauşistă, ajutată de aşa-zise gărzi patriotice, în timp ce eroul Dan Iosif conturează pe asfalt, cu o cămaşă îmbibată de sânge de martir, conturul României Regale Mari, lăsând ca vorbă din urmă un *Aşa să fie!*

Dar Autoelita n-a achiezat la aceasta.

Din păcate, asemenea viziune cu *Deus otiosus* pe Intercontinental presupune slabă documentare teologică, soteriologică, deontologică, entomologică, logică şi revoluționară.

Nu mai vorbesc că cine n-a văzut videoclipul cu o sută de mii de timişoreni scandând EXISTĂ DUMNEZEU! este vrednic de pedeapsă vecinică, ori măcar de anchetă în Akasia la camera cu birouri Eminescu, Preda şi Labiş.

Iar acel *Deus ex machina* poziționat obscen, în postura ridicolă de a se sluji de Casa Poporului ca de o futelniță, în loc de Palatul Patriarhiei, ca de un spațiu acceptat

de ozenişti pentru conferința de presă, este o insultă de la kerigmaticul Mircea Cărtărescu la adresa oricărui credincios conştient de măgăria sanctificării produsului faraonic al totalitarismului marxist, până se va vădi că Fluturele postmodernismului românesc a fost doar *vox clamandi* în deşertul Uranus, pentru a preciza **sensul** locului şi al lucrului *readymade*, că demolarea s-au făcut întru rădicarea Catedralei Mântuirii Neamului, că avem au ba posibilitățile financiare, inginereşti, architectonice, artistice, etice şi chiar duhovniceşti întru o asemenea gigantă întreprindere de ratrapagiu absolumente necesar şi că dimensiunea trebuie să fie de zece ori cât Sfânta Sofia de la Sublima Poartă, cum stipulează şi O3.

* *A face cu ochiul*. Tineretul postmodern al revoluției, subliniază profa de meditații Coca Dospinoiu acest aspect protocronist din O3, pare a fi citit şi asimilat semeseul sau fluturaşul *Apel către lichele* cu mult înainte de a fi fost scris, băieții baricadei adresându-se scutierilor cu: „Huoooo! Huooo! Câinii lu' Ceauşescu! Lichelelor!“ (O3, 199).

* *Pare extrem de comod* a alege, pentru descrierea ceauşismului târziu, ca personaj Gloata, să vedem în creierii ei, care este concepția sa: *zvonistică*, foame, frig, defetism răspândit de mamele antiEminesciene, microcaragialisme pasive despre Ceauşeşti şi mai ales despre un non-viitor altul decât circurile foamei, în care se întrezăreşte neliniştitor perspectiva, atât de urâtă Românului familist izolat, a lăturilor căzăceşti sovietice de la cazan. De aici, *incapacitatea individualizării premiselor* exploziei sociale, căci Revoluția fu făcută de indivizi, nu de segmente de public, cum o arată şi cimitirele, nu se disting în O3 dumirirea revoluționarilor, momentul greu, hotărârea lor dramatică de a se jertfi democratic pentru Țară, nici măcar cât în Rebreanu sau Zaharia Stancu sau Petru Dumitriu (care se cunoştea cu Edgar Reichmann de la *Le Monde*, încă din 1957), ale căror strategii narative au funcționat mult mai productiv pentru descrierea prozastică a anului 1907, an în care neseriosul de Caragiale, de care m-am săturat, fiindcă-l citesc cu plăcere şi corupții, a văzut cu groază sângele țărănimii pelagroase țâşnind din piepturi distrofice ca de Canal şi împroşcându-i miştocara operă de o viață, silindu-l la o restructurare sufletească berlineză în sensul tragicului Eminescian, schimbare la față pe care a şi ratat-o, ca şi Nobelul, deşi a intuit Calea din moment ce admira pe eroicul Beethoven.

Numai că Ion Luca Caragiale, om de bun simț Regal, când ar fi văzut Românul trezindu-se prin mijloace proprii, fără invazie eliberatoare, doborând un totalitarism, săvârşind inclusiv ritualului execuției tiranului cu soția, nu şi-ar fi permis nici în ruptul capului să se aşeze pe clişeele occidentale criptorasiste despre subomul şi triburile Galiției Mari, apucându-se a demonstra că nu fu revoluție ci fu futai cu o fufă-n futelnița ceceului.

* *Ciocul mai mic!* Nu trebuia să stai *pe catarg* sus pe blocuri, să raportezi la Comandamentul Represiunii din cinci în cinci minute mişcările gloatei, ca să înțelegi că nu era nevoie de *coordonare* să aduci în Centru aceste uriaşe forțe muncitoreşti, gata a se bate, adică Neamul Românesc al Capitalei, după o noapte ca cea a Masacrului din Piața Universității!

În fond, ce mai, hai s-o spune pe-aia dreaptă şi necotită, apropo de nechezoli, de revoluționara Ana Ipătescu şi de Revoluția Fututá!

Ce mai tura-vura-viitura, ciocul mai mic, că cinci cărturari mari şi rari au fost în vizită, pare-se, pe la protestele anticeauşiste din 21 decembrie – directorul ICR fizician Patapievici, cu care mi-am intersectat paşii la Măgurele, telemoderatorul Iaru,

finanțistul Vozganian, poetul Ion Murgeanu biograf al lui Iisus şi clasicul romancier pictor Alecu Ivan Ghilia cu domiciliu tot pe Ştefan cel Mare, iar plutonierul adjutant de miliție Garcea, dobitocul ăla ficționar televizionar cu capul lui gol sub cozoroc, adică lipsit de inteligență alta decât cea viscerală şi veselă, Românească, uite că a reuşit incultul să-i captureze pe absolut toți cinci şi să-i împacheteze pentru Jilava! Plus un fel de TVA, anume fizicianul erou golan Grădin Bogdan (un Caracter şi acesta), pe care, ca Ştiutor cărtărescian, mi-amintesc ca prin vis că l-am deconsiliat în căminul de la Măgurele, unde sta-n cameră cu romancierul Florin Sicoie, să nu se aventureze fără cap, în primăvara lui 1977, mult după cutremur, spre a semna scrisoarea lui Paul Goma, de care auzise de la Europa Liberă, *fiind deja foarte târziu* şi riscând evident să se arunce chiar în gura lupului lui Pleşiță, sunând la apartamentul din Aleea Compozitorilor, despre care nu am ştire de vreo placă memorială pusă de Uniunea Scriitorilor pentru unul mare şi curajos de al lor.

* *Principiul lui Huygens*. Eroarea care i-a adunat pe bucureşteni în Centru şi de care adunătură – spre hazul şi dezinformarea Occidentului – îşi bate joc autorul O3 este că tiranul **marxist** care a ordonat arestările din noaptea de 21 spre 22 decembrie a aplicat principiul **nazist** *Nacht und Nebel*, omițând a anunța familiile dispăruților de aceste rețineri, cum se va mai fi întâmplat şi cu o parte din răniți, izolați pentru anchetă, şi mai ales cu numeroşii tineri idealişti care, hăituiți de trupele de represiune, n-au mai ajuns să mai doarmă pe la casele lor!

Oricine a lipsit de la serviciu fără a anunța că e în viață a fost luat drept o posibilă victimă a masacrului de la Inter.

Din aproape în aproape, zvonistica argumentată de aceste dispariții a declanşat reacția violentă a Poporului bucureştean. Iată o explicație, pornind de la Principiul lui Huygens, pentru *drumul spre centru* al Clasei Muncitoare.

* Aşadar, în noaptea de 21 spre 22 decembrie, spre deosebire de familia lui Mircişor din O3, care avea alte convingeri, *ceilalți* bucureşteni, care **n-au crezut** niciodată în bolşevismul adus de desantul însoțitor al blindatelor Armatei Roşii de ocupație, au stat cu urechea pe radio, cu ochii pe televiziunea fraților bulgari, telefonându-şi despre aerul devenit irespirabil în centru de-atâtea lacrimogene şi praf de puşcă – de pildă, şefa mea de catedră la Şcoala 42 Voluntari, Guță Flori, locuind lângă Inter – sau vizitându-se pentru veşti, insomniaci şi clocotind de mânie, ca vecina mea de atunci, Gina Popp: se ştia peste tot de Masacrul din Piața Universității, trasoarele văzându-se de departe, mulți crezându-le un fel de artificii de iarnă!

Iar dimineața, când toată lumea ştia de masacrul de la Inter, în atâtea întreprinderi a apărut **şocul absenței colegilor de muncă despre care familia nu ştie nimic**, presupunându-se evident că au ajuns în morgile poliției politice, nu la Jilava, la Băneasa şi în celelalte locuri de detenție!

Numai acest mic amănunt tehnic, generat de disprețul înnăscut al sistemului de represiune Nacht und Nebel bolşevic pentru transparență, a trimis în 22 decembrie spre Piața Palatului Regal mai mulți cetățeni fanatizați, gata a se bate, decât ar fi putut expedia şefii de promoție ofițeri acoperiți din toată țara dacă l-ar fi trădat pe Stăpân, inclusiv imaginarii infiltrați pregătiți cu Lade cu tot de Matrioşkă, dacă ar fi fost concentrați la Bucureşti – dar n-au fost, i-au plantat din burtă diversioniştii publicişti de mai târziu, exploatând dezinteresul critic comod sau interesat al Autoelitei pentru acest subiect al Terorismului din Decembrie, evident mai greu şi mai riscant de

descâlcit decât taxonomia îngerilor recenţi şi ce pana mea simbolizează Sfânta Cruce când e percepută de nişte laşi.

* *Au făcut totul!* E mai uşor demonstrabilă conjectura că, departe de a-l trăda pe Ceauşescu sau de a se depărta de comunism, şefii de promoţie ai Imposibilei Lustraţii a securităţii, precât de încuiaţi s-au deconspirat a fi unii dintre ei ulterior pe vreun canal sau altul, dimpotrivă, e limpede că *au făcut totul* pentru apărarea cuceririlor revoluţionare ale nomenclaturii şi ale familionului Ceauşescu, dar n-a ieşit nimic, dinaintea Neamului Românesc care-şi arăta în miraculosul Decembrie 1989 *adevăratul* chip, luminat de Dumnezeul său, incompetenţa generală a Epocii infectând evident şi Securitatea, silită şi ea la economii ori la autodotare. Au păpat şi aceşti mai mult paraziţi letali pibul poporului, dar **s-au dovedit incapabili** să se achite de datoria pentru care erau atât de temuţi şi de privilegiaţi: nu au putut sugruma Revoluţia!

Împotriva unui tineret idealist hotărât să moară ca să fie liber, taburile, scutierii, lacrimogenele, arestările şi tortura sau batjocura retrospectivă a literaţilor nu pot face nimic.

Cât despre ce mai rămâne din ironia cu securiştii „numai şefi de promoţie" de sub declaraţia dealtfel mai mult peceristă *Am fost un dobitoc!*, nostalgicilor nu le rămâne decât speranţa că în dezmăţul cu documente secrete Berevoieşti-Scăieni se vor fi distrus definitiv, cum se zvoneşte, prin teleportare direct în Akasia noastră, şi dosare de megaintelectuali, cărora să li se fi tolerat ulterior, sub supraveghere delicată, mediatizarea numelui şi chiar creşterea carierei interne şi internaţionale în Epoca Mooye.

* *Nu este nevoie de ipoteza nici unui complot* pentru a explica modul în care Revoluţia şi-a desemnat feseniştii originari ai noii nomenclaturi treptat cleptocrate. Pur şi simplu, Iliescu văzând în faţa sa pe generalii de armată şi securitate care au tras la Timişoara, la Bucureşti, la Sibiu, la Cluj, la Târgu Mureş, la Lugoj şi în alte oraşe, a procedat ca Spiridon cu Rică Venturiano: vă scap eu!

Asta a fost tot. Simplu. Şi a făcut guvern de tehnicieni. Cu ei şi cu Intelectualii!

* *Aviz amatorilor*, Ceauşescu putea avea plăcerea de a fi elicopterizat şi ciuruit încă din 23 noiembrie 1987, dacă ordona să se tragă în braşoveni la alegerile locale. I-a lipsit precedentul de imitat, Tien Anmenul. Un singur manifestant să fi fost împuşcat, şi şcheienii, ca şi muncitorimea, ar fi revenit în stradă, zile în şir, creându-se ceea ce le e fatal tiranilor, simultaneitatea acţiunilor revoluţionare din celelalte municipii, culminând cu, deşi lipsită de Infrastructură Intelectuală, Capitala, constanta de supravieţuire până la execuţie dovedindu-se la noi a fi de cel mult opt zile.

Pupincuriştii care l-au convins pe bâlbâitul semidoct că e un marxist genial, deci poate băga Armata să masacreze timişoreni, şi că se poate lua la întrecere cu Deng Xiaoping şi cu baia de sânge din Tien Anmen, dând un exemplu planetar şi o lecţie Kremlinului *despre cum se zdrobeşte contrarevoluţia*, au grăbit mai mult pentru precipitarea evenimentelor decât ar fi reuşit-o diversioniştii cu Ladă, inventaţi după eşec de oamenii de represiune, pentru a-şi justifica faţă de Stăpânul Nou cel Vechi consternanta înfrângere dinaintea Neamului Românesc însetat de Libertate.

* *Melodrama NUP*. Principala consecinţă Revo este, după TO, reîntregirea familiei Cărtărescu, prin ceea ce un eminent critic a numit „recuperarea soteriologică a dublului gemelar, Victor", care e şi singurul ei folos, deşi acţiunea nu se petrece nicidecum în comuna cu gemeni Chiajna. Se întoarce din străinătate Victoraş, fratele

geamăn copil-problemă, un ucigaş ticăloşit iertat pe principii mafiote, *ca frate*, a cărui dispariție cititoarele au deplâns-o cu trei rânduri de lacrimi, nu ca megaintelectualii Basarabia, dar nici ca basarabeanca Matilda pe Victoraş al ei, pe filozoful Petrini, când i l-au târât în Romlag vreun *Denkmalsäuberer* Ion Stănilă şi ai lui, pe când activiştii se recrutau dintre Estere şi alte Goange, iar americanii nu se grăbeau să-şi mai lipească oviductul fluturilor pe riftul liftierelor noastre.

La o adică, ceea ce surprinde aici este concesia metafizicii moravurilor pe care Autoelita o face Cleptocrației, *orice mafie fiind bazată pe rubedenii sau pe o imitațiune a legăturilor de sânge*.

Exact ca în viață şi-n geografie, ca în țările unde lipsind Infrastructura Intelectuală nu avem decât pluralism politic, monocultura nedemocratizându-se de la sine, nu trebuie să ne formalizăm că oricât de ticălos şi criminal ar fi fost la viața lui Desantistul, fratele Lunedist îl primeşte în decorul Casei Poporului cu cele mai alese sărutări mafiote frate-frate, plângând de-atâta *Kitsch* toate categoriile de public umanist, cultivat, fesenist şi manelar, chiar şi cele mai conservatoare, toate trendurile devenind convergente pasparol spre NUP.

* *Plâns generalizat în tot Universul* parcurs de Biosee, deplângându-se scrierea O3 în cheie miştocară, regăsirea gemenilor Victor şi Mircea fiind interzisă *aşa* în absolut, pentru că textul ignoră **adevărul** despre Timişoara cu lacrimi cu tot şi nu a găsit Calea, stadiile drumului, – înainte de a se vărsa în Casa Poporului itinerarul spiritual poposind ritualic în Parcul Copiilor de pe Bega, în starea originară, reîntâlnindu-se acolo o clipă, printre roze şi porumbei gângurind, gemenele Luminița şi Cristina Boțoc, în fond martire amândouă ale Revoluției Împuşcate.

* *Penibilă, evocarea versurilor*. Cât despre ce-a făcut Poporul Român la Bucureşti, cu câte lacrimi şi lumânări plânsu-şi-a el morții, totul pică în deriziune prin plimbarea de colo colo *a girafei paşoptiste a lui Rosenthal*, până e parcată în futelnița ceceului. Esențialul romanesc al luptei Neamului Românesc cu totalitarismul marxist a fost înghesuit de scriitor la minibaricada personală de la Athenée Palace, unde asistăm la o extraordinară tentativă de a se şterpeli poporului Revoluția nu de către eşalonul 2 Iliescu-Brucan, ci de către eşalonul 13 lunedist Cărtărescu-Coşovei, al băieților de mici nomenclaturişti (tăticii amândurora, funcționari sau ficționari, făcând bolşevice incursiuni în realitatea imediată, dacă nu totdeauna agricolă, atunci sovietică, iar Virgil Ierunca pronunțându-se că ce naşte din pisică şoareci mănâncă): „... în fața lui striga din răsputeri Florin, un tip pe care-l mai văzuse undeva («hai, bătrâne, bravo, hai cu noi! Nu ne ştim de undeva? N-ai fost pe la Cenaclul de Luni?»), şi într-adevăr, de-acolo-l ştia...“ (p. 216), după care vine, penibilă, evocarea versurilor „îndrăznețe“ ale cenacliştilor faimosului Nichi, atât de incendiare încât au condus atât la închiderea cenaclului, după îndeplinirea misiunii lui utilitare de să ne dea americanii clauza c-avem postmodernism mai protocronist ca al lor, cât şi – îşi închipuie Suelina leneşă pe canapea – la explozia braşovenilor din 15 noiembrie 1987, când va fi răspândit vreun optzecist de pe Tâmpa covorul de fluturaşi c-un poem puternic metaforizat de frica cenzurii, din care instiga orbitor pe proveniții moldoveni la răscoală imaginea postmodernistă petardă „o mie de lațuri pentru o sută de gâturi“, ne dăm seama, accesibilă imediat oricărui navetist analfabet căruia nu-i plouă-n gât!

Cu ocazia aceasta, asistăm şi la o tentativă de promovare ca star, oarecum în paradigmă cosmetică sau cosmetizată, după unele gusturi, a autorului manifestului capitulard *Imposibila lustrație* din 8 ianuarie 2003, eminentul universitar şi ambasador Nichi, aducându-ni-se la cunoştință că futeşa nimfomană roşcată Ester, de la BOB al

PCR de pe lângă Universitatea Bucureşti, nutrea-n secret „o slăbiciune pentru bărbatul frumos ca un actor de la Hollywood ce conducea Cenaclul Lunii".

Mda, filolo, poveste veche, indecența senilă după ce faci cincizeci de ani! Şi Călinescu lăuda în față chipul de Ceahlău al lui Sadoveanu! Prin extrapolare asimptotică în lumină transfinită a narativei, deducem însă că cel mai atractiv personaj feminin din TO, prințesa iubirii Ester, nu este exclus ca, în scenariile sale erotice cu placidul şi neexcitantul țărănoi colonel Stănilă, să se fi folosit de portretul *hollywoodian* al Intelectualului, recitând adecvat situației celebrele traduceri din poezia de dragoste a lumii ale Mariei Banuş, a căror ne-reeditare-n populara colecție de carte cândva ieftină BPT, măcar după desființarea modului de a iubi al lui Eminescu, adânceşte caracterul dobitocesc al Epocii Mooye, neavând începătorii în ale dragostei curate ce să pună pe masă, pardon! – pe noptieră.

* *Unde este acum Stăpânul?* Care este cel mai emoționant ceas al Revoluției Împuşcate?

Când elicopterizându-se Ceauşescu, iar ruşii chemați în 23 decembrie 1989 prin Radio Bucureşti, chiar cu aprobarea Occidentului, vai, ei nu mai veneau, nu mai veneau să ne scape de terorişti!

Pentru Intelectual, pentru ființa incapabilă să se întrețină sau să se apere singură, pentru cărturarul cu ambiții peste condiția profesorului cinstit, de nivel gimnazial la Şcoalele gemene 41 sau 42, cel mult liceal când ele ar fi fuzionat superior, dar tot preuniversitar, ca un junghi i s-a răsucit, din creier, care e spațiul, până-n sex, care e timpul, o întrebare tulburătoare existențial la stomac, care e cauzalitatea, adâncă cam cât disprețul Autoelitei față de poporul-fecală: *Unde este acum Stăpânul?*

Cu acuitatea cu care şi-o pune Mircione în O3, nu Arghezi, ci altă zdreanță, numai Sadoveanu să şi-o mai fi pus în martie 1945, descoperind întâi pentru sine, luminând apoi şi norodul: **Lumina vine de la Răsărit**.

Cine şi <u>ce fel</u> de muncă îmi poate aprecia mie aici-şa după Revoluție? se întreabă heideggerian şi scriitorul român postmodern, în culmea angoasei, cât încă se mai trage. Iar pentru precizarea direcției cum, în ce poziție să stea busola, Dumnezeu ajută şi fără valută: **Lumina vine de la Apus!**

Nici nu era greu de inversat.

Geniul înaripat al postromânismului, cum că nu mai e nimic de făcut <u>cu</u> această galeră, ci doar cu Căpitanul ei, cere numa' a enunța limpede, scanând gândirea românului fesenist stradal, sarcinile care îi revin atitudinarului, ce idei incorecte are de corectat, apoi se face deviz şi în cele mai multe cazuri, inclusiv pentru a sanctifica muşcătura maidanezilor, filantropul occidental achiezează.

* Şi sunt *idei Româneşti de occidentalizat corect* o groază!

În O3, la pagina 410, sub subțirelul pretext c-ar ridiculiza teza <u>c-a fost Revoluție</u>, fiindcă n-a fost decât Lovitură de stat la care militarii şi activiştii nu i-au invitat şi pe esteți, obligându-i să se autoemane ca joc secund doar în propriul țarc şi proiect, Fluturele amiral al postromânismului zice c-ar inventaria ideile de pe la cozile frecventate de mă-sa ficțională, idei incompatibile cu ideologia Stăpânului celui Nou – ca orice ideologie, însuşită imediat de puii de nomenclaturişti, care se-nvârtesc şi de elegante recomandări de la Autoelită, aproape necunoscându-se vipuri dintre urmaşii eroilor Neamului Românesc sau măcar unii de să fi avut rude chinuite-n Romlag.

Ironia postmodernă romantică fiind vitriolantă încă din start, pentru că oratorul stradal *nu-l face bou de bizon, adică boustrophedon*, pe zâmbărețul noul ocupant

american, ci – cum îi stă bine amărâtului! – re-foloseşte expresia sviniacă **Porc!**, ca şi cum interjecţia asta nu şi-ar fi epuizat suculenţa de când rusul şi-a retras blindatele la cererea Studenţimii idealiste a lui Labiş, alungat de cine? de aurora dejistă a naţional-comunismului care, dacă tot s-a investit ceauşeşte în el, adică în piloni ai faptei, ca vechimea, continuitatea, independenţa şi unitatea, putea fi exploatat în 1991 de Autoelită pentru recuperarea Basarabiei:

„Cică n-a fost revoluţie, ci lovitură de stat. Cum, dom'le, păi am fost chiar io acolo când a fugit Ceauşescu. Cum pot porcii ăştia să mintă cu atâta neruşinare? Când ei, occidentalii, ne-au vândut la Yalta. Când ei l-au plimbat pe nea Ceaşcă-n trăsură şi l-au pupat în cur de l-au îmbălat. Câtă neruşinare! Ce sfruntată politică antiromânească! Ce-au făcut mizerabilii ăştia, dom'le, când noi mueam de foame, când mâncam salam cu soia, când nebunul ne dărâma satele şi bisericile?

(...) Unde erau acum occidentalii dacă nu-i apăram noi, cu piepturile noastre, de turci şi de tătari? Au stat la căldurică în tot Evu' Mediu, că muream noi pentru ei la Călugăreni şi la Podu' Înalt. Acum se laudă cu catedralele şi cu cultura lor. Dar nu ştiu că e plătită cu jertfa noastră milenară.

(...) Dom'le, în Ardeal eram optzeci la sută din populaţie, şi nu aveam nici un drept. Bozgorii, secuii şi saşii, sau ce-or mai fi fost, nici nu ne recunoşteau ca popor, deşi trăiau din sudoarea noastră. Toată Budapesta e făcută de şerbii români, cu spinările lor. Regii lor cei mai mari au fost români ca noi, Matei Corvin şi Iancu de Hunedoara. Pe Mihai Viteazul ni l-au omorât cu securea."

* *Ca orice avocat, scriitorul serveşte pe Stăpânul mai domn, mai generos.* Mai sus, Autorul foarte implicat cam serveşte interesele Occidentului oportunist împotriva intereselor Neamului Românesc păgubit, pesemne în baza doctrinei postromâniste că acest brav popor dacă n-a crăpat încă, tot e în comă şi n-o mai duce mult, deci nu se mai merită pentru ca să mai investeşti în infrastructura lui intelectuală sau în Adevărul necanonicului poet Vlahuţă, infinit mai atractiv fiind *Adevărul* ce s-a tras prin muncă din fosta *Scânteie*.

Înfierat de Autor drept imbecil fără creier, fără raţiune, deoarece crede în Revoluţie *fiindcă a fost acolo* (iată avantajul lui Cărtărescu şi al tuturor scriitorilor *mai şmecheri*, care, spre deosebire de eroii Patapievici şi Iaru ajunşi la Jilava, au stat frumuşel la televizor cu familia, să schiţeze profilul Stăpânului celui Nou în scop carierist, inventariind ce pretenţii are!), Oratorul Stradal de mai sus este descalificat prin retorica excremenţială postmodernă ce i se atribuie artificial, este făcut de kkt sintetic, cu euri, şi în restul discursului, care doar enumeră ce **clişee** sunt incompatibile cu ideologia adusă de desantul Stăpânului celui Nou: cedarea din criptorasism de către *americanul* Churchill a Galiţiei Mari către Stalin de la Baltica la Adriatică, umflarea artificială, până şi de Jimmy Carter, a importanţei lui Ceauşescu în politica internaţională, ticăloasa achiezare a Occidentului la doctrina Brejnev a suveranităţii limitate pentru galiţienii trataţi astfel ca rasă inferioară neinteresantă, realitatea că Românii **şi mai ales fraţii noştri ruşi** au asigurat liniştea Europei dinspre Asia (rog a se merge cu familia la *Răpirea din Serai* şi a se analiza cretina imagine a genialului Mozart despre Sublima Poartă, nu diferită de a lui Campra din *L' Europe galante*, la nu chiar aşa multă uitare europeană după martiriul Brâncoveanului!), în fine, chestiunea maghiarizării forţate în Ardeal, care ea a decis orientarea acelor Români vrednici şi chibzuiţi la 1916-1918 spre regăţenii încă pătaţi de catastrofa rurală din 1907!

Toate aceste adevăruri istorice nu mai au însă ce căuta nici în manuale, nici în conversaţia de pe forum a profesorului Român cu elevii săi, care nu e atât de nesimţit

să nu priceapă că *nu e bine* să mai ai Patrie, decât una fotbalistică, şi că ai fi *rău văzut* de megaintelectuali să te pronunți ca Oratorul Stradal de mai sus.

Scopul achiezării Autoelitei la politica Cleptocrației de perpetuă amânare a Emancipării Cadrelor Didactice, este vasăzică nu numai a nu se confrunta cu tineretul idealist concurent inclusiv pe piața de carte şi manuale, ci şi a nu se mai forma la outputul din Arhipelagul Şcolar caractere incomode, ci doar o forță de muncă disciplinată, amorfă, cu mentalitate de slugă, pentru a se supune esplotării omului de către om, în folosul Stăpânului intern şi extern de la care toate fântânele izvorăsc şi cură.

* *A nega rolul vitregiilor istorice în tâmpirea popoarelor e rasism sadea*, pentru că altminteri – e şi logic! – susții că handicapul unora vine de la ADN, mânca-ți-aş telomeraza şi familia!

E inconcevabil de pervaziv Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat în asemenea bizare luări de poziții, neobservând nici măcar că însăşi premisa întemeietoare a paragrafului cel mai trist din O3, *că n-a fost revoluție*, e idioată.

Cum să nu fi fost Revoluție?

Păi dacă n-ar fi fost Revoluție, exceptând a face cum Adrian Păunescu şi Aurel Dragoş Munteanu lobby pentru Nobelul altuia, mai împuşca el, Mircea, în 1990, ca obscur prof de Limba Română la Şcoala 41 Voluntari sau la Şcoala 42 Colentina, bursa din cadrul The International Writers Program, Iowa City, U.S.A?

Dacă nu intra în luptă Clasa Muncitoare, mai accesa el, ca prof gimnazial, tocmai învățământul superior?

Mai putea el ajunge la punctul terminus de să facă acum recent bilanț că *since 1990 I' ve spent half my life abroad*?

Mai putea beneficia el de o mediatizare exacerbată-n superlative polimerizabile, pe care până şi Elena Ceauşescu le-ar fi invidiat, acoperindu-şi roşind poşeta cu geanta?

* *În concluzie,* analog cum o pilă din glonț de oțel vidia abate acul busolei, aşa şi ideile Trilogiei Orbitor păcătuiesc față de Neamul Românesc cu o deviație de ansamblu care nu ne încântă soteriologic deloc, pentru că toți care tace se vor duce unde va fi trimis şi sufletul lui Mircea, după înfricoşata Judecată, *în zona Maha a Paradisului*, al lui tot la o şcoală gimnazială, anume ca şef al Comisiei pentru asigurarea şi evaluarea Calității serviciilor educative postmoderne, să tot scrie la hârtii, ca la monstruosul Manuscris, chit că s-a implementat între timp şi TIC-ul.

Pentru că ia nu ia, în viitorii 7 ani Nobelul – cât mai pot garanta pentru el anumiți bătrâni influenți – Fluturele postmodernismului riscă să ajungă, prin prognoză, peste un veac, într-o situație mai demnă de milă decât a altui mare talent, de la Brăila, nu Mihail Sebastian, care e în vogă, ci uitatul mare spovedit şi învins Panait Istrati, care în pofida protocronismului ideilor sale de condamnare a bolşevismului, azi el nu accede la programele de bac nici la Limba Română, nici la limba franceză în care a publicat esențial, întreținându-se ca fotograf sub palmierii promenadei de la Nisa, iar exegeza beethoveniană a protectorului său Romain Rolland nu s-a republicat nici până în ziulica de azi în RO. Şi mai zicem că suntem melomani, nu cârnați de Pleşcoi sau Băicoi!

Poate că Mircea Cărtărescu a greşit, ca şi Sadoveanu, detectând cu inteligența sa nativă aproape concomitent cu fluturaşii conținând *Apelul către lichele* al dlui Liiceanu cine este Noul Stăpân de după înălțarea la cer cu elicopterul a Ceauşeştilor şi ce vrea Înfricoşata lui Supraputere.

Din discursul anti-Occident al Oratorului Stradal se poate deduce că sensibilul nostru Candidat Nobel cel mai bine plasat va fi intuit încă de pe când mai erau morții noştri la morgă întregul itinerariu spiritual al Autoelitei pe două decenii, pe cine să critice, rezervând laudele doar pentru şefii de promoție ai Imposibilei Lustrații, lista ideilor de combătut reieşind din enumerația:

„Bozgorii şi țiganii sunt nenorocirea neamului românesc, canceru' nostru național. Cum n-a mai trăit Antonescu să-i trimită pe toți peste Nistru, la Bug, acolo unde le e locu'? Bine-a zis cine-a zis: „Unde eşti tu, Țepeş Doamne, să ne scapi neamul de lepre şi de lichele..." (O3, 411)

* *Cum şi creierul cetirăm* că ejaculează orbitor, astăzi, în anul Mircea Eliade 2007, când odată cu O3 *ultimul mare prozator postmodern euroatlantic* a răsturnat toate ierarhiile coteriilor noastre critice, devenind cel mai mare scriitor **postbelic şi deci român**, itinerariul spiritual al Autoelitei a ajuns pe un pisc nepalez al desăvârşirii de unde poate contempla cu glacialitate tibetană în urmă drumul parcurs, până la cirezile turistice de guanaco ale Massailor mioritici de pe Coasta Boacii, constatând justețea politicii spirituale pentru care a optat după intimidarea cu fluturaşi a lichelelor şi înființarea unor structuri de reflexie critică apolitice efectiv, care participă dar nu se bagă întrucât unii chiar gândesc social cu ele.

România nu s-a abătut de la *consensul de la Snagov* şi e acum un membru activ de nădejde al Uniunii Europene şi al Alianței Nord-Atlantice. Pe plan intern, datorită efortului îndelungat al fundațiilor civice de lămurire şi calmare a maselor, nu s-au mai întâmplat cazuri ca minoritatea majoritară, Românii, să mai organizeze pogromuri în contra altor minorități. Antonescu a fost scos din istorie, însă cu tot cu Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945), ajungându-se a se susține cu păcat de către unii melomani că *n-ar fi fost nici o replică Românească la agresiunea din 26 iunie 1940*, argumentându-se astfel ca pentru înapoiați că „laşitatea" generației care „a pierdut" Basarabia, împrăştiindu-şi mormintele până în Crimeia, Kuban, Cotul Donului, Caucaz, Ural şi Kolîma, se propagă până azi, de arată România ca o fecală, nemaiînțelegându-se neam ceea ce le amintea Churchill supraputernicilor, că Regatul Român a atacat în forță cu 26 divizii URSS şi deci trebuie castrat cumva.

În fine, relativ la necititul dar criticatul gazetar protolegionar, care exasperat de priveliştea corupției invoca pe Țepeş, de la **sila de recitatori** a lui Andrei Pleşu – gazda *Dilemei 265* din 5 martie 1998 – şi de la reiterarea scârbei de **etatizarea lui Eminescu,** aproape că s-a ajuns cu antiEminescianismul că dacă vreun primar agreat de megaintelectuali ar ridica în fața Ateneului nişte birouri occidentale de bordură, oțel şi sticlă, văruind eventual şi voievozii sub pretextul sincronismului arhitectonic cu ce-i în Vest, ei bine, e posibil ca în două-trei luni, dacă nimeni nu finanțează vreo campanie de presă, *nimeni să nu-şi mai amintească de statuia cu țâțe erecte a Poetului Național*, pare-se prevăzut inițial de național-comunistul Gheorghe Anghel ca purtător de cruce încadrabilă-n tăiş rotund de bardă, ca a lui Ştefan cel Mare de la Chişinău.

Sfântă Cruce pe care însă marii inițiați, închinători la multrăbdătorul **Christ**, i-o văd lui **Eminescu** la piept şi nu se tem de înrăirea pe zi ce trece tot mai creativă a detractorilor, căci ei citesc sub cupola Ateneului sus scris sub porumbei **Michelangelo** şi aud dinăuntru pianul primitiv al lui **Beethoven**.

* *Revoluția Împuşcată*. Numai un caraghios de arpentor, singur ca Franz Kafka, poate gândi că un profesionist ca Mircea Cărtărescu, în condiții de creație perfecte, neromâneşti, la Castel, s-ar fi putut să nu ne dea un text desăvârşit, incorigibil, care

să-i confirme poziția de cel mai mare scriitor român, avizată de cel mai mare critic român, spre marea satisfacție a celui mai mare editor român.

Pur şi simplu *altul* este orizontul de aşteptare al cititorului de pe piețele occidentale, față de care piața românească, fie şi în 150 000 exemplare, rămâne o arie neglijabilă.

Contaminarea chiciului orbitor cu un discurs pătat de postromânism era de neevitat.

Pentru acest *alt* cititor, ca şi pentru Stăpânul cel Nou, Revoluția Împuşcată trebuia descrisă doar ca o revoluție făcută poştă de marțieni într-un ospăț sardanapalic cu cel mai vesel gangbang: *el*, adică domn-domnița întinsă leneşă pe canapeaua psihanalistului, ar fi suferit, n-ar fi putut rezista la descrierea *cărtăresciană*, de o renascentistă măiestrie, a științei anatomice a viscerelor, a unei fete întinse pe gresie în coşciug de placaj la morga de la Vitan-Bârzeşti sau a uneia abia dezgropate în Cimitirul Săracilor din Calea Lipovei.

Plus că înainte să o piardă Intelectualii noştri frustrați, cum scriitorul de geniu natural Dante, în interminabila-i operă, iubita, deja au scris *alții* despre Revoluția din Decembrie, ca despre un fluture cu aripile lipite somnoros, mare cât secolul.

* *Lasă-i să moară proşti!* Iar cărțile de ficțiune postmoderne se fac pentru a fi bine *vândute*, iară nu pentru a corecta imaginarul criptorasist euroatlantic în scepticismul său că un concept romantic precum „erou“, „titan“ sau „geniu“ s-ar fi putut întrupa nu doar în Marea Galie, ci şi în cealaltă Galie, în Marea Galiție a Ruritaniilor rasistului Ernest Gellner, presărate de Domnul pe Pământ dincolo de Cortină. **Lasă-i să moară proşti! –** vorba finalului *De ce trag clopotele, Mitică?*, care e şi un refuz al Autoelitei de a face Luminarea Poporului, micile ei periodice slujind doar la competițiile privind a se premia Intelectualul Dominant al clipei.

Pentru această corecție, dacă literatura a dat chix, ar exista ştiința istoriei. Istoricii contaminați de postromânism, ca şi literații sunt însă relativ bursieri de Epocă Mooye, neliberi vasăzică, vin şi se duc, deci se vor ocupa, cei cu ecou, instruiți, mai degrabă cu a proba că avem un trecut de kkt, ale cărui trenduri duc ca nişte muşte tot acolo. Ei nu au a face cu Revoluția, dată de toți megaintelectualii istorici prin O3 la regularisit Omului-cu-două-mame, sub pretext că n-avem acces la arhive, deşi alții din breaslă pretind că pe bază de hârburi şi oase ei pot reconstitui până şi mentalități sau imaginaruri de-acum cinci milenii, cum ar fi dacă ardeau de vii cartaginezii de origine geto-dacă pruncii sau nu.

* *Vom muri şi vom fi liberi!* Displace disprețul de Zonă Zoster pentru o Revoluție făcută cu Dan Iosif, Dumitru Dincă şi mulți alți eroi de Zonă Maha: „inscripțiile **inepte**, dar uriaşe de pe pereți, JOS CISMARU şi JOS CEAUŞESCU“ (O3, p399).

De ce p... mea **inepte**?

Iată un epitet de cenzurat! Trebuiau excerpte guenonine şi heideggeriste?

Megaintelectualii să fi coborât în stradă şi să fi scris ei altele mai dumnezeite decât florilegiul funerar din nemuritoarea mărturie *Vom muri şi vom fi liberi!*, înnobilându-se ca cei polonezi, şi anume nu împreunându-se ficționar 69 cu evreice serafice în decor sericiculturnic pe Lacul Como la Belaggio, ci acordând asistență greviştilor la Şantierele Navale, ca-n Gdanskul lui Lenin, efectiv.

Sau să tacă! Ce pana mea, tu-i neamu' nevoii!

* *Când?* Există o diviziune a muncii literare. Nimeni nu poate epuiza singur un subiect, ca pe un butoi de miere. Din aceeaşi temă dulce ca un fagure de miere polifloralá, **a respectului filial față de părinți**, textul liric al lui Adrian Păunescu scoate *anumite* efecte care împing la o repetabilă relecturare spre a le ghici orientarea politică din tinerețe, după cum textul prozastic al lui Mircea Cărtărescu scoate cu totul alte efecte, pe care nu le poți uita uşor, fiind vorba de un tată mic nomenclaturist, deconspirat ORBITOR c-a participat la nimicirea matrixului stilistic al satului Românesc, şi de-o mamă casnică de sta mai uşor la cozi decât femeia de casă care avea servici, ambii de origine sănătoasă, vasăzică nici Intelectuală, nici aristocrată.

Aşa reflectând asimptotic la inconcevabilul cel inefabil al textului, care produce prin reproducere sens soteriologic kerigmatic şi metanoiac, dar antinoichist, ne interogăm dacă generoasa rană încă deschisă, ca însăşi societatea, a Revoluției Române, nu ne pregăteşte şi alte pagini nemuritoare inspirate de ea, care vor lumina intertextual pe ale lui Mircea însuşi, dezvăluindu-le noi virtuți în provizoriul lor celest, expulzat din burtă.

Problema e când! Căci prin O3, declarat eveniment editorial al anului Centenarului Mircea Eliade 2007 şi făcută o publicitate de efect *înainte* de a fi citit produsul măcar de critica profesionistă, cel puțin două nişe crezute rodnice în investigarea literară a societății noastre întredeschise rămân statornic înfundate, ca nişte amfore cu miere de Alexandria – Epoca Cea şi Epoca Mooye.

Pentru că societatea în ansamblul ei nu aruncă banii pe fereastră de două ori.

Nimeni nu va mai investi aşa curând în cărți care să acopere Epoca Cea, adică antropologia fomiştilor şi nehaliților având vreo mamă cu nişte cozi lungi ca protagonist, sau începuturile Epocii Mooye, vesele şi picante, tot pe culinar centrate, doar că finalizat în maxima spiritualitate posibilă de s-o simți pe şira chakrelor, sintagma Revoluția Fututã fiind mai uşor de reținut de Coca şi Suelina decât „revoluție încâlcită", „revoluție culinară" sau „revoluție de molton".

* În concluzie, trebuie să ne folosim de o analogie.

Elicopterizarea şi execuția meritată a doi păduchi lați căzuți de sub *Girafa rosenthaliană* sau a doi larvari *Bombix mori* nu meritau un final apocaliptic pentru O3, dar poate că jocul narativ a intrat ca o matrioşcă în jocul cu discursul antibolşevic al instituției prezidențiale postbolşevice.

Nici o forță politică sau civică nu silea în decembrie 2006 pe dl Băsescu să se aventureze în înființarea unei comisii şi în lectura textului ei ca la circ.

Dar poate că exista un mare interes ca Istoria Comunismului să se scrie, fie şi deocamdată, *într-un anume fel,* în stil NOI AM TRAS ÎN NOI, cum că din cauza turnătoriei şi mai ales a național-comunismului, inerent nouă rasial ca galițieni din Est, am dus-o noi mai rău ca alții, iar cine ne-a cedat procentual stalinismului, deci deznaționalizării dure până la mankurtizarea antiunionistă n-are nici o răspundere, nici măcar morală! Nici o vină istorică de asumat!

Păi tot aşa se extrapolează erect asimptota şi cu Revoluția Împuşcată!

Tot NOI AM TRAS ÎN NOI, vasăzică mult vremelnic e de preferat să ne veselim ca de-o Revoluție Fututã.

* *Spre alte flamuri!* **Eşecul** principalului beneficiar al demolării Poetului Național şi al ratării Recuperării Basarabiei în efortul său de pe culmile maturității creatoare de a evoca credibil şi fără mişto Revoluția Română *ca revoluție cu R majusculă* satisfăcând standardele de calitate occidentale, exploatabilă ca ratrapagiu de să pună Bucureştiul lângă Budapesta, Praga şi Gdansk, are o semnificație profundă

ca fundația Casei Poporului. E adevărat că, pentru euroatlantici, concluzia că dintr-o istorie de kkt, nu putea ieşi la iveală, ca excrementele dlui Patapievici din *Politice*, decât o revoluție şi o tranziție de kkt, pare etern tranşată, ca şi recomandarea implicită că, Revoluția neaducând nimic, nouă, supraviețuitorilor din Ruritania, nu ne rămâne atunci decât să ne regulăm ca viermii la nesfârşit când vine lelea de la dude cu frunzele de mătase fredonând manelele lui Zavaidoc şi ale Zarazei, pentru ca să obținem prin sextaz practicat cu ness de om desăvârşirea spirituală pe acele hârtii perforate, adică Mântuirea, devenind din omizi nişte postmoderni fluturi de *Bombix mori*.

Pe unii însă *demitizarea interminabilă* ne doare şi ne exasperează, avem impresia că am fost fraieriți, <u>ştim că tinerii au ieşit să apere o Idee, nu râsul stalinismului brucanian de a recomanda cârnați de Pleşcoi greviştilor foamei</u>, şi credem că dezastrul acesta, al pierderii Revoluției nu numai în plan politic ci şi la nivel Intelectual, istoric şi literar, **este un eşec al Autoelitei înseşi**, aparent foarte încântate de băşcălia din TO, care este însăşi mărturisirea neseriozității, imposturii şi incapacității ei de a deservi Neamul Românesc în nevoile sale spirituale.

Adică prescurtat, <u>nu numai moral, ci şi profesional</u>, Autoelita, sarea pământului, **deocamdată nu e mai brează decât clasa politică**, decât cleptocrația în general, din moment ce ne-a oferit despre futeşa noastră Revoluție Împuşcată un slideshow numa' pics-uri care să se prelingă opalescent şi pe dosul de neşters al paginii, *lecuindu-ne de orice idealism.*

* *Revoluția poporul a făcut-o!* N-a fost nevoie nici de agenții trimişi în Ladă să le stimuleze ei feromonic Românilor Revoluția, cu atât mai mult să-l dărâme Armata sau Securitatea pe Ceauşescu, din moment ce revolta marilor oraşe a încheiat ea însăşi istoria bolşevismului. Spre deosebire de reprimarea demonstrațiilor de o zi din 15 noiembrie 1987 de la Braşov, la Timişoara, la Bucureşti şi în alte oraşe, în decembrie 1989 bolşevicii au avut nesăbuința de a trage în Români, ceea ce a prelungit protestele, asigurându-se astfel simultaneitatea demonstrațiilor. Nimic mai simplu.

Cine, fie el şi un împuțit de general marxist, încercuit de însăşi Clasa Muncitoare, şi-ar fi asumat riscul de a ordona represiunea în 22 decembrie 1989 la Bucureşti?

Fantastic fiind că în noaptea de 9-10 octombrie 1956, cu exact două luni înainte de a fi îmbrâncit sub tramvai, Nicolae Labiş, postmodernistul care a înțeles ce au ratat intelectualii noştri jegoşi spiritual în acel an, descrie, în inegalabila-i *Baladă*, o revoltă a pescarilor Deltei – culmea impertinenței antisovietice, lipoveni! – împotriva jecmănelii prin celebrele cote, care ne face să ne întrebăm *acum* DE CE poezia noastră optzecistă filologică postmodernistă, miştocară şi superficială, a fost atât de nesimțită încât <u>nu a anticipat, nu a întrevăzut nici un pic Revoluția Română, măcar ca baltă de sânge</u>:

> În soborul tăcut şi egal
> S-a mişcat cineva dilatându-şi priviri de metal.
> Cerul de toamnă strângându-l într-însele peste măsură
> Şi cu gura-nnegrită de ură,
> Sincopat de o tusă uscată,
> Începe sub buzele sure să-njure deodată
>
> Toamna cu toate minunile ei ucigaşe,
> Cu pâcla ce-n oameni o cerne şi nici n-o observi,

Cu putreziciunea trufaşă ce-n toamnă se-ngraşă,
Cu tot alcoolul pe care îl picură-n nervi.

Dar din plămâni, din gâtlej, i-au ţâşnit stropi de sânge-nchegat,
Şi-njurătura ori blestemul ăsta scâncind s-a tăiat.

Atunci, rând pe rând, toţi ceilalţi din sobor
Începură să-njure-n multiplele limbi ale lor,
Pumni rămuroşi se-ncleştau de văzduh scuturându-l,
Ca-ntr-un rit de revoltă teribil şi vechi ca pământul (...).

Cel care această revoltă umană-ncepuse,
Dar şi-o curmase pe roşii petale de tuse,
Buzele negre-şi mişca şi acum, ca şi cum
Ar fi strigat cu ceilalţi împreună şi-acum,
Dar nici un cuvânt nu-i ieşea din gâtlejul surpat
Doar un suspin modulându-se, doar un oftat,
Neputincios, pregătindu-se parcă s-adoarmă
Acoperit de melodica larmă.

24. Mitul securiştilor de omenie şi imposibila lor lustraţie

* *Cam acesta este Soldatul Român*. A mers spre Răsărit până-n Caucaz şi până la Volga împotriva bolşevismului, iar spre Apus, până-n Tatra, împotriva celuilalt totalitarism cam tot muncitoresc, singurul blamat şi de Suelin. Restul – „puntru mai tâ'ziu“.

Faptul urât că publicistul nostru de azi şi de rând nu e capabil să valorifice eroismul flăcăilor noştri călăuziţi de învăţătorii satelor prin Stepa Calmucă, peste Cotul Donului şi peste Ural, şi peste Obi, nu micşorează cu nimic fapta de glorie a Armatei Neamului Românesc, astăzi integrată şi respectată în NATO pentru virtuţile ei.

Intelectualul din stânga, suficient de auto-fortificat să se bată cu oricine, aproape halterofil cu tuburile de oxigen, cum Corneliu Coposu, ştiind a caligrafia STAS şi-a putut consulta bine mersi fişa cu menţiunea AVIZAT NEGATIV (preocupări literare, tată la Canal, frecventare biblioteci) la unitatea constănţeană de la Moara Gloria, risipită pe Litoral la munci până-n Mangalia, iar dacă la sfârşitul celor 17 luni de muncă silnică în construcţii (2 iunie 1973 – 31 octombrie 1974), la explozivul Combinat Chimic Făgăraş sau la fundaţia ca de nivel 5 metrou a Termocentralei Palas 2, a rămas până la armistiţiu <u>pur soldat</u>, dispreţuirea totuşi accesibilei şcoli de gradaţi se explică prin conştiinţa de refuznic în a-i norma ca un *kapo* (citise *acolo* despre Holocaust: Vincenzo si Luigi Pappalettera – *Zbirii au cuvantul*, Editura Politică 1974!) pe subordonaţi la târnăcop şi lopată, într-un fel amintind de Canalul lui Petru Dumitriu sau Geo Bogza, şi mai ales din neliniştea de a afla, amorţit pe valiză la lecţiile politice, că Armata trebuie să apere nu numai fruntariile yalteze, *ci şi Cuceririle Revoluţionare ale nomenclaturii*, ceea ce ar fi însemnat a mitralia de pe tab demonstranţii unei eventuale Revoluţii: tineret idealist, copii, femei, bătrâni, coloanele de muncitori antibolşevici neasistaţi de Intelectualitate decât când primea şi grade.

* *Scriitor deja*, făcând peste tot observaţie romanescă, *însuşindu-şi poporul*, Intelectualul din stânga, deloc liberal din moment ce mizează totul pe Infrastructura Intelectuală a egalităţii de şanse <u>nu pe indivizi, haite şi proiect</u>, nu are o carte în buzunarul din dreptul inimii, ci deja notesul pentru versuri lirice şi toate cele văzute, auzite, visate sau imaginate, închipuit din sferturi de coală albă soljeniţiene, ce din când în când pot fi trimise acasă prin tatăl vizitator, singurul curier crezut de încredere.

Ceea ce nu înseamnă că n-a citit cu nesaţ, frecventând bibliotecile unităţilor militare. Nu numai strategie sau tactică! Cursurile <u>politice</u> ale Academiei Militare

erau infinit mai libere decât cele de la Jdanov-Gheorghiu, *reproducând pe înțeles doctrinele occidentale pe care le agresa marxismul*!

De menționat că, dată fiind revoluția tehnico-științifică contemporană, căreia bolșevicii i-au sesizat periculozitatea încă de când cu *şaraşka*, soldatul de dreapta din stânga a putut asculta permanent în cazărmi „oficinile propagandei imperialiste", de pildă, din primul moment, evoluțiile privind expulzarea din CCCP a laureatului Nobel pentru Literatură din 1970, care l-au determinat să nu se grăbească a publica şi a atrage prietenia delatorilor. Prima poezie tipărită va fi în *Viața Românească*, prima proză va fi la Timişoara, în *Almanahul Helion*, abia sub Gorbaciov, debuturi simbolice după care – tăcere, aşteptând <u>mai mult decât</u> perestroikă şi glasnost.

* *Cruzime şi jertfă*. Oricum, dată fiind cruzimea cu care s-a făcut la noi **bolşevizarea** de către Stăpânul cel Vechi – prin nimicirea <u>cu metodă</u> a clasei politice Regale – , în concepția despre dezbolşevizarea României, soldatul nu s-a iluzionat niciodată că Revoluția s-ar putea face <u>altfel</u> decât prin vărsare de sânge şi prin aducerea la timona partidului a unui Gierek în locul lui Gomulka: în 21 decembrie, la Inter, *ştia* şi că Partidul va trage conform doctrinei şi legilor lui în tineretul idealist, repetând demonstrativ în Galiția Mare Poznanul mareşalului mankurt de ocupație Konstantin Konstantinovici Rokossovski din iunie 1956 sau Tien Anmenul din iunie 1989, şi că nimeni nu i-ar putea convinge pe acei copii frumoşi să plece pe la casele sau căminele lor, înapoindu-i la argumentul că prin însăşi risipirea mitingului de la prânz, <u>Timişoara nu mai este condamnată</u> şi România s-a aliniat Răsăritului în revenirea la democrație, urmând a se anunța din clipă în clipă retragerea Ceauşescului cu vreo boală de ochi, cum a fost tot în Postul Crăciunului, la 20 decembrie 1970, cu Wladyslaw Gomulka, greviştii şi succesorul său, Edward Gierek, după ce Wojciech Jaruzelski, adică Armata Roşie poloneză, a tras la Gdansk.

* *Ferecarea arhivelor după Berevoieşti-Scăieni*. Într-o toamnă, *Corn Flakes* fiind şlagărul tonomatelor, aceşti bravi soldați au fost trimişi de vreun inconştient de activist să elibereze, în favoarea vreunei piloase, un apartament periferic, locuit de nişte amărâți şi, abia la fața locului, aflând despre ce e vorba, ei s-au bulucit sub un nuc desfrunzit, la fumat, şi au zis subofițerului, cu fermitate: *nu, mânca-ți-aş!* După care „Armata" s-a retras în cazarmă.

Nu mult diferită trebuie să fi fost situația de la Revoluție.

A tras mai mult Armata, <u>din ordinul Partidului călăuzit de Securitate</u>, care băieți deştepți au avut gentilețea de a nu întreba niciodată de armele deținute de activişti sau de incontrolabilele gărzi patriotice, dar trupa trebuie absolvită de marea răspundere morală: ea a operat fie sub dezinformare, fie sub constrângere, pe când ofițerul <u>ştia</u> la ce se aşteaptă alegând a face carieră într-o armată „revoluționară", ba mai auzind şi de Poznan, Gdansk sau Tien Anmen.

Dar Armata n-a tras! Cum să tragă? S-a demonstrat pe manechine de la Cocor, unde vinde vindecătoarea Petruța, că dacă s-ar fi folosit armamentul din plin, cum era şi normal, atunci un singur glonț ar fi putut perfora mai multe şiruri de demonstranți! Ceea ce a convins pre mulți cavaleri de justiție, mai ales că, la Drept, intrai pe verificate politic.

Dacă a tras fără milă şi Partidul cu mâna lui, poate chiar gingaşă mână feminină înmănuşată, ce anume s-a făcut atunci acolo **cu armele distribuite activiştilor** – iată singura ipoteză pe care n-au mers niciodată investigațiile, cu o consecvență cum numai ferecarea arhivelor în 1991 a mai înfierat pe vecie clasa politică şi Intelectuală a Epocii Mooye drept complice a călăilor.

* *Dinaintea Străinului* însă, aceşti soldaţi, majoritatea ţărani, mineri sau frontierişti, s-ar fi comportat vitejeşte, mai ales în ofensivă, cum s-a văzut pe fronturile din Răsărit, ba chiar avântându-se cu acea inconştienţă a urii, care se naşte de la primul camarad bun prieten căzut sub snopul gloanţele duşmane.

Nu mai spun ce ar fi însemnat un comandant ca generalul de brigadă Radu Korne, a cărui legendă, cum sfida el tirul muncitorilor şi colhoznicilor sovietici, apărători ai stalinismului, în Războiul de la Răsărit, povestită de tata cu intonaţii naţionale de învăţător, ar fi meritat să înlocuiască în O3 exotismele de senzaţie ale nereuşitului legionar străin, păcătosul soteriologic de Victoraş.

Iată de ce, a diseca soldatul Român spre a dovedi că n-are în el decât ideologia unor false valori voievodale este o mare crimă Intelectuală a Autoelitei.

Justificarea acestei crime nu poate fi decât combaterea indirectă, cu viclenie, a acuzaţiei privind o alta şi mai mare, greu de asumat: a nu servi Neamul Românesc într-un moment de răscruce, cum a fost Revoluţia însăşi, cum au venit şi s-au risipit oportunităţile privind Recuperarea Basarabiei, Monarhia bipartidă, Fezabila Lustraţie, Luminarea Poporului, lupta necurmată pentru Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, Îngrijirea mormintelor Intelectualilor noştri din Montparnasse şi alte cimitire, Emanciparea Cadrelor Didactice, Genializarea Obligată a Supradotaţilor.

Mai devreme sau mai târziu, de către români sau de către europeni, însă cel mai probabil de către elitele chişinăuiene în curs de formare, problema răspunderilor pentru sterilitatea spirituală a Epocii Mooye, se va pune corect Româneşte, cum e şi natural.

* *Laşitatea Intelectuală a rămas*. Paradoxal, nu toţi cotizanţii la *Writers' Union* au profitat de serviciile atât de greu construitului, parte şi de către doamna Mona Muscă, CNSAS, ceea ce nu e semn bun pentru viitorul fericit al acestuia în Dacia Felix, o bună parte a poporului, cum ar fi ţăranii siliţi să se colectivizeze, despre care scria la *Steagul Roşu* gazetarul Costel Goangă învăţându-şi fiul să fantazeze, nefiind capabili fără ajutor Intelectual a găsi sediul plecând de la Gara Basarab, din dreptul *mall*-ului cu blugi, şi să facă cererea dosarului tocmai dincolo de Liceul Matei Basarab!

Încă mai este accesibil pe web materialul:
http://www.bloombiz.ro/article--LifeStyle-Arta-Scriitorii_ezita_sa-si_vada_dosarul_de_Securitate--69814.html

Ioan Groşan, de parc-ar fi văzut Parisul cu trebi, zice: „N-am facut cerere, ca să nu descopar acolo necazuri şi să stric prietenii. Oricum ar fi, aş rămâne cu un gust amar“.

Mircea Cărtărescu s-a ferit pe cea mai bună dreptate să facă cerere: **„Nu mă interesează, n-am de gând să-mi cer dosarul, prefer să dorm liniştit şi să am încredere în prieteni. Realmente mă tem de ce aş putea descoperi. Din partea mea, «băieţii cu ochi albaştri» pot sa stea liniştiţi“**.

„Nu mi-am cerut dosarul din lene, o mare şi productiva lene“, am aflat de la Radu Cosaşu, ceea ce e un bun exemplu pentru toţi dilematicii hebdomadarului dlui Pleşu. Poetul Florin Iaru a fost prea ocupat pentru a face o cerere la CNSAS, totuşi, este sigur că are dosar.

La adresa
http://www.cotidianul.ro/index.php?id=7720&art=19727&cHash=ae3bd336d8
din articolul - *Uniunea Scriitorilor de Turnătorii* - aflăm că antiEminescianul coordonator Cezar Paul-Badescu e de părere că nu scriitorii au prioritatea

deconspirării, ci politicienii! Horia Gârbea, care da dreptate nevestei unguroaice a lui Slavici în contra românului Eminescu nebun ca Avram Iancu, a fost unul dintre puținii care s-au pronunțat împotriva deconspirării, ca fiind prea târziu, argument mentenabil şi pentru hecatomba teroristă! Mircea Cărtărescu, Emil Brumaru, n-au vrut să-şi ceară dosarele de teama unor surprize neplăcute privind prietenii etc. etc.

Adică, fu, nefu, Revoluția trecu, dar Laşitatea cărturarilor a rămas (cu excepția lui Radu Cosaşu, care în 5 martie 1998 ar fi putat lovi în infirmul Eminescu al *Dilemei 265* şi n-a făcut-o), spre marea satisfacție a generalului Pleşiță, creându-se pentru viața Intelectuală a Epocii Mooye, încadrarea perfectă în statutul de *simulacru*, pe nedocumentate atribuit de Jean Baudrillard Revoluției Române televizate. Căci *simulacru* e o viață spirituală în care se execută în continuare directivele ceauşiste, fiind bumbăcite urechile Liceanului Neascultător, care ar mai citi, cu atacuri tocmai la personalitățile de pe lista neagră a Direcției a VII-a Literatură: Eminescu, Labiş, Marin Preda, Paul Goma, Constantin Noica, Mircea Eliade, Emil Cioran – o abordare a terorii ideologice jdanoviste din anii Dej hotărâtori pentru dezromânizarea ireversibilă, fiind amânată pentru Epoca Wash, când dealtfel operația monografică se va executa de către cercetători internaționali, noțiunea de *român* golindu-se de conținut până atunci ca un rect autofecal nelimentat.

* Încheierea în ritm debordant a TO după 8 ianuarie 2003 vine poate şi din climatul propice scrisului, din posibila promisiune a şefilor de promoție că opinia publică va fi zguduită de demascări de turnători mai degrabă în ierarhia BOR, mai sporadic printre politicieni şi aproape sigur deloc stricător la prestigiul profesiei, printre scriitorii şi creatorii instituționalizați sau printre filozofii grupați informal pe şcoli.

* *Mircea şi teama!* Să fim serioşi ca realitatea! Est-etica de a prefera să dormi liniştit şi să ai încredere în prieteni, chiar dacă *toți* pot fi ticăloşi, turnând din carierism, nu şantajați cu retrimiterea în puşcării sau în coloniile de muncă! Curaj să atace miturile naționale unioniste, în folosul duşmanilor Neamului Românesc, are. Are cu asupra de măsură, Fluturele amiral al postromânismului, dar n-are să-şi ceară dosarul!!!

În exegeza ce vine, unii vor suspecta aici doar copierea servilă a poziției feseniste a lui Ion Iliescu față de efectele pernicioase ale consultării propriului dosar, cu argumentație şi zâmbet cu tot. Ci şi poate un cavaleresc sprijin la ananghie Direcției a VII-a Literatură, care nu l-a lucrat pe Mircea Cărtărescu la imagine răspândind în Occident zvonul c-ar fi legionar fascist antisemit şi antioccidental, îngăduindu-i astfel să facă şi în interior, şi în exterior Carieră cu vârf şi îndesat, atât înainte de Revoluția Futută, cât şi după ea, în Tranziția Virginală doar în trompele lui Eustachio.

* *Munca adevăratului securist de analiză-sinteză*. Încă din O1 se puteau sublinia de către criticii care ar fi procedat corect româneşte, câteva derapaje ruşinoase. Nimfomana activistă Ester se transfigurează, din rusofilă devine *naționalistă* – rânjeşte şi face cu ochiul Fluturele amiral al postromânismului –, ceea ce maschează adevărata vină a lui Ceauşescu, aceea de a fi fost marxist – un adevărat naționalist n-ar fi demolat satele cu biserică, troiță şi cumpănă cu tot, păstrătoare ale identității Româneşti, ale matricii stilistice mioritice. Pe când munca securistului soț Stănilă ne este prezentată ca paşnică, imbecilă şi inofensivă: redusă la recrutarea de informatori care povestesc bancurile create, chipurile, de însăşi Securitatea. Bancuri

ale geniului popular anonim a căror antologie merită Nobelul, cum proverbele lui Zanne! Totodată, acest Stănilă umblă deghizat sau „vede“ spioni la circul țărănesc-mahalagiu din Obor, ceea ce e un mod al autorului foarte implicat de a ni-l face cât mai simpatic pe ofițerul slujitor al partidului, ascunzându-ne cu desăvârşire că, în fapt, munca ofițerului de securitate nu se reduce la filaj sau la nimicuri vesele, ci la dosar, cum a arătat şi social-democratul Adrian Păunescu.

Munca adevăratului securist de analiză-sinteză este foarte apropiată de a criticului literar, a istoricului sau a eseistului, meticuloasă şi sistematică, similară la cum, de pildă, un regretat ca Valeriu Cristea de la *Adevărul* ne-a dat din fişă-n fişă dicționare ale personajelor lui Creangă şi Dostoievski, în general, cel mai bun istoric literar al unei epoci având şi competențe de general, stând de regulă totdeauna excelent cu politicul, care e chiar arta compromisului, şi cu organizatoricul de găşti spirituale.

* Făcându-i pe securişti *absurzi, dar inofensivi* în O2, Mircea se îndepărtează de la cum ar fi corect Româneşte redat trecutul. Rezultă că securitatea se ține de prostii. Aici ea nu se mai ia de circari, ci de un covor persan, ce descria „amplasamentul noilor arme nucleare sovietice, al noului cosmodrom şi traseul primului submarin care patrula pe sub calota polară“. O tâmpenie profesionistă, vinovată.

* *Securistul cel mai umanist din literatura Galiției Mari*. În O2, adică în anul iliescian 2002 încă mai descoperim despre Sfânta Securitate aprecieri vag negative, în contrast derutant cu monumentul de recunoştință care e *Imposibila Lustrație* proclamată la 8 ianuarie 2003: „sunt, e drept, mai departe, case conspirative, întâlniri cu informatori şi dosare, sunt băieții de pe Calea Victoriei şi fabrica de zvonuri, dar ele-au rămas doar formele goale-ale ritualului fricii, ale ruperii mele de seamănul meu. Bănuiesc acum că nici la cele mai înalte niveluri ale butaforiei ăsteia grandomane, la fel de ridicole ca şi Casa Poporului, ca şi Magistrala Albastră, nu dai decât de incapabili, de misticoizi geto-dacici, de mâncători de unguri pe pâine, de inşi pătrunşi de câmpul de forțe al românismului, cu nimic mai diabolici, nici mai deştepți decât săracul Ionel...“

Săracul Ionel, cel mai simpatic securist din literatura Galiției Mari, o scapă însă de la necaz pe mama lui Mircişor: ea a făcut un covor persan plin de semne care dovedeau că ştie secrete ale Lagărului Păcii şi Socialismului şi era anchetată. (De unde concluzia lectorului Charlie Klosowsky Jr. că Securitatea generalului Pleşiță se ținea de glume şi nimicuri, la orizontala covorului, nu de nimicirea clasei politice şi Intelectuale Regale!)

Este totuşi de neanticipat în O2 că acest caraghios personaj, în O3, va întrupa orbitor securistul de omenie, care *intervine* şi recuperează manuscrisul Cărții, impunându-se ca Ştiutorul dominant, Ştiutorul cel mai Ştiutor. Iar la Revo, operând deghizat ca băgător de seamă, şterge clişeul fotografic cu cel mai vândut scriitor român, să nu ajungă la Jilava mareşalului Antonescu, binemeritând astfel de la patrie în perspectiva înnobelării literaturii ei.

* Mai rău încă, asemenea *critică cu floricele*, de-a dreptul iliesciană, *face prozeliți*. Răzvan Rădulescu, poate cel mai talentat publicist dintre asasinii mitului Eminescian, în „Viața şi faptele lui Ilie Cazane“, titlu parafrazând „Viața şi opiniile lui Zacharias Lichter“, celebrul roman aforistic al lui Matei Călinescu (autorul celebrului studiu „Titanul şi geniul în poezia lui Eminescu“ despre metamorfozarea

titanului adolescent în geniu tânăr, strateg politic de mare clasă capabil să înțeleagă la 1870 că **unitatea culturală** precede Întregirea Neamului Românesc), – pune cea mai bună Securitate din lume, securitatea ceauşistă, capabilă să îndrume chiar şi o mare literatură în curs de sincronizare poststructuralistă cu a americanilor, să-şi epuizeze resursele cu nimicuri absurde, <u>şi deci inofensive</u>, cum ar fi anchetarea protagonistului *cu privire la îngrijirea tomatelor* să se coacă cu stimulatori, derutând şi dezinformând tineretul idealist însetat de adevăr, fie şi de cel relativ la agenții grăbitori de coacere, dacă s-au aplicat sau nu şi la Revoluția dusă la futelniță în ceceu.

* Tu-i neamul nevoii, însuşi **Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR)**, finanțat de la buget, prin lege organică votată în unanimitate, cu 33% peste cât se acordă Institutului Cultural Român, dacă se va înființa vreodată – şi nu se va înființa decât după ce Neamul Românesc nu va mai fi, cărturarii sugând pibul pe teme şi oameni cari au fost, ca despre hittiți sau atlantizi – va trebui să ceară el însuşi expertiză de la şefii de promoție, atât pentru promovarea imaginii sale externe ca garant al democrației, cât şi managerial, trebuind întocmită programarea voluntarilor, să lucrăm pe web în ture, 12 cu 24, învățând de la alții să monitorizăm presa online, ca şi blogurile culturale sau Wikipedia şi să facem reglarea ideilor <u>corect Româneşte</u>, arătând tuturor că Neamul Românesc n-a ajuns chiar un fluture de varză pleoştit cu spray insecticid, cum ne vede Lepidoptera postromânismului exprimând ea pre prea mulți ca să nu ne îngrijorăm.

* *Cititoarea Petruța* o să creadă, în sfânta ei naivitate de neabsolventă filolo, că unde vin securiştii la covor, *chiar a fost vorba de martiriul familiei autorului şi scriitorului.* Mai mult, ca potențială virtual mamă de mort în Revoluție, ea va socoti că, vorba ceea, critica instituției celei mai abjecte de pe fața pământului se face superficial şi iresponsabil, „cu floricele“, cum zicea tovarăşul Cea. Pe când bătrânul lector Charlie Klosowsky, mult mai la curent cu paradigma şi cu secretele NATO ale Lagărului Păcii, va citi cu totul *altceva* acolo, cum rezultă şi de pe web, anume că *acel* covor buclucaş este, simbolic decriptat, *textul*, cartea, iar „securiştii“ nu sunt decât paşnicii şi neobosiții cititori, cărora de fiecare lectură li se năzare altă bazaconie deschisă, cum ar fi şi ecumenismul postmodern ce nu se închină decât la zmeura de câmpie şi doar de Ziua Mâniei.

* *Necititul*. TO este ilizibilă atât pentru publicul tinerel, *ieşit din şcoli fără capacitatea de a începe şi termina o carte*, de a lectura mai mult decât subtitrarea câte-un rând, câte-un rând de pe video, cât şi pentru publicul bătrân c-un picior şi cu glanda pineală în groapă, dezalfabetizat de tembeliziuni <u>şi de inexistenţa cărţii bune şi ieftine</u>. Zecile de mii de exemplare din O3 care s-au achiziționat sub colosalul tsunami publicitar ca marfă de prestigiu, *despre care se vorbeşte*, au fost cel mult frunzărite şi au fost curând abandonate „puntru mai tâ'ziu“ în raftul întâi, cu nădejdea unui efort de lectură ulterior şi cu speranța transformării acestei lecturi în hagialâc, în călătorie inițiatică şi în citanie din urmă la suprema presimțire.

Numai aşa se explică lipsa de reacție la cumplitele erezii ideologice ale acestei opere monumentale, <u>al cărei farmec de geniu înaripat stă în pulverizarea miturilor naționale</u> şi al cărei plot este întregirea surprize-surprize a familiei scriitorului, compusă dintr-o mamă neEminesciană şi un tată gazetar agricol marxist, asistați de un prieten securist de omenie, cât au suferit ei sub bolşevism între Dinamo şi Circ, deşi erau din eşalonul 3 al nomenclaturii, adică din cel mai periculos: „ În blocul nostru locuiau doar milițieni, securişti (tata lui Luci era securist şi avea un frumos păr

ondulat), activişti sau ziarişti ca tata, şi nici unul n-avea voie să meargă la biserică sau să citească aiureli bisericeşti.“ (O3, 364)

Odată ruptă de popor, luând în coarnele de rinoceri Mitul Eminescian, Autoelita, adică în linii mari Intelectualitatea ultracentrală a Capitalei, a suferit umilința din 2000 de a trebui să facă agitație şi propagandă pentru criptocomunistul, nici măcar fesenist ca Brucan, de Ion Iliescu şi, în sinea ei, a trebuit să recunoască superioritatea şefilor de promoție ai Securității în arta de a se învârti şi în ce priveşte o mai bună cunoaştere a poporului neluminat şi a modurilor de a-l manipula sau de a-i lua banii.

De aici şi noul conținut spiritual al Epocii Mooye, centrat de Autoelită pe un fel de *mea culpa* față de şefii de promoție, cărora li se donează revoluția, ca în O3 şi în *Imposibila lustrație*, şi le se atribuie calități sufleteşti ca omenia, intelectuale ca analiza-sinteza scenariilor sexuale ale partenerei filolog, sau chiar fizice, cum ar fi frumosul păr ondulat al lui tata lui Luci.

* Spre marele necaz al romancierului postmodernist Alex Mihai Stoenescu, becalist nu băsescian, care s-a documentat enorm, pe când publicau ca fericiți postmodernişti în acelaşi *Jurnal Național*, meritul nepieritor al lui Cărtărescu este pionieratul în abordarea romanescă a celei mai generoase teme a literaturii mai noi a Neamului Românesc: <u>totalitarismul bolşevic ca balaur cu o mie de cozi doborât prin cea mai mare explozie de eroism din Răsărit, Revoluția din Decembrie</u>, pe care însă ambii o văd ca pe o veselă **lovitură de stat**, deosebire fiind doar în distribuirea meritelor, unul medaliind <u>Armata</u>, deşi într-un cotidian conservator în umanismul lui, iar celălalt, mai sensibil la armonie între cariera externă şi cea internă, <u>Securitatea</u>.

* Dar mai este ceva, *ceva ca ceva*, de semnalat, apropo de Stăpânul cel Nou şi de Stăpânul cel Vechi. Pentru că Alex insistă pe instigarea poporului să iasă la revoluție cu *Lada*, coloana de diversionişti sovietici mişcându-se de la Est către Vest, pe când Mircea pune accentul pe rolul eterului radiofonic mişcat relativ de la Vest către Est şi captat de mă-sa ficțională pe la cozi clevetind despre marele număr de morți şi de torturi canibalice de la Timişoara, în scopul de a-l provoca pe Dan Iosif să facă baricadă la Inter nu la Uniter.

* Linia itebist-optzecistă 109 nu a fost reînființată nici în ziulica de azi, capătul de sub pod a întrupat cu mărfuri chinezeşti şi arabe Europa, iar cariera Românului de la Şcoala 41 a conurbației Colentina-Voluntari a devenit internațională, cele Direcții 6, 7 sau 12 putând fişa în fişier la pagina web
http://www.axelibre.org/livres/mircea_cartarescu.php
o prezentare splendidă a Candidatului Nobel cel mai bine plasat, semnată Cécile Verdier; fiind citată şi această declarație ce reflectă aderarea la manifestul *Imposibila lustrație*:

„Je continue à penser que ce n’est pas le peuple mais la Securitate qui a renversé Ceauşescu. Ces gens-là avaient du pouvoir et beaucoup d'argent, mais ils ne vivaient pas aussi confortablement qu'ils le souhaitaient, puisqu'ils ne pouvaient pas dépenser leur argent. Le renverser leur a enfin permis de vivre comme de véritables capitalistes. Aujourd'hui, on peut affirmer que 90 % des grands patrons roumains viennent de là. Il serait naïf de penser que la révolution est née d'une aspiration à la démocratie, ou à l'intégration européenne, ou je ne sais quoi d'autre dans ce genre...“

Cum a procedat Securitatea de i-a făcut pe Intelectuali neglijabili sau angajabili nu ni se spune, dar asta ține de amprenta geniului ÎNARIPAT, care ca amprentă nu impune calități forensice.

* *Mircea, Irina şi prosopul boxerului*. Semnificațiile metafizice ale simbolului nuntirii nu pe frunze de dud tocate pentru tocană dintre Mircea şi Irina, ci *pe un prosop ca acela ce se aruncă la box învinsului*, converg spre profeția privind pactizarea Autoelitei cu Securitatea, care se baza pe contrastratagema Julietei, după colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când şi pe plan intern politica românească s-a dovedit a nu fi decât arta liberală a compromisului.

* *Angajamentul*. Scena cu securista cea miloasă şi psiholoagă este atât de bine scrisă, motivarea hormonală a nerăbdării poetului de a avea primul orgasm ecologic, nemasturbator şi nepoluant, este aşa de convingătoare, de „naturală", încât cu exact acelaşi material se poate pleda şi pentru inocența studentului filolog ce semnează cu gândul firesc şi presant la *avantaje* întâiul lui **Angajament**, fatalitate, dând şi prima notă informativă despre ce s-a discutat incorect politic la ultima şedință a Cenaclului Litere!

* Futalitate – chipul luminos al securistului de omenie. *Trilogia Orbitor* este un labirint asimetric filigranat după chipul Creatorului aşezat în zodia chiejneană a Gemenilor, construit cam între 7 decembrie 1992 şi 1 iunie 2007, la a cărui parcurgere bine rumegată te convingi de nişte adevăruri crude ale realității Româneşti, care îți pot periclita strategiile de mântuire a sufletului.

1. Mai întâi, ai revelația că totalitarismul din România a mers *până la capăt*.

Adică a supraviețuit un Corneliu Coposu şi au mai putut fi arătați câțiva pensionari ai Romlagului, cât să se filmeze cu ei *Memorialul* ăla al *Durerii*. Dar vechea clasă politică a României Regale, liberalo-țărănistă, a fost nimicită fără urmaşi.

2. Este extrem de important a se observa contradicția că publicul cultivat este extrem de restrâns, pe când fenomenul editorial cărtărescian este de anvergură iliesciană, publicul fesenist revigorând pe cel cultivat cum un portaltoi sălbatic o viță nobilă.

Pentru aceasta, *Orbitor* propune o biografie exemplară, în care tăticul a fost activist cu Volgă şi cu apartament în bloc de securişti lângă Dinamo, a crezut cu lacrimi în ochi în bolşevismul care masacra țăranii să intre în colhoz, dar din cauza lui Ceauşescu, liderul fără creier, fără rațiune, care a întinat mărețele idealuri marxiste aduse de desantații Armatei Roşii, a ajuns să-şi dea la closet medalia colectivizării şi să-şi ardă la aragaz carnetul de PCR după decolarea elicopterului!

3. Praxiologic, cea mai importantă învățătură este însă că, pentru carieră mediatică în RO şi mai ales internațională, este vital să ai sprijinul Şefilor de Promoție ai *Imposibilei lustrații* sau măcar neutralitatea lor binevoitoare, să nu te lucreze mai ales la imaginea euroatlantică de exterior c-ai fi legionar fascist antisemit şi antioccidental.

Precum *De ce iubim femeile/Dlaczego kochamy kobiety* ne intoxică, ne otrăveşte cu, futalitate, paradigma inevitabilității contactului intim intim cu Securitatea, autorul, care a ales a se trage nu din nobilii bănățeni ci din evrei-polonezi, mărturisind că prima sa femeie la futelniță a fost o himenopteră socială, o securistă, Irina, **pe care o şi propune ca model fesenist de reuşită euroatlantică** (ajunsă nevastă de mare europarlamentar!), tot aşa la fel motanus mutantus *Orbitor*

promovează prin simpaticul Ionel Stănilă, ce? Chipul luminos al securistului de omenie, angel radios de-al lui Pleşu, coborât pe Pământ între Circ şi Dinamo, care extraterestru de omenie îi recuperează lui Mircea *manuscrisul* nobelizabil ajuns pe la colegii inchizitori şi chiar pe viitorul laureat îl scoate din diferite încurcături fictional cumva psihedelice, inclusiv asigurându-i protecția foto la Revoluția Fututā.

* Pe lângă lipsa de profesionalism în ce priveşte documentarea superficială a Lepidopterei postromânismului pentru o temă sacră precum Revoluția Împuşcată, această capitulare a Autoelitei dinaintea Imposibilei lustrații a securiştilor şi dinaintea Nomenclaturii Cleptocrației în general, este cea mai neplăcută surpriză adusă de tumultuosul tsunami publicitar care ne-a convins pe toți să achiziționăm O3 şi chiar TO, ale căror tiraje s-ar fi putut altfel epuiza.

Este un pas înapoi al lui Mircea spre Mircişor, este un rău prevestitor regres față de antibolşevismul lui Marin Preda, carele s-a documentat mai bine pentru Rebeliunea Legionară din *Delirul*, de asemenea trăită, iar în ce priveşte des-Ființarea literară a bolşevicului şi a securistului ca tipuri marxiste în *Cel mai iubit dintre pământeni*, a mers mult mai adânc în abataj decât toată Autoelita, care după colțul de cotitură din 1997, în loc să pulverizeze filozofic materialismul dialectic şi istoric, s-a specializat în combaterea *derapajelor* antimarxiştilor, adică exact ce i-ar fi recomandat şi ipotetica Direcție a VII-a Literatură.

* *Un provocator deghizat, cioclopedică, şef de promoție*. Prea puțini tineri cărturari care l-au vizitat pe Noica au avut fantezia de a anticipa că, revenind țara la normal, această prietenie spirituală cu un Eminescian va deveni dezonorantă, rău văzută. Deşi, având în vedere lista participanților la înmormântare, întocmită de securişti, este frapantă absența tinerilor noştri scriitori bucureşteni de la schitul păltinişan, *s-a mirat şi filajul*.

Da, lipsa de experiență îşi spune cuvântul cel gros când nu te aştepți şi, de aceea, ucenicii în lunga cale spre Mântuirea certă, chiar erudiți de timpuriu, dar nu până la a pricepe că *se giudecă Neamurile cum se vede la Voroneț şi la Probota*, frumos este să-i respecte pe bătrâni, când te învață ei că bolşevicii ăştia au inventat o chestie diabolică şi copleşitoare pentru individ, că stai de vorbă cu un prieten valoros şi să nu ştii ce va face cu cele mărturisite şi de unde vei primi lovitura.

„Herman: îmi ținuse discursuri despre fractali, despre carul minunat ce i se arătase lui Ezechiel la râul Chebar, despre topologie («geometria de cauciuc») şi despre quasari, despre microcipuri şi diploidhaploidismul himenopterelor sociale."

Dacă ar fi avut tăticul trecut pe la Canal, nu pe la Academia Bolşevică, şi mama hăituită pentru că s-a născut la Chişinău, atunci scriitorul în devenire din 3O l-ar fi suspectat pe encioclopedul mistic Herman cu locuință în Blocul Securiştilor **a fi un provocator deghizat, cioclopedică, şef de promoție**, pesemne ardelean de prin Hermannstadt, viitoarea capitală culturală europeană în orbitorul an Mircea Eliade 2007.

* *Incinerați în acelaşi crematoriu*. Avem două faze bucureştene ale Revoluției Române, care a reuşit la Timişoara şi a fost împuşcată la Bucureşti, faze limpede conturate, faza progresistă şi faza mare profund reacționară.

Mai întâi, vine POPORUL în Centru, după masacrele de la Timişoara şi de la Baricadă. Furios, excitat de feromonii fumului funerar la inconştientul biochimic după arderea morților bănățeni la Crematoriu lângă Polivalenta Nadiei, el alungă pe Ceauşescu şi pe tovarăşa sa la Târgovişte, de unde legile Baudrillard ale

postmodernismului ca chici cer să fi fost, la rândul lor, odată elicopterizați îndărăt, incinerați la același crematoriu, inaugurat politic cu legionari și făcut monument interesant pentru cine caută urna Mareșalului Antonescu.

Revoluția din Decembrie a făcut-o poporul, dar un pui de nomenclaturist, crescut în sentimentul bucureștean al ororii față de nesimțiți, de agramați și de țăranii cu papornițe și usturoi, de tot ce vine din Zona Maha și din Prerie, nu poate concepe că sistemul de represiune s-a blocat *altfel* decât din lucrătura Șefilor de Promoție români sau sovietici, emisarii știutori ai lui Godot pe pământ.

În realitate, spre deosebire de viața Intelectuală, sistemul de represiune avea comandanți ageri, inteligenți, care au ginit imediat că *Ceaușescu și-a futut norocul de la primul glonț tras la Timișoara*, deoarece Neamul Românesc nu va înceta lupta până nu-l va pune la zid pe Trădător, spre a-l vedea ciuruit odată cu savanta care l-a consiliat să tragă și să incinereze pe martirii noștri. (Dacă Iliescu n-ar fi comis paricidul justițiar de la Târgoviște, îl dărâmau Golanii până la 20 mai! Venea la Cotroceni Marian Munteanu sau profesorul Măgureanu!)

Mai apoi, **cleptocrația**, coagulată deja din gestionari, bișnițari, securiști interni și externi, activiști și ideologi, s-a temut de animalele lui Orwell ieșite în stradă, să nu fraternizeze cu militarii, cățărându-se pe tehnică și punându-se pe răzbunări, scuipând sau căsăpind pe careva dintre profitorii totalitarismului, poate chiar jefuind și incendiind *blocul securiștilor* de pe Ștefan cel Mare ce-ar trebui să aibă deja plăcuță de marmură că despre el este vorba în *Orbitor*; poate că de aceea TVR și Radioul au creat fenomenul mediatic terorist, exploatând fireasca alcătuire a oricărui popor – din spectatori, ținuți acasă în semiîntuneric, și din tineretul idealist, din luptători, solicitați în stradă pentru a fi ciuruiți.

Nimic de neexplicat, **exceptând dezinteresul nechezolilor de ambe spețe** pentru acest subiect tanathic, care teoretic, după Freud, dezvoltat în cheie minoră sub titlul *De ce ne omorâm tineretul idealist*, ar fi trebuit să aibă aceeași piață ca a bestsellerului *De ce iubim femeile*.

* *Secretul cosmic ascuns misterios al lipsei de cruci*. Este un mare merit al bucureștenilor înălțarea în Piața Palatului Regal a Memorialului pe care tot ei îl numesc, rău manipulați, *Cartoful* sau *Țeapa*, din față de la ceceu, lângă Librăria Kretzulescu.

Ei n-au înțeles secretul cosmic ascuns misterios al lipsei de cruci, cum au înfipt la Poznan și la Gdansk frații noștri galițieni polonezi, fără teamă că ar jigni alte confesiuni, pe când megaintelectualii, și nu numai cei cu comportament ateu de marșrutizați pe lângă călugării cei mai influenți, în calitatea lor de experți supremi în decriptarea și evaluarea reciprocă de *opere deșchise*, ca și de Revoluții sau de Istoria Neamului, pricep imediat că omagiul oficial e și un pios Elogiu Securistului, șefului de promoție făcător de Revoluție și binemeritând Imposibila Lustrație, doar că dânșii încă nu pot consilia poporul să mulțumească în genunchi Stăpânului celui Nou pentru Libertate, pentru diversificarea posibilităților de să-i sugi pibul poporului, dacă ești valoros, adică validat de grupul de prestigiu suprem.

Acea siluetă ascetică poate fi și poate că este icoana *Șefului de Promoție*, înclinat cu creierul greu de informații ca un testicul meditativ peste pupitrul unde întocmește interminabil analize și sinteze, ca și cum ar scrie o istorie literară, fiind gata oricând să raporteze superiorului direct situația operativă și informativă, și din când în când vreun Stăpân de Nepedepsit, – Stalin sau Dej sau altul, ca Groza-Vîșinski, să aibă gata listele de sub sintagma *categoria socială și intelectuală de exterminat* în respectivul moment al sovietizării ireversibile a patriei, cel mai plăcut

fiind Intelectualului să execute în 2007 ordine primite prin 1987, ce *listă de indezirabili* să despartă de popor, cam aceeaşi: Labiş, Goma, Marin Preda, Norman Manea, A. E. Baconsky, Mircea Crişan, Dan Coe, Loteanu, Vieru şi Camelian Propinaţiu, carele ca să i se piarză urma s-au pustnicit prin Codrii Căprianei, deghizat în vânător, reconstituind din surse akasiene holograme cu darurile voievodale şi dvd-uri cu eBooks-uri din cea mai bogată bibliotecă mănăstirească a Basarabiei, risipită de ocupaţia sovietică după 26 iunie 1940!

* *Noaptea de vară* din 11 iulie 2007, de după lansarea O3, a fost pentru bătrânii Golani de la MPU tot atât de fioroasă, de consternantă, precât noaptea de iarnă cu zăpezi însângerate, în care au aflat că Armata a fost cu noi şi, de aceea, pe ţambalele arestURILOR ei nu doarme nici un terorist, nici unul, deşi i-au fost predaţi suspecţi dotaţi cu buletine de identitate multiplă şi cel puţin unul s-a refolosit la Mineriadă! (Istoricul militar Florin Constantiniu observa că nu se cunoaşte de la antropofagi încoace biruinţă în care biruitorul are mii de morţi sau răniţi iar biruitul nici un mort şi nici un prizonier! Iar Autoelita risipeşte profesionismul parizian al lui Ţurcanu spre a demonstra ce ştiam, că Mircea Eliade n-a fost comunist, în loc să realizeze monografia diversiunii teroriste, în genere arheologia discursului atrăgător în bătaia puştii teroristului real a neprofesioniştilor tineri idealişti pentru a-i apăra cu piepturile lor pe ofiţerii de carieră din taburi.)

Opţiunea Lepidopterei postromânismului, personalitate proeminentă a lumii contemporane şi a Autoelitei – Autoelită care nu poate fi delimitată cum nu se poate delimita Nomenclatura, Cleptocraţia sau Mafia sau tot ce scapă controlului public, Francmasoneria Intelectuală, să zicem, Ai lu' da Vinci, Ostaşii Luminii sau chiar Securitatea Eternă şi cam Totul, Orice-ul despre care cetăţeanul crede că **este** *organizaţie* –, nefasta lăcomie de a termina prin O3 3O ca pe un elogiu fesenist adus *micului nomenclaturist crezător cu ochi de fecioară în marxism* şi mai ales *nemuritorul Laudatio securistului de omenie,* salvator de manuscrise şi de scriitori postmoderni, au apărut celuia ce au nădăjduit în reînnodarea istoriei de la 26 iunie 1940, ca o blasfemie sinistră exprimând poziţia politică **a tutulor** nechezolilor de speţa a II-a, culţi euroatlantic dar răi Români.

Fiind strigător la cer să fii dus de nas, să crezi aproape 20 de ani că s-a mai salvat ceva din România Regală şi când colo să constaţi că pe urmele Omului Durerii Corneliu Coposu şi ale doamnei Doina Cornea nu era decât filajul.

Totalitarismul bolşevic, impus Neamului Românesc pentru că a pierdut Războiul Sfânt, a reuşit nu numai mankurtizarea nechezolilor de ambe speţe ci şi suspendarea lor pe o tradiţie datând doar de la descălecatul lui Vîşinski, din 6 martie 1945 încoace.

GigaIntelectualii anului 2000, votanţi ai lui Iliescu de teama lui Vadim, s-au înregimentat la orientarea Brucan, Roman şi Băsescu, la fesenismul reformist, fiind ei înşişi de origine nomenclaturistă mai mare sau mai mică, cum te şi izbeşti orbitor de epava că e aproape imposibil de găsit vreo excepţie printre cei cărora li s-a permis de către cleptocraţie şi pivotul ei securist să aibă succes în RO şi în UE.

* *Clasa Muncitoare, Poporul, a făcut Revoluţia*. Din nedocumentare, neexistând monografie Humanitas, şi din cenzurarea în O3, derutând Suelina occidentală, a existenţei unei disidenţe cu nume consacrate şi uniform distribuite regional precum Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, Mircea Dinescu, Ana Blandiana, Radu Filipescu, László Tőkés, Gheorghe Ursu, Vasile Paraschiv sau Liviu Babeş, Lepidoptera postromânismului, precum Ştefan cel Mare în Aria Puricelui, le

dă feudă feseniştilor complotul privind lovitura de stat şi deci meritele dărâmării lui Ceauşescu, în linia doctrinară de la Direcţia VII, *Direcţia nouă*, a *Imposibilei lustraţii*, spre marea mirare a însuşi Omului-cu-două-mame:

„Nobilul nucleu de disidenţi şi opozanţi ai regimului, marginalizaţi de tiran sub ciuperca albastră a Circului, se ridicase pe valul entuziasmului popular şi, în cele din urmă, luase puterea printr-un truc simplu şi eficient, **pus la cale de multă vreme, în şedinţe conspirative**." (O3, 424)

Ce şedinţe conspirative, mânca-ţi-aş? Ce, erau imbecili? Nu se ştiau filaţi? Nu erau foştii înalţi nomenclaturişti perfect informaţi asupra celei mai mari realizări a marxismului, caracatiţa securistă omniprezentă?

Iliescu a venit la Revoluţie fără nimic scris, iar Mazilu a mâzgălit o foaie în ultimele 24 de ore!

Explicaţiile fenomenului emanaţiei sunt moromeţian de simple: Clasa Muncitoare, Poporul, a făcut Revoluţia şi nimeni dintre generali şi activişti n-avea chef să fie executat de Crăciun *ca apărător al Ceauşeştilor*, iar vidul de putere s-a umplut cu emanaţi din simplul motiv că Intelectualii erau specializaţi în rezistenţa prin cultură nu în management, nu ştiau să folosească centralele telefonice şi n-au manifestat instinct teritorial, pretenţii, decât în 30 decembrie, pe terenul lor, şi tot pe o jumătate de coală, ca la ştiriste, apelând la simţul moral, că să nu se bage lichelele dincolo de o anumită limită, nu în politică însă ci doar pe piaţa spirituală!

* **Băşcălia** – *esenţa postmodernismului românesc*. Momentul de capitulare gratuită, cum faţă de ucraineni la Neptun în 2 iunie 1997, *Imposibila lustraţie* (8 ianuarie 2003), ca reper şi posibilă nouă Zi Naţională substituind odiosul 1 Decembrie, linie de start începând de la care Intelectualitatea atitudinară îşi asigură adversarul securist că ea nu va mai lupta cu intenţia de a câştiga bătălia ci doar va viza mărunte avantaje de imagine, face din O3 o carte cu o poziţie politică, civică, filozofică, teologică, asimptotică şi postmodernă contradictorie faţă de instituţia fundamentală a represiunii bolşevice, Securitatea. În timp ce mama mioritică a lui Mircea moare de frică, într-o pagină de maximă **băşcălie** – esenţa postmodernismului românesc, deoarece nobilul tată a băgat în WC... medalia cooperativizării (!), sacrificiu suprem, şi ar putea fi descoperită prin înfundare, vecinul securist Ionel îşi arată un chip uman de omenie săritoare la nevoie şi simpatic, care ne va lumina orbitor pe toată întinderea acestui volum final.

Este vorba de pagina 30, unde leneşa domniţă suedeză citeşte-n dacea ei de pe insuliţă la lumânare că Mircea, postmodernistul românilor, a fost ridicat „în primăvară", adică în acelaşi anotimp în care i s-a întâmplat şi lui Paul Goma, iar tata Costel Goangă, scârbindu-se de marxism, „şi-a aruncat medalia în closet". Văitatul ciclopic, plânsetul debordant din familia Cărtărescu molipseşte aici pe toate cititoarele mai sensibile, umezindu-le obrajii definitiv, pe când în gât le încolţeşte îndoiala perpetuu femeiască dacă nu cumva ori scriitorul face mişto de atâţia Radu Filipescu, închişi pentru manuscrise, ori mămica ficţională a autorului nu era o femeie covorărească cu mintea prea de tot simplă:

„Doamne, ce frică mi-a fost... dacă merge medalia asta pe sub pământ, prin ţevi, şi se blochează undeva (...). Dacă-l ia şi pe tata? Şi plângeam, plângeam toată ziua..."

Şi brusc textul coteşte incalificabil pentru Autoelită, *luând înapoi* tot ce ne-au dat Panait Istrati, Marin Preda, Ion Ioanid, Paul Goma, Nicolae Baciu, Dumitru Bacu, Aurel State, Lena Constante, Aurelian Gulan, Mihail Stere Derdena, Ion Cârja, Nicole Valery, Ion Gavrilă-Ogoranu, N. Steinhardt, Remus Radina, Richard Wurmbrand,

Mihai Rădulescu, Adriana Georgescu, Grigore Dumitrescu, Viorel Gheorghiță, Ion Pantazi, Octavian Voinea, Ion Antohe, Constantin Cesianu, Marcel Petrişor, Aurelian Sergiu Marinescu, Costin Merişca, Cicerone Ionițoiu, Zahu Pană, Analele Sighetului, Arhivele Totalitarismului, mai ales Irina Nicolau, din atâta teroare mic nomenclaturistă spre ceva esențial orbitor ca Sahasrara, ilustrând tocmai imposibila lustrație, adică de ce p... mea s-o mai faci când **ție** ți-au priit relațiile cu caracatița:

„Norocu' nostru a fost tot săracu' Ionel, ca şi cu covoarele, atunci, în Floreasca. El a umblat cu intervenții pe la şefii lui (că şi securiştii sunt oameni, bea şi ei câte-o cafeluță naturală, mai fumează câte-un Kent, mai citeşte «Cel mai iubit dintre pământeni»..., de', cine poate oase roade, cine nu, nici carne moale...), pe la psihiatrie, pe unde te-a dus pe tine. Ți-a dat înapoi şi foile-alea, că nu vroiai să ieşi de la nebuni, o țineai gaia-mațu: foile şi foile! Când, mă trezesc într-o zi că vine Ionel cu un pachet mare, legat cu sfoară: «Uite manuscrisu', Marioară ».“ (O3, 31)

Nu ştii ce să admiri mai mult: modul cum cel mai tradus romancier român exportă frumoasei Suelin portretul robot al securistului de omenie, creionat cu autenticitate absolută de mama sa mioritică dar antiEminesciană, sau performanța că în acelaşi paragraf se sugerează nu numai că cel mai mare prozator român postbelic, Marin Preda, era preferatul securiştilor (de ce să-l mai traducă în pakistaneză secția doamnei Catrinel Pleşu de la ICR?), ci şi inofensivitatea romanului antibolşevic «Cel mai iubit dintre pământeni», pentru care, dimpreună cu «Delirul» s-a plătit totuşi cu o viață de mare om în casa de creație de la Mogoşoaia, în acel 1980 când Ştiutorii tocmai hotărâseră a-l debuta sexual de urgență, futalitate, cu o securistă mirosind a tocană pe tânărul scriitor abia scăpat ficțional din azilul psihiatric şi gata să se întoarcă înapoi la tratamentul fabulatoriu, dacă i s-ar fi spus că, după Revoluție, nici măcar jurnalul asasinatului Gheorghe Ursu, care se bucura de un lobby excepțional, nu a putut fi recuperat de familie din ghearele şefilor de promoție!

* *Intruzia realului în spațiul ficțional*. Dimpreună cu buna capacitate de relaționare, stranii sunt memoria foarte precisă a figurilor şi a ce se vorbeşte pe la cozi, dar mai presus de orice **sfaturile** date omeneşte cu lacrimi în ochi de această *Mamă ficțională* fiului ei Mircişor. Ele par tipice casnicelor bine informate, nemembre de partid, colaboratoare de nădejde ale Securității în lungile blocuri Banalitatea Răului spre binele copilaşilor şi al familiei, cum îmi confirmă amicii mei securişti cu vechime, punându-i eu lui Pintea Viteazul în față textul, fără a-l preveni asupra provenienței ca extracte dintr-o capodoperă nemuritoare a acestor secvențe flagrante de influențare pozitivă:

– Tu, Mircea, să nu vorbeşti cu alții despre chestiile astea. Nici cu prietenii cei mai buni. Nu ştii cine se duce şi spune. Ăştia ştiu tot şi abia aşteaptă să te prindă cu ceva. (O3, 30)

– A, l-am văzut şi pe Caramitru, actoru'... Şi-acum e miting mare în Piața Palatului, credeam că eşti şi tu acolo. Mamă, să nu te bagi, că nu ştii ce se-alege din asta. Mai bine stai tu în casă, că se vede foarte bine şi de la televizor“... (O3, 253)

Dincolo de texistență, avizul dat de aceşti experți către Mircea, care se-nțelege că mai are mult de scris în deplină serenitate, păstrându-şi prietenii şi dormind liniştit, este să nu se intereseze, completând vreodată cerere la CNSAS, nici de dosarul său, nici de al părinților, dacă intruzia realului în spațiul ficțional presimte sau visează că e cam groasă.

* Demitizările inițiate de dl Lucian Boia în Istorie au triumfat, iar după ce Eminescu va fi scos din şcoli, din grădina Ateneului, ba poate şi din mormânt spre a fi

expediat la origine în Moldova fanilor lui pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat, e orbitor de limpede că se va trece la mutarea Zilei Naționale mai convenabil, în 1-2 iunie, poate şi la schimbarea numelui țării, precum şi la epurarea *întregii* Literaturi române, pe criterii de transatlantic, pe când uite că, în Anul Mircea Eliade 2007, **Mitul securistului de omenie** este dezvoltat consecvent, în spiritul Imposibilei lustrații.

Recunoştința eternă exprimată la p195 către Ionel (amicul securist) i se înfige cititorului direct în structurile antropologice ale imaginarului:

„Dacă n-ar fi fost Ionel, drăguțul de Mircişor (şi poate şi tăticul şi mămica lui) ar fi fost acum la balamuc, în Valea Mărului, sau la puşcărie."

* O scăpare stranie, de *Memorii* eliadeşti, este şi imaginarea României fără Cârmaci ca pe un bric Mircea în derivă, ce se redresează abia când trece Iliescu la timonă. Dezavantajul unei astfel de soluții retorice este că unii se gândesc profetic şi banglavitic că Alergătorul de cursă lungă, hăituit de stafii de castelane în Solitude, a vrut să spună exact contrariul la ceea ce se aşteaptă de la el, anume că, precum pruncuțul plângăciosu – botez, aşa **Țara *cerea* nu ştiu ce Căpitan**, iar alții pot avea impresia că proteiformul scriitor a sugerat că era şi *este* nevoie la cârmă de profesionişti încercați, cum România nu avea, pentru flota ei menită pierzaniei, şi nu are decât pe căpitanul de cursă lungă Traian Băsescu, cursă lungă de ni se vor lungi urechile până conform sloganului *La țepe, băieți, în Piața Victoriei!*, chiar le vom vedea, împreună cu Valerian Stan silabisind mențiunea anticorupție că aici sunt banii dumneavoastră.

* *Acelaşi fatalism levantin colaboraționist din totdeauna*. Îndrăzneala Lepidopterei postromânismului de a-şi face din Costel Goangă, din tăticul bănățean, înnobilat polono-evreu, din *Orbitor*, nu numai un periculos mic nomenclaturist, ci chiar un securist potențial, este de o cruzime înspăimântătoare pentru cine n-ar fi cutezat să accepte cu realism **singura cale de consens care să aducă publicul fesenist şi chiar manelar lângă cel cultivat în profitul preafericitei Autoelite**, denunțător fiind chiar Ion Stănilă: „Asta era-n '59. Pe el îl aleseseră şi-l trimiseseră imediat la Băneasa. Costică (…) a rămas bătând din buze. Îi găsiseră la vizita medicală un nodul pe-un rinichi. Nefiind bun de securitate, îl trimiseseră apoi la Ştefan Gheorghiu să se facă ziarist."

E aici acelaşi fatalism levantin din totdeauna: dacă n-ai ochi negri de româncuță, săruți şi albaştri, de securistă, respectiv dacă n-ai ce regula pe moment cu creierul scăldat în hormoni, bune sunt să te desferice şi, futalitate, agentele mirosind a tocană, a femeie de casă, nu a tiramisu ca kaghebistele Natașe ale lui Gilbert Bécaud*!*

La 1959, cifră evident aleasă pentru a aproba arestările de Intelectuali de după asasinarea primului postmodernist român, Nicolae Labiş, nu mai cochetai tu ca inocentu, mai ales țăran din Banatul deportărilor titoiste şi antichiabureşti de mijlocaşi, cu Securitatea din RPR, fără să ştii între ce criminali vrei să-ți faci famelia fericită!

Şi mai e aici semn că *noichiştii*, de care nu odată Lepidoptera postromânismului face un mişto crunt, plăcut Direcției VII, prin jurnale fericite sau cu capital neromânesc, care discipoli ni l-au vândut cândva în tiraje mari pe Eminescianul Noica, iar după 5 martie 1998, când cu *Dilema 265*, l-au vândut încă o dată.

* Că erau ai partidului, ai securității. ai emanației, ai audiovizualului sau ai armatei nu contează, cert este că teroriştii de ambe speţe şi sistemul lor de intoxicare au dovedit profesionalism, băgând spaima în mulți cetăţeni, de ce să mint, chiar şi în mine, care am simpatie/invidie pentru eroi şi eroism, iar voievozii noştri mi-au fost totdeauna un exemplu.

De îndată ce i-am văzut în 22 decembrie pe actorul Caramitru şi pe poetul Dinescu anunțând restaurarea regimului burghezo-moşieresc, arătând cu degetul spre piept că <u>eu voi fi burghezul</u>, respectiv că <u>eu voi fi moşierul</u>, fără a judeca sau a anticipa consecințe eu am scos boxele de la picupul polonez Unitra pe balcon şi am pus la maximum Corul Armatei intonând *Deşteaptă-te, Române!*, iar un puşti a scris pe zidul blocului vecin, cu o bucată de gheață cam înnoroită de nu s-a şters luni de-a rândul: *Libertate!*

Şi de la un timp dând eu telefon la unchiul Mircea, logicianul locatar pe lângă Muzeul Antipa, dacă se uită la televizor, l-am simțit cam nervos şi nevoind mai deloc a comunica. Mârâi eu atunci, prudent, către dânsul: *Cum e... acolo?* <u>Deocamdată, biiine!</u> îmi mormăie el, şi nu se trăgea încă nicăieri, ceea ce mi-a dat un fior rece ca de realitate şi mă uimeşte şi acum, am învățat adică ce înseamnă un <u>deocamdată</u> şi a respecta experiența unuia trecut prin război şi refugiu şi secetă şi prin toată bolşevizarea, de unde şi anticiparea că nu se va reuşi lesne nici schimbarea naturii puterii, nici Luminarea poporului şi nici măcar premisa tuturor, deconspirarea, identificarea inamicului.

Iar când Piața Palatului Regal ajunsă sub reflectoare a fi cuprinsă de răpăitul mitralierelor cu mesajul *Țară, vrem Stăpân de slujit!*, m-am temut nu pentru mine sau pentru boxele Beethovenului meu, nici pentru lada cu hârțoage prăfuite a lui Eminescu, nici pentru manuscrisele de tinereţe ale lui Mircea Eliade, nici pentru *Safta Florăreasa* din Muzeul de Artă, ci pentru copilul încă neşcolit care ştiuse a scrie *Libertate!* epitomizând eroicul popor român ținut în semiîntuneric de Intelectualitatea sa în scopul paraclet de a-i suge pibul în exclusivitate, pe termen nelimitat decât de intrarea în Epoca Wash, adică în Epoca de Aur de după Marele Cutremur Catastrofal.

* *Cei trei factori activi: Armata, Lada şi Securitatea*. Lucidul rece maiorescian articol indicând Direcția Nouă, *Imposibila lustrație*, al eminentului critic de direcție Nicolae Manolescu, este cel mai important eveniment editorial, la nivel de periodice culturale, de după impardonabilul *naughty document* <u>*Dilema 265*</u> din 5 martie 1998. Cu amărăciune, se constată la 8 ianuarie 2003, după numai un cincinal de viață spirituală fără Eminescu, răsturnica dură că aceiaşi *şefi de promoție* ai instituției căreia Cărtărescu îi atribuie un naționalism protocronist cretin, în scopul de a profera demitizări pentru a înveseli Suelina, ne sunt brusc nişte indispensabili pentru integrarea europeană, pentru diferite diplomații şi machiaverlâcuri, pentru democrație şi economia de piață, datorându-le noi lor până şi Revoluția Fututã la partid, cu fluturele ei somnoros cu tot, deci monumentul cu frigăruie înfiptă-n hormonii creierului testicular de la ceceu!

Un dar gratuit Revoluția, precum în 2 iunie 1997 trădarea generoşilor de la Neptun, când noi puteam negocia strâns Transnistria *noastră* cea industrializată, schimbând-o doar pe Cernăuți şi Cetatea Albă, plus Insula Şerpilor!

Sau măcar să fi făcut gestul de a negocia şi în loc de referate despre îngerese, să fi scos Autoelita pe înțelesul poporului un raport cam cât al lui Tismăneanu, că de ce nu-i trebuie României să se complice cu românii ăia „mici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat“, iar megaintelectualii bucureşteni, cu cerul înstelat de

americani deasupra lor, au datoria socratică de a ridica pe talvegul Pruzului un zid al dispreţului şi al neamestecului în treburile interne.

Chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa – şi n-a fost deloc aşa!– nu e cazul s-o spui, cu autoritatea unui virtual istoric canonic: „La mitingul din 21 decembrie din Piaţa Palatului, au existat agenţi de securitate infiltraţi în mulţime care au pus, cum se spune, paie pe foc. În anumite instituţii cei care, pe 22 decembrie, i-au împins pe salariaţi să meargă în Piaţa Palatului au fost tot securişti. Cineva mi-a spus chiar în zilele imediat următoare: «L-am bănuit degeaba pe cutare coleg al nostru că e securist. El este cel care ne-a scos la manifestaţie, spărgând lacătul de la poartă pe care direcţiunea îl încuiase». (...) **După aproape un deceniu şi jumătate, nu mai am nici o îndoială că securitatea ne-a salvat de comunism, şi a preluat apoi puterea politică şi pe cea economică**.“ (*România literară*, 8 ianuarie 2003)

Teorie de nouă Direcţie Nouă, Direcţia Nouă manolesciană, ilustrată literar de geniul înaripat al lui Mircea Cărtărescu în O3, a cărei noutate, Securitatea ca factor activ, este doar foarte puţin divergentă de doctrina denigratoare şi dizolvantă că Revoluţia din 1989 n-are nimic de a face cu Neamul Românesc, de eroizat fiind sau Armata, sau agenturile străine aduse cu Lada în lungi coloane, intoxicare difuzată de periodicul „conservator“ *Jurnalul naţional*, unde şi-a desfăşurat, lângă Ion Cristoiu, Alex Mihai Stoenescu şi alţi experţi Revo, pixelii exprimării civice Mircea însuşi, fără a lua atitudine explicită împotriva acestor *alţi* factori activi decât al lui, cu o vehemenţă cum dovedi în contra simbolurilor basarabene Eminescu şi Ştefan cel Mare, sau ca să nu se ridice ca Panteon, precum Santa Croce din Firenze, aia pe care o botează el Catedrala *Mânuirii* Neamului!

* *Admiraţia lui Mircea pentru securişti* nu ne place, pentru că nu are nici o justificare la un postmodern miştocar de citit în maxi-taxi ascultând bârfe şi farse, spre deosebire de a eminentului critic Nicolae Manolescu, unde există justificarea profesionistului bine informat!

Pentru că dacă scotocim după ce au scris intelectualii de elită despre Revo, tot ce se poate cita în patru cincinale e doar „deconstrucţia“ propusă de Ruxandra Cesereanu, care ce să facă şi ea? Fişează toate cărţile pe acest subiect palpitant, într-o bibliotecă judeţeană sau universitară, adică extrage ideile principale, expunând ideile *altora* în formă mai didactică, nu pe ale Autoelitei, care pare a nu avea nici una ca să lumineze Poporul cu ea!

Or, aceasta, la arhive şi dosare, iară nu fotografiatul deviant de pe străzi, care e treaba filajului sau a persoanelor de sprijin voluntare, cum ar fi fesenistele de mai bine, este adevărata muncă a omului de informaţii. Şi fără îndoială că cele mai mişto texte despre Revoluţia Împuşcată se găsesc în analizele-sintezele pe care le vor fi întocmit pe şleau aceşti experimentaţi specialişti şi pe care le vom putea solicita, împreună cu Stendhal, abia în Akasia, cu condiţia ca la Big Crunch să se conserve Informaţia într-un pliu al unei Găuri Negre privilegiate, rezervată pentru Ştiutori.

* Semnificaţia istorică a momentului *Dilema 265* este renunţarea Intelectualităţii Epocii Mooye la aspiraţiunile naţionale după capitularea de la Neptun, adică la fireasca Reîntregire a Neamului după modelul aliatului nostru german şi la strategia politică de exprimare în universal, recuperatoriu şi sincron, la standarde compatibile cu ale altor latini: italienii, francezii sau spaniolii.

Semnificaţia istorică a momentului *Imposibila lustraţie* este mai puţin gravă, ea delimitând, în timpul care e infernul lui Dante, doar încheierea caragialescă, în spaţiul care e paradisul lui Gabriel Urbain Fauré, a luptei cărturarului român cu Securitatea,

ajungându-se asimptotic la un consens între înşişi şefii de promoţie. De aceea şi critica cu floricele din TO ar fi fost perfect acceptabilă spre publicare *chiar şi înainte de Revo*, pentru 90% din O3, desigur cu aprobarea Direcţiei a 7-a Literatură, compusă din specialişti în simularea desfiinţării cenzurii, oricum l-ai citi, Manuscrisul de care au îngrijit armate întregi de Ştiutori, nepunând nicăieri gravele probleme de memorabilitate ducătoare la strangulare sau asfixiere, din trilogia lui Marin Preda, poate cel mai iubit dintre scriitorii pământeni, de către nescriitori.

* A fi iniţiat în amor la 24 de ani, a începe viaţa sexuală, futalitate, cu o securistă, e o întâmplare a fiinţei tale tot atât de miraculoasă pe acest pământ precât a te acupla cu o extraterestră care foloseşte drept gazdă personal didactic neemancipat.

După o asemenea tocană de destin nu mai poţi fi căscăundul de dinainte: devii atent la toate, viclean ca un vulpoi păţit şi capeţi aerul acela de inocenţă întruchipată cu care a cucerit masele şi orfanul partidului, dl Ion Iliescu, a cărui intervievare într-o celebră carte de către Volodea Tismăneanu a condus la consensul general al condamnării generale a comunismului de către preşedintele Băsescu, de i s-a rezervat un rol mulţumitor şi lui Vadim, iar Revoluţia Împuşcată, cea mai importantă realizare a Neamului Românesc de după 1918, a primit doar 1% din text.

Coroborând bestsellerul *De ce iubim femeile*, din care *Petruţa* şi încă patru ficţiuni sunt perfect ecranizabile, cu biografia karmică a celui mai bine vândut scriitor al nostru, constatăm că devenirea ca bărbat la 24 de ani pică prin 1980-1981, când începe şi startul său fulminant spre condiţia de alergător de cursă lungă, debutul editorial cu placheta *Faruri, vitrine, fotografii* la Cartea Românească, atrăgând consacrarea totală, adică Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1980, anul în care ni l-au luat pe Marin Preda, cel mai mare prozator contemporan, cel nedepăşit până acum în profunzimea des-Fiinţării literare a bolşevismului sau în inventarea de titluri memorabile critic, cum ar fi şi *Imposibila întoarcere,* care prin postmodernizare a devenit *Imposibila lustraţie*.

* *Imposibila lustraţie*. La începutul anului Eminescian 1989 un ofiţer activ de securitate, cetim în *România literară* din 8 ianuarie 2003 că ar fi declarat unor colegi de liceu, ca ai mei şi ai tăi, nişte chestii de o clarviziune compatibilă cu pasajele vizionare Herman a cap chilug ale *Orbitorului*: „securitatea e singura instituţie capabilă să scoată ţara din marasmul în care a adus-o partidul din care fără onoare faceţi parte amândoi. Spre deosebire de PCR, compus din oportunişti şi condus de un dement şi de o impostoare, securitatea are cadre bine pregătite, numai şefi de promoţie, şi e gata să preia puterea: întâi pe cea politică, apoi pe cea economică. Şi să termine o dată cu ideologia comunistă şi cu nomenclaturiştii care profită de pe urma ei".

Chiar dacă nu se neagă popularitatea revoltelor, rolul activ în Revoluţie al instituţiei care decidea şi încă mai decide, poate, în vreo megavilă conspirativă cu livingul cât Librăria Kretzulescu, cine să facă mare carieră *internă sau externă* în cultură şi în diplomaţie la noi, este puternic subliniat de eminentul critic Nicolae Manolescu: „La mitingul din 21 decembrie din Piaţa Palatului, au existat agenţi de securitate infiltraţi în mulţime care au pus, cum se spune, paie pe foc. În anumite instituţii cei care, pe 22 decembrie, i-au împins pe salariaţi să meargă în Piaţa Palatului au fost tot securişti."

Iar această descriere a Revoluţiei drept farsă securistă este însuşită ca pe o preţioasă direcţie şi de romanul O3, înscriindu-se în istoria literară cât de aliniată

subconştient este viziunea lui Mircea viziunii fostului îndrumător al Cenaclului de Luni:

„După aproape un deceniu şi jumătate, nu mai am nici o îndoială că securitatea ne-a salvat de comunism, şi a preluat apoi puterea politică şi pe cea economică. Rezistența la divulgarea de către CNSAS a numelor ofițerilor este un argument teribil.

(...) Problema e mai degrabă morală decât politică sau economică. Din punct de vedere economic, cei mai mulți dintre aceşti oameni sunt capitalişti convinşi şi pariază fără ezitare pe economia de piață; din punct de vedere politic, ei n-au nimic contra pluralismului ori a democrației în măsura în care nu le lezează interesele materiale (de aceea votează cu PSD: se ştiu apărați mai bine, atât ca foşti securişti, cât şi ca actuali capitalişti).

* Anul 2003 al Imposibilei Lustrații este, în schimb, anul lustrării lui Noica, altă personalitate pe care a devenit productiv s-o înjuri!

Cam de 15 iunie 2003, *Revista* **22** pune pe prima pagină botul cu ochelari al detestatului Filozof idealist titrând ca-n Cuțarida Mare: „Noica - un guru al ceauşismului“!!!

Titlul demascării semnate Mircea Martin este de fapt însă doar dubitativ insinuarea profesionistă **A fost Noica un „guru“ al ceauşismului?** şi preia la dezvoltat o sesizare a lui Zigu Ornea cu clişeele agitației cu tot: „S-ar fi bucurat oare C. Noica, în vremea ceauşismului, de statutul lui de guru, de nu se întâlnea, în temele tratate (inclusiv în *Ontologia* sa) cu naționalismul ceauşist, care i-a deschis calea?“. Şi aflăm că a cam fost, deoarece combătând pe Pleşu, demascatorul spune că „Nu aceeaşi este şi părerea Alexandrei Laignel-Lavastine, autoarea celei mai profunde şi mai incitante exegeze a lui Noica din câte s-au scris până acum.“

(Dar cine-i Alexandra Laignel-Lavastine? l-a întrebat pe omniscientul Kotofei Ivanovici Coca Dospinoiu. Am auzit că-i fosta nevastă a lui Emil Hurezeanu, a răspuns ca din fişier transnistreanul, adăugând însă ca clonă a voievodului mânios dar violator, că se pare că stilatul ginere n-o păruit-o ghini după casă când trebuia!)

Numărul următor din **22** are chiar mutra lui Mircea Martin pe copertă, aşa că noichiştii şi Eminescienii nu l-au mai luat din chioşc, împingând spre obscuritate acest prestigios hebdomadar!

Dealtfel, dlui Gabriel Liiceanu, după lungă milogire, poate mediind şi Mircea însuşi, i se permite drept la replică abia peste o lună, ca unei lichele de rând, Gabriela Adameşteanu contrareplicând cam că i se fâlfâie de Noica: „marele tău ataşament față de C. Noica se întâlneşte în cazul meu nu cu pornirea contrară, ci cu indiferența Intelectuală. Nu l-am cunoscut pe Constantin Noica nici prin cărțile lui, nici ca persoană. Nu e doar o întâmplare, ci o opțiune şi o lipsă de rezonanță. Am traversat două perioade de „modă“ Noica, de „cult“ şi „atac la Noica“ (înainte de 1989 şi după), fără ca subiectul în sine să mă intereseze, mai mult decât orice alt subiect al zilelor noastre pentru care nu am afinități speciale.“

* Iată de ce, pentru poporul truditor, adică pentru marele Eşalon 4 al victimelor istorice ale bolşevismului şi al celor fără de partid, nu mai există nici o îndoială de ce Securitatea, prin şefii ei de promoție – spre deosebire de atâtea alte cazuri – nu s-a opus carierei lui Mircea Cărtărescu, nici în interior, nici în afară, nici înainte de 11 septembrie 2001, nici după acest sfârşit al postmodernismului: pentru singura explicație posibilă că opera sa de pui de mic nomenclaturist din eşalonul 3, cela viețuitor fatal printre securişti cu pilozitate ondulată, nu deranja ideologic cu nimic eşalonul 2 al şefilor de promoție şi al nomenclaturii tehnice: ca orice Intelectual

angajat, adică editorialist, el pamfletează uneori Guvernul, de baroni sau de automobilişti, opera literară mustind însă de subiectivitatea securistului de omenie, care generează în proporţii de masă atractivitatea activistei futeşe creativ şi drama micului activist presar agricol care *a crezut în marxism*, dar a fost profund dezamăgit numai de cum l-a aplicat un popor de hoți într-o țară de hoți, falimentată moral chiar de Intelectualii ei.

* *Jocul Imposibilei Lustrații*. Precum rostul criticii este a stabili ierarhia urgenţelor de lectură, aşa şi literatura trebuie să se decanteze prin conținutul de **adevăr**, indiferent de natura acestuia.

Kafka e mai mare decât Dan Brown prin adevăr.

Iar între *Orbitor*, *Mitrea Cocor* şi *Cel mai iubit dintre pământeni* trebuie decis după acelaşi criteriu.

Manualele şcolare au menirea de a crea **publicul cultivat** nu <u>publicul unei Autoelite</u>.

Un manual fără de ecologistul Labiş, un manual care nu ignoră pe Marin Preda, dar cu viclenie îl prezintă Generației Pupici ca nefiind o urgență a se citi, spre deosebire de ambigua epopee metatextual-parodică *Orbitor*, lăudată fulminant, este un manual care face jocul Imposibilei Lustrații.

* În orgasmul minții şi-n silogismele fecundității, în prostata creierului şi-n memoria selenară a ovarelor, o întrebare interesantă este dacă are şi poetul Mircea Cărtărescu *clarviziunea* maioresciană a dlui Manolescu, de natură totuşi mai apropiată de critica de direcție, sau vede totul cu irizații chici, ca printr-o spermă de aur.

În 1998, când cu *Dilema 265*, de a tăcut în numele lui Noica dl Liiceanu la masacrarea lui Eminescu **nu pe text** ci pe cadavrul de bronz, să constați că <u>modul Românesc de a iubi s-a schimbat esențial</u> şi să estimezi că niciodată nu vom mai avea apucăturile romantice Eminesciene, aflându-ne pe deplin şi irevocabil într-o epocă Mooye, concepte precum Poet Național sau întrebări schopenhaueriene ca *what is love?* fiind de mult stocate în Muzeul Antipa al Literaturii Române antepostmoderniste.

Iar în 2003 să fii fulgerat de acea lumină de pe drumul Damascului, să-ți sară solzii de pe ochi şi să înțelegi că ai datoria de a puncta reperul zădărniciei eforturilor de a lustra pe cei care ne-au scăpat de Ceauşescu şi ne conduc spre economia de piață şi spre democrație, poate şi spre o cultură foarte pluralistă de tip sat de vacanță mondial, locul vacantat fiind chiar al RO.

* *Principiul rechizitoriului plauzibil*. Ba încă şi mai tare trebuie să strângi din ochi ca să nu te orbească faza mare a textului atunci când critica cu mijloace literare a cultului personalității lui Cea, tot pentru cititorul străin, ajunge-n pagina 290 din O3 la paradoxul că *securiştii lui Ionel Stănilă ies mai bine la imagine decât voievozii Neamului Românesc!!!*

„Îl slujim noi pe Şeful, dar crezi că Securitatea e proşti? (...) Şi noi, securiştii, suntem oameni, ne e frig şi nouă în case, apucăm şi noi greu bucata de brânză – e drept că mai pică ceva la bufetele noastre, da' tot un drac – , ne fute şi pe noi la şedințele de partid câte-un căcăcios de activist de ne merg fulgii."

Limbaj umanist împăciuitorist de *Imposibila lustrație* sadea!

Într-adevăr, trăgând cu ochiul şi timpanul la ce discută colonelul Ionel cu scriitorul ziarist Costel, bănățean de nobilă supra-română sau post-română origine ficțional polono-evreiască, dai peste o discuție prefigurând şi chiar explicând

imposibila lustrație, încălcându-se, deşi se acceptă-n demitizări că istoria nu se poate certifica, *Principiul rechizitoriului plauzibil* : Securitatea, umblată prin capitalism, e la Mircea Cărtărescu mai nemulțumită de ceauşism decât însăşi Gloata, aşa că instituția creier represiunii e descrisă ca implicată cu armata şi partidul în complotul kaghebist din parcuri, **cititorul străin deducând că acest complot era de largă notorietate, participând în fond, prin omisiune de denunț, la el până şi familia lui Mircişor**: „Cică şefii noştri sunt deja în contact cu câțiva oameni din partid, din ăia mai rău văzuți, mai oameni ai ruşilor. Cică se văd prin parcuri şi discută: dom' le, ce-i de făcut? Cum scăpăm de nebun? Cum salvăm socialismul? Cică sunt în treaba asta şi nişte generali de armată. Înțelegi?“ (O3, 291)

Înțelegem. Înțelegem că **iarăşi** povestea cu parcurile este *antedatată*, doar că Volodea sau Petrică se exprima parcă nu de „nebun“ ci de „Dementu“! Esențial fiind pe drumul Reprimării Bolşevismului a combate orice abatere de la Luminarea Poporului. Căci dacă bagi din motive de lărgirea compoziției sociale a publicului cultivat şopârla securistului de omenie şi a activistului care a crezut când o lăudat colectivizarea cu sula-n coastă, atunci ai creat instantaneu *confuzie* în comportamentul electoral al maselor.

Cât despre aparatul de represiune Partid, Armată, Securitate, Miliție, Procuratură, Arhive, Cenzură, Literatură, Propagandă trebuie înțeles şi reținut odată pentru totdeauna *Principiul rechizitoriului plauzibil* că nu tu, supraviețuitor kerigmatic, ai obligația să aduci probele că Labiş sau Preda sau Ursu sau Esenin au fost asasinați, nici să moderezi cifrele genocidului bolşevic, ci **ăia** care au ferecat sau au măgărit arhivele trebuie să berevoiască să clarifice situația.

* *Nelinişte semantică*. Ipoteză manolesciană, asta cu securiştii – locomotiva postmodernă a Revoluției, greu de luat în serios, Mircea! Mai bine băgai una că Revoluția a fost condusă din BCU de nişte universitari, din frumoasa, Regala lor Sală, imposibil de reconstituit odată evaporat duhul cărturarilor foarte Români din ea. Sau, consecvent, măcar mutai futelnița paşoptistă din ceceu la Direcția a V-a rescriind răsturnat şi amplificat proza *Irina*! Fiindcă e logică doar explicația asta: *tocmai pentru că nu avea ca adversar vreo grupare disidentă influentă şi capabilă a face guvernul*, Iliescu vine de la Editura Tehnică la Televiziune pentru un sărut fatal şi Frontul se organizează din mers, asociindu-şi două forțe: Armata care a tras la Timişoara şi la Bucureşti şi-n alte părți, plus un mare număr, sărit din probabilități, de rusofoni, de intelectuali şi funcționari trecuți pe la Moscova, numai de foştii deținuți politici şi, vai, tocmai de securiştii notorii ferindu-se, ba chiar trimițându-i vreme de trei luni să se privatizeze sub protecție militară şi să se lase de național-comunismul incomparabil mai puțin productiv decât postromânismul!

Neliniştea semantică ce cuprinde orice zi de inflexiune istorică – să nu uităm niciodată şi să ne mândrim ca intelectuali – s-a bine ostoit prin însuşirea de către noul regim a expresiei „Frontul Salvării Naționale“, propuse încă din vară de un specialist, *filologul* Melian.

În fond, nu acest provizorat a fost rău, nici nu se putea salt de la totalitarism direct la democrație, ci mentalitatea bolşevică, inexplicabilă la un intelectual inginer de ape, fluid, flexibil în gândire, ca Iliescu, de *a salva cadrele* şi a deține puterea pe viață, interpretând optimist informațiile de la Moscova că dogmaticii pregătesc debarcarea lui Gorbaciov şi întoarcerea la normalitatea marxistă a ziguratului cu secere şi ciocan!

* *Nobelul pentru Bulă*. După cum se ştie, românul e născut scriitor postmodern, miştocar, şi Neamul Românesc a desacralizat bolşevismul *Kitsch*, desantat de tancurile Armatei Roşii *Kitsch*, printr-o nesecată producţie de bancuri, răspândite zi de zi cu viteza blestemului.

Din invidie pe popor, Autoelita *Kitsch*, care lucra şi ea în sertar, dar mai mult printre rânduri şi intranzitiv, a născocit aberația că Securitatea încremenitului în proiect Ceauşescu era atât de inteligentă încât să genereze ea însăşi supape psihice, cum ne manipulează prietenul meu Mircea Cărtărescu, adică autorul-manuscrisul salvat de colonelul Ion Stănilă, în acest celebru pasaj descalificant de mincinos:

Cele mai multe delațiuni erau pentru bancuri politice. Cum dracu să arestezi un om pentru aşa ceva, mai ales când ştii că bancurile sunt fabricate şi lansate, o dată cu zvonurile de pe la cozi, de echipa specială de pe Buzeşti, colegi de-ai tăi, care le iau şi ei din culegeri franțuzeşti şi le adaptează... Şi le pasează unii altora la cehi, la bulgari, la ruşi, la polonezi, aşa că nu-i de mirare că tot lagărul râde de-aceleaşi bancuri, schimbîndu-i doar pe Kadar cu Brejnev şi pe Walter Ulbricht cu Ceauşescu.

Mai bine să râdă decât să iasă în stradă.

Cărtărescu pledează în spiritul manifestului *Imposibila Lustrație* nu numai pentru respectarea inteligenței profesionale filologice a şefilor de promoție <u>ci şi pentru iluzia profund greşită, înşelătoare, că nu riscai nimic pentru bancuri politice</u>.

Să se mai documenteze Mircea dacă nu cumva s-a ajuns din studenție, pentru ani grei, în Romlag în RPR doar pentru simpla observaţie că bomba americană cu hidrogen este mai puternică de cât cea încă pe uraniu a Kremlinului!

* *Sfârşitul serialului Bulă*. Ficțional, **primul personaj ceauşist împuşcat la Revoluția din Decembrie a fost celebrul Bulă**, un virtual candidat Nobel. Dobândind Libertatea, pentru care a dăruit atâta sânger tânăr, Neamul Românesc nu a mai avut nevoie de uşa din dos a bancurilor ca să se exprime în universal.

Iar sfârşitul serialului Bulă este cea mai bună dovadă că producția acestuia a fost o formă de rezistență a românului nepremiant <u>împotriva</u> Şefului de Promoție olimpic pe Buzeşti, <u>care nu l-a putut folosi ulterior împotriva Golanilor, Regelui sau pentru ridiculizarea opoziției antibolşevice</u>.

Demitizarea lui Bulă, virtual candidat Nobel, este cea mai spurcată şi mai antiromânească dintre toate demitizările în care s-a angajat Autoelita doar-doar va intra în grațiile Stăpânului celui Nou intern sau extern, de care depinde nu numai traiul ăl bun, ci prin controlul presei şi televiziunilor însăşi consacrarea, adică tirajul, foloasele notorietății, deci Mântuirea!

* *Perspectiva aeriană a Intelectualității aeriene*. Tu-i Neamu nevoii dacă nu e destul că Şefii de Promoție au futat Revoluția, e drept că moartă şi nu-n ceceu ci la morgă, pe sânge feciorelnic, abia după ce a fost împuşcată din toate pozițiile de teroriştii de ambe spețe, dar mai mult de ai dlui Iliescu.

Ei au azi de toate, ca şi înainte, mai citeşte şi ei *Orbitorul* cărtărescian, mai şi-ar dori la Revelion invitați de imagine pe Pleşu, Liiceanu, Manolescu sau Patapievici, lângă Vali Vijelie şi Fata Perversă, ne călăuzesc şi pe noi spre UE şi prosperitate, mersi la fel, ce le mai trebuie atunci să se privatizeze şi-n Revoluția din Decembrie, doar pentru că megaintelectualii, care n-au făcut-o, au ginit prin 1997 cine este Noul Stăpân şi au cotit-o?

Nu, nu rezultă din venirea Clasei Muncitoare în centru, exact ca la Timişoara în 20 decembrie, că dacă n-au reuşit Intelectualii noştri nobila asistenţă de tip polonez, atunci trebuie s-o atribuim cu folos securităţii! Căci, recitind *Imposibila lustraţie* e limpede ce vrea să spună Mircea, că nu activiştii partidului, ci doar şefii de promoţie ai securităţii puteau canaliza gloatele spre Centru cu atâta neromânească precizie:

„În fine, iată ce observăm acum, în dimineaţa asta caldă, de 22 decembrie, de la-nălţimea de unde cuprindem tot oraşul, până la centura unde traficul e dificil şi lent: de pretutindeni, de la marginea megalopolisului, de pe platformele industriale din preajma termocentralelor şi-a capetelor de tramvai, şuvoind prin umbra castelelor de apă şi-a fabricilor părăsite, se revarsă spre Centru coloane nesfârşite de cetăţeni, asemenea razelor unui soare centripet. E imposibil să nu existe o coordonare: din Pipera, de la 23 August, de la Timpuri Noi şi din Dămăroaia, coloanele au plecat, parcă, în ordinea depărtării de Centru şi se mişcă măsurat, de parcă ar comunica (telepatic?) unele cu altele." (O3, 233)

Aha, Pipera! Ca bătrân şi încercat navetist, desfid pe orice filozof care crede că şefii şefilor şefilor şefilor de promoţie ar fi putut stabili cu precizie – *înainte*, din cauza demolărilor şi a săpăturilor ICAB-ului, iar *după*, din pricina prosperităţii automobilistice de zgonhen – câte ore îi trebuie unei coloane de cetăţeni furioşi să se deplaseze pe carosabil din Zona Maha până la BCU, mai întâlnind şi baraje ale Armatei, a căror tehnică trebuie escaladată!

Cât despre veselia matinală a deplasării festive, printre scutieri şi taburi *cu ordin de a trage*, cu generalul Milea încă nesinucis, pe stare de necesitate, aşa îşi închipuie, cu adevărat aerieni, megaintelectualii Revoluţia Clasei Muncitoare, pe care n-au asistat-o nici înainte nici după.

* *Exerciţiu de reconstituire*. Să se reconstituie influenţa concepţiei despre Revoluţia Română a *Jurnalului Naţional,* cât timp îşi publica Mircea pixelii şi nu se poate să nu fi citit ziarul, observându-se unitatea de concepţii cu istoricul postmodern Ion Cristoiu, certat de *Almanahul Banatului* încă în 1994 pentru luări de poziţii care preced cu 9 ani Manifestul *Imposibila lustraţie*:

– Gazetarul iscoditor Ion Cristoiu ne explică în articolul „Securistomania" („Expres Magazin" nr. 22/1991) că securitatea este cea care l-a răsturnat pe Ceauşescu, deci, să mulţumim securităţii!: „Cazul Tökés. Sunt acum destul de multe date care ne fac să bănuim că el a fost creat de Securitate de la prima până la ultima piesă. (...) E greu de crezut că în mobilizarea coloanelor de muncitori din dimineaţa lui decembrie 1989 nu şi-au spus cuvântul oamenii infiltraţi de securitate în toate întreprinderile şi instituţiile. Celebra coloană de la Pipera a străbătut drumul până în Piaţa Palatului în pas alergător, în perfectă ordine, cu inşi care opreau circulaţia pe la intersecţii." (apud Marius Mioc – *Revoluţia din Timişoara*, Ed. Sedona, 1999, p.143)

* Empatie şi ceva *calităţi de specialitate* trebuie că are candidatul român la Premiul Nobel cel mai bine plasat, din moment ce o securistă, ajutându-l să debuteze-n sex şi implicit în volum prin irezistibila psihologie de învingător, în anul şcolar 1980-81 i se dă întâiaşi dată, într-o regie cu ţigări, pesemne BT (Bulgar Tabac), şi tocană (semn cert că i-a studiat gusturile cumva levantin-bulgare ce frizau postromânismul, bărbierind voievozii sau tunzând domniţele pentru a le tatua), dezgustându-l de modul idilic Eminescian de a concepe actul divin al procreaţiei, ca nefiind suficient de *Kitsch*, de colorat ţipător, de înfăşurat în pixeli ca în zale gasteropodale, cu lepidoptere pe himenoptere, iar vecinul cel mai securist, Ionel, îi

recuperează cu abnegație şi devotament manuscrisul nobelizabil TO din ghearele colegilor săi şefi de promoție, recidivând în facerea de pomeni la Baricada imaginară de la Athenée Palace, unde, cuprins de fiorul omeniei, ce le-abate şi la păsări de vreo două ori pe an, îl şterge din fotoaparat pe scriitorul revoluționer, să nu aibă *adevăratele* neplăceri cu procuratura, miliția, securitatea, partidul, colegii de cancelarie şi mai cu seamă colegii de breaslă literară, să ajungă apoi un proscris şi un exilat ca Paul Goma, ocolit de toți criticii şi promotorii, dar înjurat de toți pitbullii.

* *Timişoreanca Zaraza*. Ceea ce aceşti oameni de formație informativă recunosc cu cea mai mare invidie în Mircea Cărtărescu este nu numai temperamentul băsescian de şef, de lider, de Cârmaci, de Căpitan, ci şi <u>vocația dezinformației</u>, capacitatea extraordinară de a manipula masile de public cultivat, tăind în trupul lor aparent omogen large ulițí, cum tunde Herman femeile ca ciobanul mioritic oițele.

Aşa o fost cu excepționalul produs creative writing de la MediaPro *Zaraza*, o farsă lansată prin hebdomadarul dlui Manolescu, pe care multe cititoare-n reverie cu ceaşca de ness pe noptieră îl aud şoptind de cenuşa comestibilă a bucureştencei fatale.

Căci ce cerere de minimă luciditate se poate adresa gloatelor inculte de zonă Maha, dacă publicând povestirea cea macabră în *România literară*, nu s-au prins oameni serioşi, mauşi de bibliotecă bătrâni, că de fapt Scriitorul nu e atât de tâmpit încât să şi creadă ce vrăjeşte Autorul pe viitoarele cumpărătoare ale bestsellerurilor sale, anume plotul că Zavaidoc a killerit-o pe Zaraza ca să-l deprime pe rivalul său Cristian Vasile încât să-şi mănânce iubita din urna de la Crematoriul timişorenilor, mutat însă la derută, undeva pe lângă blocul de tehnică operativă Tonola.

* *Paradigma cărtăresciană de securist*. Nenorocirea este că **cei mai periculoşi securişti nu arătau ca Ionel**, colonelul de circ orbitor de simpatic, ci mai degrabă aveau distincția universitarilor reptilioni cu salarii şi pensii occidentalizate, chiar şi a filologilor şi a celor mai mari critici, de unde şi imposibila lor lustrație.

Şi nu se ocupau doar de cititul în fard de clown, în nodurile din covor, în împletiturile de ceapă de apă mov de la bâlciuri, nice de alte nimicuri şi desuuri, femeieşti, ci de lucruri serioase, pătate cu altfel de sânge.

În 1997, când au venit la putere megaintelectualii, ei însă au optat pentru paradigma cărtăresciană de *securist inofrnsiv* de s-a trecut la Amânarea Lustrației, <u>considerându-se prioritate națională implementarea neorollerismului</u>, adică asasinarea mitului Eminescian, ridiculizarea voievozilor şi deconstrucția României Regale, în sensul că nu se putea trăi creativ în ea atunci din cauza derapajelor, spre marea mâhnire a Eşalonului 4, iar la cadrele didactice nu le-a mărit leafa.

* *Literatura Română este nefuncțională*, chiar dacă poate trimite câțiva delegați la manifestări internaționale, un mic cerc de specialişti în asemenea reprezentații. Este chiar uşor constipată, pentru că mijloacele ei retorice, narative, stilistice şi de limbă abia de izbutesc deocamdată să ne arate cu chiu cu vai doar *securişti individuali*, caraghioşi, caricaturizați, <u>nu încă Securitatea ca atare</u>, în toată masivitatea ei, văzută din toate direcțiile şi din toate pozițiile configurând statuar monstruozitatea ei <u>Intelectuală</u>.

* *Rotweillerul*. Despre celebrii şi inofensivii băieți cu ochi albaştri, purtător de cuvânt fiind colonel Ionel, prietenul tatălui său, care visează „falange de mii de orfani“, naratorul bagă informația picantă pentru Suelin că:

„Fiecare dintre ei creştea câte-un rotweiller durduliu, singurul lor prieten pe lume, pe care îl ținea câțiva ani, învățându-l toate atrocitățile, până ce câinelui, rasă creată de nazişti prin demonice manipulări genetice, îi putrezea creierul şi se zbătea-n chinuri groaznice."

Numai că Coca Dospinoiu ştia de la Kotofei că rotweillerul, adică Vigilentul Roşu, l-a altoit printre nemții de pe Volga căpşunarul de Miciurin!

Adevărul fiind că temutul câine de luptă canibal a fost conceput din kok-sacâz tetraploid de genetica academicianului Lîsenko, într-o şaraşkă, pe o masă de disecție, prin încrucişarea dintre un rinichi, care zvâcnea prin bătăile unei inimi nevăzute, o maşină de cusut Singer, pradă de război, şi o umbreluță bulgară.

* *Un Partid al Securiştilor*. Declarația lui Vadim *Lăsați securiştii să vină la mine!* trebuia dusă până la capăt. Partidul România Mare, cum nerecuperând Basarabia s-a compromis la imagine, a venit momentul să-şi schimbe numele în chiar Partidul Securiştilor Mari şi Mici, al cărui statut să se bazeze pe *Imposibila lustrație*, pe contribuția şefilor de promoție la revoluția anticomunistă, la economia de piață, la adâncirea democrației prin intensificarea dialogului social şi la integrarea euroatlantică, poate şi ca un răspuns târziu la *Apelul către lichele*, care nu a fost decât o declarație de teritorialitate, cu pronunțată coloratură centrist bucureşteană. (Dacă mai menține în denumire sintagma „România Mare", în condițiile zidului de dispreț aşezat pe Prut, şi ale abținerii de la formularea unei politici, electoratul va sancționa cu cartonaş roşu asemenea formă fără de fond.)

Cum ceea ce e de criticat din perspectiva UE este doar derapajul naționalist, nu crimele totalitarismului marxist, irelevante deoarece s-au exercitat doar asupra popoarelor de rasă inferioară din Răsărit, un Partid al Securiştilor declarați n-ar întâmpina nici pe departe opoziția Intelectuală pe care a suferit-o ca atelaj heterogen, suspectat a fi vector al național-comunismului, PRM-ul.

Căci o sintagmă caraghioasă ca România „Mare" mai este şi romantică, desuetă, mai ales că am avut o istorie de kkt, voievozi de kkt, poeți naționali de kkt, iar resursele spiritualității noastre au valoare doar în pre-Eminescianism, putându-se extrage din lepturariul lor reuşita epopee *Levantul*, şi cel mult în postmodernismul de după ce am scăpat de Marin Preda şi Nichita Stănescu, a cărui toată literatura este concentrată în marele text cărtărescian nerefuzat la export.

* *Funcția pentru care era plătită de popor*. Ribbentrop şi-a exprimat dezinteresul pentru Basarabia lui Molotov într-un protocol secret, pe când despre dezinteresul românului Cărtărescu față de propriul dosar am aflat din presă că împărtăşeşte aceleaşi idei comode şi de păstrare a prietenilor ca şi dl Ion Iliescu, ceea ce postmodernul Soljenițîn n-ar aplauda, abătându-se de la trebi.

Pentru cititoarea Suelin, pentru cititorul suedez sau bulgar, Mircişor şi familia sa, utilizați de Fluturele amiral al postromânismului nostru pentru a personifica Rezistența antibolşevică de la cozile din România, moştenitoarea legitimă a celei în genere legionare din munți, rămân acționari actanți bine întipăriți în memorie, ca şi futeşa activistă Estera-Emilia Hirsch, pe când din *Orbitor* nu aude măcar de cei patru mari clasici ai Disidenței noastre, de Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu şi László Tőkés!!!

Or, Comisia Nobel nu e o adunătură de neprofesionişti, spre deosebire de Securitate, care nici după transfuzia cu şefi de promoție filolo şi de alte specialități **n-a fost capabilă să-şi îndeplinească funcția pentru care era plătită de popor, aceea de a preveni căderea Ceauşeştilor.**

Comisia Nobel nu va putea fi orbită de la obraz şi, între Norman Manea, care cu acte în regulă poate vorbi despre Transnistria şi Periprava, şi românul Cărtărescu, un cam şmecher autor bucureştean de bestselleruri romanţându-şi cosmetic biografia plagiind pe Gheorghe Ursu, pe Vasile Paraschiv şi pe Dan Iosif, va mai gândi şi va mai amâna.

Iată de ce românului Cărtărescu îi revine de la popor sarcina urgentă să-şi ceară dosarul sau dosarele şi, oricâţi prieteni sau oricâte rubedenii ar pierde, să acumuleze cât mai multe probe privind cele îndurate de la Epoca Cea, de odioasă şi sinistră amintire!

* *Un apel civic la boicotul CNSAS-ulu şi desfiinţarea sa*. Din păcate, influenţarea pozitivă la greva civică că să nu ne mai cerem dosarele de Securitate, pentru că tot sunt microfilmate indestructibil în Akasia, se realizează în formule demoralizante, pe limba metafizică a păsăricilor, de un lirism convingător: „suntem toţi fusuri ce străbat maiestuos, în stoluri ca de păsări oceanice, membrana fiinţei. Ca să putem înainta uşor, avem o formă ontodinamică, de delfini metafizici. Începem cu concepţia şi ne terminăm cu moartea adevăratului nostru trup, perpendicular pe viaţa noastră din membrana lumii. Toţi până la unul vom pieri, cum toate cărţile se termină, dar toţi suntem întregi şi vii în Akasia, cum poţi oricând scoate o carte din raft, o poţi deschide oriunde şi-o poţi reciti, deşi ea a fost de mult terminată."

Evident, aşa pot proceda ai lui Goiciu, nu ai lui Vulcănescu, care n-au bani de bilet de navetă spaţială. De aceea şi Misia Culturală cere nu doar *reconstituirea* a ce s-a demolat, cârpind inclusiv membrana fiinţei deflorate-n toate branele teoretic posibile, ci şi *exprimarea întru ratrapagiu a ce n-a fost să fie*. Că de sincronizat azi cu Occidentul, hm!, poate cu chiciul lui! Aşa că trebuie operaţionalizat conceptul de Sincronizare *Dacă-ai-la-ce*.

În plus, citeşti aici nu numai un îndemn la a ne păstra prietenii prin pasivităţi mioritice, ci şi să nu încerci vreodată la Vlad Zografi să publici la Humanitas, ci să scrii doar pentru sertarele din Akasia!

* *Problema de bază a României* la Gaudeamusul din 2007 este că rezistenţa civică de stradă s-a pulverizat, s-a dus dracului, neimplementându-se la timp, acum zece ani, după nerecuperarea Basarabiei, nici Luminarea Poporului, nici Emanciparea Cadrelor Didactice, în absenţa unei Infrastructuri Intelectuale occidentalizate tineretul idealist nemaiputând să se reproducă aşa cum o cer, pentru forţa de muncă, dogmele marxiste privind modul de producţie postmodern.

Dacă diseară s-ar desfiinţa CNSAS-ul, dacă GDS-ul s-ar destrăma luându-i-se sediul din Calea Victoriei, dacă ICR-ul s-ar transforma în ISMAR sau Humanitasul ar ajunge la faliment prin expulzarea din Casa Scânteii, reacţiile civice de stradă ar fi minore, nici măcar toţi membrii înregistraţi pe la onegheuri n-ar ieşi la luptă, cât despre foştii Golani, ăştia doar ar rânji sardonic.

Dar spre a evita astfel de neplăceri, strategia Autoelitei trebuie să vizeze a atrage de partea ei, într-o strânsă alianţă, Burghezia de Merit opunând-o Burgheziei de Şpagă, pentru a o izola şi a se investi apoi lejer în educaţie, care este prioritatea naţională. Pentru că numai un muncitor calificat tânăr şi cult poate aduce Burgheziei de Merit o rată a profitului de standard occidental.

Aşa că ajungem la imperativul categoric că dacă un Stăpân bogat constatăm că nu provine din Burghezia de Şpagă ci din Burghezia de Merit, atunci el trebuie slujit fără fasoane.

* *Regretul urmaşilor* celor distruşi de bolşevism că autoscopiţii muscali taximetrişti din O2 încarceraţi de ţarism beneficiază de mari pagini imnice cărtăresciene, pe când tovarăşii filozofului Victor Petrini nu sunt măcar amintiţi, fiecare pe numele său, măcar etnologul Harry Brauner, căruia încă nu i-am ridicat statuie din nişte pensii prea mari, procedeu care favorizează Partidul şi Securitatea şi ocupantul sovietic cu toţi colaboraţioniştii lor.

* *Umanitatea securiştilor României* este subliniată des în discursul cărtărescian, de pildă la Revo, Ionel deghizat în babă (unii dezvoltatori mediatici chicotesc c-ar fi caricaturizată Doina Cornea, iniţial membră CFSN, ei exploatând cheia acut antidisidentă în care e scris O3 de un laş) şterge cu milă cultă clişeul fotografic în care apărea la o baricadă fictivă Mircişor. Fenomenul este oarecum explicabil biografic. Fatalitate, n-a fost destin numai împreunarea cu securista din *De ce iubim femeile*. A fost cât pe-aci ca cel mai bine vândut şi cel mai tradus scriitor român să provină nu numai dintr-un bloc de securişti, ci şi dintr-o familie nu de activist agricol cu Jdanov-Gheorghiu la bază şi cu Volgă la scară <u>ci de securist sadea</u>, căci bănăţeanului tată nepolonez şi neevreu Costică Goangă „îi găsiseră la vizita medicală un nodul pe-un rinichi. Nefiind bun de securitate, îl trimiseseră apoi la Ştefan Gheorghiu să se facă ziarist."

Fatalitate, sunt, există cititoare care au plâns interminabil la acest episod umanist cu ştersul, de către securistul deghizat, a clişeului incriminator până la ducere la Jilava Antonescului a Lepidopterei postromânismului, tot atât de mult precât la tragedia cu iz fractalic a separării gemenilor, abia la Apocalips regăsindu-se fără spovedanie nici *mea culpa* Lunedistul cu Desantistul.

Umanitatea securistului nenominalizat, a securistului *qua* securist, rezultă în 3O şi din condiţia lui de om între oameni, cum ar fi folosirea, ca omul, a caselor conspirative *mai mult ca „futelniţe", aduceau acolo femei*, fără a se sublinia cu acest prilej delicat discriminarea altor orientări sexualiste.

* *Singurii chemaţi să celebreze miracolul.* Nu încape îndoială că un Proiect gigant ca *Orbitor* este greu de realizat de către suboameni care n-au nici credinţa lui Michelangelo, nici puterea de concentrare a lui Beethoven, nici dezinteresarea de nimicurile lumeşti a călugărului Eminescu. De aceea, textul scapă controlului scriitorului, fie el şi filolog profesionist, şi adesea **spune** şi ceea ce, odată devenit cititor ca noi, atotştiitorul scriitor se miră cum de s-au combinat semnificaţiile chiar aşa. Cum e cazul cu pasajul rasist despre moldoveni, pus în guriţa celui mai votat de ei preşedinte.

De aceea, se poate scrie o teză de doctorat şi <u>pe tema expresivităţii involuntare</u> la Mircea Cărtărescu.

Oricum, pentru clarificarea valorii de adevăr a TO, oricât l-ai reciti nu e limpede ce dihanie cu ochi albaştri a fătat sau a născut Herman din uterul de siameză care i s-a dezvoltat în encefal, hm, la Fundeni, vegheat de experţii Securităţii în halate albe ca ale îngerilor ce duc în poale turnătoriile muritorilor.

Este acest prunc metafora unui nou SRI-SIE, o securitate de tip nou, care trăgându-se din şefii de promoţie ai imposibilei lustraţii va apăra cuceririle democratice, propulsând RO pe culmile democraţiei şi ale liberalismului?

Eu cred că da! Şi nu întâmplător, *singurii chemaţi să celebreze miracolul*, aduşi pe umeri de statui (ideea marşului statuilor o fi la locul ei la Roma, la Paris sau la Washington; în Bucureşti, densitatea lor pe cap de locuitor este mult mai mică decât în comuna Chiajna, iar statuia Doamnei Chiajna de la răspântia de acolo este mai

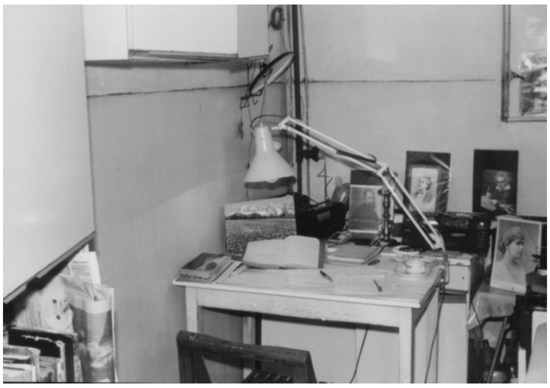
frumoasă decât majoritatea bucureştencelor, inclusiv lalelele ionesciene de inox ale istoriei recente), singurii care vor avea a raporta kerigmatic, ce şi cum a fost la Casa Poporului ajunsă casă de naşteri, sunt *securistul* Ionel şi *activista* Estera! E ca cu cei doi tâlhari între care se smereşte Iisus, după ce a fost biciuit de cineaşti 55 de minute, făcându-se om. E ideologic vorbind *dogma imposibilei lustrații*: şefii de promoție ne-au scăpat de Ceauşeşti, de comunism, şi tot ei, prin economia lor de interese liberale ne conduc acum spre civilizația euroatlantică, pe baza cărei baze, vom avea şi o suprastructură Intelectuală perfect sincronizată cu ce se mai vinde prin alte părți.

Ceea ce fată Herman este, aşadar, oricum ai citi şi interpreta, *un cititor*, iar tâlcul practic este că să-i pregătim pruncului supradotat o Infrastructură Intelectuală cât Casa Poporului!

25. Perspectivele farmecului orbitor al scriiturii cărtăresciene

* *Ante- şi post- Dilema 265 din 5 martie 1998*. Steaua canonică a lui Mircea Cărtărescu a început să urce vertiginos în clasament spre zenit abia după izgonirea Luceafărului de pe firmamentul spiritualităţii Româneşti ca să plonjeze latent în neantul valah, îndreptându-se spre inconcevabilul nadir *de parcă i-ar fi curs prin vene monopolii unui magnet tăiat în două şi arătând către o singură direcţie*: uitarea. Cine nu crede în eficienţa asurzitoare a derapajelor postromânismului, să studieze cu atenţie diferenţele dintre cele două imagini de mai jos reprezentând un **altar** New Age Român de bloc, stabilindu-se care datează din *1 martie 1998* şi care e din *8 martie 1998*, explorându-se-ntr-un eseu de 10-12 rânduri, dacă asemeni capitulării de la Neptun, asasinarea Mitului Eminescian cu ţâţe erecte şi neepilate de la Ateneu a făcut NATO şi UE să mai închiză senzorii la refuzul orbitor de către cleptocraţie al unor criterii de aderare, cum ar fi Fezabila Lustraţie, Emanciparea Cadrelor Didactice sau Diminuarea corupţiei prin Luminarea Poporului cu Biblioteca Naţională instigându-l să se organizeze în cenacluri civice ale păgubiţilor.

* Chibiţii presupun trenduri spre o echilibrată distribuţie a Premiului Nobel pe mapamond, în caz contrar reieşind ca excrementele din *Politice* aprecieri ce pot deveni incorecte, privind talentul literar al popoarelor ca fiind inegal distribuit. Acum e ca un fel de vid, e o depresiune deasupra spaţiului carpato-pontic-danubian şi musai trebuie să pice din cer ceva, existând cu necesitate de vidia şi cineva care să valorifice înnobelarea care n-a fost să fie pentru Liviu Rebreanu, Nicolae Iorga, Lucian Blaga, Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Marin Preda, Nichita Stănescu, Marin Sorescu sau chiar Eminescu dacă ar mai fi trăit puţin.

Cine ar putea fi? Nu se cunosc prea mulţi români cu şanse: Ana Blandiana, Paul Goma, Norman Manea, Herta Müller, Mircea Cărtărescu şi, fiindcă din punct de vedere european, precum Kosovo, este şi Basarabia o ţară - Grigore Vieru.

Cine, om ca Soljeniţîn sau Şalamov, n-ar lăcrima la întoarcerea lui Dumnezeu din Gulag?

Reaprindeţi candela-n căscioare
Lângă busuiocul cel mereu
Degerat la mâini şi la picioare,
Se întoarce-acasă Dumnezeu.
Doamne Cel din slăvile creştine,

Ce păcate oare-ai săvârşit
Că te-au dus acolo şi pe tine
În Siberii fără de sfârşit?!

Toate le ierți,
Doamne de Sus,
Cu blândețe măreață,
Chiar şi pe cei
Care te-au dus
În Siberii de gheață!

Cu toate că megacriticii noştri concep tot aşa inconcevabil de imposibilă lustrația – numai că întrucât şefii de promoție ne-au dat Revoluția gata Fututã, iară nu din milă creştină –, se presupune, totuşi, că basarabenii Paul Goma şi Grigore Vieru nu-şi pot valorifica şansele datorită influenței Securității, Matrioşkăi şi Căgăbăului. Ar fi un miracol.

Cât despre Ana Blandiana, inegalabila în universal poetă din *Octombrie, noiembrie, decembrie*, a coborât drastic în top de îndată ce întunecatul Juriu Nobel, comparând cele două CV-uri, va fi constatat că a venit momentul în care Mircea Cărtărescu a depăşit-o la criteriile câte călătorii în străinătate, cât sejur şi ce calitate a contactelor pe-acolo.

* Da, *să fim postmoderni, adică realişti*, dezinhibați, descurcăreți, capabili de compromisuri. Există candidați Nobel cu şanse şi candidați Nobel fără şanse.

Basarabenii Paul Goma şi Grigore Vieru ar putea oripila mai multe supraputeri, dintre care şi Autoelita qua Autoelită.

Ana Blandiana, cea mai tradusă poetă română pe căi naturale, nu pe baza investiției artificiale a vreunei edituri sau organizații, are handicapul de dosar al unor poziții lirice care au deranjat pe mulți, iar Memorialul de la Sighet a fost şi el supus unor aspre critici, cum că ar pomeni şi naționalişti, concesia de a-l face excentric, pe Tisa, sanctuarul durerii, vizitabil mai mult de europenii centrali decât de români, nefiind suficientă, deşi prioritatea națională era a înfiripa Muzeul Reeducării de la Piteşti, un obiectiv turistic de talie europeană, dată fiind originalitatea absolută a experimentului nostru bolşevic asupra tineretului studios.

* *N-a fost să fie*. Umblă vorba prin târg că mult mai bine plasată chiar decât Mircea este ideologic, prin declarații ferme în contra României Regale Mari cu tot cu Noica şi prin calitățile manageriale dovedite la Revista **22**, Gabriela Adameşteanu, a cărei supramediatizată noapte şi zi *Dimineață pierdută* poate profita de trendul postmodern global de a distribui treptat Nobelul egal statistic pe sexe.

Cercetând personal colecția **22** – cifră ce vine de la Regimentul 22, primul care a raportat ierarhic mai sus *urcarea demonstranților pe tehnică*! – de la interminabilul interviu cu Brucan al începuturilor Autoelitei până prin 2006 la pamfletul *România pre-europeană*, i-am constatat însă candidatei acea lipsă de smerenie şi de claritate politică şi deci literară pe care o dă publiciştilor Epocii Cea descoperirea prea târzie a Europei Libere, mult după ce ți-a trecut tinerețea spirituală, adică idealismul.

Iată de ce cred că cel mai îndreptățit moment Nobel românesc, premieră şi pentru Nobelul însăşi, ar fi fost, dimpotrivă, decernarea lui în 1991, când românii n-au putut salva Studioul Europei Libere de la Paris, către Monica Lovinescu şi Virgil

Ierunca, pentru cele două emisiuni care ne-au salvat identitatea națională până la colțul de cotitură din 1997: *Teze și antiteze la Paris* și *Povestea vorbei*.

Dar n-a fost să fie. Fir-ar să fie!

* *Să dormim liniştiţi!* Mai rămân a fi luați în serios trei candidați: Norman Manea şi Herta Müller, care emigrând din Marea Galie de Răsărit suferă mai puțină denigrare dinspre colegi, plus Mircea Cărtărescu, despre care Securitatea este indecisă: a cam primit şpagă ficțională prin *De ce iubim femeile*, unde onoarea de a-l dezvirgina pe Autorul implicat o are o securistă acoperită doar olfactiv în femeie de casă, duhnind a țigări BT plus tocană, şi prin *Orbitor*, capodopera de 1400 pagini, care ne şochează ca Eşalon 4 prin băgarea în Literatura Română a personajului comic Ion Stănilă, simpaticul securist de omenie, un fel de înger păzitor care salvează Manuscrisul şi chiar pe Mircione din ghearele torționarilor săi imaginari, inventați pesemne sub presiunea agenților literari iritați că-i lipseşte din portretul-robot de scriitor galițian *martiriul civic*, de care Juriul Nobel uneori se sensibilizează acut.

Însă cea mai gravă formă de colaborare cu Securitatea, care era din totdeauna mai mult o instituție a manipulării, a influențării pozitive, a dezinformației, decât un serviciu de informații, este chestiunea **dezinteresului** pilduitor al Celui mai bine vândut scriitor român față de propriul dosar. Prin exemplul personal şi prin mediatizata exprimare astfel a sametegalului în paişpe față de existența sau inexistența Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității, Mircea, înfăşuratul în pixeli umanişti editorialist de la *Jurnalul Național*, a convins mulți fani din tineretul idealist să nu-şi mai ceară dosarul nici măcar pentru părinți, căpătând astfel simpatia şi recunoştința serviciilor de stat şi private de după Revo, a întregii cleptocrații, ba chiar stima şi admirația lor, fiindcă motivația dezinteresului este de o ingeniozitate absolut „genială“ cu aripi, adică imitație postmodernă după factura iliesciană, şi universal valabilă: *prefer să-mi păstrez prietenii şi să dorm liniştit!*

* *Scara de păianjen pe care urci la Bibliotheca Akasia*. Eu nu prea mi-am păstrat prietenii ăştia, de când au aflat de această carte imprescriptibilă, **Trilogia obligatorie** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, nedorită de nimeni, ca un copil dintr-un viol, o carte grețoasă şi grea, un geamăn necalculat, despre strategia şi tactica dobândirii unui Nobel pentru România, circa 1500 de pagini de re-scriere post-postmodernistă în azotatul de argint cel periculos ca jocul ielelor al oglindirii perfecte, miza fiind că-n Akasia cei doi gemeni gamelari livreşti se vor recupera soteriologic pe acelaşi raft de onoare al nației!

Unii s-au delimitat până la evaporare, alții au luat distanță când au înțeles ce fac, dar fiindu-le teamă că mă pierd, sau convingându-se că Revoluția poporul a făcut-o, nu Securitatea sau Armata, nici Lădarii – spionii aduşi cu Lada, câțiva binevoitori m-au avertizat că poate nu ştiu la ce represalii mă expun, punându-mă rău cu Autoelita qua Autoelită, cu Uniunea Scriitorilor şi cu toate publicațiile ei, cu Asociația Scriitorilor Profesionişti, cu Humanitasul şi cu toți editorii din AER, cu Filologia bucureşteană şi cu toți universitarii țării, autori de manuale sau nu, cu Colegiul Noua Europă, deci cu toți doctoranzii de export, cu Societatea Academică Română, deci cu toți academicienii, cu agregatul mediatic Realitatea TV – Cotidianul, cu Dilema şi Idei în dialog, cu Academia Cațavencu şi cu Caragiale însuşi, cu Senatul Evenimentul Zilei, cu întreg GDS-ul, cu Revista 22 şi suplimentul ei bucureştean, cu Observatorul Cultural, cu TVR Cultural, dar şi cu Institutul Cultural Român, cu Translation and Publication Support Programme, cu Adevărul şi foştii cititori ai Scânteii, cu nenumărate fundații şi organizații neguvernamentale, cu o vastă concentrare a

capitalului aşadar, cum şi cu o parte din Guvern, ceea ce nu mă va scuti de ostilitatea instituției Prezidențiale, la care, cum observa în acelaşi de Matrioşkă indus vis Kotofei Ivanovici, se vor adăuga şi alte forțe, multe din Diasporă, ceea ce înseamnă că vei fi monitorizat şi în străinătate, de nu şi eşti deja la cum te mişti pe Google, multe fiind structurile de interese privind dizolvarea Neamul Românesc în detergentul beznei globale, inclusiv cosmice, când se vede fosforescent scara de păianjen pe care urci la Bibliotheca Akasia, atât de uşor după ce ai înțeles, bla-bla-bla, că nimeni nu se va mai obosi a combate o critică venită de pe fruntariile vădit intenabile în contra celor două totalitarisme muncitoreşti de la 26 iunie 1940.

* *Autodeclarare elită, în baza succesului occidental*. Să nu ne culcăm cu aripile geniului lipite somnoros pe roze, o, galițianule de nobilă autoextracție evreo-leşească! Dacă nu te-au verificat *la universitățile lor*, ca pe Orhan Pamuk, Joseph Brodsky sau Czeslaw Milosz**,** nu prea cunoşti excepție la aserțiunea că juriilor Occidentului le pari interesant mai degrabă când scuipi pe valorile națiunii tale decât atunci când i le bagi lui pe gât.

Nu te scot *ăştia* din anonimat doar pentru că ai o soră în Autoelită sau fiindcă ai participat la asasinarea Mitului Eminescian, ci cu o precizie de servomecanism sau de insectă, reacționează doar la căderea ta pe orizontul lor de aşteptare, care e şi al pilotului Charlie Klosowsky, bombardier în tinerețea-i de fluture nu numai al atelierului de croitorese proaste şi nespălate intim la feromoni din capitala noastră ponto-balcanică, ci şi a unor case mari, cum ar fi cea din *Speckstrasse* 60 de la Hamburg, unde s-a născut Brahms, sau aia din *Rheingasse* 934 de la Bonn, de care nu mai ştie nimeni, unde s-a format pianistul Beethoven de la patru anişori încolo, devenind ceea ce este şi acum.

Cum în România nu s-a făcut Luminarea Poporului, încât nici nu ştii cui să-ți adresezi monoloagele despre decuparea penisului, asta şi aşteptau de la tine: să ecranizezi medici ai imposibilului, care nu acordă asistența hipocratică firească, ba chiar condiționează intervențiile ginecologice solicitând favoruri sexuale în condiții de risc nu numai gravidei venite la avortat *ci şi prietenei ei*, apoi coafezei, manicuristei, şi mai ales secretarei de platou supervizoare dimpreună cu Ştiutorii a scriptului ce se filmează în acea zi.

Marea primejdie aici fiind însă paradoxul că, cenzurat nițel în părți neesențiale cum ar fi băgătorii de seamă hotelieri, cutare film despre avort ar fi primit şi laurii ceauşismului!

Precum şi peste 1200 din cele paşnice 1400 de pagini predominant polimerice, ştiințific-onirice ale TO.

* *Lista lui Valerian Stan*. Problema Intelectualului român la 22 decembrie 1989 ora 12. 08, că unde găsesc eu acum pe Stăpânul cel Nou?, poate frământa şi pe întunecatul Juriu Nobel, dacă ar fi să ia în seamă că realitatea noastră spirituală *efectivă* este circumscrisă de presă şi televiziuni, nu de blogosferă şi nici de sinistrele biblioteci, de unde se scot cărțile doar pentru frunzărire randomizată, atât discursul promoțional cât şi schimbul de opinii pe forumuri sau de salon, de coafură, nefiind dependent de **o lectură reală** a *Orbitorului* celuia scris în dubiosul an 2006.

Anticipând că nu putea fi decât un om inteligent, adică în stare a se orienta, Candidatul Nobel Român nu se poate găsi decât în presă ori pe la televiziuni, urmând a se alege din *lista* alcătuită cu acribie de cercetătorul privat Valerian Stan, e drept că în alte scopuri, de aceea şi credem că mai obiectiv, în studiul la care am mai făcut

trimitere, intitulat sugestiv *Lolek, Bolek şi „elitele“*, apărut orbitor în mai 2006 în *New York Magazin*:

– Aşa cum am mai avut o ocazie să scriu, principalele televiziuni private (Antena 1 şi Antena 3, Realitatea TV, Pro Tv, B1 Tv) se află în cel puțin una din următoarele situații: aparțin unor foşti agenți ai Securității; au datorii foarte mari la bugetul public; sunt finanțate de „oameni de afaceri“ (ori de asociații lor) cercetați penal (ei şi/sau asociații lor) pentru ilegalități grave, prin care, în cele mai multe cazuri, au fost cauzate prejudicii imense bugetului public ori au fost jefuiți de averea lor sute de mii de români. Iar lucrurile stau destul de asemănător şi în presa scrisă, unde câteva exemple mai reprezentative mi se par suficiente: „Academia Cațavencu“, „Adevărul“, „Cotidianul“, „Jurnalul național“, „Ziua“.

Am încercat zilele din urmă o listă mai completă a numelor onorabile (ori cu pretenții de onorabilitate) care se regăsesc pe statele de plată – actuale sau foarte recente, şi foarte generoase, cum spun – ale unora ca Dinu Patriciu (şi asociații săi), Dan Voiculescu, Fahti Taher şi Viorel Hrebenciuc, frații Păunescu, Sorin Ovidiu Vântu ş.a.m.d. Cam aşa arată o parte doar a listei despre care vorbesc: Ştefan Agopian, Liviu Antonesei, Gabriel Andreescu, Lucian Avramescu, Ion Barbu, Constantin Bălăceanu Stolnici, Magdalena Boiangiu, Doru Buşcu, Mircea Cărtărescu, Dan Ciachir, Radu Călin Cristea, Ion Cristoiu, Daniel Dăianu, Mircea Dinescu, Răzvan Dumitrescu, Ralu Filip, Ioan Groşan, Bedros Horasangian, Emil Hurezeanu, Florin Iaru, Eugen Istodor, Cornel Ivanciuc, Ion Bogdan Lefter, Nicolae Manolescu, Lucian Mândruță, Liviu Mihaiu, Mircea Mihăieş, Ioan T. Morar, Radu Moraru, Neculai Constantin Munteanu, Tudor Octavian, Şerban Orescu, Octavian Paler, Dan Pavel, Cristian Pârvulescu, Ovidiu Pecican, Horațiu Pepine, Andrei Pleşu, Cristian Tudor Popescu, Zoe Petre, Carol Sebastian, Adrian Severin, Eugen Simion, Valentin Stan, Sorin Roşca Stănescu, Ilie Şerbănescu, Dan Tăpălagă, Stelian Tănase, Cristian Teodorescu, Vladimir Tismăneanu, Mircea Toma, Gelu Trandafir, Marius Tucă, Dorin Tudoran, Robert Turcescu, Traian Ungureanu, Adrian Vasilescu, Daniel Vighi, Sever Voinescu, Varujan Vosganian, Sorin Vulpe. Pe statele de plată ale televiziunilor lui Vântu, Voiculescu şi ceilalți, de asemenea nume cu pretenții, unele dintre ele ridicând de aici a doua, a treia sau Dumnezeu mai ştie a câta soldă: Ion Cristoiu, Mircea Dinescu, Răzvan Dumitrescu, Andrei Gheorghe, Emil Hurezeanu, Cornel Nistorescu, Octavian Paler, Cristian Tudor Popescu, Valentin Stan, Mihai Tatulici, Stelian Tănase, Marius Tucă, Robert Turcescu şi destui alții. Alături de ei trebuie neaparat amintiți milionarii în dolari de la „Academia Cațavencu“ (cam aceiaşi şi la „Cotidianul“, dar şi în alte multe locuri), care mai nou au ajuns să încaseze sume uriaşe şi de la Televiziunea publică.

Desigur, viziunea de Goma post-Goma a dlui Valerian Stan nu poate fi atotcuprinzătoare, şi nici nu ne putem baza pe ea, dar pentru cine e cercetător privat în perspectivele înnobelării Literaturii Române, *măcar conceptul elastic de Stăpânul cel Nou devine operant* şi productiv, pentru complexul motiv că dacă toți scriitorii activi de pe lista de mai sus ar fi radiați, atunci devine cam dificil să te pui în locul întunecatului Juriu Nobel şi să te descurci. Ceea ce totuşi nu e o obiecție serioasă la consecința evidentă că practica omagierii lui Eminescu trebuie înlocuită prin ordonanță de urgență cu obligația legală pentru toți formatorii de opinie să-şi declare averea în fiecare an, de 15 ianuarie, spre a ne convinge de seriozitatea implicării lor în diminuarea *cataclismei* corupției.

* Dintre contemporani, adică Rushdie, Coelho, Llosa, Pynchon, Kundera, cel puțin unul se suprapune cu dl Cărtărescu şi nu va lua Nobelul deşi ar fi avut în spate enorma piață americană.

Şi aceasta pentru că *matelotul* Thomas Pynchon nu s-a concesionat presei în vanitatea ceauşistă de a penetra toate feliile de public şi nici n-a fost atent la *self-advertising*, dar nici nu şi-a făcut idol dintr-un Căpitan.

Dintre predecesorii citați ca profeți ai apariției românului, cum ar fi Kafka, Proust, Joyce, Klimt, Musil, Prado, Thomas Mann, Rubliov, Escher, Monsù Desiderio, Lampedusa, Mahler, Broch, Bosch, Borges, Borgiah, cu greu s-ar putea susține de vreunul, nici măcar despre egipteanul Musil, că ar fi valorificat cultura pop în textele lor postmoderniste!

Totuşi, ambiguitatea Epocii Mooye, în sensul că nu poți extrapola numai din preludiu ce va urma, îți permite să scrii pagini parcă împroşcate şi-mpuşcate, cum ar scrie un Sex Pystol şi să te revendici de la marii umanişti amintiți mai sus.

* *O istorie pe apă plată*. Din motive de standard foarte înalt atins de Literatura Română încă din Epoca Reginei Maria, la puțină vreme după Reîntregirea Neamului, când acumulasem acea masă critică de respectabilitate încât să ne împlinim Misia Culturală şi să civilizăm şi pe alții cu ea, Candidatul Nobel cel mai bine plasat nu trebuie să se îmbete cu apă plată şi să ia succesele externe – bazate ca şi în RO mai mult pe „uverturile“ populare extrase din O1 şi *De ce iubim femeile*, precum şi pe o promovabilitate forțată – drept măsurariu creditabil al geniului său natural, nu obligat, cerut de sarcinile care îi revin de la popor între Kosovo şi Transnistria, într-un viitor nesigur relativ la respectarea principiilor suveranității naționale şi al subsidiarității, integrității teritoriale, independenței inconcevabile şi avantajului reciproc pervaziv.

Criteriul kafkian al adevărului zguduitor şi cel akasian al reconstituirii istorice pun deja TO valoric sub memorabilitatea personajelor din *Cel mai iubit dintre pământeni* şi *Delirul*, ba chiar din *Principele*, *Patul lui Procust* şi *Bunavestire*, iar ca putere a semnificației simple, geniale, naturale, simbolice, parabolice a spațiului literar, de a spune totul despre bolşevism, simbolic şi concentrat, romanele *Biserica Neagră* al lui A.E. Baconsky şi *Caii sălbatici* de Radu Mareş par reuşite inaccesibile unui creator mofturos, dezlânat şi gata oricând de nişte ulterior regretabile mari concesii comerciale față de agenții literari, *mythmakers* şi publicul feminin postmodernist, ca să nu ne mai râdem şi de naivitatea filologică de a lua la serios infima ştiință tehnică haotică a homosapului contemporan.

* *În semiîntuneric televizionar*. „Jos labele de pe Mircea Cărtărescu!“ Da, demagogic, da! Şi dacă din motive evidente de lipsă de infrastructură literară în România cleptocraților lui Cațavencu, – mizerie menită de fapt a ține Neamul Românesc în semiîntuneric televizionaro-webar, *dar care îl pot priva pe însuşi Mircea de nobelizare* – candidatul român cel mai bine plasat ar fugi unde-ar vedea cu ochii, ei bine, vei găsi atunci universitari respirând uşurați, gata a susține că nu avem mare lucru de pierdut!

Fiindcă fiind foarte universal, prietenul meu Mircea Cărtărescu e şi Român.

Nu-i aşa, uzurpatorule Lăturiş?

* Până nu se lărgeşte iar UE sau NATO, perspectivele Candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat sunt aurorale.

Prietenul meu Mircea Cărtărescu este şi rămâne o prezență mereu reiterată în viața literară occidentală. Descoperi diseminat sincerul său zâmbet peste tot.

Deocamdată, în spaţiul postmodern canonic de dincolo de Curtici, întâlneşti la mai toate Casele Cărţii postere cu el şi îi poţi comanda oriunde cărţile tale preferate.

Ecranizarea măcar a povestirilor din *De ce iubim femeile* nu e departe.

La Londra, se vând în magazinele de antichităţi fluturi central africani congelaţi în plexiglas danubian, cu Podul Prieteniei româno-bulgare din conurbaţia Giurgiu-Russe ca fundal.

La Nîmes, pe tarabele funcţionale nonstop ale pieţelor volante cu ceaiuri şi cristale exotice, am admirat, luminată de torţe romane, o piesă din porţelan Kitsch figurând pe vindecătoarea Petruţa rezolvându-i lui Mircişor pata IDR de pe antebraţ din pricina căreia îl chinuiau colegii strigând: *tebecistu! tebecistu!*

În Elveţia, la Davos şi la Sankt Gallen, ba chiar în Appenzell, am constatat aceeaşi statuetă figurând în nenumăratele magazine de ierburi şi pietricele chinezeşti pentru terapii taoiste, adresate maladiilor pe care omul occidental încă nu le are. În plus, am văzut înrămată în aur o gravură veneţiană inspirată medieval nu de îngerii dlui Pleşu ci de acel demon ipocrit, care s-a demascat în O1 dinaintea unei babe comuniste, deoarece s-a excitat până la erecţie când se băteau fiii lui Dumnezeu pentru a mântui sufletele bulgarilor pribegi spre RO.

* Memorabil şi exemplar relativist eminentul critic Edgar Reichmann în Le Monde, Vendredi 18 novembre 2005 (centenarul Teoriei Relativităţii de la Berna!!!):

Pareil au découvreur génial de la relation entre masse, énergie et vitesse de la lumière, Càrtàrescu sait que Dieu ne joue pas aux dés ; qu'il doit exister une concordance secrète soumise à la fois aux lois quantiques de l'infiniment petit et à celles, classiques, du macrocosme. Mirceà Càrtàrescu l'exprime par ses obsessions de symétrie (corps humain, insectes, lépidoptères), symétries qui projettent le lecteur d'un univers à l'autre.

* S*ince 1990 I' ve spent half my life abroad*. Asta înseamnă că Mircea Cărtărescu <u>nu a făcut observaţie romanescă asupra Tranziţiei</u> zi de zi şi atunci oprirea Proiectului *Orbitor* după numai trei volume, la elicopterizarea Ceauşeştilor, deplânsă apocaliptic, este firească. Şi aşa lipsa de documentare privind Revoluţia Împuşcată şi-a spus cuvântul la Schloss Solitude, scriitorul trebuind să deturneze oniric pe la lansări atenţia fanelor de la densitatea redusă de Adevăr al textului! Propunându-le şi o lectură dezlânată, şleampătă, randomizată.

Mişmaşuri precum că „această carte este ilizibilă“ sau atribuirea – numai în lumina transfinită – a imbecilităţii aprecierilor istorice doar nivelului de lectură de care e capabil consumatorul actual, nu ne pot consola, pentru că se va întoarce din Diasporă cu faţa spre Români un tineret idealist aspru, necruţător, exigent, care ştie ce însemnă cultura Calităţii în sfera serviciilor şi a cărui venire se apropie vertiginos şi implacabil ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic.

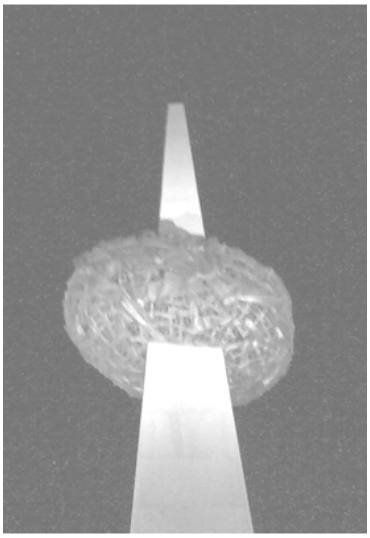
Or, Napoleon zicea că la război, ca să depăşeşti un obstacol, te sprijini pe el.

Ca şi în amor, direcţia cea mai utilă Neamului Românesc pentru lupta ce duce interminabil Candidatul nostru Nobel, în calitatea mea de Cititor Unic, cu monoclu înaripat fortuit de observarea dihotomiei dintre geniul obligator şi geniul simulant, nici nu mai pot să nu divulg că este atunci *oriîncotro*, adică pe lângă continuarea aportului izotrop cu noi şi noi opere de valoare la îndeplinirea Misiei Culturale, datoria de a mai demara şi o contribuţie sistematică prin mijloace specifice la Luminarea Poporului nici nu se mai discută, decantată şi filtrată din călătoriile şi şederile în neagra străinătate, cu eventualele sfaturi şi însemnări despre ce să adaptăm

ca Infrastructură Intelectuală pe drumurile de fier, cum ne-a propus odinioară Dinicu Golescu şi, recent, Ioan Grigorescu.

A se reciti, în concluzie, în orice bibliotecă de cartier sau parohială cât cutremur aduce la popor A.E. Baconsky, adevăratul frate geamăn pierdut al lui Mircea, cu *Remember* şi mai ales, de la Berlin, cu *Corabia lui Sebastian*, şi altfel să nu facem.

26. Sarcinile care îi revin lui Mircea însuşi

* *Cosmetizarea biografiei*. Ce n-are românul Mircea față de turcul Orhan Pamuk, *n-are destulă disidență,* observabilă ca oglindă purtată de-a lungul carosabilului, nici măcar ca discurs autopromoțional, deficit care poate deveni o sarcină ce revine viitorului său bestseller, dar în 3O plombele de rezistență civică rămân prea moi şi prea fulgurante ca să poată răni memorabil la punctul G al generozității conştiința fanilor.

Cu îndrăzneala-i catilinară bine probată, candidatul român la nobelizare cel mai bine plasat e de dorit să dezvolte în viitorul bestseller de după O3, de-o fi sau de n-o fi un al patrulea la TO, acest pasaj din O2, prin care – e un extraordinar roman al disidenței tragice arhivat aici – cu meseria sa de a fantaza productiv deja i-a depăşit în credibilitate pe uitații Şalamov, Ioanid, Goma, Bacu, Ursu şi Soljenițîn: „Avea să mi se răpească manuscrisul, aveam să cred că miezul vieții mele era distrus. Herman avea să zacă în puşcărie, ridicat a doua zi din postul lui de paznic de noapte, dus la secție şi anchetat pentru «subminarea lucrărilor la Casa Poporului», garsoniera lui percheziționată, tabloul ridicat şi dus într-o furgonetă, manuscrisul meu împachetat cu grijă şi trimis la cine ştie ce direcție a Securității... Am aflat toate astea mult mai târziu. Nici după o săptămână, când nu l-am găsit pe Herman acasă, nu m-am alarmat prea tare: putea fi plecat pe la rude, sau cine ştie unde. După încă o săptămână am fost şi eu arestat. Nu mi-a venit să cred. Încă nu credeam când stăteam pe bancheta maşinii miliției şi priveam printre zăbrele lumea bucureşteană, ruinată, cenuşie, distrusă, fețele posomorite pe lângă care treceam, Daciile cu tabla strâmbă pe care le depăşeam... Viața mea era-n altă parte, culorile mele erau altele. Totul era aici cenuşiu sub înduioşătorul, primăvăraticul cer albastru.“

De altfel, există şi unele extrapolări fractalice în acest *sens*, al unui meta-Orbitor matrioşkă, iar inventatorul texistenței se ține de cuvânt şi de marginea futelniței existențiale tragice, cu cele mai incitante promisiuni diaristice:

„Au fost apoi interogatoriul, criza mea epileptică (de care nu vreau să-mi aduc aminte), spitalul psihiatric. Testul Rorschach, *Hermann* Rorschach, fluturii, fluturii, fluturii, fluturii — fluturii eterni ai minții mele. Nu vreau să-mi amintesc acum.“

* *Rushdie şi Cărtărescu.* Spionajul intereditorial va fi turnat gaz peste această explozie publicitară estivală Humanitas. Pentru că *alte* versete decât ale *Orbitorului* ar fi trebuit să fie Evenimentul editorial al anului 2007: versetele celuilalt candidat îndreptățit la Premiul Nobel, euroatlanticul Salmon Rushdie, tradus de mereu mai strălucitoarea editură ieşeană Polirom, dar cum nu încap două săbii în aceeaşi teacă s-a ales ca timp sacru al lansării Sărbătorile de Iarnă, nefiind exclus să se pice întâmplător dar satanic tocmai pe prima zi a Bairamului, din reacțiile religiei mahomedane, căreia se vor adăuga şi, previzibil, fundamentaliştii BOR ca şi diferiți talibani ai extremismului, rezultând o frumuşică promovare gratuită, ca dovadă de ce-

nseamnă management inteligent al cărţii ca marfă pe Bahlui şi pe Dâmboviţa. De-aia nici nu mă bag de-aici de pe Bâcul meu.

Salmon Rushdie şi Mircea Cărtărescu! Care din ei va lua primul Nobel-ul?

Ideală ar fi, dar regulamentul e inconcevabil, o îngemănare, ca a lui Mircişor cu Victoraş.

Ceea ce uneşte pe aceşti doi mari scriitori universali fiind nu numai postmodernitatea ci şi faptul că vieţile lor de martiri se cuprind în acelaşi Memorial al Persecuţiei implementat în texistenţă de totalitarism, indiferent care este ideologia tiranului şi care ecartul dintre viaţă şi text.

* *Cei trei p*. Ca şi dragostea pe vremuri de ciumă, fluturii ies de sub simţul liberal al proprietăţii, invadând Bucureştiul mai întâi prin grădinile cu cai ale *Principelui*, dar principalii exponenţi ai autorităţii morale a unei anumite părţi a Autoelitei, unii fiind cunoscuţi *politologi, psihologi şi psihiatri* meseriaşi, n-ar strica să colecteze sau chiar să confecţioneze probe şi artefacte cu aromă identică celor naturale, pentru ca Juriul Nobel să se simtă extraordinar de satisfăcut şi să atribuie în procedură de urgenţă Candidatului român premiul pe care îl râvnim cu toţii, fiindcă de la acesta atârnă şi sensibilizarea Cleptocraţiei şi Burgheziei de Merit să se mai preocupe şi de Infrastructura Intelectuală, cu pivotul ei, reţeaua filialelor judeţene ale Bibliotecii Naţionale, de Emanciparea Cadrelor Didactice şi în genere de stimularea, prin modificarea Constituţiei, declarându-ne noi **Stat Naţional Cultural şi Unitar**, a îndeplinirii Misiei noastre în Biosee şi în inconcevabilul Univers.

* *Sarcina de a rescrie O3*. Pe lângă pasajele de prost-gust, unii se vaită că mai coboară valoarea Proiectului *Orbitor* deficitul său de pasaje care să te solicite ca Intelectual, numai rebusiştii ghicind în pietre, în nori şi în ficaţi. *Bildungsromanul* şi, cel mai supărător, *Künstlerromanul* lipsesc cu desăvârşire. E greu de crezut că poţi deveni scriitor numai scriind manuscrisul. Cel mult *Entwicklungsromanul*, centrat pe cât creşte pixul înfăşurat sau nu în pixeli, al lui Mircişor, fascinează pe fanele lui. Cât priveşte *Erziehungsromanul*, cadrele didactice care l-au format cu respect pentru lucrul bine făcut, sunt fără excepţie nişte adevărate bestii cocalare, iar cărţile purtătoare de revelaţii nu ne orbesc deloc. Cel mai mare neajuns fiind însă acea comoditate de infatuat a Scriitorului, nu a Autorului, de a nu se documenta pentru Revoluţia Fututā, ca şi cum n-ar fi avut internet de bandă largă la Schloss Solitude, ratând în dinamica fără egal a evenimentelor dialogul Bahtin al discursurilor celor două mentalităţi care se confruntau, cea promovată şi cea retrogradată.

Suspiciunea că publicitatea externă de la care atârnă gloriola internă este opera beneficiarilor străini ai atacurilor sale la mituri, care agravează adâncirea crizei noastre identitare, rămâne irelevantă.

Sarcina care-i revine lui Mircea întru a devansa nobelizarea devine atunci să rescrie măcar O3, după ce se documentează de la Cronicarii Bănăţeni cât de cât asupra Revoluţiei de la Timişoara, ca fost purtător de catalog fiind de anticipat că va fi receptiv la cazurile de elevi ucişi, de exemplu Luminiţa Boţoc, cea prigonită şi după moarte de autorităţi.

* *Pe lumea cealaltă*. E drept că nedocumentarea pentru Revoluţia Fututā ţine şi de marele dezinteres al Autoelitei pentru Revoluţia de la Timişoara, interesată fiind doar de valenţele autopublicitare ale *Proclamaţiei*.

Când vor ajunge să-şi elucideze pe lumea cealaltă dilemele soteriologice, domnii Liiceanu şi Pleşu, călăuziţi de un Eminescu rozându-şi mustaţa spre biroul

oval al lui Noica, vor fi tare surprinşi că acesta nu-i va întreba nimic despre îngeri sau portiere interzise, ci prioritar de **complicitatea** prin tăcere la macularea Revoluției de la Timişoara, după colțul de cotitură din 2 iunie 1997 *demitizările* istorice şi de exil *primând asupra contemporaneității*, cu tendința ei de coaliție democrată *spre amnistierea crimelor Revoluției*, un ministru țărănist de război şi de interne participând la vernisarea **statuii** generalului Guşe, spre groaza timişorenilor, dar megaintelectualii noştri le numărau doar p' ale Mareşalului!

* *Încruntatul Juriu Nobel verifică tot*. Prin serviciul său de cadre, el trimite emisari în civil, să ceară referințe de la colegi şi de la vecini, de la partenerele sexuale, cu deosebire de la prima, mai ales dacă lucra ca şefă de promoție în aceeaşi branşă, şi sporadic de la literarii nesiguri amici risipiți prin lume.

Din ediția definitivă a 3O e de dorit să fie radiate – de către editorul realist, pentru că scriitorul subiectiv nu se îndură niciodată să se automutileze – pasajele pseudoautobiografice confuze, precum biografia mitomană de **Falsul Goma** disident mai chinuit decât Corneliu Coposu, Gheorghe Ursu şi Vasile Paraschiv, pedepsit pentru manuscrisul romanului său ilizibil cu azilul psihiatric, scăpător fiind, vezi bine, securistul de omenie colonel maior Ion Stănilă. De asemenea, iarăşi, dacă nu există dovezi ferme, validate de revoluționarul iliescian Bebe Ivanovici care s-a ocupat cu diplomele semnate de Iliescu, e o imprudență să se fi solicitat cumva „certificatul“ de simpatizant al Revoluției din Decembrie doar pe baza unor auto-declarații fanteziste, făcute publice şi în O3, privind mini-baricada minimalist-lunedisto-desantistă de la cofetăria Athenée Palace, cu fata împuşcată-ntre ochi şi decedată în brațele ultimului mare romancier postmodern european, care şi-ar fi adus el aportul antiterorist şi la Metrou, buzunărind cetățenii contra talentaților lunetisto-desantişti, de trăgeau din cele mai feseniste poziții.

Apropo, „e-adevărat: ai mei au plătit de cinci ori pân-acum pentru mine amenda pentru parazitism, de cinci ori câte opt mii de lei pentru mine, şi-ar fi putut cumpăra o casă cu banii ăştia“, vine Încruntatul Juriu Nobel şi verifică hârtiile: a păstrat birocratul Costel sau Marioara, ca femeie simplă postmodernă, chitanțele amenzilor pentru **parazitism**, amenzi prin care s-a indus în Suelin, Kotofei Ivanovici şi Coca Dospinoiu *o imagine de opozant antimarxist* a lui Mircişor mai trainică decât a lui Radu Filipescu şi a lui Liviu Babeş?

Dacă nu există acoperire cu hârtii, atunci Mircea poate fi radiat de pe lista Nobel şi megaintelectualii noştri se pomenesc iar cu Paul Goma în top, ceea ce nu poate genera decât insatisfacții şi confuzie, plus părerea de rău soteriologică a păcătosului public cultivat c-a achiezat degeaba la asasinarea miturilor unioniste basarabene, cum ar fi Eminescu, Ştefan cel Mare şi Sfânt sau nesimțitul de Mihai Viteazul, care s-a băşit recent.

* *Uite manuscrisu', Marioară!* Comisia Nobel nu e chiar atât de naivă precât virtuala cititoare Suelin, fata pilotului criminal de război din SUA. Experții scandinavi, dacă pot să-l verifice pe Norman Manea, ce-a fost cu Transnistria şi cu Periprava, nici pe Mircea nu l-ar cruța în caz că nu i-a confiscat Securitatea «un pachet mare legat cu sfoară», manuscrisul TO, ca lui Gheorghe Ursu *Jurnalul*, pentru că planul ei operațional pleacă de la premisa obscenității publice, cu întrebarea chinuitoare dacă este oare moral, indiferent de cazuistică, după asasinarea mitului Eminescian, să te substitui gloriei uitatului Paul Goma, inventându-ți ficțional un trecut care pare să nu fi fost şi să-l impui printr-un tsunami publicitar după ce ți-ai asigurat complicitatea diviziilor de rinoceri antiEminescieni ai Autoelitei.

* *Ascunderea după deget*. Cum rezultă din toată opera majoră (*Orbitor* + *Postmodernismul românesc*) şi minoră, Mircea Cărtărescu este un om cramponat de copilărie, când se uita invidios la <u>cum scria</u> editoriale tăticul gazetar agricol, marxist pasionat, ceea ce îi asigură urmaşului un suflet creativ, dar îl poate aduce şi la abateri deontologice delicate, pe care cercul foarte selectiv al candidaților Nobel cel mai bine plasați nu îl prizează. Mai presus de *Încruntatul Juriu Nobel* e totuşi înfricoşata Judecată a lui Dumnezeu, căci scopul vieții noastre nu e gloria, ci Mântuirea sufletului. Asta e situația, vorba lui Sartre, şi cu amintitele bizarerii de construcție literară a unei biografii virtuale de **Falsul Goma** amintite în amonte. Justificarea artefactelor fiind că am avea de a face doar cu un procedeu literar, ceea ce nu prea ține dinaintea sus menționatului D-zeu atunci când se va adjudeca sau nu Mântuirea, cum nu e decât <u>ascundere după degețel</u>, într-un mediu cititor exersat în a citi printre rânduri sub totalitarism, naivitatea eliberării de răspunderi soteriologice atribuind tocmai dlui Ion Iliescu, al cărui bazin electoral este nu altul decât inundabila Moldovă, jigniri regionale precum celebrul enunț despre curvarul de Ştefan cel Mare cum că „toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat“, enunț pe care, de asemenea, editorul trebuie să-l meremetisească, fie şi decupându-l cu foarfecele cenzurii, spre mai binele Literaturii noastre şi al îndeplinirii Misiei Culturale a Neamului prin unificarea opintirilor.

* *Cornul de capră*. În O2, în scena **bombardamentului terorist american** asupra populației civile bucureştene, din aprilie 1944, derulat ca să acceptăm necondiționat bolşevizarea ireversibilă, ideologia justificatoare având a se fabrica ulterior, autorul se poartă față de Noul Stăpân cu o umilință care îi este complet străină când e vorba de voievozii noştri cei uşor de mâniat! Curva de liftieră, în loc să-i vâre criminalului pilot în pântec un corn de capră, după cum am văzut într-un genial film bulgar despre amor cu turcii opresori, nu toți miniaturişti de-ai lui Pamuk, ia o doză din substanța V a lui Pynchon, îşi desface automat picioarele şi i se dă, percepându-l ca pe un fluture! Şi ce fluture!!! Cu nume slav, din Baton Rouge! („Când m-a despecetluit a introdus în centrul burții mele nu doar lichid sidefiu, ci deplină cunoaştere, ca şi când canula lui de carne suplă ar fi devenit un cordon de comunicație între două minți, prin care-ntr-o clipă ne-am spus totul, am ştiut totul despre fiecare, de la chimismul metabolismului nostru până la complexele noastre, preferințele noastre, experiența noastră, fantasmele noastre. Era Charlie Klosowsky din Baton Rouge, Louisiana. Însoțea bombardierele grele ce decolau aproape zilnic de la o bază aeriană din Malta.“

Cum dracu să nu aduni de la occidentali voturi pentru Nobel cu asemenea diplomație din Țara lui Peşte?

Sarcina majoră a lui Mircione este, aşadar, să nu arate niciodată Stăpânului celui Nou cornul de capră, măcar până reuşim revigorarea literaturii casei noastre.

* *Lumea pitorească*. Una dintre sarcinile de bun Român care îi revine în procedură de urgență lui Mircea după O3 este **angajarea sa în Luminarea Poporului**, scriind jurnale de voiaj, neuitând că întru adevărat <u>scriitor canonic nu poate fi decât cine s-a canonit în acest sacru sens</u>, cum au fost Dinicu Golescu, Nicolae Iorga, A. E. Baconsky, Ioan Grigorescu, Mircea Malița, Romulus Rusan şi Ana Blandiana sau Octavian Paler, trăgând concluziile de pe unde au călătorit, pentru cine e capabil să extragă ideile principale, adică Partidul Cadrelor Didactice în accepția sa de curea de transmisie între diarismul Autoelitei şi viața de zi cu zi a

Gloatei, care nici visează că, după spulberarea mitului Eminescian prin *Dilema 265* în 1998, *Războiul Sfânt în contra bolşevismului dărâmător de biserici* nu mai interesează Intelectualul publicist decât în măsura în care conţine până la Bug atrocităţile pentru care a fost executat Mareşalul Antonescu, restul Eroismului Românesc până la Stalingrad, Caucaz şi Crimeia, apoi Vorkuta şi Kolîma, fiind pată albă-n memorie, poate şi în Akasia, ajungându-se ca, pentru un meloman de elită parcă neştiutor de Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945) ca orice mankurt analfabet, faptul că noi nu ne-am bătut în 26 iunie 1940, chipurile *laşitatea* acelei generaţii, să manipuleze auditoriul că reţinerea asta ar fi cauzat din aproape în aproape falimentul moral de azi, cum că nu suntem 100% din electoratul bucureştean completamente băsescieni, adică anticomunişti!

Or, odată cu apariţia cuantei lui Planck în transferul energetic, a mierlit-o şi determinismul clasic infinitezimal, nu orice câtime de cauzalitate ajungând a fi transmisibilă şi eficientă. Aşa se şi explică de ce laşitatea nu se propagă ereditar şi mămăliga explodează întotdeauna, dacă se mai preocupă de învârtitul ei şi Intelectualii.

* *Emanaţia secundă*. Mircea, ca om serios, ar mai trebui să viseze permanent la o strategie de recuperare a cititorilor fideli, care l-au depărtat cu mâhnire de la sufletul lor atunci când au constat că postromânismul Autoelitei n-are frâu, cocându-se perspectiva ca să se dea afară din toate şcolile nu numai icoanele ortodoxe cretane ci şi portretele voievozilor Români, odată cu al lui Eminescu însuşi, fără a se contribui însă nici un pic la Emanciparea Cadrelor Didactice ca principală clasă de mijloc şi curea de transmisie între *Variaţiunile Goldberg* şi *Manelele Copilului de Aur*.

Gestul de bunăvoinţă cel mai aşteptat de la Candidatul nostru Nobel este ca abjectul pamflet *Soldatul cu ochi halucinaţi*, **să fie decupat din ediţia definitivă O3 cu foarfecele Cenzurii,** de la *„Tovarăşi, dictatorul a fugit!"* până la *„Doamne, ce-am făcut! Am futut Revoluţia română!"*, deoarece violul fetei cu picioare interminabile, în realitate, a continuat sporadic în diferite locuri din Bucureşti, venind la rând la futelniţă *emanaţia secundă*, Intelectuală, care s-a mişcat mult mai lent, atingându-se un climax de excepţie abia relativ recent, la 8 ianuarie 2003, când s-a şi lansat manifestul *Imposibila lustraţie*, prin care Securitatea a fost proclamată, în baza faptului împlinit, drept principalul regizor şi producător al despărţirii de comunism şi al integrării euroatlantice.

* Oftalmologic corect citind: să ne amintim ce limpede e că ceea ce încurcă în ORBITOR geniul înaripat este tocmai *realitatea Românească*!

În următoarele sale trei proze promise, scurte şi neoclasice, dar cu un pronunţat conţinut fantasy, oniric şi gnostic, Mircea Cărtărescu ar trebui să se ferească ca Satana de tămâie tocmai de această realitate Românească, epuizată, leşinată, care nu este nici exotică, nici banală, nici sextatică, deci nu e bună de literatură!

Ar deveni literară dacă s-ar înfiinţa Agenţia Pentru Asigurarea Calităţii Atitudinilor (APACA), pentru ca Autoelita să recucerească rezistenţa de stradă, renunţând la autopublicitarele scrisori deschise, sau dacă, din senin, tineretul idealist ar porni o mişcare justiţialist-unionistă, ceea ce e superfluu, deoarece atât lichidarea corupţiei cât şi Reîntregirea Neamului se vor face de la sine, prin ukaz de la Bruxelles şi Strasbourg, fiind necesităţi obiective, euroatlantice.

* Este şi foarte greu să scrii *altfel* decât cu *oroare de sufletul Românesc*, despre Poporul ăsta Român şi miturile sale derizorii, după ce revelaţia atrocităţilor îndurate

de evrei de la aceşti Români a reprezentat pentru Intelectualul Mircea Cărtărescu un şoc traumatic la nivel de *Weltanschauung* nu mult diferit de transformarea psihică a sensibilului cărturar Georges Bataille (*Les Larmes d'Éros*, 1961) după impactul cu o tortura chinezească *lingchi*, a tranşării de viu a condamnatului în cât mai multe, vreo sută de foițe:

„Multă vreme am crezut în mitul poporului român, bun, înțelept şi tolerant, neînclinat spre excese, spre soluții radicale. N-am dus războaie de cucerire, n-am făcut, de-a lungul istoriei, decât sa ne apărăm «sărăcia şi nevoile, şi neamul». Chiar am crezut că, până şi în timpul dictaturilor de extremă dreaptă, noi am refuzat să trimitem evreii în lagărele de concentrare şi i-am tratat mai bine decât alte popoare. Din păcate, şi acest mit trebuie sa cadă. În ultimul timp, au apărut cărți care dezvăluie, spre frustrarea, nefericirea şi jena noastră, dimensiunile nebănuite ale antisemitismului românesc. Judecata faimoasă a Hannei Arendt, din cartea despre procesul lui Eichmann, «românii au fost cel mai antisemit popor din Europa», afirmația ei ca până şi naziştii germani erau indignați de sălbăticia măsurilor luate de români împotriva evreilor încep să nu ni se mai pară atât de nedrepte.“

* *Pedeapsa maximă*. Ca Românii să ajungă să aspire la acea democrație la care visa Brucan pe când Iliescu desființa fără referendum pedeapsa cu moartea, consternant în context, semn că mai avea terorişti în captivitate sau în libertate, ei ar fi trebuit, aşadar, ca în două decenii <u>să îşi asume nu un totalitarism, ci două, şi anume ca provenite din ei înşişi, de la ADN.</u> Acest editorial mobilizator la a ne curăța în adânc de ultimele reziduuri de antisemitism, *O vină istorică* (*Jurnalul național*, 5 iulie 2005), a fost mult reprodus în lume, contribuind la popularitatea candidatului Nobel Mircea Cărtărescu, inclusiv în România, unde succesul extern devine hotărâtor pentru cel intern, orice scriitor *tradus* fiind tratat de promoteri ca definitiv validat şi privit de critici cu cel mai greu respect, deoarece ei nu mai au încredere în metodele lor, pulverizate de teroarea egalitarismului comercial postmodernist. De observat, tocmai de aceea, că cititoarea sa euroatlantică, Suelin, *care ştie totul despre Holocaust şi mai nimic despre Gulag* (decât poreclirea aşa pe net a bazelor americane din Cuba!), <u>cum cuvântul Transnistria nici măcar nu este folosit în rechizitoriu</u>, va reține din adevărul *rostit pe jumătate*, de un literat neglijent nu de un istoric profesionist, informația de context că Românii i-au trimis *pe absolut toți* evreii lor în lagărele de concentrare – adică *la Auschwitz*! – inclusiv pe cei din Ardealul stăpânit prin dictatul lui Hitler de Ungaria, aşa că e obturat adevărul istoric că a supraviețuit aici, în România Regală, dincoace de Prut, cea mai mare comunitate evreiască salvată din întreg spațiul controlat de nazism!

Sunt obiecții banalizate deja, e o neglijență a multora, care putea fi trecută cu vederea la un fost poet, dar a propaga, *cu fireşti aplauze în spațiul cultural german*, vorba Hannei Arendt, care n-a locuit prea mult printre noi europenii, că „românii au fost cel mai antisemit popor din Europa“, este deja echivalent cu a cere, precum sub ocupația sovietică secretara generală a Uniunii Femeilor Democrate Române, longeviva tovarăşă Alexandrina Sidorovici, pentru politicienii României Regale, <u>pedeapsa maximă</u>!

* *Însuşi Chir Auctorele e rasist*. De notat, apropo de unde dai şi unde crapă, că un coleg universitar tot bucureştean şi tot filolog, profesorul Ion Coja, acuzat adesea de negaționism, a emis ipoteza că articolul *O vină istorică* nici măcar n-ar fi fost scris de Mircea, şi l-a provocat cavalereşte la duel („Da, îl provoc la duel pe Mircea Cărtărescu, căci textul său m-a jignit profund în onoarea mea de valah!“), bănuială ce

se extinde de la sine la bizara intervenție *Țiganii, o problemă românească*, din Evenimentul zilei, 9 noiembrie 2007, prilejuită de antiromânismul monoton crescător din Italia, scrisă cu incredibil de multe răsturnări de paradigme, adică de cele ce credeau unii că ştiu ei cum au fost, cu rezultatul polemic total neaşteptat că, *scoțându-i pe minoritarii majoritari români drept singurii vinovați că țiganii ar fi leneşi, hoți şi ostili şcolii*, s-a interpretat în cotidianul local de către un comentator webistic scandalizat, din cosmopolitul Zurich al lui Joyce, că însuşi Chir Auctorele e rasist, dacă îi percepe el pe țiganii noştri români ca prezentând realmente aceste dizabilități, oricât de vinovată va fi fost greco-bulgărimea, pătura superpusă fanariotă, proprietară de sclavi, care a influențat negativ şi psihologia Românului, obişnuindu-l cu NEISPRĂVIREA ca sculă şi matriță stilistică!

Adevărata hibă aici fiind că Mircea, în loc să se ocupe de **falimentul moral al Autoelitei**, care s-a îmbogățit şi tinde să-şi compună opera în lux wagnerian – are Siegfrizi! – pe când Neamul Românesc nu s-a ales nici măcar cu biblioteci publice consolatoare în Epoca Mooye, el întocmeşte nişte rechizitorii pentru verificarea cărora un cărturar fără Bibliotecă Națională nici măcar nu se poate documenta la Bucureşti, dar să mai tranşeze şi concluzii pe care să le prezinte pe Canalul TV Didactic!

Şi cam este cercetător inexigent Cel mai bine vândut scriitor român, mai ales în ce priveşte Revoluția Futută – deoarece învinsese o temă grea *despre femei* şi promoterii l-au convins că se pricepe la toate – paradoxal pierzând tocmai la senectutea de la Schloss Solitude acribia juniei de pe când monografia *Postmodernismul românesc* sub supravegherea exigentului cărturar Paul Cornea, căruia filologul îi datorează cel puțin tot atâta cât lui Ovid Crohmălniceanu şi poate şi altor personalități culturale cincizeciste.

* *Primii paşi*. Desigur, dojenirea amicală a lui Mircea – pentru din inexigență adevărul contextual rostit pe jumătate şi mai cu seamă pentru involuntara sa contribuție la *înnegrirea imaginii euroatlantice şi transnistrene despre Român*, imagine groaznică azi, ce ne plasează deja în primejdioasa poziție de lanternă roşie, retrogradabilă sigur, iar în caz de neonazism biruitor atunci când s-ar închide doar trei săptămâni benzinăriile sau ar pica bursele, ne expune la o exterminare fără urme şi fără călăi (vezi bannerul de la Roma din toamna lui 2007, *Redeschideți Aschwitzul pentru Români!*), la o radiere până şi din Akasia, perfect optimizată azi de tehnologia informației şi a comunicațiilor.

Problema autocurățării antisemitismului fiecăruia dintre noi, la care îşi reduce finalitatea practică asumarea vinei istorice, este relativ uşor de rezolvat individual prin imitarea a ceea ce mărturiseşte că face Mircea însuşi: „Azi înțeleg bine că, decât să-mi fac iluzia că sunt total liber de antisemitism, e mult mai bine să caut antisemitismul în cele mai ascunse zone ale minții mele, să-l localizez, să-l înțeleg şi să-l izolez."

Rămâne însă problema mult mai grea a asumării colective a vinei istorice, înființarea Institutului Elie Wiesel nefiind decât **primul pas** în arhivarea profesionistă a probelor, enumerarea cărtăresciană de mai jos referindu-se de fapt la materiale apărute mai mult în anii '90, oricum înainte de legea 132 care condamnă antisemitismul, legionarii şi pe Mareşalul Antonescu: „Încetul cu încetul, ni se arată fapte pe care e groaznic să le priveşti în față: sutele de victime ale pogromului din Iaşi, alte sute de victime ale rebeliunii legionare (cu evrei agățați în cârligele măcelăriilor), mii sau zeci de mii de victime asfixiate in vagoane de transport. Întârzierea cu decenii a acordării cetățeniei evreilor, legi antievreieşti mai dure ca oriunde, o mulțime de organizații antisemite, de guverne antisemite, de personalități antisemite. O anticipare cu câteva decenii a „soluției finale", în scrierile unui

doctrinar. Un poet național antisemit. Un guru universitar antisemit. Discipolii săi, deveniți mai târziu personalități mondiale – făcându-şi din antisemitism o profesiune de credință. Şi dacă putem să ne îndoim de datele şi cifrele din studiile ştiințifice – deşi de cele mai multe ori n-avem motive s-o facem –, e greu să te-ndoieşti de mărturiile directe de felul „Jurnalului“ lui Mihail Sebastian, în care asistăm la calvarul unui scriitor, din întâmplare de origine evreiască.“

Al doilea pas, de fapt adevărata asumare a vinei, este, dacă mergi şi înveți la Institutul Goethe despre cum au făcut foştii noştri aliați germani, abordarea acestor grave probleme de către istoricii Români şi de înşişi scriitorii Români, cu tot curajul de a privi soarele negru al genocidului în față, nu să le afle cititorul tânăr abia la Gaudeamus sau la Bookfest de la standul prestigioasei edituri Hasefer – unde se poposeşte adesea în treacăt, sau din periodice de tiraj care n-ajunge pentru tot poporul, ca **22**, *Observatorul cultural* sau *Sfera politicii*.

Dar acest *al doilea pas* nu se va face decât după ce megaintelectualii, în alianță cu Burghezia de Merit, vor presa Cleptocrația să investească mai masiv în Infrastructura Intelectuală care să aibă prioritate națională față de neîmplinirile rutiere.

* *Timp sacru şi profan*. Mircea Cărtărescu ar trebui s-o lase mai moale cu demitizările voievodale, dacă vrea un sprijin mai consistent din partea anumitor elite, altele decât Autoelita. Postromânismul, considerarea Neamului Românesc ca pe un fel de Bulă care şi-a atins de mult competența maximă şi acum trebuie să se retragă din istorie, deci îi putem deja pulveriza valorile, *nu poate trezi decât conservatorism*. Cine-şi permite să se exprime în țara asta, îmi confirmă neliniştile.

– Nu mi-a plăcut *Orbitor. Aripa dreaptă*. Nu m-a convins, zice Pintea Viteazul, de care pariez că nu l-a citit decât randomizat, n-a ajuns la pagina 420 nici el. Și dacă totul nu e decât o farsă? O farsă, dom'le, jucată de ICR! De patibularul ăla de Patapievici! Mare brânză, să plăteşti pe lângă traduceri *şi publicitatea*! De nu s-o defalca şi aia din fondurile secrete ale ICR! Dar mai e şi Beneficiarul, care-o fi ăla, implicat: are tot interesul material să se difuzeze reaua noastră imagine pe tot mapamondul în cine ştie ce scopuri imobiliare, să mai scadă prețurile aici. Oricum, văz că ne-am întors la cum se autopromova Ceauşescu – vitrine la librării, la instituții, demonstrându-ți cât de tradus şi de apreciat era Împuşcatul în Occident, de te intimida şi pe tine.

– Dacă mai trăia puțin Ceauşescu, lua la sigur Nobelul pentru Pace, şi pe drept, iar ea, poate înaintea lui, îl lua pentru chimie, fiindcă se descoperise la ICECHIM o substanță P, numită polimer, care dată la cetățeni în doze mici, le crea un fond de durere şi întristare, şi se mai căuta în draci o substanță S, numită substanță.

Administrate în hrana populației, în rapoarte judicios alese, substanța S şi substanța P, ca soluții tampon, se preconiza să asigure rolul conducător al partidului în familia fiecărui cetățean, delimitându-se conform planificării când e timp Sacru şi când Profan. Dar trădarea e că ofițerii de informații care ar fi putut să valorifice *în afară* astfel de descoperiri, după 1989 ei ori au fost persecutați şi s-au pensionat, ori au părăsit dezgustați sistemul, reprofilându-se mai avantajos.

– Ăsta şi pare a fi nenorocul lui Cărtărescu, care o fi ceva de manuscrisul lui global, dacă publică din el domnul profesor universitar Voiculescu în *Jurnalul Național*. Dacă lansa întreg *Orbitorul* dintr-o lovitură, în 1996, trei volume simultan, cum a scos Marin Preda *Cel mai iubit dintre pământeni*, mai avea nişte şanse să-i dăm noi profesioniştii Nobelul ca pe tavă, dar *acum* acțiunea cere timp să ni se refacă rețeaua, după un deceniu de adormire, şi nici nu se merită, pentru că factorul politic n-

are mare câştig, n-ar profita de Nobelul românesc decât Intelectualitatea, fiindcă i-ar creşte ei iar acțiunile, s-ar fuduli cu premiul altuia! I s-ar urca iarăşi la cap.

* Deocamdată, Literatura Română este nefuncțională şi, la urma urmei, însăşi Istoria Românilor, dacă o practică şi devin *autoritate* în domeniu romancieri postmoderni ca Alex Mihai Stoenescu, despre care se înțelege de pe web că e de fapt inginer în construcții de-al Armatei, filozofi ai Revoluției ca eşec, precum romancierul Stelian Tănase, sau eminenți critici literari tipic postmoderni, ca Ion Cristoiu, care în mod semnificativ percepe provincial *istoria ca telenuvelă*.

Nu ne putem atunci baza în asumarea vinei istorice Româneşti decât pe marii şi puținii noştri profesionişti formați de național-comunism!

Şi nu avem decât a aştepta cu credință tare în Dumnezeu să se formeze în DRO **tineretul idealist** care să ne furnizeze cei minimum zece Nicolae Iorga activi, de care avem stringentă nevoie spre a restabili ierarhiile eroismului Neamului Românesc, bulversate de bătălia canonică recentă, inițiată de pescuitorii în ape tulburi, poluate.

Scriitor canonic, dl Mircea Cărtărescu, odată încheiat apoteotic Proiectul *Orbitor* şi neştiind de ce să se apuce, nu m-ar mira să dea un exemplu tot canonic privind explorarea unui literar pământ aproape nedesțelenit: a re-scrie *Delirul*, a reconstitui *Delirul 2*, adică *Războiul Sfânt*, pe care pesemne asasinatul ca Labiş Marin Preda nu l-a terminat, şi mai ales a da o replică corectă pătimaşelor proze, din lipsă de desțelenire istorică profesionistă, ale uitatului Paul Goma, *Săptămâna Roşie* şi *Basarabia*, şi acesta un parizian propus la înnobelare de către unii simpatizanți.

* Cât despre cifrele avansate, „mii sau zeci de mii de victime asfixiate în vagoane de transport“ atribuite Românilor, *zecile de mii* reprezintă o noutate absolută sau o exagerare, sau o scăpare a traducătorului pentru orice atent Cititor, care s-a informat cât mai mult cu putință din acest răscolitor flux de restituiri istorice tragice, nu numai despre vina istorică Românească ci şi despre Shoah în ansamblu, ajungând, la amara concluzie că, pentru ceea ce a făcut în Secolul XX în materie de genocid, dacă există o Judecată de Apoi a speciilor, cum va fi existând una dumnezeiască a neamurilor, homosapul are de ce să fie înfricoşat.

* *Şi iarăşi despre cifre*. Mircea ne aminteşte înfiorat „sutele de victime ale pogromului din Iaşi, alte sute de victime ale rebeliunii legionare“, despre care *sute* de victime s-a făcut deja multă presă, istorie, literatură şi cinematografie. Dar Revoluția Împuşcată ne-a lăsat *peste o mie de morți* şi *mii* de răniți! Fiind atunci bizară alegerea, de către scriitorul cronicar şi actant din O3, a unei chei vesele şi bonome ca a lui Neculce şi a teveshowrilor Revelionului, pentru abordarea acestui eveniment televizat în direct din decembrie 1989, chiar dacă Fluturele postmodernismului românesc, precum dl Manolescu în *Imposibila lustrație*, îmbrățişează mai răul decât doctrina Castex a minciunii secolului, cum de pildă în interviul luat de Cécile Verdier: *Je continue à penser que ce n'est pas le peuple mais la Securitate qui a renversé Ceauşescu*. (http://www.axelibre.org/livres/mircea_cartarescu.php)

* *Ceea ce este esențial*. La urma urmei, aceste cifre vin ca importanță a preciziei abia după ceea ce este esențial pe planul internațional al Literaturii şi al Istoriei, anume asumarea de către cel mai important scriitor român postbelic a vinei istorice a românilor față de evrei.

La urma urmei, problema fixării enunțului în privazul exactității nu depinde de cifre nici în cazul persecuțiilor suferite de Mircea Cărtărescu în anii negri ai „național-

comunismului", cum a categorisit încă din 1987 regretatul diplomat Mihai Botez esența ideologică a totalitarismului ceauşist, sugerând prin conceptul de **național-comunism** bizareria că *genialul Cârmaci ne-a nenorocit durabil pentru că era român, nu pentru că era marxist*, într-un eseu trasând şabloane de gândire pentru Intelectualii din toată Galiția Mare, numai cei megalitici scânteietor din RO încremenind însă în ele.

Această sarcină ca, dincolo de cifre, adevărul literar al disidenței şi martiriului lui Mircea Cărtărescu să nu fie o minciună, e nu numai suficient de necesar a se îndeplini, e şi obligatoriu, cum am mai zis!

Pentru că Juriul Nobel e mai puțin lax la sfincterul moral, adică est-etic, decât şefii noştri de uniuni, uniri sau împerecheri ale scriitorilor.

De regulă, şpiralul integrității morale ți se aplică pervaziv încă înainte de nominalizarea la premiul suprem, cu o inconcevabilă cruzime, la balta de sânge şi fecale a căreia până şi Dracula Țepeş Vodă, întâiul primar general al Bucureşcilor ca cetate a Anticorupției, ar privi cu un fel de invidie, sugându-şi uşor buza proeminentă amintind de a lui Eugen Barbu, care are prioritatea folosirii în romanul românesc a fluturilor în Bucureştiul fanariot, precum şi ideea de a-l înnobila importând un principe.

* *Astfel de vrăjeli derutante* pentru decoratul ca mareşalul sovieto-polon Rokossovski, pilot criminal de război Charlie Klosowsky şi fiica sa, Suelin, pot fi inadecvate la sufletul din blindaj de T-34 al lui Kotofei Ivanovici, care în consecință ne poate zădărnici a ne bucura de binefacerile Nobelului, adică de emanciparea Literaturii Româneşti şi de occidentalizarea Bibliotecii Naționale, dacă nu cumva se va preta şi la a şantaja Autorul sau Editorul pentru unele inexactități vulnerabile la verificarea cu detectorul de minciuni inventat de Herman Rorschach:

„Avea să mi se răpească manuscrisul, aveam să cred că miezul vieții mele era distrus. Herman avea să zacă în puşcărie, ridicat a doua zi din postul lui de paznic de noapte, dus la secție şi anchetat pentru «subminarea lucrărilor la Casa Poporului», garsoniera lui percheziționată, tabloul ridicat şi dus într-o furgonetă, manuscrisul meu împachetat cu grijă şi trimis la cine ştie ce direcție a Securității... Am aflat toate astea mult mai târziu. Nici după o săptămână, când nu l-am găsit pe Herman acasă, nu m-am alarmat prea tare: putea fi plecat pe la rude, sau cine ştie unde. După încă o săptămână am fost şi eu arestat. Nu mi-a venit să cred. Încă nu credeam când stăteam pe bancheta maşinii miliției şi priveam printre zăbrele lumea bucureşteană, ruinată, cenuşie, distrusă, fețele posomorite pe lângă care treceam, Daciile cu tabla strâmbă pe care le depăşeam... Viața mea era-n altă parte, culorile mele erau altele. Totul era aici cenuşiu sub înduioşătorul, primăvăraticul cer albastru."

Ar fi păcat de zilele şi nopțile în chinuri suportate aievea de Mircea pentru Neamul Românesc, întins pe priciul jegos şi rece, cu nostalgia, deținută şi ea, a fluturelui cu aripile lipite somnoros sau chinuit ore întregi la interogatorii ce l-au dezgustat de datoria de a-şi solicita dosarul de la CNSAS, de frică să nu afle că l-au trădat cei mai buni prieteni sau, mai rău, împins spre epilepsie presimțind inautoavuabilul inconcevabil că s-au falsificat *obiectivele* şi *sursele* notiță cu notiță eternă, microfilmată, încât să reiasă pentru Istorie în Akasia că, dimpotrivă, el i-a turnat pe ei cu fractalul:

„Au fost apoi interogatoriul, criza mea epileptică (de care nu vreau să-mi aduc aminte), spitalul psihiatric. Testul Rorschach, *Hermann* Rorschach, fluturii, fluturii, fluturii, fluturii, fluturii — fluturii eterni ai minții mele. Nu vreau să-mi amintesc acum."

* *Profesionalismul fără egal în arta promovării propriei mărfi literare*. Nu i se poate reproşa candidatului Nobel cel mai bine plasat decât că-şi lasă studenţii sau fanele să ajungă din proprie iniţiativă la a genera, cum au Pynchon şi Coelho, situri şi bloguri de capul lor, fără indicaţii şi orientări, iar ei riscăm s-o facă după modelul celui bătrâncios, demodat, rareori updatat, de la Humanitas, când s-ar putea întocmi oricând cu olimpicii noştri un site *www.cartarescu.com* la standarde euroatlantice.

* *Să înceteze provocările la simţămintele de mândrie naţională!* Sarcina cea mai presantă pentru Mircea e însă alta – pe scurt, însuşi sensul abaterii mele de la trebi, ca să scriu prima parte din trei a posibilei mele **Trilogii Obligate**, *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, circa 1500 de pagini deja redundante – anume să se preocupepersonal mai serios de paradoxul publicitar că înnobelarea, după festivitate, nu i-ar creşte sensibil tocmai vânzările în RO şi DRO, pe simplul motiv că exploatarea comercială a statutului de „candidatul nostru cel mai bine plasat“ este deja o nişă întru totul secătuită, din care s-a pompat tot, ca dintr-o bancă de stat la sfârşitul unei guvernări corupte.

Singura soluţie rezonabilă de lărgire a publicului consumator de carte cărtăresciană este, acum şi în perspectivă, a atrage înapoi la stand pe toţi cititorii alungaţi din nesocotinţă – şi sunt destul de numeroşi, majoritatea fiind şi microbişti, adică amatori de patriotism fotbalistic – , ceea ce se reduce la a-şi inhiba prin proiect propensiunea spre provocările pline de inventivitate la adresa simţămintelor de mândrie naţională ale anumitor cetăţeni, îndeosebi cele demolatoare imagologic cu privire la Eminescu, la voievozi, la folclor şi la istoria Capitalei. Din fericire, e suficient numai atâtica, un mic armistiţiu: fagurele de miere al chiciului din stupul adus în livada literaturii române de Mircea Cărtărescu, *le fondateur du post-modernisme roumain*, rămâne suficient de atractiv chiar şi pentru cei mai înrăiţi contestatari, aşa încât reconcilierea este fezabilă cu minimul sacrificiu al suspendării băşcăliei, care nu mai slujeşte nimănui, deoarece mai toţi eroii vizaţi sunt morţi.

27. Nobelul românului Cărtărescu ne priveşte pe toți

Fratelui Mircea Cărtărescu, în amintirea instructivilor ani de documentare antropologică şi de navetă optzecistă la Şcoalele gemene 41 şi 42 din conurbația Colentina-Voluntari, visând în muşcătura şi cearta cu oligopedagogia un învățământ centrat pe Liceanul Neascultător, cu cele mai bune ziceri ca între cadre didactice postmoderne îndrăgostite, încălzindu-ne preuniversitar la aceleaşi Rădăcini de Foc a poetului nepereche Eminescu şi gândind la prioritatea națională pentru a scrie cu geniu obligat la acelaşi Ziar al Poporului, cu dragoste şi credință în izbânda la un colț de cotitură a Dreptății Româneşti.

******În slujba Liceanului Neascultător, care ar mai citi*. Problema fundamentală a managementului cultural Român de azi este *cum îl exploatăm* pe Mircea Cărtărescu.

Ce utilitate dăm competențelor unui mare om şi scriitor contemporan, care de ani buni trăieşte şi scrie mai mult în lumea civilizată decât în RO şi numai Liceanul Neascultător este un cititor performant la noi, care să mai citească în universal, trecând cu impertinență peste lista lecturilor de bac, unde unele cărți sunt înlocuite cu ecranizări mai digerabile, poza de mai jos, cam teatrală dar foarte veche, cu pensionari, dovedind existența acestui monstru chiar fără Infrastructură Intelectuală.

Căci editorialele din presa *quality*, din *Jurnalul Național* şi *Evenimentul Zilei*, oricât de bine rumegate ar fi, nu pot schimba nimic din priveliştea corupției, câtă vreme ideile pozitive nu sunt dublate de posesia Puterii şi de un fidbec de la popul.

ICR a fost preluat de Patapievici, aşa că nu prea mai rămân disponibile decât funcții ministeriale (Cultură, Educație, Externe sau măcar vreo ambasadă), de nu Academia, Universitatea, TVR-ul şi fireasca succesiune a postmodernismului sadea la şefia Uniunii Scriitorilor.

Necazul este că nu există politică de fixare în Țară a valorilor, ca pe fluturii dela Antipa, iar faptul că Mircea Cărtărescu, la venerabila sa vârstă, când s-ar putea trezi votat în *Cotidianul* la forumul *Generația expirată*, încă nu este membru plin al Academiei, cum nici Patapievici sau Cristian Preda sau T. O. Bobe, poate nici corespondent, mie mi se pare simptomatic, indignați fiind şi aproape toți cei Şapte magnifici, şi prietenii mei foarte tineri, unii deja idealişti!

Nu ne rămâne decât a nădăjdui la Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), un proiect datorat cercetătorului privat Camelian Propinațiu, sihastrul – finanțarea propusă fiind cu 33% peste cât se acordă Institutului

Cultural Român, ceea ce l-ar pune pe Mircea într-un statut ontodinamic compatibil cu al lui Horia-Roman.

* *De ce pentru Literatură şi nu pentru Fizică?* Am pierdut, deşi beneficiem în RO de peisaje de vis cu o puzderie de potențiale megacase de creație perfect naționalizabile, numeroase premii Nobel şi riscăm să mai pierdem *tocmai pentru că am mai pierdut*, intrând astfel, ca şi Naționala fotbalului nostru incalificabil, într-unul din acele cercuri vicioase ale psihologiei de maidanez cotonogit, <u>din care nu te mai scoate decât o ocupație străină</u>, dacă s-a ajuns până acolo, după indecentul număr antiEminescian *Dilema 265*, cu postromânismul, la aberația că dacă joacă o echipă bucureşteană, atunci suporterii celorlalte cluburi din Capitală *țin ORBITOR cu adversara Străină* în cupele europene la fotbal *Kitsch*, s-o <u>elimine</u> din competiție nu altceva!

Alergăm, alergăm acum breugelian orbitor – insignifianța vieții intelectuale reieşind din *Prăbuşirea lui Icar* –, alergăm ca nebunii Evului Mediu, alergăm după Nobelul pentru Literatură, şi uităm că firesc ar fi fost <u>să avem deja</u> unul, pentru Fizică, dacă am fi fost în stare să valorificăm şi să exploatăm, printr-o Infrastructură Intelectuală adecvată a Cercetării şi prin Emanciparea Cadrelor Didactice, creiere de excepție, precum ale fizicienilor noştri mai cunoscuți de la Măgurele: Gabriel Andreescu, Vlad Zografi, Grădin Bogdan, Andrei Dorobanțu şi Horia-Roman Patapievici!

Cărora, cu un desăvârşit pedagog, cu un profesor de matematică în stare a-ți da şi doi de zece în aceeaşi zi, dacă problemele erau suficient de grele, aşa cum am cunoscut eu prin 1966 pe regretatul Tudor Mihăilă de la Titu Târg, poate că şi Mircea Cărtărescu ar fi apucat calea ştiințelor exacte, a uneia pluridisciplinare ca **biofizica**, aşa cum şi rezultă din pertinența descripției spațiului său literar pe baza unei prodigioase enciclopedii de termeni savanți, updatați fără excepție la nivelul cel mai înalt al cuceririlor ştiințifice şi tehnice contemporane despre Biosee şi Univers, ceea ce îi face pe cei mai eminenți critici simpli promoteri complexați sau complecşi glosatori.

* *Clivagiul providențial*. Oricât am declara noi ca vulpile în călduri *Kitsch* că nu ne pasă, Nobelul românesc este motivant, cel puțin tot atât cât dac-am lua Campionatul European de Fotbal în anul bisect 2008. Căci nu numai ca imagine externă ne-ar ajuta astfel de *Breaking News*, ci şi ca imagine despre noi înşine, adică pe plan spiritual, efectiv afectiv, unde mutațiile şi clivagiile anticipate sunt colosale.

La o sută de zile de la decernarea Nobelului <u>Românesc</u>, indiferent cine va fi **Românul**, cum intuitiv simte difuz şi Mircea însuşi abordând ca Judecată de Apoi finalul apoteotic al O3, <u>inexorabil şi providențial se va inițializa apocaliptic Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei</u>, apărând postapoplectic un nou centru de prestigiu, adică disociindu-se de o parte Laureatul, care-o fi el, de Restul muritorilor instituționalizați şi penetrându-se prin această unică poartă a tunelului dintre gropile de potențial românesc, într-o viață Intelectuală **normală**, uniform distribuită teritorial, cum de bine de rău avem deja în viața noastră politică, ceea ce va atrage rând pe rând împlinirea tuturor dezideratelor pentru care am aderat noi la UE.

Nobel-ul românului Cărtărescu este o prioritate națională de la care putem zice că depandă Luminarea Poporului, Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA) de pe Calea Victoriei, Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR) – capodoperă de arhitectură din luxoasa Băneasa, Instituirea Congresului Intelectualilor şi a Paradisului Melomanilor pe banii cleptocrației, Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Îngrijirea mormintelor Intelectualilor noştri din Montparnasse şi alte cimitire, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Canalul Tv Didactic al Epocii Mooye, Reprimarea Bolşevismului, Transformarea Muzeelor din depozite în Centre educative şi de documentare curmându-se cu oligopedagogia, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Wikipedia Românească, Genializarea Obligată a Supradotaților, Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei prin monitorizarea abaterilor comuniştilor de la normele democrației europene şi prin lămurirea tineretului rus din Republica Moldova că-n RO, adică-n UE, n-ar suferi discriminare, Băgarea a 51 autori români în Project Gutenberg, Erudiția sexualistă, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naționale de pe malul Dâmboviței şi sinecvanona Fisiune a Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei, în scopul maximizării împlinirii Misiei Culturale inclusiv prin mutarea Capitalelor RO şi BG în Conurbația Giurgiu-Russe, desăvârşindu-se-n Levant cascada spirituală capitală dunăreană Bratislava, Viena, Budapesta, Belgrad.

* *Acțiunea Perpendiculară*. Românii pot fi agresivi dacă sunt călcați pe coadă, dar niciodată în istorie ei n-au fost agresori, exceptând ultimul război, când şi-au propus să anexeze Odessa şi Yalta. Poate şi pentru că, frânți între cele trei mari **imperii**, chiar conduşi de voievozi, n-au apucat să fie şi ei **unul**, ca al strămoşului Traian, din cauza clivajelor. Ei preferă atunci, ca Brâncuşi, <u>dezvoltarea pe verticală</u>, *acțiunilor paralele* ridiculizate şi de Musil, Coloana Infinitului stându-ne pe vecie paradigmă erectă la căpătâi, când fundalul e de un roşu orizontal excitant de paletă Monsù Desiderio la asfințitul din mila lui Dumnezeu al valorilor.

Iată de ce termenul propriu al amplului efort național al proiectului de nobelizare a lui Mircea trebuie pus sub genericul ascensional *Acțiunea Perpendiculară*. Iar dacă, spre bucuria celor Şapte magnifici, mai apar şi alți candidați cu şanse spre zenit, de parcă li s-ar vehicula prin vene monopolii unui magnet tăiat în două la Firenze şi arătând către o singură direcție, spre Vâlcovul danubian, denumirea *Acțiunea Perpendiculară* trebuie să se conserve, fiindcă e vorba de o concertare <u>unitară</u> a eforturilor Țării şi Diasporei, poate chiar sub egida ISMAR dacă situația se înrăutățeşte, deoarece **Nobelul românului Cărtărescu ne priveşte pe toți**.

* *Condiția succesului în Acțiunea Perpendiculară* este să combatem abaterea structurilor elitiste de la idealitate, ca să nu încremenim în proiectul inițial, ci să ne inspirăm din cum au procedat alții.

De Norman Manea primind Nobelul am fi putut de foarte bine auzi dacă eram tot atât de realişti precât frații noştri unguri şi îl sprijineam cu puterea de două-trei ori mai mare a statului nostru, care este puterea dominantă în Balcani.

Cu certitudine, prietenul meu Mircea Cărtărescu nu scrie mai rău decât recentul Nobel laureat Imre Kertész (care se apropie uneori de László Tőkés în nefasta separare a minorității maghiare de viața universitară şi culturală a Statului Român,

separare exclusivistă care a resuscitat sintagma *Neamul Românesc* a lui Nicolae Iorga, din moment ce fiecare etnie își vede de interesele propriei elite).

Norman Manea, *a freelance writer*, în RSR, din 1974, prin1983 este ajutat să publice în Occident de amicul lui Soljenițîn, Heinrich Böll. Se prea poate ca statutul lui Mircea de candidat Nobel român cel mai bine plasat să fie doar unul de uz intern, pentru că acolo unde abia evadat din Arhipelagul Școlar, Cărtărescu a fost doar nominalizat prin 1992, pentru *Le rêve* – cam când eram eu coleg de cancelarie și catalog cu deținutul politic Mihail Stere Derdena, închis cândva pentru mișcările studențești labișiene – Norman Manea deține prestigiosul Prix Médicis Étranger 2006 pentru *The Hooligans's Return*, același Premiu precedând la Orhan Pamuk însuși Nobelul!

* *Solidaritatea scriitoricească și umană*. Norman Manea nu se poate lăuda cu o copilărie plictisitoare în București, unde îți descoperi astfel ciucurelul pe Ștefan cel Mare, fiind deportat la 5 ani cu familia în Transnistria noastră, ulterior tatăl scriitorului cunoscând și cumplita Periprava a Romlagului dejist.

Bizar e altceva: o anume răceală a unei părți a publicului din RO față de Norman Manea, nu neapărat ca evreu și nici măcar pentru probozirea huliganului Mircea Eliade, gest în care lipsește vădit efortul colosal de documentare-reeducare depus de colaboratorul **22** Țurcanu, prefațat de Zoe Petre, consilierea prezidențială când cu colțul de cotitură generat de bătălia canonică, ci încadrarea inertă și nedocumentată printre publiciștii de expresie radicală în chestiunile istorice: Jean Ancel, Radu Ioanid, George Voicu, Michael Shafir, Edgar Reichmann, Lya Benjamin sau Andrei Oișteanu.

Complet greșit!

Nici unul dintre eminenții Intelectuali de mai sus nu cred că s-ar fi obosit să semneze *Apelul pentru repunerea lui Paul Goma și a familiei sale în drepturile de cetățeni Români* din 6 septembrie 2006, cum dl Norman Manea a avut solidaritatea scriitoricească și umană de a o face ca bun Român.

Iar cine urmărește publicistica lui Norman Manea rămâne înduioșat de referințele la România, pe care nu le focalizează ca Mircea Cărtărescu pe micile neîmpliniri de batjocură istorică, ci pe România pitorească și pe valorile spirituale, cu deosebire pe contribuțiile de importanță mondială. De exemplu, o intervenție tipică începe așa:

– The Romanian sculptor Brancusi once said that when the artist is no longer a child, he is dead. I still don't know how much of an artist I have become, but I grasp what Brancusi was saying. I can grasp - even at my age - my childish enduring self. Writing is a childish profession, even when it becomes excessively serious, as children often are.

O alta, memorabilă în precizia descrierii societății crăpate a crăpelniței, nu aplică lui Cioran complotul tăcerii, face trimitere la gândirea acestui deja demodat observator cultural:

– In closed societies, preoccupation with blasphemy is obsessive and assists the system's artificial cohesion. In pluralistic democracies, on the other hand, blasphemy is rapidly diluted. Emancipation of thought and taste goes together with tolerance, with the indifference that so distressed Cioran. By opening itself to finely shaded demands of the individual, the democracy of late capitalism not only accepts outrage, it cohabits with the outrageous. Always permissible, made banal, it is indispensable. Here blasphemy resonates only as scandal. But such „carnivalization“ merely aspires,

without success, to the status of blasphemy. Nothing is scandalous enough to be memorable.

Ai zice, aşadar, că Mircea Cărtărescu este un evreu fanatizat întru răzbunare, altminteri raţională după Abator, trenurile morţii şi Transnistria, iar Norman Manea – un român tranzacţional.

* O altă mare speranţă ar fi bănăţeanca Herta Müller, sprijinită de Richard Wagner, directorul celebrei Literaturhaus din Berlin. Lucidul roman *Der Fuchs war damals schon der Jäger* a fost ecranizat la noi sub titlul *Vulpe-vânător* de Stere Gulea – Oana Pellea, profesoară, arătându-ne anticipat cu un deceniu, încă din 1993, cum e cu *Imposibila lustraţie* şi cu România ţară autoocupată, stăpânită pe vecie de securişti şi de urmaşii urmaşilor acestora, fapt împlinit la care Autoelita a început să se adapteze poate chiar înainte de colţul de cotitură din 2 iunie 1997.

Herta Müller primeşte anual câte un premiu important, se pariază Nobel pe ea şi revine adesea în România. A colaborat cu autori români sau i-a recomandat cât se poate de generos pentru activităţi puse sub egida Academiei Schloss Solitude, chiar dacă unii dintre s-au *răumarcat* la asasinarea Mitului Eminescian.

* Niciodată Literatura Română nu a avut, într-un mod absolut nemeritat, dată fiind precaritatea ignară a Infrastructurii Intelectuale, o poziţie internaţională atât de bună ca în ziulica de azi!

Nicicând n-am beneficiat de şansa, tot atât neverosimilă dar reală, precât cu NATO şi cu UE, de a ne însuşi nu un Premiu Nobel, ci trei!!!

Faptul că bănăţeanca Herta Müller este nemţoaică, Norman Manea este evreu iar Mircea Cărtărescu închină mamei Badislave o epopee bulgară şi îşi „înnobilează“ tatăl făcându-l din bănăţean get-beget polono-evreu, şi colac peste pupăză ridicându-i statuie de nomenclaturist feciorelnic care a crezut în marxism, nu are nici o importanţă pentru cine vrea să rămână un bun Român şi îşi aduce obolul la *Acţiunea Perpendiculară*, care ne priveşte pe toţi.

* Este bun român, membru al comunităţii planetare a Neamului Românesc, din RO şi DRO, cel ce se preocupă de Idealizarea Misiei Culturale, recunoaşte pe Eminescu drept Poet Naţional, are nostalgia României Regale Întregite şi ascultă de Crăciun colindele Madrigalului, iar pe plan spiritual militează, de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sidney, pentru înnobelarea Literaturii Române cel mai târziu până în 2012, la Centenarul pomenirii lui Caragiale.

* *Şicanarea perpetuă, condiţie a creativităţii*. Nu poţi să nu plângi cu trei rânduri de lacrimi, când citeşti în *De ce iubim femeile*, la cum îl făceau tebecist ofticos colegii de şcoală primară pe Mircişor (dar l-a salvat de preventoriu mica vrăjitoare bruneţică Petruţa), şi să nu te cutremuri până la autoscopie, impresionat de efectul de sinceritate ce rezultă din ce remuşcări creştineşti a avut autorul că şi-a chinuit mama şi sora, sau că a abandonat sub nişte Dacii cu tabla ruginită o pisicuţă albă, pe care Românul verde ar fi rupt-o-n două dacă i-a deteriorat cărţile împrumutate de la British Council.

Pitoresc da, nu însă şi melancolic, deci fără metabolism exotic, ca şi Caragiale, Mircea este un sensibilist şi, în consecinţă, nesuferind insuccesul, nepreţuirea la un standard de unanimitate din RO, dacă ar avea moştenirea Mumuloaiei, e de crezut că s-ar instala, cu aceeaşi seninătate răzbunătoare, în civilizaţia berlineză frecventând concerte din muzică de Beethoven, în cea vieneză călăuzind vreo Veronică Micle

printre vitrinele Ringului, sau poate s-ar repauza coleg cu Volodea la vreo universitate din State, întrebarea fiind numai dacă fără acea şicanare perpetuă, specifică Bucureştiului Doamnei Chiajna – prima *doamnă* a ţării sub Mircea Ciobanul, la Curtea Veche, ar da opere mai interesante şi complete decât a „reuşit“, în auto-exil amicul umorist al lui Eminescu, ceea ce i-ar periclita în favoarea lui Norman Manea şi a Hertei Müller poziţia de candidat Nobel cel mai bine plasat.

* *Pe principiul filantropic*. Rezervorul naţional de candidaţi Nobel este însă inepuizabil, ca şi cel de olimpici, dar şi cu fluctuaţii statistice pe zone mai binecuvântate spiritual.

De exemplu, resursele umane ale învăţământului preuniversitar deţin diplome şi grade validate de învăţământul superior, de unde ne vin o groază de scriitori şi atitudinari PhD de-şi asumă răspunderea fără rest, inclusiv pentru suplinitori, *care nu-s toţi necalificaţi şi fac faţă la lecţiile deşchise, facilitând criteriul UE ca să avem o soţietate deşchisă conformă Declaraţiei de la Pisa*.

Mircea Cărtărescu (*pronounced Curturescoo*), *the man who has made Bucharest mystical*, a fost atâta amar de vreme, un deceniu fertil, dascăl la Şcoala 41, contemporan un timp cu scriitoarea manager cultural Carmen Firan, care preda matematica la Şcoala 42 şi cu distinsa poetă Tatiana Rădulescu, de la Şcoala 43, totul în amurg sentimental, cum s-ar exprima poetul Ion Machidon, de sfârşit de Epocă şi în aceeaşi conurbaţie Colentina-Voluntari accesibilă via Bucur Obor cu tramvaiul 21, altminteri Şcoala 44 fiind în Nordul fabulos oieritic, la Pipera, iarăşi loc binecuvântat, punându-se acolo bazele cele mai sigure Infrastructurii Intelectuale pe principiul filantropic, descoperit de finanţatorul celui mai postmodern club de fotbal, Steaua Bucureşti. În prezent, din resursele umane ce ar putea fi potenţial însuşi Partidul Cadrelor Didactice, mult mai mare decât al conservatorilor şi ale pseudonaţionaliştilor de orice limbă, se poate estima că avem *în sistem*, slujitori ai Arhipelagului Şcolar, peste 110 scriitori cu catalog cel puţin tot atât de talentaţi ca Mircea Cărtărescu, candidatul Nobel cel mai bine plasat, dar ei nu pot ieşi la lumină, ca să aibă sens să se apuce de opere majore, pentru că nu îşi asumă suficient de multe arierate istorice, nu se opun înălţării Catedralei Mântuirii Neamului, nu fac mişto de basarabeni ponegrindu-l drept violator pe Ştefan cel Mare şi nu-l trimit la epilat, ca să aibă piept de nobil, ca al gazetarului Costel, pe autorul poemului licenţios, nu întâmplător ajuns în manualele şcolare să ne râdem de el, *Antropomorfism*, dar toate aceste deziderate ei le-ar îndeplini la nevoie, dacă li s-ar aplica şi lor **principiul filantropic**, funcţional deocamdată numai pe plan extern, adică Filantropul Mizericordios să se preocupe mai serios de Profesorul Ştiecarte spre mai binele Liceanului Neascultător şi al stimulării creşterii tineretului idealist.

* *E şi normal* ca în cursa pentru Nobel să stea mai bine Norman Manea la premiile mari. Pentru că are ferm şi precis exprimate durerile sale, dar să facă băşcălie de miturile Româneşti n-am cunoştinţă s-o fi comis, nici aici, nici acolo.

Şi încă ceva: intervenţiile ce le descopăr pe web mă consternează prin declararea Românităţii cu tot atâta consecvenţă precât la Vladimir Tismăneanu şi cu referinţe Româneşti ba la Brâncuşi, ba la Tristan Tzara, ba la puternica noastră Avangardă din Galiţia Mare cea întinsă anti-Churchill de la Baltică la Pont, fără nici o atingere cu Levantul grec, cel cu nas subţire.

Premiul Médicis, la care Mircea doar fu nominalizat prin 1992, l-au mai avut Umberto Eco, Julio Cortázar, Milan Kundera, iar printre învinşii lui Norman Manea în 2006 se numără John Updike sau John von Duffel.

In acelaşi1992, când a devenit premier Nicolae Văcăroiu, Norman Manea primea Bursa Guggenheim şi Premiul MacArthur, adică Nobelul american.

Biografic, avem deportarea la cinci ani în Transnistria, dar şi Periprava tatălui său. Ceea ce nu se poate compara cu tatăl gazetar agricol stalinist onest ateu al lui Mircişor. Iar Cel mai vândut scriitor român, forțând convențiile literare, îşi face o biografie contradictorie de fiu de nomenclaturist disident în folos propriu cu voie de la securiştii de omenie, ceea ce poate pune pe gânduri negre Juriul Nobel cum că multe victime ale bolşevismului, deşi foarte Români, se simt mai bine exprimate de Norman Manea!

Şi să nu mai vorbim de Herta Müller!

* O curiozitate privind Acțiunea Perpendiculară ne indispune prin rezultatele slabe ale lui Mircea tocmai în spațiul anglo-saxon. Aproape virgin. Ca şi cum ar fi zona de influență, *teritoriul* lui Norman Manea, țara lui Pynchon. Pe un forum am găsit următoarea notație exprimând dezamăgire de tiraj față de obtuzitatea masivului şi bogatului public cultivat american:

In 2005, I reviewed for the LATimes Cartarescu's first book to be translated into English, NOSTALGIA. (New Directions) I talked in terms of Joyce, Pessoa, Hamsun and could have easily gone on to Faulkner.

After reading the interview profile of Cartarescu I got in touch with New Directions his American publisher and heard back that it is unlikely that they will be doing any more of his books as NOSTALGIA has sold only around 500 copies.

* *O emancipare literară regională.* Cum verificăm calitatea Acțiunii Perpendiculare, atingerea performanței?

Ca întotdeauna, pe internet. Băgăm „cartarescu“ pe Google şi băgăm şi „norman manea“ şi constatăm că primul este cunoscut mai mult în patria Limbii sale Române, indiferent de traduceri, pe când al doilea este universal! Cu oarecare iritare descoperim că şi la Norman Manea, *critics have compared his complex narrative strategies to Kafka, Joyce and Musil*.

Dar este pregătit psihologic establishmentul nostru pentru un evreu?

Nu.

Atunci e bun compromisul propus pe forum de Iancu Jianu: trebuie să sprijinim „un fel de bulgar“ dintre Rodopi şi Tântava, pentru că unii troglodiți dintre național-comuniştii noştri influenți, având în gând şi istoria *bulgară* a PCR, mai degrabă ar accepta un fel de bulgar decât un evreu sau o nemțoaică!

Deci Mircea e de dorit să dezvolte în noile sale romane mici, fie şi în cheie minoră, pe o scară mai amplă, transfrontalieră, *miturile Badislavilor* şi atunci Nobelul lui s-ar decerna nu pentru o țară ci întru o emancipare literară regională, cu o creştere serioasă a şanselor, deoarece instituțiile culturale şi de influență ale Bulgariei ar primi sarcini identice cu ale alor noastre şi unde-s doi puterea creşte, iar perspectiva ar fi ca în conurbația Giurgiu-Russe, adunându-ne toți Ştiutorii şi Cititorii levantini, să sorbim **Dunărea** dintr-o sorbire, ca pe ceauşistul coniac cu aceeaşi denumire!

* *Cu noi este Dumnezeu*. Din păcate, o literatură româno-bulgară, a conurbației Giurgiu-Russe, va avea de escaladat, cum observa eminentul critic Elka Konstantinova, decalajul de seriozitate dintre cele două discursuri narative ale temei identității pierdute, o seriozitate fiind detaşat-ironică, iresponsabilă, ludică, chiar parodică iar cealaltă – gravă, iremediabilă, realistă, nostalgică, resemnată.

Aportul de seriozitate al tineretului idealist întors ca la 1848 din Diasporă, adesea cu caicul printre fluturii şi scrumbiile de Dunăre la grătar, poate fi însă şi la noi hotărâtor pentru biata Țară.

* Mythmakerii occidentali ştiu că Mircea a inventat *la « texistence », acte de naissance du post-modernisme roumain*.

Oricum, încă nu s-au pronunțat despre *Pourquoi nous aimons les femmes* critici şi teoreticieni cu vechime, ca Faguet şi Boisdeffre, sau cu notorietate recentă, ca levantinii Kristeva şi Todorov.

Din păcate şi lipsă de export de carte, nu pricep mai nimic din problemele Româneşti aceşti juni promoteri de azi, cel mult sunt tehnicieni capabili să discute *naratologie*. Mai toți îți lasă impresia reconfortantă că scriu la nivelul <u>referatelor</u> de bac ale olimpicilor noştri.

De regulă, ca să nu debiteze prostii, **şi ei** rezumă textul:

Dans le premier volume, le narrateur confiait pouvoir regarder Bucarest des nuits durant, assis sur un coffre et les pieds contre le radiateur, de la fenêtre panoramique de sa chambre du boulevard Stefan cel Mare, connaissant par cœur chaque niche, chaque tuile sur les toits, chaque arbre dans les jardins. Il écoutait passer les tramways grondant cinq étages plus bas, laissant libre cours à ses songes, souvent en prise à des fièvres érotiques, ou se livrant à des «promenades de taupe dans le continuum réalité-hallucination-rêve comme à travers un triple royaume inextricable».

Şi, fără a termina, sar direct la sloganul publicitar: *avec les souvenirs d'une mère, un retour vers la Belle Epoque, Cartarescu bâtit couche après couche un univers sidérant et tentaculaire. On appelle cela un grand écrivain, on appelle cela de la littérature.*

* Sau (Edgar Reichmann în <u>Le Monde</u>, 18 novembre 2005):

Voici d'abord l'histoire de Badislav, grand-père du narrateur, arrivé à la fin du XIXe siècle de Bulgarie dans la capitale d'un petit royaume danubien. La Roumanie se libère alors de son ordre féodal pour entrer dans la modernité faite de vacarme et d'uniformité. Devenu capitaine des pompiers dans la ville aux maisons en torchis et palais byzantins, Badislav, l'homme qui a perdu son ombre, perdra également sa vie. Pourtant, son fantôme hantera toujours l'esprit de Mirceà, l'un de ses petits-fils. Car la fille de Badislav, Maria, épousera Costel, l'ouvrier méritant.

Le Bucarest de l'entre-deux-guerres s'est déjà modernisé. Le style Bauhaus prédomine, proclamant l'entrée du pays dans l'ère industrielle. Seules les périphéries crasseuses, avec leurs chemins en terre battue, rappellent encore l'Orient.

Pentru ca în final, fermecat de forța hipnotică a românului, experimentatul critic din generația criteriului estetic Paul Cornea, Ovid Crohmălniceanu, Zigu Ornea, să versifice pur şi simplu, atât cât poate în lirism limba lui Descartes, mai bună pentru a exprima anateme decât admirații:

Mirceà Càrtàrescu crée des mondes aux frontières perméables.
Avec lui, nous sommes loin de la sinistrose, du déclin et des états d'âme.
C'est un écrivain qui se mérite.
Une lecture qui ne prédispose ni à l'évasion ni au divertissement.
Mais qui apporte l'extase et la joie.

* Aşijderea:

„Il passato è tutto, l'avvenire è niente, il tempo non ha un altro senso", scrive Cărtărescu. E se il passato è tutto, è necessario recuperarlo e ricostruirlo interamente prima di poter scrivere di sé, del Mircea che guarda crescere l'edificio di fronte con i piedi appoggiati al calorifero. La storia della famiglia della madre prende l'avvio da lontano, da quando la sua gente abitava in un luogo sperduto fra i monti Rodopi.

* Enervant, când stai cu picioarele pe calorifer, fiind că pe site-ul Humanitas o referință de consumator satisfăcut este alde Alain Bosquet, despre care alt parizian, Virgil Ierunca, citat de eminentul critic Dan C. Mihăilescu, se plângea că: „poemele lui Blaga, traduse de mine, zac şi acum la Gallimard din cauza lui Alain Bosquet, care între timp publică la N.R.F. un grup de poeți compromişi moral şi fără prea mult talent". Dealtfel, acest Bosquet îl măsoară pe Cărtărescu al nostru cu Milorad Pavic şi Peter Esterhazy tot din Levant, nu cu Proust, Borges şi Kawabata, cum suntem obişnuiți.

Iar altă referință Humanitas în anul Eliade 2007 rămâne acelaşi amic al lui Petru Dumitriu, Edgar Reichmann, chit că-n *Le Monde* i-a demascat, poate chiar fiind ziua lui Eminescu, în 15 ianuarie 2000, pe domnii Liiceanu şi Manolescu ca şefi de grupări de publicişti antisemiți, riscând să le creeze, tocmai când ne integrăm, „condițiile" de publicare şi promovare a operei în UE, cu care s-a ales Paul Goma în RO!

* *Acțiunea Perpendiculară va izbândi*. Uneori, găseşti la întâmplare pe web pasaje despre Mircea Cărtărescu şi îi recunoşti texistența în limba lui Kant, Hegel şi Heidegger, semn că a reuşit în a crea textual dacă nu Universul, atunci *un univers*, ceea ce, respectând proporțiile om-divinitate, e cam acelaşi lucru:

Als hätten Hieronymus Bosch, James Ensor und Max Ernst gemeinsam ein Bild gemalt, so wirken Cartarescus suggestive Beschreibungen surrealistischer Momente, denen man sich nur schwer entziehen kann.

«Im Orgasmus des Verstandes und in den Syllogismen der Fruchtbarkeit, im Sperma des Gehirns und im Gedächtnis der Eierstöcke zeigen sich uns die zwei unterschiedlichen Gestalten, die angelische und die dämonische, die männliche und die weibliche, des mörderischen Kosmos, des blutigen Juwels, in dem wir leben.» Oder: «Der Raum ist das Paradies, die Zeit ist die Hölle.» Und aufs Ganze gehend: «Wir selbst, obwohl ein unbedeutendes Organ der Welt, sind in gewisser Weise die ganze Welt.»

Dar şi în a lui Dante, cel cu larvele ajunse fluturi:

Spiega poi perché ha deciso di lavorare su forme archetipiche, come la farfalla, immagine di cui il libro è pieno. La farfalla è il simbolo più importante dell'anima; gli antichi Greci lo sapevano e rappresentavano la dea dell'anima, Psiche, con ali di farfalla. La farfalla è poi un simbolo fondamentale di redenzione, è la metafora più possente del destino umano, perché tutti noi uomini siamo bruchi, che alla fine della nostra esistenza ci chiudiamo in una crisalide, la tomba, per rinascere farfalle.

Sau în *Referatul* de pe web al elevei din a X-a A:

Romanul continuă cu un fragment care aparent nu are nici o legătură cu „povestea“, dar este foarte bine poziționat. Mircişor se descarcă contemplând asupra omului, asupra timpului, asupra chakrelor, asupra totului, făcând o legătură strânsă între toate acestea.

* *Cel mai mare bou din istoria umanității*. Grav este că aceşti comentatori observă stranietatea operei, dar nu extrag din ea o condamnare fermă a totalitarismului, cum a făcut Volodea, care a fost mult mai critic cu erorile tatălui său, neținând seama dacă *a crezut* sau nu! Ei cunosc termeni precum Ceauşescu sau Securitate, dar habar n-au de şefii de promoție, de Reeducare, de Canal, de Imposibila Lustrație, nici măcar odiosul şi sinistrul cuvânt **marxism** nu e folosit.

Or, Marx, hm, marele Marx, Marx a fost cel mai mare bou din istoria umanității: să ai acces nelimitat la hala de citit de la British Museum, să parcurgi **tot** ce a gândit (cu spațiu-timp-creier-sexul?) mai bun filozofic, economic şi social-politic homosapul, să fundezi în consecință marxismul tău şi să nu anticipezi tu că <u>îndemnul la dictatură</u> adresat analfabeților va conduce pitecantropii la Lenin, la Stalin, la Mao, la Kim, la Pol Pot şi, prin imitațiune şi emulație, chiar la Hitler, e prea de tot!

* *Analiştii Acțiunii Perpendiculare sunt indecişi* dacă Mircea Cărtărescu poate sau nu poate să ieie Nobelul doar prin mijloace literare, după ce a fost extrem de eficace pe plan intern la demolarea miturilor naționale cu tot cu mitul Eminescian al iubirii, ceea ce ne-a stimulat un fel de expeditivitate manelară în sex şi preeminența unor exigențe de procedură, de la care ni s-a tras şi denumirea epocii noastre, Epoca Mooye.

De aceea, recursul la practicile mediatice, complementar sarcinilor ce revin anumitor instituții, ni se pare de tot firescul. Vizual, o colaborare cu Răzvan Rădulescu, scenaristul format la Cenaclul Litere în contra Eminescianismului, şi în consecință cu excelenta noastră cinematografie tânără, se impune atunci de la sine.

Dacă e greu de crezut că s-ar găsi producători postmoderni, fani ai lui Tarkovsky, pentru a începe chiar cu *Orbitor*, în schimb pentru ecranizarea prozelor scurte, mai ales pentru paranormala *Petruța* şi alte dramolete din *De ce iubim femeile*, s-ar găsi cu uşurință investitori, regula de aur fiind a miza mai degrabă pe generozitatea particulară, pe Filantropul Mizericordios, decât pe cine gestionează fondurile de stat.

* *Nobelul lui Mircea Cărtărescu este aproape sigur*.

Doar că în spatele său şi al puținilor lui prieteni trebuie să aşezăm <u>uriaşa forță a statului</u>.

Activiştii de ieri, azi culturali, nu au a purta ranchiună că o Esteră ce-i epitomizează în TO a fost supusă criticii fabuloase de a avea pistrui până şi pe labii şi a fi rea de tarantulă.

Securiştii, la rândul lor, nu au a se plânge că au fost ridiculizați într-un simpatic şi bun la inimă spălător de statui, circar cu peruci şi fond de ten.

Iar a pune uriaşa forță a statului la muncă înseamnă a activa, eventual cu ştirea Căpităniei de la Cotroceni, *toate* mijloacele, toate serviciile, formale şi informale, <u>cum fac şi alții!</u>

* *Toate trendurile duc spre Nobelul cărtărescian*. Orizontul de aşteptare euroatlantic față de ce vine din Galiția Mare, de dincolo de Cortina de Fier, are

coloratură criptorasistă: este premiat cu insistență ceea ce arată pe marele ecran *suboameni*, un continent de troglodiți, necunoscători de regulile civilizației, teme cum ar fi *neacordarea asistenței medicale* sau *avortul* interesând mai mult decât, de pildă, rezistența unor uitați, ca Rizea sau Ogoranu, la totalitarismul marxist.

Iar Epoca Cea şi Revoluția Fututǎ, precum apar ele pe vecie încondeiate canonic în O3, satisfac perfect criteriul celor două viteze Est şi Vest, aşa că este vrednic de pedeapsă ăla care nu-şi aduce, cu cea mai mare dăruire, aportul instituțional şi individual la Acțiunea Perpendiculară, la dobândirea Premiului Nobel cărtărescian, menit să înnobileze Literatura Română şi, adiacent, să încununeze marele efort național al Tranziției şi al integrării euroatlantice.

* *Pământ transfigurat*. De ce trebuie totuşi repetat fără încetare că Nobelul românului Cărtărescu ne priveşte pe toți? Pentru că suntem pățiți: e de anchetat de ce atunci când Patapievici s-a pus pe a radiografia fecalele spațiului mioritic în *Politice*, iar Cărtărescu să care în debara titani ca Eminescu, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, nimeni din istoricii mai bătrâni, dar absolut nimeni nu le-au spus că mai au de citit, măcar pe Bălcescu, Xenopol, Ioan Bogdan, Dimitrie Onciul, Nicolae Iorga, Vasile Pârvan, Ion Nistor, Constantin Gane, şi Gheorghe Brătianu, dacă nu şi pe profesioniştii național-comunismului ceauşist.

Iar acum imaginea despre o istorie a Neamului Românesc inconsistentă s-a propagat şi nu toți tinerii au norocul pe care l-am avut eu, să fie cine să mă ajute a nu-mi disprețui țara, poporul.

Dacă unchiul Mircea, fără a mă iniția, nu m-a oprit să încep a reflecta cu *Prelegerile de istoria filozofiei* ale lui Hegel şi cu Diogen Laerțiul, unchiul Nicuşor mi-a pus însă în raft carte după carte, cu dedicație fermă să îmi cunosc Istoria Neamului, ba chiar mi-a arătat culoarea aparte a pământului strămoşesc, parcă transfigurat, cel din săpăturile arheologice, la Suceava, Putna, Cetatea Neamțului, Curtea de Argeş, Târgovişte, Mănăstirea Căpriana sau Orheiul Vechi.

O eroare ca derapajul postromânist nu e posibilă decât unde a eşuat Luminarea Poporului.

* *Acțiunea Perpendiculară ca omniprezență*. O idee tactică sinecvanonă dacă vrem să reuşim să ne înnobelăm Literatura este ca Mircea Cărtărescu, nu numai scriitorul sau universitarul, **ci şi Intelectualul angajat**, să fie însărcinat să reprezinte România la absolut toate conferințele internaționale, când sunt solicitați diferitelor instituții din Țară scriitori sau Intelectuali Români pe probleme de disidență sau de atitudine civică editorială pe bani sau măcar prin semnături autopublicitare *Kitsch* în cap de listă.

Singura precauțiune morală ține de să nu se ia după aceste invitații, semantizate ca mărci manipulatoare, tineretul nostru născut neştiutor în economia de piață, care să-l vază, pe baza manualelor şcolare cu exemplificări din Allen Ginsberg, Gregory Corso, Gary Snyder şi Lawrence Ferlinghetti, doar pe proful de Română de la Şcoala 41 din conurbația Colentina-Voluntari drept unicul opozant la ceauşism şi să nu audă vreodată de Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, Radu Filipescu, László Tőkés, Gheorghe Ursu, Vasile Paraschiv sau Liviu Babeş.

Multicriterial analizând campania, pentru eficientizarea Acțiunii Perpendiculare se impune şi regula ca în caz de coincidențe temporale să preferăm destinațiile cu organizatori mai influenți, mai acoperiți mediatic.

* Spre a mări sfera de influență a Candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat, bine e ca piesele de rezistență ale publicisticii sale să le emailăm pe la prieteni, mulți din România Risipită, sau să spămuim cu dânsele vreun duşman, fiecare alegând după gust, de exemplu eu m-am oprit ca personalul la:

- *A pus de mămăligă*, Jurnalul Național, 13 iulie 2004
- *Etatizarea lui Eminescu*, Jurnalul Național, 18 ianuarie 2005
- *O vină istorică*, Jurnalul Național, 5 iulie 2005
- *Falimentul nostru moral*, Evenimentul zilei, 2 noiembrie 2007
- *Țiganii, o problemă românească*, Evenimentul zilei, 9 noiembrie 2007

* Odată încheiat Proiectul *Orbitor*, Mircione trebuie lăsat să arate lumii că lucrează, în special amicii care-i zic aşa având o mare răspundere pentru creşterea, înflorirea şi fructificarea carierei sale internaționale. Chiar dacă i se dă telefon, SMS sau eMail ori intră pe Mess, trebuie păzită regula că este interzisă cu desăvârşire Schimbarea de Macaz, adică să-l scoți cu reproşuri sau cu veşti enervante pe scriitor, pe Artist în general, din starea de grație, din trăirile sufleteşti, din Inspirația cu şi din care scrie fără ştersături, canalizându-l pe o direcție sterilă, de regulă perpetua noastră inventivitate în abjecție a *trecătorilor* pseudoRomâni ai Epocii Mooye.

Artistul e ca un anahoret pe care e cel mai mare păcat capital *Kitsch* să-l deranjezi în timpul rugăciunii.

Singuraticul urs Brâncuşi spunea că lucrurile nu sunt greu de făcut, greu e să te pui în starea de a le face. Aşa că...

* *De-a înnebunit pervaziv*. Frecvența inadvertențelor este atât de mare în O3, încât acumulările cantitative duc spre o nouă calitate: mecanismul acestui roman funcționează ca al unui text tradus! Pare o descriere a Bucureştiului, a ceaușismului și a Revoluției Futate, schițată de către un peregrin pe aici, cam cum regăseşti oraşul în proza lui Saul Bellow. Pare un specimen de roman ce anticipează întâiul roman românesc scris de negustorii liberali din Orientul Apropiat şi Îndepărtat, descălecați la complexul Europa comercială dintre Şcolile 41 şi 42 ale conurbației Colentina-Voluntari.

Un anume minimalism, o scriere bazată pe clişee, este însă exact ce-i trebuie cumpărătorului de carte occidental! Beneficiar care niciodată nu va sta să verifice pasajele din Orbitor despre cum i s-au confiscat lui Cărtărescu manuscrise de către Securitate, cum a fost torturat de a înnebunit pervaziv, cum s-a comportat el la Revoluția Futută ca un membru activ al comunității protestare, murindu-i şi o fată în brațe.

Dar dacă, în baza unor astfel de trucuri ale prozei politice de autopromovare, inclusiv făcându-te că dai în Eminescu, ar ieşi de aici voturi consistente pentru multrâvnitul de către literatură la noi Premiu Nobel, este vrednic de pedeapsă pizmaşul care nu ar aplauda, neînțelegând cum e cu regulile jocului în Acțiunea Perpendiculară.

Alții nu *face* altfel.

* *Decisiv va fi misticismul*. La o analiză atentă, constatăm că de fapt Mircea Cărtărescu are şanse mai mari să ia Nobelul decât a avut Emerich Jenei cu echipa lui Valentin Ceauşescu, Steaua, la 7 mai 1986, pe stadionul *Sanchez Pizhuan* din Sevilla, când a cucerit Cupa Campionilor Europeni în direct, la lovituri de la 11 metri apărate de Helmut Dukadam, patru consecutiv, intrând în Cartea Recordurilor. Strategic, totul

se va decide când Alergătorul de cursă lungă, medaliat atât pentru poezie de Nichi, cât şi pentru proză de Crohu, va recupera decalajul din sondaje faţă de Norman Manea şi îl va zdrobi pe acest rival chiar pe propriul teren, pe piaţa de carte americană, unde O3 se va impune de la sine, dat fiind că acel contribuabil american care investeşte cel mai mult pentru cercetarea ştiinţifică îl îngrozea pe Culianu tocmai prin înapoierea sa mistică: „Conform rezultatelor unei serii de sondaje Gallup, 94% dintre americani cred în Dumnezeu, 67% cred în viaţa de după moarte, 71 % cred în existenţa Paradisului (faţă de numai 53 % care cred în existenţa Infernului), 29% declară că au întrevăzut aievea Paradisul, 23% cred în reîncarnare, 46% cred în existenţa fiinţelor inteligente pe alte planete, 24 % consideră că este posibilă intrarea în contact cu morţii, peste 50% cred în percepţia extrasenzorială şi 15% declară că au avut experienţe la limita morţii."

O3 pare a se mula perfect pe aşteptările opulente ale unui astfel de target.

* *Cu cine apari*. Nu publicul cultivat fesenist manelar va decide Înnobelarea ci publicul euroatlantic cultivat global, fiind important pentru el *cu cine apari*. Iar perspectiva de a lucra în pacea vreunui campus universitar american e legată intim de un puritanism riguros corect.

Postmodernismul are ca *background* o mare doză de bolşevism ateu, care pare a-l fi atras cândva şi pe marele precursor Nicolae Labiş, luptătorul beatnik cu inerţia homosapului, cu *birocratizarea şi sinuciderea etică*, cu rolul conducător al Partidului. Interesant ni se pare să observăm absenţa Sfintei Cruci şi a tembeliziunilor, ca şi a celor Şapte Analişti, la apocalipsa bucureşteană, din care vedem că Mircea Cărtărescu se cam depărtează de BOR, ca să se apropie de ceva ce seamănă sapienţial a New Age.

Achtung! Uite ce vede webar înţeleptul Mayer Adani, dar pot vedea şi unii din Juriul Nobel, în acest atac New Age la bazele iudaice ale culturii europene:

For the past several decades, as a strategic exploitation by the Secular Humanist camp of the human tendency toward the spiritual, there has been a concerted propagation of a spirituality which denies G-D and His Law. This Modern Pagan Resurgence – promoted by leading personalities including „former" Communists (e.g., Mikhail Gorbachev, Nelson Mandela) – is the so-called New Age Movement.

What is the New Age Movement (NAM)?

The essence of the NAM is „Spirituality Without [Biblical] Morality". The NAM is a collection of movements that seeks to supplant the relatively monotheistic worldview of Western society with a modern version of the occultic, pre-Abrahamic pagan worldview.

„Shifting Paradigms," one name for the NAM, is correct, but vague. „Back to Babel" is more precise.

* *Pe urmele lui Paul Goma*. Nu avem voie să uităm că un Premiu Nobel pentru Literatură ne-ar uni sufleteşte pe toţi românii. Nu numai recuperarea Basarabiei ar fi o consecinţă directă, în cazul în care la Discursul de Recepţie s-ar aminti Lumii acest ideal unionist, ci s-ar revigora şi punerea la muncă a Diasporei într-un scop nobil legat de Misia Culturală şi de exploatarea Infrastructurii Intelectuale de vârf a altora, în scop românesc, să facemu un tineret idealist paşoptist, psihi mu, oriunde am avea genii obligate risipite pe mapamond!

Doar că trebuie observat că atingerea cestei ținte trebuie să se efectueze pe cât posibil într-o procedură de urgență. Fiindcă mitul cărtărescian, al celui mai mare scriitor postbelic şi deci român, nu poate dura decât atâta vreme cât Cărtărescu NU este citit, ci doar i se aplică masiv lectura TO bazată pe frunzărirea şi ghicitul randomizat.

În realitate, ce se consumă deocamdată cu frenezie pagină după pagină în sens unic e doar ceea ce merită a fi semnat *Lulu Căldărescu* sau... Herman sau alt Ştiutor mai ştie cum!

De îndată ce ochiul vreunui mare critic sau al publicului cultivat va ajunge la infama pagină **420**, vălul corectitudinii va cădea şi se prea poate ca cifrele vânzărilor cărtăresciene să mai scadă, influențând negativ şi încruntatul Juriu Nobel.

* *Troica Victoriei*. Nu e clar cum se fac traducerile. Câte pleacă din ICR, câte din US, câte din Humanitas, câte din NEC, câte de la observatorii culturali.

Oricum strategia Românească a Acțiunii Perpendiculare este a merge la câştig cu toți trei candidații: Norman Manea, Herta Müller şi Mircea Cărtărescu, cu singura precauțiune că Manea şi Cărtărescu au spații vitale, bazine complementare, principiu care explică precaritatea prizării Fluturelui Tricolor în universul postmodernist sadea, anglo-saxon, tocmai la pilotul exterminator Charlie Klosowsky.

Eşalonarea corectă poate că este Manea First! Apoi Cărtărescu. Deşi nici cu Herta nu se ştie cum e mai indicat.

(Propunerea ASPRO cu Mircea Ivănescu nobelizat pentru alde Mopete jigneşte pe... Cezar Ivănescu! Deşi stima ce datorăm celor care şi-au jertfit opera originală trudind tălmăciri artistice întru Luminarea Poporului ne obligă să îndrăznim a solicita un Nobel odată şi odată chiar pentru arta cea grea a traducțiilor!)

Ca prim gest de seriozitate: Academia Română trebuie să-i facă imediat pe cei trei candidați membri deplini, titulari, lângă Fănuş Neagu, pentru ca această somnoroasă doamnă să se trezească în postura încă o dată ridicolă de a se dumiri asupra valorilor nației abia după recunoaşterea lor masivă în străinătate.

* Da, alergătorul de cursă lungă Mircea Cartarescu a fost decorat in 2006 de preşedintele de cursă lungă Traian Băsescu, cu Ordinul „Meritul Cultural“ în grad de Mare Ofițer, categoria A „Literatură“, la propunerea ministrului Culturii şi Cultelor, compozitorul postmodern Adrian Iorgulescu.

E însă incredibil că nimeni din Academia Română, care are deja în palmares performanța de a trata diferit pe criticii egali valoric Nicolae Manolescu şi Eugen Simion, nu se simte dator să demisioneze sau să dea colțul pentru a-i face loc celui ce pentru prestigiul Limbii şi Literaturii Române a făcut în exterior mai mult decât oricare altul dintre neexilați!

* Cum într-o lume de sticlă imaginea ține de securitatea națională, eu cred că ICR ar trebui să dispună de *unele fonduri secrete*, de care să nu ştie decât SIE. În caz că dl. Patapievici urcă la o funcție mai mare în UE, atunci succesorul nu e bine să fie ales pe criterii politice sau intelectuale, ci pe competență. Ar trebui fixată cutuma ca urmaş să fie acel şef de ICR dintr-o anumită țară, cu cele mai spectaculoase rezultate acolo la post în promovarea Candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat, vericine ar fi acela.

Momentan, cea mai bună imagine Mircea pare s-o aibă în Suedia, cum e şi firesc strategic, pentru că se obține un lobby decisiv pentru Nobel chiar în țara de baştină a Premiului, însă n-ar fi de dorit să se stabilească în carne şi oase acolo, pentru

că nimic nu demitizează mai mult la om decât banalizarea prezenței. Ideal este ca rezumatul promoțional să menționeze totuşi, ca la Kundera, un oraş cultural mare ca domiciliu: Viena, Paris, Londra, Berlin, Bratislava, Budapesta, Belgrad, poate chiar conurbația Giurgiu-Russe.

* Deşi, gândind la ce spunea Hitler că nu e de dorit la idolii gloatei să apară drept căsătoriți, vedem că nu dă bine, poate, o solid documentată monografie „Mircea Cărtărescu“ sau măcar un *site*, utile instrumente Intelectuale de lucru, care uite că, hm! ciudat, nu le avem, şi constatăm că, poate, şi titlul de academician este dăunător.

Căci, deşi dădu piesa antilegionară *Rhinocéros* încă din 1959, rămâne să medităm dacă nu cumva dramaturgul Eugène Ionesco *de fapt a pierdut Nobelul* tocmai pentru că a fost instituționalizat prin 1970 de generoasa *Académie française*, imprudență pe care o descoperim azi şi la dramaturga promovată de Humanitas Alina Mungiu-Pippidi, autoare a blasfemiei postmoderne de succes *Evangheliştii* şi concomitent preşedintă fondatoare a Societății Academice Române, prestigios ONG al Autoelitei, unde zice Wiki că *the other Board members are Aurora Liiceanu, Ana Maria Sandi, Andrei Pleşu, Ioan Popa, Sorin Vieru, and Daniel Dăianu*.

* *Cine ar fi cel mai indicat biograf cărtărescian?* Îşi poate găsi înlocuitorul de Eminescu un înlocuitor de Călinescu al lui? Poate că cel mai indicat este universitarul bănățean Mircea Mihăieş de la ICR, *Orizont* şi *România literară*, atât prin cunoaşterea mentalității americane cât şi pentru că ne-a dat deja o monografie Nicolae Manolescu şi mai presus încă, savuroasa *Viața, patimile şi cântecele lui Leonard Cohen* – o carte pe care celălalt Mircea o răsfoieşte cu plăcere, ascultând această muzică delicioasă textual în pacea cadrului familial.

Totuşi, cum seria Ştiutorilor care înveselesc sumbra 3O este convergentă spre Cititorul Unic, care sunt eu, desigur i-aş putea fi lui Mircea ăl mai drăguț biograf, numai că *nu pot, domnule*, **Camelian Propinațiu are opera sa**, m-a abătut de la trebi numai infama pagină rasistă 420, restul e tăcere.

* *A bientôt 50 ans, Mircea Cărtărescu a conservé des allures d'adolescent. Grand, les cheveux longs et noirs, une mèche sur le visage...* Poate că acest mod de a-l vedea (Cécile Verdier), pururi tânăr şi înfăşurat în pixeli, cum Iorga pe corbul Alexandru Vlahuță, a făcut pe Bătrâna Doamnă din Calea Victoriei 125 să nu-l aducă încă printre nemuritori pe Mircea Cărtărescu, la o vârstă deja venerabilă şi încheind „un proiect impresionant, fără termen de comparație în literatura română de după 1989“, care, oarecum respectând proporțiile dintre România şi Rusia, are anvergura celui al lui Soljenițîn, *Roata Roşie*, anume *Orbitor*, „proiectul literar românesc cel mai plin de ambiție“, la care Alergătorul de cursă lungă a trudit peste 14 ani, scriind aproape 1500 de pagini fluviale, ceea ce având în vedere startul cu o revoltă a morților ca la Antares, e totuşi mult sub standardul fluvial amazonain al lui Érico Lopes Veríssimo.

Mai rău încă, ultimul premiu al Academiei Române, să batem cu bastonul în oblon că i-a fost acordat pentru un vis de prin 1989!

* Personal, *aştept de la burghezia de merit*, națională, care se detaşază încet-încet-încet dar sigur de burghezia de şpagă, de cleptocrație, să furnizeze condiții de creație compatibile cu cele de care a beneficiat Soljenițîn, atât la Cavendish, Vermont, în State, cât şi în Rusia lui Putin, la Troițe-Lîkovo, pentru toți candidații noştri Nobel – Norman Manea, Herta Müller şi Mircea Cărtărescu, dar şi Ana Blandiana, Paul

Goma şi Grigore Vieru care nu-şi pot însă valorifica toate şansele datorită influenței eternei Securităţi, care-l declarase antisemit până şi pe DJ-ul Cornel Chiriac de la Metronomul Europei Libere, dar şi a altor forțe.

* Cum România, putere dominantă în Balcani cu istorie eroică de miracol şi enigmă meritând o epopee, chiar prin Diaspora ei nu poate nădăjdui curând la a fi o supraputere importantă, eu simt că realistă este, în consecință, focalizarea resurselor noastre pe candidatul cu cele mai mari şanse, cum se procedează şi la coalițiile electorale.

Mircea merită mai mult decât orice rival condiții compatibile cu cele ale lui Soljenițîn, de la Troițe-Lîkovo, atât codrul cât şi împărăția apelor care încadrează natural acea sacră *dacea*, putând fi cu uşurință reproduse la Chiajna, cu poarta albastră cu tot, în pădurea Dudu, cu vedere spre Lacul Morii cel strivitor mai mare decât Herăstrăul, dar încă nevalorificat turistic cu gondole sau în moduri cum au imaginat frații noştri unguri pentru Lacul Balaton.

Destinul este implacabil şi incognoscibil, deci nimic nu e întâmplător cu augurii că pentru a se întâlni într-o garsonieră templu cu femeia inaugurală, o securistă faină, fană a lui Nabokov, implicată la Braşov în 1987, Mircea la circa 25 de ani a luat metroul, coborând la Armata Poporului, de unde ieşind pe scara lungă şi rulantă la lumina orbitoare a Lujerului, iei maxi-taxi, până la pădurea Dudu, de unde se şi poate contempla în amurg cea mai amplă panoramă a Bucureştiului, la orizontul lacului melancolic, de la Casa Scânteii până la Casa Poporului.

Pe acel promontoriu romantic, prevăz prin decenii, nu prin seculi, că vom avea o statuie a Fluturelui postmodernismului românesc cât de cât compatibilă, estetic şi pe înțelesul maselor, cu aceea închinată de sculptorul Nicolae Popa Doamnei Chiajna, căreia i-ar fi ca şi un pandant, amintind providențial de un alt Mircea, gloriosul voievod al culturii Mircea Ciobanul, soțul cel cihăit atâta de stăruitoarea moldoveancă muşatină de-au stabilizat Capitala unde e azi, la Bucureşti, ctitorind însăşi Curtea Veche, deci indirect şi editura care-l publică pe turcul Pamuk.

* *Norocul existențial al neisprăvirii*. Privind la întruparea de bronz a Doamnei Chiajna, fata cea cultă a lui Petru Rareş, nu poți să nu conştientizezi şi să nu cazi în genunchi mulțumind Dumnezeului Românilor, la Probota cerească cea nou restaurată cu sprijin japonez, urmând poate sora ei, Căpriana de peste Prut, pentru norocul existențial că **aici** totul este NEISPRĂVIT şi sunt toate de făcut şi pentru că **avem** mult de lucru cu arieratele privind achitarea de Misia Culturală, ca reconstituire sau ratrapagiu, pe când în Diasporă poți găsi în Occident pe la conferințe sau lansări multe țări <u>terminate</u>, desăvârşite, *unde aproape că nu mai e nimic de adăugat creativ*, atât ca băştinaş cât şi ca provenit, încât e şi absurd să nu te întorci sau cel puțin să nu exploatezi pentru luminarea alor tăi Infrastructura Intelectuală a altora.

* *Aisbergul Gloriei*. Ceea ce l-ar face sinucigaş seppuku sub bonsai pe uzurpatorul Lăturiş, pe minusculul veleitar român, nu numai de provincie, vecinic căznit de zavistie, ar fi să călătorească regulat în spațiul cultural euroatlantic şi să dea nas în nas pă peste tot cu Candidatul Nobel cel mai bine plasat.

Numai puținii Intelectuali Români cu viață internațională şi cel mult internauții pricepuți, care s-ar sinchisi de literatură, dețin modelul corect al carierei lui Mircea Cărtărescu, un model în formă de aisberg, succesele sau insuccesele din RO, unde viața literară reprezintă sub o milionime din viața fotbalistică, fiind neglijabile în raport cu seriozitatea şirului de invitații spre toate destinațiile, al unei vieți trăite după agendă, ca la voievozi, la preşedinți sau la marii virtuozi cu avion, vecinic striviți sub a timpului prigoană.

Praxiologia vieții orientate impune concentrarea tuturor resurselor vieții de artist pe expulzia Operei.

Aceste obligații pot deveni cronofage pentru Mircea însuşi, punându-l în aceeaşi situație de abatere de la idealul noichist în care se află şi domnii Patapievici, Liiceanu, Manolescu sau Pleşu, împovărați de sarcinile grele ale managementului instituțional. Cleptocrația noastră, poate şi burghezia de merit, ar putea reduce din timpul pierdut şi din stress dacă ar pune mână de la mână şi i-ar oferi lui Mircea şi, în genere, megaintelectualului român, unul dintre avioanele personale, sau dacă ar sherui unul, ceea ce n-ar însemna, în pragmaticul mileniu trei, decât redistribuire de resurse în scopul suprem care este îndeplinirea Misiei Culturale şi Civilizatorii a Neamului Românesc între Baltică şi Pont.

* *Coproducția româno-bulgară. Ecranizarea TO*. Drumul firesc al Acțiunii Perpendiculare spre Nobel este creşterea explozivă a cantității de literatură exportate.

Dar consecința formării unui public internațional stabil e că ți se impune să produci texte *pentru acesta*, confirmându-i fără a-l canoni exact ce ştie el.

Rămânând a se vedea dacă este sau nu este şi pe termen lung profitabil a te hlizi de istoria Neamului Românesc, a-i înghesui pe voievozi în acelaşi tab cu Ceauşeştii. Deocamdată, juriile euroatlantice *asta* aşteaptă din Galiția Mare şi *asta* premiază: *barbarie*, care este supremă în special la medici, cum am vizionat, când nu acorzi asistență, de se plimbă asistenta cu salvarea din spital în spital, mai consiliind ici-colo **proletar** şefii, reeducându-i la cazurile dificile, sau când provoci avorturi şi negociezi nu numai onorariul ci şi s-o regulezi pe pacientă *cu prietena ei cu tot*, de nu şi pe secretara de platou sau pe fanele din public.

Numai astfel de documentare de lung metraj, cu actori ca pe canalele istorice de largă audiență, îți sunt premiate ca artistice!

Fraier ar fi Mircea Cărtărescu dacă n-ar ecraniza partea documentară RO din *Orbitor* pe un scenariu de Răzvan Rădulescu, expertul în demitizări cel mai bun lansat de *Dilema 265*! Mai ales că s-ar putea asigura prin proiect finanțare şi de la bulgari, punând titlu epopeic *Din Rodopi la Tântava* sau pur şi simplu *Clanul Badislavilor*, ba chiar de la UE, care e deosebit de sensibilă la proiectele regionale multinaționale.

* Tot *instinctul de până acum*, fără greş, îl va îndruma pe Mircea încotro s-o pornească după TO, mai devreme sau mai târziu spre romane scurte şi enigmatice, fascinante spiritual în cheie melancolică, minoră, ca ale brazilianului Paulo Coelho.

Este de crezut că universul textual întemeiat pe chakre, fractali, *Kitsch* ştiințific şi erotism spirtualizat la sublim îşi va găsi treptat un factor coagulator de senzație, cum ar fi o explorare literară a enigmaticei morți a lui Bruce Lee sau a altui personaj reîncarnabil accesibil tineretului, după cum ambiția nemăsurată a fostului cadru didactic de a dovedi totuşi exemplar cârtitorilor, că poate scrie un bun roman al Revoluției cu mijloace pur postmoderniste, l-ar putea împinge spre o mai detaliată documentare, poate chiar în Banatul tăticului de origine acum nobilă polono-evreiască, după opinia noastră putându-se face oricând un film, desigur cu

antiEminescianul Răzvan Rădulescu scenarist pe hârtii albastre, de interes universal, dacă s-ar alege ca protagonist din Revoluția batjocorită o elevă, Luminița Boțoc, ucisă în Calea Lipovei, la Timişoara, dar neadusă la Crematoriul bucureştean ci îngropată pe furiş, şi abia în 12 ianuarie 1990 regăsită de tatăl cioplitor în marmură şi de sora ei geamănă, ziua ilegalizării PCR, când mic nomenclaturiştii nobili polono-evrei, care şi-au ars carnetele roşii la aragaz, s-au dovedit cei mai prevăzători dintre şmecheri.

Predispoziția miloasă față de victimele Revoluției Futute reieşind şi din percepția criticii feminine, cum la Ioana Pârvulescu aforismul quasicioranian metalo-biochimic, sufletist dar fără morgă, nici realism excremențial cum că „dacă literatura română contemporană ar fi de aur, romanul ar fi de platină, iar dacă literatura ar fi de platină, *Orbitor* ar fi din carne, sânge şi suflet, pentru că romanele bune au suflet“.

* *Unsere historische Schuld*. Pentru Acțiunea Perpendiculară, rapiditatea cu care se difuzează internațional intervențiile cărtăresciene din presa românească este de monitorizat fin.

Istoricul editorial *Țiganii, o problemă românească* explodează în <u>Evenimentul zilei</u> la 9 noiembrie 2007, iar în 29 noiembrie avem varianta germană în <u>Neue Zürcher Zeitung</u>, pentru ca la 19 decembrie să îl găsim, prin precarele mijloace de detecție Google, în prestigioasa pagină web
http://www.signandsight.com/features/1624.html
încât ai impresia, imaginându-ți ansamblul sistemului de difuzare ca fiind vast, că nici disidenții Soljenițîn sau Saharov nu au beneficiat de aşa facilități, ceea ce este încă un argument că nobelizarea prietenului meu Mircea Cărtărescu este tot mai apropiată.

Concluzia se consolidează încă şi mai mult dacă observi amabilitatea recomandărilor care se fac către beneficiarii materialului tradus. De exemplu, utilul director *Eurotopics*:
http://www.eurotopics.net/en/presseschau/archiv/aehnliche/archiv_article/ARTICLE22639-Mircea-Cartarescu-on-the-history-of-the-Roma-in-Romania
rezumă chestiunea aprinsă de alungarea Românilor din Italia în urma unei crime comise de un rrom astfel:

Switzerland - Neue Zürcher Zeitung | 29/11/2007
Mircea Cartarescu on the history of the Roma in Romania

The Romanian author Mircea Cartarescu points out that it was the Romanians who forced the Roma into a life of misery and delinquency - by enslaving them. „For centuries they could be bought and sold, families were torn apart, children taken from their mothers, women separated from their men. The young women were generally raped by their owners and the 'flock of crows', as they were called, was the target of general contempt and discrimination. One of the voivodes, or provincial governors, used to have them climb trees and then shot them down with arrows. He called it crow-hunting. Tied to one place and kept like animals, the gypsies multiplied more quickly in the Romanian principalities than anywhere else in Europe. Therefore we only have ourselves to blame for creating the gypsy problem. It is our historical guilt. ... We are appalled when other countries perceive us as a nation of criminals, but we see the gypsies in exactly the same way.“

Şi urmează link către oraşul dadaist al Cabaretului Voltaire frecventat de Lenin:

http://www.nzz.ch/nachrichten/kultur/aktuell/die_zigeuner__ein_rumaenisches_problem_1.591354.html

Die Zigeuner – ein rumänisches Problem
Ein jahrhundertealter Teufelskreis aus Elend und Delinquenz, Hass und Verachtung

Die Ausweisung von Rumänen aus Italien infolge einer durch einen Roma-Angehörigen begangenen Bluttat in Rom hat die Gemüter in Rumänien bewegt. Während man sich über die eigene Diskriminierung empört, erkennt man nicht, dass man die Roma im eigenen Land massiv diskriminiert. Weder der Staat noch die Kirche stellen sich dem Rassismus entgegen ...
Von Mircea Cartarescu

Fiind fascinant să auzi cum sună precum în filmele Holocaustului pasajul despre deprofesionalizarea de către români, prin robie, a acestei etnii:

– Es ist unsere historische Schuld. Mehr noch. Zu Sesshaftigkeit und Bodenbestellung gezwungen, vergassen die Zigeuner ihre traditionellen Handwerke. Sie waren nun nicht mehr Kesselschmiede, Goldschmiede, Musikanten, Bärenführer, Löffelmacher usw. Hingegen entwickelten sie sich zu faulen und indolenten Landwirten, wie stets die Sklaven zu allen Zeiten. Wie sollte einer, der nicht für sich selbst arbeitet, mit Eifer bei der Arbeit sein? Einer, der – egal, ob er arbeitet oder nicht arbeitet – immer die gleichen Stockschläge bezieht?

Adică, conform
http://www.signandsight.com/features/1624.html
sub titlul din 19/12/2007

The Gypsies – a Romanian problem
Romanians kicked up a mighty fuss about being discriminated against by the Italians but it's the pot calling the kettle black, writes Mircea Cartarescu

această angajare a asumării răspunderilor:

This is our historical responsibility. Forced to become sedentary and till the soil, the Gypsies forgot their traditional occupations. They were now no longer boiler makers, goldsmiths, minstrels, bear trainers, silversmiths, etc. Like all slaves they became lazy, indolent farm labourers. How can someone who doesn't work for himself be industrious? Someone who – whether he works or not – is always dealt the same blows?

* Cititori înfocați, perseverând, ne amintim astfel de *Cien años de soledad*, de începutul fabulos al romanului, de țiganul Melchiade cel întors din moarte nemaisuportând atâta singurătate, şi un fior de gheață ne cuprinde găsind webar unda de şoc cărtăresciană ajunsă chiar în țările kitschului Realismului Magic originar, doar că în idiomul globalizării:

Neue Zürcher Zeitung - ***Suiza | Jueves, 29. Noviembre 2007***
Mircea Cartarescu on the history of the Roma in Romania

The Romanian author Mircea Cartarescu points out that it was the Romanians who forced the Roma into a life of misery and delinquency - by enslaving them. "For centuries..."

* Totuşi, nemenţionarea cauzelor corupţiei neamurilor e o racilă veche. În *Levantul*, Vodă explică lui Manoil că la aşa popor corupt şi turnător, aşa tiran!

* *Ca o piatră în mlaştină*. Poate şi pentru că, surprinzător, Mircea a uitat de robii BOR şi de deportările din Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1941-1945), în dezvoltarea acestui subiect, nici o polemică, nici o dezbatere semnificativă în RO nu a urmat la atât de patetic şi strivitor de bine documentat editorial, căzut ca o piatră în mlaştină într-o **literatură nefuncţională**, cum nici istoricul manifest al lui Nichi *Imposibila lustraţie*, din 8 ianuarie 2003, n-a atras convocarea GDS pentru o amplă dezbatere civică a dramaticei schimbări de paradigmă privind Securitatea. N-a ieşit din acuzaţiile aduse românilor vreun institut de investigare a cum e în detaliu cu această nouă vină istorică, faţă de ţigani, semnalată de Mircea Cărtărescu, şi nici vreun amplu raport către cele două palate executive, conţinând planuri de acţiuni reparatorii. Intelectualii care nu se simt rasişti nu au combătut retorica blamării colective de tip „toate femeile e curve, toţi am fost informatori, toţi suntem rasişti“. Nici măcar fundaţiile de protecţia animalelor n-au deplâns nostalgia Fluturelui Postmodernismului pentru pitoreştii ursari de altădată (= *Bärenführer*, *bear trainers!*), ale căror metode de dresaj erau uneori mutilante pe jar, dată fiind inerţia de învins spre a-l face pe ursul românesc să danseze!

* *Eveniment editorial*. Şi iată cum un tragic experiment istoric, ROBIA, prin care a trecut în fond şi Neamul Românesc, care reînvaţă actualmente lucrul bine făcut prin fete bine făcute culegând căpşuni în tricouri pe care scrie Castilia, nu foloseşte decât tirajului vândut al presei, ca material de senzaţie, şi, din fericire, până la urmă Literaturii Române, mărind şansele nobelizării ei, căci în NZZ sub rechizitoriul cărtărescian, găsim amabilitate vizavi de incorecta politic terminologie folosită în RO, membră UE, <u>dar şi mână de promoter profesionist anunţând un *eveniment editorial*</u>, că însuşi *Opus magnum* al cunoscutului scriitor român stă s-apară:

Da in Rumänien das erst seit einigen Jahren auf Empfehlung des Europäischen Rates als offizielle Bezeichnung eingeführte «Roma» für «Zigeuner» sich noch nicht wirklich durchgesetzt hat und Mircea Cartarescu den traditionellen Begriff keineswegs abwertend benutzt, sondern ihn im Gegenteil gleichsam rehabilitiert, blieb er in der Übersetzung beibehalten. Mircea Cartarescu, 1956 in Bukarest geboren, ist der bekannteste rumänische Schriftsteller. Vor kurzem ist im Zsolnay-Verlag als erster Teil seines Opus magnum der Roman «Die Wissenden» erschienen. – Aus dem Rumänischen von Gerhardt Csejka.

Nici o propunere concretă, nici o învinuire limpede decât asupra Neamului Românesc! Nici un „Roma“ nu va beneficia de pe urma acestei intervenţii, dar imaginea de Erou Civilizator a prietenului meu Mircea Cărtărescu s-a consolidat şi s-a făcut o penetrantă publicitate, pe care nu o putem decât aplauda din perspectiva generoasă a Acţiunii Perpendiculare.

* *Ein rassistischer Artikel*. De menţionat că la nivelul reacţiilor la articol, în NZZ online, un Andreas Logusch (13. Dezember 2007, 23:14), pesemne un spirit

liber cum ar fi rămas Mircea însuşi dacă n-ar fi evadat din Arhipelagul Şcolar, părăsind pe elevii şi cadrele de la Şcoala 41, şi ar fi rămas să ia atitudine ca fostul lunedist disident Viorel Padina, pe forumurile presei oline, are păreri total demolatoare, folosind un limbagiu ca de corect observator cultural:

Ein rassistischer Artikel

Das ist ein ziemlich rassistischer Artikel. Es ist interessant, zu erfahren, dass das Aufzaehlen allerlei entfernter historischer Ereignisse dem „fuehrenden Autor“ Rumaeniens erlaubt, „die“ Zigeuner als verlottert, feige, versoffen und lasterhaft zu beschreiben und dass jene Ereignisse den rumaenischen Rassismus erklaeren. Aber der Rassismus laesst sich so nicht erklaren, kein Rassismus laesst sich so „erklaeren“. Tatsaechlich ist Cartarescu selbst ein Rassist, der die Zigeuner so SIEHT: als verlottert, feige, versoffen und lasterhaft, und dann nach historischen Ursachen seiner Wahrnehmung sucht, anstatt seine Wahrnehmung zu aendern. Ein konfuser und skandaloeser Artikel und eine Schande fuer die NZZ.

* **E vina noastră istorică**. Într-adevăr, nici în *Evenimentul zilei*, editorialul din 9 Noiembrie 2007, *Ţiganii, o problemă românească*, nu sună prea corect convingător altfel decât ca o variaţiune academică pe o temă din Patapievici, *puturoşenia abisală a stătutului suflet românesc*, ca o asurzitoare <u>retorică de mare maestru</u> orbitor, ca discurs curbat giratoriu pălăvrăgind mai mult despre sine decât despre o realitate, sub ameţeala de după un an inubliabil pervaziv, al succeselor şi al centenarului romancierului legionaroid care ne-a lăsat capodopera *La ţigănci*:

– Românii din Muntenia şi Moldova i-au robit pe ţigani acum câteva sute de ani şi i-au legat de glie. Au fost singurii din Europa care-au procedat astfel. Din starea lor firească de nomazi, ţiganii au fost constrânşi să se aşeze pe moşiile proprietarilor lor. Din starea de oameni liberi, au fost transformaţi în vite vorbitoare, asemenea sclavilor negri americani (...).

E vina noastră istorică. Mai mult. Siliţi să devină sedentari şi să muncească pământul, ţiganii şi-au uitat ocupaţiile tradiţionale. Au încetat să mai fie căldărari, aurari, muzicanţi, ursari, lingurari etc. Au devenit în schimb agricultori leneşi şi indolenţi, cum au fost întotdeauna toţi sclavii. Cum să munceşti cu râvnă când nu munceşti pentru tine? Când ori munceşti, ori nu munceşti, aceleaşi beţe le iei pe spinare?

Cu timpul, ţiganii au devenit o masă amorfă, degradată, care abia-şi mai amintea de fosta libertate. Au devenit laşi, clevetitori, beţivi, arţăgoşi, plini de boli şi de păcate. La fel se-ntâmplă cu toţi robii, oriunde-ar fi ei pe lume. Tinerii cu sânge fierbinte au continuat sa se răzvrătească în felul lor: au furat cai, au jefuit, au falsificat bani, au violat, au omorât.

* *Plan operaţional*. Principala **sarcină** ce revine de la popor dlui Cărtărescu este să cucerească întâiul premiu Nobel pentru Literatura de Limbă Română, care este o prioritate naţională şi noi trebuie să-i asigurăm toate condiţiile.

Practic, aceasta presupune că Împlinirea Misiei Culturale cere ca, după titanicul efort de a ne da epopeea postmodernă metatextual-parodică *Orbitor* de 1500 pagini ilizibile ca un nor sau ca o piatră, dl Mircea Cărtărescu să-şi pună geniul obligat la contribuţie pentru a se specializa pe texte relativ mici şi foarte elaborate, într-un lexic de cristal lesne traductibil, oarecum în genul brazilianului Coelho, cum am mai spus, dar fără a pierde nimic din propriul spaţiu literar, inconfundabil şi cucerit cu atâta

jertfă, în care demolarea miturilor naționale să se îmbine armonios cu re-construcția copilăriei între un tată mic nomenclaturist, o mamă antiEminesciană şi un prieten de familie securist de omenie meritând să ne îngrijim chiar de statuia lui.

De aceea, poate că o anume coloratură amintind de Neamul Românesc nu este de lepădat, mai ales dacă are nuanță civilizatoare.

În rest, marele efort este instituțional, este sarcina specialiştilor.

1. Criticii români au față de popor şi de Mircea datoria de a aprofunda la nivel academic opiniile promoterilor mediatici prin opere de valoare, compatibile cu exegeza Eminesciană a lui George Călinescu de la editura Litera Internațional, coordonate de o comisie mixtă a Academiei Române şi a Societății Academice, în ideea de a se diminua suprapunerile, congestionarea materiei şi redundanța.

2. Instituția dlui Băsescu trebuie să se implice prin mijloacele ei specifice de influențare internă şi externă, mobilizând şi implicând toți specialiştii cu relații literare.

3. Instituția dlui Tăriceanu, guvernul nostru, trebuie să finanțeze cât mai multe mari manifestări culturale, aducând în RO cât mai mulți editori şi traducători străini, care să se convingă de progresele noastre în Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului între RO şi DRO, fie şi fără Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR), Reprimarea Bolşevismului, Transformarea Muzeelor din depozite în Centre educative şi de documentare, Wikipedia Românească, Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), Valorificarea Diasporei Române, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA), Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale prin Canal Didactic TV şi Bibliotecă Națională, precum şi primii paşi vizând Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei.

4. Instituția dlui Patapievici trebuie să traducă masiv atât pe *Cărtărescu* cât şi cele mai interesante cărți despre *Cărtărescu şi Kitschul lui orbitor*, şi mai ales să organizeze la toate filialele de pe mapamond evenimente acoperind întreaga texistență a candidatului Nobel cel mai bine plasat.

5. Instituția dlui Pleşu trebuie să propună cu îndrăzneală subiectul Cărtărescu doctoranzilor.

6. Dl Nicolae Manolescu trebuie să facă acelaşi lucru, în calitate de universitar, dar şi cadrelor didactice care îşi dau gradul unu li se pot lista teme cărtăresciene, iar ca lider al Uniunii Scriitorilor are de la popor sarcina de să se preocupe de activitatea revistelor literare şi de relațiile cu alte Uniuni, neuitând nici ca ambasador UNESCO să demareze toate demersurile pentru împlinirea dezideratului național de validare Nobel în cadrul generos al Acțiunii Perpendiculare..

7. Instituția dlui Adomniței trebuie să se asigure prin inspectorii şcolari că manualele noastre alternative formează cu certitudine un public cultivat, capabil să citească, să înțeleagă şi să comenteze adecvat textele cărtăresciene prezentate sub formă de diferite teste sau fragmente ca atare la toate nivelele de învățământ şi la toate specializările, după surclasarea Mitului Eminescian şi câştigarea bătăliei canonice de către postromânism.

8. Instituția dlui compozitor Adrian Iorgulescu trebuie să aprovizioneze consistent rețeaua bibliotecilor municipale, orăşeneşti şi rurale cu cărțile candidatului Nobel cel mai bine plasat, apărute la Humanitas, şi să se le popularizeze prin recenzii şi vitrine special amenajate, arătând inclusiv exemplarele apărute în țări străine, sarcină de care trebuie să se achite şi bibliotecile parohiale indiferent de natura cultului practicat de credincioşi.

9. Editura dlui Liiceanu trebuie să stimuleze, la schimb, cât mai multe traduceri, promovându-şi totodată scriitorul nobelizabil şi peste hotare, chiar dacă aşa cum scria la ziar eminentul critic Buduca, gestiunea internațională a carierei Fluturelui postmodernismului românesc ar fi fost încredințată unor edituri mai mondiale cum ar fi Suhrkampul. Totodată instituției Humanitasului îi revine sarcina de la popor să aibă grijă de aprovizionarea cu cărți cărtărescienе a Diasporei şi să-şi aducă aportul la formarea a cât mai mult public cultivat prin manuale şcolare de calitate, pentru ca scriitorii pe care îi promovează să nu mai fie constrânşi a scrie mai accesibil, adresându-se mai nou şi publicului fesenist sau manelar.

10. Iar invidioşii, negatorii, necitiții, neiubiții, pârliții, perdanții şi detractorii, care uită în analizele lor SWOT şi PESTE că TO nici n-ar fi trebuit să apară într-o literatură nefuncțională ca a noastră şi că Mircea Cărtărescu ne-o ajută cum emigranții economia cu ce valută mai trimit ei acasă, chit că de la firile pizmaşe nu e de aşteptat să îndeplinească vreo sarcină națională de li s-ar trasa, ar avea folos mare din următorul exercițiu mintal: să reflecteze la cât s-ar decolora viața noastră literară dacă acest mare autor ar dispărea în ceţurile americane, ca talentatul Petru Popescu şi am rămâne doar cu ce scrie sau nu scrie uzurpatorul Lăturiş, de care nici măcar Coca Dospinoiu nu s-ar îndrăgosti!

* *11*. Românilor americani, dlui Vladimir Tismăneanu personal, ca de la fiu de nomenclaturist la fiu de nomenclaturist, trecători prin acelaşi paradis de la Belaggio, pe malul lacului Como, îi revine sarcina de bun Român ca să se preocupe o țâră mai mult de promovarea românului Mircea Cărtărescu în State, căci posibilități privind Acțiunea Perpendiculară există duium, deoarece universitățile americane, epitomizate de observatorul cultural Christian Moraru, opun directorului naționalist, ortodoxist, paseist şi încremenit în proiectul conservator-reactiv interbelic al ICR, Horia-Roman Patapievici, pe directorul virtualului ICA, pe Fluturele postmodernismului nostru, pentru că se plasează programatic cu pixelii euroatlantici de partea unui transculturalism cosmopolit, „deschis, pluralist, realmente multicultural, cultivator al diferenței, al stilurilor, gusturilor şi referințelor prin care membrii diferitelor culturi, spații şi etnii pot găsi un limbaj comun, supraidiomatic şi totuşi diferențiator".

Ceea ce aşa şi va fi, vor înflori 1000 de crini şi se vor clădi 1000 de campusuri în conurbația Giurgiu-Russe, de altfel impusă de ambasadorii noştri UNESCO drept capitală culturală *permanentă* a UE, unde-n mireasma orientală de levănțică va prima spiritul postmodern, dialogic, de fapt heteroglossic, metahermeneutic, polilogic, bricoleur, boustrophedon, consenzual, eclectic, heteroclit, democratic (în sens cultural), antielitist, pluralist-liberal, încrezător în noile sinteze socioculturale, în rostirea ritmată a Daseinului şi în formele de comunicație (şi comunitate) care se nasc din metisajul cultural actual, din reorganizarea şi diversificarea radicală a structurilor paracanonice, din revizionismul generalizat în istorie şi în filozofie ca ontologie slabă, în erotism, radiestezie şi ştiință, din noua rezistență la câinii comunitari şi la clişeele bi, etnico-rasiale sau (hetero)sexiste, – deziderate intangibile dacă cleptocrația, născută ca ființă cu metamorfoză, nu-şi accelerează evoluția spre o **burghezie de merit** care va înțelege să-şi aducă obolul la Misia Culturală şi Civilizatorie în Levănțel şi în MegaRăsărit.

* Contextul spaţio-temporal pentru acest prim Nobel spre care converge Acţiunea Perpendiculară, înnobilând literatura unui Neam care are de recuperat decalajul față de frații mai mari de gintă latină, pare a delimita autoreflexiv mai multe epoci creatoare Româneşti de interes istoric: Epoca Eminescu, al cărei rezultat a fost

Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 cea persflată de Autoelită; Epoca Reginei Maria – când aproape că, printr-o orbitoare avangardă, ne-am dovedit potenți şi fertili, vasăzică a fost îndeplinită *Misia noastră Culturală în Marea Galiție a Răsăritului pandantă Galiei atlantice*; Epoca Stalin de bolşevizare ireversibilă; actuala Epocă Mooye, a dezromânizării iremediabile moral a elitelor, şi viitoarea Epocă Wash în care România nu va mai fi decât o antiseptică şi insipidă amintire, ca un scuipat în Piața Constituției aspirat de vidanja globalizării.

Iată de ce Acțiunea Populară Perpendiculară trebuie să ne unească eforturile chiar dacă din diferite interese Mircea s-ar depeiza.

Totul însă *organizat*: nu se merită depeizarea fără un scandal de efect publicitar! Cel mai probabil o altercație cu editorul, pe reproşul că:

– Poți fi un geniu şi să nu vinzi nimic. Dar dacă se investeşte în tine cât în reclama la un pachet de „Pampers“, lumea te va cumpăra în delir.

* *Bazilica de zece ori mai mare ca Sfânta Sofia*. Este inimaginabil ce **pustiu otrăvit** ar fi Literatura Română dacă Fluturele amiral al postromânismului s-ar depeiza, preferând a viola în SUA zona de influență a lui Norman Manea, sub heteronimul *Mircea Cărtărescu*, respectiv segmentul mai popular al lui Petru Popescu, sub heteronimul *Lulu Căldărescu*, fie la University of Maryland, unde predă amicul Volodea Tismăneanu, ale cărei facilități Intelectuale îți iau piuitul, fie în exotica Indiana, ori la Bloomington pe urmele lui Mircea Mihăieş, să învețe de la profesorul Matei Călinescu a-şi încifra textele mai savant decât naivul Eliade în legionara povestire *Un om mare*, fie la Purdue University, printre rețele de computere supraperformante, lângă cunoscutul colaborator la BBC, FE şi *Observatorul Cultural*, Sorin Adam Matei, de care l-ar lega şi antinoichismul şi aceleaşi New Age sentimente anticlericale, care transpar din grija pentru confort a „oierului“:

– Oare de ce? Oare de ce vrem să construim Catedrala Mântuirii Neamului înainte de a avea drumuri, apă şi canalizare? Când vom avea apă curentă, drumuri, canalizare şi rețea de gaze, vom avea cea mai mare Catedrală a Mântuirii Neamului.

* Metodologic, trebuie plecat nu numai de la ipoteza avantajoasă că Mircea Cărtărescu este cel mai mare scriitor postbelic, ci şi de la premisa încalte şi mai evidentă, că acest geniu înaripat, format cu cele mai multe burse, chemări şi turnee posibile, cam jumătate din anii de la Revoluția Futută până la Gaudeamus 2007 fiind petrecuți în Occident, nici nu poate fi depăşit de uzurpatorul Lăturiş sau de oricare altul, date fiind resursele Româneşti de azi extrem de anemice, iar de mâine cam la fel, neexistând interes cleptocratic în Luminarea Poporului prin creşterea Infrastructurii Intelectuale, şi asta nu de azi de ieri, ci de pe când însuşi Mitropolitul Gurie zicea în Senatul României Regale: „Ştefan cel Mare, pentru apărarea moşiei, a zidit cetăți, ca înlăuntrul lor să se apere. Acum aceste cetăți nu mai folosesc la nimic. Cetățile unui neam sunt universitățile. Zidurile de apărare sunt piepturile pline de iubire de neam. Aceste piepturi să le creştem, la hotarele țării, prin universitățile provinciale. Să dăm Basarabiei cât mai multă cultură”.

* *Opera lui Mircea este o provocare* şi cu siguranță se va bucura de abordări monografice, tematice, naratologice, stilistice, comparative etc. tot mai serioase. Cum textul său total te orbeşte prin sufocanta informație culturală, cuvinte rare şi numeroasele trimiteri la doctrine filozofice sau religioase, ideal ar fi să aibă şi un GHID DE LECTURĂ sau aparat critic de underground ca la Dante, în ediția Humanitas definitivă, cea cu titlul ORBITOR de 8 cm de-a latul pe cotor, îndeosebi

dimensiunile spirituale (bio)fizică, epistemologică, teologică, teleologică şi naratologică necesitând precizări, cei mai indicați comentatori fiind domnii Zografi, Patapievici, Mihăieş şi Chivu, şi asta acum, de urgență, cât se şi poate discuta cu autorul pe Mess unde sunt controverse, întrebându-l ce-a vrut de fapt să spună, ce-avea în cap, care este concepția lui.

Concurentul american la Nobel, Thomas Pynchon, are astfel de facilități pe web, spre a desluşi Cititorul dacă enunțul e adevărat sau nu, mai ales în cele ştiințe, lămurindu-ne dacă noțiunea este stăpânită sau e aleasă pentru calitățile ei argheziene, pur sonore, după cum din istoria Neamului Românesc şi a Revoluției Sale masacrate rău de tot, în favoarea duşmanilor noştri, iarăşi trebuie explicate abaterile.

Până şi Coelho stă mai bine pe web. Studenții de la Litere ce fac? Ce aşteaptă? Nobelul? Dar editurile româneşti şi străine? Dar Academiile nostre?

* *Umbra mea*. Înspăimântătorul contrast dintre rigoarea documentării pentru *Postmodernismul românesc*, poate sub exigențe Paul Cornea, şi evocarea Revoluției Futute numai după urechea lui Eustache, lăutăreşte, fără nici o picătură de erudiție sexualistă în centrul problemei deschise.

Şi totuşi, visez ades diploma Nobel din două părți a lui Mircea Cărtărescu!

Pe aripa dreaptă, chestii birocratice, Academia Regală Suedeză, numele laureatului, anul 2012 etc., iar pe aripa stângă, personalizarea documentului cu un roi de fluturi înconjurând ca pe coperta inițială O3 îngereasa şi îngerul masculin, în timp ce, dincoace de vitrină, Caragiale se salută în timpul unui bombardament american cu un bucureştean bulgar, căruia îi lipseşte umbra dar citeşte din Eminescu *Umbra mea*.

* *Eroul Civilizator*. Este greu de evaluat cât fecundează relațiile noastre occidentale acel geniu înaripat care țâşneşte alb opalescent din batjocorirea sadică a patriotismului tricolor, sub pretextul criticii național-comunismului în locul marxismului, când noi românii da, mai avem nevoie de Ştefan cel Mare şi de Eminescu nu numai ca să luăm Basarabia înapoi, <u>ci şi pentru a preveni alte pierderi</u>, Autoelita devenind principala vinovată pentru ținerea publicului cultivat în adormire, pe măsură ce clasa politică se dovedeşte iresponsabilă, deci inocentă, o nulă cu care n-ai ce discuta.

E drept că tineretul idealist nu prea vede de ce ți-ar aprecia un editor străin batjocorirea istoriei propriei națiuni, când publicul potențial de acolo este tot naționalist, adesea feroce, ba chiar antiromân. Îi vom răspunde că mai degrabă este vorba de o strategie indirectă foarte fină. Expertul pe probleme răsăritene al editurii va subînțelege *că nu ți-a fost uşor să învingi intoleranța*.

Şi te va sprijini ca Erou Civilizator!

Prin urmare, prioritatea națională fiind acum Nobelul românului Cărtărescu, patriotismul cere ca să ne abținem de la a combate în ziarul poporului ceea ce ține de geniul său înaripat de postromânism, transfigurându-l orbitor ca Erou Civilizator anti-național-comunist, care zice moldovenilor **pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat** făcând răul doar în scopul de a face bine, compensând ce se pierde prin ce se câştigă odată cu râvnita diplomă şi cu medalia care-o va înlocui pe cea cu revoluția agrară azvârlită de tatăl indignat la closet în O3.

Chiar dacă Mircea ne va cere să radem bărbile boierilor şi să izgonim nu numai icoanele ci şi portretele voievozilor din şcoli, iar pe Eminescu să-l transferăm de la Bellu la Ipoteşti, unde îi e moşia, după modelul arghezian postmodernist putându-se inventa şi un Zdreanță, important este să ne opunem demonului cârtirii din noi şi să ne

jertfim pentru a întemeia o nouă Infrastructură Intelectuală, la standarde occidentale, pentru Țară.

* **Nobelul cărtărescian este o certitudine**. Cât despre *intoleranța* atribuită de editorialistul Mircea Cărtărescu Românilor, ca să aibă ce corecta Eroul Civilizator, să fim serioşi! Nu suntem intoleranți nici etnic, nici estetic! Scriitoarea Mihaela Rădulescu, trecând de la BOR la iudaism a surclasat în vânzări *Orbitorul*, iar fluturița manelelor, Carmen Şerban, aşa cum observa un eminent critic, s-a vândut la paritate item cu item cu *De ce iubim femeile*!

De altfel, ostentativ, O1 conține încă din 1996 o şocantă epopee bulgară! În care, de la implicit la explicit, naționalismul Român va fi demolat şi scuipat, mai ales în O3, prin naratologia reducerii la o neepopeică adunătură de vieți de câine!

Oarecum protocronist, anul de jale şi de cotitură, când publică Lucian Boia *Istorie şi mit în conştiința românească* la Humanitas, fiind, vezi bine, 1997.

Iar publicistica subliniază mereu şi mereu oprimarea minorităților. Cică să ne cerem scuze pentru Holocaust şi pentru că noi i-am dezvățat pe rromi să învețe şi să muncească, ținându-i în robie!

Teoretic, Nobelul cărtărescian este o certitudine.

Doar că în spatele său şi al puternicilor lui prieteni trebuie să aşezăm uriaşa forță a statului, cum am mai spus. Truc perfect fezabil. Îl practică şi alții. Iar în spatele statului să ne încolonăm toți, ca statuile de la Apocalipsul bucureştean în trena lui Lenin.

Activiştii, azi culturali, nu au a purta ranchiună că o Esteră a fost supusă criticii fabuloase de a avea pistrui până şi pe labii. Cât despre securiştii specialişti în influențarea pozitivă a Occidentului, ei nu au a se plânge că au fost ridiculizați într-un tâmpit şi simpatic circar.

Să facem aşadar totul, cum şi Mircea a scris pentru noi totul!

* Teoretic, Nobelul lui Mircea Cărtărescu este o certitudine.

Aşa rezultă din ecuația:

Kitsch orbitor + geniu înaripat = Nobelul românului Mircea Cărtărescu.

Practic însă, Totul depinde de acele instanțe internaționale şi chiar supramundane care adesea fac să-şi vâre Scaraoțchi codoiul şi să ne complice, ca popor, împlinirea Misiei noastre Culturale în Est şi în Lume, care ne este şi sensul ființării.

Totuşi, ipoteza Akasiei, a memoriei universale, ne consolează că nimic nu se pierde, că nici un efort Intelectual, nici un gest al Bioseei în Univers, nu se exercită fără de folos.

Tocmai de aceea, dacă stă în puterea noastră să ne aducem obolul la acest efort de înnobilare al unei literaturi momentan nefuncționale, atunci trebuie să ne implicăm, făcând din Acțiunea Perpendiculară sensul şi bucuria vieții noastre.

Şi nu o putem săvârşi fieştecare mai bine decât prin feedback, exprimându-ne sincer, ca ființe de formă ontodinamică penetrând membrana palimpsest a ființei, opiniile despre *cum* ar trebui Mircea să scrie.

Pentru că Textul perfect este drumul cel mai sigur spre înnobilare.

* *Toate funcțiile Literaturii Române*. Nu prea se sparie gândul de a porni un eseu despre paradoxurile textului cărtărescian şi înnobilarea unei literaturi nu tot atât

de funcționale precât economia de piață, deoarece te poți baza pe metode analogice ca şi cum ai învăța uitându-te mai cu atenție la noua ta *plasmă*, în sensul orbitor al interogației despre *cum se vede*, dar de fapt descoperind semnificații de adâncime, ceea ce te consolează că nici nu trebuie să fii analist sportiv BBC, nici să ai vechime în critica literară cu credite transferabile în editorialul sportiv, ca să reții de la televizor că deşi fotbalul nostru încă nu este pe deplin funcțional, adică un furnizor constant de satisfacții către fanii săi, totuşi în caz dacă o echipă bucureşteană, cum ar fi a câinilor roşii de pe Ştefan cel Mare, ia o cupă europeană, aşa cum s-a şi întâmplat sub ceauşism prelungindu-i-se agonia, atunci un asemenea triumf de istorică importanță se repercutează pozitiv asupra *întregului* fotbal românesc, înnobilându-l.

Tot aşa s-ar putea analoga la fel viitorul şi în momentul în care M. Cărtărescu, scriitorul ce epitomizează azi şi chiar îndeplineşte asimptotic aproape toate funcțiile Literaturii Române, va primi Premiul Nobel şi noi vom constata cu groază, ca şi cum ne-ar cădea solzii de pe ochi pe drumul Stockholmului-Damascului, că de fapt avem o mare şi strălucită literatură, o pleiadă de importanți scriitori contemporani postromânismului, a căror obnubilare nu a fost decât o temporară orbire critică la explozia mezonică de lumină a primelor bătăi din aripi ale Marelui Fluture lunedisto-desantist.

* *Statutul de academician*. Deoarece ne aflăm cu prezentul în postistorie la dânsa-ntr-însa, omul postmodernist nu se poate aştepta la surprize, ci doar la surprize-surprize recente, deci Nobelul aşteptat de literatura efemeră a limbii lui Eminescu, în acest mileniu nou şi poate ultim pentru Români, este o certitudine.

Există însă, ah, un fel de oboseală a ultimului mod al scrisului cărtărescian, semne de scleroză ici-colo, generând soluții facile chiar pe platoul preorgasmic Barthes, unde era loc pentru geniul înaripat al postromânismului să-şi dea drumul, o anume inflexibilitate, multe găselnițe de gust dubios într-o cheie minor-majoră bună la toate ca un şperaclu.

Astfel, pare stranie la un autor creativ comportamentul de şef de serviciu Kitsch ajuns aproape de pensionare, care mascând un început de impotență mizează pe scatologic, pe excremențial, pe vidanja că nicicând mai multe p… de excepție şi mai visătoare P… ca-n O3 (inclusiv pendinte de academicianul doctor inginer, care îşi confecționase la ICECHIM nişte genți din polimeri antiglonț, ascunzându-şi-o, apărându-şi-o pudic de paparazzi), deşi formula Mendebilului „haide să ne f... în c..“, la punctul culminant al narațiunii despre Revoluția Împuşcată, formulă criticată de unii din invidie meschină, are justificare în retorica maculărilor, căci în imaginarul euroatlantic, care ne cumpără, Revoluția Fututã este plină de tot felul de puştani de prin Zona Maha sau proveniți de dincolo de Centură, din Prerie, din Mediul Rural, unii ajungând şi pe copertele unor reviste de vizibilitate internațională, care bagă şi chelia lui Gorbaciov în gaura Tricolorului Românesc.

Adică deja acreala aia de venerabil om de instituție, cam sovietică, poate nu un echivalent al ICR, adică ISMAR, ci chiar statutul de academician, unde de pe poziția parțial noichistului postmodernist Eugen Simion criticat de recitatorul antiEminescian Chivu, poate că ar mai recupera ceva din investițiile aberante în manuscrisele Eminesciene

* Cât de reconfortant, la *Restaurantul Mexican* din preajma Cabaretului Voltaire din Zurich, pe urmele lui Lenin fiind, ca Soljenițîn, să-ți aduci aminte de Țară:

Sein Roman ist eine Kathedrale der Imagination wie des Wissens, und es ist ein Rätsel, woher ein 40-jähriger über eine derartige Schreibpotenz verfügt. ... Sein manieristisches Meisterwerk katapultiert Mircea Cartarescu an die Spitze des europäischen Literaturschaffens. (Andreas Breitenstein, *Neue Zürcher Zeitung*, 3./4.11.2007)

* *A schimbat prefixul maturității*. Oricâți fluturi ar inunda triumfalist Casa Poporului din chirpici chici, e de remarcat, din păcate, şi o abatere în acest volum O3, spre dominante acromatice, cum au viermii necrofori în tuberculoză, Mircea Cărtărescu reuşind să fie morocănos şi sângeros chiar când e vorba de amintirile copilului Mircişor. La urma urmei, Fluturele optzecismului a schimbat prefixul specific maturității, are vechime, a intrat în deceniul al şaselea şi e conferențiar, aşa că să nu ne mirăm ca Moromete în conurbația Colentina-Voluntari, la Paraschiv, că textul orbitor pare a manifesta nostalgia unor experiențe trăiriste revigorante, ca pentru un tineret idealist, care nu-şi va imita părinții în abandonarea fraților de peste Prut. Desigur, nu mă gândesc la miracolul unui amor târziu, care nu e dat în vara globală de noiembrie decât celor nu numai chemați ci şi aleşi, ceea ce nu e cazul când începi fictional în iubire cu securiste ca Irina, mai degrabă visez pentru domnia sa o experiență social civică de răspundere evident şi măsurabil majoră, fie a conduce o instituție de rang cel puțin egal cu al Institutului Cultural Român, cum ar fi Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA) sau poate Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR), fie a intra berbeceşte în politică şi a trece, precum Llosa, contracandidatul său cel mai realist magic la Premiul Nobel, printr-o experiență de cursă prezidențială în România, obținând sprijinul celor mai cu greutate dintre magnații noştri din Burghezia de Merit şi mai ales – *visul oricărui romancier!* – dobândind de la serviciile de resort analitico-sintetice imaginea cea mai informată despre Priveliştea Corupției!

* În caz contrar, e de imaginat că Mircea Cărtărescu, desperând de partidul băsescian şi luând într-o zi calea exilului ca Paul Goma, nici nu s-ar simți bine pe continentul european, fiind mult prea aproape de conurbația Giurgiu-Russe, capitala premedievală de vis a Imperiului Româno-Bulgar, la care va fi visat Doamna Chiajna extrapolând adevărata tradiție levantină, cea explorată vag de Gheorghe Brătianu, nici măcar la Amsterdam, la Anvers, sau la Acapulco, ci ar opta pentru vreo universitate americană, unde ar fi întâmpinat de amicul Volodea Tismăneanu în straie albe cu bucuria condamnării prezidențiale şi orbitor-literare a comunismului, dar şi cu presentimentul mitic al întemeierii pretutindeni pe mapamond a acelor comunități Româneşti de odinioară, din care s-a ajuns cu timpul şi cu cumanii şi gugulanii la cnezate, voievodate şi alte formațiuni prestatale cosmopolite.

În orice caz, când cu seculară întârziere **au venit americanii** de-am intrat în NATO şi i s-a arătat curcubeul preşedintelui Bush peste statuia împăroşatului cu țâțe erecte de la Ateneu, cam cum pisicii şoricelu' lu' motănelu', deslușirea semnelor este astăzi alta, strict legată manelar de postistoria fesenistă că protejarea RO de unele surprize de securitate a însemnat nu numai un mediu de afaceri lax, ci şi crearea premiselor strategice privind un public suficient de cultivat pentru întâiul Nobel Românesc.

Acela, frați Români, nu era chiar curcubeu curcubeu, ci **simbolul** unui curcubeu în texistență, anume însuşi Fluturele Curcubeu al RO-postmodernismului, a cărui stea se înălța apollinic, amplasamentul selenar fiind judicios gândit de Ştiutori în

perspectiva viitorului compensatoriu la demolările ceauşiste, existând speranțe reale că Primarul, băsescian şi cronologic totuşi postbăsescian, americanizând centrul Capitalei, ne va scăpa nu numai de monumentul Țeapa Revoluției Futute ci şi de „sinistra statuie a lui Gheorghe Anghel, din fața Ateneului, cu un Eminescu în boxeri, purtând mantie, freză à la Bon Jovi şi sfârcuri erecte“ (*Dilemateca*, nr. 9 / ianuarie 2007, Marius Chivu).

* *Fățarnicele jurnale cărtăresciene*. În şcoală, indiferent care este Candidatul dominant sprijinit de Acțiunea Perpendiculară, pretendenții Norman Manea, Mircea Cărtărescu, Ana Blandiana, Paul Goma, Grigore Vieru şi Herta Müller, oricare dintre aceşti, ar trebui să fie studiați *obligatoriu*, prin opere semnificative însă, nu ca la Eminescu, să-l prezinți unor elevi inocenți prin farsa *Antropomofirsm*, unde se redă crâmpeie edenice din viața unor întâmplări cu violatorii de găini, sau alte însemnări licențioase, ori prin violarea corespondenței violacee cu Veronica, existând deosebire față de fățarnicele jurnale cărtăresciene scrise gata cenzurate cu gândul de a le publica imediat, aproape online.

* *A lucra pentru națiunea capitalistă <u>cosmopolită</u> din RO* este ineficient pentru că nu UDMR, nu rromii, nu evreii, nu arabii, nu chinezii, nu africanii, nu incaşii de la Metrou sau alte etnii conlocuitoare dau dovadă de extincție, ci chiar minoritatea majoritară: Neamul Românesc a ieşit din bolşevism *cu ce a putut*, cu o elită compusă din nechezoli de ambe spețe, astfel încât **a fost integrat euroatlantic de elitele altora**.

Marea problemă pentru Neamul Românesc, a cărui cea mai mare şi mai recent publicată vină istorică e față de cumanii voievodali, pe care i-a exterminat, e că printre arierate deține şi restanțe față de sine, legate de Misia Culturală, de obligația morală de ratrapagiu de a se exprima în universal, concomitent Sincronizării Dacă-ai-la-ce, măcar atât cât au făcut-o frații de gintă latină italieni, francezi și spanioli.

Or, a te racorda direct la transculturalismul cosmopolit, adică a investi în experimentalişti, fie ei sexualişti sau lepidopteri, formând un Erou Civilizator, iar nu în Infrastructura Intelectuală şi Luminarea Poporului, te-ar trimite cu vidanja globalizării la groapa ecologică, lângă cumanii lui Neagu Djuvaru, cam devreme, deoarece natura nu face salturi orgasmice de la Mooye Age la Age of Cloning, cum e la alții cu feromoni mai libidinoşi.

* Se înțelege că ceea ce îi tolerăm, cât ține Acțiunea Perpendiculară, lui Mircea, adică a-ți nărăvi geniul înaripat la spulberarea miturilor naționale în mod unilateral, *când alții şi le întăresc*, iar RO nu e Canada ci are un vecin agresiv ca Republica Moldova, <u>aliat cu o supraputere</u> şi dispus a se-ntinde pân' la Milcov, trebuie compensat de alți scriitori talentați şi harnici din RO şi DRO, care să nu aibă aceeaşi ambiție vană de a fi mari şi în Țară, şi afară.

* *Marea taină a texistenței*. De ce o fi încheiat Mircea Cărtărescu TO în O3, când ar fi putut să-şi pună imaginația onirică la produs, continuând într-un O4 însăşi Biblia, descriindu-ne post-Apocalipsul? Mileniul fără corupție, cu Satana în fiare! Sărind peste MPU, peste Mineriadă, peste lupta nechezolilor împotriva derapajelor, peste bătălia canonică antiEminesciană, peste eroismul lămuririi poporului de către megaintelectuali să nu voteze în anul 2000 candidatul PRM, cum se preconiza, ci pe dl Ion Iliescu! Pierzând ploturi mai generoase decât Revoluția Futantă!

La 51 de ani, te pomeneşti trecut de *Cotidianul* lângă Dan Hăulică la „generația expirată“, procedeu de teroare psihologică uşor legionaroid, că te caută Moartea pe-acasă să-ți dea pensia, dar trebuie să meditezi ca un înțelept bătrân la propria maturitate!

Nu se poate explica abandonul exterminator al manuscrisului cu M mare decât prin scenariul că Mircea ne pregăteşte o carte **mai importantă** decât *Orbitor*!

Sau o carieră instituțională, ca a lui Horia-Roman. Fiindcă este într-adevăr regretabil că dl preşedinte Traian Băsescu, care a condamnat comunismul, nu-i construieşte lui Mircea, pandant la ce are Patapievici, un cel puțin tot atât de amplu Institut pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), de orientare externă, sau Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, de uz intern.

Academia? E prea puțin. Poate chiar Preşedinția, în epoca post-Băsescu, pentru care scenariile vorbesc şi de fosta consilieră Elena Udrea, ceea ce nu s-a adeverit însă nici cu alți consilieri, cum ar fi Zoe Petre, nici cu Andrei Pleşu, deşi zodiile păreau favorabile aducându-i pe lume în câte un 23 august, data biruinței de la Călugăreni, pe drumul bucureştenilor spre conurbația Giurgiu-Russe.

Implicarea Lepidopterei postromânismului într-o asemenea responsabilitate supremă nu numai că ar da o şansă publicitară Acțiunii Perpendiculare, dar obligațiile de pază şi protocol l-ar sili pe Cel mai vândut scriitor român la a chibzui mai adânc nu numai la cârnații de Pleşcoi, de unde ar fi de baştină consiliera Udrea, ci şi la cât de greu e titlul de erou, de care ne batem joc toți care n-am putut fi.

* *O propunere indecentă.* Se cam ştie din *România literară* că în RO, de la 8 ianuarie 2003 încoace, termenul politic corect nu mai este „lustrație“ ci **„imposibila lustrație**“, deoarece Revoluția n-a făcut-o Poporul, Clasa Muncitoare, ci numai şefii de promoție ai Securității ne-au scăpat de Ceauşescu şi tot ei au poziționat țara în cosmodrom pe traiectoria fără întoarcere a economiei de piață şi a democrației de tip euroatlantic, exercitând această elită providențială totdeauna şi în prezent controlul deplin asupra complexului mediatic, nu numai *intern*, deci putând controla decisiv, global şi discreționar *cine face sau nu face carieră* scriitoricească pe la noi şi-n împrejurimi.

Faptul că dl Mircea Cărtărescu a obținut pentru O3 *unanimitatea* saluturilor de întâmpinare dinspre absolut toate marile cotidiane şi televiziuni, chiar înainte de a fi citită de exegeți şi promoteri cartea anunțată, dă de gândit politic oricărui analist contemporan.

De la cel mai mare om de stat român, dl Ion Iliescu, încoace, despre ale cărui profunzimi ale gândirii politice nu-ți poți da seama decât lecturând cu creionul asudat neplăcut în mână cartea de interviuri realizată împreună de renumitul politolog Volodea Tismăneanu, nimeni nu a mai manifestat în RO o comparabilă *disponibilitate politică spre consens şi capacitatea de a-l realiza* politiceşte şi culturaliceşte la nivel național şi interetnic ca dl Mircea Cărtărescu.

În caz că Nobelul nu va veni până în 2012, nu un Institut Cultural Român ca al lui Augustin Buzura i se cuvine dlui Cărtărescu, dacă adăugăm şi că n-a mâncat salam cu euri cât noi, petrecând mai mult în străinătate după Revoluția Futută şi instruindu-se în toate domeniile, nu un post onorant ca cel de preşedinte al Academiei dlui Eugen Simion, nici măcar funcția de director general al Televiziunii de stat deținută de istoricul Răzvan Theodorescu nu pot valorifica eficient viziunea şi cunoaşterea sa despre lume, ci numai şi numai şi numai, oricât de indecentă ar apărea această propunere, FUNCȚIA SUPREMĂ ÎN STAT, preşedinția!

* *Buna cunoaştere cinică a imaginarului* din creieraşii gloatei, cum apare el mai ales la cozile şi revoluțiile din O3, este certitudinea promovării *unui liberalism lucid* care să mărească suficient de mult creşterea economică încât să se obțină nu numai o ameliorare sensibilă a nivelului de trai al Partidului Amărâților ca principal beneficiar al unor alegeri cu adevărat postmoderne, uninominale, ci şi afirmarea Partidului Cadrelor Didactice ca o clasă de mijloc virtuală capabilă de autoinstruire şi de a juca rolul suprem de curea de transmisie între înalta cugetare a elitelor din Țară sau Diasporă şi Weltanschauungul omului de pe bulevard sau de pe uliță.

Având în vedere şi ideile politice progresiste exprimate de dânsul cu umanism nețărmurit, mai ales ca editorialist la *Jurnalul Național* şi la *Evenimentul zilei*, dar şi în bine pregătitele interviuri, cum ar fi să ne cerem scuze pentru contribuția la Holocaust şi pentru Robia în care i-am ținut pe rromi, sau să ne lăsăm de mitul violatorului de Ştefan cel Mare (cf. *A pus de mămăligă*) şi să nu mai prăpădim banii pe Catedrala **Mânuirii** Neamului, este limpede că patria noastră, RO, şi-ar îmbunătăți radical, din start, situația diplomatică, adică relațiile, atât cu Occidentul cât şi cu Răsăritul, în principal cu Transnistria Rusească, dar şi, pe verticală, cu Transcendența.

Nu este exclus, desigur, ca spaima tuturor scriitorilor trecuți de 50 de ani, anume cronofagia obligațiilor oficiale, să-l oprească pe dl Cărtărescu de la a candida pentru jilțul ergonomic de la Cotroceni, dar el nu trebuie să uite că ursitoarele i-au menit să aducă primul Nobel pentru Literele Româneşti şi că există un câştig minimal cert pentru Acțiunea Perpendiculară al unei astfel de campanii, <u>megapublicitatea</u>, internă şi mai ales internațională, de notorietate fiind precedentul că participarea marelui rival Mario Varga Llosa la alegerile supreme din Peru s-a soldat măcar cu o amplă mediatizare mondială, apropiindu-l esențial de suprema consacrare, de acea diplomă personalizată cu cele mai naționale însemne.

* *Un temperament de preşedinte jucător*. Spectrul valorificării cunoştințelor, talentelor şi competențelor celui mai bine vândut scriitor român merge de la a-l înlocui din când în când pe dl Patapievici de la şefia Institutului Cultural Român, ca să mai scrie din beletristica adolescenței, până la activități manageriale privind Televiziunea ori Radioul de stat şi poate chiar Academia, care se află la o cotă de popularitate deprimant de scăzută după revelarea impotenței în a apăra de detractori amorul Eminescian cel neînfăşurat în pixelii de pe dollar, însă a privi cu îndrăzneală spre fotoliul prezidențial poate aduce multă promovare în satul mondial, cum a acumulat şi romancierul sud-american realist magic Llosa, care ne-a şi vizitat țara.

Altminteri, articolele politice din rubricile săptămânale dovedesc atât familiarizare cu problemele abordate cât şi <u>un temperament de preşedinte jucător</u>, rol pentru care e mai bine plasat decât blonda candidată Elena Udrea, mai ales după bestsellerul *De ce iubim femeile*, care a captat şi culoarul feminist în marea diversitate a cumpărătorilor, lărgindu-se publicul cultivat, pe măsură ce eşalonul 4 din spatele siluetei lui Coposu a coborât pe tărâmul umbrelor de aproape că nu se mai justifică a promova pe site-ul Humanitas stafii interbelice.

Şi nu mai amintesc geniul diplomatic al scriitorului, care a ştiut totdeauna să se orienteze, să treacă de la *Jurnalul Național* conservator la *Evenimentul Zilei* independent, până şi la criza când în *Le Monde* Edgar Reichmann se lua de Manolescu şi de Liiceanu ca de persoane acordând un fel de ajutor legionar unor personalități derapate, şi totuşi ilustrul publicist, care se cunoştea din 1957 cu Petru Dumitriu, apărea şi pe coperta unora din traducțiile în franceză ale universalei opere cărtăresciene, cu un mesaj încurajator.

** En France, il bénéficie de l'opiniâtreté d'Olivier Rubinstein chez Denoël qui n'a eu de cesse de promouvoir son œuvre dans toutes les maisons d'édition où il a posé ses bagages*

Grâce à lui, on put ainsi découvrir Le rêve (Climats, 1992), soit quatre nouvelles organiquement liées, montrant un même personnage à différentes étapes de sa vie, qui fut sélectionné pour le prix Médicis étranger et pour le prix du Meilleur Livre étranger, puis Lulu (Austral, 1996) et Orbitor (Denoël, ressorti depuis en Folio SF, ce qui est curieux tant ce texte halluciné ne ressemble en rien à de la science-fiction!), le roman-fleuve du Roumain dont le deuxième volume paraît aujourd'hui sous le titre L'œil en feu.

Aşadar, precum se vede din acelaşi *Spécial Roumanie* întocmit, când fu cu turneul Les Belles Etrangères, de Alexandre Fillon în *Lire*, novembre 2005, Mircea Cărtărescu, trăitor fifti-fifti în Țară şi în străinătate, are şi capacități diplomatice remarcabile, şi deja o solidă bază de relații, cu şanse reale de a reconstitui, odată ajuns la Cotroceni, prietenia interbelică Regală dintre Micul său Paris, Bucureşti, şi oraşul mansardei lui Emil Cioran.

* *Mircea Cărtărescu - preşedinte!* În cazul în care liderul democrat Traian Băsescu nu va reuşi nici până la viitorul scrutin prezidențial să coalizeze mişcarea națională anticorupție spre un consens care să ducă la dărâmarea eternului premier Tăriceanu şi se va pune problema ca să votăm cu adevărat Schimbarea, atunci o candidatură a dlui Mircea Cărtărescu, pe urmele marelui scriitor postmodernist candidat Nobel peruvianul Llosa, care a vizitat România, se impune de la sine, deoarece Acțiunea Perpendiculară ar beneficia atunci motanus mutantus de o publicitate colosală în toată lumea, cum nu vom înceta să o repetăm.

Nu numai că obligațiile de protocol de la Cotroceni nu l-ar împiedica pe Mircea să-şi consolideze Opera, vizitat halucinatoriu şi oniric de Doamna Chiajna de la Curtea Veche şi de alt spectru motivant, Pena Cornelia/Corcoduşa, dar noi am avea în acest caz, spre binele Neamului Românesc uitătoriu spre Palat ca Leul dinspre Academia Jdanov Gheorghiu, unde a învățat ziaristică agricolă Costel Goangă, *l'ouvrier méritant, Vater des Ich-Erzählers*, de la antecesorii şefului de promoție Virgil Măgureanu, ah! am poseda, pentru prima oară întrunite la cel mai înalt nivel, calitățile de specialist în jocuri strategice ale Căpitanului democrat şi geniul tactic al întemeietorului fesenismului criptobolşevic, dl Ion Iliescu, nimeni din RO sau din DRO, nemaidemonstrând atâta şiretenie a manipulării celui ce te intervievează precât scriitorul şi managerul Mircea Cărtărescu.

* *Revigorarea bibliotecilor*. Cine din 3O ştie viața exemplară a lui Mircişor, cunoaşte că revelația carierei literare de succes i-a venit de la o bibliotecă de cartier, dintr-un bloc ceauşist, unde a putut citi poezie cu P mare, poate chiar *Panorama* lui Baconsky sau măcar *Sunetele fundamentale* ale lui Ştefan Aug. Doinaş – un politician filolog nu prea Eminescian, semnătura celor Şapte magnifici pe exemplarul meu ținând de celebrarea unor aniversări. Desigur, dacă Acțiunea Perpendiculară nu va convinge până în 2012, la bicentenarul Răpirii Basarabiei, încruntatul Juriu Nordic să achiezeze la Misia noastră Culturală şi Civilizatorie în Răsărit, şanse reale la Premiul Nobel şi la împlinirea destinului nostru ca Popor încă Român până-n Epoca Wash, am mai avea doar dacă nu ne-am pierde nădejdea în Dumnezeul străbunilor şi-am ocaziona cât mai frecvent această situație de condiționare operantă a Liceanului Neascultător care descoperă cele 1001 cărți obligatorii şi adevărata fericire cu f mare,

momindu-se pe făgaşul carierei literare sau metafizice absolut toţi supradotaţii posibili, cum propunea şi Constantin Noica – respectatul nostru guru al naţional-comunismului.

A facilita albinos şi ihtifalic azi impactul dintre un anumit Cititor şi o anumită Carte este însă ca şi cum ai construi un gigantic accelerator psihic, ale cărui *particule inteligent manipulate* de Ştiutori vin din Biosee către inconcevabilul Univers akasian ce va scăpa la Big Crunch într-un pliu secret, întrucâtva ca nişte Furii de spermii supersimetrice străbătând m-brana Fiinţei inaugurale spre un paradis 11-dimensional încolăcit nostalgic, ca un nod marinăresc, la limitele impenetrabilităţii.

Operaţional, acest sentiment lichidatorist al postromânismului semantizează, ca sarcini explicit trasate de popor primarilor, revigorarea bibliotecilor după canonul celei judeţene de la Piteşti, plasate cinstit ultracentral şi cu o arhitectură postmodernă de regulă rezervată ca gresie la noi doar băncilor, din nenoroc istoric tocmai municipiul mareşalului Antonescu şi al Reeducării marxiste, din fericire şi al Paralelei 45, al lui Dobrin şi al Primăverii Lalelelor, preocupându-se de Luminarea Poporului cum nu mai cunoaştem decât Sibiul, cu ASTRA lui ceea firească-ntr-o Capitală europeană a Culturii.

De asemenea, accesând fonduri comunitare UE, trebuie upgradate subsidiar bibliotecile de cartier, al căror fond de carte obosit şi cu floră microbiană ilegală este obligatoriu să fie updatat în sens cât mai postsovietic, resurse găsindu-se şi în voluntariat, şi în impozitarea suplimentară a averilor dubioase, desigur cu destinaţie precisă, controlabilă, a fondurilor, pedepsindu-se crunt deturnările mafiote, prin blestem greu de orbire până la al nouălea neam.

Subînţeleg că Biblioteca Naţională, fie şi plasată pe supercorzi în conurbaţia Giurgiu-Russe, trebuie să fie cea mai *voluminoasă* şi mai funcţională din Estul Europei, din Galiţia Mare, dezvoltându-se totodată cu amplă şi obligatorie deschidere spre comunitate bibliotecile şcolare, parohiale, de întreprindere, turistice şi de azil.

* *Achile şi broasca eresului demobilizator*. Cocoţându-i cu *cronotopul balkancarului* pe simpaticul securist şi pe apetisanta activistă colo sus, pe umerii bronzaţi ai lui Lenin, logofătul patriot fără voie, cu ochii spre jubileul de 200 de ani de la Răpirea Basarabiei, prozatorul Român contemporan chemat la înnobelarea Literaturii Noastre, povesteşte diegeza din perspectiva păianjenului cu tricolor ca pe o fantasmagorie erotică, angajându-se-n consecinţă, adică poziţionându-se cu oviductul în sinusurile Cetitorului de afară şi nu mai discutăm de ce câştigă pariul ludic de a evidenţia prin tehnici postmoderniste viziunile şi nevoile problematicii pilotului cu globii ochilor paraleli ca ai orbilor, recent confruntat din bombardier cu cotidianul oniric, care are valoarea unui adevăr absolut la bursa semantizării, îmbinând categoriile narative cu chintesenţa adevărurilor universale şi vânzându-ne ieftin semioza ca pe un text creat în spiritul jocului de-a spaţiul scriptural, de-a somonul angelicat ontodinamic al stilisticii perfecţioniste şi de-a reveria locuită simbolic de personaje malefice, înfometate în simulator doar până se desăvârşeşete coşmarul tranziţiei de la Epoca Mooye la Epoca Wash, când şi insectarele Literaturii Române se clasează implacabil, lângă ocelot şi dropie, la Muzeul Antipa al spiritualităţii împăiate, pandant la şubrezenia umană a Guvernului, canopele noastre cu măruntaie fiind dispuse circular, ca o diademă de briliante la «fluturele cu aripi lipite somnoros», simbol automat falic post-O3, al sihăstririi demersului soteriologic, *cu adevărat cel mai frumos lucru pe care l-aş putea vedea şi atinge vreodată*, desigur auria medalie Nobel, singura în stare să blocheze canalul vidanjei spre subteranele lui Osiris, prin

care titlul Neamului nostru de Atlantizi se prescurtează, găsindu-şi numele adevărat, anume *NeAnt*.

* *Din bâlbâiala handicapatului* amator de audiobooksuri despre Demiurgul țesător de ursită ca narator de tip auctorial implicând omnisciența despre omniprezența videocamerelor heterodiegetice în toate cele 11 dimensiuni, Iisus şi Iuda fiind reținuți la conferința de presă din Palatul Patriarhiei, tu cititor ştiutor ajungi a-ți cunoaşte Creatorul, reprezentat de editorialistul Mircea Cărtărescu de la *Evenimentul zilei*, dar cu observația pertinentă că de fapt lumea ca lume nu a fost zidită de scriitori, ci doar blestemată de aceştia, sau egal probabil pupincurită-n Univers, cu homosap şi Biosee cu tot, chiar şi perspectiva sapiențială sovietică recunoscând dogma că *Creatorul era inginer locomotor de profesie*, foarte probabil metalurgist şi eminent critic, nu virtual coregraf şi bayaderă cu țâțe erecte dansurilor funerare Eminesciene de cursă lungă din *Poveste indică*, dacă soarele a plâns vreodată, între negura de sus şi negura de jos, rămânând însă în lamura inefabilului de unde provine realismul ăsta magic macondian generator de surprize surprize, între care şi beleaua cu *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, o carte grea şi imprescriptibilă, care s-a scris singură într-un ritm de cancer galopant al telomerazei, nedorită de nimeni, ca un copil dintr-un viol teratologic, ființă cu sens fără sens despre care nu se ştie încă dacă este pur şi simplu complementară basarabean la sfioasa dunăreană TO, adică un apocrif Orbitor 4 sau, cine ştie, şi mult mai greu digerabil, o re-scriere post-postmodernă a aceleiaşi fragile TO, instituindu-se doar ca *primul volum*, după care, în maximum 7 ani vor urma *al doilea* şi, previzibil postapocaliptic, în 1000 de zile, *al treilea*, potrivit împrejurărilor economice, ciocnirilor ideologice artizanate, ale frontului scutierilor de tineretul idealist, şi noilor deschideri mediatice, de arhive, jurnale, guri egiptene, encefale sau colecții de acuarele, fără însă a se ignora la nesfârşit ce paralizie, ce crampă, ce chin, ce jale, ar induce superstiția din ce în ce mai supărătoare din bancul lui Jean cu Achile şi broasca mică ce face gură mare, că dacă un Camelian Propinațiu sau un alt sihastru de la Căpriana termină cumva de expulzat, corectat, canonizat, publicat şi difuzat în 1500 de pagini **Trilogia Obligatorie** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, scoțând al treilea volum înainte ca Mircea însuşi să apuce să ia Nobelul, atunci RO nici nu-l va mai lua vreodată!

* *O ipoteză a pariului odios şi a profeției sinistre non-RO* fiind depeizarea lui Mircea. O alta ar putea fi smerirea şi călugărirea lui tot la Căpriana, din motive soteriologice scârbindu-se ca şi mine de tot ce e deşertăciune, poate şi de viața literară cea încă nefuncțională la noi în RO în UE.

Şi totuşi, chiar! Chiar, *va renunța Mircea, ca Sartre, la Premiul Nobel?* Clasa Muncitoare este impacientată, iar literații scandinavi, drămăluindu-l pe Mircea ca pe un fel de Arghezi pentru un public rafinat, opinează dramatic că Nobelul ar fi ca o „fatwa“ (ca o fată nobilă cu care te-ai încurcat la Warszawa sau la Washington şi de care nu mai poți scăpa), cum avertiza la 4 mai 2007 ziarul „Sydsvenskan“, cu sugestia că, în consecință, şi-ar strica stilul şi habitudinile poietice, şocul fiind compatibil cu depresia existențială de după evadarea din Arhipelagul Şcolar, dar din păcate, dincolo de discursul festivist, situațiunea e cam aşa, că Mircea Cărtărescu este cel mai bine vândut autor român pe piața internă ca şi pe cea de afară al unei culturi ai cărei megaintelectuali au rasolit succesiv sau simultan:

- unirea României de Vest cu România de Est după modelul gamelar german;

- reprimarea dură, cu sau fără proces, a comunismului, inclusiv ca explorare a crimelor Revoluției tratate cu atâta umor de Mircea Cărtărescu în O3, semn că n-a avut ştire de luptele de pe cheiul Begheiului, ale timişorenilor cu şefii de promoție, el igorându-i la Castel pe Cronicarii Bănățeni din vina arpentorului;

- revenirea la monarhie, ca ieşire din vulgaritate, ca fofilare într-o familie europeană şi mondială teoretic selectă;

- întoarcerea spectrală la rotativa politică liberalo-țărănistă, dându-se atenție segmentului de populație rural, care trebuie nimicit profesional în scopul sincronizării RO cu proporțiile euroatlantice;

- în general, reînnodarea Istoriei Românilor de la 26 iunie 1940, de acolo de unde a fost întreruptă cu brutalitate de tancurile şi desantații bolşevismului dărâmător de biserici;

- construcția de bine de rău a Bibliotecii Naționale, umplerea volumului ei cu cărți şi updatarea managementului instituțional adoptându-se ambițioasele standarde euroatlantice, asigurând prin filialele județene tineretului idealist, care ar mai citi din scoarță-n scoarță, nu randomizat, cărțile vizibile, egalitatea aia de şanse;

- marea reconstituire istoriografică Românească, să avem o imagine clară ca pe Discovery sau BBC cum au fost, a unor momente istorice capitale: Războiul pentru Întregirea Neamului (1916-1919), Epoca Reginei Maria, Anul 1940, Războiul Sfânt împotriva Bolşevismului şi Fascismului, Holocaustul din România şi Transnistria, Ocupația sovietică şi Rezistența Antibolşevică a Românilor, Revoluția de la Timişoara, Revoluția Împuşcată la Bucureşti, Înnobelarea şi recuperarea soteriologică a anilor sterpi ai Tranziției, mai lungi decât fertila Epocă a Reginei Maria;

- Luminarea Poporului prin carte ieftină şi bună, sau prin imprimarea unui caracter didactic emisiunilor radio-tv culturale de stat, nu să fie monopolizate aceste facilități, adesea în scop autopromoțional, de către şmecheri şi de către găştile intelectuale mai prestigioase;

- modificarea Constituției, România declarându-se **Stat Național Cultural şi Unitar**;

- valorificarea moştenirii praxiologice Eminesciene, ca geniu natural, şi sprijinirea elitei tinerilor creatori să găsească ce au de spus şi apoi să se exprime plenar, cum preconiza şi Emil Cioran, gândindu-se la cei de acasă;

- achiziționarea, reconstituirea sau reabilitarea şi păstrarea în deplină funcționalitate a Studioului Europei Libere de la Paris, pentru a ține *publicul cool cultivat* la curent cu evoluția fenomenelor artistice şi spirituale de pe malurile Senei;

- achiziționarea mansardei lui Emil Cioran şi transformarea ei durabilă în muzeu, la care să facă pelerinaj tineretul idealist;

- completarea cuvintelor care le revin Românilor din Wikipedia, care deocamdată e aproape inutilizabilă în limba noastră din cauza contribuției neglijabile a corpului didactic liceal, ba chiar a celui universitar, care nu-şi completează cu CV şi lucrări ştiințifice nici măcar rubricile webare de pe la facultățile lor de la Universitate, lasă loc viran deşi pot trasa la preparatori sau asistenți plictisitoarele sarcini în acest sens, lista lucrărilor putându-se lesne prelua prin copy-paste de pe la secretariate;

- achiziționarea moştenirii literare Paul Goma şi realizarea la Paris a unui Muzeu al Rezistenței Româneşti împotriva totalitarismului şi criptocomunismului;

- în general, efortul concertat de a-i lămuri pe oamenii noştri politici despre Misiunea noastră civilizatoare în Răsărit şi despre Mântuirea Neamului prin realizări culturale comparabile ca exprimare în universal cu ale fraților noştri de gintă latină italieni, francezi şi spanioli, precum şi prin opere de ratrapaj sau de Sincronizare lucidă de genul Dacă-ai-cu-ce;

- canalul TV+Radio Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca;

- canalul TV+Radio de actualitate Românească Noel Bernard – Emil Georgescu;

- canalul TV+Radio Metronom Cornel Chiriac pentru tineretul idealist – toate acestea cu redacţii găzduite în acelaşi *mall* cultural din conurbaţia Giurgiu-Russe;

- emanciparea şi transformarea corpului didactic preuniversitar într-o curea de transmisie a mega-ideilor, de la adevărurile metafizice de elită la eresurile gloatei;

- genializarea obligată a tuturor atitudinarilor pentru a da la popor opere la standardul de calitate a cărui ştachetă au ridicat-o Eliade, Cioran sau Eugen Ionescu la înălţimi greu de atins fără Bibliotecă Naţională în RO, fără exploatarea Infrastructurii Intelectuale a altora de către tineretul idealist din DRO sau fără triumful Acţiunii Perpendiculare în demersurile privind aducerea unui Premiu Nobel în România, recuperând soteriologic, pe verticala clujeană a lui Avram Iancu, sufletele noastre de tranziţie sub acelaşi zenit;

- alianţa dintre Intelectualitate şi Ţărănime pentru o occidentalizare corectă, intermediată de o Clasă Muncitoare călăuzită de nişte fenomenologi conştienţi, ca Jean-Paul Sartre şi Simone de Beauvoir, dar români puri.

Iată de ce, făcând socoteala şi extrapolând atâtea ratări, nu poţi concluziona după verticalizarea asimptotei că nu este exclus ca Mircea Cărtărescu şi Lulu Căldărescu, heteronimul său virtual, să refuze, ca un nou cuplu Sartre-Beauvoir, din neluminate motive muncitoreşti, incomodul premiu, pe care atâţia şi atâţia fani promoteri glosatori i l-ar da până şi pentru nedocumentatul, grabnic expulzatul O3, cu infama lui pagină **420** cu tot!

* *Să crape-n patru capra vecinului*. Toate neajunsurile de mai sus nici nu se pot rezolva pe căi utopice şi filantropice, deoarece hibele sunt structurale şi reflectă decalajul de europenizare dintre clasa noastră politică, mai bogată, care a ajuns pe drumul democraţiei măcar la *pluralism*, şi clasa Intelectuală, rămasă priponită în *monodiscursul* demodat şi opresiv al Autoelitei, deoarece tot evadând din Arhipelagul Şcolar superdotaţii, n-are cine solicita de jos în sus Emanciparea Cadrelor Didactice, deşi o profeţie escatologică presant virilă despre crăparea catapetesmei simte şi Herman când stă să fete-n Casa Poporului, îndreptându-se spre molia-moaşă *de parcă i-ar fi curs prin vene monopolii unui magnet tăiat în două şi arătând către o singură direcţie* (O3,539).

Analizând cu prietenii mei autori de manuale alternative situaţiunea, am ajuns la concluzia că încetarea monopolului ideologic al Autoelitei prin apariţia în cancelariile preuniversitare a unui discurs paralel la fel de puternic este exclusă, fiindcă nici oamenii politici şi nici burghezia de merit n-ar vedea cu ochi buni înmulţirea Intelectualilor, ceea ce i-ar descuraja să mai investească în alte grupări de prestigiu, de frică să nu ridice şi alea portavocea, primejduind canonic averile odraslelor lor. Aceşti unici investitori merg cu Autoelita înainte pe principiul sănătos, *una şi bună*.

Paradoxal, singurii cari mai pot îndrăzni clivajul de la Autoelită spre pluralism, spre mai multe Autoelite, rămân astfel tocmai şefii de promoţie ai dlui Manolescu, care au lucrat şi Revoluţia, ne-au dat Libertatea, Democraţia, economia de piaţă şi însăşi integrarea euroatlantică.

Pe plan intern, numai şefii de promoţie formaţi pentru spaţiul cultural german pot unelti şi filigrana înstrăinarea lui Pleşu de Liiceanu, primul primind sarcini de lucru pentru Colegiul Noua Europă în raiul pitoresc şi melancolic de la Tescani, iar al

doilea fiind mutat cu Humanitas cu tot în conurbația Giurgiu-Russe, unde Dunărea, parcursă de motonave turistice austriece şi germane, îți dă cel mai mult de gândit.

Pe plan extern, cheia dezbinării fertile stă statornic în a-i separa în mod poate chiar mai brutal, cu eventuale certuri şi polemici, ba chiar duel, pe mai tinerii şi mai colericii megaintelectuali Cărtărescu şi Patapievici, dată fiind şi apropierea primului mai mult de transoceanicul New Orleans, pe când al doilea este relativ fascinat de Ochii Beatricei, ochi de europeancă tipică, de româncuță din Muscel, dată fiind echivalența potențialului peisagistic originar dintre Firenze şi Râmnicul Vâlcea, dintre paronimele Arno şi Olt.

În momentul în care mandala noastră spirituală se va baza ca Roza Vânturilor pe patru Autoelite şi de la sine coordonator va deveni, ca expert pe probleme de fair play comentatorul sportiv Nicolae Manolescu, noi ne vom înălța perpendicular pe Univers *într-un mod echilibrat*, compatibil cu Haghia Sophia, şi atunci se-nțelege că Nobel-ul românului Cărtărescu va deveni obligatoriu chiar pentru cel mai încruntat dintre jurii şi, în consecință, împlinirea Misiei noastre Culturale va ieşi de sub vremi, din imperiul necesității şi al înjurăturii, dezlănțuindu-se debordant în republica libertăților şi a corurilor angelice implementarea dânsei, confirmând tradiția bimilenară a comunității noastre de informații de a întocmi dosare pentru a face rău cu scopul de a face bine.

* *Siguranța națională nu se referă doar la conturul geografic*. Chiar optimist estimată, capacitatea spirituală a Neamului Românesc în Epoca Mooye este totuşi de abia 12 Autoelite. Dacă adăugăm România de Est, risipită până la Pacific, se mai adaugă cel mult alte 2 Autoelite. Şi încă 2 până la 4 Autoelite s-ar putea constitui în România de Vest, risipită cu oieritul tot până-n Pacific, zisă şi Diasporă Română (DRO), de la care aşteptăm să se remarce orbitor tineretul idealist, crescut sugând la Infrastructura Intelectuală de vârf a altora şi a cărui venire în RO se apropie vertiginos şi implacabil, ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic.

În total, întârzierea boierilor minții în ce priveşte Fisiunea Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei ne-a costat în Epoca Mooye normalitatea de a funcționa spiritual cu 16-18 Autoelite în loc de una singură, şi aia contestată!

E adevărat că miracolul interbelic, când efervescența spirituală ne împinsese către a ne îndeplini febril Misia Culturală şi Civilizatorie implicându-ne cu 20-22 şi chiar 24 elite în Epoca Reginei Maria, este inclonabil, atunci România Mare Regală fiind o țară pândită, impulsionată cu strămurarița, pe când „Românica" sub umbrelă NATO permite unor publicişti să-i zică-n derâdere minimalizantă pe centură chiar aşa, pe diminutiv, **ca şi cum sinuciderea spirituală nu ar interesa siguranța Statului**. Dar nici să-ți premiezi prin rotație cu planificare pe termene de yugas şi kalpas, ştabii unei mini-nomenclaturi producătoare de carte, parcă n-am ajuns cu toții nişte alcoolici amatori de substanță P să mai şi aplaudăm, ne-a ajuns şi nouă!

Problema fundamentală a Epocii Mooye este că nu numai proprietatea, statul de drept, pluralismul, reglementarea cenzurii şi economia de piață au fost impuse cleptocrației de către puterile euroatlantice, *ci şi ideologia*.

Vasăzică, tranziția spre pluralismul vieții Intelectuale după modelul celei politice nu mai poate întârzia fără a primejdui identitar însuşi conturul siguranței naționale când vine vidanja globalizării, *Maran atha!*

* *Logic gândind, Nobelul cărtărescian este o certitudine*, chiar dacă mulți securişti nu mai sunt securişti.

La prima vedere oftalmologic corectă, ceea ce generează în proporții de masă Mircea Cărtărescu prin 3O este un *Kitsch* orbitor, care ar trebui să stârnească în publicul cultivat, postEminescian şi oarecum postromânesc, tropisme contradictorii, judecăți de acceptare dar şi sentimente practice de rejecție, rămânând pentru exegeți şi promoteri un miracol intelectualist modalitatea în care acest inclasificabil autor conservă Totul, adică fidelitatea cititorilor săi, inclusiv a celor mai împătimite cititoare, preocupate nu numai de acțiune ci şi de a ghici în giganticul său Text, pe alocuri autoreflexiv şi enigmatic ca o sferă argintată lăuntric cu mult azotat de argint.

Presupunem că geniul, cel mult *simulant* într-un postmodernism care persecută conceptele romantice, al candidatului român la Premiul Nobel cel mai bine plasat, compensează daunele produse ochiului nostru pineal/spiritual, de *kitschul* orbitor, prin anumite procedee oarecum naturiste, de încercat şi modest ostaş al luminii, a căror relevare trebuie ferecată ca arhivele, pentru un secol, căci ar dăuna farmecului recitirilor, aşa că preferăm o oftalmologie hiperbolică deplin deschisă spațio-temporal în 11 dimensiuni, spre semne şi înțelesuri, spre certitudinile soteriologice din oglinzile paralele între care se produce zborul tatotant, ca de fluture somnoros, al semiozei.

* Practic, Nobelul cărtărescian este o certitudine iminentă ca un cutremur spiritual.

Nivelul de publicitate externă la care a ajuns prietenul meu Mircea Cărtărescu pe drumul spre înnobelare este penultimul. Cărțile sale pot fi deja prezentate pe **întreg** mapamondul ca fiind ale unui posibil laureat Nobel.

La adresa:

http://www.ojosdepapel.com/Index.aspx?blog=429&r=1

de ziua Clasei Muncitoare, *martes 01 de mayo de 2007*, aflăm deja că partea esențială a strategiei de brand, asocierea numelui cu Nobelul este atinsă.

Şi nici măcar nu este vorba de indescifrabilul *Orbitor*, ci de pluri-ecranizabilul opus *De ce iubim femeile*: *„El escritor rumano Mircea Cartarescu probablemente sea el primer premio Nobel de su idioma. Pero mientras disfrutemos de este espléndido libro, Por qué nos gustan las mujeres...“*

Până chiar în Suedia, unde la ICR îl aflăm pe neobositul Dan Shafran, regatul nordic în care de 10 decembrie, adică în preziua aniversării naşterii lui Aleksandr Isaevici Soljenițîn**,** se decernează Nobelul, iată că la adresa:

http://www.svd.se/kulturnoje/nyheter/artikel_224431.svd

sub seducătorul portret al Românului aflat în scurt turneu de promovare găsim vineri 4 mai 2007 legenda:

Mircea Cartarescu är dyrkad i litterära kretsar världen över, och nämns inte sällan i Nobelprissammanhang.

* **Viitorul RO se va lumina orbitor** ca de un meteorit exterminator de îndată ce Biblioteca Națională va funcționa la standarde occidentale, asigurând prin filialele sale județene şi municipale, ca şi prin bibliotecile parohiale sau cele datorate Filantropului Mizericordios emanat de burghezia de merit, tuturor elevilor, Adolescentului Miop ca şi Liceanului Neascultător, ba chiar Profesorului Ştiecarte, egalitatea de şanse, care este scopul democrației. Atunci, din nimic, generație Labiş spontanee, va răsări *un nou Tineret Idealist*, democrat-paşoptist, ca acela al Revoluției Futute şi al Golaniei pururea Fecioară, în mâinile sfinte ale căruia România ori îşi va da duhul, ori îşi va îndeplini Misia Culturală de a reconstitui, a recupera şi a răzbi întru a se sincroniza Dacă Va Avea La Ce.

* Este înspăimântător că până în prezent situația acestui om la noi este neclarificată, cum am mai zis.

Nu îl avem nici măcar *academician* în RO, repetăm acest paradox.

Nu există nici o strategie națională de a-i asigura condiții de creație în RO, amenajându-i-se o dacea într-o pădure lângă o apă, ca la Roşu-Dudu, pe Lacul Morii, cum au făcut ruşii cu Soljenițîn, de-l vizitează şi Putin acolo, deşi Kremlinul era cu el în relații mai rele decât Autoelita noastră cu Paul Goma. Ceea ce nu poate fi decât o bilă neagră înlănțuită la piciorul Acțiunii Perpendiculare, nu încetăm a reaminti.

* *Tineretul idealist vine!*. Aşa ar trebui să caligrafiem cu spray oranj fosforescent pe toate zidurile curate ale Capitalei: *Maran atha*! Vestind orbitor urbei şi orbilor că o nouă generație Marian Munteanu vine, se tot apropie, *Maran atha*! – vine de la sine.

Căci scris este că Mântuirea României, recuperarea ei soteriologică din vidanja globalizării, nu atârnă de la Generația în lichidare de stoc a dlui Nicolae Manolescu, adică a tandemului Liiceanu-Pleşu, nici de la Generația deja expirată a tandemului Patapievici-Cărtărescu, dacă e să ne bazăm doar pe patru Autoelite după fisiunea monopolului de prestigiu şi demararea cu precizie de lansaj cosmic a diviziunilor celulare.

Zeci de mii de Români creativi îşi satisfac astăzi studiile superioare în Occident, exploatând adică la greu Infrastructura Intelectuală a altora. Mulți dintre ei sunt copii eminenți proveniți din cleptocrație dar şi din burghezia de merit, cu viitor asigurat.

Alții, performanți şi supradotați, de extracție modestă, aparțin amărâților emigrați catoptromant acolo unde munca lor proletară le era mai puțin jefuită pervaziv în DRO decât RO, puțini însă de perspective de să te bazezi pe ei, dar şi obolul lor poate conta în ondulația universală a stringurilor.

Revenind în patria natală, acest tineret idealist va face o nouă revoluțiune, una civică, de anvergură compatibilă cu aceea a paşoptiştilor, organizând populația să se apere activ de corupție, să ceară bilet în maxi-taxi, şi silind instituțiile statului să funcționeze corect, după tipicul european, cu rezultatul că se vor asigura **toate** facilitățile Neamului Românesc ca să-şi îndeplinească pe deplin Misia Culturală.

Noi însă, mai vârstnicii ce încă ne iubim poporul şi avem milă de oropsitul țăran şi de biata Țară, putem grăbi aceste evoluțiuni pozitive solicitând cleptocrației să ceară executivului, cu un ceas mai devreme, investiții mai masive în Infrastructura Intelectuală Internă, creând un mediu de cultură propice proliferării schimbărilor.

Atunci, beneficiind de canal didactic şi de biblioteci upgradate, de filiale județene de calitate ale Bibliotecii Naționale, încât să se poată documenta exhaustiv chiar la Giurgiu, la Focşani, la Soroca sau la Zalău dintr-o cărticică mai consistentă, precum *Omul recent,* sau *3O,* sau *Trilogia obligatorie Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, tineretul idealist, cult şi dezinteresat, pe care-l visa Eminescu pentru funcția de subprefect, nu va mai fi o raritate în politicile cadriştilor.

* *Te implor, dă-mi-o şi-n popou!* Teoretic şi practic, *Nobelul cărtărescian este o certitudine*. Doar că în spatele Candidatului nostru şi al puținilor lui prieteni autentici trebuie să aşezăm uriaşa forță a Statului, cum am mai spus. Truc perfect fezabil! Îl practică şi alții. Iar în umbra şi în trena Statului să ne încolonăm toți, în Acțiunea Perpendiculară, ca statuile de la Apocalipsul bucureştean din O3 după a lui Lenin, săvârşind o adevărată revoluție a moravurilor.

Fără teamă de terorişti!

Securiştii noştri specialişti în influențarea pozitivă a Occidentului nu au a se şifona c-au fost ridiculizați în 3O într-un tâmpit şi simpatic spălător de statui şi circar, totuşi bibliofil de omenie, – pentru că nu era vorba de adevărații şefi de promoție!

Activiştii, azi cel mult culturali, nu au a purta nici ei ranchiună *Trilogiei Orbitor* ca stigmatizați pentru că o anume împuțită de Esteră Hirsch a fost supusă criticii „fabuloase“ de a avea nişte nevinovate pistrui până şi pe labiile marxiste. Să nu uităm că, dacă despre tăticul său ficțional mic nomenclaturist Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat zice că „…el, descendentul celei mai nobile case aristocratice polone şi-al unui neam străvechi şi misterios… asculta, cu ochii lui de fecioară mereu pierduți în gol, pălăvrăgeala inginerilor agronomi, a preşedinților de GAS-uri, accepta resemnat pepenii şi lădițele cu roşii pe care i le îndesau în portbagaj (O3, 269), deci că bănățeanul şmecherit la Bucureşti avea din ce să dea la rându-i şpagă soteriologică la Apocalips, dobândind Mântuirea ca gazetar, subliniind, fatalitate, „onestitatea scrisului său, conştiința curată a celui ce nu făcuse rău“ (O3, 286), tot aşa retorica romanului epopee metatextual-parodică *Orbitor* se slujeşte ca de o oliță de noapte de amintitul truc cu **ochii de fecioară mereu pierduți în gol** când ne-o redă pe culturnica activistă, fututǎ efectiv de colonelul ei soț, atribuindu-i ca autor implicat dumneaei, cu gingăşie scripturală inegalabilă, exprimări eufemistice din care reiese înduioşător conservarea inocenței infantile, ca a fetițelor care-l rujau pe Mircişor-Mircica în ceața cea deasă a presexualizării: „dragule, dă-mi-o... te rog, te implor, dă-mi-o şi-n popou... aaaaah! aaaaaaah!“ (O3, 185).

Ce rămâne în final şi în noi este *pietatea filială*, care ne mobilizează eficient, pentru că toți, sau aproape toți, nu numai avem, ci şi suntem **părinți**!

Să facem cu toții totul, pentru urmaşii noştri, cum şi Mircea a scris pentru noi Totul! Nobelul românului Cărtărescu ne priveşte pe toți, dar pe căi private nu vom fi eficienți dacă nu ne ajută uriaşa forță a Statului, cum am mai zis.

* *Să fim deja optimişti!* Deocamdată, *să ne felicităm* de pe acum pentru performanța că nicicând vreun scriitor din spațiul euro-pontic-danubian al Levantului nu s-a profesionalizat dincolo de *Kitsch*-ul orbitor până la geniul înaripat, înlocuind în Epoca Mooye marxismul cu *marketing + PR*, şi n-a atins o asemenea consacrare euroatlantică ca Fluturele postmodernismului Românesc, putând acum EL recomanda editorilor străini şi pe alții, aşa că Eminescu să ne judece la gura vidanjei globalizării în Epoca Wash, dacă din diferite motive nu am face cu toții totul pentru a obține pe plan universal chiar TOTUL, adică la nord de Levant un Nobel ca al lui Pamuk, indiferent care dintre ai noştri l-ar lua!

Norman Manea, Mircea Cărtărescu, Paul Goma, Grigore Vieru, Herta Müller, Ana Blandiana, oricare dintre aceşti candidați ne-ar putea aduce prin înnobelare tuturor scriitorilor Neamului Românesc, o nouă mentalitate, de profesionist, şi o nouă psihologie – de învingător, cum şi merită cititorul de pe acest binecuvântat meleag.

Căci, vorba optimistului Alexandru Vlahuță cel sihăstrit nu în codrii de stejar ai Căprianei ci la Agapia, precursor al turismului nu numai rural prin celebra sa prezentare „România pitorească“:

Într-o țară aşa de frumoasă, c-un trecut aşa de glorios, în mijlocul unui popor atât de deştept, cum să nu fie o adevărată religie iubirea de patrie, şi cum să nu-ți ridici fruntea, ca falnicii strămoşi de odinioară, mândru că poți spune: «Sunt Român!».

Gaudeamus, noiembrie 2007

CUPRINS

Colecția *Flori de nuc*

EDAGO 2007